

पूज्यपाद परमहंस संन्यासी स्वामी श्रीशिवानन्दजी यतिवर शिष्य
स्वामी श्रीभाववानन्दजी विरचित.

॥ वेदार्थचिन्तामणि ॥

भाग. २.

PRESENTED BY

चिन्तामणिर्यथा नित्यं
चिन्तकार्यप्रदायकः ।
चिन्तितं पूरयेज्ज्ञानं
चिन्तामणिरसौ तथा ॥

१२
४१
५४२५१

प्रकाशकः

परमहंस संन्यासी स्वामी श्रीभाववानन्दजी [कर्ता चोते]

भगवतीनिवास, महाबलानी सोसायटी अमदावाद.

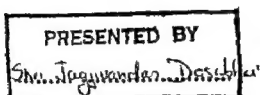
મધ્ય મલવાનું ઢેકાણું:—

ઓચ્છવલાલ નાથલાલ દેસાઈ.

દેસાઈ આશ્રમ.

સોમનાથ મહાદેવ પાસે, ખેડા.

ખેડા (Kaira.) ખાતે ગુજરાત.

સર્વ હક્ક લેખક પ્રકાશકને સ્વાધીન રાખ્યા છે.

આવૃત્તિ ૧ લી : પ્રત ૨૦૦૦.

સંવત ૧૯૬૨, શાકે ૧૮૫૮, સન ૧૯૩૬.

મુદ્રક -

મગનલાલ બકોરલાલ પટેલ.
સૂર્યપ્રકાશ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ,
પાનકાર નાકા, અમદાવાદ.

वेदार्थचिन्तामणि-भा. २.

विषयानुक्रमश्लोका.

विषयानुं नाम.	पृष्ठ.
१२. शृङ्गस्थाश्रम धर्म (आगण श्रौतु). ^१	५६१-८५०
पतिव्रताधर्मनिर्णय. (सर्ग. १२).	५६१-५६४
पतिव्रताधर्म-सावित्रीआभ्यास	५६४-५७७
पतिव्रताधर्म.	५७७-५८२
पतिसेवाधर्म निर्णय.	५८२-६००
पतिपूजा आदिना कर्म.	६०१-६०३
पतिव्रताभिमिश्रवेश निर्णय.	६०३-६०६
विधवाधर्म निर्णय.	६०७-६११
दुराचारनां धारण.	६१२-६१६
स्त्रीभ्यानां नैमित्तिककर्म-गन्तव्यसाधर्म.	६२०-६२५
गर्भिलुपिधर्मनिर्णय.	६२५-६३०
गर्भाधानादिसंस्कार निर्णय.	६३०-६३७
गर्भाधान योग्य स्त्री पुत्रपुत्र निर्णय.	६३७-६४०
गर्भवृद्धिना उपाय.	६४०-६४१
प्रसूतिगृहनिर्णय.	६४१-६४२
धानी आदि निर्णय.	६४२-६४४
पुत्रवन तथा सीमांत निर्णय.	६४४-६४६
जनकर्म निर्णय.	६४७-
नामकरण निर्णय.	६४८-६५१
निष्क्रमणादि संस्कार निर्णय.	६५१-
अक्षप्राशन संस्कार	६५२-६५३
मौलादि संस्कार निर्णय.	६५३-६५४
नित्यकर्म निर्णय.	६५५-७००
नित्यकर्म-स्नानादि निर्णय.	६५५-६७१
नित्यकर्म-संभ्यानिर्णय.	६७१-६७७
नित्यकर्म-व्रतनिर्णय.	६७७-६७८

વિષયનું નામ.

નિત્યકર્મ-દેવતાપૂજન નિરૂપણ

નિત્યકર્મ-વૈશ્વદેવ નિરૂપણ

નિત્યકર્મ-અતિથિપૂજન નિરૂપણ

બોજનવિધિ નિરૂપણ

અન્ન સંબંધિ વિશેષ વિવેચન.

સ્વભાવથી અભક્ષ્ય વસ્તુનું નિરૂપણ

ઘટપૂર્તાદિ કર્મ નિરૂપણ

દાનકર્મ નિરૂપણ

પાત્રાપાત્ર નિરૂપણ, દાન ભેદ નિરૂપણ, દેશકાવ નિરૂપણ,

શ્રદ્ધા નિરૂપણ, દાતાવ્ય પદાર્થ વિવેચન, અન્ન અને

પાન, દાન માહાત્મ્ય, સંક્રાન્તિદાનપ્રકાર ભેદ, ઇત્યાદિ

શ્રાદ્ધનિરૂપણ

હવિકાવિષય- વિચાર

આશૌચનિરૂપણ

શાન્તિકર્મનિરૂપણ (સર્ગ ૪૭).

૧૩. વાનપ્રસ્થાશ્રમના કર્મ.

૧૪. સંન્યાસાશ્રમકર્મ નિરૂપણ

સંન્યાસકાવ્ય (વિગ્રહ) નિરૂપણ (સર્ગ. ૧)

વિગ્રહસ્વરૂપ નિરૂપણ

સંન્યાસ શબ્દનો અર્થ.

સંન્યાસના અધિકારીનું નિરૂપણ.

સંન્યાસના અનધિકારીનું નિરૂપણ

સંન્યાસાશ્રમલિંગ નિરૂપણ

સંન્યાસ તથા કર્મજગતની વિધિનું નિરૂપણ

પરમહંસ સંન્યાસીનામભેદ નિરૂપણ (સર્ગ ૮)

૪ કર્મયોગપ્રકરણ.

૧. કર્મયોગ નિરૂપણ.

૨. દેવી તથા આગુરી ગણતિનું વિવેચન.

૫. ભક્તિયોગપ્રકરણ.

૧. ઉપાધ્યાન.

૨. મગુલ ભક્તિના ભેદનું નિરૂપણ.

૩. નિર્મુલ ભક્તિનું લક્ષણ.

૪. ભક્તિની ૧૧ બુધિમા નિરૂપણ.

૬૭૬-૬૮૦

૬૮૧-૬૮૮

૬૮૮-૭૦૦

૭૦૦-૭૧૭

૭૧૮-૭૨૬

૭૨૬-૭૩૨

૭૩૨-૭૩૬

૭૩૬-૭૭૩

૭૭૩-૮૦૩

૮૦૪-૮૧૫

૮૧૫-૮૪૩

૮૪૪-૮૫૦

૮૫૧-૮૬૧

૮૬૨-૮૭૨

૮૬૨-૮૬૭

૮૬૭-૮૮૦

૮૮૦-૮૮૧

૮૮૧-૮૮૬

૮૮૬-૮૮૮

૮૮૮-૮૯૩

૮૯૩-૯૦૧

૯૦૧-૯૨૨

૯૨૩-૯૬૭

૯૭૩-૯૮૨

૯૮૩-૯૯૬

૯૭૭-

૯૭૭-૯૮૪

૯૮૫-૯૮૮

૯૮૯-૧૦૦૬

૧૦૦૭-

વિષયનું નામ.

પૃષ્ઠ.

૧. પ્રથમ ભૂમિકા—મહત્ત્વેવા. ૧૦૦૭-૧૦૧૬
૨. બીજી ભૂમિકા—તદ્વાપાત્રતા ૧૦૧૬-૧૦૨૮
૩. ત્રીજી ભૂમિકા—ભાગવદ્ધર્મમાં શ્રદ્ધા. ૧૦૨૮-૧૦૩૪
૪. ચોથી ભૂમિકા—હરિગુણશ્રુતિ. ૧૦૩૪-

નવધા ભક્તિ—૧. અવલુભક્તિ.

૧૦૩૪-૧૦૪૬

શ્રોતાના ભેદ, અવલુના નિપમો,
પ્રણામાદિની રીતિ, વક્તાનાં લક્ષણ, કથાના
સ્થાનનું વિવેચન, ઇત્યાદિ.

નવધા ભક્તિ—૨. કીર્તન.

૧૦૪૬-૧૦૮૩

કીર્તનનું પ્રયોજન, કીર્તનનું લક્ષણ,
જપનિરૂપણ, જપના અધિકારીનું લક્ષણ,
ભક્તિનું લક્ષણ, મન્ત્રવર્ણન, જપવિધિ,
જપસ્થાન, આસન, માલા, વાણીભેદ,
જપના નિયમ, આદિ વિચાર.

નવધા ભક્તિ—૩. રમરણ.

૧૦૮૩-૧૦૯૬

ધારણા, ધ્યાન, મૂર્તિધ્યાન, અહંઅહોપાસના,
મૂર્તિધ્યાનથી પાપનિવૃત્તિ આદિનું નિરૂપણ.

નવધા ભક્તિ—૪. પાદસેવન.

૧૦૯૭-૧૧૩૬

ઈશ્વરભક્તિ અને ગુરુભક્તિની આવશ્યકતા
(૧૦૯૭-૧૧૧૨) ગુરુના પ્રકાર, ગુરુશુશ્રૂષા,
દીક્ષાભેદ, પ્રણામ વિધિ, ભક્તોનાં આચરણ,
મુક્તિના અનધિકારી, ગુરુની શ્રેષ્ઠતા આદિ,
ઈત્યાદિ નિરૂપણ.

શુદ્ધિપત્રક

આ શુદ્ધિપત્રક શ્લોક, મંત્ર, સૂત્રનું છે. પહેલા સંસ્કૃત શ્લોકથી લીટીઆ
ગણવાની છે, ગુજરાતીની નહિ.

પૃ. પંક્તિ અશુદ્ધ	શુદ્ધ.
૫૬૩ ૧૬ વ્રહ્મા	વ્રહ્મા
૫૬૯ ૧૩ કુરુષ્વ	કુરુષ્વ
૫૭૦ ૬ પ્રધાનતઃ	પ્રધાનમ્
૫૭૩ ૧૧ ધારયાન્ત	ધારયાન્તિ

પૃ. પંક્તિ. અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૫૮૨ ૯ ત્યક્ત્વા	ત્યક્ત્વા ચ
૫૮૮ ૧૧ મત્	મત્
૬૦૫ ૬ અમહલેમ્યો	અમહલેમ્યઃ
૬૧૬ ૮ પત્યો	પત્યો

पृ. पङ्क्ति.	अशुद्ध	शुद्ध
११६	॥ चेतसि	चेतसि
१२१	१ तदैव	तदैव
१२५	५ अञ्जनादहक्	अञ्जनादहक्
१३१	१ क्रियः	क्रियाः
१३२	१० माद्य	माद्या
१४८	५ समारम्भ	समारम्भ
१५६	१० विशेषेणे	विशेषेण
१६५	३ मृदम्बुभिः	मृदम्बुभिः
१६६	१ दूषित	दूषितं
१६७	६ रसंपत्तौ	रसम्पत्तौ
१७७	४ पितृन्	पितृन्
१७७	४ द्यताः	देवताः
१७८	१ जकारा	जकारो
१८१	५ द्विजातिभिः	द्विजातिभिः
१८१	६ जुहुयात्	जुहुयात्
१८१	११ दायते	दीयते
१८१	१४ मोक्ष	मोक्ष
१८२	१ चावसथस्य	चावसथस्य
१८३	१ भक्त्वा	भुक्त्वा
१८५	५ गति	गतिः
"	१ चाश्रुत	चाश्रुत
"	७ मापोः	मापः
१८७	१ पञ्चाभ्या	पञ्चभ्या
"	३ तोडभक्ष्य	तोऽग्नय
१८८	३ भुंजन्ते	भुंजते
"	६ ब्राह्मणः	ब्राह्मणः
१९३	८ अतिथयः	अतिथयः
१९६	६ मिश्रुव्यपो	मिश्रुव्यपो
"	११ अस्माऽन्नं	अस्माभ्यं
७०३	३ भुञ्जमाना	भुञ्जमाना
७०७	२ चासते	चासने
"	४ तिष्ठन्ति	तिष्ठन्ति
"	८ ब्राह्मणः	ब्राह्मणः
७१२	१ लघणाद्रक्	लघणाद्रक्
"	११ गुर्वी	गुर्वी
७१८	१ पुरीषं	पुरीषं

पृ. पङ्क्ति.	अशुद्ध	शुद्ध
७२०	१ नृसंसो • • नृसंसो	नृसंसो
"	८ टो० अश्नीयात्	अश्नीयात्
"	११ कुतया	कुतपा
७२४	१ भोगिनः	भोजिनः
७२५	८ मित्राद्धि	मित्रार्द्ध
७२६	१ भैक्ष्यद्	भैक्षद्
"	३ भोज्यान्न	भोज्यान्ना
७२७	१ द्वितीयका	द्वितीयिका
"	८ तृतीयका	तृतीयिका
७३०	५ ज्ञ	ज्ञ
७३४	५ जीर्णोद्दारे	जीर्णोद्दारे
७३६	८ गुरुभ्यः	गुरुभ्यः
७३८	४ व्रयं	व्रयं
७४०	४ सोदरम्भरा.	स्वोदरम्भराः
७४४	१ निवृत्ता	निवृत्ताः
७४८	१० आह्लाद	आह्लाद
७५२	१० मूर्ख	मूर्ख
७५४	२ सीदति	सीदति
७५८	७ चङ्खणेन	चङ्खणेन
७५९	१३ प्रदत्तं	प्रदत्तं
७६०	६ ध्रुवम्	ध्रुवम्
७६२	११ क्षुधासर्व	क्षुधासुसर्व
७६५	१२ तडागादिनि	तडागादीनि
७६६	१० सगणाक्ष	सगणाय
७७०	१ दान	दानं
७७६	१ अनग्निप्यात्ता	अनग्निप्यात्ता
७७६	१ स्वरार्द्ध	स्वरार्द्ध
७७७	२ सामपा	सोमपा
"	७ वह्निपद्	वह्निपद्
७७९	८ प्रार्थितो	प्रार्थितो
७८३	४ अभिस्त	अभिस्त
८००	१ पितृणां	पितृणां
८०५	४ त्रैदहिको	त्रैदहिको
८०८	५ गोरक्ष	गोरक्ष
८११	१० धर्मार्थ	धर्मार्थ
८१७	७ सूतका	सूतकी

पृ. क्षी. अशुद्ध.	शुद्ध.
८१६ ७ अते	शुते
८१६ १० नपे	नृपे
८२२ ११ पडात्रं	पडात्रं
८३२ ८ ज्यात	ज्योति
८४० ३ कृतादक	कृतोदक
८४१ ७ यस्तः	यस्तैः
” ८ दश	दक्ष
८४८ ११ अद्भूतानि	अद्भुतानि
८४८ १३ राक्ष	राक्षो
८५६ ५ सघः	संघः
८७६ ८ पर सत्येन	पर सत्यं सत्येन
८८० २ क्वचित्	क्वचित्
८८६ २ शव	श्याव
८८७ ४ अभिरुशतानां	अभिरुशस्तानां
८८२ ६ ब्रवन्ति	ब्रुवन्ति
” ६ अलावुं	अलावुं
” १५ गृहीयात्	गृहीयात्
८८४ ३ ब्रवशीलो	ब्रुवशीलो
८८५ १ माधुकर	माधुकर
८८५ ४ मधु	मधु
” ४ माधुकर	माधुकर
८८५ १३ माधुकरं	माधुकरं
८८६ ११ माधुकर	माधुकर
८८८ १० मणिनां	मणिनां
८८८ १ भूकवत्	भुक्कवत्
८०१ ११ विक्षेद्	वीक्षेद्
८०३ ४ भिक्षर्न	भिक्षुर्न
८०६ १० शृणोति	शृणोति
८३६ ८ योगा	योगी
८३८ ५ अश्नापि	अश्नासि
८५६ ५ जाता	जातो
८५८ ७ वाप्यग्नि	वाय्वग्नि
८६७ ५ कृच्छ	कृच्छ्र
८६८ २ तत्तास	तत्तामस
८७६ १ भूतसगा	भूतसर्गा
८७७ २ देवेशि	देवेशि

पृ. क्षी. अशुद्ध.	शुद्ध.
८८३ १ घीमहि	घीमहि
८८३ ३ लोका	लोको
८८३ ७ काक्षति	कांक्षति
८८४ ५ यः	यः
१००१ ५ परिकल्पिता	परिकल्पितः
१००५ ४ आत्मक्रीडः	आत्मक्रीड
१०१० ११ मानोन्नति	मानोन्नति
१०११ ४ निर्मल	निर्मलं
१०२० ४ धर्माज्ञान्	धर्मज्ञान्
१०२३ ११ सुखचि	सुखचिः
१०२४ १२ शुशीलो	सुशीलो
१०२८ १ शुश्रूषोः	शुश्रूषोः
१०३५ ४ रज्जनम्	रज्जनम्
१०४२ १ छृत्वा	छुत्वा
१०४५ ४ श्रुत्वा	श्रुत्वातु
१०४८ २ कृष्णोति	कृष्णोति
” ५ वद्	वद्दे
” १५ गोविन्दे	गोविन्द
१०७५ २ चतुरस्र	चतुरस्र
१०७६ २ उपांशु	उपांशु
१०८२ ३ पितृव्रताः	पितृव्रताः
१०८० ३ समाधावा	समाधाया
१०८५ ३ कुण्डल	कुण्डल
११०२ ४ गुरुमेव	गुरुमेव
” ५ लभ्यते	चलभ्यते
” ६ वैकुण्ठ	वैकुण्ठं
११०३ ८ च्छृतिः	च्छृतिः
११०५ ७ पुष्पा	पुष्पा
११०७ ३ प्रयत्नेऽपि	प्रयत्नेऽपि
११०८ ६ दयावन्ता	दयावन्तो
” ” मुद्युत	मुद्यत
१११२ ५ श्वसुरो	श्वशुरो
१११८ ३ वधं	वधं
११२२ ११ दृष्टा	दृष्टा
११२५ ४ रथ	रथु
११२६ ७ शक्र	शक्र

॥ स्वामीश्रीमाखानन्दजी ॥

પરમહંસ સંન્યાસી સ્વામી શ્રીરામાનન્દજી યતિવર શિષ્ય
• • સ્વામી શ્રીભાધવાનન્દજી વિરચિત.

॥ વેદાર્થચિન્તામણિ ॥

ભાગ ૨.

ધર્મપ્રકરણ ૩. અધ્યાય ૧૨.

૨. ગૃહસ્થાશ્રમના ધર્મ. (આગળ ચાલુ).

સર્ગ ૧૨.

પતિવ્રતાધર્મનિરૂપણ.

આ “વેદાર્થચિન્તામણિ” ગ્રન્થના પ્રથમ ભાગમાં સદાચાર પ્રક્રમ ૧ તથા નીતિ પ્રક્રમ ૨ નું નિરૂપણ કરી, ત્રીજા ધર્મપ્રકરણના અ. ૧૨ ના સર્ગ. ૧૧ સુધીમાં વર્ણુધર્મોનું, તથા આશ્રમધર્મ પૈકી બ્રહ્મચર્યાશ્રમના ધર્મોનું, તથા ગૃહસ્થાશ્રમના કેટલાક ધર્મોનું, નિરૂપણ કરવામાં આવ્યું.

હવે આ બીજા ભાગમાં પ્રથમ ધર્મ પ્રકરણ ૩ ના અ. ૧૨ ના સર્ગ. ૧૨ થી ગૃહસ્થાશ્રમીના બાકીના ધર્મોનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે. અને તે પછી નિકામકર્મયોગ પ્રકરણ આદિનું વિવેચન કરવામાં આવશે.

હવે આ સર્ગમાં પતિવ્રતાધર્મનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

શાસ્ત્રમાં પતિવ્રતાનું બહુ જ વર્ણન તથા પ્રશંસા કરવામાં આવી છે. તેથી જેમ પતિ-વ્રતા ધર્મની કદિનતા છે તેમ તેનું મહત્ત્વ પણ ધણુ છે.

સા ધન્યા જનની લોકે સ ધન્યો જનકઃ પિતા ।

ધન્યઃ સ ચ પતિર્યસ્ય ગૃહે દેવી પતિવ્રતા ॥ શિ.પુ.રુ.સં.સ્વ.૩અ.૫૪-૫૮ ॥

અર્થ :—જેની પુત્રી પતિવ્રતા છે તેવી માતાને, તથા જેની પુત્રી પતિવ્રતા છે એવા પિતાને, તથા જેના ઘરમાં દેવી પતિવ્રતા છે એવા પતિને પણ ધન્ય છે.

પિતૃવંશ્યા માતૃવંશ્યા પતિવંશ્યાસ્ત્રયસ્ત્રયઃ ।

પતિવ્રતાયાઃ પુણ્યેન સ્વર્ગે સૌરુપાનિ શુક્ષ્મંતે ॥

” ॥ ૫૯ ॥

અર્થ :—પતિવ્રતાના પુણ્યથી તેના પિતાના ત્રણ વંશ, માતાના ત્રણ વંશ અને પતિના ત્રણ વંશ સ્વર્ગલોકમાં સુખ ભોગવે છે.

પતિવ્રતાયાશ્રયણા યત્ર યત્ર સ્પૃગ્દ્ભુવમ્ ।

તત્ર તત્ર યતેત્સા હિ પાપહન્વી સુપાવની ॥ ૬૧ ॥

અર્થ :—પતિવ્રતા સ્ત્રીના ચરણ નાં ન્યાં પૃથિવીને સ્પર્શ કરે છે ત્યાં ત્યાં પૃથિવી પાપનો નાશ કરનારી તથા પતિના કનકાસી થાય છે.

વિશ્વઃ પતિવ્રતાસ્પર્શી કુરુતે માનુષાનપિ ।

સોમો ગન્ધર્વદૃશ્યાપિ સ્વપવિત્રાથ નાન્યથા ॥ ૬૨ ॥

અર્થ :—આપણે સૂર્ય, ઇન્દ્રમા તથા વાયુ પણ પતિવ્રતાને સ્પર્શ કરે છે તે પોત પોતાની પવિત્રતાને માટે કરે છે, અન્ય પ્રયોગન માટે નહીં અર્થાત્ સૂર્ય, ઇન્દ્રમા, આદિ દેવતા પણ પોતાની પવિત્રતાને માટે પતિવ્રતાને સ્પર્શ કરે છે.

આપઃ પતિવ્રતાસ્પર્શમખિલપ્યન્તિ સર્વદા ॥ ૬૩ ॥

અર્થ :—જલાભિમાની દેવતા પણ પોતાની પવિત્રતાને માટે પતિવ્રતાને સ્પર્શ કરવાની ઇચ્છા કરે છે.

યથા ગદ્ગાવગાદેન શરીરં પાવનં ભવેત્ ।

તથા પતિવ્રતાં દૃષ્ટ્વા સકલં પાવનં ભવેત્ ॥ ૬૪ ॥

અર્થ :—જેવી રીતે ગંગાસ્નાનથી શરીર પવિત્ર થાય છે, તેવી રીતે પવિત્રતાનું દર્શન કરવાથી સર્વ પવિત્ર થાય છે.

ન ગદ્ગયા તથા મેદો યા નારી પતિદેવતા ।

સમાશિવસમૌ સાક્ષાત્તસ્માતૌ પૂજયેદ્બુધઃ ॥ ૬૫ ॥

અર્થ :—પતિ જેના દેવ છે એવા પતિવ્રતા સ્ત્રીમાં અને ગંગામાં કોઈ પ્રકારનો ભેદ નથી. તે સ્ત્રીવ્રત પતિ તથા પતિવ્રતા સ્ત્રી એ અને શિવ અને પાર્વતી સમાન જ છે. તેથી બુદ્ધિમાન મનુષ્ય એ બંનેનું પૂજન કરે અર્થાત્ દરેક રીતે તેમનો સત્કાર કરે.

ચતુર્વિંશસ્તાઃ કથિતા નાર્યો દેવિ પતિવ્રતાઃ ।

ઉત્તમાદિવિમેદેન સ્મરતાં પાપહારિકાઃ ॥ ૬૬ ॥

અર્થ :—હે દેવિ પાર્વતિ ! તે પતિવ્રતા ઉત્તમાદિ બેઠ્ઠી ચાર પ્રકારની હોય છે. અને તેઓ પોતાનું સ્મરણ કરનારનાં પાપોને દૂર કરનારી છે. તે પતિવ્રતાઓ નીચે પ્રમાણે છે :—

સ્વપ્નેઽપિ યન્મનો નિત્યં સ્વપતિ પદ્યતિ ધ્રુવમ્ ।

નાન્યં પરપતિ મદ્રે ઉત્તમા સા પ્રકીર્તિતા ॥ ૬૭ ॥

અર્થ :—હે બદી ! જેનું મન પોતાના પતિમાં જ લાગેલું હોવાથી સ્વપ્નમાં પણ પોતાના પતિને જ દેખે છે, અન્યના પતિને અર્થાત્ પર પુરુષને સ્વપ્નમાં પણ દેખતી નથી તેવી પતિવ્રતા ઉત્તમ કહેવાય છે.

યા પિતૃભ્રાતૃમૃતવત્ પરં પદ્યતિ સદ્ધિયા ।

મધ્યમા સા હિ કથિતા શૈલજે વૈ પતિવ્રતા ॥ ૬૮ ॥

અર્થ:—હે શૈલ્યજે (પાર્વતિ) ! જે પતિવ્રતા સ્ત્રી પોતાનાથી મોટી ઉમરના પર પુરુષને પિતા તુલ્ય દેખે છે, અને પોતાની સમાન વયના પર પુરુષને ભાઈ તુલ્ય ગણે છે, અને પોતાનાથી નાની વયના પર પુરુષને પુત્ર તુલ્ય માને છે તે મધ્યમ કહેવાય છે.

બુદ્ધ્વા સ્વધર્મે મનસા વ્યભિચારં કરોતિ ન ।

નિકૃષ્ટા કથિતા સા હિ મુચરિત્રા ચ પાર્વતિ ॥ ૭૬ ॥

અર્થ:—હે પાર્વતિ ! પવિત્ર ચારિત્ર્યવાળી સ્ત્રી પોતાનો ધર્મ જાણીને મનથી પણ કદાપિ વ્યભિચાર કરતી નથી તે પતિવ્રતા નીચા દરજ્જાની(નિકૃષ્ટ) કહેવાય છે.

પત્યુઃ કુલસ્ય ચ મયાદ્યભિચારં કરોતિ ન ।

પતિવ્રતાઽધમા સા હિ કથિતા પૂર્વસૂરિભિઃ ॥ ૭૭ ॥

અર્થ:—પોતાના પતિના ભયથી અથવા કુલના ભાઈ, બન્ધુ, આદિના ભયથી જે વ્યભિચાર કરતી નથી તે અધમ પતિવ્રતા છે એમ પૂર્વકાંક્ષના વિદ્વાનોએ કહ્યું છે. અતિ નિકૃષ્ટને અહીં અધમા કહી છે.

ચતુર્વિધાઽપિ શિવે પાપહન્ન્યઃ પતિવ્રતાઃ ।

પાવનાઃ સર્વલોકાનામિહામુત્રાપિ દર્પિતાઃ ॥ ૭૮ ॥

અર્થ:—હે શિવે ! આ ચાર પ્રકારની પતિવ્રતાઓ પણ પાપોનો નાશ કરનારી છે, અને સર્વ લોકોને પવિત્ર કરનારી છે. તથા તેઓ આ લોકમાં તથા પરલોકમાં આનન્દિત રહે છે.

ગાવો વિપ્રાઃ સનિગમા અલુબ્ધા દાનશીલિનઃ ।

સત્યનિષ્ઠા ઇતિ સ્વામિસ્તેષાં મુખ્યતમા સતી ॥

સ્કાં ૦ પુઠ ૧ ક્રૌં ૧ ૪૦ ૨ અઠ ૧૧ સ્ત્રોં ૩૪ ॥

અર્થ:—હે સ્વામિન્ ! ગાય તથા વિદ્વાન્ બ્રાહ્મણ તથા નિર્લેખી દાનશીલ મુખ્ય તથા સત્યમાં નિષ્ઠાવાળા—એ સર્વ જગત્માં શ્રેષ્ઠ છે. તેમાં પણ અધિક શ્રેષ્ઠ પતિવ્રતા સ્ત્રી (સતી) છે.

ધન્યા પતિવ્રતા નારી નાન્યા પૂજ્યા વિશેષતઃ ।

પાવની સર્વલોકાનાં સર્વપાપૌઘનાશિની ॥ શિ. પુ. રુ. સં.સ્વ.૩, અ. ૫૪-૯ ॥

અર્થ:—જે પતિવ્રતા સ્ત્રી છે તે ધન્યા છે. તેની બરાબર પૂજ્ય જગત્માં અન્ય કોઈ નથી. તે સર્વ લોકોને પવિત્ર કરનારી છે અને સર્વ પાપોને નાશ કરનારી છે.

પતિવ્રતા ચ સાવિત્રી લોપામુદ્રા હારુન્ધતી ।

શાન્દિલ્યા શતરૂપાઽનમૂયા લક્ષ્મી સ્વયા સતી ॥ ૧૧ ॥

સંજ્ઞા ચ સુમતિઃ શ્રદ્ધા મેના સ્વાહા તથૈવ ચ ।

અન્યા વદ્યોઽપિ સાધ્વ્યો હિ નોક્તા ચિસ્તારજાદ્યાત્ ॥ ૧૨ ॥

પાતિવ્રત્યવ્રતેનૈવ તા ગતાઃ સર્વપૂજ્યતામ્ ।

વ્રહ્માવિષ્ણુહરૈશ્ચાપિ માન્યા જાતા મુનીશ્વરૈઃ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—સાવિત્રી, લોપામુદ્રા, અરુન્ધતી, શાણ્ડિલ્યા, શતરૂપા, અનસૂયા, લક્ષ્મી, સ્વધા, સતી, સંતા, સુમતિ, શ્રદ્ધા, મેના, સ્વાહા, આ અને બીજી પણ બહુ સદ્ગતિવાળી પતિવ્રતા સ્ત્રીઓ થઈ છે. તેઓ સર્વનાં નામ અહીં વિસ્તારના લક્ષ્યથી આપ્યાં નથી. તેઓ સર્વ પતિવ્રતા ધર્મથી જ પુણ્ય, વિધિ અને મહેશ્વર તથા મુનિશ્વર વડે પણ પુણ્ય અને માન્ય થઈ છે.

માટે પતિવ્રતા ધર્મ અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે. પૂર્વોક્ત પ્રકારના પતિવ્રતા ધર્મનું મહત્ત્વ પાર્વતીના વિવાહ સમયે આવેલી દ્વિજેની સ્ત્રીઓએ પાર્વતીજીને વિદાય કરતી વખતે ઉપદેશીયું છે. પાર્વતી પતિવ્રતાધર્મને જાણતી હતી, તથાપિ તેઓએ વિવાહિત કન્યાને વિદાય કરતી વખતે ઉપદેશ દેવાના પરંપરાગત રિવાજને અનુસાર ઉપદેશ કર્યો છે.

ઉત્તમ પતિવ્રતા સ્ત્રીનું સૌભાગ્ય જગ કરીને વૈધ્યવ્ય પ્રાપ્ત કરાવવામાં યમરાજ પણ સમર્થ નથી. તે વિશે પતિવ્રતાઓમા મુખ્ય સાવિત્રીનું દૃષ્ટાન્ત અહીં આપીએ છીએ.

ઇતિ પતિવ્રતાધર્મનું નિરૂપણ અં ૧૨ સર્ગ ૧૨ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૧૩.

પતિવ્રતાધર્મ-સાવિત્રીઆખ્યાન.

ઉપર કહેલો ઉત્તિહાસ મહાભારતના વનપર્વના અધ્યાય ૨૯૩થી શરૂ છે, અને તે માર્કંડેય ઋષિ યુધિષ્ઠિરના પ્રતિ સંભળાવે છે.

માર્કંડેય ઋષિ કહે છે:—મદ્રદેશમાં ધર્માત્મા તથા સત્યવાહી અન્ધપતિ નામનો રાજા હતો. તેની બહુ અવસ્થા પીતી ગયા છતાં તેને કોઈ પુત્ર થયો નહી. ત્યારે તેણે પુત્રને માટે સાવિત્રીની ઉપાસના કરી. જ્યારે સાવિત્રી પ્રસન્ન થઈ વર દેવાને તૈયાર થઈ, ત્યારે રાજાએ પુત્ર માગ્યો. છતાં સાવિત્રીએ તેને પૂર્ણ શુભવાળી કન્યા થવાનો વર આપ્યો. થોડા કાલમાં રાજાની મોટી રાણીને પુત્રી સાંપડી. સાવિત્રીની પ્રસન્નતાથી પુત્રી થઈ, તેથી તે કન્યાનું નામ સાવિત્રી રાખ્યું.

સા વિગ્રહવતીવ શ્રીર્વ્યવર્ધત નૃપાત્મજા ।

કાલેન ચાપિ સા કન્યા યૌવનસ્થા વભૂવ હ ॥મ.ભા.૧.પ.જ.૨૯૩શ્લો.૨૫॥

અર્થ:—સાક્ષાત્ લક્ષ્મી સમાન તે રાજકન્યા કમે વધવા લાગી; થોડા કાલમાં તે યૌવન અવસ્થા વાળી થઈ.

સોનાની મૂર્તિ સમાન ઉત્તમ અગવાળી તે કન્યાને જોઈને સર્વ લોક તેને દેવકન્યા સમજતા હતા. અને તેના તેજને જોઈને ગલરાઈને કોઈ પણ તેની સાથે વિવાહ કરવું નહોતું. એક દિવસ સાવિત્રી કોઈ વિશેષ પર્વને દિવસે મત કરીને દેવતા અને અગ્નિનું પૂજન કર્યો બાદ દેવતાના પ્રસાદ રૂપ માળા વગેરે લઈને પિતાની પાસે ગઈ. લક્ષ્મી સમાન રૂપવાળી સાવિત્રી પિતાના ચરણોમાં પ્રણામ કરીને દેવતાનો પ્રસાદ તેમને અર્પણ કરી હાથ જોડી તેમની પાસે બેસી ગઈ.

યૌવનસ્યાં તુ નાં દૃષ્ટ્વા સ્વાં સુતાં દેવરૂપિણીમ્ ।

અયાચ્યમાનાં ચ નરૈ નૃપતિર્દુ સ્વિતોઽશ્વત્ ॥

અર્થ:—રાજ પોતાની કન્યાને પૌવનવાળી તથા દેવતા સમાન રૂપવાળી તથા તેને યોગ્ય કાષ્ટ વર નહીં મળવાથી દુઃખી થયો.

રાજ પુત્રીને કહે છે:—

પુત્રિ પ્રદાનકાલસ્તે ન ચ કશ્ચિદ્વૃણોતિ મામ્ ।

સ્વયમન્વિચ્છ ભર્તારં ગુણૈઃ સદૃશમાત્મનઃ ॥

,, ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—હે પુત્રી ! તારો વિવાહનો સમય પ્રાપ્ત થયો છે. પરન્તુ મારી પાસે કાષ્ટ માગણી કરતું નથી. માટે હવે તું પોતે જ તારા ગુણોને સમાન પતિને શોધી લે.

પ્રાર્થિતઃ પુરુષો યથ સ નિવેદ્યસ્ત્વયા મમ ।

વિમૃશ્યાહં પ્રદાસ્યામિ વરય ત્વં યયેપ્સિતમ્ ॥

,, ॥ ૩૩ ॥

અર્થ:—તું જેની સાથે વિવાહ કરવાની ઇચ્છા કરવા માગે તેની મને ખબર આપજે. વિચાર કરીને હું તેની સાથે તારો વિવાહ કરીશ.

રાજાએ પુત્રીને આ પ્રમાણે કહીને પછી વૃદ્ધ મન્ત્રીઓને સાવિત્રીની પાત્રાની સામગ્રી એકી કરવાની આજ્ઞા કરી. સાવિત્રી પિતાના ચરણોમાં નમસ્કાર કરીને તથા લગ્ન મુક્ત થઈ પિતાના વચનને માન્ય કરી બહુ શીઘ્ર ચાલી અને રથમાં બેસી વૃદ્ધ મન્ત્રી લોકોની સાથે રાજપિં લોકોનાં મનોહર તપોવનમાં ગઈ. ત્યાં જઈ વૃદ્ધ અને માનને યોગ્ય લોકોને પ્રણામ કરતી કરતી વનમાં ધૂમવા લાગી. અને સર્વ તીર્થોમાં બ્રાહ્મણોને ધન આપતી સતી તે રાજકન્યા અનેક દેશોમાં વિચરવા લાગી.

એક સમય મદ્રરાજ(અશ્વપતિ) પોતાની સલામાં બેસી નારદની સાથે વાર્તાલાપ કરતા હતા. તે સમયે સર્વ તીર્થોમાં ફરીને મન્ત્રીઓની સાથે સાવિત્રી પોતાના પિતાને ઘેર આવી પહોંચી. અને નારદની સાથે પિતાને બેઠેલા જોઈ અનેના ચરણોમાં પ્રણામ કર્યા. ત્યારે નારદે પૂછ્યું કે આ તમારી પુત્રી ક્યાં ગઈ હતી, અને ક્યાંથી આવી ? અને શા કારણથી તમે યુવતીનો વિવાહ કરતા નથી ? ત્યારે અશ્વપતિ રાજ બોલ્યા—“હે નારદ ! એ જ કારણે માટે મેં તેને મોકલી હતી. હવે તે પાછી આવી છે. તેની પાસેથી સાંભળવું જોઈએ કે તેણે કોને સ્વામી બનાવ્યો છે ? “હે સાવિત્રી ! તું વિસ્તારથી કહે.” એ પ્રમાણે પિતાનું વચન સાંભળી સાવિત્રી બોલી :—સાત્વદેશમાં એક ધર્માત્મા ક્ષત્રિય દુભત્સેન નામનો રાજ પ્રસિદ્ધ હતો. તે પાછળથી અન્ધ થયેલો. તેનાં નેત્ર જ્યારે નષ્ટ થયાં ત્યારે તેનો પુત્ર બાલક હતો. ત્યારે તેના પહેલાંના શત્રુઓએ તેના રાજ્યને ધીનવી લીધું. એટલે દુભત્સેન પોતાના બાલક તથા સ્ત્રીને લઈને વનમાં જઈને તપ કરવા લાગ્યો. તેનો પુત્ર નગરમાં ઉત્પન્ન થયો છે, અને તપોવનમાં ઉછર્યો છે. તેનું નામ સત્યવાન છે. તે મારા પતિ થવાને યોગ્ય છે એવો મેં મનથી સંકલ્પ કર્યો છે.

ત્યારે નારદ મુનિ બોલ્યા:—હે રાજન્ ! તમારી પુત્રીએ બહુ પાપ કર્યું, કેમકે જાણ્યા વિના ગુણવાન સત્યવાનને પોતાનો પતિ બનાવ્યો. તેનાં માતા પિતા સત્ય બોલતાં હતાં, તે કારણથી તેનું નામ સત્યવાન રાખવામાં આવ્યું. તે બાલ્યાવસ્થાથી ધોડાઓ ઉપર બહુ પ્રેમ કરતો હતો. તેથી માદીના ધોડા બનાવતો હતો. ધોડાનાં ચિત્ર પણ કાઢતો હતો. તેથી ચિત્રાશ્વ એનું પણ તેનું નામ છે. હે રાજન્ ! તે બાલક સર્વ સમાન તેજસ્વી, બૃહસ્પતિ

સમાન શુદ્ધિમાન, 'ઇન્દ્રગુલ્મ પીર્ષવાન્, પૃથિવી ગુલ્મ ક્ષમાશીલ છે, અને રન્તિદેવતી' ગુલ્મ શક્તિ અનુસાર દાન દેનાર, તથા પ્લાહલુલકત, સત્યવાદી, તથા રાગ શિષિ સમાન વીર છે. અને વયાતિ સમાન ઉદાર છે. ચન્દ્રમા ગુલ્મ મનોહર છે, અશ્વિનીકુમાર ગુલ્મ રૂપવાન્ છે. પરન્તુ તેનામાં એક દોષ છે—તે આજથી એક વર્ષમાં મરી જનાર છે.

ત્યારે રાગ બોલ્યા:—સાવિત્રી! જાઓ અને બીજો પતિ કરો, તેના એક દોષે સર્વ ગુણોને હાંકી દીધા. ત્યારે સાવિત્રી બોલી:—તે મોટા આયુ વાળો હોય કે થોડા આયુ વાળો હોય. પરન્તુ મેં તેને એક વાર પતિ બનાવ્યો, હવે હું બીજો પતિ નહીં કરું. મનમાં નિશ્ચય કરીને પછી વચનથી કહેવામાં આવે છે, પછી તેજ કર્મથી કરવામાં આવે છે. તેમાં મારું મન જ સાક્ષી છે. સાવિત્રીનું વચન સાંભળી નારદજી બોલ્યા:—હે રાજન્! તમારી પુત્રીની શુદ્ધિ સ્થિર છે. તે આ ધર્મથી કદાપિ હરી શકશે નહીં. જે ગુણ સત્યવાનમાં છે તે બીજા પ્રજ્ઞમાં નથી. માટે તેને કન્યા દેવી તે હું શ્રેષ્ઠ સમજું છું. રાજન્એ પણ તે વચનને સ્વીકાર કરી લીધું. પછી નારદજી સ્વર્ગમાં ચાલ્યા ગયા.

, વિવાહની સામગ્રી તૈયાર થતાં ઉત્તમ દીવસનો વિચાર કરીને ઋત્વિક્ષ આદિને લઈને રાગ અશ્વપતિ પગે ચાલીને દુમત્સેનના આશ્રમમાં પહોંચી ગયા, અને સત્યવાનની સાથે સાવિત્રીનો વિવાહ કરવાના સમાચાર જણાવ્યા. ત્યારે દુમત્સેને કહ્યું:—હે રાજન્! અમે રાજ્યથી બ્રહ્મ છીએ, વનમાં તપસ્વીઓના ધર્મ પાળીએ છીએ, વનવાસને અયોગ્ય તમારી પુત્રી આશ્રમમાં કેવી રીતે રહી શકશે? ત્યારે અશ્વપતિએ કહ્યું:—હે રાજન્! મુખ્ય અને દુઃખ સદા રહેતાં નથી તે હું જાણું છું. અને મારી આ કન્યા પણ તે વાત જાણે છે. હું નિશ્ચય કરીને આપની પાસે આવ્યો છું. આપ અમારી આશાનો નાશ ન કરશો. મારી કન્યાને આપની પુત્રવધુ બનાવો. ત્યારે દુમત્સેન બોલ્યા:—મારે પ્રથમથી જ તમારી સાથે સંબંધ કરવાનો વિચાર હતો. પરન્તુ રાજબ્રહ્મ થયેલો હોવાથી હાલ એમ કહું છું. મારે જે પ્રથમનો અભિપ્રાય હતો તે હવે પૂર્ણ થયો. આપ મારા અતિથિ ચાઓ. જે 'દીક હોય તે કરો.

આ પ્રમાણે કહ્યા પછી આશ્રમના સર્વ પ્લાહલોને બોલાવી અને રાજન્એ સાવિત્રી અને સત્યવાનનો વિધિપૂર્વક વિવાહ કર્યો. રાગ અશ્વપતિ કન્યાનું તથા અનેક પ્રકારનું અન્ય દાન કરીને આનન્દથી પોતાને ઘેર ચાલ્યા ગયા.

સત્યવાન્ પણ ગુણવતી સ્ત્રી પ્રાપ્ત કરવાથી પ્રસન્ન થયો. અને—

ગતે પિતરિ સર્વાણિ સંન્યસ્યામરણાનિ સા ।

अग्रहे वल्कलान्येव वस्त्रं कापापमेव च ॥ म. मा. व. प. अ. २९५-१८ ॥

અર્થ:—પિતા ગયા પછી સાવિત્રીએ પણ પોતાનાં વસ્ત્ર અને આભૂષણોને ઉતારીને વૃક્ષોની ઝાડનાં વસ્ત્ર તથા ભગવાં વસ્ત્ર પહેરી લીધાં.

સેવાથી તથા પોતાના ઉત્તમ ગુણોથી તથા નમ્રતા અને જીતેન્દ્રિયતાથી તથા સર્વનું ઇષ્ટ સંપાદન કરવાથી સાવિત્રી સર્વને પ્રસન્ન કરવા લાગી. પતિ તથા સાસુ સસરાની સેવા પ્રસન્નતાપૂર્વક કરવા માંડી. તે રીતે આશ્રમમાં રહેતાં તે તપસ્વીઓના કાલ વ્યતિત થયો. તે દરમ્યાન નારદના વચનનું સ્મરણ કરીને સાવિત્રીનું મન સદા દીન રહેતું હતું. થોડા કાલ પીત્યા પછી સત્યવાનનો મરવાનો સમય આવી પહોંચ્યો. સાવિત્રી નારદજીના વચનને

અનુસાર રાજ દિવસ ગણતી હતી. જ્યારે સાવિત્રીએ જાણ્યું કે આજથી એથે દિવસ સત્યવાન મરનાર છે, ત્યારે તેણે ત્રણ દિવસના અપવાસનું વ્રત ધારણ કર્યું. રાજ દુર્યોધન સાવિત્રીના નિયમે સાંકળીને બહુ દુઃખી થયો. અને સાવિત્રીને સમજાવતાં સમજાવતાં એવું વચન કહ્યું:—“હે રાજપુત્રિ ! આ તારું વ્રત કઠિન છે. અજ વિના ત્રણ રાત્રિ રહેવું કઠણ છે.” ત્યારે સાવિત્રી બોલી:—હે તાત ! તમે કાંઈ દુઃખ ન માનો. હું આ વ્રતને પૂર્ણ કરીશ. ઉદ્યોગથી મેં આ વ્રત કર્યું છે, અને ઉદ્યોગજ સર્વ કાર્યનું મૂળ છે. ત્યારે દુર્યોધન બોલ્યા:—તું વ્રતને તોડી દે એવું કહેવાને હું અમર્થ નથી. પરંતુ અમારા જેવા મનુષ્યે તેમજ કહેવું જોઈએ. વ્રત પૂરું કરે—એમ કહીને રાજ યુવ રહ્યા. સાવિત્રી લાકડાની સમાન નિશ્ચલ દેખાતી હતી. જ્યારે સત્યવાનને મરવાના દિવસનો પ્રાતઃકાલ થયો, ત્યારે સાવિત્રીએ “આજે જ મરવાનો દિવસ છે” એવો વિચાર કરીને અગ્નિ સળગાવીને હવન કર્યો. સૂર્યોદય થતાં જ પૂર્વાક્ત સમન્ધી ક્રિયા કરીને, આશ્રમમાં સર્વ વૃદ્ધ બ્રાહ્મણ તથા સાસુ સસરાને પ્રણામ કરી હાથ જોડી સાવિત્રી ઉભી થઈ. ત્યારે સર્વેએ તેને “તું કદાપિ વિધવા ન હો” એવો આશીર્વાદ આપ્યો. તથોવનમાં નિવાસ કરનાર તપસ્વીઓની વાણીને સાવિત્રીએ ખૂબ ધ્યાન દઈને સાંકળી, અને મનથી તે વાણી ગ્રહણ કરી. નારદે કહ્યું હતું તે મુદ્દર્ત અને સમયનો વિચાર કરતી સતી સાવિત્રી દુઃખથી બેસી ગઈ. એકાન્તમાં બેઠેલી રાજકન્યા સાવિત્રીને સાસુ સસરાએ પ્રીતિપૂર્વક કહ્યું:—જેવું તે વ્રત કર્યું હતું તે પૂર્ણ થયું, હવે બોજન કરો. ત્યારે સાવિત્રી બોલી:—સૂર્ય અસ્ત થતાં જ્યારે મારી કામના પૂરી થશે ત્યારે હું બોજન કરીશ એવો મારા મનનો સંકલ્પ છે, અને તે જ મારી પ્રતિજ્ઞા પણ છે.

જે વખતે સાવિત્રી એ પ્રમાણે કહી રહી હતી તે જ વખતે સત્યવાન ખભા ઉપર કુહાડો રાખીને વનમાં ચાલ્યો. ત્યારે પોતાના પતિને સાવિત્રીએ કહ્યું:—હે સ્વામિન ! આપે એકલા વનમાં જવું યોગ્ય નથી, હું પણ આપની સાથે આવીશ. આપને છોડી શકતી નથી. ત્યારે સત્યવાને કહ્યું:—તું પહેલાં કદાપિ વનમાં ગઈ નથી, હાલ તું વ્રતથી ચાઈ છે, પગથી કેવી રીતે ચાલી શકીશ ? ત્યારે સાવિત્રી બોલી:—વ્રતથી મને ગ્લાનિ નથી, તેમ પરિશ્રમ પણ નથી, આપ ચાલવામાં ઉત્સાહવાળી મને રોકો નહીં. ત્યારે સત્યવાન કહે છે:—તને ચાલવામાં ઉત્સાહ હોય તો હું તારું પ્રિય કરીશ. મારા માતાપિતાની આજ્ઞા લઈ દ્યો, જેથી મને દોષ લાગે નહીં.

માર્કંડેય ઋષિ કહે છે:—“હે રાજ યુધિષ્ઠિર ! સાવિત્રીએ સાસુ સસરા પાસે જઈને વનમાં જવાની આજ્ઞા માગી. હું એક વર્ષથી બહાર નિકળી નથી, મને કુલોથી ભરેલાં વન જોવાની ઇચ્છા છે. ત્યારે દુર્યોધન બોલ્યા:—જ્યારથી સાવિત્રીના પિતાએ કન્યાદાન કર્યું છે ત્યારથી મારી પુત્રવધુએ કોઈ વાતની માગણી કરી નથી. માટે જે કાંઈ તેની ઇચ્છા છે તે પૂર્ણ હો. હે પુત્રિ ! સત્યવાનના માર્ગમાં કોઈ પ્રમાદ ન કરીશ એમ કહી આજ્ઞા આપી. સાવિત્રી મુખથી હસતી તથા હૃદયમાં દુઃખ પામતી ચાલી, અને મનોહર વનને જોવા લાગી, પવિત્ર જલથી ભરેલી નદી અને યુગ્મથી ભરેલાં વૃક્ષ વાળા પર્વતોને જોવા લાગી, અને સત્યવાન તેને બતાવવા લાગ્યો. સાવિત્રી નારદના વચનનું સ્મરણ કરીને પતિને મરેલા જેવો જોઈને બહુ દુઃખી થતી હતી. ધીમે ધીમે પોતાના પતિની પાછળ ચાલતી ચાલતી તે સમયને શોચતી હતી, તે વખતે તેના હૃદયના દુઃખ થતા હતા. તે

સમયે સત્યવાને ક્ષણે તોડીને ટોપણી ભરી લીધી હતી અને લાકડાં ચીરતો હતો. તેમ કરતાં તેના શરીરને પરસેવો વળ્યો. તે પરિશ્રમથી સત્યવાનના શિરમાં પીઝ થવા લાગી. એટલે તે પોતાની પ્યારી સ્ત્રીની પાસે ગયો, અને શાકીને એવું વચન બોલ્યો—“ આ પરિશ્રમથી મારા શિરમાં પીઝ થવા લાગી છે. હે સાવિત્રી! મારું અંગ તૂટે છે, અને હું મને સ્વસ્થ દેખતો નથી. મારા શિરમાં શૂણ વાગવા જેવી પીઝ ચર્ધ રહી છે. તેથી હે કલ્યાણિ! હું સુધ્ધ રહેવાની ઇચ્છા કરું છું, અને બેસવાની શક્તિ નથી. તે વખતે સાવિત્રિ પતિની પાસે જોઈને તેના શિરને પોતાની જઘા ઉપર રાખીને પૃથ્વી ઉપર બેસી ગઈ.

ततः सा नारदवचो विमृशन्ती तपस्विनी ।

तं मुहूर्तं क्षणं चेलां दिवसं च युयोज ह ॥

” ૨૯૭-૭ ॥

પછી તે તપસ્વિની નારદના વચનને અરણ્ય કરતી સતી તેમુહૂર્ત, ક્ષણ તથા સમય અને દિવસને મેળવવા લાગી. (યુયોજ).

मुहूर्तादेव चापश्यत्पुरुषं रक्तवाससम् ।

बद्धमौलिं वपुष्प्यन्तमादित्यसप्ततेजसम् ॥

” ॥ ૮ ॥

इयामावदातं रक्ताक्षं पाशहस्तं भयावहम् ।

स्थितं सत्यवतः पाम्ब निरीक्षन्तं तमेव च ॥

” ॥ ૯ ॥

અર્થ:—એક ક્ષણમાં તેણે લાલ વસ્ત્રવાળા, તથા માથાના વાળ બાંધેલા (અથવા શિરમાં ઝુકટ પહેરેલા), મોટા શરીરવાળા, તથા આદિત્યના સમાન તેજવાળા (૮), તથા કાળા શરીરવાળા, તથા લાલ નેત્રવાળા, તથા હાથમાં મોટી પાશવાળા, અને ભયંકર-એવા પુરુષને સત્યવાનની પાસે ઉભા રહીને તેને જોતો દોઢો.

तं दृष्ट्वा सदसोत्थाय भर्तुर्न्यस्य शनैः शिरः ।

कृताञ्जलिस्त्रवाचतां हृदयेन प्रवेपती ॥

” ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—તે પુરુષને જોઈને ધીરે ધીરે પોતાના પતિનું શિર પૃથ્વી ઉપર મૂકીને દુઃખી સાવિત્રિ ઉભી ચર્ધ, અને હાથ જોડી કંપના હૃદયથી બોલી:—

दैवतं त्वामिजानामि वपुरेतद्वयमानुषम् ।

कामये ब्रूहि देवेश कस्त्वं किं च चिकीर्षसि ॥

” ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—હું અણુ છું કે આપ દેવના છો, કેમકે, આવું શરીર મનુષ્યોનું હોતું નથી. આપ કેાણ છો અને શું કરવા માગો છો તે મને સ્પષ્ટ દેહો એમ હું ઇચ્છું છું. આ પ્રકારનું સાવિત્રિનું વચન સાંભળીને યમરાજ દેહે છે:—

पतिव्रतासि सावत्रि तथैव च तपोन्विता ।

अतस्त्वाममिमाप्यामि विद्धि मां त्वं शुमे यमम् ॥

” ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:— હે સાવિત્રિ! તું પતિવ્રતા અને તપથી યુક્ત છે, તેથી હું તારી સાથે બોલું છું. (અર્થાત્ સામાન્ય મનુષ્યને દેવલોક દેખાવ નહીં, તેમ તેમની સાથે વાત પણ કરે નહીં.) હે કલ્યાણિ! તું મને યમરાજ, જાણ.

અયં તે સત્યવાન્મર્તા ક્ષીણાયુઃ પાર્થિવાત્મજઃ ।

નેષ્યામિ તપદં વૃદ્ધ્વા વિજ્ઞચેતન્મે ચિકીર્ષિતમ્ ॥ ” ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—આ તારા પતિ રાજપુત્ર સત્યવાનની આયુ ક્ષીણ થઇ છે. હું તેને બાંધીને લઇ જઇશ. એટલું કરવાની મારી મિચ્યા છે તે તું જાણ. ત્યારે સાવિત્રી કહે છે:—

શ્રૂયતે ભગવન્ દૂતાસ્તવાગચ્છન્તિ માનવાન્ ।

નેતું હિ ભગવાન્ કસ્માદાગતોઽસિ સ્વયં પ્રભો ॥ ” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—હે ભગવન્ ! મનુષ્યોને લઇ જવાને માટે આપના દૂતો આવે છે એમ શાસ્ત્રમાં સાંભળું છે. અને હે પ્રભો ! આમને લેવાને માટે આપ પોતે કેમ આવ્યા છો ? ત્યારે યમ રાજા કહે છે:—

અયં ચ ધર્મસંયુક્તો રૂપવાનગુણસાગરઃ ।

નાર્દો મત્પુરુષૈર્નેતુમર્તોઽસિ સ્વયમાગતઃ ॥ ” ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—આ સત્યવાન ધર્મોત્તમ છે, રૂપવાળો, તથા બહુ ગુણવાળો છે—ગુણોનો સમુદ્ર છે. તેથી આ મારા દૂતો વડે લઇ જવા યોગ્ય નથી. તેથી હું પોતે જ એને લેવાને આવ્યો છું.

તતઃ સત્યવતઃ કાયાત્પાશવદ્ વશં ગતમ્ ।

અંગુષ્ઠમાત્રં પુરુષં નિશ્ચક્ર્પ યમો ચલાત્ ॥ ” ॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—પછી યમરાજે સત્યવાનના શરીરમાંથી અંગુઠા જેટલા પ્રમાણવાળા, પાશ વડે બાંધ્યા, અને તેથી વિવશ થયેલા એવા—પુરુષને બળપૂર્વક બહાર ખેંચી કાઢ્યો.

તતઃ સમુદ્ધૃતમાર્ણં ગતમ્વાસં હતપ્રભમ્ ।

નિર્વિચેષ્ટં શરીરં તદ્વભૂવાઽમ્રિયદર્શનમ્ ॥ ” ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—જ્યારે તે પુરુષને બહાર કાઢ્યો ત્યારે સત્યવાનનું શરીર શ્વાસ રહિત તથા પ્રાણ રહિત તથા પ્રભા વિનાનું અને એટલા રહિત થઇ ગયું, અને જોવામાં અગ્રિય થઇ ગયું.

યમસ્તુ તં તથા વૃદ્ધ્વા પ્રયાતો દક્ષિણામુખઃ ।

સાવિત્રી ચૈવ દુઃસ્વાર્તાં યપમેવાન્નમચ્છત્ ॥ ” ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—યમરાજ તેને બાંધીને દક્ષિણ દિશા તરફ આવ્યા. ત્યારે દુઃખથી પીડાતી સાવિત્રી પણ યમની જ પાછળ ચાલી

—તે સમયે પોતાની પાછળ આવતી સાવિત્રીને જોઈ યમરાજ કહે છે:—

નિર્વર્ત ગચ્છ સાવિત્રિ કુરુષ્વાસ્યૌર્ધ્વદૈહિકમ્ ।

કૃતં મર્તૃસ્ત્વયાત્રુણ્યં યાવદ્ગમ્યં મતં સ્વયા ॥ ” ॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—હે સાવિત્રિ ! તારે ત્યાં સુધી પતિની સાથે જવું જોઈએ ત્યાં સુધી આવી છે, અને તેથી તું ઋણમુક્ત થઇ છે. હવે તું પાછી વળ અને જા, અને તારા પતિનું ઔર્ધ્વ દૈહિક કર્મ અર્થાત્ પરલોક સંબંધી ક્રિયા કર. ત્યારે સાવિત્રી કહે છે:—

યત્ર મે નીયતે મર્તા સ્વયં વા યત્ર ગચ્છતિ ।

મયા ચ તત્ર ગન્તવ્યમેષ ધર્મઃ સનાતનઃ ॥ ” ॥ ૨૧ ॥

અર્થ — ભારા પતિને કાષ્ટ જ્યાં પણ લાઇ જાય અથવા તે પોતે જ્યાં પણ જાય ત્યાં અવસ્ય માટે જરુ જોઇએ. એ અનાનન ધર્મની અર્પણ છે

તપસા ગુરુમત્યા ચ મર્ત્વસ્નેહાદ્યતેન ચ ।

તત્ત્વ ચૈવ પ્રસાદેન ન મે પ્રતિહતા ગતિ ॥

” ॥ ૨૨ ॥

અર્થ — તપ તથા ગુરુભક્તિ તથા પતિને પ્રેમ તથા મૃત અને આપની કૃપા એ સર્વ વડે મારી ગતિ ક્યાએ પણ રોકાશે નહીં અર્થાત્ હું સર્વ ઠેકાણે જઈ શકીશ.

પ્રાહુઃ સાક્ષપદં મૈત્રં વૃધાસ્તત્ત્રાર્થદર્શિન ।

મિત્રતાં ચ પુરસ્કૃત્ય કિંચિદ્વશ્યામિ તત્ત્વણુ ॥

” ॥ ૨૩ ॥

અર્થ — હું યમગજ ! તત્ત્વને જાણનાર પડિત લોક સાત યગવા સાથે ચાલવાથી મિત્રતા માને છે હું મિત્રતાને આગળ ગમ્પીને (અમગ્પીને) જે કાષ્ટ કૃત્ હું તે સાબળા.

નાનાત્મવન્તસ્તુ વને ચરન્તિ ધર્મં ચ વાસ ચ પરિશ્રમં ચ ।

વિજ્ઞાનતો ધર્મમુદાહરન્તિ તસ્માત્સન્તો ધર્મમાહુઃ પ્રધાનત ॥ ” ॥ ૨૪ ॥

અર્થ — અનાત્મવાન (અજ્ઞાની) લોક ન તો (તપ કરવા) વનમાં રહે છે, ન તો ધર્મ કરે છે, ન તો ગુરુની પાસે નિવાસ કરે છે, ન તો પરિશ્રમ કરે છે જાની લોક જ પોતાના વિજ્ઞાનના પ્રભાવથી ધર્મનું કથન કરે છે તેથી સત્પુરુષો ધર્મને પ્રધાન કહે છે

एकस्य धर्मेण सतां मतेन सर्वे स्म तं मार्गमनुमपन्ना ।

मा वै द्वितीयं मा तृतीयं च वाठलेतस्मात्सन्तो धर्ममाहुः प्रधानम् ॥ ” ॥ ૨૫ ॥

અર્થ — સઠજન લોક જેને ધર્મ માને છે તેમના મનને અનુસાર તે એક જ ધર્મ સર્વને માનવા યોગ્ય છે તેથી સર્વ લોક તે સઠજનોના ધર્મના અનુયાયી થયા છે તેને છોડીને બીજા અથવા ત્રીજા ધર્મની ઈચ્છા કરતા નથી તેથી સત્પુરુષો ધર્મને જ પ્રધાન કહે છે સાવિત્રીના વચન આભળીને યમગજ કહે છે —

निर्वर्त हृष्टोऽस्मि तवानया गिरा स्वराक्षरव्यंजनहेतुयुक्तया ।

वर हृणीष्वेह त्रिनास्य जीवित ददामि ते सर्वमनिन्दिते वरम् ” ॥ ૨૬ ॥

અર્થ — હું સાવિત્રિ ! તારી અપ્પર અંગ અને અચ્છરન યુક્ત વાણીથી હું મગ્ન થયો છું. હે અનિન્દિત ! આના કૃપા નિવાપ તારી જે ઈચ્છા હોય તે વડે માગ તે હું આપીશ યમગજના આ પ્રમાણના વડે આપવાના વચનો આભળીને સાવિત્રીએ આ પ્રમાણે વર માગ્યો —

न्युतस्वराज्याद्धनरासमाश्रितो विनष्टचक्षुः श्वशुरो ममाश्रये ।

स लब्धचक्षुर्वैलवान्मवेन्નृपस्तव प्रसादाज्ज्वलनार्संनिध ॥ ” ॥ ૨૭ ॥

અર્થ — અમારા આશ્રમમાં ગણતરી બ્રષ્ટ થયેલા હોવાથી મારા અસગએ વનવાસને આશ્રય લીધો છે અને અન્ધ છે, તે તમારા પ્રસાદથી નેત્રયુક્ત, જલવાન, સૂર્ય અને અગ્નિ સમાન કાન્તિ વાળા, અને ગજન યાએ ત્યાં યમગજ કહે છે —

ददानि तेऽहं तमनन्दिते वरं यथा त्वयोक्त भविता च तत्तया ।

तवाध्वनि ग्लानिमिरोपलक्ष्ये निर्वर्त गच्छस्व न ते श्रयो भवेत् ॥ ” ॥ ૨૮ ॥

અર્થ — હે નિન્દા ગ્રહિત સાવિત્રી ! જે વર તે માગ્યો છે તે વા હું તને આપુ છું તે સર્વ તેમ જ બનશે (મંચિતા) તને ગ્રસ્તામા આનવાથી થાક લાગેલા લાગે છે માટે તું પાછી વળીને ના, કૌંથી તને વિશેષ શ્રમ ન લાગે ત્યારે સાવિત્રી કહે છે —

શ્રમ કુતો મૃતસમીપતો હિ મે યતો હિ મર્તા મમ સા ગતિર્નૃત્ત્વા ।

યત પતિ નેપ્યસિ તત્ર મે ગતિઃ સુરેશ્ચ મૂયશ્ચ વચો નિવોધ મે ॥,, ૨૯ ॥

અર્થ — હે દેવગણ ! જે કારણથી પતિ જ મારા હમેશનો આશ્રય છે, તેથી પતિના મમીપમા મને થાક લાગવાનો નથી ન્યા તમે મારા પતિને લાક જાઓ છો, હું પણ ત્યાજ જઈશ વળી મારે ખીજી વચન પણ સાબળો —

સતા સદ્ગતસંગતમોઽપિ સતં પર સતાં પર મિત્રમિતિ પ્રવક્ષતે ।

ન વાફલં સત્પુરુષેણ સંગત તતઃ સતા સંનિવસેત્સમાગમે ॥,, ૩૦ ॥

અર્થ — સગજનો સાથે ઐક્યાર પણ મેવાપ થવો ઉત્તમ માન્યો છે, માટે જ સત્પુરુષોને પરમ મિત્ર કહ્યા છે અને સત્પુરુષોની નગત નિષ્ફલ જતી નથી માટે સત્પુરુષોના સમાગમમા જ રહેવું જોઈએ ત્યારે યમરાજ કહે છે —

મનોઽનુકૂલં વૃધવૃદ્ધિવર્ધનં ત્વયા યદુક્ત વચનં હિતાશ્રયમ્ ।

વિના પુનઃ સત્યવતોઽસ્ય જીવિતં વર દ્વિતીય વરયસ્વ મામિનિ ॥,, ૩૧ ॥

અર્થ — હે લામિનિ ! તે જે વચન કહ્યું છે તે મનને અનુકૂળ છે, અને પશ્ચિતોની શુદ્ધિને વધાવનાર છે. તેમજ હિનકારી છે આ સત્યવાનના જીવિત સિનાયનો અને પહેલા આપેના વરથી ભિન્ન ખીજો વર તું મારા ત્યારે સાવિત્રી બોલી —

હતં પુરા મે શ્વશુરસ્ય ધીમત સ્વમેવ રાજ્યં લમતા સ પાર્થિવ ।

જહાત્સ્વધર્માન્ન ચ મે ગુરુપૃથા દ્વિતીયમેતદ્વરયામિ તે વરમ્ ॥,, ૩૨ ॥

અર્થ — મારા શુદ્ધિમાન શ્વશુરનું પહેલા જે ગત્ય નષ્ટ થઈ ગયું છે અર્થાત્ જે શત્રુ-ઓએ લઈ લીધું છે તે ગત્ય તે ગમને ફરી પ્રાપ્ત થાઓ, અને મારા શ્વશુર ધર્મને પરિત્યાગ ન કરે, એ ખીજો વર મારા હું. ત્યારે યમરાજ બોલ્યા —

સ્વમેવ રાજ્ય પ્રતિપત્યતેઽચિરાન્ન ચ સ્વધર્માત્પરિહાસ્યતે નૃપઃ ।

ક્રતેન કામેન મયા નૃપાત્મજે નિવર્તે ગચ્છસ્વ ન તે શ્રમો ભવેત્ ॥,, ૩૩ ॥

અર્થ — હે સાવિત્રી ! તારા સહગ જનકીથી પોતાનું રાજ્ય પાછું પ્રાપ્ત કરશે, અને તે ધર્મનો પારત્યાગ પણ નહીં કરે હે ગજપુત્રી ! તારૂં ઝર્ષ મે ક્યું છે માટે હવે તું પાછી વળ અને જા જેથી તને શ્રમ ન લાગે ત્યારે સાવિત્રી બોલી —

પ્રજાસ્ત્વૈયૈતા નિયમેન સયતા નિયમ્ય ચૈતા નયસે નિકામયા ।

તતો યમ ત્વ ત્વ દેવ ત્રિશ્રુતં નિવોધ ચેમાં ગિરમીરિતા મયા ॥,, ૩૪ ॥

અર્થ — હે યમરાજ ! તમે પ્રજાને નિયમમા રાખી છે નિયમમા રાખીને ફરી આ પ્રજાને તમે તમારી મરજી અનુસાર (નિકામયા) દોરો છો તેથી હે દેવ ! આપનું યમ નામ છે, અને તમારી કૃતિ છે આપ મારી આ વાણી સાબળો —

અદ્રોહઃ સર્વભૂતેષુ કર્મણા મનસા ગિરા ।

અનુગ્રહશ્ચ દાનં ચ સતા ધર્મ સનાતનઃ ॥

,, ૩૫ ॥

एवं प्रायश्च लोकोऽयं मनुष्याः शक्तिपेशलाः ।

सन्तस्त्वेवाप्यमित्रेषु दयां मासेषु कुर्वते ॥

॥ ३६ ॥

અર્થ:—મનુ વાણી અને કર્મથી કોઈનો દ્રોહ ન કરવો, અને સર્વના ઉપર અનુગ્રહ કરવો, તથા દાન દેવું એ સજ્જનોનો સનાતન ધર્મ છે. આ સર્વ લોક પ્રાય કરીને માગ પતિની સમાન અલ્પ આયુષાળા છે, શક્તિ અને કુશલતા ગહિત છે. તથાપિ મહાત્મા લોક શરણે આવેલા શત્રુ ઉપર પણ દયા કરે છે. ત્યારે યમરાજ કહે છે:—

पिपासितस्येव भवेद्यथा पथस्तथा त्वया वाक्यमिदं समीरितम् ।

विना पुनः सत्यवतोऽस्य जीवितं वरं वृणोष्वेह शुभे यदिच्छसि ॥ ૩૭ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે નરસ્યા મનુષ્યને જલ અત્યન્ત પ્રીતિનું કારણ છે, તેવી રીતે તેં જે વાણી કહી તે સતોષનું કારણ છે. હે શુભે ! આ સત્યવાનના જીવનને છોડી જે વરની તું ઇચ્છા રાખતી હોય તે માગ. એટલે સાવિત્રી બોલી:—

ममानपत्यः पृथिवीपतिः पिता भवेत् पितुः पुत्रशतं तथौरसम् ।

कुलस्य सन्तानकरं च यद्भवेत्तृतीयमेतद्वरयामि ते वरम् ॥ ૩૮ ॥

અર્થ:—મારા પિતા રાજા છે, તોપણ તે પુત્રગહિત છે. માટે જેના વડે મારા પિતાના કુલના પરંપરા ચાલે એવા સો ઔરસ પુત્ર તેમને યાઓ. યમરાજ કહે છે:—

कुलस्य सन्तानकरं सुवर्चसं शत सुतानां पितुरस्तु ते शुभे ।

कृतेन कामेन नराधिपात्मजे निवर्त दूरं हि पथस्त्वमागता ॥ ૩૯ ॥

અર્થ —તારા પિતાની કુલપરંપરાને વધારનાર બહુ તેજસ્વી તારા પિતાને સો પુત્ર થશે. હે રાજપુત્ર ! હવે તારા મનોરથ પૂર્ણ થશે છે. તું બહુ દૂર આવી ગઈ છે. માટે હવે પાછી વળ. ત્યારે સાવિત્રી બોલી:—

न दूरेतन्मम भर्तृसन्निधौ मनो हि मे दूरतरं प्रधावति ।

अथ ब्रजन्नेव गिरं समुद्यतां मयोच्चमानां शृणु भूय एव च ॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—માગ પતિનો સમીપમાં આ કંઈ દૂર નથી. અને માગ પતિની સાથે બહુ દૂર ગમન કરવાને મારું મન દોડે છે અર્થાત્ ઉત્સાહ ગમે છે. તેથી ગમન કરતી કમ્તી હું જે વાણી બોલું છું તે કરી તમે માંબળો.

विष्वत्स्वतस्त्वं तनयः प्रतापवान् स्वतो हि वैष्वत्स्वत उच्यते युयैः ।

समेन धर्मेण चरन्ति ताः प्रजास्ततस्त्वहेश्वर धर्मराजता ॥ ૪૧ ॥

અર્થ —આપ સર્વના પુત્ર છે અને પ્રતાપવાળા છો. તેથી તમને પરિજિત લોક વૈષ્વત્સ્વત કહે છે. પશુપાત રહિત ધર્મ દ્વારા ગમનને નમે દણ્ડ લો છો (પાવન કરો છો). તેથી હું ઈશ્વર ! તમારું નામ ધર્મરાજ છે.

आत्मन्यपि न विश्वासस्तथा भवति मत्सु यः ।

तस्मात्સत्सु विशेषेण सर्वं प्रणयमिच्छति ॥

॥ ૪૨ ॥

અર્થ:—મનુષ્યને જેવો વિશ્વાસ મજ્જનો ઉપર હોય છે તેવો પોતાના આત્મામાં પણ નથી હોતો. તેથી મહાત્મા લોક ઉપર સર્વ લોક પ્રેમ કરવાની ઇચ્છા કરે છે.

સૌહાર્દાત્સર્વભૂતાનાં વિશ્વાસો નામ જાયતે ।

તસ્માત્સત્તુ વિશેષેણ વિશ્વાસં કુરુતે જનઃ ॥

,, ॥ ૪૩ ॥

અર્થ:—સહતાથી સર્વ પ્રાણીને વિશ્વાસ ઉત્પન્ન થાય છે, અને મહાત્મા સર્વ પ્રાણીના સહદ છે. તેથી કરીને લોક મહાત્મા પુરુષો ઉપર વિશ્વાસ રાખે છે. ત્યારે યમરાજ કહે છે.

હદાહતં તે વચનં યદગ્નને શુભે ન તાદૃક્ત્વદત્તે શ્રુતં મયા ।

અનેન તુપ્રોઽસ્મિ વિનાઽસ્ય જોવિતં વરં ચતુર્થં વરયસ્વ ગચ્છ ચ ॥ ૪૪ ॥

અર્થ:—હે કલ્યાણિ ! જેવું વચન બોલી તેવું વચન તારા સિવાય બીજા કોઈની પાસેથી મેં સાંભળ્યું નથી. તેથી હું પ્રસન્ન થયો છું. માટે આ સત્યવાનના જીવનને છોડી તારી ઈચ્છા હોય તો એથો વર માગ, અને પછી જા. ત્યારે સાવિત્રી બોલી:—

મમાત્મજં સત્યવત્સ્તથૌરસં ભવેદુભાખ્યામિહ યત્કુલોદ્ભવમ્ ।

શતં સુતાનાં ચલવીર્યશાલિનામિમં ચતુર્થં વરયામિ તે વરમ્ ॥ ૪૫ ॥

અર્થ:—હે દેવ ! માતા તથા પિતા બંનેના કુલનો ઉદ્ધાર કરનાર તથા બલ અને પરાક્રમ વાળા, સત્યવાનથી મને સો ઔરસ પુત્ર થાઓ—એ એથો વર હું આપની પાસે માગું છું. યમરાજ કહે છે:—

શતં સુતાનાં ચલવીર્યશાલિનાં ભવિષ્યતિ પ્રીતિકરં તવાવલે ।

પરિશ્રમસ્તે ન ભવેન્નૃપાત્મજે નિવર્તે દૂરં હિ પથસ્ત્વમાગતા ॥ ૪૬ ॥

અર્થ:—હે સ્ત્રી ! બળ અને પરાક્રમ વાળા અને તને પ્રીતિકર મો પુત્ર તને થશે. હે રાજપુત્રિ ! તું બહુ લાંબો રસ્તો આવી છે. તને પરિશ્રમ ન થાય માટે તું પાછી જા. ત્યારે સાવિત્રી કહે છે:—

સતાં સદા શાશ્વતધર્મવૃત્તિઃ સન્તો ન સીદન્તિ ન ચ વ્યથન્તિ ।

સતાં સદ્ગિર્નાફલઃ સંગમોઽસ્તિ સદ્બુધો ભયં નાનુવર્તન્તિ સન્તઃ ॥ ૪૭ ॥

અર્થ:—સંજનોની દમ્બેશાં શાશ્વત ધર્મમાં પ્રવૃત્તિ રહે છે. સત્પુરુષો ન તો દુઃખી થાય છે, ન તો તેમને કોઈ પીડા થાય છે. સંજનોનો સંજન સાથેનો સંગ નિષ્ફલ જતો નથી. તેમ સંજનોથી સંજનને કોઈ હાથ થતો નથી.

સન્તો હિ સત્યેન નયન્તિ સૂર્ય સન્તો ભૂમિં તપસા ધારયાન્ત ।

સન્તો ગતિર્ભૂતમવ્યસ્ય રાજન્ સતાં મધ્યે નાવસીદન્તિ સન્તઃ ॥ ૪૮ ॥

અર્થ:—હે યમરાજ ! સત્પુરુષ પોતાના સત્યના બલથી સૂર્યના ઉદય અને અસ્ત રૂપ ક્રિયાનો નિર્વાહ કરે છે. અને સંજન પોતાના તપથી ભૂમિને ધારણ કરે છે. હે રાજા ! બહુ શું કહેવું ? સત્પુરુષ જૂત, વર્તમાન અને ભવિષ્ય એ ત્રણે કાલના પદાર્થના આશ્રય છે. અને સત્પુરુષોના મધ્યમાં સંજન કદાપિ દુઃખી થતા નથી. વળી:—

આર્યજુષ્ટમિદં વૃત્તમિતિ વિજ્ઞાય શાશ્વતમ્ ।

સન્તઃ પરાર્થં કુર્વાણા નાવેક્ષન્તિ પરસ્પરમ્ ॥

,, ॥ ૪૯ ॥

અર્થ.—મત્પુરુષોત્તો ગ્લા કરવા ૩૫ આ શાશ્વત ધર્મ શ્રેષ્ઠ પુરુષોએ સેવન કર્યો છે એમ જાણીને સત્પુરુષો પરાપકાર કરતા મના પ્રત્યુપકારની ઈચ્છા ગમતી નથી.

ન ચ પ્રસાદઃ સત્પુરુષેષુ મોઘો ન ચાપ્યર્થો નશ્યતિ નાપિ માનઃ ।

યસ્માદેતન્નિપતં સત્સુ નિત્યં તસ્માત્સન્તો રક્ષિતારો મવન્તિ ॥ ૫૦ ॥

અર્થ.—અને મત્પુરુષોની જે પ્રમન્નતા છે તે વ્યર્થ જતી નથી અને જેના ઉપર સત્પુરુષોની પ્રમન્નતા હોય છે તેનું ધન તથા માન પણ નષ્ટ થતું નથી. જે કારણથી દુઃખી મનુષ્યોની ગ્લા કરવા ૩૫ ધર્મ સત્પુરુષોમા હમેશાં નિયમથી રહે છે, તે કારણથી મત્પુરુષો દુઃખી મનુષ્યોના ગ્લાય કરનાર હોય છે. ત્યારે યમગજ બોલ્યા—

યથા યથા ભાવસિ ધર્મસાદૃતં મનોનુકૂલં સુપદં મહાર્થવત્ ।

તથા તથા મે ત્વયિ ભક્તિરુત્તમા વરં વૃણીષ્વાઽપ્તિમં પતિવ્રતે ॥ ૫૧ ॥

અર્થ.—હે ભામિનિ ! જેમ જેમ તું ધર્મયુક્ત તથા મનને અનુકૂલ તથા સુન્દર પદવાળી તથા મહાન્ અર્થવાળી વાણી બોલે છે તેમ તેમ મને તારા ઉપર ઉત્તમ પ્રેમ થતો જાય છે. મારે હું પતિવ્રતે ! તું મર્યાદા ઉત્તમ વર માગ. ત્યારે સાવિત્રી કહે છે:—

ન તેઽપવર્ગઃ સુકૃતાદિના કૃતસ્તથા યથાન્યેષુ વરેષુ માનદ્ ।

વરં વૃણે જીવતુ સત્યવાનયં યથા મૃતા દેવમહં પતિં વિના ॥ ૫૨ ॥

અર્થ —હે માનદ (માન દેનાર) ! તમે મને મો પુત્ર થવાનું વરદાન આપ્યું છે તેની દુઃખિદિ અદાકિ છું. મારે હું તે વરદાન માગું છું કે મારા આ પતિ સત્યવાન હવતો રાખ, કેમકે હું પણ પતિ વિના મરેલા જેવી છું. અને ખીજા વરની પેઠે આ વર પણ આપ્યા વિના (સુકૃતાદિના) તમારા છટકા (અપવર્ગઃ) પણ નથી.

ન કામયે ભર્તૃ વિના કૃતા મુલ્લં ન કામયે ભર્તૃ વિના કૃતા દિવમ્ ।

ન કામયે ભર્તૃ વિના કૃતા શ્રિયમ્ ન ભર્તૃહીના વ્યવસામિ જીચિતુમ્ ॥ ૫૩ ॥

અર્થ.—પતિ રહિત બનાવેલી (કૃતા) હું સુખ ભોગવવા અદાતી નથી, તેમ પતિ વિનાની હું સ્વર્ગ પણ અદાતી નથી, અને પતિ વિનાની હું ધનની ઈચ્છા પણ કરતી નથી. તેમ પતિ વિનાની હું જીવવાની ઈચ્છા પણ રાખતી નથી.

વરાતિસર્ગઃ ઘાતપુત્રતા યમ ત્વયૈવ દત્તો દ્રિયતે ચ મે પતિઃ ।

વરં વૃણે જીવતુ સત્યવાનયં તર્વેવ સત્યં વચનં મવિપ્યતિ ॥ ૫૪ ॥

અર્થ —તમે મને મો પુત્ર થવાનું વરદાન આપ્યું છે, અને પતિ વિના તે બને નહીં. અને મારા પતિને તો તમે લઈ ગયો છો. મારે મારા આ પતિ સત્યવાન હવતો રાખ એવો વર હું માગું છું. જેથી તમારું જ વચન સત્ય થશે.

માર્ગદેય કાપિ કહે છે કે સાવિત્રીનું આ વચન નિઃશ્વર જ—

તયેન્યુત્પત્ત્યા તુ તેં પાત્રં મુસ્ત્વા વૈવસ્વતો યમઃ ।

ધર્મરાજ મહાદેવ્યા સાવિત્રીમિદમવ્રવીત્ ॥

અર્થ:—પ્રસન્ન થયેલા સૂર્યના પુત્ર ધર્મરાજ “તથેતિ”-તેમ થાઓ-એમ કહીને પારા (દારી)ને છોડી નાંખીને સાવિત્રી પ્રતિ આ પ્રમાણે બોલ્યા:—

एष भद्रे मया मुक्तो भर्ता ते कुलनन्दिनि ।

अरोगस्तव नेयश्च सिद्धार्थः स भविष्यति ॥ ५६ ॥

અર્થ:—હે ભદ્રે ! હે કુલનન્દિનિ ! મેં તારા આ પતિને છોડી દીધો. તે અરોગ થશે તથા તારાથી તેને લઈ જવાય એવો તથા કાર્યને સિદ્ધ કરનાર થશે.

चतुर्वर्षशतायुश्च त्वया सार्धमवाप्स्यति ।

इष्ट्वा यज्ञैश्च धर्मेण ख्यातिं लोके गमिष्यति ॥ ५७ ॥

અર્થ:—તે તારા સહિત ૪૦૦ વર્ષના આયુવાળો થશે. અને અનેક યજ્ઞો કરીને લોકમાં ખ્યાતિ પ્રાપ્ત કરશે.

त्वयि पुत्रशतं चैव सत्यवाञ्छनयिष्यति ।

ते चापि सर्वे राजानः क्षत्रियाः पुत्रपौत्रिणः ॥ ५८ ॥

અર્થ:—અને તારામાં સત્યવાન સો પુત્રોને ઉત્પન્ન કરશે. અને તે ક્ષત્રિયો પશુ સર્વે રાજાઓ થશે તથા પુત્ર પૌત્રવાળા થશે, તથા જગતમાં વિખ્યાત થશે, અને બહુ સમય સુધી તારા નામથી પ્રસિદ્ધ થશે.

તથા તારા પિતાને પશુ મો પુત્ર થશે. તે સર્વ લોક માલવીથી ઉત્પન્ન થવાને કારણે માલવ નામથી પ્રસિદ્ધ થશે. તારા સોએ બાઈ દેવતા સમાન, બલવાન તથા પુત્ર પૌત્રો સહિત બહુ દિવસ સુધી આનન્દથી કાલ વ્યતીત કરશે.

સાવિત્રીને એ પ્રમાણે વરદાન આપીને પછી યમરાજ તેને પાછી વાળા પોતે આલ્યા ગયા. જ્યારે યમરાજ આલ્યા ગયા અને સાવિત્રીએ પોતાના પતિને પ્રાપ્ત કર્યો, ત્યારે સાવિત્રી ફરી તે સ્થાનમાં આવી અને સત્યવાનના શિરને પોતાના બોળામાં લપટા બેઠી. તેજ સમયે સત્યવાન જંગલો અને કહેવા લાગ્યો:—હું બહુ સમય સુધી સૂતો રહ્યો. તે મને કેમ નહીં જાગ્યો. એ જે કાળો પુરુષ મને ખેંચતો હતો તે ક્યાં ગયો ! સાવિત્રી કહે છે:—તમે બહુ વાર સુધી સૂતા રહ્યા. અને જગવાન યમરાજ પોતાને સ્થાન આલ્યા ગયા. હે રાજપુત્ર ! તમે બહુ થાકી ગયા છો. જે તમને ઉઠવાની શક્તિ હોય તો ઉઠો. ભુઓ આ રાત્રિનો સમય છે. તે વખતે સત્યવાન જેવી રીતે કાઢ સુખથી સૂઈ રહીને પછી ઉઠે છે તેવી રીતે ઉઠ્યો, અને સર્વ દિશાઓ તથા વનને જોઈને સાવિત્રીને કહેવા લાગ્યો:—હું આજ તારી સાથે વનમાં ફળ લેવાને આવ્યો હતો. લાકડાં ચીરતી વખતે મારા મસ્તકમાં પીડા થઈ, અને દુઃખથી અત્યન્ત પીડિત થવાથી ઉઠ્યો ન રહી શક્યો, તેથી તારા બોળામાં મારું મુકીને સૂઈ રહ્યો. હું નિન્દ્રાવશ થઈ ગયો. પછી મને ધોર અન્ધકાર દેખાયો. પછી મેં એક મહાતેજસ્વી પુરુષને દીઠો. જે તું આ વૃત્તાન્તને જાણતી હોય તો મને કહે. શું મેં સ્વપ્ન જોયું ! તું એ સર્વ સત્ય છે ? ત્યારે સાવિત્રી બોલી:—અધિક વાત કરવાથી રાત્રિ વીતી જશે, મોટે આ સર્વ વૃત્તાન્ત હું પ્રાતઃકાલે કહીશ. હાલ ઉઠો અને જઈને માતા પિતાને મળો. સૂર્યાસ્ત થઈ ગયો છે. આ અંધારી રાત્રિ છે, આ ધોર રાખ્દ કરનાર રાક્ષસ પ્રસન્ન થઈને

ધૂમી રહ્યા છે. વનમાં ધૂમતાં હરિણોના પગ લાગવાથી પાંદડાંના શબ્દ થઈ રહ્યા છે. આ શિયાળો દક્ષિણમાં મુખ કરીને ઘેર શબ્દ કરી રહી છે. તે કદાપિ ત્વશ્ચિમમાં મુખ કરીને શબ્દ કરવા માંડે છે. તેથી મારું હૃદય કપે છે. ત્યારે સત્યવાન, 'ગોસ્થોઃ-વનમાં અન્વધાર છાછ ગયો છે, તેથી માર્ગ દેખી શકાતો નથી, અને તું ચાલી પણ નહીં શકે. ત્યારે સાવિત્રી કહે છે કે "હે રાજપુત્ર ! આ વનમાં આગ લાગી રહી છે, એક વૃક્ષ બળી રહ્યું છે, વાયુથી ઉડીને કાઈ કાંઈ ડેકાણે અગ્નિ જ્વેલામાં આવે છે, હું ત્યાંથી અગ્નિ લઈ આવું છું, અને તે વડે લાકડું સળગાવું છું, તેના પ્રકાશથી માર્ગ દેખાશે, આપ દુઃખને દૂર કરો. જો આપ પીડાને કારણે આ સમયે ચાલી નહીં શકો અથવા માર્ગ દેખી શકાશે નહીં, તો આપની આગાતુસાર આ વનમાં રહીશું, પ્રાતઃકાલે સૂર્યોદય થયા બાદ અહીંથી ચાલીશું.

ત્યારે સત્યવાન બોલ્યોઃ-મારા શિરની પીડા દૂર થઈ, સર્વ શરીર ઠીક છે, તેથી મારી ઇચ્છા છે કે તારી પ્રસન્નતાથી માતાપિતાનાં હૃદય કંડે. હું પહેલાં કદાપિ આટલા સમય સુધી આશ્રમની બહાર રહ્યો નહોતો સન્ધ્યા થતાં જ મારી માતા બહાર નિકળવા દેતી નહોતી. દિવસમાં હું કંઈ આશ્યો જઈ તો મારા પિતા ગભરાવા લાગે છે. મારાં માતા પિતા આશ્રમવાસીઓની સાથે મને શોધતાં હશે. તેમણે બહુ દુઃખથી મને પ્રાપ્ત કર્યો છે. તેમણે તેજ વખતે કહ્યું હતું કે તું જલદી આવજે. આજ મારે લીધે તેમની શી દશા થઈ હશે ? તેમને નહીં દેખવાથી મને પણ બહુ દુઃખ થાય છે. મારાં માતાપિતા અને વૃદ્ધ છે. હું તેમની લાકડી છું. અને નહીં દેખવાથી તેમની શી દશા થઈ હશે ?" આ પ્રમાણે કહેતો સત્યવાન રડવા લાગ્યો. અન્તમાં બંનેએ ચાલવાને નિશ્ચય કર્યો. ફલની રાપણી પ્રાતઃકાલમાં લઈ જવાનો નિશ્ચય કરી તેને એક વૃક્ષ ઉપર બાંધી દીધી. સાવિત્રીએ હાથ પકડીને પોતાના પતિને ઉકાળ્યો, અને જન્મજ્ઞા બહા ઉપર પોતાના પતિને હાથ રાખીને અને કાળા ખભા ઉપર કુટાડી રાખીને ચાલી. તેજ વખતે રાજ્ય ધ્રુમત્સેનની દષ્ટિ સારી થઈ ગઈ. તે પ્રસન્ન થઈને જગતના સર્વ પદાર્થોને દેખવા લાગ્યો. ત્યારે પોતાની પત્ની સહિત પોતાના પુત્રને શોધવા લાગ્યો, પરંતુ પુત્ર નહીં મળવાથી તે બહુ દુઃખી થયો. વન, નદી, તળાવ આદિ સ્થળોમાં પુત્રને શોધવા લાગ્યો. રખડવાથી બનેલા પગમાં ધા પથ્થા, અને ઋધિર વહેવા લાગ્યું. કાંટા વાગવાથી શરીર હોસાયું. ત્યારે ઉન્મત્તની સમાન આમ તેમ ધૂમવા લાગ્યો. પછી આશ્રમમાં રહેનાર બ્રાહ્મણ તેને સમજાવી આશ્રમમાં લઈ ગયા. રાજ્ય ધ્રુમત્સેન કરતાં પુરાણુ રાજ્યોની કથા તેને સંભળાવી. તે બંને પુત્રના બાલચરિત્રનો વિચાર કરતાં રુદન કરવા લાગ્યાં, ત્યારે સુવર્ચ નામનો સત્યવાદી બ્રાહ્મણ કહેવા લાગ્યોઃ-સાવિત્રી તપ, સત્ય અને આત્માથી પૂર્ણ છે, માટે સત્યવાન જીવતો છે. તેવી રીતે ગૌતમ તથા તેમના શિષ્યો તથા ઋષિલોક, તથા ભરદ્વાજ, દાદેશ્ય, આપસ્તમ્ય, ધૌમ્ય, ઇત્યાદિક સર્વ ઋષિલોકે સત્યવાન જીવતો હોવાના સમાચાર મંભળાવ્યા. તે સર્વનાં વચન સાંભળી ધ્રુમત્સેન કંઈક શાન્ત થયો. તેજ સમયે સાવિત્રી પણ પોતાના પતિ સહિત આશ્રમમાં આવી પહોંચી. ત્યારે બ્રાહ્મણ લોક બોલ્યાઃ-"હે રાજા ! આપને નેત્રસહિત જોઈને અમે બહુ પ્રસન્ન થયા છીએ. પ્રારબ્ધથી સાવિત્રી અને સત્યવાન મળ્યાં છે. શીઘ્ર આપની ઉત્પત્તિ થશે." તેજ વખતે બ્રાહ્મણો અગ્નિ સળગાવી અગ્નિહોત કરવા લાગ્યા. પછી સર્વેએ શોકને દૂર કર્યો. પછી બ્રાહ્મણોએ સત્યવાનને વનમાં વાર થવાનું કારણ પૂછ્યું. ત્યારે સત્યવાને

શિરની પીડા આદિ સર્વ વૃત્તાન્ત કહી સંભળાવું. એટલે માતમ યુનિ બોલ્યા:—“ અહરમાત તમારા પિતાનાં નેત્ર શુદ્ધી ગયાં છે. તેનું કારણ તું જાણતો નથી, સાવિત્રી કહેશે. હો! સાવિત્રી! તું આદિ અને અન્તને જાણે છે. અમે તને તેજમાં સાવિત્રી સમ્માન જાણીએ છીએ. તેમાં કોઇ ગ્રમ વાત ન હોય તો તું વર્ણન કર. તું સર્વ કારણને જાણે છે.”

ત્યારે સાવિત્રી બોલી:—મહાત્મા નારદજીએ મારા પિતાને ઘેર કહ્યું હતું કે તારા પતિનું મૃત્યુ થશે તે દિવસ આજનો જ હતો, તેથી મેં સંગ છોડ્યો નહીં. ન્યારે તે વનમાં ગયા, ત્યારે સાક્ષાત્ યમરાજ પોતાના દૂતો સહિત તેમની પાસે આવ્યા. અને તેમને કંસીથી બાંધી દક્ષિણ દિશામાં લઈ ચાલ્યા. ત્યારે મેં સત્યવચનથી યમરાજની સ્તુતિ કરી. ત્યારે તેમણે મને પાંચ વરદાન આપ્યાં. મારા સસરાને નેત્ર અને રાન્ય પ્રાપ્ત થાય એ વરદાન સસરાને માટે માગ્યાં. મારા પિતાને માટે સો પુત્ર, અને મારે માટે સો પુત્ર—એમ એ વરદાન માગ્યાં. અને માંમત્રી વર મેં મારા પતિને માટે માગ્યો. તેમાં મારા પતિની આયુ ૪૦૦ વર્ષની થઇ. મારા પતિને જીવતો રાખવાને માટે મેં આ વ્રત કર્યું હતું. આમ મેં સર્વ વૃત્તાન્ત આપ લોકોની પાસે કહ્યું. આજ હું બહુ પ્રસન્ન થઇ. મારું સર્વ દુઃખ નષ્ટ થઇ ગયું. તે વખતે સર્વ ઋષિલોકે પતિવ્રતા સાવિત્રીની પ્રશંસા કરી, અને સર્વ ઋષિ પિતૃપોતાના આશ્રમમાં ચાલ્યા ગયા.

બીજે દિવસે સૂર્યોદય થતાં ઋષિલોક દુમત્સેનની પાસે આવ્યા. સાવિત્રીની કથા કહેતાં કહેતાં તમ થતા નહોતા. તેથી વારંવાર કહેતા હતા. તેજ સમયે શાલ્વ દેશથી રાજા દુમત્સેનના મન્ત્રી આવ્યા. તેમાં જે પ્રધાન મન્ત્રી હતો તે દુમત્સેનને કહેવા લાગ્યો:—અમે આપના શત્રુને મારી નાંખ્યો છે. સર્વ લોક આપને રાજા બનાવવા ચક્રાય છે. માટે આપ ચાલો. દુમત્સેને પ્રસન્ન થઇને આશ્રમમાં રહેનાર બ્રાહ્મણોને પ્રણામ કર્યા, મંદી પોતાના મન્ત્રી સહિત નગરમાં ચાલ્યો ગયો. નગરમાં પહોંચતાં પુરોહિતોએ દુમત્સેનને અભિષેક કર્યો અને સત્યવાનને પ્રવરણ બનાવ્યો. બહુ દિવસ વિત્યા બાદ સાવિત્રીને સો પુત્ર થયા. તે સર્વ બલવાન અને યુદ્ધ કરનાર થયા. તેવી જ રીતે સાવિત્રીના પિતાને પણ સો પુત્ર થયા. આ પ્રમાણે સાવિત્રીએ પોતાના માતા પિતા તથા સાસુ સસરા તથા પતિને અને કુલનો દુઃખમાંથી ઉદ્ધાર કર્યો.

સિદ્ધાન્તમાં એવો નિશ્ચય માય છે કે જે હિતમ પતિવ્રતા છે, તેનો પરાજય કરવામાં દેવતા લોક પ્રજા સ્વર્ગમાં જતા નથી.

એજ પ્રમાણે વૃન્દાના પતિવ્રતા ધર્મના બળથી મહાદેવ પ્રજા તેના યતિ બલધરને આદી સક્ષતા નહોતા. ન્યારે ત્રિજ્યોત્સવને બ્રહ્મધરનું રૂપ ધરીને વૃન્દાના પતિવ્રતા ધર્મને નષ્ટ કર્યો, ત્યારે બ્રહ્મધરનું મૃત્યુ થયું. માટે પતિવ્રતા ધર્મ સર્વથી ઉત્તમ છે.

ઈતિ સાવિત્રીઆખ્યાનનું વર્ણન અ. ૧૨. સ. ૧૪. સમાપ્ત.

અધ્યાય. ૧૨. સર્ગ. ૧૪.

પતિવ્રતાધર્મ.

છેલ્લા બે સર્ગમાં પતિવ્રતાનું મહત્ત્વ અને સાવિત્રીના ઇતિહાસનું વર્ણન કરીને આ સર્ગમાં પતિવ્રતા સ્ત્રીના ધર્મનું વિધાન કરવામાં આવે છે.

વિશીલઃ કામદૃત્તો વા ગુણૈર્વા પરિવર્જિતઃ ।

ઉપચર્યઃ સ્ત્રિયા સાધ્વ્યા સતતં દેવવત્પતિઃ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૫-૧૫૪ ॥

અર્થઃ—પોતાનો પતિ સદાચાર રહિત હોય અથવા બીજી સ્ત્રીમાં રાગવાળો હોય, અથવા વિદ્યા આદિ ગુણોથી રહિત હોય તથાપિ સદાચારિણી સ્ત્રીને ઉચિત છે કે દેવતાને તુલ્ય પોતાના પતિની સેવા કરવી. કારણ કે—

નાસ્તિ સ્ત્રીणां पृथग्यज्ञो न व्रतं नाप्युपोषणम् ॥

પતિં શુશ્રૂષતે येन तेन स्वर्गे महीयते ॥ ” ॥ ૧૫૫ ॥

અર્થઃ—સ્ત્રીઓના ધાર્મિક ધર્મ નિમિત્ત વિદ્યા આદિ આવનાં સ્ત્રીના વિના પણ પુરુષને યજ્ઞની સિદ્ધિ થઈ શકે છે. પરંતુ સ્ત્રીઓને પુરુષ વિના યજ્ઞની સિદ્ધિ થતી નથી. અને પતિની આજ્ઞા વિના કોઈ વ્રત અથવા કોઈ ઉપવાસ પણ નથી. પરંતુ જે સ્ત્રી પતિની શુશ્રુષા કરે છે તે સ્વર્ગલોકમાં સત્કારની લાગી થાય છે.

ઉપર શ્લો. ૧૫૪માં કામદૃત્તઃ શબ્દનો અર્થ બીજી સ્ત્રીમાં રાગવાળો (વ્યભિચારી) એવો કર્યો છે. તેથી પુરુષને વ્યભિચાર કરવાથી હોય નથી એવો ભાવ નથી, કેમકે વ્યભિચારી મનુષ્યને આ લોક સંબંધી તથા પરલોક સંબંધી તથા કલ્પિત દૃષ્ટ અન્ય સ્થાનમાં કહેલો છે. અર્થે તે પતિવ્રતાના નિયમ માત્રનું કથન છે. તેથી પતિના શુભ દોષને જોયા વિના પોતાના નિયમોનું પાલન કરતી ગૃહે. એમ કરવાથી તેને અવશ્ય સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે એવો ભાવ છે. વળી—

यस्मै दद्यात्पिता त्वेनां भ्राता वाऽनुमते पितुः ।

તં શુશ્રૂષેત જીવન્તં સંસ્થિતં ચ ન હઙ્ગયેત્ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૫-૧૫૬ ॥

અર્થઃ—સ્ત્રીને ઉચિત છે કે પિતા અથવા પિતાની આજ્ઞાથી ભાઈ આદિક જે વસ્તુ દે છે તે પતિની જીવિત અવસ્થામાં સેવા કરવી, અને તેના મરણ બાદ (સંસ્થિતં) પણ વ્યભિચાર આદિ કરીને પતિવ્રતા ધર્મનું ઉલ્લંઘન નહીં કરવું.

स्त्रीणां च पतिदेवानां तच्छ्रूपास्तुकूलता ।

तद्वन्धुष्वनुवृत्तिश्च नित्यं तद्व્રતधारणम् ॥ મા. પુ. સ્ક. ૭ અ. ૧૧-૨૫ ॥

અર્થઃ—પતિ જ જેનો એક મુખ્ય દેવતા છે એવી પતિવ્રતા સ્ત્રીને માટે પતિની શુશ્રુષા, પતિના દિતનું આચરણ કરવું, પતિના પિતા, ભાઈ, આદિ બન્ધુની અનુકૂલતા સાચવીને વર્તન કરવું, અને પતિનું જે વ્રત(નિયમ) છે તેનો હમેશાં નિર્વાહ કરવો તેજ ધર્મ છે. પતિ ક્ષીણ દેવની સેવા કરનારી સ્ત્રીએ બીજા દેવને ભજવવાની આવશ્યકતા નથી. તેથી શ્લોકમાં પતિદેવાનામ્ એમ કહ્યું છે.

कामैरुजायचैःसाध्वी प्रथयेन दमेन च ।

વાક્યૈઃ સત્યૈઃ મિયૈઃ મેમ્ળા કાલે કાલે મજેત્ પતિમ્ ॥ ” ॥ ૨૭ ॥

અર્થઃ—સદાચારિણી સ્ત્રી, પતિને અપેક્ષિત નાના કે મોટા રાજર્થથી, તથા વિનયથી, તથા હિન્દુઓના સંબંધથી, તથા સત્ય અને પ્રિયવાણી બોલીને, તથા શ્રેમથી તત્તત્ ઉચિત સમયમાં પતિની સેવા કરે. વળી—

સન્તુષ્ટાઙ્ગોલુપા દક્ષા ધર્મજ્ઞા પ્રિયસત્યવાક્ ।

અમમતા શુચિ સ્નિગ્ધા પતિ ત્વપતિતં મજેત્ ॥

” ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—જો વરતુ મને તેટલાથી સન્તુષ્ટ રહેવું, લોભ ન કરે, દરેક કાર્યમાં કુશળ રહેવું, ધર્મને જાણનારી હોય, પતિ અથવા અન્ય પ્રતિ પ્રિય અને સત્યવાણી બોલનારી હોય, પતિ આદિની સેવામાં પ્રભાવ રહિત થવું, તથા સ્નાનાદિકથી શુદ્ધ રહેવું, અને પતિમાં રનેહવાળી થવું—એવી સ્ત્રી મહાપાતકાદિ રહિત(અપતિત) પતિની સેવા કરે. પતિને મહાપાતકાદિ દોષ લાગતાં પાતકની શુદ્ધિનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરના સુધી તેની સેવામાં વિલંબ કરવો નોંધ્યો.

સ્ત્રીમિર્મતૃવચ્ચ: કાર્યમેષ ધર્મ: પર: સ્ત્રિયા: ।

આશુદ્ધે: સંપત્તીક્ષ્યો હિ મહાપાતકદૂષિત: ॥ યાજ્ઞ. સ્મૃ. અ૦ ૧-૭૭ ॥

અર્થ:—પત્નીએ પતિના વચનને અનુસાર કાર્ય કરવું તે જ તેને માટે ઉત્તમ ધર્મ છે. પરન્તુ પતિ મહાપાતકી હોય તો પાપનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરતા સુધી તેની સેવાની રાહ નેવી નોંધ્યો. અર્થાત્ મહાપાતકી પતિની સેવા નહીં કરવી નોંધ્યો. આ વિવાહ થયા પછી પતિ પતિત થયો હોય તેને માટે છે. વિવાહની પહેલાં પતિત થયેલાની સાથે વિવાહ કરવાથી પણ તે પત્ની થઇ શકતી નથી, કારણ તેનો વિવાહ સાંજાનુસાર નથી. વળી—

યા પતિં હરિભાવેન મજેચ્છીરિવ તત્પરા ।

હૃયાત્મના હરેર્લોકે પત્યા શ્રીરિવ મોદતે ॥ ભા. સ્ક. ૭ અ૦ ૧૧-૨૯ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે લક્ષ્મીજી હરિપરાયણ થઇને હરિને ભજે છે, તેવી રીતે જ સ્ત્રી પતિપરાયણ થઇને પતિની સેવા કરે છે તે સ્ત્રી, લક્ષ્મીજી જેવી રીતે હરિની સાથે વૈકુણ્ઠમાં રહીને આનન્દ લે છે, તેવી રીતે, અતુલ્યબલિ રૂપ પોતાના પતિની સાથે વૈકુણ્ઠમાં રહીને આનન્દ પામે છે,

મર્ત્યચિત્તાનુકૂલત્વં યાસાં શીલમવિચ્ચુતમ્ ।

તાસાં રત્નસુવર્ણાદિ ભારમેવ ન મળ્ડનમ્ ॥ મવિ. પુ. બ્રા. પ. અ. ૩૩-૬૪ ॥

અર્થ:—જે સ્ત્રી પતિના ચિત્તને અનુકૂલ રહીને વર્તન કરનારી છે અને જેનું ચારિત્ર્ય બ્રહ્મ થયું નથી, તે સ્ત્રીને તે જ ભારે શોભાનું કારણ છે. રત્ન સુવર્ણાદિ રૂપ શોભાના સાધનની તેને જરૂર નથી. તે તો તેને એક બોળ રૂપ છે, કાંઇ શોભા રૂપ નહીં. અને જે સ્ત્રીમાં પતિને અનુકૂલ વર્તન તથા ચારિત્ર્ય નથી તે જૂથણાદિ પહેરવાથી પણ શોભાને પ્રાપ્ત થતી નથી.

આનુકૂલ્યાન્મનોવૃત્તે: પરોઽપિ પ્રિયતાં વ્રજેત્ ।

પ્રાતિકૂલ્યાન્નિજોઽપ્યાશુ પ્રિય: પ્રદ્વેપતામિયાન્ ॥ મવિ. પુ. બ્રા. પુ. અ. ૧૩-૧૮ ॥

અર્થ:—વૃત્તિને અનુકૂલ રહીને પણ વર્તાવ કરવાથી પારકા મનુષ્ય પણ પ્રિય બની જાય છે. અને પ્રતિકૂલ વર્તનથી પોતાનો પ્રિય મનુષ્ય પણ શીઘ્ર દ્વેષભાવને પ્રાપ્ત થાય છે.

તસ્માત્સર્વાસ્વસ્થાસુ મનોવાકાયકર્મમિ: ।

પ્રિયં સમાચરેન્નિત્યં તચ્ચિતાનુવિધાયિની ॥

” ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—માટે સર્વે અવસ્થામાં પતિના ચિત્તને અનુકૂલ વર્તન કરતી સતી મન, વાણી અને શરીરથી પતિનું પ્રિય આચરણ કરે.

ગૃહસ્થાશ્રમાત્પર નાસ્તિ યદિ માર્યા વશાનુગા ।

તથા ધર્માર્થિકામાના ત્રિવર્ગફલમશ્નુતે ॥ દશ. સૂ. ૫૦ ૪—૧ ॥

અર્થ—ધર્મ, અર્થ અને કામ એ ત્રણ સિદ્ધ કરવાને માટે ગૃહસ્થાશ્રમથી મહાન્ કોષ આશ્રમ નથી. પરંતુ પત્ની વશમા હોય તો ગૃહસ્થાશ્રમની ઐશ્વર્ય છે પત્ની જેના વશમા છે એવો ગૃહસ્થાશ્રમી ધર્મ, અર્થ અને કામ રૂપ ત્રિવર્ગ રૂપી ફલ પ્રાપ્ત કરે છે

અનુકૂલકલત્રસ્ય સ્વર્ગસ્તસ્ય ન સંશયઃ ।

પ્રતિકૂલકલત્રસ્ય નરકા નાન સંશય ॥ ૪ ॥

અર્થ—જેની પત્ની અનુકૂલ છે તેને અહિં જ સ્વર્ગ છે તેમાં સંશય નથી જેને સ્ત્રી પ્રતિકૂલ છે તેને અહિં જ નરક છે તેમાં પણ સંશય નથી માટે જાનેના સુખને માટે પત્નીએ પતિના ચિત્તને અનુકૂલ વર્તવું જોઈએ.

સ્વર્ગેડપિ દુર્લભં દ્યોતદનુરાગ પરસ્પરમ્ ।

રવત્ત્વૈકો વિરવતોઽન્યસ્તસ્માત્કણ્ડવર નુ વિમ્ ॥ ૫ ॥

અર્થ—જાનેના પરસ્પર જે પ્રીતિ છે તે સ્વર્ગમા પણ દુર્લભ છે પતિપત્નીના જે પરસ્પર પ્રેમ છે તે જ સુખનુ કાણ્ય છે એકને ગમ હોય અને બીજાને રાગ ન હોય પરંતુ વિરક્ત હોય, તેથી જાનેને સુખ મળી શકુ નથી તેથી જાનેએ પ્રેમભાવથી રહેવું જોઈએ

પદાવાસ મુસાર્થં હિ પત્નીમૂલ ષ તત્સુખમ્ ॥

સા પત્ની યા વિનીતા સ્વાચિન્તજ્ઞા વશવર્તિની ॥ ૬ ॥

અર્થ—ગૃહસ્થાશ્રમમા રહેવું તે સુખને અર્થ છે અને તે સુખનુ કારણ પત્ની છે અને પત્ની તો તે જ છે કે જે વિનયવાળી હોય અને પતિના ચિત્તને જાણુનારી હોય, તથા તેને વશ રહેનારી હોય.

દુઃસ્વાન્વિતા કલિર્ભેદ છિદ્ર પીઢા પરસ્પરમ્ ।

પ્રતિકૂલકલત્રસ્ય દ્વિદારસ્ય વિશેષત ॥ ૭ ॥

અર્થ—જેની પત્ની પ્રતિકૂલ છે તેને હમેશા દુઃખ, કલહ પરસ્પર કુંદ, તથા છિદ્ર, તથા પીઢા થાય છે અને જેને જે સ્ત્રી હોય તો તે સર્વ વિશેષ રૂપે હોય છે, માટે જે સ્ત્રી તો કદાપિ નહિ કરવી જોઈએ

અનુકૂલા ન વાગ્દુષ્ટા દસા સાધ્વી મિયંવદા ।

આત્મગુણા સ્વામિમવતા દેવતા સા ન માનુષી ॥ ૮ ॥

અર્થ—જે સ્ત્રી પતિને અનુકૂલ છે, તથા જેની વાણી ખરામ નથી, કાર્ય કરવામા કુશળ છે, સદાચારિણી છે, અને પ્રિય બોલનારી છે, જે અધર્મથી ચેતનાની રક્ષા કરનાર છે, સ્વામિભક્ત છે અર્થાત્ પતિ ઉપર જ પ્રેમ રાખનારી છે, એવી સ્ત્રી સાક્ષાત્ દેવતા જ છે, તે મનુષ્ય સ્ત્રી નથી. અને—

અનુકૂલા ધર્માગ્દુષ્ટા દસા સાધ્વી મજાવતી ।

પતાવદ્ગુણસંયુક્તા શ્રીરેવ સ્ત્રી ન સંશયઃ ॥ ૯ ॥

અર્થ:—જે સ્ત્રી પતિને અનુકૂલ છે, જેની વાણી ખરાબ નથી, બ્વહારમાં કુશલ છે, સદાચારિણી તથા પુત્રવાળી છે—એટલા ગુણવાળી સ્ત્રી સાક્ષાત્ લક્ષ્મી છે, તે સાધારણ મનુષ્ય સ્ત્રી નથી, તેમાં કોઈ સંશય નથી.

મહુષ્ટા મનસા નિત્યં સ્થાનમાનવિચક્ષણા ।

મર્તુઃ પ્રીતિકરા યા તુ સા માર્યાં ત્વિતરા જરા ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—જે સ્ત્રીનું મન હમેશાં પ્રસન્ન રહે છે, તથા યોગ્ય સ્થાન જાણીને બ્વહાર કરનારી તથા યોગ્યને માન દેનારી છે તથા પતિ ઉપર પ્રીતિ રાખનારી છે તે જ ભાર્યા છે. બાકી સર્વ સ્ત્રીઓ જરા કહેવાય છે અર્થાત્ પિશાચની તુલ્ય પતિનું લોહી ચૂસનારી છે. માટે સ્ત્રીનો પહેલાં તે જ ધર્મ છે કે પતિના ચિત્તને અનુકૂલ વર્તન કરી તેને પોતાને વશ કરવો.

ન સા સ્ત્રીત્યભિમન્તવ્યા યસ્યાં મર્તા ન તુળ્યતિ ।

તુળ્ટે મર્તરિ નારીણાં તુળ્ટ: સ્પાત્પરમેશ્વરઃ ॥

ચાળ. ની.

અર્થ:—જે સ્ત્રી ઉપર પતિ પ્રસન્ન નથી તે પત્ની છે એમ માનવું નહીં. સ્ત્રીઓના ઉપર પતિ પ્રસન્ન થતાં પરમેશ્વર પ્રસન્ન થાય છે અર્થાત્ પરમેશ્વરને પ્રસન્ન કરવાને માટે તેને ધીજ સાધનની આવશ્યકતા નથી.

પરમેશ્વરપ્રાપ્તિની ઇચ્છાવાળા લોક શાલગ્રામ તથા શિવલિંગ આદિનું પૂજન કરીને વિષ્ણુ ભગવાન તથા મહાદેવને પ્રસન્ન કરીને વિષ્ણુલોક તથા શિવલોકને પ્રાપ્ત થાય છે. એ પ્રકારની ઉપાસનાને પ્રતિકોપાસના કહે છે. સ્ત્રીઓને આ પ્રકારની પ્રતિકોપાસનાની આવશ્યકતા નથી. તેમને પોતાના પતિરૂપ પ્રતીકની પુષ્પચન્દનાદિથી પૂજન કરવાથી તથા તેની પ્રસન્નતાથી પરમેશ્વર પ્રસન્ન થાય છે એવો ભાવ છે. જેવી રીતે શાલગ્રામ આદિના પૂજનથી મળતું ફળ પતિની પ્રસન્નતાથી પ્રાપ્ત થાય છે, તેવી રીતે ગંગા, યમુના, આદિક તીર્થસ્થાનનું ફળ પણ સ્ત્રીઓને પતિના પૂજનથી મળે છે.

તીર્થસ્નાનાર્થિનો નારી પતિપાદોદકં પિવેત્ ।

શક્કરસ્પાપિ વિષ્ણોર્વા પ્રયાતિ પરમં પદમ્ ॥ અત્રિ.સંહિતા.સ્ત્રો.૧૩૮,૯ ॥

અર્થ:—તીર્થસ્નાન કરવાની ઇચ્છાવાળી સ્ત્રી પતિના ચરણનો અંશુકો ધોઇને તે પહોંદકને પીએ, તો તેથી સ્ત્રી શંકર તથા વિષ્ણુના પરમપદને પ્રાપ્ત કરે છે. માટે સ્ત્રીને માટે તીર્થસ્નાન પણ પતિનું પૂજન છે, અને પતિવાળી સ્ત્રીને પતિ સેવા છોડીને ઉપવાસ તથા વ્રતાદિક પણ કરવાની પણ શાસ્ત્રની આજ્ઞા નથી. વળી સ્કાન્દપુરાણ કહે છે કે:—

તીર્થસ્નાનાર્થિની ચૈવ પતિપાદોદકં પિવેત્ ।

શક્કરાદપિ વા વિષ્ણોઃ પતિરેવાધિકઃ સ્ત્રિયાઃ ॥

સ્કા. પુ. વ્ર. સ્વ. ૩ ધર્મા. સ્વ. ૨ અં ૭-૩૬ ॥

અર્થ:—તીર્થસ્નાન કરવાની ઇચ્છાવાળી સ્ત્રી પતિનું ચરણોદક પીએ, કેમકે પતિવ્રતા અને માટે મહાદેવ અને વિષ્ણુથી પણ અધિક તેનો પતિ જ છે.

જીવદ્વર્તરિ યા નારી ઉપોપ્ય વ્રતચારિણી ।

આયુષ્યં હરતે મર્તુઃ સા નારી નરકં વ્રજેત્ ॥ અત્રિ. સં. ૧૬૭, ૮ ॥

અર્થ:—પતિ જીવતે સતે જે સ્ત્રી ઉપવાસ કરીને વ્રત ધારણ કરે છે તે પતિના આયુને નષ્ટ કરે છે, અને પોતે નરકમાં જાય છે. માટે સ્ત્રીઓને માટે વ્રતાદિક પણ પતિની સેવા જ છે.

इदमेव व्रतं स्त्रीणामयमेव परो वृषः ।

इयमेव च पूजा च भर्तृर्वाक्यं न लङ्घयेत् ॥

,, ॥ ૩૩ ॥

અર્થ:—પતિવ્રતા સ્ત્રીઓને માટે માટે પતિના વચનનું ઉલ્લંઘન ન કરવું તે જ મોટું વ્રત છે, અને તે જ મોટો ધર્મ(વૃષ) છે. તે જ મોટી પૂજા છે.

न दानैः श्रुध्यते नारी नोपवासश्चैतैरपि ।

न तीर्थसेवया तद्गर्भतुः पादोदकैर्यथा ॥

ચાગ૦ ની૦ ॥

અર્થ:—જેવી રીતની શુદ્ધિ પતિનું પાદોદક પીવાથી સ્ત્રીને પ્રાપ્ત થાય છે તેવી શુદ્ધિ તેને દાન વડે અથવા સેંકડો ઉપવાસથી અથવા તીર્થસ્નાનાદિથી પ્રાપ્ત થતી નથી.

मितं ददाति हि पिता मितं भ्राता मितं सुतः ।

अमितस्य हि दातारं भर्तारं का न पूजयेत् ॥ મ.મા.શા.પ.જ. ૧૪૮-૬, ૭ ॥

અર્થ:—પુત્રીને તેનો પિતા જે કાંઈ આપે છે તે માપીને દિસાળથી આપે છે, તેમ બાઈ અને પુત્ર પણ બહેન અને ભાતારને જે કાંઈ આપે છે તે ગણીને જ આપે છે. પરંતુ ગણ્યા વિના સ્ત્રીને આપનાર તો તેનો પતિ છે, એવા માપ વિના દેનાર પતિની સેવા કોણ સ્ત્રી નહીં કરે ? અર્થાત્ સર્વેએ કરવી જોઈએ.

नास्ति भर्तृसमो नाथो नास्ति भर्तृसमं सुखम् ।

विदुज्य धनसर्वस्वं भर्ता वै शरणं स्त्रियाः ॥

,, ॥ ૭, ૮ ॥

અર્થ:—સ્ત્રીને માટે પતિ સમાન કોઈ નાથ નથી, અને પતિ સમાન સુખ નથી. માટે સર્વ ધનનો પરિત્યાગ કરીને સ્ત્રીઓએ એક પતિનું શરણ લેવું જોઈએ.

આ પ્રકારે શાસ્ત્રોમાં સ્ત્રીઓના કલ્યાણને માટે પતિની સેવા જ મુખ્ય ધર્મ કહ્યો છે, તેમજ સર્વ પ્રકારનાં ધનોને છોડીને પતિનો જ આશ્રય કરવાનું કહ્યું છે. માટે પતિસેવામાં તત્પર રહેવું તે સ્ત્રીઓનું કર્તવ્ય છે.

હતિ પતિવ્રતાધર્મનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૧૪. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૧૫.

પતિસેવાક્રમનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં સ્ત્રીઓનો મુખ્ય ધર્મ પતિની શુશ્રૂષા જ છે એવું કથન કરીને આ સર્ગમાં પતિસેવાનો ક્રમ બતાવીએ છીએ.

સતી સ્ત્રો માતૃસ્ત્યાય ત્યક્ત્વા રાત્રિવાસસમ્ ।

ભર્તારં ચ નમસ્કૃત્ય કરોતિ સ્તવનં મુદા ॥

મ. વૈ. પુ. ક. અ. સ્વ. ડ. મા. જ. ૮૩ સ્ત્રો. ૩૦ ॥

અર્થ:—સતી સ્ત્રી પ્રાતઃકાલમાં ઉઠીને રાત્રિનાં વસ્ત્રોને બદલીને પતિને નમસ્કાર કરી પછી સ્તુતિ કરે. વળી વ્યાસરમૂતિ પણ કહે છે કે:—

પત્યુઃ પૂર્વ સમુત્થાય દેહશુદ્ધિ વિધાય ચ ।

ઉત્થાપ્ય શયનાદ્યાનિ કૃત્વા વૈશ્વ વિશોધનમ્ ॥ વ્યા. સ્મૃ. અ૦ ૨-૨૦ ॥

માર્જનૈર્લેપનૈઃ પ્રાપ્ય સાગ્નિશાલાં સ્વમદ્ગ્રણમ્ । ॥ ૨૧ ॥

અર્થ:—સ્ત્રી પતિના પહેલાં ઉઠીને સૌચ, દાતાણુ, સ્નાન, આદિ વડે દેહને શુદ્ધ કરીને, પછી પથારી આદિ ઉકાવે અને ઝાંડું દબને ધરને સાફ કરે. (૨૦) પછી અગ્નિશાલામાં જઈને તેને તથા વ્યાંગણાને ઝાંડું દબ લીધી શુદ્ધ કરે.

ભવિષ્યત્પુરાણુ પણ કહે છે કે:—

વૈશાત્મા ચ શરીરં હિ શૃદ્ધિણીનાં દ્વિધા કૃતમ્ ।

સંસ્કર્તવ્યં પ્રયત્નેન પ્રથમં પશ્ચિમાદપિ ॥ ભવિ. પુ. જ્ઞા. પ. અ. ૧૧-૫ ॥

અર્થ:—ધર તથા પોતાનું શરીર એમ સ્ત્રીના શરીરના બે ભાગ ક્યાં છે. તે મધ્યેથી શરીર (પશ્ચિમ) કરતાં પણ પહેલું ધર(પ્રથમમ્) પ્રયત્નપૂર્વક અધિક શુદ્ધ કરવું. કેમકે—

સ્પૃશન્તિ રક્તમયો यस્ય મૃદં સંમાર્જનાદત્તે ।

ભવન્તિ વિમુક્તાસ્તસ્ય પિતરો દેવમાતરઃ ॥ માર્ક. પુ. અ. ૧૨-૪૭ ॥

અર્થ:—જેના ધરને સાફ કર્યા પહેલાં સૂર્યનાં કિરણો સ્પર્શ કરે અર્થાત્ જે ધરને સૂર્યોદય પહેલાં સાફ કરવામાં ન આવે તે ધરથી પિતૃઓ તથા દેવ અને દેવીઓ વિમુખ થઈને આસ્થાં ભય છે. માટે સૂર્યોદય પહેલાં જ ગૃહની શુદ્ધિ કરવી જોઈએ.

એ પ્રમાણે પ્રાતઃકાલે ધરને સાફ કર્યા પછી—

શોધયેદગ્નિપાત્રાણિ સ્નિગ્ધાન્યુષ્ણેન વારિણા ॥ ॥ ૨૧ ॥

અર્થ:—અગ્નિહોત્રનાં પાત્ર મધ્યે જે ચીકાસવાળાં પાત્ર હોય તેમને ગરમ જલથી ઘોષને સાફ કરે. પછી—

મોક્ષઞૈરિતિ તાન્યેવ યથાસ્થાનં પ્રકલ્પયેત્ ।

દ્વદ્વપાત્રાણિ સર્વાણિ ન કદાચિદ્વિયોજયેત્ ॥ ॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—શુદ્ધ કરીને તે પાત્રોને પોતપોતાનાં સ્થાનમાં મુકે, અને જે જોડેલાં પાત્ર હોય તેમને કદાપિ છૂટાં કરે નહીં. પરન્તુ—

શોધયિત્વા તુ પાત્રાણિ પૂરયિત્વાઽનુધારયેત્ ।

મહાનસસ્ય પાત્રાણિ બહિઃ પ્રક્ષાલ્ય સર્વશઃ ॥ ॥ ૨૩ ॥

મૃદ્ધિશ્ચ શોધયેજ્જુહ્વીં તત્રાગ્નિ સેન્ધનં ન્યસેત્ । ॥ ૨૪ ॥

અર્થ:—પાત્રોને શુદ્ધ કરીને જલવાળા પાત્રમાં જલ્યાદિ ભરીને મૂકે. અને રસોઈનાં પાત્રોને ધરની બહાર ધુએ. પછી માટી વડે ચુલામાં લેપ કરીને પછી તેમાં લાકડાં મૂકી અગ્નિ સજગાવે. પછી—

સ્મૃત્વા નિયોગપાત્રાણિ રસાન્નદ્રવિણાનિ ચ ॥

” ॥ ૨૪ ॥

કૃતપૂર્વાદ્ધકાર્યા ચ સ્વશુરૂનભિવાદયેત્ ।

” ॥ ૨૫ ॥

અર્થ:—અને બોજનાદિ બનાવવાનાં પાત્ર તથા દૂધ આદિકે રસ તથા અન્નાદિ વસ્તુ સંબંધી વિચાર કરે અર્થાત્ બોજન બનાવવાની સર્વ વસ્તુને સંબંધીને તત્ત્વ સ્થાનમાં તેવાર રાખે. આ પ્રમાણે પૂર્વાદ્ધના કર્મને અર્થાત્ દિવસના પહેલા ભાગના કામને સમાપ્ત કરીને મોડાએને નમસ્કાર કરે.

ઉપર જણાવેલા પ્રાતઃકાલ સમયમાં અમુક કાર્ય ન કરવાં તે અહીં કહે છે.

નિશાયા પશ્ચિમે ભાગે ધાન્યં સંસ્કરણાદિકમ્ ।

કુરુતે યા તુ યોદેન વ્યાધ્યા જન્મનિ જન્મનિ ॥ માર્ક. પુ. અ. ૧૨-૪૯ ॥

અર્થ:—જે સ્ત્રી અઝાનવશાત્ રાત્રિના છેલ્લા પહોરમાં ધાન્ય ખાંડવું, ફળવું, ઇત્યાદિ કાર્ય કરે છે તે સ્ત્રી જન્મોજન્મ રાગથી પીડિત રહે છે. “યામિન્યાઃ પશ્ચિમે ભાગે સ્વક્તનિદ્રો દરિ સ્મરેત્”-રાત્રિના પાછલા ભાગમાં નિદ્રાનો ત્યાગ કરીને હરિનું સ્મરણ કરવું જોઈએ. આ પ્રમાણથી રાત્રિના પાછલા ભાગમાં નિદ્રાનો પરિત્યાગ કરીને હરિનું સ્મરણ કરવાનું છે. મઠે વિશેષ રૂપ ખાંડવું વિગેરે બ્યવહાર તે સમયે કરવો નહીં એવો ભાવ છે.

ઉપર કહ્યા પ્રમાણે પૂર્વાદ્ધનું કાર્ય સમાપ્ત કરીને પછી રસોઈ બનાવવાની તજવીજ કરે. તેમાં—

કિં મિયં ચ કિમાનેયં પદ્સામ્યન્તરેષુ ચ ।

કિં પથ્યં કિમપથ્યં ચ સ્વાસ્થ્યંવાઽસ્યકથં મવેત્ ।

ઈતિ યસ્નાદ્રિજાનીયાદનુષ્ટયં ચ તત્તથા ॥ મથિ. પુ. ત્રા. પ. અ૦ ૧૩-૧૩ ॥

અર્થ:—જે રસ મધ્યે કંઈ વસ્તુ પતિને પ્રિય છે, કંઈ વસ્તુ આગ્રેય અર્થાત્ પયવામાં અનુકૂળ છે, કંઈ વસ્તુ પથ્ય અને કંઈ અપથ્ય છે, તથા તેના શરીરની તન્દુરસ્તી કયે પ્રકારે થાય એ સર્વ સ્ત્રીએ યત્નથી જાણવું જોઈએ, અને જાણીને તેને અનુસાર સર્વ બનાવવું જોઈએ. અને જો પોતે જાતે રસોઈ ન બનાવતી હોય તો—

સ્નેહગોરસપાકાદિ કૃત્વા સુપત્યવેશિતમ્ ।

કુર્યાત્સ્વયમપિષ્ઠાય મર્તુઃ પાકવિચિક્રિયામ્ ॥

” ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—તેજ તથા ઘી તથા દહીં તથા અન્ય બોજન બનાવવાનાં સાધનોને બરાબર તપાસી પોતાની દેખરેખ નીચે રસોઈમાં આદિ દ્વારા પતિનું બોજન તેવાર કરાવે. અને—

નિત્યાનુરાગં સત્કારમાહારં સુપરીક્ષિતમ્ ।

મહાનસાદૌ કુર્વોત્ જનમાસં ક્રમાગતમ્ ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—રસોઈમાં પથ્ય એવો રાખવો કે જે હમેશાં પ્રીતિ રાખનારા હોય, સત્કારવાળો હોય, તથા જેના બનાવેલા ખોરાકની પદ્ધતિ પરીક્ષા કરી હોય, તથા બાપદાદા આદિના ક્રમથી પોતાનાં ઘરમાં કામ કરતો આવ્યો હોય અને વિશ્વાસ યોગ્ય હોય. અને તેની ખાસે પોતાની દેખરેખ નીચે રસોઈ બનાવરાવે. પરન્તુ—

શત્રું દાયાદસંવન્ધં ક્રુદ્ધમીતાવમાનિનમ્ ।

અન્નાચ્યોપગૃહીતં વા નૈવમાદીન્નિયોજયેત્ ॥

,, ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—પોતાના ઉપર કે પતિ આદિ ઉપર કોઈ પ્રકારની શત્રુતા રાખતો હોય, તથા પોતાના પતિના ધનનો વારસ કે ભાગીદાર તરીકેનો સંબંધ રાખતો હોય, તથા ક્રુદ્ધ હોય, કર્તો હોય, અથવા કોઈ વાર આપણે જેનું અપમાન કર્યું હોય, અથવા કોઈને ગાળ દછને દખાવી આપણે વરા કરેલો હોય—એવા મનુષ્યોને ભોજન ખનાવવામાં નિયુક્ત ન કરે.

એ પ્રમાણે—

તતોઽન્નસાધનં કૃત્વા પતયે વિનિવેદ્ય તત્ ।

વૈશ્વદેવોદૃતૈરન્નૈર્ભોજનીયાંશ્ચ ભોજયેત્ ॥

વ્યાસ, સ્મૃ. અ૦ ૨-૨૮ ॥

પતિં ચૈવ તદ્વત્સાતા શિષ્ટમન્નાદ્યમાત્મના ॥

,, ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—રસોાઈ તૈયાર કરાવીને પછી પતિને તેની ખબર આપી વૈશ્વદેવ કરેલા અન્નને અનિયમિત, સાસુ સસરા, પુત્રાદિને તથા પતિને જમાડે, અને પછી તેની આજ્ઞા લઈને ખચેલું અન્ન પોતે ભોજન કરે.

આ વિષયમાં શિવ પુરાણમાં પણ કહ્યું છે કે:—

અવિમજ્જ્ય ન વાશ્મીયાદૈવપિત્રતિથિષ્વપિ ।

પરિચારકર્ષણેષુ ગોષુ ભિક્ષુકુલેષુ ચ ॥ શિ. પુ. રૂ. સં. સ્વ. ૩, અ૦ ૫૪-૨૭ ॥

અર્થ:—દેવતા, પિતૃ, અતિથી તથા સેવક, ગાય, અને ભિક્ષુઓમાં પણ અન્નનો વિભાગ કર્યા વિના અર્થાત્ વૈશ્વદેવાદિ કર્યા વિના, તથા સેવક આદિને ખવરાવ્યા વિના પોતે જમી મહી અને—

શુક્ત્વા નયેદહઃ શોપમાયવ્યયવિચિન્તયા ॥

,, ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—જમીને બોળીનો દિવસ ઉપજી ખર્ચનો વિચાર કરવામાં અર્થાત્ હિસાબ કરવામાં ગાળે. અને ધરમાં કંઈ વસ્તુ છે અને કંઈ નથી તે સર્વ દેખે. એ પ્રમાણે—

પુનઃ સાયં પુનઃ પ્રાતર્ગૃહથર્થદિ વિધાય ચ ।

કૃતાન્નસાધના સાધ્વી સુમૃશં ભોજયેત્ પતિમ્ ॥

,, ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—ફરી સાયંકાળે ધરની શુદ્ધિ કરે, ફરી પ્રાતઃકાલમાં પણ ધરની શુદ્ધિ કરે. એ પ્રમાણે પતિવ્રતા સ્ત્રી નિત્ય ભોજન ખનાવીને પ્રીતિપૂર્વક પતિને ભોજન કરાવે.

નાતિમૃત્યૈ સ્વયં મૃતૃત્વાં ગૃહનીતિં વિધાય સૌ ।

આસ્તીર્ય સાધુ શયનં તતઃ પરિચરેત્પતિમ્ ॥

,, ॥ ૩૧ ॥

અર્થ:—બહુ પેટ ભરવાથી આફરો ન થકે એ પ્રમાણે ભોજન કરીને ધરનું કામ સમાપ્ત કરે. પછી સારી રીતે શય્યા બિછાવી પતિની સેવા કરે.

યદસ્યાઃ શ્વશુરાદીનાં કલ્પિતં શયનાદિકમ્ ।

મર્તુશ્ચૈવ વિશેષેણ તદન્યેન ન કારયેત્ ॥ મવિ. પુ. શ્રા. પ. અ. ૩ સ્કો. ૧, ૨ ॥

અર્થ:—શ્વશુરાદિની અને વિશેષ કરીને જે પતિની શય્યા છે તે નોકર આદિ પાસે ન કરાવે.

તત્પાદપરિચર્યાયાં ગાત્રસંવાહને તથા ।

પીડને શિરસશ્ચૈવ પરં કૌશલ્યમભ્યસેત્ ॥ મવિ. પુ. શ્રા. પ. અ. ૧૫-૨૧ ॥

અર્થ:—પતિના ચરણની સેવા કરવામાં તથા શરીર દબાવવામાં પણ અત્યંત કુશલતાનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ.

પીઠનં મૃદુ મધ્યં ચ ગાત્રાવસ્યાવિશેષતઃ ।

મુલગાત્રાદિભિર્લિંગૈઃ પ્રયોજ્યં તત્તુભાવહમ્ ॥ મવિ. પુ. ત્રા. પ. જ. ૧૫-૨૨ ॥

અર્થ:—શરીરનું પીઠન શરીરની અવસ્થાભેદથી મૃદુ, મધ્ય અને કઠિન ત્રણ પ્રકારનું છે. તે પતિના મુખ તથા શરીર આદિનાં ચિહ્નોથી જાણીને જે મુખ આપનાર પીઠન હોય તેનો પ્રયોગ કરવો.

ચાતૂરુકટિપૃષ્ઠેષુ સ્કન્ધે શિરસિ પાદયોઃ ।

ગાદમર્દનમિચ્છન્તિ પ્રાયોઽન્યત્રાપિ મધ્યમમ્ ॥

॥

॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—હાથ, જંઘો(કરુ), કટિ, પૃષ્ઠ, ખભા, શિર, પાદ, ઇત્યાદિસ્થાનમાં શાસ્ત્રકાર કંઈક કઠિન મર્દનની ઇચ્છા કરે છે. અને બીજાં બધાં સ્થાનોમાં વિશેષે કરીને મધ્યમ મર્દન થવું જોઈએ.

નિર્મોસેષુ પ્રદેશેષુ નાભિમૂલેષુ યર્મમ્ ।

હૃદયગ્ન્યકપોઽગ્રાદાવિચ્છન્તિ મૃદુ મર્દનમ્ ॥

,

॥ ૨૪ ॥

અર્થ:—શરીરના જે ભાગમાં માંસ થોડું હોય ત્યાં તથા નાભિના મૂળ ભાગમાં, મર્મ સ્થાનોમાં, છાતી, ગળું, માથ, ઇત્યાદિ સ્થાનમાં શાસ્ત્રકાર મૃદુ મર્દનની ઇચ્છા કરે છે. અને—

ગાદં જાગ્રદવસ્યાયામર્મસૂક્ષ્મસ્ય મધ્યમમ્ ।

કિંચિત્સપરિયાતં ચ મૃદુ સૂક્ષ્મસ્ય નેતિ વા ॥

,

॥ ૨૫ ॥

અર્થ:—પતિની જાગ્રદવસ્થામાં ગાદ મર્દન કરવામાં આવે છે, અડધી નિદ્રાવસ્થામાં મધ્યમ મર્દન, અને સૂષ્ણ અર્થાત્ ગાદ નિદ્રામાં હાથનો કિંચિત્ આઘાત માત્ર મૃદુ મર્દન કરાય છે. અથવા નિદ્રાવશ થયેલાનું મર્દન ન પણ કરે.

આ પ્રકારે પતિના શરીરાદિનું મર્દન આદિ કરીને—

મૃત્તે પતૌ તદભ્યાગે સ્વપેતદગતમાનસા ।

અનગ્ના ચાપ્રમત્તા ચ નિષ્કામા ચ જિતેન્દ્રિયા ॥ ગ્યાં સ્મૃં ૭૦૨-૩૨ ॥

અર્થ:—પતિ ઉઘી ગયા પછી પતિમાં ચિત્ત યગ્યાવીને પતિવ્રતા સ્ત્રી વચ્ચે પહેરીને તથા પ્રમાદ મરિત થઈને નિષ્કામા તથા જિતેન્દ્રિયતા સહિત પતિની પાસે સૂઈ જાય.

પ્રયમં પ્રતિચુચ્યેત પ્રવર્તેત સ્વકર્મસુ ।

પદ્માદૃષ્ટ્યગ્નનસ્યાપિ મુક્તીત ચ શયીત ચ ॥ મવિ. પુ. ત્રા. પ. જ. ૧૩-૧ ॥

અર્થ:—સૂતેલી સ્ત્રીએ પતિના પદેનાં ઉડીને પોતાના કર્મમાં પ્રવૃત્ત થવું જોઈએ. અને ભોજન તથા શયન, પતિ તથા જૂત્યોના ભોજન તથા શયન પછી જ કરે.

સ્ત્યાય પ્રયમં મર્તુરવિગ્રાવા ન નિષ્ક્રમેત્ ।

સપાયાં સાવિત્રેપાયાં રાત્રી વા વાસરાદિષુ ॥

,

॥ ૩ ॥

અર્થ:—રાત્રિ કંઈક બાકી રહી હોય અથવા રાત્રિ હોય કે દિવસ હોય, પરંતુ પતિના પદેનાં ઉડીને પતિના અથવા વિના બદાર ન નિષ્ક્રમવું જોઈએ.

ગોમહિષ્યાદિશાલાનાં તત્પુરીપાદિમાત્રકમ્ ।

વ્યપનેયં તુ યત્નેન સંમાર્જન્યા પ્રસાધનમ્ ॥

” અ. ૧૧-૮ ॥

અર્થ:—ગાય તથા બેસોને આંધવાની શાલામાં તેમનું જાણુ વગેરે જે દિન પ્રતિદિન વધતું જાય છે તે પ્રયત્ન પૂર્વક દૂર કરવું જોઈએ, તથા ઝાડુથી સાફ કરવું જોઈએ.

દાસકર્મકરાદીનાં વાહ્યાભ્યન્તરચારિણામ્ ।

પોષણાદિવિધિં વિદ્યાદન્નુષ્ઠાનં ચ કર્મસુ ॥

” ॥ ૯ ॥

અર્થ:—સેવક તથા ખીજા અંદર અને બહારનાં કામ કરનારનું પોષણાદિ કેવી રીતે થાય છે, તથા તેઓ પોતાનું કામ કેવી રીતે કરે છે, તે પણ બરાબર જાણવું જોઈએ.

શાકમૂલફલાદીનાં વહ્નીનામૌપધસ્ય ચ ।

સંગ્રહઃ સર્વધીજાનાં યથોકાલં યથાવલમ્ ॥

” ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—કાલને અનુસાર અર્થાત્ જે જે ઋતુમાં શાક, મૂલ તથા ફલ તથા વેલ તથા ઔષધ આદિ ખાઈ છે તેનો તથા તેનાં ખીજનો પણ તત્કાલ કાલમાં પોતાની શક્તિ અનુસાર સંગ્રહ કરવો જોઈએ. વળી—

તામ્રકાંસ્યાયસાદીનાં કાષ્ઠવેણુમયસ્ય ચ ।

મૃન્મયાનાં ચ ભાણ્ડાનાં વિવિધાનાં ચ સંગ્રહમ્ ॥

” ॥ ૧૧ ॥

અર્થ—ત્રાણુ, કાંસુ, લોહુ, આદિ ધાતુનાં, તથા લાકડુ, વાંસ, માટી, ખત્તાદિનાં નાના પ્રકારનાં પાત્રોનો પણ સંગ્રહ કરવો જોઈએ.

કુણ્ડકાદિજલદ્રોણ્યઃ કલશોદશ્ચતાલુકાઃ ।

શાકપાત્રાણ્યનેકાનિ સ્નેહાનાં ગોરસસ્ય ચ ॥

” ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—જલ બરવાનાં મોટા ત્રાણુ આદિના કુણ્ડક(મોટા લોટા) તથા જલદ્રોણી (જલ બરવાના પાત્રનું નામ છે), લોટા, ઘડા, ઢાંકણાં, તાલુકા(પાત્રવિશેષ) આદિ પાત્રો, (શુદ્ધ પાક હોય તો સુપ્તુ તથા ચાલણી એવો અર્થ છે.)

મુસલં કંડનોયં તુ યન્ત્રકં ચૂર્ણચાલિની ।

દોહન્યો નેત્રકં મન્યા મણ્ડન્યઃ શૃંગલોચાનિ ચ ॥

” ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—તથા મુસલ, ખણ્ડની, યન્ત્રક (કુન્દ બ્રામક યન્ત્રએ—turner's lathe), ચાળણી, દૂધ દહોવાની નેત્રક(મન્યનીમાં નાંખવાની દોરી), મન્યની, મંડની, તથા સાંકળ,

સંદંશઃ કુણ્ડિકા શૂલાઃ પટ્ટપિપ્પલકો દૃપત્ ।

અવિકા હસ્તકો દર્વીં આપ્ત્રસ્ફુટલકાનિ ચ ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—તથા સાણસી, કમણ્ડલુ, શૂલ(શત્રુને મારવાને શૂલ સરખો ખીલો), પટ્ટ(ખેસવાની પીક, પાટલો, આદિ), તથા પિપ્પલક નાના પ્રકારનાં વજ્રના ટુકડા અથવા બન્ધન રહિત છૂટાં ફરતાં મોર આદિ પક્ષી (જેને જેરી પ્રાણીથી રક્ષા કરવાને માટે ઘરમાં રાખવામાં આવે છે), દૃપત(વાટવાનો પથ્થર), અવિકા, હસ્તક(લાકડાનો કે લોહા આદિનો બનાવેલો તાવેતો), કંડી, બ્રાહ્મ (ધાણુ વગેરે શેકવાનું પાત્ર), સ્ફુટલક (પાત્રવિશેષ),

તુલામસ્થાદિમાનાનિ માર્જન્યઃ પિટ્તકાનિ ચ ।

સર્વમેતત્પ્રકૃર્વિત પ્રયત્નેન ચ સર્વદા ॥

“ ॥ ૧૫ ॥

અર્થઃ—તુલા, પ્રસ્થ, કૃત્યાદિ માપવાનાં સાધન, તથા સાવરણી, તથા પેટીએ—એ સર્વ પ્રયત્નપૂર્વક હમેશાં તેવાર કરાવીને રાખવાં.

દિગ્વાદિકમયો જાજી પિપ્પલ્યો મરિચાનિ ચ ।

રાજિકા ધાનકં શુઠ્ઠી ત્રિચતુર્જાતકાનિ ચ ॥

“ ॥ ૧૬ ॥

અર્થઃ—દિગ્ગ વગેરે, જીરૂ, પિપ્પલી, કાલાં મરી, રાજિકા(રાઇ), ધાણુ, સુકં, ત્રિજાતક અર્થાત્ તન્ન(દાલચીની), ઈલાયચી તથા તેજપાન એ ત્રણનું નામ, તથા ચતુર્જાતક અર્થાત્ ઉપરની ત્રણ ચીજો અને ચોથું નાગકેસર મળીને ચતુર્જાતક કહે છે તે, તથા—

લઘ્વણં ક્ષારવર્ગશ્ચ સૌવોરકપરૂપકૌ ।

દ્વિદલામલ્લકં ચિંચા સર્વાશ્ચ સ્નેહજાતયઃ ॥ મરિ.પુ. ત્રા. પ. અ. ૧૨-૧૭ ॥

અર્થઃ—મીઠું(નિમક), નાના પ્રકારના ખાર, સુરભો(સૌવીરક), ફાલસા(પરૂપક), દાળ, આમળાં, આંબલી, તથા તેલ, સરસીઈ, એરન્ડીઈ, કૃત્યાદિ તથા ઘી આદિ સર્વ પ્રકારના સ્નેહ, તથા

શુષ્કકાષ્ઠાનિ વલ્લુરમરિષ્ઠા પિષ્ટમાપયોઃ ।

ચિકારાઃ પયસશ્ચાપિ વિવિધાઃ કન્દજાતયઃ ॥

“ ॥ ૧૮ ॥

અર્થઃ—સૂકાં લાકડાં, તથા માંસાહારી હોય તે સૂકું માંસ(વલ્લુરમ્), લોટ અને અડદની ખનાવેલી કાંઈ(અરિષ્ઠા), તથા દહિ, ઘી, આદિ દૂધના ચિકાર, તથા નાના પ્રકારના કન્દ એટલે સૂરખ, રનાળુ, આદિ, એ પ્રમાણે—

નિત્યનૈમિત્તિકાનાં હિ કાર્યાનામુપયોગતઃ ।

સર્વમિત્યાદિ સંગ્રહ્યં યથાવદ્દિમત્રોચિતમ્ ॥

“ ॥ ૧૯ ॥

અર્થઃ—એ સર્વ નિત્ય તથા નિમિત્તિક કાર્યોને ઉપયોગી હોવાથી પોતાના વૈભવને અનુસાર સંધરવું નોંધએ.

યત્કાર્યાણાં સમુત્પન્નાવુપાદર્તુ ન દૃશ્યતે ।

તત્પ્રમાણેવ યથાપોગં સંગ્રહીયાત્પ્રયત્નતઃ ॥

“ ॥ ૨૦ ॥

અર્થઃ—કોઈ પણ વસ્તુ તેના ઉપયોગ કરવાનો હોય તે સમયે લાવવા જતાં મળે નહીં પણ આગમંસ, વસન્ત, તથા શરદાદિ પ્રત્યેક ઋતુ માનમાં જ મળી શકે એવી સર્વ વસ્તુ પહેલાં જ તત્ત્વ ત્રણમાં (તે પદાર્થોની ગોમત્રમાં જ) પ્રયત્ન કરીને સંધરી રાખવી નોંધએ.

કર્મણામન્તરાગ્રેષુ પ્રોપિતે ચાપિ મર્તરિ ।

સ્વયં વૈ તદનુષ્ટેયં નિત્યાનાં ચાવિરોષતઃ ॥

“ ॥ ૨૧ ॥

અર્થઃ—પરનું કોઈ કાર્ય કરવાનું પતિએ આરંભ્યું હોય અને તે સમાપ્ત થતા પહેલાં પતિને પરદેશ જવું પડ્યું, તેા કરના નિત્ય કરવાનાં કાર્યોને હાનિ ન થાય એવી રીતે પત્નીએ પતિનું અધૂરું રહેલું કાર્ય પૂર્ણ કરવું. વળી—

વિદ્યાત્ક્રુપીવલાદીનાં યોગં કૃપિકર્મસુ ।

ભક્તવેતનલાભં ચૈવ કર્મકાલાનુરૂપતઃ ॥

” ॥ ૪૭ ॥

અર્થ:—ખેતી કરનારની ખેતીના કામમાં કેવા પ્રકારની પ્રવૃત્તિ થાય છે તથા ખેતી કરનારને વેતન(પગાર) તરીકે કેટલું અનાજ આપવામાં આવે છે, તથા ખેતીમાં કેટલી આવક છે, અને તે વેતન તે લોકોનું કામ અને કાલને અનુસાર યોગ્ય છે કે નહીં—તે સર્વ સ્ત્રીઓએ જાણવું જોઈએ. વળી—

ક્ષેત્રકેદારવાટેષુ મૃત્યાનાં કર્મ કુર્વતામ્ ।

સ્વલેપુ ચ વિજાનીયાત્ક્રિયાયોગં પ્રતિષ્ઠણમ્ ॥

” ॥ ૪૮ ॥

અર્થ:—ખેતર તથા પહાડી સ્થાન તથા વૃત્તિ(શુલ્ક)નું કામ કરવાનું અન્ય સ્થાન તથા ખજૂં—આદિ સ્થાનોમાં કામ કરનાર ભૂત્યાદિકાનાં કર્મોના બેદને દરેક સમયે જાણવા જોઈએ. વળી—

યોગ્યતાતિશયં મત્વા કર્મયોગેષુ કસ્યચિત્ ।

ગ્રાસાચ્છાદશિરોમ્થગૈર્વિશેષં તસ્ય કારયેત્ ॥

” ॥ ૪૯ ॥

અર્થ:—કામ કરનાર કર્મચારીમાં કોઈમાં કામ કરવાની વિશેષ યોગ્યતા જોવામાં આવે તો તેને અન્ન, વસ્ત્ર, તેલ, આદિ વિશેષ આપવું જોઈએ. વળી, કપાસ, ઉન, શાલી, કોદરી, ડાંગર, ચણા, ધઉ, અડદ, આદિ નાના પ્રકારનાં ધાન્યોનો ભાગ લેવાદેવાનો, કંતાવવાનો, વણાવવાનો, વેચવાનો—સર્વ વ્યવહાર સ્ત્રીઓએ જાણવો જોઈએ. તેનો ક્રમ ભવિષ્યત્પુરાણ પા. ૫. અધ્યાય. ૧૨માંથી તથા કૌટિલ્ય નીતિશાસ્ત્રમાંથી પણ જાણવો જોઈએ.

તાત્પર્યં એ છે કે પતિ ન હોવાથી ધરનું કામ રોકાઈ રહેવું ન જોઈએ, સર્વ કાર્ય સ્ત્રીએ ચલાવવું જોઈએ.

ગૃહમૂલં સ્ત્રિયથૈવ ધાન્યમૂલો ગૃહાશ્રમઃ ।

તસ્માદ્ધાન્યેષુ ભક્તેષુ ન કુર્યાન્મુક્તહસ્તતામ્ ॥

” ॥ ૫૨ ॥

અર્થ:—ધરનું મૂળ સ્ત્રી છે. અને ગૃહસ્થાશ્રમનું મૂળ અન્ન છે, કેમકે અન્ન વિના ગૃહસ્થાશ્રમ ચાલે નહીં. માટે અન્ન સંબંધી તથા રાંધણા અન્ન વિષે છૂટા હાથ ન રાખવો જોઈએ. અર્થાત્ દુકાળ આવવાના ભયથી પણ જેટલું અને તેટલું અનાજ સંઘરવું જોઈએ. અને ભોજન કરી રહ્યા પછી ધરમાં કોઈ અતિથિ આવે તો તેને ભૂખ્યા રહેવું ન પડે માટે રાંધણું અન્ન પણ કંઈક રાખી મૂકવું આવશ્યક છે.

ધાન્યં તુ સંચિતં નિત્યં મિતો ભક્તપરિવ્યયઃ ।

ન ચાન્ને મુક્તહસ્તત્વં ગૃહિણીનાં પ્રવ્રસ્યતે ॥

” ॥ ૫૩ ॥

અર્થ:—સંઘરી રાખેલા અનાજમાંથી રાજ માપીને જ ખાવામાં ખર્ચ કરવું જોઈએ, કેમકે તેમ કરવાથી ખર્ચ તથા બાકી કેટલું વધુ તે શીઘ્ર માત્રમ પડે છે. અનાજ વિષયમાં છૂટા હાથ રાખવા તે સ્ત્રીઓને માટે શ્રેષ્ઠ નથી.

ન ચાતિવ્યયશીલા સ્યાન્ન ધર્માર્થવિરોધિનો ।

પ્રમાદોન્માદરોષેર્ધ્યાવજ્ઞનઞ્ચાતિમાનિતામ્ ॥

વ્યા. સ્મૃ. અ૦ ૨-૩૪ ॥

અર્થ:—પતિવ્રતા સ્ત્રી ધનનો અતિશય વ્યય કરનારી ન હોય, તેમ ધર્મકાર્ય અને ધન ઉપાર્જન કરવાના કાર્યમાં વિરોધ કરનારી પણ ન હોવી જોઈએ. તથા પ્રમાદ, ઉન્માદ, રોષ તથા હિંયા તથા વગ્ન અને અત્યન્ત માનીપણું પણ તેનામાં ન હોવું જોઈએ.

વૈશ્યન્યદિસાવિદ્વેપમહાહંકારધૂર્તતાઃ ।

નાસ્તિક્યસાહસસ્તેયદંભાન્સાધ્વી વિવર્જयेत् ॥ ૩૫ ॥

અર્થ:—વળી પતિવ્રતા સ્ત્રીએ આડિયુગલી, ખીજને પીડા, દેષ, ઘણો અહંકાર, ધૂર્તતા, નાસ્તિકતા, સાહસ, ચોરી, ફંલ, આદિના પરિત્યાગ કરવો જોઈએ.

ગૃહવ્યયનિમિત્તં ચ યદ્વ્યયં પ્રમુળાર્પિતમ્ ।

નિર્વૃત્ય ગૃહકાર્યં સાં કિંચિદ્ગુહ્યાવશેષયેત્ ॥

અર્થ:—ધરના ખર્ચને માટે પતિએ જે ધન આપ્યું હોય તેમાંથી ધરતું સર્વ ખર્ચ કરીને પોતાની શુદ્ધિ કાંઈક બચાવવું જોઈએ.

ત્યાગાર્થમર્પિતે દ્રવ્યે લોભાર્તિકચિન્ન ધારયેત્ ।

મર્તુરાણાં વિના નૈવ સ્વગ્નુભ્યો દિશેદ્ધનમ્ ॥

અર્થ:—તેમાં પણ દાન કરવાને માટે આપેલા ધનમાંથી લોભથી કાંઈ પણ બચાવવું નહીં. અને પતિની આજ્ઞા વિના પોતાના બન્ધુઓને કાંઈ પણ ધન આપે નહીં.

અન્યથ વ્યયકર્તારં પતિ રહસિ વોધયેત્ ॥ મયિ. પુ. શ્રા. વ. અ. ૧૩-૨૫ ॥

અર્થ:—પોતાના ધરને માટે અને ધર્મકાર્યને છોડી ખીજ અથવા માર્ગમાં ધનનો વ્યય કરનાર પતિને સ્ત્રીએ એકાન્તમાં સમજાવીને દુર્વ્યયાંથી રોકવો જોઈએ.

ન વસેદ્દૂરતઃ પત્યુઃ સ્થેયં વહ્નમસન્નિધૌ ।

નિર્દિષ્ટે ચ મહામાગા વહ્નમાઽમિમુલં વસેત્ ॥

અર્થ:—પતિથી બહુ દૂર રહેવું નહીં, પતિને કાંઈ કામ હોય અને બોલાવે તો સાંભળી શકે તેટલા નજીક રહેવું જોઈએ. અને પતિ જ્યારે પણ બોલાવે ત્યારે શીઘ્ર સામે આવે.

ગાયન્તં ચ પતિ દૃષ્ટ્વા ભવેદાનન્દનિર્વૃતા ।

મર્તુઃ સમીપે ન સ્થેયં સોદ્વેગં વ્યગ્રચિન્તયા ॥

અર્થ:—અને ગાયન કરતા પતિને જોઈને આનન્દ યુક્ત થવું જોઈએ. અને પતિની પાસે ઉદ્વેગ સહિત અને વ્યગ્ર ચિન્તિત થઈને રિથત થવું નહીં.

ઉત્સવાદિષુ બન્ધૂનાં સદનં યદિ ગચ્છતિ ।

લઘ્યાનુગ્રા તદા પત્યુર્ગચ્છેદ્ધ્યક્ષરસિતા ॥

અર્થ:—બન્ધુઓને ઘેર વિવાદાદિ ઉત્સવો પ્રસંગે જવાનું થાય તો પતિની આજ્ઞા લઈને અને પતિએ મોકલેલા મુખ્યની સાથે જવું જોઈએ. અર્થાત્ પતિની આજ્ઞા વિના કદાપિ જવું નહીં જોઈએ. કારણ કે—

ચાલ્યા વા યુવત્યા વા વૃદ્ધ્યા વાપિ યોપિતા ।

ન સ્નાતન્યેષ કતેવ્યં કિંચિત્કાપં ગૃહેષ્વપિ ॥

અર્થ:—બાહ્યાવસ્થામાં હોય કે સુવાવસ્થામાં હોય કે વૃદ્ધ હોય તો પણ સ્ત્રીએ પોતાના ધરમાં પણ કંઈ પણ કુર્ચ સ્વતંત્રતાથી કરવું નહીં. માટે જે નિમિત્તથી બન્ધુઓને ઘેર ગઈ હોય તે કાર્યની સમક્ષિ થતાં—

ન વસેત્સુચિરં તત્ર પ્રત્યાગચ્છેદ્ ગૃહં સતી ॥

અર્થ:—ત્યાં બહુ દિવસ રહેવું નહીં અને ત્યાંથી શીઘ્ર ઘેર પાછું આવવું જોઈએ. વળી—

દેવરૈઃ પતિમિત્રૈશ્ચ પરિહાસક્રિયોચિતૈઃ ।

વિવિક્તદેશાવસ્થાનં વર્જયેદિતિ નર્મ ચ ॥ મવિ. પુ. ત્રા. પ. અ૦ ૧૦-૧૪ ॥

અર્થ:—દિશર તથા પતિના મિત્રો તથા બીજા હાંસી કે મશ્કરી કરવા યોગ્ય પુરૂષોની સાથે એકાન્તમાં રહેવું નહીં, તેમ તેમની સાથે વિનોદ(નર્મ-હાંસી)ની વાત કરવી નહીં, તેનો ત્યાગ કરવો જોઈએ.

પ્રાયશો હિ કુલસ્ત્રીणां શીલવિધ્વંસहेतवः ।

દુષ્ટયોગો રહોનિત્યં સ્વાતન્ત્ર્યમતિનર્મતા ॥

” ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—દુર્જનોની સાથે સંસર્ગ, તથા પર પુરૂષોની સાથે એકાન્તમાં રહેવું તે, તથા સ્વતંત્રતા, તથા અત્યંત વિનોદની વાત કરવી, ઇત્યાદિ સર્વ બહુ કરીને કુલસ્ત્રીઓના શીલનો પણ નાશ કરવામાં હેતુ છે. વળી—

વત્સં માલ્યમલંકારં વિધૃતં દેવરાદિभिઃ ।

ન ધારયેન્ન ચૈતેપામાક્રમેચ્છયનાનિ વા ॥ મવિ. પુ. ત્રા. પ. અ૦ ૧૨-૩૨.૩ ॥

અર્થ:—દિશેર આદિએ પહેરેલાં વસ્ત્ર, માળા કે અલંકારાદિક ધારણુ કરે નહીં, તેમજ તેમની શય્યા વગેરેમાં શયન પણ ન કરે.

નોચૈર્વદેન્ન પરુષં ન વહૂન્પત્યુરપ્રિયમ્ ।

ન કેનચિદ્વિવદેન્ન અમલાપવિલાપિની ॥

અર્થ:—પતિની આગળ ઉંચા અવાજથી બોલવું નહીં, તથા કઠોરવાણી બોલવી નહીં, તેમ પતિને બહુ અપ્રિય હોય એવી વાણી પણ નહીં બોલવી. કાંઈની સાથે કાંઈ પ્રકારનો વિવાદ ન કરવો, તેમ નિષ્પ્રયોજન અનર્થવાણી પણ બોલવી નહીં.

વીક્ષિતા વીક્ષતે નાન્યૈર્હાસિતા ન હસત્યપિ ।

ભાપિતા ભાષતે નૈવ સા સાધ્વી સાધુલક્ષણા ॥

અર્થ:—બીજો કાંઈ પુરૂષ પોતાને જુએ તો પોતે તેના તરફ ન જુએ, અને કાંઈ હસાવે તોપણ હસે નહીં, તથા તેની સાથે બોલે તોપણ પોતે બોલે નહીં, તે ઉત્તમ લક્ષણુવાળી સદાચારિણી કહેવાય છે.

ચિરં તિષ્ઠેન્ન ચ દ્વારે ગચ્છેન્નૈવ પરાલયે ।

આદાય તત્ત્વં યત્તિકચિત્કસ્મૈચિન્નાર્પયેત્કવચિત્ ॥

શિ૦ પુ૦ રૂ૦ સં૦ સ્વ૦ ૩, અ૦ ૫૪-૨૨ ॥

અર્થ:—ધરના દ્વારમાં બહુ વાર ઉભા ન રહેવું, બીજાના ધરમાં જવું નહિ, અને ધરમાંથી કાંઈ વસ્તુ લઇને કાંઈને આપવી નહીં.

દ્વારપ્રદેશાવસ્થાનં રાજમાર્ગાવલોકનમ્ ॥

પ્રેક્ષોદ્યાનાદિશીલ્ત્વં નિરુદ્ધ્યાદેશમાલયમ્ ॥ મથિ. પુ. ત્રા. ૫. અ. ૧૦-૧૧ ॥

અર્થ:—ધરના દ્વારમાં ઉભા રહેવું, તથા લોકાને જવાના રાજમાર્ગમાં ભ્રેષ્ઠ રહેવું, આગ બગીચા ભેગાનો શોખ, તથા પરદેશ કે પર ધરમાં જવું વગેરે કાર્યને રોકવું ભેદએ.

પ્રસ્થાનાભિમુખે પત્યૌ નાસમંગલમાપિણી ।

ન ચાર્યોઽસૌ નિપેદ્યોક્ત્યા ન કાર્યં રોદનં તદા ॥

અર્થ:—પણ પરદેશ જવાને તૈયાર થયેલો હોય તે સમયે તેની પાસે જઈને અમંગલ વાણી બોલે નહીં. તેમ નિપેદ્યવાણીથી તેને જતાં રોકે નહીં. અને વળી તે સમયે રૂદન કરે નહીં.

દૂતાઃ પ્રસ્થાપનીયાથ પત્યુઃ ક્ષેમોપલબ્ધયે ।

દેવતાનાં પ્રસિદ્ધાનાં કર્તવ્યમુપધાવનમ્ ॥

અર્થ:—અને પરદેશમાંથી પતિને પાછા આવવામાં વાર થઈ હોય તો દૂત અર્થાત્ પતિની ખબર લેવાને માટે બીજા મનુષ્યોને મોકલે. અને પતિના સુખને માટે પ્રસિદ્ધ દેવતાઓનું પૂજન તથા પ્રાર્થના આદિ કરે. વળી—

વિધાય પ્રોપિતે દૃષ્ટિં જીવેન્નિયમમાસ્થિતા ।

પ્રોપિતે ત્વવિધાયંત્ર જીવેચ્છિત્વૈર્ગાદિતૈઃ ॥

મ. સ્મૃ. અ. ૧ ૭૬ ॥

અર્થ:—પણ પરદેશ જતાં બે હવિષાનું સાધન કરીને ગયો હોય તો પોતાના નિયમમાં રહીને તેમાંથી હવન ચલાવે. અને તેમ ન કર્યું હોય તો અનિન્દિત ધર્મા (શિષ્ય), જેમકે સૂત્ર, ક્રાંતવું ઇત્યાદિ, કરીને પોતાની હવિષા ચલાવે.

ક્રીડાશરીરસંસ્કારં સમાજોન્મવદર્શનમ્ ।

હાસ્યં પરચુદ્ધે યાનં ત્વજેત્પ્રોપિતપર્તૃકા ॥

અર્થ:—ખેલ, શરીરના સંસ્કાર, સમાજ, ઉત્સવ, આદિ ભેગા જવું, તથા ખીનના ધરમાં જવું—ઈત્યાદિ બધારે પણ પરદેશ ગયો હોય ત્યારે લગવું. જે ક્રીડા પણ પરદેશ ગયો હોય તે ક્રીડા નામ પ્રાપ્તિભર્તૃકા કહેવાય છે. અને—

ઘન્યા ગુરુસમીપેસ્થાદેહસંસ્કારવર્જનમ્ ॥ મથિ. પુ. ત્રા. ૫. અ. ૧૪-૨ ॥

અર્થ:—પણ પરદેશ હોય ત્યારે ક્રીડા પોતાનું કથન ગુરુજનોની પાસે કરવું, અને શરીરના ધૃંગાર આદિને ત્યાગ કરવો.

શરિદ્રા કુદ્કુમ્ભં ચૈવ સિન્દૂરં કઞ્જલ્લાદિકમ્ ।

કૃપાસકથ તામ્બૂલં માદ્ગલ્પામરણાદિકમ્ ॥ શિ. પુ. રુ. સં. સ્વ. ૩. અ. ૫૪-૩૪ ॥

કેઝસંસ્કારકચરીકરકર્ણાદિભૂષણમ્ ।

મર્તુરાપુષ્પમિચ્છન્તી દૂરયેન્ન પતિવ્રતા ॥

॥ ૩૬ ॥

અર્થ:—દળદર, કડક, સિન્દૂર, કાચળ વગેરે, કાંચળા, તામ્બૂલ, (પાન ખાતું), મંગલનાં મુચક આશુપાણાદિ (૩૪). તથા વાગતા સંસ્કાર તથા તેને મુંચવા, દાઢ અને કાનનાં ભૂષણ એ સર્વ, પતિનું આશુ કુંચનારી પતિવ્રતા ક્રીડા દર ન કરવાં અર્થાત્ તેનો ઉપયોગ કરવો. મુખમાંથી દુર્ગંધ આદિ દર કરવાનો અશુભ પાનમાં છે. તથાપિ પાન ખાનાર ચૂનો આદિ

સહિત પાન ખાય છે. તેથી દાંતમાં કચરો ભરાવાથી હમેશાં પાન ખાનારના દાંત શીઘ્ર સળે છે તે તેમાં દોષ છે. તેથી ગૃહસ્થને માટે તામ્બૂલચર્વણવિધિ નામના અન્યમાં અમુક સમયે જ પાન ખાવાનું વિધાન કર્યું છે.

તામ્બૂલચર્વણં કુર્યાદમુક્ત્વા રાત્રૌ ચ સર્વદા ।

અમ્યક્ષૈ ચૈવ માક્ષલ્યે દિવા વાપ્યયવા નિશિ ॥ તામ્બૂલચર્વણવિધિ ॥

અર્થ:—રાત્રિનું ભોજન કર્યા બાદ, તથા તૈલમર્દન કરતી સમયે, તથા માંગલિક કાર્યમાં તામ્બૂલ(પાન) ખાવું યોગ્ય છે. તેમાં માંગલ્ય કાર્યોના સમયમાં દિન અને રાત્રિમાં પણ પાન ખાઈ શકાય છે. વળી—

મૃતૌ વાપિ ચ શ્રાદ્ધે ચ માતાપિત્રોર્મૃતેઽહનિ ।

ઉપવાસે ચ તામ્બૂલં દિવારાત્રં વિવર્જयेत् ॥

અર્થ:—કુટુંબમાં કોઈ મરી ગયું હોય ત્યારે, અથવા કોઈના શ્રાદ્ધનો દિવસ હોય ત્યારે, તથા જે દિવસે માતાપિતાનું મરણ થયું હોય તે તિથિમાં, તથા એકાદશી આદિક પ્રતને દિવસે, દિનમાં કે રાત્રિમાં પાનનો ત્યાગ કરવો નોંધવો. આ નિયમ પુરૂષ અને સ્ત્રી બંનેને સમાન છે.

ર્ણમૂલે વ્યાધિઃ પર્ણાન્તે પાપં શિરા બુદ્ધિવિનાશિની । તસ્માત્તાન્વર્જयेત્ ॥

ગૌ૦ ઘ૦ સૂ૦ ક્રિ૦ ફા૦ ॥

અર્થ:—પાનનું મૂળ ખાવું તે રોગનું કારણ છે, તેનો અન્ત ભાગ ખાવો તે પાપ છે, તેની નસો બુદ્ધિનો નાશ કરનારી છે. માટે મૂલાદિકોનો ત્યાગ કરીને પાન ખાવું નોંધવો.

દક્ષિણાભિમુખો યસ્તુ વિદિક્ સન્મુખ એવ ચ ।

-કેશાન્સંસ્કરતે મર્ત્યો ધનનાશં ચ વિન્દતિ ॥ માર્ક૦ પુ૦ અ૦ ૩૨-૫૪ ॥

અર્થ:—જે કોઈ મનુષ્ય દક્ષિણ દિશામાં મુખ કરીને અથવા ખુણાઓ તરફ મુખ કરીને કેશોનો સંસ્કાર કરે છે તેનું ધન નષ્ટ થાય છે. તેથી સ્ત્રી અથવા પુરૂષ કોઈ દક્ષિણ દિશા અથવા ખુણા તરફ મુખ કરીને કેશોનો સંસ્કાર કરે નહીં.

ન રજકયા ન વન્ધકયા તથા શ્રમણયા ન ચ ।

ન ચ દુર્ભગયા ક્વાપિ સસ્તિત્વં કારયેત્કવચિત્ ॥

શિ૦ પુ૦ રૂ૦ સં૦ સ્વ૦ ૩, અ૦ ૫૪-૩૬ ॥

અર્થ:—ગોખણ, તથા જે પતિવ્રતા નથી એવી દુરાચારિણી સ્ત્રી(બન્ધકી), ભિક્ષા માગીને જીવન ચલાવનારી સ્ત્રી, તથા જે સ્ત્રીને પોતાના પતિ ઉપર પ્રેમ નથી એવી સ્ત્રી (દુર્ભંગા)—એવી સ્ત્રીઓને સખિ કરવી નહીં.

પતિવિદ્વેષિણીં નારીં ન સા સંભાપયેત્કવચિત્ ।

નૈકાકિની ક્વચિત્તિષ્ઠેન્નગ્ના સ્નાયાન્ન ચ ક્વચિત્ ॥ ૩૭ ॥

અર્થ:—પતિ ઉપર દ્વેષ કરનારી સ્ત્રીની સાથે કદાપિ ભાષણ કરે નહીં. કોઈ પણ સ્થાનમાં એકલી બાકી બેસી રહે નહીં. અને નમ્ર થઈને કદાપિ સ્નાન ન કરે.

નોહ્નલે ન મુસલે ન વર્ધન્યાં દપદ્યપિ ।

ન યન્ત્રકે ન દેહલ્યાં સતી ચ પ્રવસેત્કવચિત્ ॥ ૩૮ ॥

સ્વયં પ્રક્ષાલયેત્પાદાવુત્થાપ્ય પરિચારિકામ્ ।

તાલઘ્નતાદિકૈઃ કુર્પ્યાચ્છ્રમસ્વેદાપનોદનમ્ ॥

” ॥ ૪૨ ॥

અર્થઃ—પતિ ઘેઠ આવેલા હોય અને દાસી તેમના પગ ધોવરાવતી હોય તો તેને ઉકાડીને પોતે પતિના ચરણો ધુએ. અને પગે આદિ વડે પવન નાંખીને તેનો થાક, પગસેવો, આદિને દૂર કરે. અને તે સમયે—

આહારસ્નાનપાનાદૌ સસ્પૃહં યત્ર લક્ષયેત્ ।

તર્દિગિતજ્ઞા તત્ત્વેન સિદ્ધમસ્મૈ નિવેદયેત્ ॥

” ॥ ૪૩ ॥

અર્થઃ—પતિને ભોજનની કે સ્નાનની કે જલ પીવાની કાંઈ પ્રકારની ઇચ્છા હોય તે તેની આકૃતિથી બરાબર જાણનારી પત્ની તેને તે જ સમયે તે તે ભોજનાદિ અર્પણ કરે. વળી—

વસ્ત્રાલંકાર રત્નાનિ પ્રદુત્તાન્યેવ ધારયેત્ ।

મનોવાકર્મભિઃ શુદ્ધા પતિદેજાનુવર્તિની ॥

વ્યાં સ્મૃં અ. ૨-૨૬ ॥

અર્થઃ—મન, વાણી અને કર્મથી પવિત્ર અને પતિની આજ્ઞાને અનુસાર વર્તનારીએ વસ્ત્ર તથા આભૂષણ આદિ જે અલંકાર પતિએ આપ્યા હોય તેજ ધારણ કરે અર્થાત્ અધિક કિંમતનાં વસ્ત્ર ભૂષણ, આદિ મળવાની ઇચ્છા રાખે નહીં.

ન ચ નિર્ભૂષણા તિષ્ઠેન્ન ચાત્યુદ્ધતભૂષણા ।

નાન્યદા ગન્ધમાલ્યાદિ ગ્રાહ્યં પત્યુપચારતઃ ॥ મવિ. પુ. જ્ઞા. પ. અં ૧૫-૪ ॥

અર્થઃ—મંગળમુચક ભૂષણો વિના કદાપિ ન રહેવું, તેમ ઉદ્ધત ભૂષણવાળી પણ ન થાય અર્થાત્ નાના પ્રકારનાં ભૂષણ પહેરવાં તેનું નામ ઉદ્ધતભૂષણ છે. પતિની સેવા વખતે પત્ની ગન્ધ, માલ્ય, આદિ ધારણ કરે, અન્ય સમયમાં નહીં.

છાયેવાનુગતા સ્વચ્છા સસ્ત્રીવ હિતકર્મસુ ।

દાસીવાદિષ્ટકાર્યેષુ માર્યા મર્તુઃ સદાભવેત્ ॥

વ્યા. સ્મૃ. અ. ૨-૨૭ ॥

અર્થઃ—પત્નીએ છાયાની પેઠે પતિને અનુગત થવું અર્થાત્ પતિને અનુકૂલ થવું, તથા સખીની પેઠે પતિના હિતની સલાહ આપવી, અને આજ્ઞા કરેલાં કર્મમાં દાસીના જેવા થવું અર્થાત્ તે કાર્ય આદર સહિત કરવાં.

મર્તુર્નામ ન શૃણોતિ હાયુષોઽસ્ય વિવૃદ્ધયે ।

પુરુષાન્તરનામાપિ ન શૃણોતિ કદાચન ॥

સ્કાં પુઠ્ઠં જ્ઞાં સ્વં ૩, ધર્માં સ્વં ૨, અં ૭-૧૮ ॥

અર્થઃ—પતિના આયુની વૃદ્ધિને માટે તેનું નામ ન બોલે. વળી પતિવ્રતા સ્ત્રી બીજા પુરુષનું નામ પણ બોલી શકે નહીં.

પૂજોપકરણં સર્વમનુક્તા સાધયેત્સ્વયમ્ ।

નિયમોદકવર્દીંયિ યત્ર પુષ્પાક્ષતાદિકમ્ ॥

” ॥ ૨૨ ॥

અર્થઃ—વળી પતિના નિત્ય નિયમને ઉપયોગી જલ તથા કુશ તથા પત્ર, પુષ્પ, અક્ષત, ઈત્યાદિ પૂજાસામગ્રી સર્વ પતિના કૃત્ત્વા વિના પણ સ્વયં તૈયાર કરે.

પ્રતીક્ષમાણા ચ ઘરં ચંચાકાલોચિતં હિ યત્ ॥

તદુપસ્થાપયેત્સર્વમનુદ્વિગ્નાતિહૃષ્ટવત્ ॥

” ॥ ૨૩ ॥

અર્થ—પતિને દેખતી સતી તેના સમયને અનુસરી જે વસ્તુ જોઈએ તે સર્વ ઉદ્વેગ વિના પ્રસન્ન ચર્ધને તૈયાર કરી આપે

ન ગચ્છેતીર્યયાગ્રાદિવિવાહપ્રેક્ષણાદિપુ ।

મુત્યં મુત્તં મુરસાસીનં રમમાણં યદ્દન્નજ્યા ॥

” ॥ ૨૪ ॥

અર્થ—તીર્યયાગ્રા આદિને માટે તથા વિવાહ, તમાસા, આદિ જોવાને માટે જાત્ર નહીં. અને આવશ્યક બન્ધુ આદિના ધનના વિવાહ આદિ પ્રમગે પતિના વિશ્વરત મનુષ્યની સાથે જઈ શકે છે એમ પરેલાં કહેવામાં આવેલું છે બીજી જગ્યાએ જાત્ર નહીં એવું તાત્પર્ય છે અને પતિ સુનેવા હોય તથા મુખપૂર્વક જોડેલા હોય અથવા રમતા હોય, તે સમયે જો—

અન્તરાયેષુ કાર્યેષુ પતિં નોત્યાપયેત્કવચિત્ ॥

” ॥ ૨૬ ॥

અર્થ—આપત્તિ વાળું કાર્ય ગ્રામ થાય, તો પણ પતિને કદાપિ ઉઠાડે નહીં, અર્થાત્ પતિવ્રતાના તપોનિશ્ઠથી પતિને ઉઘાવવા યોગ્ય વિપત્તિ આવવાનો મંત્રવ જ નથી આ મંત્રબંધી એક દૃષ્ટાન્ત છે—

રાજ ભોજ શાન્ત્ય કરતો હતો તે સમયે પ્રજાના હાથ જાણવાને માટે ભોજ રાત્રિમાં મામમાં ફરી સર્વ જોતો હતો. તે વખતે એક પુરૂષ એક સ્ત્રીના જોળામાં માથું ગાળીને સુનેલા દીકા, અને એક નાનું બાળક ચૂપામાંથી અગારા લઇને ગમતો હતો ભોજ બાલકને અગ્નિની માથે ગમતો જોઈને આશ્ચર્ય પામ્યો. બીજો દિવસે સભામાં આ વાત જણાવવાને માટે લા પડિત લોકોની આગળ આપેા શ્લોક જોાયા, અને કાવિદાસે તેને પૂર્ણ કર્યો—

મુતં પતન્ત પ્રસમીક્ષ્ય પાવકે ન યોધયામાસ પતિં પતિવ્રતા ।

તદામવત્તત્પતિમક્તિમૌરવાદ્દહુતાશ્નચન્દનપદ્મશીતલઃ ॥ મો. પ્ર. શ્લો. ૨૯૨ ॥

અર્થ—પોતાના પુત્રને અગ્નિમાં પડતો જોઈને પોતાના જોળામાં માથું મૂકીને સ્ત્રીના પતિને પતિવ્રતા પત્નીએ ઉઘાડ્યો નહીં લારે તેની પતિમક્તિના મૌરવથી તે બાવડને અગ્નિ ચન્દનની મમાન શીતલ થયો તેથી દહ નિશ્ચય વાળી પતિવ્રતા સ્ત્રીને અગ્નિ આદિ પદ્ય બનેા પણ વશમાં ગડે છે

યમદૂતાઃ પલાયન્તે તામાલોક્ય પતિવ્રતામ્ ।

તપનસ્તપ્યતે નૂનં દહનોઽપિ ચ દક્ષતે ॥

સ્કાં પુઠ્ઠ સ્વઠં ૩ ધર્માઠ્ઠ સ્વઠં ૨, લઠ ૭—૫૫ ॥

અર્થ—પતિવ્રતાને જોઈને યમદૂત પણ નાગી જાય છે અને તપન અર્થાત્ સૂર્ય પતિવ્રતાને દેખીને સ્વપ્ન નથી જાય છે, સૂર્ય તેને તપાવી ચક્રના નથી અને અગ્નિ પણ પોતે તપી જાય છે, અગ્નિ તેને તપાવી શમ્તો નથી.

પિતા મર્ત્ત્ત મુર્ત્ત્ત મેન્દ્રેદ્રિરહમાત્મન ।

પ્પાં હિ ત્રિરહેણ મ્ત્રી મર્થે કુર્યાદુમે કૃત્તે ॥ મઠ રમૃઠ લઠ ૫—૧૪૯ ॥

અર્થ—ત્રી પિતા, પતિ તથા પુત્રાદિની સાથે પોતાનો રિયોન કરવાની ઇચ્છા ન કરે. તેમની સાથે વિરોધ કરવાથી બી પતિ તથા પિતા એ બંનેના ક્રુધને નિન્નિત બનાવે છે

વાલ્યે પિતૃવશે તિષ્ઠેત્પાણિગ્રાહસ્ય યૌવને ।

પુત્રાણાં ભર્તરિ પ્રીતે ન ભજેત્સ્ત્રી સ્વતન્ત્રતામ્ ॥ ૧૪૮ ॥

અર્થ:—સ્ત્રીએ બાલ્યાવસ્થામાં પિતાના વશમાં રહેવું જોઈએ. અને યુવાવસ્થામાં પતિ (પાણિગ્રાહ) ને વશ રહેવું જોઈએ. અને પતિનું મૃત્યુ થયા બાદ તેણે પુત્રની પાસે રહેવું જોઈએ. પરંતુ સ્ત્રીએ કદાપિ સ્વતન્ત્ર નહીં રહેવું જોઈએ.

અરક્ષણાદ્યથા પાકઃ શ્વકાકવશમો ભવેત્ ।

તથૈવ યુવતી નારી સ્વચ્છન્દા દુષ્ટતાં વ્રજેત્ ॥ પદ્મ. પુ. સ્વ. ૧ અં ૫૪-૨૫ ॥

અર્થ:—જેથી રીતે ભોજન બનાવીને રાખી મૂક્યા પછી તેની રક્ષા કરવામાં ન આવે તો તેને કુતરાં કે કાગડાં આદિ ખાઈ જાય છે, તેવી રીતે સ્વચ્છન્દતાથી આલસવાથી યુવાન સ્ત્રી પણ અનાચારી મનુષ્યોદ્ધા કાષુમાં જાય છે. વળી—

ઉક્તા મત્યુત્તરં દયાનારાં ચા ક્રોધતત્પરા ।

સરમાં જાપતે ગ્રામે શૃંગાલી નિર્જને ઘને ॥

સ્કાં પુ. સ્વ. ૨, ધર્માં સ્વ. ૨, અં ૭-૩૮ ॥

અર્થ:—પતિએ પૂછ્યા છતાં જે સ્ત્રી ક્રોધિત થઈને પ્રત્યુત્તર આપે છે, તે ગામમાં ફૂતરી જન્મે છે, અથવા મનુષ્ય રહિત જંગલમાં શીયાળવીના જન્મને પ્રાપ્ત થાય છે. તેટલા માટે પતિની સામે કાંઈ પણ વાતનો પ્રત્યુત્તર નહિં આપવો જોઈએ.

આહૂતા ગૃહકાર્યાણિ ત્યક્ત્વા ગચ્છતિ સત્વરમ્ ।

કિમર્થં વ્યાહતા નાથ સપ્રસાદો વિધીયતામ્ ॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—પતિ બોલાવે તો જે કંઈ કામ કરતી હોય તેને છોડીને શીઘ્ર પતિની પાસે જઈને, હે નાથ ! શા અર્થે બોલાવી છે તે પ્રસન્ન થઈને આજ્ઞા કરે ” એમ બોલે.

યત્ર યત્ર રુચિર્ભર્તૃસ્તત્ર પ્રેમવતી ભવેત્ ॥ શિંપુ. ૦૬. સં. સ્વ. ૩, અં ૬૪-૩૯ ॥

અર્થ:—જે જે કાર્યમાં પતિની રૂચિ હોય તે તે કાર્યમાં પત્ની પણ પ્રેમ રાખે.

મત્વાત્મનોઽનપત્યત્વં કાલં ચાપિગતં વહુમ્ ।

સન્તાનાદિકમુદ્દિશ્ય કાર્યમાત્મનિવેદનમ્ ॥ મધિ. પુ. ત્રા. પ. અં ૧૩-૨૯ ॥

અર્થ:—પતિવ્રતા સ્ત્રી પતિને પુત્રની ઇચ્છાવાળો બેતી હોય, અને પોતાને પણ પુત્ર રહિત માનતી હોય, અને બહુ કાલ થઈ ગયો હોય તો પણ પોતે જ પતિને સન્તાનના ઉદ્દેશથી ફરી વિવાહ કરવાને માટે નિવેદન કરે.

યચાન્યદપિ જાનીયાત્કિંચિદસ્ય ચિકીર્ષિતમ્ ।

તત્કિલાજાનતીવાસ્ય સિદ્ધમેવ પ્રદર્શયેત્ ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—તે સિવાય પતિને અન્ય કંઈ પણ કાર્ય કરવાની ઇચ્છા હોય તો તે જાણી લેવું અને અગાળુ રહીને તે કામ કરીને પતિને બતાવવું જોઈએ. અને—

વૈવાહિકં વિધિં ભર્તુઃ સર્વં કૃત્વા સસંભ્રમમ્ ।

પરિણીતાં ચ તાં પદ્યેન્નિત્યં ભગિનિકામિવ ॥ ૩૧ ॥

અર્થ:—અને પતિનો બીજો વિવાહવિધિ પ્રાણિપૂર્વક કરીને પછી તે નવી વિવાહિત સપત્નીને દમેશાં પોતાની બહેન તુલ્ય ગણે.

પૂજાં સંવન્ધિવર્ગીસ્ય મળ્ડલે મંગલાનિ ચ ।

કુર્યાદ્ધિનચોદ્યાયાઃ મુપદ્મદેન ચેતસા ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—અને નવીન વિવાહ કરેલી પત્નીની બન્ધુવર્ગનો સત્કાર કરીને તે સપત્નીનાં મંગલ કાર્ય આદિ સર્વ પ્રસન્ન ચિત્ત કરે.

માતૃવચ્છિદ્ધયેદેનાં શૃદ્ધકૃત્યંજમત્સરા ॥ ૩૩ ॥

અર્થ:—અને મન્દર છાતીને નવી પત્નીને શૃદ્ધના કાર્યસંબંધમાં માતાની પેઠે શીખામણુ દે. અને—

કનિષ્ઠા માતૃવચ્છયેષ્ટાં તદપત્યાનિ ચાત્મચત્ ।

પદ્યેતત્પરિચાં તુ નિત્યં સ્વપરિવર્ગચત્ ॥ મધિ. પુ. મા. પ. અ. ૧૪-૧ ॥

અર્થ:—સપત્ની પોતાનાથી મોટી દેવ તેને માતા તુલ્ય ગણે. અને તેનાં સન્તાનોને પોતાના સંતાન સમાન ગણે. અને તેના પરિવારને પોતાના પરિવારની માફક દેખે. વળી—

તત્પુરો નાસતે તિષ્ઠેત્પતિં નામન્નચેત ચ ।

તદમિમાયતઃ કુર્યાત્પર્યુષિં સર્વકર્મસુ ॥ ૩૪ ॥

અર્થ:—મોટી સપત્નીની સામે આગળ ઉપર ન બેસવું જોઈએ, અને તેની સામે પતિને ન બોલાવવો જોઈએ. અને સર્વ કાર્યમાં તેનો અભિપ્રાય લઈને જ પ્રવૃત થાય.

ન મંમજેત તદ્દદિષ્ટૈઃ સરવ્યં કુર્વીત તત્પર્યયઃ ।

જનમાત્સમં તમ્ય મદા મર્તુશ માનયેત્ ॥ ૩૫ ॥

અર્થ:—વળી મોટી સપત્નીના દેથી મનુષ્યોનો સંસ્કાર ન કરવો, અને તેના પ્રેમીઓની સાથે મિત્રતા કરવી નથા પતિના કૃત્યના આત્મ સમાન લોકો તથા પતિને પણ દમેશાં માન આપે.

માતા પિતા શ્વશ્રુ ભ્રાતા પિતૃવ્યાચાર્યમાતૃલાઃ ।

મમક્તા મગિનીભર્તા મતૃમાતૃપિતૃવ્વસા ॥ મધિ. ૦ પુ. મા. ૦૫. ૦ અ. ૧૦-૧ ॥

ધાત્રી શૃદ્ધાંગનાદિય યસ્તત્રાત્સમો જનઃ ।

મયમોદા સપત્ની ચ સ્ત્રીણાં માન્યતમો ગણઃ ॥ ૩૬ ॥

જ્વામેવ ન્વપન્થાદિ મર્ગિની ભ્રાતરસ્તથા ।

કનિષ્ઠા મર્તુરિત્યાદિ મર્ગાત્રાત્સમો મતઃ ॥ ૩૭ ॥

અર્થ:—પોતાની મોટી સપત્નીની માતા, પિતા, બહેન, ભાઈ, કાકા, આચાર્ય, મામા, પ્રેમી, બહેનનો પતિ, તથા પતિની માતા તથા પિતા તથા બહેન, પતિની ધાત્રી(પતિને દુધ આદિ પાત્રે દેવેનારો), શૃદ્ધાંગિણી, તથા આત્મ સમાન મોદ, તથા પતિની પ્રથમ વિવાહિત સ્ત્રી—એ મર્ગ તે પત્નીને નિવન્ન માન આપવા યોગ્ય છે. પૂરોક્ત લોકનાં સન્તાન તથા તેમની બહેન તથા ભાઈ, અને પતિની નાની બહેન, દેવતાદિ મર્ગને આત્મ સમાન કલ્યા છે. તે મર્ગ પોતાનું કૃત્ય પોતા (માર્ગ) છે.

પૈતૃકાત્સમુપાનીતં વસુ સૌગન્ધિકાદિકમ્ ।

તસ્યૈ નિવેદ્યાત્મતૈશ્ચ તદા તદુપયોજયેત્ ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—પિતાને ઘેરથી પ્રાપ્ત થયેલું ધન તથા સુગંધિદાર પદાર્થ આદિ વસ્તુ તે સર્વ પ્રથમ મોટી સપત્નીને અર્પણ કરીને પછી તેને પોતાનું સમગ્ર ઉપયોગ કરવો નોંધ્યો.

અભ્યંગોદ્ઘર્તનં સ્નાનં યોજનં મण्डनानि च ।

કુર્યાદ્ધર્તુરપત્યાનાં ધાત્રીકર્માણિ સાદરમ્ ॥ મવિ૦ પુ૦ બ્રા૦ પ૦ અ૦ ૧૫-૧૨ ॥

અર્થ:—પતિના પુત્રોને તેલ લગાડવું તથા શરીરનો મેલ ઉતારવો તથા સ્નાન કરાવવું તથા ખવરાવવું તથા અલંકાર પહેરાવવા ઇત્યાદિક ધાત્રીના કામ પશુ તેણે કરવાં નોંધ્યો.

સ્ત્રીणां यदेतत्सापत्न्यं परं मात्सर्यकारणम् ।

તસ્માત્તત્પરિહર્તવ્યં પરમોદારચર્યયા ॥ મવિ૦ પુ૦ બ્રા૦ પ૦ અ૦ ૧૪-૧૫ ॥

અર્થ:—પતિને એ પત્ની હોવી તે સ્ત્રીઓને મહાન્ મત્સરનું કારણ છે. તેથી અત્યન્ત ઉદાર આચરણ વડે તે મત્સરની નિવૃત્તિ કરવી નોંધ્યો.

સાપત્નકાન્યપત્યાનિ પश्येत्स्वेभ्यो विशेषतः ।

મગિનીવત્સપત્નીશ્ચ તદ્વન્ધૂન્ નિજવન્ધુવત્ ॥ મવિ૦ પુ૦ બ્રા૦ પ૦ અ૦ ૧૩-૨૧ ॥

અર્થ:—સપત્નીના પુત્રોને પોતાના પુત્ર કરતાં વિશેષ ગણવા. તથા સપત્નીને બહેન તુલ્ય ગણવી. અને તેના બન્ધુઓને પોતાના બન્ધુ તુલ્ય ગણવા.

ગ્રાસાચ્છાદશિરોભ્યંગસ્નાનમण्डनकादिकम् ।

સપત્નીનામકૃત્વા તુ આત્મનોડપિ ન કારયેત્ ॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—ભોજન, વસ્ત્ર, શિરમાં તેલ લગાડવું, સ્નાન, અલંકાર પહેરવા, ઇત્યાદિ ન્યાં સુધી મોટી સપત્નીએ કર્યાં ન હોય ત્યાં સુધી તે સર્વ પોતે પશુ ન કરવાં.

गृहव्यापारदानेषु पतिं गूढं तथा वदेत् ।

અધિકુર્યાદનિચ્છન્તીં જ્યૈષ્ઠૈર્વૈનાં યથા વલ્લાત્ ॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—ઘરના કાર્યમાં તથા દાનાદિક દેવામાં નાની સપત્ની ઈર્ષ્યા ન કરતી હોય, તે પશુ મોટીએ સર્વ કામ તેને જ સોંપી દેવું નોંધ્યો. અને તેના ગૂઢ આશયોને પતિ આગળ કહી દેવા નોંધ્યો.

साऽपि विज्ञाय भर्तारं कनिष्ठाकृष्णमानसम् ।

વિશ્રામં પ્રાર્થયેદેનામધિકુર્યાત્સુતામિવ ॥ મવિ૦ પુ૦ બ્રા૦ પ૦ અ. ૧૪-૨૪ ॥

અર્થ:—નાની સપત્નીની સેવાથી જેનું મન તેના તરફ ખેંચાયું છે એવો ન્યારે પોતાના પતિને ભુલ્યો, ત્યારે મોટી ત્તી પોતાની શાન્તિને માટે નાનીની પ્રાર્થના કરે અર્થાત્ “હાલ તું ધરતું સર્વ કાર્ય જો, હું હાલ શાન્તિમાં રહેવાની છું” એ પ્રમાણે કહીને પુત્રીની માફક તેને સર્વ કાર્યમાં ઉપરી બનાવી દે.

मत्वा भर्तुरभिप्रेतं रक्षन्ती निजगौरवम् ।

કૃતં મર્ત્તનુકૂલં સ્યાદિદિષ્ટાયાનુમોદયેત્ ॥ ૨૫ ॥

અર્થ:—મત્તા મર્ત્તરમિપ્રેતં રક્ષન્તી નિજગૌરવમ્ ॥

અર્થ—પતિના અભિપ્રાયને અણખીને પોતાના ગૌરવની રક્ષા કરતી સતી પતિવતા સ્ત્રી ધરતું પ્રધાન કાર્ય આદિ નાની સપત્નીને સોપે, જે વાત પતિને અનુકૂળ જ છે, માટે પતિના ઇષ્ટને માટે નાની સપત્નીના કાર્યમાં અનુમોદન આપે. કારણકે—

સ્વામિનો યદભિમેતં મૃત્યૈઃ કિં ક્રિયતેઽન્યથા ।

ક્લિપ્યતે તત્ર મૃદાત્મા પરતન્ત્રો વૃથા જનઃ ॥ ૨૬ ॥

અર્થ—સ્વામીનું જે ઇષ્ટ છે તે સેવક લોક મિથ્યા કરી શકતા નથી. પરાધીન રહેનાર મૃદુ ભુદ્ધિ વાળાં મનુષ્ય તેમાં અર્થ કલેશ કરે છે. તેથી મોટી પત્ની જ્યારે પતિને નાની સપત્નીને અધીન જુએ, ત્યારે તેણે સર્વ સત્તા તેને સોંપી દેવી જોઈએ. નહિતો પોતાને જ કલેશનું કારણ છે. અને—

સાપિ જ્યેષ્ઠા પતિં ચૈવ શૃહતન્ત્રં ચ સર્વદા ।

સમાવર્જ્ય ગુણૌર્ધીરા પ્રાગવસ્થાં ન વિસ્મરેત્ ॥ ૨૭ ॥

અર્થ—ગુણો યુક્ત ધીરજવાળા તે મોટી પત્ની નાની પત્નીને સર્વ સત્તા સોંપીને પછી પશુ પોતાના પતિને તથા ધરના કાર્યને તથા પોતાની પૂર્વની સ્થિતિને ભૂલી ન જાય.

ન કાપિ દુર્ભગા નામ સુભગા નામ જાતિતઃ ।

વ્યવહારાદ્ભવત્યેવ નિર્દેશો રિપુમિત્રવત્ ॥ મવિંપુત્રાં ૦૫૦અ ૦૧૫-૧૬ ॥

અર્થ—કાષ્ટ પશુ સ્ત્રી દુર્ભગા કે સુભગા જાતિ માત્રથી નથી હોતી. દુશ્મન તથા મિત્ર એ જેમ વ્યવહારથી કહેવાય છે, જાતિથી નહીં, તેમ સુભગા અને દુર્ભગાનું પણ સમજવું.

મર્તુચિત્તાપરિણાનાદનનુષ્ઠાનતોઽપિ વા ।

વૃત્તૈર્લોકવિરુદ્ધૈશ્ચ યાન્તિ દુર્ભગતાં સ્ત્રિયઃ ॥ ૧૭ ॥

અર્થ—પતિની ચિત્તવૃત્તિ નહીં જાણવાથી અથવા તેની ખબર હોવા છતાં તેને અનુસાર અનુષ્ઠાન નહીં કરવાથી, તેમ લોક વિરુદ્ધ વ્યવહાર કરવાથી, સ્ત્રીઓ દુર્ભગા થાય છે.

દુર્ભગા ચ પુનર્નિત્યમુપવાસાદિતત્પરા ।

ઘાથેષુ પતિકૃત્યેષુ સ્થાદ્વિશેષામિયોગિની ॥ મવિંપુત્રાં ૦૫૦અ ૦૧૬-૧ ॥

અર્થ—દુર્ભગા સ્ત્રીએ ઉપવાસાદિ મતમાં તત્પર રહીને પતિનું બહારનું કામ કરવામાં વિશેષ ઉપયોગવાળી થવું જોઈએ. (અહીં દુર્ભગા એટલે જે સ્ત્રીના ઉપર પતિનો રનેહ ન હોય તેવી સ્ત્રી સમજાય.)

ન પ્રસંસા સપત્નીષુ નિન્દાં ચાપિ તથાત્મનિ ।

અમૃયાં મર્તુરીપ્સ્યા વા પ્રણયં વાપિ દર્શયેત્ ॥ ૨ ॥

અર્થ—જણી સપત્નીઓ મંગથી પ્રસંસા તથા પોતાના વિષયમાં નિન્દા તથા સપત્ની સંબંધમાં અમૃયા અને પતિ સંબંધી ઇર્ષ્યા અથવા પ્રેમ પણ દર્શાવે નહીં, અર્થાત્ અમૃયા અને ઇર્ષ્યા કરવાથી પુણ્યનો હ્ય થાય છે. અને પતિના ઉપર પ્રેમ દર્શાવવાથી સપત્નીને દેવ થાય છે.

દનિ પતિમેવાક્રમતિફળં અ. ૧૨. સ. ૧૫ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૧૬.

પતિપૂજા આદિના ક્રમ

પૂર્વ સર્ગમાં પતિનતાની દિનચર્યા આદિ કહીને હવે આ સર્ગમાં તેને માટે પૂજા આદિનો ક્રમ બતાવવામાં આવે છે

શુદ્ધકાર્ય તત્ કૃત્વા સ્નાત્વા પોતે ચ વાસસી ।

શુદ્ધિત્વા શુક્લપુષ્પં ચ ભક્તિત્ત પૂજયેત્પતિમ્ ॥

ત્ર. પૈ. પુ. ૦ ક્ર. ૦ જ. ૦ સ. ૦ ટ. ૦ મા. ૦ અ. ૦ ૮૩-૩૧ ॥

અર્થ — જીએ સનાતના ઉરીને ગમે સૂતા વખત પહેરેલા વસ્ત્રો બદલીને પછી સ્નાનાદિ કરતા પહેલાં કરવાના કાર્ય કરીને પછી આનંદ કરી ધોરેલા વસ્ત્ર પહેરીને સફેદ રંગના પુષ્પ વડે ભક્તિ પૂર્વક પતિનું પૂજન કરવું જોઈએ

સ્નાપયિત્વા સુપૂતેન જલેન નિર્મલેન ચ ।

તસ્મૈ દત્વા ધૌતવસ્ત્રં તત્પાદૌ ક્ષાલયેન્મુદા ॥

” ॥ ૩૨ ॥

અર્થ — પ્રથમ પતિને નિર્મલ જલ વડે આનંદ કરાવીને તેને ધોયેલું વસ્ત્ર પહેરવાને માટે આપે તે પછી પ્રેમથી તેના પગ ધુએ

આસને વાસયિત્વા ચ દન્વા ભાલે ચ ચન્દનમ્ ।

સર્વાંગલેપન કૃત્વા દત્તા માર્યં ગલેઽપિ ચ ॥

” ॥ ૩૩ ॥

અર્થ — પછી આમન ઉપર બેસાડીને પાળમાં ચન્દન લગાડે, તથા ચર્મ શરીરમાં ચન્દન લગાડી તેના ગળામાં માળા પહેરાવે

સામવેદોક્તમન્ત્રેણ ભોગદ્રવ્યૈઃ સુધોપમૈ ।

સંપૂજ્ય ભક્તિત્ત કાન્તં સ્તુત્વા ચ પ્રણમેન્મુદા ॥

” ॥ ૩૪ ॥

ઐ નમઃ કાન્તાય શાન્તાય સર્વદેવાશ્રયાય ચ ।

સ્ત્યનેનૈવ મન્ત્રેણ દત્વા પુષ્પ ચ ચન્દનમ્ ॥

” ॥ ૩૫ ॥

અર્થ — અને સામવેદના ધૈન્ય ઐ નમઃ કાન્તાય શાન્તાય સર્વદેવાશ્રયાય સ્વાહા’ “હૃદયગત વાચ્ય પરમાત્મ સંસ્પર્શ તથા નિર્ગુણાન્ત સંસ્પર્શ તથા સંપ્રજ્ઞ દેવતાઓના આશ્રયરૂપ પતિના પ્રતિ ભાગ નમસ્કાર હો તથા આ પૂજનરૂપ પતિરૂપ દેવતા પ્રતિ હૃદય હો (સ્વાહા)” — એ મન્ત્ર વડે અમૃત તુલ્ય ભોગ સામગ્રી તથા પુષ્પ અને ચન્દન તથા —

પાદ્યાર્ચ્યુપવીપૈશ્વ વસ્ત્ર નૈવેદ્યમુત્તમમ્ ।

જલ સુવાસિતં શુદ્ધ તામ્બૂલ ચ સુવાસિતમ્ ॥

” ॥ ૩૬ ॥

અર્થ — પાદ્ય, અર્ધ્ય, ધૂપ, દીપ, વસ્ત્ર ઉત્તમ નૈવેદ્ય શુદ્ધ અને સુગન્ધિદાર જલ તથા સુગન્ધિત તામ્બૂલ, આદિ વડે પતિનું પૂજન કર પછી નીચેના મ્તોત્રથી સ્તુતિ કરીને પછી પ્રણામ કર એ મ્તોત્ર નીચે ગ્રંથાલે ૮ —

પતિવ્રતા ચ સ્તુત્વા ચ તીર્થસ્નાનફલં લભેત્ ।

ફલં ચ સર્વતપસાં વ્રતાનાં ચ વ્રજેશ્વર ॥

” ॥ ૪૭ ॥

इदं स्तुत्वा नमस्कृत्य भुञ्क्ते सा तदनुव्रया ॥

” ॥ ૪૮ ॥

અર્થ:—અને હે વ્રજેશ્વર ! જે પતિવ્રતા આ મનોવ્રથી પતિની સ્તુતિ કરી નમસ્કાર કરી પતિની આજ્ઞાથી ભોજન કરે છે, તેને તીર્થસ્નાનનું ફલ મળે છે, તથા સંપૂર્ણ તપોનું તથા વ્રતોનું પણ ફળ પ્રાપ્ત કરે છે.

स्त्रीणां हि परमार्थैको नियमः समुदाहृतः ।

अभ्यर्च्य चरणौ भर्तुर्भोक्तव्यं कृतनिश्चया ॥

સ્કાં પું સ્વં ૩, ધર્માં સ્વં ૨, અં ૭-૩૯ ॥

અર્થ:—પતિના ચરણની પૂજા કરીને પછીથી જ ભોજન કરવું એ જ એક નિયમ સ્ત્રીઓને માટે શાસ્ત્રમાં કહ્યો છે.

પતિની પૂજાથી અનિરિક્ત ગૃહદેવતા આદિનું પણ પૂજન સ્ત્રીઓએ કરવું આવશ્યક છે:—

सा शुद्धा प्रातरुत्थाय नमस्कृत्य पतिं सुरम् ।

प्राङ्गणे मण्डलं दद्याद्गोमयेन जलेन च ॥

વ્રં વૈં પું કૃં જં સ્વં ૩ માં અં ૮૪-૧૫ ॥

અર્થ:—તે પતિવ્રતા સ્ત્રી પ્રાતઃકાલમાં ઉઠીને શુદ્ધ થઈને પતિ તથા ઇષ્ટદેવતાને નમસ્કાર કરીને આંગણમાં ગોમય તથા જલથી મંડલ કરે.

गृहकृत्यं च कृत्वा च स्नात्वाऽऽगत्य गृहं सती ।

મુરં વિમં પતિં નત્વા પૂજયેદ્ગૃહદેવતામ્ ॥

” ૧૬ ॥

અર્થ:—પછી ગૃહકૃત્ય પછે કરીને સ્નાન કરે. પછી ગૃહમાં આવીને દેવતા, બ્રાહ્મણ અને પતિને નમસ્કાર કરી ગૃહદેવતા-ઇષ્ટદેવતાનું પૂજન કરે.

अनेन नारीवृत्तेन मनोवाग्देहसंयता ।

इहाग्र्यां कीर्तिमामोति पतिलोके परत्र च ॥ મં સ્મં અં ૫-૧૬૬ ॥

અર્થ:—આ પતિવ્રતાધર્મમાં કહેલા પતિસેવા આદિ ધર્મ વડે જેણે મન, વાણી અને દેહને મંચત કરેલાં છે અર્થાત્ જેણે મન આદિને નિયમમાં રાખ્યાં છે એવી સ્ત્રી આ લોકમાં ઉત્તમ કીર્તિ પ્રાપ્ત કરે છે, અને પર લોકમાં પતિ સહિત સંપાદન કરેલા સ્વર્ગાદિ લોકોને પણ પ્રાપ્ત થાય છે.

હતિ પતિપૂજા આદિ ક્રમનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૧૬. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૧૭.

પતિવ્રતાઅગ્નિપ્રવેશનિરૂપણ.

પૂર્વ સર્ગમાં પતિની પૂજા આદિની વિધિ બતાવીને આ સર્ગમાં પતિવ્રતાના અગ્નિપ્રવેશ વિષયનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

इय नारी पतिलोकं वृणाना निपयत उप त्वा मर्त्यं प्रेनं धर्मं पुराणमनुपाल-
यन्ती तस्यै प्रजां द्रविणं चेह देहि ॥ अथ वेद.स. का. १, अ. ३ सू. ३ म. १ ॥

અર્થ — હે મર્ત્ય-મરણ્ય ધર્મવાળા મનુષ્ય ! આ (સામે ઉભેલી) તારી સહધર્મ-
ચાણી સ્ત્રી પતિલોકની ઇચ્છાવાળી અર્થાત્ પતિએ અનુપાન કરેલા યાગ, હોમ, આદિના
ફલ રૂપ સ્વર્ગાદિ લોભની ઇચ્છાવાળી હોમ પુરાતન અર્થાત્ અનાદિ શિષ્ટાચારથી સિદ્ધ,
અથવા સ્મૃતિ અને પુરાણમાં પ્રસિદ્ધ ધર્મને સપ્રમાણનો વિચ્છેદ કર્યા વિના કમથી પાનન
કરતી અર્થાત્ પાલન કરવાને માટે આ લોભથી નિકળેલા (મરેલા) એના તારી (પતિની)
પાછળ મગવાને માટે તને પ્રાપ્ત થઈ છે (ત્વાં ઉપનિવૃત્તે) તેને જૂલોભમાં તથા પર
લોકમાં પણ પુત્ર પૌત્રાદિ રૂપ પ્રજા તથા ધન આપ

આ મનથી પત્નીને પણ પતિની સાથે ચિતામાં બળી મગવાનું મ્હુ છે પરંતુ આ
મન્ત્ર અથવા અન્ય કોઈ મન્ત્ર વિધિ રૂપે જરૂર મગવું એવી આજ્ઞા કરતો નથી ઇચ્છા
હોય તો તેની સાથે મરે, નહિતો મગવાની આપસ્યતા નથી એમ બીજા મનથી
માલમ પડે છે

उदीर्घ्वं नार्यभि जीवलोकं गतासुमेतमुपशेष एहि हस्तग्राभस्यदधिपोस्तवेदं
पत्युर्जनित्वमभिसंवभूय ॥ अथ० वेद० स., का. १८, अ. ३, सू० ३, म० २ ॥

અર્થ — હે નારી ધર્મપતિ ! પ્રાણીએના ધર્મ તથા અધર્મના ફલરૂપ મનુષ્ય લોક
(જીવલોક)નું લક્ષ્ય કરીને તું પતિની પાસેથી ઉ. (સ્ત્રી પહેલા પર લોકને લક્ષ્ય કરીને
પતિની સાથે ચિતામાં સતી છે તેથી ઉઠારવાને સમયે પૃથિવી લોકને લક્ષ્ય કરીને ઉઠવાનું
મ્હુ છે) જેના પ્રાણ ગયા છે એવા પતિની સાથે (ગતાસુમ્) તું રાખન કરે છે (હવે
તેની સાથે રાખન કરવામાં માર્ગ દૃષ્ટ પ્રયોજન નથી તેથી) તું ઉગીને આન (વગી જીવના
વચ્ચામાં જ તે પતિથી આ લોક સમઘી પુત્રાદિ સર્વ મનુ પ્રાપ્ત કરી છે, માટે પણ
તું આન, એવું મન્ત્ર પ્રતિપાન કરે છે) — પાણિપ્રલય પગાર તથા ધારણ કરનાર તારા
પતિની પુત્રાદિ રૂપે ઉત્પત્તિને તું પ્રાપ્ત થઈ છે અર્થાત્ તને પુત્ર પ્રાપ્ત થયો છે

અહીં બીજા અનુવાદના પહેલા મન્ત્રથી પતિની સાથે પત્નીને પણ ચિતામાં સુવરાવ-
વાનું કહ્યું છે પણ જો પત્ની પતિની સાથે બળી મગવાની ઇચ્છા રાખતી ન હોય-ફરી
જીવવાની જ ઇચ્છા રાખતી હોય-તો આ બીજો મન્ત્ર તેને ચિતામાંથી ઉગાડવાને પણ
-હે છે માટે એ નિશ્ચય થાય છે કે પતિની સાથે ચિતામાં મળી મગ્ય કે નહી તે પત્નીની
ઇચ્છાને અધીન વાન છે, કોઈ નિર્નય નથી

આમાં એટલો ભે છે કે પતિની સાથે ચિતારોહણ કરીને શરીરની આપડિ આપ
નારી સ્ત્રીને પતિની સાથે જ સ્વર્ગાદિ લોભની પ્રાપ્તિ થાય ડ અને પતિની સાથે શરીરને
ત્યાગ ન કરતા આયુ પર્યન્ત નિયમથી વિધવા ધર્મમાં એવાથી મૃત્યુ પછી પતિનોકને
પ્રાપ્ત થાય છે પતિએ પુણ્યનામે ચો ધર્મ ન કર્યું હોય તોપણ પતિવ્રતા પત્નીના તપો
બળથી પતિને પા. સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે એવું પણ મ્થન છે

अनुव्रजन्ती यत्तौर गृहान्पितृन् मुदा ।

पदेपदेऽग्नेषस्य फल प्राप्नोत्यसंशयम् ॥ स्क.प.ग.३ धर्मा ग. ७ अ. ७-५३॥

અર્થ — વગ્માથી નિકળીને પતિના દેહની સાથે પોતાના શરીરનો ત્યાગ કરનારે માટે જે સ્ત્રી ખુદીથી શ્મશાન(પિતૃવન)મા જાય કે તેને શ્મશાનમા જતા દરેક પગલે અસ્વ મેધ યજ્ઞ કુળ પ્રાપ્ત થાય છે તેમા અગ્રય નથી

વ્યાલગ્રાહી યથા વ્યાલં વલાદદ્ધરતે વિલાત્ ।

एवमुद्धृत्य दत्तेभ्यः पति स्वर्गं व्रजेन्मयी ॥ ५३ ॥

અર્થ — જેવી ગીતે સર્પને પ-ડનાર(વાદાલો-) વગ્માથી સર્પને બલપૂર્વક પકડીને એવી કાટે છે, તેવી રીતે પતિની સાથે શરીરનો ત્યાગ કરનારી સ્ત્રી(પતિનતા) યમદૂતોના હાથમાથી પતિને ઝટાવી લઇને સ્વર્ગમા જાય છે

यमदूताः पलायन्ते तामालोक्य पतिव्रताम् ॥ ५४ ॥

અર્થ — અને તે પતિનતા સ્ત્રીને જોઈને જ યમદૂતો નાસી જાય છે

આ પ્રમાણે પતિની સાથે ચિતારાહણ કરીને શરીરનો ત્યાગ કરવાના મહિમાનુ નર્ણન કરનામા આવ્યું છે પ્રાચીન કાલમા બહુ સ્ત્રીઓ આ પ્રકારે દેહત્યાગ કરતી હતી એક પ્રતિહાસથી માલમ પડે છે પરંતુ તે સર્વ સ્ત્રીઓ પોતાના તપોભાગથી પ્રાપ્ત દરેલી હિમત થી જ અગ્નિમા પ્રવેશ નહોતી કરતી વિવાહ સમયમા વિધવા સ્ત્રી ઉપર પડતા નિગ્રહાર નથા અનેક દુ ખની વાતો કન્યા લોકને અભાગાનવાનો ગિનાજ હતો તેનો ખ્યાલ સ્ત્રીઓને હમેશા ગહેતો હતો તે દુ ખનો વિચાર કરીને કેટલીક સ્ત્રીઓ આજકાલ દુ ખના નિમિત્તથી કુવામા પડીને કે ગણે કાસો ખાઈને મરે છે, તેવી રીતે પતિની સાથે અગ્નિમા પણ બળી મરતી હતી અને કેટલીકને તેના કુકુખી લોહ પણ પોતાની આગરને માટે જળારાઈ કરીને અગ્નિપ્રવેશ કરાવતા હતા વળી—

जीवहीनो यथा देहो क्षणादशुचितां व्रजेत् ।

मर्तृहीना तथा योषित्सुस्नाताप्यशुचिः सदा ॥ ५५ ॥

અર્થ — જેવા રીને જીવ મહિત દેહ એવ ક્ષણમા અપવિત્ર થઈ જાય છે, તેવી રીતે પતિ વિનાની સ્ત્રી પણ સારી રીતે શ્નાન આદિ કર્યા છતા પણ હમેશા અપવિત્ર જ છે વળી—

अमङ्गलेभ्यो सर्वेभ्यो विधवा स्यादमङ्गला ।

विधवादर्शनात्सिद्धिः क्वापि जातु न जायते ॥ ५६ ॥

અર્થ — સર્વ અમંગળ પદાર્થોમા પણ વિધવા અત્યંત અમંગળ છે પરિના આગ લ કાલમા જે વિવવાનુ દર્શન થાય તો જ્યાંએ પણ કાર્યની સિદ્ધિ થતી નથી

प्रयाणकाले विधवादर्शनं सम्मुखे यदि ।

स्यात्तदा नैव गन्तव्यमन्यथा मरणं ध्रुवम् ॥ स्का पु.स्व. ૨વાસુ.મા.૧ અ.૨૨-૧૧ ॥

અર્થ — યાત્રા સમયમા જે સામે વિધવાનુ દર્શન થાય તો તે સમયે ન જવું જોઈએ અને જાય તો અવસ્થ મૃત્યુ થાય

विहाय मातरं चैकां सर्वां मङ्गलवर्जिता ।

तदाश्लेषमपि मातृस्त्वजेदाशीविषोपमाम् ॥ ૫૭ ॥

અર્થ.—એક માનને છાત્રી બાકી અર્થ વિધવાઓ મંગલ રહિત છે. વિધવાના આશીર્વાદ પણ સર્પની કુંડની તુલ્ય હોવાથી બુદ્ધિમાન મનુષ્યે પરિત્યાગ કરવા પોત્ય છે.

કન્યાવિવાહમયે વાચયેયુરિતિ દ્વિજાઃ ।

મર્તુ સહચરી મૃયાજ્જીવતોઽજીવતોઽપિ વા ॥ ૫૨ ॥

અર્થ.—કન્યાના વિવાદ વખતે વિધવાની આ અપવિત્રતાને બ્રાહ્મણોએ મંભળાવવી નોંધએ એમ બ્રાહ્મણોએ કહે છે. વિધવા સ્ત્રીઓની અપવિત્રતાનો વિચાર કરીને તેમણે જીવતા કે મરી ગયેલા પતિની અદધર્મચાલિણી થવું એ જ સ્ત્રીઓનું કર્તવ્ય છે.

આ પ્રમાણે વિવાદના સમયે આ વિધવાની અપવિત્રતા મંભળાવવામાં આવતી હતી. એ દુઃખને ક્ષીણે પણ કેટલીક મરતી હતી. તેવી રીતે તપોબ્રહ્મ વિના મરવાથી તે આત્મ-હત્યાની બાગી થાય છે. અને તેનું કુટુંબ પણ નરકનું બાગી થાય છે.

પરંતુ પ્રાપ્તિની ઇચ્છાથી અગ્નિપ્રવેશ કરવાનું પુરુષોને માટે પણ લખ્યું છે. તથાપિ તેવા અગ્નિપ્રવેશ કરવાનો ઇનિહાસ બહુ જ થોડો મળે છે. તે પણ કોઈ માદાન તપસ્વીનો જ મળે છે. સ્ત્રીઓનો પતિની સાથે અગ્નિપ્રવેશનો ઇનિહાસ બહુ છે. પરંતુ તેઓ સર્વ તપસ્વિની હતી એવો નિશ્ચય કરી શકાતો નથી, કારણ સાધારણ મનુષ્યોમાં એવી શક્તિ આવતી નથી. તેથી તેઓનો અગ્નિપ્રવેશ થવાનું કારણ પૂર્વોક્ત જ હતું. માટે પતિના મરણ બાદ તપસ્વિની થઈને ગહેવું તે જ વિધવાઓને માટે ઉત્તમ ધર્મ છે. તેથી આસજીએ બંને પ્રકારની વ્યવસ્થા બનાવી છે—

મૃતં મર્તારમાદાય વ્રાહ્મણી વહ્નિમાવિશેત્ ।

જીવન્તી ચેચ્યક્તકેશા તપસા શોધયેદ્વપુઃ ॥ વ્યા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૨-૫૩ ॥

અર્થ.—મરેલા પતિના શરીરને લઈને બ્રાહ્મણી વહ્નિમાં પ્રવેશ કરે. અને જો જીવતા ગહે તો કેશને મુંડન કરાવીને નપથી શરીરને પવિત્ર કરે. કોઈ પુસ્તકમાં “ શોધયેત્ ”ની જગ્યાએ “ શોષયેત્ ” પાઠ છે. ત્યાં નપથી શરીરને સૂકાવે એવો અર્થ સમજાવે.

આ શ્લોકમાં બ્રાહ્મણીને માટે અગ્નિપ્રવેશ કહ્યો છે. તથાપિ પારાશર સ્મૃતિમાં તેથી વિવેકથી કહ્યું છે:—

મૃતાનુગમનં નાસ્તિ વ્રાહ્મણ્યા વ્રજ્જ્ઞાસનાત્ ।

ઉત્તરેષુ ચ વર્ણેષુ તપ. પરમમુચ્યતે ॥ વ્ર. પા. સ્મૃ. અ. ૬-૨૬૯ ॥

અર્થ.—બ્રાહ્મણીને માટે મૃત પતિની સાથે જ મરવાની બ્રહ્માની આજ્ઞા નથી. પરંતુ ક્ષત્રિયાદિ વર્ણોમાં પતિની સાથે જ સ્ત્રીઓએ બળી મરવું તેને પરમ તપ કહ્યું છે. તથાપિ દ્વિગતિની અન્તર્ગત ક્ષત્રિયા સ્ત્રીઓનો પણ અગ્નિપ્રવેશ નાંભળવામાં આવ્યો છે. માટે આ વાન ઇચ્છાનુસાર છે. જનિક્રમથી વિધાન કરવામાં આવ્યું નથી.

મૃતિ પતિત્વતાઅગ્નિપ્રવેશનરૂપજ અ. ૧૭. સર્ગ ૧૭ અમામ.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૧૮.

વિધવાવર્મનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં પતિવ્રતા સ્ત્રીના અગ્નિપ્રવેશનું નિરૂપણ કરીને હવે આ સર્ગમાં જે વિધવાઓ અગ્નિપ્રવેશ નહીં કરતા હોય તે સ્ત્રીને વિધવાશ્રવણ ગણવાની ઇચ્છા રાખે છે તેમના ધર્મોનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે

પૂર્વ સર્ગના અન્તમાં હતું કે—

जीवन्ती चैत्यक्लेशा तपसा शोचयेद्वपुः ॥ ३५ ॥ २-५३ ॥

અર્થ — વિધવા જે હવેલી રહે તો કેશનું મુઝન કરાવીને તપથી શરીરને પવિત્ર કરે વિધવા સ્ત્રીનું મુઝન હજીમની સ્ત્રીઓ દ્વારા જ થઈ શકે છે, પુરૂષ દ્વારા થઈ શકતું નથી કાશ્યુ કે—

आमन्त्रसंवन्धवतो विनाऽन्यान्पुरुषान्प्रवित् ।

अन्तापटि स्पृशेन्नैव पश्येन्नैव च कामतः ॥ ૩૬ ॥ ૨-૫૪ ॥

અર્થ — નજીકના મનુષ્યના પુરૂષોને છોડી બીજા પુરૂષોને આપત્તિકાન અર્થાત્ રોગાદિ થયા વિના સ્પર્શ ન કરે અને કામનાથી કાઢના સામે જુએ નહીં તેથી તેમનું મુઝનાદિક પુરૂષો દ્વારા કરાવવાની મના છે સધના સ્ત્રીને માટે પણ પુરૂષો દ્વારા નખ લેવરાવના આદિ કરાવતું યોગ્ય નથી કેટલાક દેશમાં હાલ પણ સ્ત્રીઓનું મુઝન વગેરે સ્ત્રીઓ દ્વારા જ થાય છે જે તેમ ન બને તો કેશને જટા રૂપે કરી દેવા જોઈએ —

केशवेणीजटारूप तत्सोर तीर्थं विना ।

तैलाभ्यंगं न कुर्वीत न हि पश्येच्च दर्पणम् । ૩૭ ॥ ૨-૫૫ ॥

અર્થ — વાળને જટા રૂપે ગમના જોઈએ, અને તેનું ક્ષૌર તીર્થ વિના નહીં કરાવે શરીર ઉપર તેનું ચોળે નહીં, અને દર્પણમાં જુએ નહીં અહીં તલના તેલનો નિષેધ છે, સરસવ આદિના તેનનો નહીં આ પ્રમાણે વિધવા સ્ત્રીએ બ્રહ્મચારીની પેઠે જ જટા રાખવાનું પણ શાસ્ત્રમાં હતું છે અને શરીરમાં વાતરોગ તથા તુટ અથવા ઘા પડેલો હોય તો વિધવા, મન્યાસ્ત્રી, વગેરે સર્વ તેનું લગાવી શકે છે

स्तनपस्य तु नु स्पृश्याद्दृढस्य च न दुष्यति ।

कार्यं आवश्यकं ताम्र्यां भाषणे च विभर्तृका ॥

સ્કા પુ સ ૨, તામ્ર મા. ૧૭ ૨૨-૬૩ ॥

અર્થ — માંનાનું દૂધ પીનાર બાળક તથા દૃઢોને સ્પર્શ કરવામાં દોષ નથી અને પ્રયોગન સર વૃદ્ધોની સાથે વાત કરનાર પણ વિધવા સ્ત્રીને દોષ નથી

व्यापहारिककार्ये च विवादमधिकं नरै ।

न कुर्वीतापश्यकार्ये तैर्भाषेत विना रढ ॥

,, ॥ ૬૪ ॥

અર્થ — વ્યાપાર સંબંધી કાર્યમાં પુરૂષોની સાથે મહિ પિત્રાદિ ન કરે અને અન્ય અર્થોમાં તેમની સાથે પ્રત્યક્ષમાં ચાત કરે, યોગ્ય નહીં

सधातुमूश्मवासासि नालकार च धारयेत् ।

न दिवा शयनं कुर्यान्न खट्वायामनापदि ॥ १६ ॥

अर्थ — विधवा स्त्री सुनर्थादि धातु तथा क्रान्ति रश्मि तथा अनिष्टे धारण न करे
दिवसना शयन न करे आपत्तिमान अथात् गंगादि सम्यक् सिवाय अन्य अवस्थाभा आठला
उपर न सुप्ते अर्थात् देहा ॥ न भयने अनुसार उपयोग भवे

नैवाङ्गोद्धर्तनं कार्यं स्त्रिया विधवया क्वचित् ।

गन्धद्रव्यस्य सम्भोगो नैव कार्यस्तथा क्वचित् ॥

स्का पु ख ३, धर्मा ख २, अ ७-६८ ॥

अर्थ — विधवा स्त्री शरीरभा शूर्प के साधु आदिथी शरीरमे भेन उतारे नही, अने
अंतरादि गन्ध द्रव्यमे पण तापि उपयोग न रे

ताम्बूलभक्षणं नैव कुर्यान्नाभ्यङ्गमञ्जनम् ।

पुमसङ्गाद्य मिमियात्कृष्णादेरिव नित्यदा ॥

स्का पु ख २, वामु मा ९, अ २०-६७ ॥

अर्थ — स्त्री विधवा स्त्री तापि पान न पाय तेन तेन योगतु तथा नेत्राभा अञ्जन
धर्त्यादि उदापि न करे तेवी न रीते मया नागनी चेडे पुद्गेना मगधी पणु उमेसा उगती रहे

तर्पणं भृत्यहं कार्यं भर्तुं कुशतिलोदकैः ।

तत्पितृस्तत्पितृश्चापि नामगोत्रादिपूर्वकम् ॥ स्का पु ख ३, धर्मा ख २, अ ७-६९ ॥

अर्थ — विधवाये श तिन अने नन वडे नित्य पनिनु तथा पतिना पितानु तथा
तेना पितानु पणु नाम तथा गोत्रादि उच्चारण रीते तपणु गुरु ज्येष्ठमे

ब्राह्मणी पतिहीना या भवेन्नित्यामिनी सदा ।

एकमुक्ता दिनान्ते सा हविष्यान्नरता सदा ॥ ब्र वै पु ४, ज ग ड अ ८३-९४ ॥

अर्थ — पनि रति धातुपुगे उमेसा ॥ मना गदित वपु अने दिवसना अन्तभा अर्थात्
पाठना पणमा अत्रात् विन्यासतु भोजन गुरु ज्येष्ठमे

न उक्त दिव्यवस्त्रं च गन्धद्रव्यं मुर्तं उरुम् ।

स्रजं च चन्दनं च वस्त्रं सिन्दूरभूषणम् ॥

॥ १५ ॥

त्यक्त्या मलिनवस्त्रा स्यान्नित्यं नारायण स्मरेत् ।

नारायणस्य मेवा च कुरुते नित्यमेव च ॥

॥ १६ ॥

अर्थ — मिनी रश्मि न प र सुगन्धिरागा अन्तर आदि पार्थ तथा सुगन्धिरागु
तेन आदि तथा भासा अन्त तथा ॥ प आनि मनामेनी रगरी तथा सिन्दूर तथा
भूषण ॥ तया नन ॥ तया ॥ मनिन रश्मिवाणीथ न मने नित्य नागरागुन रश्मिगु गुरु
अने रमेता नागर नी न मया रना गदित ज्येष्ठमे

वगी तेने नीन रश्मिना वस्त्र प सान्नी पण भ ॥ ८ —

મૃતે મર્તરિ યા નારી નીલવસ્ત્રં તુ ધારયેત્ ।

સ્વામી તિષ્ઠતિ પાસાલે નીલવસ્ત્રસ્ય ધારણે ॥

અંગિર.સ્મૃ.શ્લો.૩૯ ॥

અર્થ:—પતિના મરણ બાદ જે સ્ત્રી નીલ રંગનું વસ્ત્ર ધારણ કરે છે, તેના સ્વામી નીલ વસ્ત્ર ધારણ કરવાના કારણે પાનાવમાં અર્થાત્ નરકમાં રહે છે.

પુત્રતુલ્યં ચ પુરુષં સદા પश्यति ધર્મતઃ ॥

” ॥ ૯૭ ॥

અર્થ:—પુત્રોને દર્શનાં ધર્મને અનુસાર પુત્ર તુલ્ય જ દેખે.

મિષ્ટાન્નં ન ચ મુંક્તે સા ન કુર્યાદ્ધિમં વ્રજ ।

एकादश्यां न भोक्तव्यं कृष्णजन्माष्टमीदिने ॥

” ॥ ૯૮ ॥

શ્રીરામસ્ય નવમ્યાં તુ શિવરાત્રી પવિત્રયા ।

अघोरायां च प्रेतायां चन्द्रमूर्षोपरागयोः ॥

” ॥ ૯૯ ॥

અર્થ:—હે મન! વિધવા મિષ્ટાન્ન જામે નહીં. વળી કાર્ત્ત પ્રકારનો વેભવ પણ કરે નહીં. તેમજ એકાદશી, કૃષ્ણ જન્માષ્ટમી, રામનવમી, શિવરાત્રિ, બાદપદ કૃષ્ણ ચતુર્દશી, તથા સૂર્ય અને ચંદ્રના પ્રદગ્ધોને દિવસે પવિત્ર રહીને ભોજન ન કરે. અને—

अष्टद्रव्यं परित्यज्य भुज्यते परमेव च ॥

” ॥ ૧૦૦ ॥

અર્થ:—તેથી અતિરિક્ત દિવસોમાં પણ અષ્ટ પદાર્થોનો ત્યાગ કરીને ભોજન કરે.

रक्तशार्कं ममूरं च जंवोरं पर्णमेव च ।

” ॥ ૧૦૧ ॥

अलावूर्बल्लालाकारा वर्जनीया च तैरपि ॥

” ॥ ૧૦૨ ॥

અર્થ:—લાલ રંગના મૂળા તથા સફળમ આદિયું શાક, મસૂરની દાળ, જમ્બીર (એક પ્રકારની બાજી), તથા પાન, ગોળ દુધી, (અલાવૂઃ), એ સર્વ વિધવા સ્ત્રીઓએ પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે.

यानमारोहणं कृत्वा विधवा नरकं व्रजेत् ।

न कुर्यात्કેશસંસ્કારं गात्रસંસ્કારમેव च ॥

” ॥ ૧૦૩ ॥

અર્થ:—અને વાહન ઉપર ચઢવાથી વિધવા નરકમાં જાય છે. વળી કેશ અને શરીરના સંસ્કાર પણ ન કરે.

मुखं च परपुंसां च यात्रां नृत्यं महोत्सवम् ।

नर्तनं गायनं चैव सुवेपं, પુરુષં શુભમ્ ॥

” ॥ ૧૦૪ ॥

અર્થ:—પર પુરુષનું મુખ જોવું, યાત્રા કરવી, નાચ તથા ઉત્સવાદિ જોવું, તથા પોતે નાચ, તથા ગાયન, કરવું તથા રૂપવાળા સુંદર વસ્ત્ર પહેરેલા પુરુષને જોવા-ધૃત્યાદિ ન કરે.

हिन्दोलकादिक्रीडायां प्रसक्तां तरुणीं निशि ।

रममाणं विदुः सार्धं विधवां स्वैरचारिणीम् ॥ मवि.पु.ब्रा.प.अ. ૧૩-૫૮ ॥

वृद्धादिभार्या सज्जायां यानमेयादिसंगिनीम् ।

कः श्रद्धयात्सतीत्येवं साध्वीमपि हि योषितम् ॥

” ॥ ૫૯ ॥

અર્થ:—હિંદોળા આદિ કોડમાં આસકત તથા રાત્રિમાં ધૂતો(વિટ)ની સાથે રમણ કરનારી, ઇન્છાનુસાર ચાલનારી યુવાવસ્થાની વિધવા સ્ત્રી (પ૮), તથા વૃદ્ધ પુરુષની પત્ની હોય, વાહનમાં કરનારી તથા ગાયન આદિમાં આસકિતવાળી હોય—એવી સ્ત્રી જાતે સદાચારિણી તથા સત્પત્ની(સજ્જાયા) હોય તેપણુ તે સતી(પતિવ્રતા) છે એવો કોણુ વિશ્વાસ કરશે અર્થાત્ કોઇ નહીં. માટે આ સર્વ વિધવા કે સધવા સ્ત્રીએ પણુ પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે.

વિષ્ણોઃ સંપૂજનં કાર્યં પતિવુદ્ધયા ન ચાન્યથા ।

પતિમેવ સદાધ્યાયેદ્વિષ્ણુરૂપધરં દરિમ્ ॥સ્કા પુ.સ્વ.૩,ધર્મા.સ્વ.૨,શ્લ.૭-૭૦ ॥

અર્થ:—વિષ્ણુ ભગવાનનું પૂજન પણુ પતિવુદ્ધિથી કરવું જોઇએ, અન્ય પ્રકારે નહીં. સર્વ પાપોને દૂર કરનાર વિષ્ણુરૂપ ધારણ કરેલા પતિનું જ હમેશાં ધ્યાન કરવું જોઇએ.

યદ્યદિદ્રુતમં લોકે યદ્યત્પત્યુઃ સમીહિતમ્ ।

તત્તદ્ગુણવતે દેયં પતિમીનનકામયા ॥ ૭૧ ॥

અર્થ:—પતિની પ્રીતિ ચલાનારી સ્ત્રીએ જગતમાં લોકોને જે પદાર્થ પ્રિય હોય અને જે જે પદાર્થ પતિને પ્રિય હતા ? તે સર્વ પદાર્થ પતિને પ્રસન્ન કરવાની ઇન્છાવાળી વિધવા શુભવાન અધિકારી પુરુષને દાન કરે.

વૈશાખે કાર્તિકે માસે વિશેષનિવર્ણશ્ચરેત્ ।

સ્નાનં દાનં તીર્થયાત્રાં પુરાણશ્રવણં મુહુઃ ॥ ૭૨ ॥

અર્થ:—વૈશાખ તથા કાર્તિક માસમાં વિશેષ નિયમોનું પાલન કરે. સ્નાન, દાન, તીર્થયાત્રા તથા વારંવાર પુરાણશ્રવણુ ઇત્યાદિક ઉપરના જે માસમાં કરે.

આ પ્રકારની ઉપરબ્રહ્મિ તથા તપને ઊડી અન્ય વ્યવહાર સંબન્ધિ કર્મ કરવાથી વિધવા સ્ત્રી તથા તેનું કુટુંબ પાપનું ભાગી થાય છે.

અનેકાનિ સહસ્રાણિ કુમારવ્રહ્મચારિણામ્ ।

દિવં ગતાનિ વિમાણામકૃત્વા કુલસંતતિમ્ ॥ મ.સ્મૃ.શ્લ.૫-૧૫૯ ॥

અર્થ:—આસ્થાવસ્થાથી જ બ્રહ્મચર્યમાં રહેલા સનતકુમાર, બ્રાહ્મખિત્ય, આદિ હજારો બ્રાહ્મણુ બ્રહ્મચારીઓ કુલની વૃદ્ધિ માટે સંતતિ ઉત્પન્ન ન કર્યા છતાં પણુ સ્વર્ગને પ્રાપ્ત થયા છે.

મૃતે ભર્તરિ સાધ્વી સ્ત્રી વ્રહ્મચર્યે વ્યવસ્થિતા ।

સ્વર્ગે ગચ્છત્યપુત્રાપિ યથા તે વ્રહ્મચારિણઃ ॥ ૧૬૦ ॥

અર્થ:—પૂર્વોક્ત કુમારો, બ્રાહ્મખિત્ય, વગેરે બ્રહ્મચારી લોકોની માફક પતિ મરી ગયા પછી બ્રહ્મચર્યના નિયમનું પાલન કરીને વિધવાધર્મનું પાલન કરવાથી પુત્ર ન હોવા છતાં પણુ વિધવા સ્ત્રી સ્વર્ગે જાય છે. તપ વિના બ્રહ્મચર્ય માત્રથી સ્વર્ગાદિ મળતું હોત તો શાગી, નપુંસક, આદિકનું પણુ કલ્યાણ થાત. માટે અવશ્ય તપ કરવું જોઇએ એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે.

કામં તુ ક્ષપયેદ્દેહં પુષ્પમૂલફલૈઃ શુભૈઃ ।

ન તુ નામાપિ શૃઙ્ગીયાત્પત્યૌ પ્રેતે પરસ્પૃ તુ ॥ ૧૬૭ ॥

અર્થ:—યોતાના શુભનો નિર્વાહ હોવા છતાં પણુ પવિત્ર અર્થાત્ તપસ્વી લોકોને યોગ્ય પુષ્પ, મૂલ, ફળ, આદિનું ભોજન કરીને વિધવા દેહને ક્ષીણુ કરે. દેહને હટ્ટ પુષ્ટ બનાવનાર

ભોજન ન કરે કેમકે તપનો ભંગ કરનાર છે. અત્યાહાર કરીને તપમાં જ તત્પર રહેવું ભોજન એવો ભાવ છે. અને પતિના મરણ પછી વ્યભિચારશુદ્ધિથી બીજા પુરુષનું નામ પણ ન લે.

આ પ્રકારના તપોબળથી તે પવિત્રતા સ્ત્રીઓને સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે.

હાલના સમયમાં પોતાને આર્થ પ્રગ્ન કહેવરાવનાર હિન્દુ ગ્રન્થમાં વિધવા લોકનું તપ તથા તેમને રહેવાનું તપોવન પણ બહુ આશ્ચર્યકારક છે. ભક્તદાસ અર્થાત્ કેવલ ખાવાનું અન્ન માત્ર લાઇને મરણ પર્વન્ત સ્વામીની આકરી કરનાર દાસને ભક્તદાસ કહે છે. તે ભક્તદાસની માફક શશુર ઘરમાં અથવા પિતાના ઘરમાં કામ કરવું તેજ આજકાલ વિધવા લોકનું તપ છે. કેટલાક લોકના ઘરમાં તેને ખાવાનું પણ કેકાણું નથી, તેમ રહેવાનું સ્થાન પણ નથી.

પતિના ધનની માસિક પત્ની હોવા છતાં પણ તેના ધનને રાખીને વિધવા સ્ત્રીને ખાવાનું પણ આપના નથી. કચેરી આદિમાં જઇને લડે તો કુકમનાશું ચડું પણ કઠિન છે, કારણ આજકાલ અનાથ અને અસમર્થની વાન કોઈ સાંભળતું નથી. પહેલાં અનાથ વિધવા આદિની ખબર ધર્માત્મા રાગલોક રાખતા હતા. હવે તે પણ ભોવામાં આવતું નથી. અને કદાપિ કોઈ રીતે કચેરીમાંથી કુકમનાશું થતાં તેને પાંચ રૂપિયા ખાવાને મળે છે. તે પણ શશુરના ઘરવાળા બે મહિના આપીને બંધ કરી દે છે. ઘડી ઘડી કચેરીમાં જવાને કોણ સ્ત્રી સમર્થ છે. અને કેવી રીતે લડી શકે? અન્તે લોકોની મજુરી જ તેને માટે આશ્રય છે. તે પણ તપસ્વિની કહેવાય છે. કેટલાક લોકોમાં શશુરના ઘરમાં અથવા પિતાના ઘરમાં રહેનારી વિધવાઓને ખાવાનું મળે છે. પરન્તુ તે પહેલાં કહેલા ભક્તદાસોની તુલ્ય કામ કરવાથી જ મળે છે. પિતા તથા ભાઈ આદિના ઘરનું સંપૂર્ણ કામ પૂરું કરવું તથા તેનાં બચ્ચાં આદિને ઉછેરવાં તથા ભાઈ, બન્ધુ, સખા, આદિના ઘરમાં વિવાહ અથવા કોઈ પ્રસૂતિ કે કોઈ રોગ આદિ હોય તો તેને સર્વ પ્રકારનાં કાર્ય સંભાળવાં, પ્રસૂત અને રોગીની સેવા સારી રીતે કરવી-એજ વિધવાનું તપ છે. ભાઈ, બન્ધુ, આદિ કોઈને પણ જરૂર પડે તો સર્વ લોક વિધવાની માગણી કરે છે. જો કોઈ નિમિત્તથી ન જઈ શકે તો તે જ દિવસથી તે દુરાચારિણી કોટિમાં ગણાય છે. શરીર અશક્ત હોય તોપણ તેણે સર્વ કાર્ય કરવાં ભોજન.

વળી વિધવા સ્ત્રીને રહેવાના તપોવનમાં તેના બાપ, ભાઈ, અથવા શશુર, દિયર, એ સર્વ ગૃહસ્થાશ્રમી છે. તેમને દરેક બીજી સાતમાં સન્તાન થાય છે. તેમની વયમાં આ બાલવિધવા યુવાન સ્ત્રી સર્વની સેવા કરતી સતી બ્રહ્મચર્યનો ઝંડો ઉઠાવતી કરે છે, અને તપસ્વિની કહેવાય છે, ત્રત રાખે છે, અને મંદિરોમાં દોડે છે. આનું શું કોઈ ઉત્તમ પરિણામ આવવાનું છે? એવા અનાર્થ ધર્મની વૃદ્ધિ થતાં મનુષ્યોમાં કુલીનતા પણ રહી શકે નહીં. કોઈ વિધવા અનાથ તથા દુઃખી થઇને ફરતી હોય તો તેની વાત કોઈ પૂછતું નથી. અને જો તેની પાસે કંઈ ધન હોય તો પોતાના પુત્રને તેના બોળામાં આપવાને માટે કેટલાક લોક તૈયાર થઈ જાય છે. અને કેટલાક લોક તેની ઉપર બહુ દયાલાવ બતાવી તેના સર્વ પૈસા ધર્મોદ્ધાર કરાવવાને માટે પૂર્ણ વિરક્તિનો ઉપદેશ કરે છે. અને તેનું ધન તથા જમીન વગેરે સારા માર્ગમાં લગાવે છે, અને તેને ઘટી દળવાનો સમય આવે છે. આ પણ એક સનાતન ધર્મલોકનો વિલક્ષણ કાયદો છે.

ધર્મ વિધવાધર્મનિરૂપણ અ. ૧૨ સ. ૧૮ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૧૯.

દુરાચારનાં કારણ.

પૂર્વ સર્ગમાં વિધવાના ધર્મ આદિનું કથન કરીને આ સર્ગમાં સ્ત્રીઓમાં દુરાચાર થવાનાં કારણોનું વિવેચન કરવામાં આવે છે.

સ્ત્રીજાતિર્વાસ્તવી શુદ્ધા તાશ્ચ સર્વાઃ પતિવ્રતાઃ ॥વ.વૈ.પુ.ક.જ.અ.૮૪-૨૩ ॥

અર્થ:—વાસ્તવિક રીતે સ્ત્રીજાતિ સર્વ પતિવ્રતા છે, અને સર્વ સ્ત્રીઓ પતિવ્રતા જ છે.

સર્વાજાતિરેકવિધા ચાદૌ સૃષ્ટા ચ વ્રહ્મણા ।

તાઃ સર્વાઃ પ્રકૃતેરંશાઃ પવિત્રાઃ પણ્ડિતાધિકાઃ ॥

॥ ૨૪ ॥

અર્થ:—સૃષ્ટિની આદિમાં બ્રહ્માજીએ સર્વ જાતિની સ્ત્રી, એક પ્રકારની જ બનાવી. તે સર્વ મૂળ પ્રકૃતિના અંશ છે, પવિત્ર છે, અને અધિક શુદ્ધિવાળી છે. તથાપિ સ્ત્રીઓમાં વિકાર થવાનું કારણ શું બન્યું તેનું અહીં સૂચન કરીએ છીએ.

પ્રથમ બ્રહ્માજીના પુત્ર સ્વાયંશુ મનુ થયા. તેમના પ્રિયવ્રત અને ઉત્તાનપાદ—એ એ પુત્ર થયા. તેમાં ઉત્તાનપાદના પુત્ર ધ્રુવ થયા છે, અને ધ્રુવના પુત્ર નન્દસાવર્ણુ થયા, અને નન્દસાવર્ણુના પુત્ર કેદાર થયા:—

તત્પુત્રો નન્દસાવર્ણિઃ કેદારશ્ચ તદાત્મજઃ ।

સપ્તદ્વીપપતિઃ શ્રીમાન્ કેદારો વૈષ્ણવઃ સ્વયમ્ ॥વ.વૈ.પુ.ક.જ.અ.૮૬-૫૧॥

અર્થ:—ધ્રુવના પુત્ર નન્દસાવર્ણુ થયા, અને તેમના પુત્ર કેદાર થયા. તે શ્રીમાન્ કેદાર સાતે દ્વીપના રાજા થયા, અને પોતે પરમાત્માના ભક્ત હતા.

આ કેદારના યજ્ઞકુરુમાંથી સાક્ષાત્ લક્ષ્મીજી પોતાની કલ્યાણી ઉત્પન્ન થઈ. અને તેણે હે રાજન્! “હું તમારી કન્યા છું” એ પ્રમાણે કેદારને કહ્યું. રાજાએ તેનું સન્માન કરીને પોતાની પત્નીને સોંપી. તેનું નામ વૃન્દા હતું. અને કેદાર રાજાની પુત્રી રૂપે રહેવાથી કેદારકન્યા નામથી પ્રસિદ્ધ થઈ. તે તપ કરવાને માટે યમુનાને તીરે ગઈ. તેના તપનું સ્થાન હોવાથી વૃન્દાવન નામના સ્થાનની પ્રસિદ્ધિ થઈ.

તે વૃન્દા એક વખત વસન્ત ઋતુમાં યમુનાના તીરે ફુલોની શય્યામાં સૂતી હતી. ત્યારે તેની પરિક્ષા કરવાને માટે બ્રહ્માજીએ ધર્મને મોકલ્યા. ધર્મ, મહાન્ તેજસ્વી તથા સૌન્દર્યવાળા યુવાન્ બ્રાહ્મણના વેષમાં વૃન્દાની પાસે ગયા. વૃન્દાએ તેને જોઈને યોગ્ય રીતે પૂજા કરી, અને ફલ મૂલ આદિ આપાને માટે આપ્યાં. પૂજનો સ્વીકાર કરીને ધર્મે “તમે કોણ છો અને શા કારણથી તપ કરો છો” એ પૂછ્યું. વૃન્દાએ પોતાનું સર્વ વૃત્તાન્ત કહ્યું. અને ભગવાન્ પતિ યાય તેને માટે તપ કરે છું. જો તમે દેવમાં સમર્થ હો તો ભગવાન્ પતિ થવાનો વર આપો, નહિતો જાઓ. વૃન્દાનું આ પ્રકારનું વચન સાંભળીને બ્રાહ્મણે ભગવાન્ પતિ બવાનો અસંભવ બતાવી પોતાને પતિ રૂપે સ્વીકાર કરવાની આર્યના કરી, અને પોતાની નાના પ્રકારની વિભૂતિ બતાવી વૃન્દાને લોભાવમાન કરી, અને જલથી તેનો સ્પર્શ કરવાને માટે તૈયાર થયો. કેદારકન્યાએ તેને બહુ પ્રકારે ધર્મનો ઉપદેશ કર્યો અને સમજાવ્યો, અને નાના પ્રકારનો નરકભય બતાવ્યો. છતાં પણ બ્રાહ્મણુવેષ ધારી ધર્મ નિવૃત્ત થતા દીકા નહી. ત્યારે વૃન્દા કહે છે:—

ક્ષમસ્ય ગચ્છ મદ્રં તે અવધ્યાથ દ્વિજાતયઃ ।

શક્તાઽહં મસ્યસાત્કર્તું ગચ્છ વત્સ યયાંસુતમ્ ॥ ,, ॥ ૯૯ ॥

અર્થ:—તમે ક્ષમા કરો, તમારું કલ્યાણ થાઓ. દ્વિજાતિ મારવાને યોગ્ય નથી, તેથી હું તને મારતી નથી. નહિતો હું તને ભરમ કરવા સમર્થ છું. હે વત્સ! તું મુખ પૂર્વક આલ્થો જા. અહીં મને તપ કરતાં કેટલાએયુગ વીતી ગયા છે, અને મારાં પિતા માતા કાઈ નથી.

સર્વાન્તરામા ભગવાન્ કૃષ્ણો રક્ષતિ માં દ્વિજ ।

કૃષ્ણેન સ્થાપિતો ધર્મો માં ચ રક્ષતિ નિત્યશઃ ॥ ,, ॥ ૧૦૦ ॥

અર્થ:—હે બ્રાહ્મણ! સર્વના અન્તરાત્મા ભગવાન્ કૃષ્ણ મારી રક્ષા કરે છે. તેમણે ધર્મની સ્થાપના કરી છે. અને તે જ હમેશાં મારા ધર્મની રક્ષા કરશે. વળી—

આદિત્યશ્ચ તથા ચન્દ્રઃ પવનશ્ચ હુતાશનઃ ।

બ્રહ્મા શંકુર્મગવતી દુર્ગા રક્ષતિ માં સદા ॥ ,, ॥ ૧૦૨ ॥

અર્થ:—આદિત્ય, ચન્દ્રમા, વાયુ, અગ્નિ, બ્રહ્મા, મહાદેવ, તથા ભગવતી દુર્ગા પણ હમેશાં મારી રક્ષા કરશે.

યેન શુક્લીકૃતા હંસાઃ શુકાશ્ચ હરિતાઃ કૃતાઃ ।

મયૂરાશ્ચિત્રિતા યેન સ મે રક્ષાં કરિષ્યતિ ॥ ,, ॥ ૧૦૩ ॥

અર્થ:—જે પરમાત્માએ આ હંસોને શુકલ બનાવ્યા છે, આ પોપટને લીલા રંગના બનાવ્યા છે, અને જેમણે આ મયૂરોને નાના રંગવાળા બનાવ્યા છે, તે પરમાત્મા મારી રક્ષા કરશે.

માટે મને છોડીને તમે આત્મા જાઓ એમ કહીને ઉભી થઇ. તોપણ ફરીથી વૃન્દાને સ્પર્શ કરવાને માટે ધર્મની તૈયારી જોઇને વૃન્દાએ તેને “ક્ષયો મવ, ક્ષયો મવ, ક્ષયો મવ” અર્થાત્ તમારો ક્ષય નાશ થાઓ એમ ત્રણવાર તેને શાપ દીધો. જ્યારે ચોથીવાર શાપ દેવાને તૈયાર થઇ ત્યારે સૂર્ય ભગવાને તેને રોકી. તેજ વખતે બ્રહ્મા આદિક ત્રિમૂર્તિ ત્યાં આવ્યા. તે વખતે ધર્મની એક જ કક્ષા બાકી રહી હતી, કારણ વૃન્દાએ ત્રણવાર “ક્ષય થાઓ” એમ કહેવાથી તેમની ત્રણ કક્ષા નષ્ટ થઇ હતી. એક જ કક્ષાવાળા ‘ધર્મને જોઈને તેઓ રૂઢન કરવા લાગ્યા. ત્રિમૂર્તિ તથા અગ્નિ, વાયુ, આદિ દેવતાઓ પણ ધર્મને જીવાડવાને માટે વૃન્દાને પ્રાર્થના કરવા લાગ્યા, ત્યારે વૃન્દાએ પોતાના પ્રભાવથી ધર્મને જીવતા કરી વૃન્દા બોલી.

ક્ષયો ભવેતિ વાક્યં ચ મયોક્તં કોપમીતયા ।

વારત્રયં પુનર્વક્તું વારયામાસ માસ્કરઃ ॥ વ્ર.વૈ.પુ.કૃ.જ.સ્વ.અ.૮૬-૪૩ ॥

અર્થ:—“ક્ષય થાઓ” એ વાક્ય હું કોપથી તથા ભયથી ત્રણવાર બોલી છું. જ્યારે હું ચોથી વાર બોલવાને તૈયાર થઇ ત્યારે સૂર્યે મને રોકી.

સત્યે ચ પરિપૂર્ણોઽયં યથા પૂર્વો યથાઽધુના ।

ત્રિપાદશ્ચાપિ ત્રેતાયાં દ્વિપાદો દ્વાપરે તથા ॥ ,, ॥ ૪૪ ॥

અર્થ:—સત્યે ચ પરિપૂર્ણોઽયં યથા પૂર્વો યથાઽધુના ।

ત્રિપાદશ્ચ ધર્મોઽયં કલેશ પ્રથમે હરે ॥ ,, ॥ ૪૫ ॥

અર્થ:—જેવો પૂર્વે હતો અને હાલ છે તેવો આ ધર્મ દરેક સત્યયુગમાં પૂર્ણ રહેતો,

ત્રેતા યુગમાં તેના ત્રણ પાદ રહેશે, દ્વાપરમાં બે પાદ, અને કલિયુગના પ્રથમ ચરણમાં ધર્મનો એક પાદ રહેશે.

કેદારકન્યાશાપેન સ હિ ધર્મઃ ક્ષયં ગતઃ ।

તદા ક્રોપેન ધાત્રા ચ કૃત્યા સ્ત્રી ચ વિનિર્મિતા ॥

ત્ર.જો.પુ. ક.જ.સ્વ.અ. ૮૪-૨૫ ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે કેદારકન્યા(વૃન્દા)ના શાપથી ધર્મનો ક્ષય થયો, ત્યારે બ્રહ્માજીએ કૌપથી કૃત્યા સ્ત્રીને નિર્માણ કરી.

પૂર્વે કહેલી પ્રકૃતિની કદા રૂપ સ્ત્રીઓ સિવાયની બીજી અભિચાર ક્રિયાથી ઉત્પન્ન થતી ભૂતની માફક ન્યૂન શક્તિવાળી તથા અપવિત્ર સ્વભાવવાળી સ્ત્રીને અહીં કૃત્યા કહી છે.

કૃત્યા સ્ત્રી ત્રિવિધા જાતિર્વ્રહ્મણા નિર્મિતા પુરા ।

ઉત્તમા પ્રથમા સા ચ મધ્યમા ચાધમા વ્રજ ॥

” ॥ ૨૬ ॥

અર્થ:—હે મન! બ્રહ્માજીએ કૃત્યા સ્ત્રીને પહેલાં ઉત્તમ, મધ્યમ અને અધમ એ ત્રણ પ્રકારની બનાવી છે.

ઉત્તમા પતિમક્તા સા કિંચિદ્ધર્મસમન્વિતા ।

પ્રાણાન્તેડપિ ન કુરુતે તં જારમયશ્ચસ્કરમ્ ॥

” ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—તેમાં જે ઉત્તમ છે તે પતિ ઉપર ભક્તિવાળી તથા થોડા ધર્મવાળી હોય છે. તે મરણ પર્થન્ત પણ અપકીર્તિને ઉત્પન્ન કરનાર બાર કર્મને કરતી નથી.

પૂજયેત્સા યયા કાન્તં તથા દેવદ્વિજાતિયીન્ ।

વ્રતાનિ ચોપવાસૌશ્ચ કુરુતે સર્વપૂજનમ્ ॥

” ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે તે પોતાના પતિનું પૂજન કરે છે. તેવી રીતે તે દેવ, બ્રાહ્મણ અને અતિથિ આદિ સર્વની પણ પૂજન કરે છે. અને(પતિની આજ્ઞાથી) વ્રત તથા અપવાસ પણ કરે છે.

શુરુણા રક્ષિતા યત્નાજ્ઞારં ચ ન મજેદ્વયાત્ ।

સા કૃત્રિમા મધ્યમા ચ યથાકિંચિત્પતિં મજેત્ ॥

” ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—શુરુશાદિ શુરુબળોથી યત્નપૂર્વક રક્ષા કરાવવી તેમના ભયથી જે બંધનું સેવન કરતી નથી અને પતિની થોડી સેવા કરે છે તે કૃત્રિમ સ્ત્રી મધ્યમા કહેવાય છે.

સ્થાનં નાસ્તિ સળં નાસ્તિ નાસ્તિ પ્રાર્થયિતા નરઃ ।

તેન હે નન્દ તાસાં ચ સતીત્વમુપજાયતે ॥

” ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—હે નન્દ! દુરાચાર કરવાનું સ્થાન ન હોવાથી તથા તેવો કોઈ સમય પણ મળતો ન હોવાથી, તેમ તેમની પ્રાર્થના કરનાર કોઈ મનુષ્ય પણ નહિ હોવાથી તે મધ્યમ સ્ત્રીઓનું પણ સતીત્વ ઉત્પન્ન થાય છે.

પરમા દુષ્ટાડત્પન્તાડસદ્વંશજા તથા ।

દુઃશીલા દુર્લક્ષા અજ્ઞાન્વિતા ॥

” ॥ ૩૧ ॥

અર્થ:—કૃત્યા સ્ત્રીમાં જે અધર્મ છે તે અત્યન્ત દુષ્ટ સ્વભાવવાળી હોય છે, અને તે દુષ્ટ વંશમાં જ ઉત્પન્ન થાય છે. તે અધર્મ સ્વભાવવાળી તથા દુષ્ટ સ્ત્રીવાળી, દુર્મુખ તથા કલહ સ્વભાવવાળી હોય છે.

પતિ મર્સયતે નિત્યં જારં ચ સેવતે સદા ।

“ દુસ્ત્રં દદાતિ કાન્તાય વિપતુલ્યં ચ પश्यતિ ॥ ” ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—તે હમેશાં પતિને ધમકાવે છે, તેને હમેશાં દુઃખ દે છે, તથા તેને વિપત્તી તુલ્ય દેખે છે, અને હમેશાં જારતું સેવન કરે છે.

જારદ્વારમુપાયેન દ્વન્તિ કાન્તં મનોહરમ્ ।

ધર્મિષ્ઠં ચ વરિષ્ઠં ચ ગરિષ્ઠં ચ મહીતલે ॥ ” ॥ ૩૩ ॥

અર્થ:—વળી પોતાના મનોહર તથા ધર્માત્મા તથા શ્રેષ્ઠ અને પૃથિવીમાં મોટા મનુષ્ય તરીકે ગણાતા પોતાના પતિને જરની દ્વારા ઉપાય વડે મારી નાંખે છે.

કામદેવસમં ચાપિ જારં પश्यતિ કામતઃ ।

શુભદૃષ્ટ્યા કટાક્ષેણ શશ્વત્પાપીયસી મુદા ॥ ” ॥ ૩૪ ॥

અર્થ:—અને તે પાપિણી જરને શ્રેમથી સારી દષ્ટિ અને કટાક્ષ વડે આનન્દથી કામદેવ સમાન દેખે છે.

દદાતિ ભર્તૃ નાહારં વિપોક્તિં વક્તિ સંવતમ્ ।

અધર્મં ચિન્તયેચ્છશ્વજ્જારં ચ પરમં મુદા ॥ ” ॥ ૩૫ ॥

અર્થ:—અને પતિને સમય પર ખાવાનું આપતી નથી, અને હમેશાં ઝેરની સમાન વાણી બોલે છે, તથા હમેશાં અધર્મનું ચિન્તન કરે, છે, અને જરને શ્રેમથી જુએ છે.

“ ગુરુધર્મિર્મિત્સિતા સા ચ રક્ષિતા ચ શત્રેન ચ ।

તથાપિ જારં કુરુતે નાપિ સાધ્યા વૃષૈરપિ ॥ ” ॥ ૩૬ ॥

અર્થ:—ગુરુજનોના ધમકાવ્યા છતાં તથા સંકટો મનુષ્યો વડે રક્ષા કર્યા છતાં તે જરની પાસે જાય છે. તેના ચરિત્રને સુધારણું તે રાજ લોકોને પણ સાધ્ય નથી.

નાસ્તિ તસ્યા પ્રિયં કિંચિત્સર્વં કાર્યવશેન ચ ।

ગાવસ્તૃણમિવારણ્યે પ્રાર્થયન્તિ નવં નવમ્ ॥ ” ॥ ૩૭ ॥

અર્થ:—તેને કોઈ પણ પ્રિય નથી, સર્વ સ્વાર્થને માટે જ પ્રિય છે. જેવી રીતે ગાય જંગલમાં નવા નવા ઘાસને ચરવા છૂટે છે, તેમ તે પણ નવા નવા પુરુષનું સેવન કરે છે.

વિદ્યુદામા જલે રેલા તસ્યાઃ પ્રીતિસ્તયૈવ ચ ।

અધર્મયુક્તા સતતં કપટં વક્તિ નિશ્ચિતમ્ ॥ ” ॥ ૩૮ ॥

અર્થ:—વીજળીનો જેવો અમકારો છે, જંગલમાં જેમ રેલા છે, તેવી (અસ્થિર) તેની પ્રીતિ હોય છે. અને હમેશાં અધર્મ યુક્ત કપટવાણી બોલે છે એ નિશ્ચિત વાત છે.

વ્રતે તપસિ ધર્મે ચ ન મનો મુદ્ધકર્મણિ ।

‘ન ગુરૌ ન ચ દેવેષુ જારે સ્નિગ્ધં ચ ચન્નલમ્ ॥ ‘ , , ॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—તેવું મન કોઈ વ્રતમાં કે તપમાં કે ધર્મમાં હોતું નથી, તેમ મુદ્ધકર્મમાં કે ગુરુ ઉપર કે કોઈ દેવતામાં હોતું નથી. તેવું અન્નલ મન જરમાં જ હોય છે.

આ પ્રકારની અધમ કૃત્રિમ સ્ત્રીને વિષે અનેક પ્રકારની નિન્દા કરવામાં આવી છે. આવી સ્ત્રીઓની સાથે રહેનારને મુખ મળતું નથી. તેથી સ્ત્રીનું કુલ તથા શિશુણુ તથા સ્વભાવ આદિ જોઈને જ વિવાહ કરવો ઉચિત છે.

બ્રહ્માણ્યે સ્ત્રીઓની વિવસણુ શક્તિ જોઈને જ ન્યારથી કૃત્રિમ સ્વભાવવાળી સ્ત્રીઓ બનાવી ત્યાંથી જ આલેખતું મૂલ ઉત્પન્ન થયું છે. તેથી સીતાજી આદિ આલેખને પાત્ર થયાં છે.

મિયાપિ સાધુવ્રત્તાપિ વિરુદ્ધાતાભિજનાપિ ચ ।

જનાપવાદં સંપાપ મોનાનર્થ મુદારુણમ્ ॥ મધિ. પુ. ત્રા. પ. બ. ૧૩-૫૩ ॥

અર્થ:—સીતાજી રામચન્દ્રની પ્રિય પત્ની હતી અને સદાચારિણી તથા ઉત્તમ કુલની પ્રખ્યાત હતી. તથાપિ તે મહાન્ લોકાપવાદ રૂપ કંઠિન અનર્થને પ્રાપ્ત થઈ છે.

અમૃદ્યત્વાન્મનોઘ્નતે. પ્રાયઃ કપટદર્શનાત્ ।

નિરક્લુપ્ત્વાલોકસ્ય નિર્વાચ્યા વિરલાઃ સ્ત્રિયઃ ॥ , , ॥ ૫૫ ॥

અર્થ:—મનની વૃત્તિ નહીં જાણનાં, અને વિરેય કરીને કંઈક કપટ દેખવામાં આવવાથી અને લોક નિરક્લુપ્ત હોવાથી જે સ્ત્રીની નિન્દા ન થતી હોય એવી સ્ત્રી કુલંબ હોય છે.

દૈવયોગાદયોગસ્વાદ્યવ્યવહારાનભિજ્ઞતઃ ।

વાચ્યતાપત્યો દૃષ્ટાઃ સ્ત્રીણાં મુદ્દેડપિ ચેત્તસિ ॥ , , ॥ ૫૬ ॥

અર્થ:—દૈવયોગથી તથા યોગ્ય કાર્યમાં બૂલ થવાથી તથા અવહાર નહીં જાણવાથી સ્ત્રીઓનાં અન્તઃકરણ પવિત્ર હોવા છતાં પણ નિન્દાની પ્રાપ્તિ લેવામાં આવે છે,

તાસાં દૈવપ્રતીકારો નોપભોગાદતે ભવેત્ ।

ચારિત્ર્યં લોકઘૃત્તં ચ ઇતયોર્વિદુરૌપધમ્ ॥ , , ॥ ૫૭ ॥

અર્થ:—જે નિન્દાનો ભોગ વિના દૈવનિર્મિત કોઈ પ્રતીકાર નથી. ચારિત્ર્ય તથા લોકઘૃત્ત એ બે તેનાં ઔપધ છે. (લોકાના પવિત્ર વર્તનનું નામ જ અહીં લોકઘૃત્ત છે.)

અહીં કેટલાક લોક એવું કથન કરે છે કે પતિ ગમે તેવો દુરાચારી હોય, તથાપિ પત્નીએ તે પોતાનો ધર્મ પાળવો જોઈએ. તેવું કથન કરીને પોતે અન્યાય કરે છે. અને તે સ્ત્રીઓને મૂળી સિવાય સર્વ પ્રકારના દરૂડ દે છે. અને કોઈ પ્રાણુન્ત દરૂડ દેવાને પણ તૈયાર થાય છે. તે લોક કેવલ નરકના જ ભાગી થાય છે. પોતાને પત્ની હોવા છતાં પણ સદાચારી થઈને રહેવાનું લેશમાત્ર પણ મનોગત્ર નથી હોતું, છતાં અલિક્ષિત સ્ત્રીઓને પોતાના દુરાચારને સહન કરવાનું કહેવું તે મહાન્ બૂલ છે. જેનો પતિ દુરાચાર કરતો હોય તેની પત્ની પતિવ્રતા હોવી બહુ કંઠિન છે. અને તે પુરુષને સ્ત્રીઓના તિરસ્કાર પણ સહન કરવા પડશે. તેમાં સ્વયં ભગવાનનું જ દૃષ્ટાન્ત છે.

એક વખત હરિ(ભગવાન) ગોલોકમાં રાધાજીની સાથે વિહાર કરતા હતા. ભગવાન રાધાને પાછળ છોડીને વિરજ્જ નામના ગોપિકાની પાસે વિહાર કરવાને માટે ચાલ્યા ગયા. ભગવાનને વિરજ્જની સાથે વિહાર કરતા દેખી રાધિકાની દાસીઓએ જાળીને તેને કહ્યું. રાધા તે વાત સાંભળી ભગવાનને જોવાને માટે ગઈ. તો ભગવાનના સેવક દામાજી દાર ઉપર ઉભા હતા, તેમણે રાધાને અંદર ન જવા દીધી. ક્રોધથી તેને હઠાવી અંદર ગઈ. આ કાલા-હલ સાંભળી ભગવાન અતર્ધાન થયા. વિરજ્જ પોતાના પ્રાણને છોડી નદી રૂપ થઈ. રાધાજીએ અંદર જઈને જોયું તો ત્યાં કોઈને દીઠું નહીં. એટલે તે પોતાને ઘેર ચાલી ગઈ. અને અહીં ભગવાન વિરજ્જનું શરીર ત્યાં નદી રૂપ થયેલું હતું ત્યાં જઈને રૂદન કરવા લાગ્યા, અને કહેવા લાગ્યા—“ તારૂં પુરાણું શરીર નદી રૂપ થયું છે, તું હવે નદી અધિષ્ઠાત્રી દેવી થઈને જલમાંથી ઉઠીને આવ ” આ પ્રમાણે કહીને વિરજ્જને અષ્ટ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થવાનો વર પણ આપ્યો, ત્યારે ભગવાનની આરાધી ઉત્તમ શરીર ધારણ કરીને વિરજ્જ જલમાંથી નિકળીને આવી. ભગવાને તેને જોઈને પ્રેમથી તેની સાથે રમણુ કર્યું. તે ગર્ભવતી થઈ, તેમાં તેને સાત પુત્ર થયા. તે પુત્રોની સાથે તે વિરજ્જ રહેતી હતી. ફરી એક સમય વિરજ્જ અને ભગવાન વિહાર કરતાં હતાં તે વખતે તેના નાના પુત્રને તેના મોટા ભાઈઓએ પીડા કરવાથી તે વિરજ્જની પાસે ગયો. બાલકને જોઈને ભગવાને વિરજ્જને છોડી દીધી, અને વિરજ્જએ બાલકને બોળામાં લીધો, અને ભગવાન રાધાને ઘેર ચાલ્યા ગયા. વિરજ્જ બાલકને સમઝાવી શાન્ત કરીને આવી તો ભગવાનને દીઠા નહીં. ત્યારે વિરજ્જ વિલાપ કરતી સતી પોતાના સાત પુત્રોને સમુદ્ર રૂપ થવાનો શાપ દીધો. તે સાત પુત્ર માતાના શાપથી સાત દીપમાં સાત સમુદ્ર થયા. ત્યારે વિરજ્જ પુત્રોના શોકથી તથા પતિના શોકથી રૂદન કરવા લાગી. તે વખતે ભગવાન વિરજ્જને શોકચુકત જાણીને તેની પાસે આવ્યા, અને તેને આશ્વાસન આપ્યું. અને “ હું નિત્ય તારી પાસે આવીશ, જેવી રીતે રાધા મને પ્રિય છે એવી તું પણ પ્રિય રહીશ, અને મારી કૃપાથી તું તારા પુત્રોને પણ હમેશાં જોઈશ ” એવો વર પણ તેને આપ્યો. એ પ્રમાણે કહીને વિરજ્જની પાસે ભગવાન વિરાજમાન થયા. તે વાત રાધાજીની સખીઓએ રાધાજીને કહી. તે સાંભળી રાધા ક્રોધથી જાળીને સૂઈ ગઈ. એટલામાં ભગવાન રાધિકાની પાસે આવ્યા, ત્યારે રાધિકા ભગવાનને કહે છે—

મત્તો बहुतराः कान्ता गोलोके सन्ति ते हरे ।

याहि तासां सन्निधानं मया ते किं प्रयोजनम् ॥

વ્ર.પુ.વૈ.કુ.જ સ.૪ પૃ.અ.૩--૪૨ ॥

અર્થ:—હે હરે ! મારાથી પણ અધિક પત્ની તમને ગોલોકમાં છે. તમે તેમની પાસે જાઓ. મારૂં તમને શું પ્રયોજન છે ?

विरजा प्रेयसी कान्ता सरिट्रूपा बभूव ह ।

देहं त्यक्त्वा मम मयात्तथापि याहि तां प्रति ॥

” ॥ ૪૩ ॥

तत्तीरे मन्दिरं कृत्वा तिष्ठ तिष्ठ च याहि ताम् ।

नदी बभूव सा त्वं च नदी भवितुमर्हसि ॥

” ॥ ૪૪ ॥

અર્થ — વિગ્ન નામની તમારી પ્યારી પત્ની મારા ભયથી શરીર છોડીને નદી રૂપ થઇ છે, તમે તેની પાસે જાઓ, અને તે નદીને તીરે એક ધન્ય બનાવીને ત્યાં રહો તે વિગ્ન નદી થઈ છે તમે નદ થવાને ચોગ્ય છો નદ અને નદીનો સમાગમ બહુ ગુણુયુક્ત થશે ભોજન તથા શનનમા પોતાની જાતિની સાથે પ્રીતિ હોય છે

ये त्वा वदन्ति सर्वेश ते किं जानन्ति तत्त्वत ।

ભગવાન્ સર્વભૂતાત્મા નદી સંબોધતુમિચ્છતિ ॥ ૪૭ ॥

અર્થ — જે લોક તમને સર્વેશ્વર કહે છે તે લોક તમને યથાર્થ રીતે જાણતા નથી સંપૂર્ણ પ્રાણીઓના અન્તર્ગતમા નદીનો ઉપભોગ કરવાને ચલાય છે આ પ્રમાણે કહીને શધિકા સુપ ધર્ષ, અને પૃથિવી ઉપર સૂતી હતી ત્યાંથી ઉઠી નહી. અને દ્વાર ઉપર જે દાસીઓ ઉભી હતી તેમણે ભગવાનન અદર જવા દીધા નહી ત્યારે ત્યાં ઉભેલા ભગવાનને ફરીથી ગધિયા કહે છે —

हे कृष्ण विरजाकान्त गच्छ मत्पुरतो हरे ॥

ઋધ દુનોપિ માં લોલ રતિચૌરાત્તિલપટ ॥ ૪૮ ॥

અર્થ — હે કૃષ્ણ ! હે વિરજાકાન્ત ! તમે મને કેમ દુ ખ છો છો ? રે લોલ ! રતિચોર (અભિચારી) લપટ ! તમે મારી સામેથી ચાલ્યા જાઓ

शीघ्रं पद्मावतीं गच्छ रत्नमालां मनोरमाम् ।

અથવા વનમાલાં વા રૂપેણાપ્રતિમાં વ્રજ ॥ ૪૯ ॥

અર્થ — અને શીઘ્રતાથી મનને રમાકાનારી પદ્માવતીની પાસે અથવા રત્નમાલાની પાસે જાઓ, અથવા જેના રૂપની સમાન કોઇનુ રૂપ નથી એવા રૂપાણી વનમાલાની પાસે જાઓ

हे नदीकान्त देवेश देवाना च एरोरुंसो ।

મયા જ્ઞાતોઽસિ મદ્ર તે ગચ્છ ગચ્છ મમાશ્રમાત્ ॥ ૫૦ ॥

અર્થ — હે દેવેશ ! હે દેવતાઓના ગુરુના પલ્લુ ગુરુ ! મેં હવે તમને જાણ્યા છે તમારે હસ્યાણુ થાઓ અને મારા આશ્રમમાંથી ચાલ્યા જાઓ અને તમે મનુષ્યોનીને પ્રાપ્ત થાઓ, અને ભારતમાં જાઓ

हे सुशीले शशिकले हे पद्मावति माधवि ।

નિવાર્યતા ચ ધુર્તોઽય વિમસ્પાત્ર પ્રયોજનમ્ ॥ ૫૧ ॥

અર્થ — (પોતાની નસીઓને કહે છે) હે સુશીલે ! શશિકલે ! હે પદ્માવતિ ! માધવિ ! એને અંગ આવનાથી રા ! એ ધૂર્ત છે, એનું અતી કોઈ પ્રયોજન નથી

આ પ્રવગ્ના ગધિ જાણના વચન આલમીને નસીઓ ભગવાનને સમજાવી બીજા સ્થાનમાં લઇ જવાને પ્રવચન કરવા વાગી દામાજી ગધિયાજીના વચન સાલમીને ગદ્યાજીને ભગવાનને કહક મદિમા નહાના લાગ્યા તે આલમીને ગધિ ૧૭એ તેને નીચે પ્રમાણે આપ દીધા ગદ્યાજી કહે છે —

रे रे जल्प महामूढ शृणु लपटकिंकर ।

ત્વ ચ જાનાસિ સર્ગર્થં ન જાનામિ ત્વદીશ્વસ્મ્ ॥ ૫૨ ॥

અર્થ—હે ભત્રીજા ! મહામુદ, લપટના ડિંગ ! સાબળ, તુ સર્વ વસ્તુને જાણે છે. શું તારા ઈશ્વરને જાણતી નથી ?

ત્વદીશ્વરશ્ચ શ્રીકૃષ્ણો ન હસ્માસ્કં વ્રજાધમ ।

જાનામિ જનકં સ્તૌપિ સદા નિન્દસિ માતરમ્ ॥ ૧૮ ॥

અર્થ—હે અધમ ! શ્રી કૃષ્ણ તારા ઈશ્વર છે, અમારા નથી. તુ આપની ગુણિ કંઈ છે અને માતાની નિન્દા કરે છે એ વાત હું જાણ છું. હે અધમ ! અહીંથી જા.

યથાઽમુરાશ્ચ ત્રિદશાન્નિત્યં નિન્દન્તિ સંતતમ્ ।

તથા નિન્દસિ માં મૃદ તસ્માત્ત્વમસુરો ભવ ॥ ૧૯ ॥

અર્થ—જેવી રીતે અસુર લોક હમેશાં દેવતાલોકની નિન્દા કરે છે, તેવી રીતે તુ મદ માંની નિન્દા કરે છે. માટે તુ અસુર થા ।

આ પ્રમાણે દામાજીને પણ શાપ દીધો તે સાલળીને દામાજીએ પણ ગાધિકાને શાપ દીધો —

શશાપ તાં ચ શ્રીદામા વ્રજ યોનિં ચ માનુષીમ્ ।

માનુષ્યા ઇવ કોપસ્તે તસ્માત્ત્વં માનુષી શ્ચિ ॥ ૧૦૨ ॥

ભવિષ્યસિ ન સંદેહો મયા શસા ત્વમન્વિકે ॥ ૧૦૩ ॥

અર્થ—દામાજીએ પણ ગાધિકાજીને શાપ દીધો કે તુ મનુષ્ય યોનિમા પડ. મનુષ્ય સ્ત્રી જેવો તારો કોપ છે. માટે હે અન્વિકે ! મારાથી શાપ પામેલી તુ પૃથ્વીમાં મનુષ્યની શ્રી ધર્મશ તેમાં કોઈ સંદેહ નથી. વળી—

મૃદા રાપાણપત્નીં ત્વાં વક્ષ્યન્તિ જગતીતલે ।

રાપાણઃ શ્રીહરેરંશો વૈશ્વો વૃન્દાવને વને ॥ ૧૦૪ ॥

અર્થ—મદ લોક જગતમા તને રાપાણપત્ની તરીકે કહેશે. ગપાણ શ્રીહરિના અશ રૂપ છે અને તે વૃન્દાવન નામના વનમાં વૈશ્વ થશે. આ પ્રકારના શાપનું મૂલ કાગળ ભગવાનનો વિરજનની સાથેનો બ્યવહાર છે. ગાધિકાજીને આશ્વાત્ મૂલપ્રકૃતિ રૂપ જ કહેવી જોઈએ. શું તે પોતાના પતિને જાણતી નહોતી અથવા પતિવ્રતા નહોતી ? ક્યાં ગોલોક, ક્યાં કૃષ્ણ ભગવાન અને ક્યાં રાધિકા, અને ક્યાં ભગવાનને શાપ દેવો ? આ સર્વ વાનનો વિચાર કરવાથી હુદ્દિમાન મનુષ્ય જાણી શકે છે કે કેટલી પણ લાકિત હોય અથવા ચક્રાપ ઈશ્વર અથવા ઈશ્વરી કેમ ન હોય—પતિ તથા પત્ની એ બંનેમાં કોઈ એકની પણ અનીતિ બીજી દેખે તો અવશ્ય વૈમનસ્વાદિનું કારણ થાય છે. માટે દામપત્ય ધર્મમા રહીને સુખની ઇચ્છા કરનાર પતિ તથા પત્ની બંનેએ સમ્માન નીતિનો આશ્રય કરવો જોઈએ. પત્નીને દયાવી તેને ફરજ, ધર્મ, કાયદા, આદિ શબ્દો સંભળાવી અનર્થ કરનાર પતિ પોતે આ લોકમાં તથા પર લોકમાં પણ દુઃખનો ભાગી જ થનાર છે.

આ દૃષ્ટાન્તથી એ જાણવાનું છે કે પત્ની, પુત્ર, શિષ્ય, આદિને નીતિથી ચલાવી ધર્મની રક્ષા કરવાનું ચક્રાત્તા હો તો પતિ, પિતા, અને ગુરુ ઇત્યાદિએ પહેલા તે પત્ની, પુત્ર, શિષ્યાદિથી અધિક સદાચારી અને ધર્મોત્તમા થવું જોઈએ. પોતાનામાં આચરણ વિના બીજાને કહેનારને સર્વ પાખંડી કહેવાય છે અને તે લોક સર્વ નરકના ભાગી થાય છે.

પતિ દુગત્યાગકારણનિરૂપણ અ. ૧૨ સર્ગ. ૧૯ અમાસ.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૨૦.

સ્ત્રીઓનાં નૈમિત્તિક કર્મ—રજસ્વલાધર્મ.

પૂર્વ સર્ગમાં સ્ત્રીઓએ ચારિત્ર્ય શુન્ય થવાનાં કારણો બતાવીને આ સર્ગમાં સ્ત્રીઓનાં નૈમિત્તિક કર્મોને કહીએ છીએ. તે પૈકી પ્રથમ રજસ્વલાધર્મનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

રજોદર્શનતો દોષાત્સર્વમેવ પરિત્યજેત્ ।

સર્વેરલક્ષિતા શીઘ્રં લજ્જિતાન્તર્ગદૈ વસેત્ ॥ વ્યા.સ્મૃ.જ.૨ સ્ત્રો. ૩૭,૮ ॥

અર્થ:—સ્ત્રીઓને રજોદર્શન થતાં ધરતું કામકાજ કરવામાં દોષ છે. માટે તેમણે સર્વ કાર્ય પરિત્યાગ કરવા જોઈએ, અને પોતાને કોઈ દેખે નહીં એમ શરમથી શીઘ્ર ધરતી બાંહર રહેતું જોઈએ. વળી—

एकाम्भरावृता दीना स्नानालङ्कारवर्जिता ।

मौनिन्यधोमुखी चक्षुष्पाणिपद्मि रचञ्चला ॥ ॥ ૩૮,૯ ॥

અર્થ:—એક વસ્ત્ર ધારણ કરે, દીન થઈને રહે, સ્નાન તથા ભૂષણ આદિ અલંકાર છોડી દે, અને મૌન ધારણ કરીને નીચે મુખ કરીને રહે, અને નેત્ર, હાથ તથા પગની ચંચલતા કરે નહીં.

अशनीयात्કેवलं भक्तं नक्तं मृन्मयभाजने ।

स्वपेद्भूमावभ્રમत्ता नयेदेवमहस्त्रयम् ॥ ॥ ૩૯,૪૦ ॥

અર્થ:—રાત્રિને સમયે માટીના પાત્રમાં એક વાર કેવલ ભાત ખાય અને પ્રમાદ છોડીને કેવલ ભૂમિ ઉપર શયન કરે. એ પ્રકારે ત્રણ દિવસ (રાત્રિ) વિતાવે. (માટી અથવા લોહાના પાત્રમાં અથવા પૃથ્વી ઉપર રાખીને ખાવાને ધર્મસિન્ધુમાં લખ્યું છે. આ સર્વ નિયમ બ્રહ્મહત્યાના પ્રાપ્તિચિન્ત્ન છે.)

स्नायीत च त्रिरात्रान्ते सचैलमुदिते रवौ ।

विलोक्य भर्तुर्वदनं शुद्धा भवति धर्मतः ॥ ॥ ૪૦,૧ ॥

અર્થ:—ત્રણ રાત્રિ વીત્યા બાદ ચોથે દાવસે સર્વોદય થયા પછી વસ્ત્ર સહિત સ્નાન કરે, પછી પતિનું મુખ જુએ. તેમ કરવાથી તે ધર્મ પૂર્વક શુદ્ધ થાય છે.

कृतशौचा पुनः कर्म पूर्ववच्च समाचरेत् ॥ ॥ ૪૧ ॥

અર્થ:—એ પ્રમાણે સ્નાન કર્યા બાદ પૂર્વની જે રીતે સર્વ કર્મ કરે.

सुस्नाता भर्तुर्वदनमीक्षेतान्यस्य न क्वचित् ।

अथवा मनसि ध्यात्वा पतिं भानुं विलोकयेत् ॥

સ્કા.પુ.સ.૩, ધર્મા.સ.૨.જ.૭-૨૭ ॥

અર્થ:—ચોથા દિવસે સ્નાન કરીને પહેલાં પતિનું જ મુખ જુએ, બીજા કાર્યનું નહીં. અને પતિ પાસે ન હોય તો મનમાં પતિનું ધ્યાન કરતી સૂર્યનું દર્શન કરે.

૨જસ્વલાએ યોથે દિવસે સ્નાન કરીને પતિનું મુખ અને પતિની ગેરહાજરીમાં પુત્રાદિના અથવા પતિના ધ્યાન પૂર્વક સૂર્યનું દર્શન કરવાનું કહ્યું છે તે શુદ્ધિને માટે નહીં, પરન્તુ ઋતુમતી સ્ત્રી યોથા દીવસે સ્નાન કરીને જેનું મુખ પ્રથમ દેખે તેના તુલ્ય આકૃતિવાળા પુત્ર થાય છે. પતિ તુલ્ય પુત્ર થવાને માટે પત્યાદિનું દર્શન કરવાનું કહ્યું છે.

સધવા વિધવા વા સ્ત્રી સ્વરજોદર્શનં ક્વચિત્ ॥

ન ગોપયેત્ત્રિરાત્રં તુ મનુષ્યાદીંશ્ચ ન સ્પૃશેત્ ॥

સ્કા.પુ.સ્ત.૨,વાસુ.મા.અ.૨૨-૭૨ ॥

અર્થ:—સ્ત્રી સધવા હોય કે વિધવા હોય પરન્તુ પોતાના રમેદર્શનને છુપાવવું નહીં, અને ત્રણ રાત્રિ ધર્મન્ત મનુષ્ય, ગાય, વનસ્પત, આદિને પણ સ્પર્શ ન કરે.

પ્રથમેઽહનિ ચાળ્હાલી દ્વિતીયે વ્રહ્મધાતિની ॥

તૃતીયે રજકી ચૈવ ચતુર્થેઽહનિ શુદ્ધયતિ ॥ વૃ. પા. સ્મૃ. અ. ૬-૨૧૨ ॥

અર્થ:—૨જસ્વલા સ્ત્રી પહેલે દિવસે ચણાલણી સદૃશ હોય છે, બીજે દિવસે બ્રહ્મહત્યા કરનારીના તુલ્ય હોય છે, અને ત્રીજે દિવસે ધોળણ સદૃશ હોય છે. અને ચોથે દિવસે સ્નાન કરવાથી શુદ્ધ થાય છે.

માટે જેમ ચણાલ આદિનો સ્પર્શ કરવાથી સ્નાન કરવાની આવશ્યકતા છે, તેમ ૨જસ્વલાનો સ્પર્શ કરવાથી પણ સ્નાન કરવું જોઈએ.

પુરુહતઃ પુરાદૈત્યં ત્રિશીર્ષાંઙ્ગં જયાન યત્ ॥

તદૈવ વ્રહ્મહત્યાયાસત્તફલં સ દદૌ સ્ત્રિયૈ ॥ ૩૧૩ ॥

અર્થ:—પૂર્વ કલ્પમાં ઇન્દ્રે (પુરુહતે) ત્રિશિરા નામના દૈત્યને અર્ધાત્ દિતિના વંશના બ્રાહ્મણને માર્યો. આદિ ઇન્દ્રે પોતાનું બ્રહ્મહત્યાનું પાપ વૃક્ષ, જલ, પૃથિવી તથા સ્ત્રીમાં વહેંચી દીધું.

આસાં તત્પ્રમૃતિ સ્ત્રીણામસ્પૃશ્યત્વં સમાભવત્ ॥

અંશૈર્દિનત્રયેઽપ્યેતચ્છક્રગુર્વાદિકલ્પિતમ્ ॥ ૩૧૪ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે બ્રહ્મહત્યા કરનાર મહાપાતકીને સ્પર્શ કરવો યોગ્ય નથી, તેવી રીતે સ્ત્રીઓ પણ તે દિવસથી સ્પર્શ કરવા યોગ્ય રહી નથી. પરન્તુ સ્ત્રીઓને હમેશાં અસ્પૃશ્ય ગણવી ઠીક નહીં, તેથી ઇન્દ્ર, બૃહસ્પતિ, આદિએ ઉપાય કાઢ્યો કે સ્ત્રીઓએ બ્રહ્મહત્યાનો અંશ પૂર્ણ ભાગ લીધો નથી, પરન્તુ ચોથો ભાગ જ લીધો છે. માટે ૨જસ્વલા હોવાના સમયમાં તેમની ત્રણ દિવસ અસ્પૃશ્યતા રહેશે. એવો ઇન્દ્ર તથા બૃહસ્પતિ આદિએ નિશ્ચય કર્યો છે. તેથી ત્રણ દિવસ સ્ત્રી અસ્પૃશ્ય જ છે. તેવી રીતે તે જ દીવસથી વૃક્ષોનો ચુંદર, પૃથિવીનો ઉત્તર ભાગ, તથા જલનું ફીણ એ પણ અપવિત્ર ગણાય છે.

કાર્દ સ્ત્રીઓને બ્રહ્મહત્યાનો ત્રીજો અંશ આપવામાં આવ્યાનું કહે છે, કાર્દ ચોથો અંશ કહે છે. અને ભવિષ્યત્પુરાણના ઉં ૫૦ અં ૧૪ માં, ઇન્દ્રે બ્રહ્મહત્યાના ૭ ભાગ કર્યા, અને તે વૃક્ષ, જલ, પૃથિવી, સ્ત્રી, બ્રહ્મહત્યા કરનાર, તથા અગ્નિ-એ છને વહેંચી આપ્યા એમ કહ્યું છે. તાત્પર્ય તો સ્ત્રીઓને ત્રણ દિવસ સ્પર્શ ન કરવો એવું છે. વહ્નિમાં જે ધૂમ છે તે તેનો મત્ત છે. અને નદીમાં જે પૂર આવે છે તેનું ફેણ આદિ મહિનતા જલની છે.

સ્નાત્વા રજસ્વલા યા તુ ચતુર્થેઽહનિ શુચ્યતિ ।

કુર્યાદ્રજોનિવૃત્તૌ તુ દૈવપિતૃયાદિ કર્મ ચ ॥

પાર્શ્વ. મા. અ. ૭-૧૫ ॥

અર્થ:—૨૦૨૧૧૧ સ્ત્રી યોથે દિવસે સ્નાન કરીને શુદ્ધ થાય છે. અને ૨૦૨ની નિવૃત્તિ નહીં થવા છતાં પણ યોથે દિવસે સ્નાન કરતાં પતિની સેવા આદિકરને માટે શુદ્ધિ થઈ જાય છે. પરંતુ ૨૦૨ની નિવૃત્તિ ન થાય ત્યાં સુધી દેવતા તથા પિતૃ સંબંધી કર્મ કરી શકતી નથી. તે તો ૨૦૨ની નિવૃત્તિ થયા પછી જ કરી શકે છે.

સ્નાતા સ્ત્રી પચ્ચમે યોગ્યા દૈવે પિતૃયે ચ કર્મણિ ॥ અગ્નિ. પુ. અ. ૧. ૫૬-૧૩ ॥

અર્થ:—પરંતુ દેવ અને પિતૃ સંબંધી કર્મ કરવાને માટે સ્નાન કરેલી સ્ત્રી પાંચમે દિવસે યોગ્ય થાય છે. તે જ પ્રમાણે આપસ્તંબ આદિ ઋષિઓનાં ધર્મશાસ્ત્રોમાં પણ ૨૦૨ સ્વયં સ્ત્રીને પાંચમા દિવસે જ દેવપૂજન આદિ કર્મને યોગ્ય કહી છે. અને જેને પાંચ દિવસથી પણ અધિક દિવસ સુધી ૨૦૨ આવતું હોય તેને તેટલા દિવસ સુધી દેવપૂજન આદિનો અધિકાર રહેતો નથી. પરંતુ—

રોગેણ યદ્રજઃ સ્ત્રીણામન્વહન્તુ પ્રવર્તતે ।

નાશુચિઃ સા તતસ્તેન તત્સ્યાદૈકાલિકં મૃતમ્ ॥ પા. મા. અ. ૭-૧૬ ॥

અર્થ:—જો રોગના કારણથી સ્ત્રીને ધમેશાં ૨૦૨ આવતું હોય તો તે ૨૦૨થી તે અપવિત્ર થતી નથી, કારણ કે તે ૨૦૨ વિપરીત કાલને લીધે હોવાથી અશુદ્ધિ રૂપ નથી એવોભત છે.

સામાન્ય રીતે ૨૦૨ધર્મનો યોગ્ય કાલ એક માસનો છે. કારણ “માસિ માસિ રજઃ સ્ત્રીણામ્” એવું પ્રમાણ છે. મહિને મહિને સ્ત્રીઓને ૨૦૨દર્શન થાય છે એવી સ્ત્રીઓમાં પ્રસિદ્ધિ પણ છે. કેટલીક સ્ત્રીઓને ધાતુના સ્વભાવથી વીસ રાત્રિ આદિ ૨૦૨દર્શનનો કાલ હોય છે તેથી વિપરીત કાલ અર્થાત્ જે પ્રતિદિન થતું તેને આ સ્ત્રીઓમાં વૈકલિક કહ્યું છે.

રાગજં રોગજં ચૈવ કાલોત્પન્નં તથૈવ ચ ।

દ્રવ્યજં ચૈવ સંપ્રોક્તં તદ્વતુર્ધા મદૃશ્યતે ॥ પા. મા. અ. ૭-૧૬ ટોકા ॥

અર્થ:—રાગજ તથા રોગજ તથા કાલોત્પન્ન તથા દ્રવ્યજ એમ ચાર પ્રકારનું ૨૦૨ કહેવામાં આવ્યું છે. તે ચાર પ્રકાર બતાવવામાં આવે છે.

અર્વાચમૃતેસ્તપ્ત્રં મેદોઽદ્યુચાઽક્તનામ્ યત્ ॥

તદ્રાગજમિતિ પ્રોક્તં વક્ષોદેશસમુદ્ભવમ્ ॥

અર્થ:—ગર્ભિણી સ્ત્રીને પ્રસવ પહેલાં મેદની જ્વલિને લીધે જે ૨૦૨ ઉત્પન્ન થાય છે તે રાગજ કહેવાય છે. અને તે ૨૦૨ વક્ષસ્થાનમાં ઉત્પન્ન થાય છે. આથી ત્રણ દિવસનું અશૌચ હોય છે. આ પણ એક પ્રકારનો રોગજનો જ ભેદ છે.

અત્યર્થ યદ્રજઃ સ્ત્રીણાં તદ્રોગજમિતિ સ્મૃતમ્ ।

અષ્ટાદશદિનાદૃષ્યં સ્નાનમશ્નુતિ સંભ્યયા ॥

યદ્રજસ્તુ સમુત્પન્નં તત્કાલોત્પન્નમુચ્યતે ॥

અર્થ:—ત્રીઓને નિરન્તર જે રજની પ્રવૃત્તિ હોય છે તે રાગજ કહેવાય છે. પહેલી-વારના રજોદર્શન પછી સ્નાન કર્યા પછીનો દિવસ લાંબને ગણતાં ૧૮ દિવસ પછી જે રજ ઉત્પન્ન થાય છે તે કાલોત્પન્ન કહેવાય છે. અહીં રાગજ રજમાં અસ્પૃશ્યતા હોતી નથી. પરંતુ રજોનિવૃત્તિ સુધી ભોજન ખનાવવું તથા દેવપૂજા તથા પિતૃઝંધંધી કર્મ આદિ કરવાનો અધિકાર નથી. રાગજ રજ હોવા છતાં કાલજ(માસજ) રજ તો આવે છે જ, તેનો ખ્યાલ રાખવો જોઈએ, તે માસજ રજના સમયમાં ત્રણ દિવસ અશુચિ રહે છે.

મધ્યદ્રવ્યસ્ય વૈપમ્યાદ્ધાતુવૈપમ્યસંભવમ્ ।

દ્રવ્યજં રજ ઇત્યુક્ત તત્કાદાચિત્કસંભવમ્ પાઠ માઠ અઠ ૭-૭ ટીકા ॥

અર્થ:—ખાવાના પદાર્થો વિપરીત હોવાથી ધાતુની વિષમતા થાય છે, અને તેથી ઉત્પન્ન થતું જે રજ છે તે દ્રવ્યજ રજ કહેવાય છે. તે કાંઈક વાર થાય છે. તે દ્રવ્યજ રજવિષયમાં અગિરા ઋષિનીએ પ્રમાણે લખે છે:—

આ દ્વાદશાહાન્નારીણાં મૂત્રવચ્છૌચમિખ્યતે ।

અષ્ટાદશાહાત્સ્નાનં સ્યાન્ત્રિરાત્રં પરતોઽશુચિઃ ॥

અર્થ:—જે સ્ત્રીને પ્રાય કરીને માસ પૂર્ણ થતાં રજોદર્શન થાય છે તેને પણ કાંઈવાર કાંઈ પ્રકારના હોવાથી વચમાં રજોદર્શન થવાનો સંભવ છે. તેમાં જો બાર દિવસને આંતરે રજોદર્શન થાય તો મૂત્રવિસર્જન કરતાં જે પ્રકારનું શૌચ કરે છે તેવું શૌચ આવશ્યક છે. અને ૧૨ મા દિવસથી ૧૮ મા દિવસ સુધીમાં રજોદર્શન થતાં તે જ સમયે સ્નાન કરવાથી શુદ્ધિ થાય છે. ૧૮ મા દિવસે રજસ્વલા થાય તો તેને એક દિવસનું અશૌચ લાગે છે. અને ૨૦ મા દિવસથી લાંબને પછીના રજોદર્શનમાં ત્રણ રાત્રિનું અશૌચ લાગે છે.

જો સ્ત્રીને પક્ષ પક્ષમાં રજોદર્શન થતું હોય, અને જો ૧૦ દિવસની અંદર ફરી રજોદર્શન થાય તો સ્નાન માત્રથી શુદ્ધિ થાય છે, અગિયારમા દિવસે રજોદર્શન થાય તો એક રાત્રનું અને ૧૨ મે દિવસે આવે તો બે દિવસનું, તથા ૧૩ મા દિવસે ત્રણ રાત્રિનું અશૌચ હોય છે.

પ્રસૂતિકાયાઃ કિંચિદ્નમાસાત્પૂર્વ રજોનિવૃત્તૌ સ્નાનમાત્રમ્ પૂર્ણમાસે ત્રિરાત્રમ્ ।

અર્થ:—પ્રસૂતિ વાળી સ્ત્રી એક માસ પૂર્ણ થયા પહેલાં રજસ્વલા થાય તો રજોનિવૃત્તિ થવા બાદ સ્નાનથી શુદ્ધ થાય છે. અને માસ પૂરો થયા પછી રજસ્વલા થાય તો ત્રણ દિવસનું અશૌચ થાય છે.

વિશેષ અડધી રાત્રિ જતા પહેલાં રજસ્વલા થાય તો તે જ પ્રથમ દિન મનાય છે, અને અડધી રાત્રિ વીત્યા બાદ રજસ્વલા થાય તો તે પછીનો દિવસ પ્રથમ દિવસ ગણાય છે.

આતુરે સ્નાન ઉત્પન્ને દશકૃત્વો હ્યનાતુરઃ ।

સ્નાત્વા સ્નાત્વા સ્પૃશેદેનં તતઃ શુદ્ધ્યેત્સ આતુરઃ ॥ પા.મા.અ.૭-૧૯ ॥

અર્થ:—વળી રાગવાળા પુરુષને વચમાં સ્નાન કરવાની જરૂર પડે અને તેનામાં સ્નાન કરવાનું સામર્થ્ય ન હોય તો રાગ રહિત પુરુષ વારંવાર સ્નાન કરીને તેને સ્પર્શ કરે. તે પ્રમાણે દશ વાર કરવાથી તે શુદ્ધ થાય છે.

જ્વરાભિમૂતા યા નારી રજસા ચ પરિપ્લુતા ।

કથં તસ્યા ભવેન્છૌચં શુદ્ધિઃ સ્વાત્કેન કર્મણા ॥

અર્થ:—જનરાદિ રોગથી પીડિત થયેલી સ્ત્રી રજસ્વલા થતાં રોગના નિમિત્તથી સ્નાન નહીં કરી શકતી હોય તો તેનું શૌચ કેવી રીતે થાય, અને કયા કર્મથી શુદ્ધિ થાય ?

ચતુર્થેઽદ્દનિ સંપ્રાપ્તે સ્પૃશેદન્યા તુ તાં સ્ત્રિયમ્ ।

સા સચેલાઽવગાહ્યાપઃ સ્નાત્વા ચૈવ પુનઃ સ્પૃશેત્ ॥

દશદ્વાદશકૃત્વો વા આચામેચ પુનઃ પુનઃ ।

અન્તે ચ વાસસાં ત્યાગઃ તતઃ શુદ્ધા ભવેત્તુ સા ॥

અર્થ:—ચોથો દિવસ પ્રાપ્ત થતાં બીજી સ્ત્રી તેને સ્પર્શ કરે. પછી તે બીજી સ્ત્રી વસ્ત્ર સહિત જલમાં કુબકી ભરીને સ્નાન કરી તે રજસ્વલાને ફરી સ્પર્શ કરે. આ પ્રમાણે દશ અથવા બાર વખત કરીને ફરી ફરી આચમન કરે. અન્તમાં તે રજસ્વલા સ્ત્રી સર્વ વસ્ત્રોના ત્યાગ કરે. એ પ્રકારે તેની શુદ્ધિ થાય છે.

દશાચ શક્તિતો દાનં પુણ્યાહેન વિશુદ્ધયતિ ॥

અર્થ:—અને શક્તિ અનુસાર દાન આપે અને પુણ્યાહ કરાવીને જાંઠા નાખે. તેથી શુદ્ધિ થાય છે. રજસ્વલા સ્ત્રીને ચોથો દિવસ થયા પહેલાં ગ્રહણાદિ નિમિત્તથી સ્નાન કરવું પડે તો ખાણીમાં કુબકી ભરીને સ્નાન નહીં કરવું જોઈએ. પરંતુ પાત્રમાં જલ લઈને સ્નાન કરવું જોઈએ. મૃતક આદિ શૌચમાં પણ તેજ પ્રમાણે સ્નાન થાય છે. અને ચોથો દિવસે પણ કુબકી ભરીને સ્નાન કરતા પહેલાં નદી, તળાવ, આદિને કિનારે જલ લઈને પ્રથમ સ્નાન કરવું, પછી જલમાં કુબકી ભરીને સ્નાન કરવું.

ધર્મશાસ્ત્રોમાં રજસ્વલાને પાળવાના જે નિયમ કલા છે તે કરતાં પણ અધિક નિયમ પાળવાનું વૈદ્યશાસ્ત્રમાં કહ્યું છે:—

આર્તવસાવદિવસાદર્હિસા વ્રત્તચારિણી ।

શયીત દર્મશય્યાયાં પચ્ચેદપિ પતિં ન ચ ॥ ભાવ.પ્ર.પૂ.સ્વ.ગર્ભ.પ્રક્ર.શ્લો. ૩ ॥

અર્થ:—રજનો સમય સર થાય તે દિવસથી હિંસા રહિત તથા અલસચર્યા સહિત દર્શની શય્યામાં મુર્છ રહે, અને પતિનું પણ દર્શન ન કરે.

કરે ગરાવે પર્ણે વા હવિષ્યં વ્યહમાહરેત્ ।

અશ્રુપાતનસ્વચ્છેદમભ્યંદ્રમનુલેપનમ્ ॥

નેત્રપોરજ્જનં સ્નાનં દિવાસ્વાપં પ્રધાવનમ્ ।

અત્યુચ્ચશબ્દશ્રવણં હસનં વહુમાપણમ્ ।

આયાસં ભૂમિસ્થનનં પ્રવાતશ્ચ વિવર્જયેત્ ॥

અર્થ:—અને દાઢમાં લઈને અથવા શેકારામાં અથવા પત્રાગામાં લઈને હવિષ્યાનનું તથા દિવસ મુધી ભોગળ કરે. અને રડવું, નળ કાપવા, તેજ લગાવવું ચન્દનાદિનો લેપ કરવો, (૪), તથા નેત્રોમાં અંજન ઘાલવું, સ્નાન, તથા દિવસે મુર્છ રહેવું, દોડવું તથા આમતેમ જવું આવવું, અનિ જોડ્યા શબ્દો સાંભળવા, હસવું, અત્યન્ત ખોલવું, બહુ પરિશ્રમ કરવો.

બુધિને નખ આદિ વડે ખોતરવી, અને બહુ હવામાં બેસવું-છત્યાદિ સર્વ છોડી દે. (૫).
આ નિયમેને પાલન નહીં કરવાથી દોષ પણ વૈદ્યશાસ્ત્રમાં કહ્યા છે:—

અજ્ઞાનાદ્વા પ્રમાદાદ્વા લોભાદ્વા દૈવતથ વા ।

સા ચેત્કુર્યાન્નિષિદ્ધાનિ ગર્ભો દોષોસ્તદાપ્નુયાત્ ॥

” ॥ ૬ ॥

અર્થ:—જો રજસ્વલા સ્ત્રી મૂર્ખતાથી, પ્રમાદથી, લોભથી અથવા પ્રારબ્ધ વશથી નિષિદ્ધ આચરણ કરે તો ગર્ભને દોષોની પ્રાપ્તિ થાય છે. તે દોષ નીચે પ્રમાણે:—

एतस्या रोदनाद्गर्भो भवेद्विकृतलोचनः ।

नखच्छेदेन कुनखी कुप्टी त्वभ्यंगतो भवेत् ॥

” ॥ ૭ ॥

અર્થ:—રજસ્વલા સ્ત્રી રૂઢ કરે તો ગર્ભ વિકૃત (વિકાર યુક્ત) નેત્રવાળો થાય છે, નખ કાપવાથી કુનખ નામના નખરોગવાળો થાય છે, તેલ લગાડવાથી તે બાલક કુષ્ટ રોગી થાય છે.

अनुछेपनात्तथा स्नानादुःखशीलोऽङ्गनाद्धक् ।

स्वापशीलो दिवास्वापाचंचलः स्यात्प्रधावनात् ॥

” ॥ ૮ ॥

અર્થ:—અન્દન આદિ લગાડવાથી તથા સ્નાન કરવાથી દુર્ગંધિત થાય છે, અંગન લગાડવાથી અંધળો, દિવસે સૂઈ રહેવાથી અત્યંત નિદ્રાલુ, દોડવાથી અચલ થાય છે.

अत्युच्चशब्दश्रवणाद्गधिरः खलु जायते ।

तालुदन्तोष्ठजिह्वासु श्यावो हसनतो भवेत् ॥

” ॥ ૯ ॥

અર્થ:—બહુ ઉંચા શબ્દો સાંભળવાથી ગર્ભ બહેરો, હસવાથી ગર્ભનું તાલુ, દાંત, હોઠ, જીભ એ સર્વ કાળાં થાય છે.

प्रलापीभूरिकथनादुन्मत्तस्तु परिश्रमात् ।

स्खलते भूमिखननादुन्મत्तो वातसेवनात् ॥

” ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—બહુ બોલવાથી બહુ બોલનાર, પરિશ્રમ કરવાથી ગાંઠો, બુધિ બોલવાથી ચાલતાં ચાલતાં પડનાર અને બહુ વાયુનું સેવન કરવાથી તે ગર્ભ (બાલક) ઉન્મત્ત થાય છે.

વળી અંગલિથી અથવા ત્રાંબા અથવા લોહાના પાત્રથી રજસ્વલા સ્ત્રી જલ ન પીએ. વળી ખર્વપાત્રથી પાણી પીવાથી તેનો પુત્ર ખર્વ થાય છે એમ ધર્મસિન્ધુમાં લખ્યું છે.

આ પ્રમાણે રજસ્વલા નિયમો પાળે તો દૃષ્ટ દોષ તેમજ અદૃષ્ટ દોષ બંને થાય છે. તેથી અવશ્ય કરીને તે નિયમોનું પાલન કરવું જોઈએ.

‘ઇતિ સ્ત્રીતૈમિતિકર્મ’ (રજસ્વલા ધર્મ) નિરૂપણ અ. ૧૨ સ. ૨૦ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૨૧.

ગર્ભિણીધર્મનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં રજસ્વલાના ધર્મનું નિરૂપણ કરીને આ સર્ગમાં ગર્ભિણી અને તેના પતિના ધર્મનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

(દોહદસ્યાપ્રદાનેન ગર્ભો દોષમવાપ્નુયાત્ ।

વૈરુધ્યં મરણં ચાપિ તસ્માન્કાર્યં પ્રિયં સ્ત્રિયાઃ ॥ 'યાજ્ઞ.સ્મૃ.ભ.૩-૭૮ ॥

અર્થઃ—ગર્ભવાણી સ્ત્રીની ઇચ્છિત વસ્તુનું નામ દોહદ છે. તે તેને નહીં આપવાથી ગર્ભ રોગાદિથી વિરૂપતા અથવા અંગવિકલ્પતા અથવા મરણને પ્રાપ્ત થાય છે. માટે સ્ત્રીનું પ્રિય પૂરું કરવું જોઈએ. અર્થાત્ તેનો દોહદ તેને આપવો જોઈએ.

ગર્ભિणीવાઙ્મિતં દ્રવ્યં તસ્યૈ દદ્યાદયોચિતમ્ ।

સૂતે ચિરાયુષં પુત્રમન્યથા દોષમર્હતિ ॥ ધર્મ.સિ.પરિ. ૩ પૂર્વાર્ધ ॥

અર્થઃ—પતિનું કર્તવ્ય છે કે ગર્ભિણીની ઇચ્છા જે વસ્તુમાં હોય તે વસ્તુ યોગ્યતાને અનુસાર તેને આપવી જોઈએ. તેમ કરવાથી તે દીર્ઘ આયુષવાળા પુત્રને જન્મ આપે છે. ઇચ્છિત વસ્તુ નહીં આપવાથી ગર્ભમાં હોય આવવાનો સંભવ છે.

આ સિદ્ધાન્ત પ્રત્યેક વૈદ્યશાસ્ત્રને અનુસાર લખ્યો છે. જે સમયે ગર્ભને ઇન્દ્રિયો ઉત્પન્ન થાય છે, તે વખતે ચિત્તમાં પીડાઓનું જ્ઞાન થવા લાગે છે. તેથી તે સમયથી ગર્ભ કાલે આસે છે, અને જન્માન્તરમાં અનુભવ કરેલી વસ્તુઓની માગણી કરે છે, અને તે માતાના હૃદયમાં રહી રહે છે. કેમકે, ગર્ભનું હૃદય માતાથી ઉત્પન્ન થાય છે, અને રસવાહિની નાડીઓ દ્વારા ગર્ભ તથા ગર્ભિણી બનેલા હૃદયની એકરૂપતા સંપન્ન થાય છે. તે કારણથી ગર્ભ જન્માન્તરમાં અનુભવેલી જે વસ્તુની ઇચ્છા કરે છે, તે ઇચ્છા માતાના હૃદયમાં રહી રહે છે. તેથી તે જ વસ્તુની ઇચ્છા માતાને પણ થાય છે. માતાની સંપૂર્ણ ઇચ્છાઓ ગર્ભને અનુસાર થતી નથી, તથાપિ કોઈ બાબતમાં માતાની ઇચ્છા ગર્ભને અનુસાર જ થાય છે, તેથી ચતુર લોક ગર્ભિણીને પ્રય તથા હિત વસ્તુથી તૃપ્ત કરે છે. તે પ્રભાણે નહીં કરવાથી ગભ્ય પ્રાય નષ્ટ થાય છે, અથવા વિકાર યુક્ત થાય છે. માટે ગર્ભિણી જે વસ્તુઓની ઇચ્છા કરે તે સર્વ તેને આપવી જોઈએ. પરન્તુ ગર્ભને જે વસ્તુ અહિત હોય તે નહીં આપવી. જેમકે બહુ ભારે વસ્તુ અને ઉષ્ણ પદાર્થ તથા બહુ તીક્ષ્ણ વસ્તુ નહીં આપવી જોઈએ. તેમજ કષ્ટ આપનાર ચેષ્ટા તથા ગર્ભને હાનિ કરતા અન્ય સર્વ પદાર્થ, જે વૃદ્ધ લોકોએ કલા છે તે સર્વને ત્યાગ કરવો જોઈએ. વળી—

દેવતારક્ષોઽનુચરપરિરક્ષણાર્થં ન રક્તાન્તિ વાસાંસિ ચિમ્બ્યાન્ન મદકરાણિ સ્વાધ્યા

ન્યમ્યવહરેન્ન યાનમધિગેહેન્નપાંસમશ્નીયાત્ સર્વેન્દ્રિયમતિકૂલ્લંથ ભાવાન્દૂરતઃ

પરિવર્જયેત્ ॥

ચરકસંહિતા, ગારીરસ્થાન, અ. ૪, ક. ૨૧ ॥

અર્થઃ—દેવતા તથા રાક્ષસોના દુતોથી રક્ષા થવાને માટે ગર્ભિણી સ્ત્રી રક્ત વસ્ત્રોનું પહેરે, માદક પદાર્થ ન ખાય, સવારી પર ન ચડે, માંસ ન ખાય, તેમજ સર્વ ઇન્દ્રિયોને પ્રતિકૂલ વિષયોનો પણ પરિત્યાગ કરે. સ્ત્રીઓ કોઈ વસ્તુને ગર્ભને હાનિકારક સમજતી હોય તેનો પણ તેણે ત્યાગ કરવો જોઈએ. પરન્તુ જે અહિત પદાર્થમાં ગર્ભિણીની બહુ ઇચ્છા થતી હોય તો તેને હિત વસ્તુની સાથે મેળવીને આપવી, જેથી તેની ઇચ્છા પૂરી થાય, કેમકે ઇચ્છાનો ભંગ થવાથી કોપેલો વાયુ શરીરની અંદર સંચાર કરીને ગર્ભમાં જન્મ ગર્ભને નષ્ટ કરી નાંખે છે, અથવા વિરૂપ કરી દે છે. જ્યારે દોષોને કુપિત કરનારી વસ્તુઓના સેવનથી સ્ત્રીના કુપિત થયેલા હોય શરીરમાં સંચાર કરીને રૂધિર તથા ગર્ભાશયને દૂષિત કરે છે, ત્યારે સ્ત્રી

જે ગર્ભને ધારણ કરે છે તે ગર્ભના માતાથી ઉત્પન્ન થતા રક્ત, ચર્મ, માંસ તથા તેના વિશેષ અંશ મેદ, યુદા, નાસ્તિ, પ્લીહા, હૃદય, ઇત્યાદિક અંગોમાંથી એક અથવા અધિક પણ અંગ વિકાસ્યુક્ત થાય છે એમ ચરક સંહિતા વગેરે ગ્રંથોમાં કહ્યું છે. માટે ગર્ભિણીની ઇચ્છાને પૂર્ણ કરવી, તેમજ પથ્ય ભોજન તથા વ્યવહાર કરવાની પણ આવશ્યકતા છે.

ગર્ભિણીના પતિએ પણ—

સિન્ધુસ્નાનં દ્રુમચ્છેદં વપનં પ્રેતવાહનમ્ ।

વિદેશગમનં ચૈવ ન કુર્યાદ્ગર્ભિણીપતિઃ ॥

ધર્મસિન્ધુ. પરિ. ૩ પૂર્વાર્ધઃ ॥

અર્થઃ—ગર્ભિણીનો પતિ સમુદ્રસ્નાન, વૃક્ષનું છેદન, ક્ષૌર, મડદાસે ઉઠાવવું તથા વિદેશમાં જવું એવું કાઈપણ કાર્ય કરે નહીં. વળી—

પિત્ર્યન્નં ન મુઙ્ગીત પરકીયં નિર્માન્ત્રતઃ ॥

વાસસાનાહતેનાઙ્ગમાચ્છાદ્ય શયનં ત્યજેત્ ॥

શાકર સ્મૃ. અ. ૬. પા. ૩—૨૨ ॥

અર્થઃ—ખીજન મનુષ્યના આપેલા આમન્ત્રણનું શ્રાદ્ધાદિ અન્ન પતિએ નહીં ખાતું જોઈએ, અને જોડેલાં બે વસ્ત્ર અર્થાત ધોતી જોડાને ફાડીતે બે ભાગ બૂદા કર્યા વિનાતો (અન્નાહત) ધોતી જોડા આદિ વસ્ત્ર એાદીને શયન ન કરે.

ગર્ભિણ્યાં ન રતિં કુર્યાન્નાગ્નેર્નિર્વાપયેચ્છિસ્વામ્ ॥

શા. સ્મૃ. અ. ૬. પા. ૩—૨૩ ॥

અર્થઃ—ગર્ભિણીના પતિએ ગર્ભિણી સાથે રતિ ન કરવી, તથા બળતા અગ્નિ(દીપક)ની શિખાને છુટાવવી નહીં.

પળ્માસાન્કામયેન્મત્યોર્ગુર્વિણીમેવૈ સ્ત્રિયમ્ ।

આ દન્તજનનાદુર્ધ્વમેવં ધર્મો ન હીયતે ॥

ભ્રમ. સં. શ્લો. ૧૬૬ ॥

અર્થઃ—ગર્ભિણી સ્ત્રીની સાથે છ માસ સુધી ગમન કરી શકે છે, ત્યાર પછી પુત્રની ઉત્પત્તિ થઇને તેને દાંત આવ્યા પછી ગમન કરી શકાએ. તેમ કરવાથી ધર્મની ક્ષાન્નિયતીનથી.

પૂર્વ શ્લોકમાં કહ્યા મુજબ પત્ની ગર્ભવતી થવાના દિવસથી જ્યોતર્દ્રમ ન રહી શકે તો આ શ્લોકમાં કહેલી રીતે કરવું એવો ભાવ છે. ગમન ન કરવું એ પક્ષ તો ઉત્તમ જ છે. વળી ગર્ભિણીના પતિને પરિત્યાગ કરવાને જે જે વાતો કહી છે તે સર્વ ગર્ભિણીએ પણ ત્યાગ કરવી જોઈએ. તે નીચે પ્રમાણે છે:—

સન્ધ્યાયાં નૈવ ભોક્તવ્યં ગર્ભિણ્યા વરવર્ણિનિ ।

ન સ્થાતવ્યં ન ગન્તવ્યં વૃક્ષમૂલેષુ સર્વદા ॥

મદ્ર. મુ. સ. ૧. અ. ૭—૪૦ ગ ॥

અર્થઃ—હે વરવર્ણિનિ (ઉત્તમ સ્ત્રી) ! ગર્ભવતી સ્ત્રીએ સન્ધ્યાકાલમાં ભોજન ન કરવું જોઈએ; અને કાઈ સમયે પણ વૃક્ષોની નીચે જવું નહીં, તેમ ત્યાં ઉભા પણ ન રહેવું.

ન ધૃતશ્રપણં કુર્યાત્કુપ્પાણં ન ચ સ્વંડયેત્ ॥

શાં. સ્મૃ. અ. ૬. પા. ૩—૨૪ ॥

અર્થઃ—સ્ત્રી ધી ગરમ કરે નહીં, તથા શુરા કોળાને કાપે નહીં.

નોપસ્કરેણ નિવિશેન્મસલોલ્લ્લલાદિપુ ।

જલં ચ નાવગાહેત શૂન્યાગારં ચ વર્જયેત્ ॥

” ૪૧ ॥

અર્થ:—વાટવાના પથ્થર આદિ ઉપર તથા મુસલ, ખાંડણીઆ, આદિ ઉપર બેસવું નહીં, તેમ જલમાં ડુબકી ન મારવી, તથા શન્ય ધરમાં રહેવું નહીં.

વલ્મીકેષુ ન તિષ્ઠેત ન ચોદ્વિગ્નમના ભવેત્ ।

ન નરેને લિલેદ્ભૂમૌ નાંગારેણ ન મસના ॥ ૪૨ ॥

અર્થ:—વલ્મીકે ઉપર બેસવું નહીં, અને કદાપિ ઉદ્વિગ્ન ચિત્તવાળા થવું નહીં. નખ વડે, કોસલા વડે કે ભરમવડે બમિ ઉપર લખવું નહીં.

ન શ્યાલુઃ સદા તિષ્ઠેદ્વ્યાયામં ચ વિવર્જયેત્ ।

ન તુપાઽદ્વારમસાસ્થિકપાલેષુ સમાવિશેત્ ॥ ૪૩ ॥

અર્થ:—હમેશાં સૂતા રહેવાનો સ્વભાવ ન રાખે, અને વ્યાયામનો પરિત્યાગ કરે. અને તુપ, અંગારા, ભરમ, હાડકાં, ઠીકરાં, ઇત્યાદિ ઉપર પણ ન બેસે.

વર્જયેત્કલહં લોકૈર્ગાંત્રભંગં તથૈવ ચ ।

ન મુક્તકેશી તિષ્ઠેત નાથુચિઃ સ્યાત્કર્યચન ॥ ૪૪ ॥

અર્થ:—લોકોની સાથે કલહ ન કરે, તથા કેષથી છાતી ફૂટવી તથા માથું ફૂટવું ઇત્યાદિ પણ ન કરે. શિર ખુલ્લું રાખીને બેસે નહીં, તથા શરીર કદાપિ અપવિત્ર ન રાખે.

ન શયીતોત્તરશિરા ન ચૈવાયઃશિરાઃ ક્વચિત્ ।

ન વસ્ત્રહીના નોદ્વિગ્ના ન ચાદ્રચરણા સતી ॥ ૪૫ ॥

અર્થ:—અને ઉત્તર દિશામાં શિર રાખીને સૂએ નહીં, તથા શિર નીચે કરીને અર્થાત્ ઢાળ તરફ માથું રાખીને સૂએ નહીં, તેમ વસ્ત્ર રહિત સૂએ નહીં, તેમ ઉદ્વિગ્ન થઇને તેમ બીના પગ રાખીને સૂએ નહીં.

નામજ્ઞલ્યાં વદેદ્વાચં ન ચ હાસ્યાધિકા ભવેત્ । ૪૬ ॥

અર્થ:—કદાપિ પણ અમંગળ વાણી બોલે નહીં, અને હાસ્યાદિ બહુ કરે નહીં.

કુપાંતુ શુદ્ધશૂણાં નિત્યમાજ્ઞલ્યતત્પરા ।

સર્વોપધીમિઃ કોળ્ણેન વારિણા સ્નાનમાચરેત્ ॥ મત્સ્ય પુ. સ્વ. ૭-૪૪ ॥

અર્થ:—શુદ્ધરાદિ શુદ્ધજનોની સેવા કરે, અને સિન્દૂર, કાળજી, કેશસંસ્કાર, ભૂષણ આદિ માંગલિક વસ્તુનો ત્યાગ ન કરે, અને સર્વ ઔષધિ નાંખીને જળને ગરમ કરીને પકી થોડું ઠંડું પડ્યા દઇને (કોળ્ણ-થોડું ગરમ) તે વડે સ્નાન કરે. પદ્મપુરાણમાં શુદ્ધરાદિની પૂજા કરવાનું લખ્યું છે. તેથી અહીં શુદ્ધપાને પણ પૂજની અન્તર્ગત સમજવી.

કુષ્ટામાંસીહરિદ્રાભિર્વૈચાસૈલેયચન્દ્રનૈઃ ।

મૃતચમ્પકકર્પૂરૈર્મુસ્તૈઃ સર્વોપધિઃ સ્મૃતા ॥ શબ્દસ્તોમમહાનિધિઃ ॥

અર્થ:—કુંડ, જટામાંસી, કળદર, વજ, શિલાજિત, ચન્દન, અંધાનું પુષ્પ, કપૂર, મોથ (મુસ્ત) એ સર્વોપાધિ કહેવાય છે.

કૃતરસા સુશૂપા ચ વાસ્તુપૂજનતત્પરા ।

તિષ્ઠેત્પસન્નવદના મર્તુઃ મિયદિતે રતા ॥

મત્સ્ય પુ. સ્વ. ૭-૪૫ ॥

અર્થ:—વળી રક્ષાખ-ધનાદિ વડે તેની રક્ષા કરવી. તેમ તે અલંકારયુક્ત રહે, તથા ઈષ્ટનું પૂજન કરવામાં તત્પર રહે, અને પ્રસન્ન વદને હમેશાં પતિના હિતમાં તત્પર રહેવું નોંધ્યે.

દાનશીલા તૃતીયાયાં પાર્વણ્યં નક્તમાચરેત્ ।

इतिवृत्ता भवेन्नारी विशेषेण तु गर्भिणी ॥

॥ ૪૬ ॥

અર્થ:—તૃતીયાને દિવસે કંઈક દાન કર્યા કરે, અને અમાવાસ્યા તથા પૂર્ણિમાને દિવસે રાત્રિભોજન કરે. એ પ્રમાણેનાં આચરણ સર્વ સ્ત્રીઓને આવશ્યક છે, તેમાં ગર્ભિણીને વિશેષે કરીને જરૂર છે.

कुस्त्रीभिर्नाभिभापेत शूर्पवातश्च वर्जयेत् ।

मृतवत्सादिसंसर्ग परपाकं च सुन्दरि ॥

નારદીયપુરાણમ્ ॥

અર્થ:—હે સુન્દરિ ! દુરાચારિણી સ્ત્રીઓની સાથે સંસર્ગ ન રાખે, તથા સૂપકું લઇને ધાન્યાદિ ખાડે નહીં, અને જે સ્ત્રીઓનાં સન્તાન મરી જતાં હોય તેવી સ્ત્રીઓની સાથે સંસર્ગ ન રાખે, તેમ બીજાના ધરમાં ભોજન કરવાનો પણ પરિત્યાગ કરે.

न बीभत्सं किञ्चिदीक्षेत न रौद्रां ब्रूयात्कयाम् ।

गुरुं वात्युष्णमाहारमजीर्णं न समाचरेत् ॥

॥

અર્થ:—કોઈ ભયંકર વસ્તુને જીએ નહીં, તથા ભયાનક કથા સાંભળે નહીં. ભારે ખોરાક તથા અત્યંત ગરમ ભોજન પણ ન ખાય, તેમજ અજીર્ણ થાય તેટલું બધું પણ ન જમે. સ્વભાવગુરુ, માત્રાગુરુ, તથા સંસ્કારગુરુ એમ ત્રણ પ્રકારની ગુરતા હોય છે. તેમાં મગ વગેરે પદાર્થ સ્વભાવથી હલકા છે, છતાં માપ કરતા અધિક ખાય તો ગુરુ થાય અને સમયાનુસાર પચે નહીં. તેથી અધિક ખાધેલો હલકો પદાર્થ માત્રાગુરુ કહેવાય છે. અને અડધ વગેરે સ્વભાવથી પચવામાં ભારે પડે છે. તેથી તે સ્વભાવગુરુ અથવા પ્રકૃતિથી ગુરુ કહેવાય છે. લાડુ આદિ (મિઠાઈ) સંસ્કારગુરુ કહેવાય છે. આ ત્રણ પ્રકારના ગુરુ પદાર્થ પ્રસિદ્ધ છે. તેથી અતિરિક્ત કાલગુરુ પણ હોય છે. જેમ રોજ હલકો પદાર્થ ખાનાર મનુષ્યને જમવાનો સમય ૧૦ કે ૧૧ વાગ્યાનો હોય, છતાં મોડા એટલે એક કે બે વાગે જમવાથી પચવામાં કઠણ પડે છે. તેથી મોડા ખાધેલા પદાર્થને કાલગુરુ કહે છે. વળી—

આહારં વદ્વિધં ચૌષ્યં પેયં લેહ્યં તથૈવ ચ ।

भोज्यं भक्ष्यं तथा चर्वणं गुरुं विद्याद्यथोत्तरम् ॥ योगरत्नाकरभोजनक्रमस्तो. ૧૩૯ ॥

અર્થ:—ચૌષ્ય, પેય, લેહ્ય, ભોજ્ય, ભક્ષ્ય અને ચર્વણ એમ છ પ્રકારનાં ભોજન હોય છે. તેમાં જે ઉત્તર ઉત્તર પદાર્થ છે તે પૂર્વ પૂર્વથી ગુરુ છે એમ જાણવું. અર્થાત્ ચૌષ્યથી પેય, અને પેયથી લેહ્ય, ઇત્યાદિ ચર્વણ પર્વન્ત ઉત્તરોત્તર અધિક ગુરુ છે. તેમાં ચર્વણ પદાર્થ સર્વથી અધિક ગુરુ છે. તેના ભેદ વિશેષ કરીને ભોજનવિધિમાં જોવા.

अतिरुक्षं च नास्नीयादत्युष्णमतिभोजनम् ।

अत्युष्णमतिशीતं च गुर्वाहारं विवर्जयेत् ॥

॥

અર્થ:—અહુ લૂણું, તથા અહુજ ગરમ, તથા પરિણામથી જે વસ્તુ અહુ ગરમ હોય, તથા માપથી અધિક, તથા અહુજ ગરમ અને અહુજ ઠંડુ, તથા ગુરુભોજન, પણ ન કરવું.

ગુરુ આદિનો ભેદ બોજનક્રમમાંથી જણી લેવો.

ઉગ્રોપચં તથા ક્ષારં મૈથુનં ભારવાહનમ્ ।

કૃતે પુંસવને ચૈવ ગર્ભિણી પરિવર્જयेत् ॥

અર્થ:—બહુ તીક્ષ્ણ સ્વભાવવાળું ઔષધ, તથા કોઈ પ્રકારનો ખાર ખાવો નહીં. તેવી રીતે પુરુષસમાગમ તથા ભાર ઉચકવો ઇત્યાદિ કાર્ય પુંસવન થયા પછી ગર્ભવતી સ્ત્રી કરે નહીં.

ગર્ભિણી કુઠ્ઠજરાશ્વાદિશૈલહર્મ્યાદિરોહણમ્ ।

વ્યાયામં શીઘ્રગમનં શકટારોહણં ત્યજેત્ ॥

પ્રયોગપારિજાતકસ્યપઃ ॥

અર્થ:—ગર્ભિણી સ્ત્રી હાથી, ઘોડા, આદિ તથા પર્વત, મેડા આદિ ઉપર ચઢે નહીં, તથા વ્યાયામ ન કરે, તથા જલદી ચાલે નહીં. અને ગાડા આદિમાં બેસવું ઇત્યાદિનો પણ પરિત્યાગ કરે.

શોકં રક્તવિમોહં ચ સાધ્વસં કુચકુટાસનમ્ ।

વ્યવસાયં દિવા સ્વાપં રાત્રૌ જાગરણં ત્યજેત્ ॥

અર્થ:—શોક કરવો, તથા શરીરમાંથી લોહી કાઢવું, તથા ભય (સાધ્વસ) પામવો, તથા કુચકુટાસને બેસવું, તથા બહુ વ્યવસાય કરવો, તથા દિવસે સવું અને રાત્રિમાં જાગવું એનો પણ પરિત્યાગ કરવો બોધ્યો.

કુશાઢં દુર્વલા ચૈવ વાર્ષિક્યં મમ ચાગતમ્ ।

સ્તનૌ મે ચલિતૌ સ્થાનાનમુત્ત્વં ચ વલિભક્તુરમ્ ॥

પદ્મ.પુ.સ્વ.૧મ.૭-૪૧ ॥

પદ્મવિધં ત્વયા ચાહં કૃતેતિ ન વદેત્ કર્વાચત્ ॥

॥ ૫૦ ॥

અર્થ:—વળી હું બહુ દુઝળી થઈ, મને જલ્પવસ્થા પ્રાપ્ત થઈ છે, મારા સ્તન નિશાનથી બધું થઈ છે, અને મારે મોઢે વળીઆં પડીને મોં ખરાબ થયું છે, એ પ્રકારનું સર્વ તમને કહ્યું છે—એ પ્રમાણે કદાપિ પતિને કહે નહીં.

ઈતિવૃત્તા ભવેન્નારી વિશેષેણ તુ ગર્ભિણી ।

યસ્તુ તસ્યા ભવેત્પુત્રઃ શીલાયુર્ધ્વદિસંયુતઃ ॥

મત્સ્ય.પુ.અ.૭સ્કો.૪૬-૭ ॥

અર્થ:—સ્ત્રીએ આ પ્રકારનાં આચરણવાળી થવું બોધ્યું. અને વિશેષે કરીને ગર્ભિણી સ્ત્રીએ આ નિયમો પાળવા યોગ્ય છે. આવાં આચરણથી રહેનારી સ્ત્રીને જે પુત્ર થાય છે તે શીલ સ્વભાવ વાળો તથા દીર્ઘ આયુ વાળો થાય છે.

હનિ ગર્ભિણીધર્મનિરૂપણ અ. ૧૨ સ. ૨૧. સમાપ્ત.

અધ્યાય. ૧૨. સર્ગ ૨૨.

ગર્જાધાનાદિસંસ્કારનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં ગર્ભિણીના નિયમોનું કથન કરીને આ સર્ગમાં ગર્જાધાનાદિ સંસ્કારોનું નિરૂપણ કરવામાં આવ્યું છે.

ગર્ભાધાનં પુંસવનં સીમન્તો જાતકર્મ ચ ।

નામક્રિયા નિષ્ક્રમાન્નપ્રાશનં વપનક્રિયા ॥ વ્યા. સ્મૃ. અ. ૧-૧૪ ॥

કર્ણવેધો વ્રતાદેશો વેદારમ્ભક્રિયાવિધિઃ ।

કેશાન્તઃ સ્નાનમુદ્દાહો વિવાહાગ્નિપરિગ્રહઃ ॥ ,, ॥ ૧૫ ॥

ત્રેધાગ્નિસંગ્રહથેતિ સંસ્કારાઃ પોદશ સ્મૃતાઃ ।

ન વૈધાઃ કર્ણવેધાન્તા મન્ત્રવજ્યં ક્રિયાઃ સ્ત્રિયાઃ ॥ ,, ॥ ૧૬ ॥

વિવાહો મન્ત્રતસ્તસ્યાઃ શૂદ્રસ્યામન્ત્રતો દશ ॥ ,, ॥ ૧૭ ॥

અર્થઃ—૧. ગર્ભાધાન, ૨. પુંસવન, ૩. સીમન્ત, ૪. જાતકર્મ, ૫. નામકરણ, ૬. નિષ્ક્રમણ, ૭. અન્નપ્રાશન, ૮. મુંડન, (૧૪) ૯. કર્ણવેધ, ૧૦. ઉપનયન, (વ્રતાદેશ—જનો-ર્ધની વિધિ), ૧૧. વેદારંભ, ૧૨. કેશાન્ત(ગોદાન—વાળ સંબંધી કર્મનું નામ છે), ૧૩. બ્રહ્મચર્યની સમાપ્તિનું સ્નાન (સમાવર્તન), ૧૪. વિવાહ, ૧૫. વિવાહના અગ્નિનું ગ્રહણ અને ૧૬. દક્ષિણાગ્નિ, ગાહપત્ય તથા આહવનીત્ય એ ત્રણ અગ્નિનું ગ્રહણ—એ સોળ સંસ્કાર કલા છે. તેમાં કન્યાના ગર્ભાધાનથી કર્ણવેધ પર્યન્તના નવ સંસ્કાર મંત્ર વિના કરવા બોધ્યે, તેના દશમો સંસ્કાર કેવળ વિવાહ વેદોક્ત મંત્રથી થાય છે. અને શૂદ્રના ગર્ભાધાનથી કર્ણવેધ પર્યન્તના નવ અને દશમો વિવાહ એ ૧૦ સંસ્કાર છે, અને તે સર્વ મન્ત્ર વિના થાય છે. વળી—

બ્રહ્મક્ષત્રિયવિદ્રશૂદ્રા વર્ણાસ્ત્વાધ્યાત્મયો દ્વિજાઃ ।

નિવેકાઘાઃ ક્ષમશાનાન્તાસ્તેષાં મન્ત્રતઃ ક્રિયાઃ ॥ વ્યા. સ્મૃ. અ. ૧-૧૦ ॥

અર્થઃ—બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય તથા શૂદ્ર એ ચાર વર્ણ(જાતિ) છે. તેમાંના પહેલા ત્રણ વર્ણને દ્વિજાતિ કહે છે, અને તેમને ગર્ભાધાનથી લઇ વ્રેતકર્મ પર્યન્તની સર્વ ક્રિયા વેદિક મન્ત્ર દ્વારા જ થાય છે.

ગૌતમશ્રુત્યે પોતાના ધર્મશાસ્ત્રમાં ૪૦ સંસ્કાર કલા છેઃ—

૧. ગર્ભાધાન, ૨. પુંસવન, ૩. સીમન્ત, ૩. જાતકર્મ, ૫. નામકરણ, ૬. અન્નપ્રાશન, ૭. મુંડન, ૮. ઉપનયન, ૯. ઋગ્વેદનો આરંભ, ૧૦. યજુર્વેદનો આરંભ, ૧૧. સામવેદનો આરંભ, ૧૨. અથર્વવેદનો આરંભ, ૧૩. સમાવર્તનસ્નાન, ૧૪. વિવાહ, ૧૫. દેવપદ, ૧૬. પિતૃયજ્ઞ, ૧૭. મનુષ્યયજ્ઞ, ૧૮. ભૂતયજ્ઞ, ૧૯. બ્રહ્મયજ્ઞ, ૨૦. અગહન (માર્ગશીર્ષ વદી ૮નું શ્રાદ્ધ), ૨૧. પૌષ વદી ૭નું શ્રાદ્ધ, ૨૨. માગ વદી ૮નું શ્રાદ્ધ, (આ ત્રણ અષ્ટકાનાં પાર્વણ્ય શ્રાદ્ધ છે), ૨૩. આવણી કર્મ, ૨૪. આગ્રહાયણી યજ્ઞ, ૨૫. ઐત્રી પૂર્ણિમાનો યજ્ઞ, ૨૬. આશ્વિનની પૂર્ણિમાસીનો યજ્ઞ, અગહન—માર્ગશીર્ષ—વદી ૮ ના શ્રાદ્ધથી અહીં સુધીના ૨૫ યજ્ઞ કહેવાય છે), ૨૭. અગ્નિઓનું સ્થાપન, ૨૮. અગ્નિહોત્ર, ૨૯. દર્શપૌર્ણિ-માસયજ્ઞ, ૩૦. આગ્રયણી (નવાનેષ્ટિ), ૩૧. ચાતુર્માસ યજ્ઞ, ૩૨. પશુબન્ધ યજ્ઞ ૩૩. સૌત્રામણિ યજ્ઞ (અગ્નિ સ્થાપનથી અહિં સુધીના યજ્ઞ હવિર્યજ્ઞ કહેવાય છે), ૩૪. અગ્નિષ્ટોમ ૩૫. અત્યગ્નિષ્ટોમ. ૩૬. ઉકથ્ય, ૩૭. પોદશી, ૩૮. વાજપેય, ૩૯. અતિરાત્ર અને ૪૦. આપ્તોર્થમ. (અગ્નિષ્ટોમથી અહીં સુધી ૭ સોમયજ્ઞ છે.) આ ૪૦ સંસ્કાર કલા છે. આ

भूगद्वयामवामोति ऋतौ भावांपराङ्मुखः ॥

॥ ४६ ॥

અર્થ:—જો પુરુષ ઋતુકાલમાં પત્ની સાથે ગમન કરતો નથી તેને ગર્ભસ્થિતિ આવતી મારવાનું પાપ થાશે છે. પરન્તુ કામના હોવા છતાં પણ પત્ની ઉપર દ્રેષ હોવાથી ગમન કરતો હોય તો તેને માટે આ દોષ છે. વિરક્ત હોવાથી ન જતો હોય તો તેને માટે નર્વ વિશેષ આ લોકના ભોગ ભોગવવાનું અથવા ધર્મ સંપાદન કરીને પરલોક સંબંધી સુ પ્રાપ્ત કરવાનું મુખ્ય સાધન શરીર છે. તેથી શરીર ઉત્પન્ન કરવામાં તેમજ શરીરની રક્ષા કરવામાં પણ પ્રત્યેક દિવસ રાખવી આવશ્યક છે. એટલુંથી શાસ્ત્રમાં પ્રથમ શરીરરક્ષા કહી છે.

शरीरं सर्वधर्मस्य रक्षणीयं प्रयत्नतः ।

शरीरात्सर्वते धर्मः पर्वतात्सलिलं यथा ॥ जंस्व० स्मृ० अ० ૧૭-૬૫ ।

અર્થ:—મનુષ્યનું શરીર જ સંપૂર્ણ ધર્મ કૃપી ધન છે, કારણકે જેવી રીતે પર્વતોમાં જલ અવે છે, તેવી રીતે શરીર કૃપી પદાર્થમાંથી ધર્મકૃપી નદી વહે છે.

विना देहेन कस्यापि पुरुषार्थो न विद्यते ।

तस्माद्देहघ्नं रक्षेत्पुण्यकर्माणि साधयेत् ॥ ग० पु० अ० ૧૬ સ્ત્રો० ૧૭ ।

અર્થ:—શરીર વિના કોઈને પણ પુરુષાર્થની સિદ્ધિ જોવામાં આવતી નથી. તેથી દેહ ક્ષતિ ધનની પ્રથમ રક્ષા કરવી જોઈએ. અને દેહ વડે પુણ્ય કર્મો સંપાદન કરવાં તેજ મનુષ્યનું કર્તવ્ય ॥

માટે શરીરથી સર્વ કાર્ય બને છે. તે શરીરની ઉત્પત્તિ પ્રથમ ગર્ભાધાનથી થાય છે. માતા તથા પિતાના તથા પોતાના-એ પણ અંશ પ્રાણીના શરીરમાં હોય છે એમ પહેલાં કા ચૂક્યા છીએ. માટે માતા પિતાના અંશથી ઉત્પન્ન થનાર બાલકના શરીરના અવયવો બધા, પુષ્ટિ, આદિને માટે વિવાહ તથા ગર્ભાધાન આદિ ચંદ્રકારે બહુ યોગ્ય રીતે કરવા ખ્યાલ રાખવાનું શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે. બીજા વાવવામાં વિપરીત થાય તો ખેતી સાફ કે આપની જોવામાં આવતી નથી. શરીરની ઉત્પત્તિ કરવાને માટે ગર્ભાધાન બહુ એક બી રીતવા સમાન છે. હાલના સમયમાં ફેટલાકે પ્રત્યક્ષપ્રમાણવાદી નવીન લોક આ સવાનોને ઘુચ્છ માને છે. એ લોકને પણ આ લોકના નાના પ્રકારના ભોજો ભોગવવાની ઇચ્છા તો થાય છે. પરન્તુ ભોજ્ય પદાર્થોને ભોગવવા એ નીરોગ અને બલવાન શરીર વિના બ શકે નહીં. અને નીરોગતાને માટે વંધનો આશ્રય સર્વ કાષ્ટ લે છે. તેથી વંદ્યશાસ્ત્રના નિર્મોને અહીં ખાત્ર બતાવ્યા છે.

अतिवसावदिवसादित्तुः पौंडश रात्रयः ।

गर्भग्रहणयोग्यस्तु स एव समयः स्मृतः ॥

અર્થ:—જેવનવા ચલાના દિવસથી ૧૬ રાત્રિ સુધી સ્ત્રીનો ઋતુકાલ કહેવાય છે. આ પ્રવચન કરવાનો ૫૫ તેજ સમય હતો છે. કાર્ત્ત્ત્ર અન્યમાં એમ પણ કહ્યું છે કે સ્નાન દિવસ પછી ૧૨ રાત્રિ પર્વન્ત પ્રાણણી, દશ રાત્રિ પર્વન્ત સ્ત્રિપ્રાણી, આઠ રાત્રિ સુ વેશ્યા અને છ રાત્રિ સુધી શૂદ્રા ગર્ભ ધારણ કરવા યોગ્ય શક્તિ યાજી રહે છે. તથા આ નિયમ સર્વમાન્ય નથી. પહેલાં કહેલી ૧૬ રાત્રિ સર્વ જાતની સંપૂર્ણ સ્ત્રીઓ માટે સર્વને એમ છે.

આયુઃક્ષયમયાદ્વર્તા પ્રથમે દિવસે સ્ત્રિયમ્ ।

દ્વિતીયેઽપિ દિને ર્સ્ત્યુત્યજેદ્વતુર્મર્તો તથા ॥ ભાવ.પ્ર.પૂ.સ. ગર્ભ.પ્રક.છો.૧૩ ॥

તત્ર યથાહિતો ગર્ભો જાયમાનો ન જીવતિ ॥ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—ઋતુમતી સ્ત્રીના ઋતુને પહેલે દિવસે બે ગર્ભ રહ્યો હોય તો સન્તાનનું આયુ ક્ષીણ થાય છે, અને બીજે દિવસે રહેલા ગર્ભનું આયુક પણ જીવતુ નથી. માટે તે બચથી રતિને માટે તે બે દિવસોનો ખાસ ત્યાગ કરવો જોઈએ.

આહિતો યસ્તુતીયેઽદિ સ્વલ્પાયુર્વિકલાઙ્ગકઃ ॥ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—અને ત્રીજે દિવસે રહેલો ગર્ભ જન્મે તોપણ અલ્પાયુવાળો અને વિકલ અંગ વાળો ઉત્પન્ન થાય છે. માટે તે દિવસનો પણ ત્યાગ કરવો જોઈએ.

અતઃ ચતુર્થી પટ્ટી સ્યાદ્દષ્ટમી દશમી તથા ।

દ્વાદશી चापि या रात्रिस्तस्यां तां विधिना भजेत् ॥ ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—માટે ચોથી, છઠી, આઠમી, દશમી અને બારમી રાત્રિમાં ગર્ભાધાનને માટે વિધિ પૂર્વક તેનું સેવન કરે.

અત્રોત્તરોત્તરં વિદ્યાદાયુરારોગ્યમેવ ચ । ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—આ પ્રકારે ઉત્તર ઉત્તર રાત્રિમાં ગમન કરવાથી આયુ અને આરોગ્યની અધિકતા થાય છે. ઉત્તરોત્તર રાત્રિમાં ઉત્પન્ન થયેલા સન્તાનમાં આયુ, આરોગ્ય અને બલની વૃદ્ધિ થાય છે. ચોથા દિવસ કરતાં છઠા દિવસે અધિક, છઠાથી આઠમા દિવસે તેથી અધિક, એ પ્રમાણે “ઉત્તરોત્તર” નો ભાવ છે.

ચરં દારુણમં પૌષ્ણં દક્ષાગ્રી ચ દ્વિદૈવતમ્ ।

શ્રાદ્દાહં ચૈવ રિક્તાં ચ હિત્વાન્યસ્મિન્વિધીયતે ॥ છબુ.ભાસ્વ.સ્મ.પ્રક.૩-૨ ॥

અર્થ:—શ્રવણ, ધનિષ્ઠા, શતભિષા, પુનર્વસુ, સ્વાતિ, મૂલ, અશ્લેષા, જ્યેષ્ઠા, આર્દ્રા, અશ્વિની, કૃત્તિકા, અને વિશાખા એ નક્ષત્રો તથા શ્રાદ્ધનો દિવસ તથા બંને પક્ષની ચતુર્થી, નવમી અને અતુર્દશીને છોડી અન્ય દિનામાં ગર્ભાધાનનું વિધાન કરે છે. અર્થાત્ તે દિવસોને છોડીને અન્ય દિવસોમાં ગર્ભાધાન કરવું જોઈએ.

વળી વ્યતીપાત, માતાપિતા મરી ગયાં હોય તે તિથિ, શ્રાદ્ધનો આગલો દિવસ તથા શ્રાદ્ધને દિવસે, જન્મનક્ષત્રમાં તથા દિવસની વખતે ગમન કરવું યોગ્ય નથી. તેમજ વળી ગર્ભાધાન કરવાને માટે ઋતુનો ચોથો અથવા છઠો આદિ દિવસ પણ હોવો જોઈએ. ગર્ભાધાન કરવાને દિવસે પ્રાતઃકાલમાં ઉડી શૌચાદિ કરીને પતિ તથા પત્ની બંને સ્નાન કરીને શ્વેત વસ્ત્ર પહેરે. બાદ પ્રાતઃકાલની ઉપાસના કરીને જૂમિ લીંપીને પ્રથમ સ્વસ્તિવાચન કરીને નાન્દીશ્રાદ્ધ કરે. અને ચરમાંથી પ્રજ્વલિતે એક આહુતિ આપે. તે પછી પ્રજ્વલિતે “વિષ્ણુર્યોનિમ્” એ મંત્રથી છ આહુતિ આપે, અને નૈઋત્યે એ મંત્રથી એક આહુતિ આપે. અને તે પછી હજાર થઈને પૂર્વમાં મુખ કરીને બેઠેલી પોતાની પત્નીના શીરને હાથથી સ્પર્શ કરે. અને “અપનઞ્ચ” તથા “વચેન ચ” એ બે સૂકતોને જાપે. અને “અગ્નિસ્તુ” તથા “વિશ્વવસ્તમમ્” એ બે ઋચાઓ, તથા “સૂર્યો નો દિવ” પ્રત્યાદિ

પાંચ મન્ત્રો વડે સૂર્યની સ્તુતિ કરે. પછી “અશ્વઘ્ન-ધા” નામની ઔષધિનો રસ વસ્ત્રમાં “હ્રદીર્વ્ય” એ મંત્ર ભણી પત્નીના જમણા નાકના છિદ્રમાં નીચે. તે પછી “સ્વિષ્ટકૃત્” આદિ કર્મ કરીને સ્ત્રી અને પુરૂષ નવીન વસ્ત્ર પહેરે, અને ક્ષણનો મન્ત્ર ભણીને પતિ પત્નીના ખોજામાં બિભેઈ, લીંછુ, નાજિએર, ફળાં, ખજૂર, ચોપારી, નારંગી, આદિ ફળ આપે અને જે વાદાણુ હોતા છે તેને સાંઠ, ગાય, સુવર્ણ, આદિ શક્તિ અનુસાર દક્ષિણા આપે. પછી વ્રાહ્મણોને ભોજન કરાવી દક્ષિણા પણ આપે. અને ગર્ભાધાનસંસ્કારકર્મમાં ઉપાસનાના અગ્નિમાં સ્થાલીપાક, આગ્રયણુ, તથા અગ્નીકરણુ કર્મ કરે તે પછી પોતાના બન્ધુઓની સાથે ભોજન કરીને પ્રસન્ન થિતે તે જ દિવસની રાત્રિમાં ગર્ભાધાન કરવું ઇચ્છે છે. રાત્રિમાં શ્વેત વસ્ત્ર, માળા, આદિ પહેરી મનોહર ભોજન કરીને સમાગમની ઇચ્છા કરતા સ્નેહયુક્ત ત્રીપુરણ મુખ ઉત્પન્ન કરનાર મુગ્ધયુક્ત શય્યા થિજાવી પુરૂષ જમણા પગથી અને સ્ત્રી ડાબા પગથી શય્યા ઉપર ચઢે. આ સંબંધમાં ભાવપ્રદાશમાં નીચે પ્રમાણે કથું છે:

સ્નાતશ્ચન્દનલિપ્તાઃ મુગન્ધમુમનોઽર્ચિતઃ ।

યુક્તવૃષ્પ. મુવસનઃ મુષેપસપલંકૃતઃ ॥ માંપ્ર૦૫૦૦૪૦ગ૦પ્ર૦છો૦ ૨૭ ॥

તામ્યૂલવદનસ્તસ્યામન્નરક્તાઽધિકસ્મરઃ ।

પુત્રાર્પી પુરુષો નારીમુષેપાઽચ્ચયને શુભે ॥

” ॥ ૨૮ ॥

અર્થઃ—સ્નાન કરીને શરીરમાં ચન્દન લગાડીને મુગન્ધિત અત્તર આદિ દ્રવ્યોને ધારણ કરીને મુગન્ધ પુષ્પો (સુમનસ) યુક્ત, વીર્યને પુષ્ટ કરનાર પદાર્થો જામેલો, સુન્દર વસ્ત્ર ધારણ કરેલો, ઉત્તમ વેષવાળો, તામ્યૂલ આધેયો, અધિક કામની ઇચ્છાવાળો, સ્ત્રીમાં આસક્તિવાળો, અને પુત્રની ઇચ્છાવાળો એવો પુરૂષ શુભ શય્યા ઉપર સ્ત્રીની પાસે જાય. અહીંમાં પાન ખાવાનું લખેલું છે, પરન્તુ ગર્ભાધાનને દિવસે પાન ખાવું યોગ્ય નથી. શય્યાપરોડણુ પછી અને સમાગમ પહેલાં ફેટલાક વૈદિક મન્ત્રો બાણવાના છે. માટે ગર્ભાધાનનો દિવસ છોડીને અન્ય દિવસે પાન ખાવાની દરકત નથી. એ મન્ત્રો માનવ શૃલશૂત્રના પુરૂષ ૧ ખંડ ૧૪ માં લખ્યા છે.

શય્યામાં આરોહણ કરીને વિવાહ વળતે સ્ત્રીની કટિમાં બાધેલી મેખલાને છોડીને નીચે બનાવ્યા પ્રમાણે બે સમાગમ કરે. સમાગમ કરતા પહેલાં પતિને દેખતી સતી પત્ની “અવદનં ત્વા તપસા ચેકિતાનં તપસો વિભૂતમ્ । इह प्रजामि ह रयि रराणः प्रजापत्य प्रजया पुत्रकाम ” એ મંત્રને બોલે અને પત્નીને જોતો સતો પુરૂષ “अथ इयं ररा मनसा दीप्यानां म्वायां तनू गतिवये वाघमानाम् उपमामुच्चायुवतिर्य-भूया प्रजापत्य प्रजया पुत्रकामे” ॥ એ મન્ત્રને પતિ બોલે. ફરી “प्रजापतिस्तनयं मे जुषस्य स्वप्ता देय. सहमान इन्द्रः विश्वेदेवेऽर्जुनमि. संविदान. पुंतां यहनां मातरो स्याथ” એ મંત્રને પત્ની બોલે, અને “अहं गर्भमदद्यामोषधीष्वह विश्वेषु मुयनेध्वन्त । प्रजा अजनयं पृथिव्या अहं जनिष्यो ज्यरोषु पुत्रान् ” આ મંત્રને પતિ બોલે. પછી સમાગમ કરવાનું લખ્યું છે. ગર્ભાધાનના નિયમ જેવી રીતના પોતપોતાના ગ્રામગમના કરતા દોષ તેવી રીતના પાત્રવા જોઈએ.

વગી ગર્ભાધાન પહેલાં સ્ત્રી તથા પુરૂષને વમન અને વિરેચન વડે શુદ્ધ કરીને પછી અગ્રયણનાં અનુરાસન(જસ્તિવિરોધ)નો પ્રયોગ કરીને પુરૂષને મધુર ઔષધિઓથી પક-

વેલું ઘી તથા દૂધ પાતું બોધ્યું, અને સ્ત્રીને માંસ તથા તેલ ખવરાવતું બોધ્યું—એવું ચરક મંહિતાના શારીરરચનાના આક્રમા અધ્યાયમાં લખ્યું છે તે માંસ ખાનારને માટે કહ્યું છે. અન્યને માંસના જેવા શુભવાળો પદાર્થ ખવરાવવો બોધ્યો એવો ભાવ છે.

ષ્ટિ ગર્ભાધાનસંસ્કારનિરૂપણ ૨૦ ૧૨ સં ૨૨ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૨૩.

ગર્ભાધાન યોગ્ય સ્ત્રી પુરૂષનું નિરૂપણ.

પૂર્વ સર્ગમાં ગર્ભાધાનની વિધિને કહીને આ સર્ગમાં ગર્ભાધાનને યોગ્ય સ્ત્રી તથા પુરૂષનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

કામાન્મિયુનસંયોગે શુદ્ધશોણિતશુક્રજઃ ।

ગર્ભઃ સંજાયતે નાર્યાઃ સ જાતો વાલ ઉચ્યતે ॥ મા.પ્ર.વૃ.સ્વ.ગ.પ્ર.સ્ત્રો, ૨૭॥

અર્થઃ—કામના વેગથી સ્ત્રી પુરૂષના પરસ્પર સંયોગથી શુદ્ધ રૂધિર અને શુદ્ધ વીર્યથી સ્ત્રીને ગર્ભ રહે છે. તેથી જે ઉત્પન્ન થાય છે તે બાલ કહેવાય છે. તેથી પુરૂષનું વીર્ય અને સ્ત્રીનું રૂધિર શુદ્ધ હોય તો ગર્ભ શુદ્ધ થાય છે, અને અશુદ્ધ હોય તો અશુદ્ધ થાય છે.

દમ્પત્યોઃ કુષ્ઠપાહુલ્યાદુષ્ટશોણિતશુક્રયોઃ ।

યદપત્યં તયોર્જાતં જ્ઞેયં તદપિ કુષ્ટિતમ્ ॥

,, ॥ ૨૮ ॥

અર્થઃ—જે સ્ત્રી અને પુરૂષને કુષ્ઠ નામનો મહારોગ હોવાથી તેમનું રૂધિર અને વીર્ય બગડેલું હોય તેમનાથી જે સન્તાન ઉત્પન્ન થાય તે કુષ્ઠ રોગથી યુક્ત થાય છે. અહીં કુષ્ઠ રોગ ઉપલક્ષણ છે. અર્થાત્ કુષ્ઠ જેવા લપ્કર ક્ષ્વાદિ રોગવાળાં સ્ત્રી પુરૂષના રજ અને વીર્યથી ઉત્પન્ન થતાં સન્તાનોને પણ તેજ રોગ અવશ્ય હોય છે. અને વાસુ આદિથી જેનું વીર્ય દૂષિત થયું હોય તે પુરૂષમાં સન્તાન ઉત્પન્ન કરવાનું સામર્થ્ય હોતું નથી એવું સુશ્રુતમાં કહ્યું છે. તેનો ભાવ બિલકૂલ પુત્ર ઉત્પન્ન ન થાય એવો નથી, પરંતુ શુદ્ધ પુત્ર ઉત્પન્ન ન થાય એવો ભાવ છે. રોગાદિથી અશુદ્ધ અને વાતાદિથી દૂષિત વીર્યવાળો હોય તોપણ સન્તાન ઉત્પન્ન કરી શકે છે, કેમકે સંસારમાં જન્મથી આંધળા, બહેરા, પંચુ, આદિકની ઉત્પત્તિ જોવામાં આવે છે. જે તેમ ન હોત તો તેમની ઉત્પત્તિ ન થાત. માટે યોગ્ય પુત્ર ઉત્પન્ન થવાને માટે શુદ્ધ વીર્ય તથા રજની આવશ્યકતા છે. અશુદ્ધ વીર્યવાળા પુરૂષના વીર્યથી ઉત્પન્ન થયેલાં સન્તાનોના દેહનાં અસ્થિ, મજ્જા, સ્નાયુ અને તેમની વિશેષ નસો, રોમ, નખ, દાંત, શુક્ર—એ અંશમાં અવશ્ય દોષ આવે છે એમ ચરક સંહિતામાં કહ્યું છે:—

વીજાત્મકર્માશયકાલદોષૈર્માતૃસ્તદાહારવિહારદોષૈઃ ।

કુર્વન્તિ દોષા વિવિધાનિ દુષ્ટાઃ સંસ્થાનવર્ણેન્દ્રિયવૈકૃતાનિ ॥

ચરક સંઘા ૦ સ્થા ૦ ૭૦ ૨-૨૭ ॥

અર્થઃ—ખીજ, પેતાનું કર્મ, ગર્ભાશય અને સમયના દોષથી, તથા ગર્ભાવસ્થા બખતે

પાતાના આગર વિદારેના દોષથી યુક્ત થયેલા વાન આદિ દોષ-એ આકૃતિ, વર્ણ તથા ઇન્દ્રિયોમા અનેક પ્રમાણના વિદારેને ઉત્પન્ન કરે છે આ પ્રમાણથી કેવળ આરમ્ભ કર્મને પણ દોષ દેવાનો જોઈ નહીં.

આ પ્રમાણના પ્રમાણથી જેનું શુદ્ધ રજ અને શુદ્ધ વીર્ય હોય એવા માતા પિતા જ સન્તાન ઉત્પન્ન કરવાને યોગ્ય છે

વળી કુળાદિ તથા અન્ય ઝગથી વીર્ય અથવા રજનો દોષ થયો હોય એવા મનુષ્ય સન્તાન ઉત્પન્ન કરવાથી જગતમા મહારોગ આદિની વૃદ્ધિ થાય છે તે લોકોએ તપ કરીને પોતાના પાપનો ક્ષય કરવો જોઈએ. વળી—

અત્યાશિતોઽયુતિ ક્ષુદ્ધાન્મન્યયાજ્ઞઃ પિપાસિત ।

વાલો ક્ષુદ્ધોઽન્યવેમાર્તસ્થજેદ્રોમી ચ તૈયુનમ્ ॥ ” ॥ ૨૦ ॥

અર્થ —અત્યન્ત ભોજન કરેલો, ર્થગઢિત, ભૂખ્યો, દેહમા કોષ્ટ પ્રકારની પીડાવાલો, તરસ્યો, બાલક, જૃદ્ધ તથા મધ્યમૂત્ર આદિના વેગ યુક્ત અને રોગી એવા પુરૂષ સમાગમને ત્યાગ કરે અને પુરૂષના બીજ જે શુભ છે તે પૂર્વ સર્ગમા “સ્નાતચ્ચન્દનલિસાક્ષ” ઇત્યાદિ શ્લોકમા કહેવા છે

પુરુષસ્ય ગુણૈર્યુક્તા વિદિતા ન્યૂનભોજના ।

નારી ક્રતુમતી પુંસા સગચ્છેત્તુ સુતાર્થિની ॥ ” ॥ ૨૧ ॥

અર્થ —પૂર્વે ‘રનાન કરેલા’ ઇત્યાદિ શ્લોકથી કહેવા પુરૂષોના શુભયુક્ત તથા અપ ભોજન કરેલી પુત્રની ઇચ્છાવાળી એવી ક્રતુમતી સ્ત્રી પુરૂષની પાસે જાય અને—

રજસ્વલા વ્યાધિની ચ વિશેષાદ્યોનિરોગિણી ।

વયોઽધિકા ચ નિષ્કામા જલિના ગર્ભિણી તથા ॥ ” ॥ ૨૨ ॥

પ્રતાસા સંગમાત્પુંસાં વૈગુણ્યાનિ ભવન્તિ હિ ॥ ” ॥ ૨૫ ॥

અર્થ —રજસ્વલા, રોગી, વિશેષ કરીને પ્રદર અથવા ચેાનિના રોગ વાળી, પુરૂષ કરતા અધિક ઉમર વાળી, મામ ગઢિત, મયિન અને ગર્ભિણી એવી સ્ત્રીઓની સાથે મુગમ કરવાથી પુરૂષ રોગી થાય છે માટે નીરોગ સ્ત્રી પુરૂષ ગર્ભાધાન કરવાને યોગ્ય છે

ઋતૌ તુ ગર્ભશરૂપાં સ્નાન મૈયુનિનઃ શ્રુતમ્ ।

અનૃતૌ તુ સદા કુર્યાન્છૈવં મૂત્રપુરીપવત્ ॥ અંગિર સ્મૃં શ્લોં ૫૨ ॥

અર્થ —ઋતુકાનમા અમાગમ કરવાથી સ્ત્રી તથા પુરૂષ બંનેએ સ્નાન કરવું જોઈએ, અને ઋતુના ૧૬ દિવસ વીત્યા બાદ મૈયુન કરે તો મળ્યૂતના જેવું શૌચ અવશ્ય કરે અને ગર્ભાધાન સમયમા—

વીજેઽન્તર્વાયુના મિત્રે દ્વૌ જીવૌ કુસિમામતૌ ।

યમાવિત્પમિચીયેતે ધર્મેતરપુરસરૌ ॥ માત્રં પ્રંપૂં સ્વંગં પ્રં ૨ શ્લોં ૪૦ ॥

અર્થ —અદરના વાયુથી વીર્યના બે ટુકડા થવાથી કુક્ષિમા બે જીવ(બાનક) આવે છે તેઓ ધર્મ અને અધર્મથી ઉત્પન્ન થયેલા દોષ યમ(જોડકુ) કહેવાય છે

આધિક્યે રેતસઃ પુત્રઃ કન્યા સ્વાદાર્તવેઽધિકૈ ।

નપુંમકં તયોઃ સંપ્રયે યયેચ્છા પારમેશ્વરી ॥

॥ ૪૧ ॥

અર્થઃ—વીર્યની અધિકતા હોય તો પુત્ર, અને રજની અધિકતા હોય તો કન્યા, અને વીર્ય અને રજની સમાનતા હોય તો નપુંસક થાય છે—જેવી પરમેશ્વરની ઇચ્છા.

एवं तामभिसंगम्य पुनर्मासाद्भजेदसौ ॥

॥ ૪૨ ॥

અર્થઃ—આ પ્રમાણે એક વાર સ્ત્રીની સાથે સમાગમ કરીને પછી એક માસમાં ફરી રજોદર્શન થવાથી માલમ પડે કે ગર્ભ રહ્યો નથી, તો ફરી ઋતુકાલમાં સ્ત્રીની પાસે જાય. માસ વીતી જતા પહેલાં ગમન કરવાથી ગર્ભદારતુ મથન થવાથી ગર્ભપાત થવાનો મંભવ છે. જે લોક ગર્ભવાણી સ્ત્રીની સાથે છ માસ સુધી ગમન કરવાનું સ્વીકારે છે તેઓના પક્ષમાં પણ મહિના ચથા પછી ગર્ભ ઠરવાનો નિશ્ચય થતાં પણ મહિના પછી ગમન કરવાનું કથન છે. અને જેઓના મતમાં ગર્ભિણીની સાથે ગમન કરવું નિષિદ્ધ છે તેમના મતમાં ગર્ભ નહીં ઠરવાનો નિશ્ચય થતાં જ મહિના પછી ગમન થઇ શકે છે, ગર્ભ ઠર્યો હોય તો નહીં.

માતા પિતા જે પ્રકારનો પુત્ર કે પુત્રી ઉત્પન્ન કરવાની ઇચ્છા રાખે છે તેવી પ્રકારનો પુત્ર કે પુત્રી ઉત્પન્ન થવાને માટે પત્નીને ઋતુસ્નાનના દિવસથી લિન્ન લિન્ન ઔપધ તથા ભોજન આપવું જોઈએ. તેનો કમ વેદમાં તથા વૈદ્યસાત્રમાં પણ લખ્યો છે. વિસ્તારના ભયથી અહીં લખ્યું નથી. જેની ઇચ્છા હોય તે ચરકસંહિતાના શારીર સ્થાનના ૮મા અધ્યાયમાં જોઇ લે.

હવે જેને તરત ગર્ભ રહ્યો હોય તેવી સ્ત્રીનાં લક્ષણ કહીએ છીએ.

श्रुक्रंशोणितयोर्वૈનેરस्तावोऽथ श्रमोद्भवः ।

सक्थिसादः पिपासा च ग्लानिः स्फूर्तिर्भगे भवेत् ॥

॥ ૪૩ ॥

અર્થઃ—ચોનિમાંથી વીર્ય કે રજનું બહાર ન નિકળવું, પરિશ્રમ થવો, સાથળ(સક્થિય) માં થાઈ(સ્પર્શ), તરસ, ગ્લાનિ તથા ઉપરથેન્દ્રિયનું કંકલુ એ લક્ષણોથી જાણવું કે ગર્ભ રહ્યો છે.

ત્રીએના શ્લોકમાં ગર્ભ ઠર્યા બાદ થતાં લક્ષણો કહે છે:—

स्तनयोर्मुखकार्ण्यं स्याद्रोमराज्युद्गमस्तथा ।

अक्षिपक्ष्माणि चाप्यस्याः समीक्ष्यन्ते विशेषतः ॥

॥ ૪૪ ॥

छर्दयेत्पथ्यमुक्चापि गन्वाद्द्विजते शुभात् ।

प्रसेकः सदनं चैव गर्भिण्या लिङ्गमुच्यते ॥

॥ ૪૫ ॥

અર્થઃ—સ્તનોના અગ્ર ભાગ સ્થામ થવા, રોમાગ્ર-ય થવાં, વિશેષે કરીને નેત્રાણ મીંચાવું, પથ્ય બોજનને પણ વમન કરી દેવું, ઉત્તમ સુગંધિથી પણ ઉદ્વિગ્ન થવું, મુખમાંથી લાળ ગળતી, અને શરીરમાં જડતા આવવી—એ સર્વ ગર્ભવતી સ્ત્રીનાં લક્ષણ છે.

पुत्रगर्भयुतायास्तु नायां मासि द्वितीयके ।

गर्भो गर्भाशये लक्ष्यः पिण्डाकारोऽपरं दृष्टु ॥ भा.प्र.पू.स. ग. प्र. ૨-૫૦ ॥

અર્થ:—જે સ્ત્રીના ગર્ભમાં પુત્ર હોય તેના બીજા માહનામાં ગર્ભ પિણ્ડાકાર માલમ પડે છે. બીજાં લક્ષણ સાંભળો.

દક્ષિણાક્ષિમદ્વચ્ચં સ્યાત્પ્રાક્ક્ષીરં દક્ષિણે સ્તને ।

દક્ષિણોરુઃ સુપુષ્ઠઃ સ્યાત્પ્રસન્નમુત્તવર્ણતા ।

” ॥ ૫૧ ॥

પુન્નામઘ્રેયદ્રવ્યેષુ સ્વપ્નેષ્વપિ મનોરથઃ ।

આત્રાદિફલમાપ્નોતિ સ્વપ્નેષુ કમલાદિ ચ ।

” ॥ ૫૨ ॥

અર્થ:—તેનું દક્ષિણ નેત્ર જરા મોટું પ્રતીત થાય છે. અને દક્ષિણ સ્તનમાં પ્રથમ દૂધ આવે છે. દક્ષિણ ગાંધ ભારે દેખાય, મુખનો રંગ સારો હોય અર્થાત પ્રસન્ન હોય. (૫૧). વળી પુરુષ નામ વાળાં દ્રવ્યોની ઇચ્છાથી સ્વપ્નમાં પણ તેવાં દ્રવ્યોનો મનોરથ થાય છે, તથા સ્વપ્નમાં કેરી આદિ ફલ અને કમલ આદિ પુષ્પોની પ્રાપ્તિ થાય છે, (૫૨). અને—

કન્યાગર્ભવતી ગર્ભે પેશી માસિ દ્વિતીયકે ।

પુત્રગર્ભસ્ય લિંગાનિ વિપરીતાનિ ચેક્ષતે ॥

” ॥ ૫૩ ॥

અર્થ:—કન્યાના ગર્ભવાળી સ્ત્રીનો ગર્ભ બીજે મહિને લાંબી દીર્ઘાકાર માંસની પેશી માલમ પડે છે. અને પુત્રના ગર્ભવાળી સ્ત્રીથી વિપરીત લક્ષણ માલમ પડે તો તે લક્ષણોથી સ્ત્રી કન્યાગર્ભ વાળી છે એમ સમજવું.

નપુંસકં યદા ગર્ભે ભવેદ્ગર્ભોર્જુદાકૃતિઃ ।

વન્નતે ખવતઃ પાર્શ્વે પુરસ્તાદુદરં મહત્ ॥

” ॥ ૫૪ ॥

અર્થ:—જે સ્ત્રીના ગર્ભમાં નપુંસક બાલક હોય છે તે ગર્ભમાં અર્જુદાકાર પિણ્ડ માલમ પડે છે. સ્ત્રીની બને કુખ ઉંચી દેખાય છે, અને પેટ મોટું માલમ પડે છે.

ઇતિ ગર્ભાધાન યોગ્ય સ્ત્રી પુરુષ નિરૂપણ અં ૧૨ સં ૨૩. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૨૪.

ગર્ભવૃદ્ધિના ઉપાય.

ઉપરના સર્ગમાં ગર્ભાધાનને યોગ્ય સ્ત્રી પુરુષનું નિરૂપણ કરીને આ સર્ગમાં ગર્ભને વધવાને માટે મહિને મહિને જે કૃત્ય કરવાં જોઈએ તે અહીં કહેવામાં આવે છે.

પહેલા માસમાં કોષ્ઠ ઔષધ મેળવના સિવાયનું શીતલ દૂધ માપને અનુસાર સમયપર સ્ત્રી પીએ. અને સાયંકાલ તથા પ્રાત્ર કાલ પથ્ય ભોજન કરે. અને ગર્ભિણીને કોષ્ઠ રોગ હોય તો મૃદુ, મધુર, શીતલ અને સુખકર તથા સુકુમાર ઔષધ દ્વારા ચિકિત્સા કરવી જોઈએ.

બીજા માસમાં મધુર ઔષધિની સાથે પક્ષેલું દૂધ પીએ. ત્રીજા મહિનામાં મધ તથા ઘી મેળવી દૂધ પીએ. ચોથા માસમાં દૂધમાંથી નિકળેલું માંખણ એક તોલો ખાય. પાંચમા માસમાં ઘી મેળવીને દૂધ પીએ. છઠા તથા સાતમા માસમાં મધુર ઔષધિઓ સહિત પક્ષેલું ઘી તથા દૂધ પીએ. સ્ત્રીઓ કહે છે કે સાતમા મહિનામાં ગર્ભને કેશ ઉત્પન્ન થઈ માતાના ઉદરમાં દાઢ ઉત્પન્ન કરે છે. પરન્તુ તે વાત ઠીક નથી. પરમાર્થથી ગર્ભથી દબાવવા વાન

પિતા કદ હૃદયમાં પ્રાપ્ત થઈ દાહને ઉત્પન્ન કરે છે, અને ખુજલીથી ત્વચા ફાટવા લાગે છે. એવી સ્થિતિમાં મધુર ઔષધિઓની સાથે પકવેલું માંખણ બોરના ઉકાળામાં મેળવીને ગર્ભિણીને સમય પર અંગલિ માત્ર પાવું, ચન્દન તથા કમલની દાંડીનો કલ્ક (ચટણી) તેના સ્તનોની વચમાં ચોપડે, અથવા સિરીસ, ધવધ (ધાતકી), સરસવ તથા મૂલેહીનું ચૂર્ણ, અથવા કુરૈયા, ઉજળી બવધનાં બીજ, મોચા તથા હળદ્રનો કલ્ક, અથવા લીબડો, બોરડી, રાસના, તથા મજૂકનો કલ્ક તેના સ્તનોની વચમાં ધસે. અથવા પૃષ્ઠ હરિણ (મૃગવિશેષ) તથા ખરકોરાના રૂધિરને ભેગું મેળવીને ત્રિક્ષ્ણ અથવા કનેરનાં પાંદડાંથી સિદ્ધ કરેલું તેલ ધસે. અને માલતી તથા મુલકી દ્વારા સિદ્ધ કરેલું જલ છાંટે. ખુજલી આવતી હોય તો ખંનેળવા ન દેવું, કેમકે ખંનેળવાથી ત્વચા ફાટી જાય છે. અને અસહ્ય ખુજલી હોય તો માલીશ કરીને અથવા ઘર્ષણ કરીને ખુજલીને શાન્ત કરે. અને તેને 'વાતનાશક મધુર બોજન કરાવે. બોજનમાં 'મીઠું' તથા રેતલ પદાર્થ થોડો આપે. અને બોજન ઉપર જલ બહુ થોડું પીએ.

આઠમા માસમાં ગર્ભિણીને પાંકલી યવાગુમાં ઘી મેળવીને સમય સમય પર પાવું. નવમા મહિનામાં મધુરગણની ઔષધિઓની સાથે પકવેલા તેલ દ્વારા અનુવાસન બ્રહ્મિ દે. તે પછી ગર્ભમાર્ગને ચીકણો કરવાને માટે પણ ઉપાય કરવો જોઈએ.

એ પ્રમાણે નવે માસમાં કરવાને કહેલા ઉપાયો કરવાથી ગર્ભિણીની કુક્ષિ, કટિ, પાંસળી, પીઠ, ઇત્યાદિ કોમળ થઈ જાય છે. વાયુ માર્ગને અનુસાર થાય છે. મળમૂત્ર પ્રકૃતિસ્થ થયેને સુખપૂર્વક આવે છે. ત્વચા તથા નખોમાં કોમળતા આવે છે. બળ તથા વર્ણની વૃદ્ધિ થાય છે. અને ઉચિત સમયે સુખપૂર્વક શ્રેષ્ઠ સન્તાન ઉત્પન્ન થાય છે. નવમા મહિના પહેલાં જ ગર્ભિણીના પ્રસવને માટે પ્રસન્નિધર તૈયાર કરવું જોઈએ. નવમો મહિનો ખેસતાં પવિત્ર દિવસ તથા શ્રેષ્ઠ નક્ષત્રમાં તથા શ્રેષ્ઠ યોગ તથા કરણ તથા ચન્દ્રમામાં તથા મૈત્ર મુહૂર્ત (ચાર ઘડીથી છ ઘડી દિવસ ચઢતા સુધી)માં શાન્તિકર્મ કરીને ગૌ, ઘાહણ, અગ્નિ, અને જલને પ્રથમ સૂત્રિકાધરમાં મોકલીને ગાયને તૃણ, જલ, મધ તથા ધાણી ખવરાવીને પછી ઘાહણોને અક્ષત, પુષ્પ, તથા મંગળસૂચક ગ્રિહ રૂળ આપવું જોઈએ. પછી ઘાહણોને ઉત્તર અથવા પૂર્વ મુખનાં આસનો પર ખેસાડી તેમને પ્રણામ કરીને આચ્ચમન કરે. પછી સ્વસ્તિવાચન કરાવે તે પછી પુણ્યાહવાચન કરાવતી સતી ગૌ અને ઘાહણોની પાછળ સૂત્રિકાધરમાં જાય, અને ત્યાં જઈ પ્રસવના સમયની પ્રતીક્ષા કરે (રાહ જુએ).

ઇતિ ગર્ભવૃદ્ધિઉપાયનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. '૨૪' સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૨૫.

પ્રસૂતિગૃહનિરૂપણ.

આ સર્ગમાં પ્રસૂતિગૃહ સંબંધી નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

નવમા માસ પહેલાં જ શ્રેષ્ઠ સ્વચ્છ ભૂમિમાં પ્રસૂતિને માટે ઘર બનાવવું જોઈએ, અને તેમાંથી ધૂળ, કાંકરા, આદિ સાફ કરાવવું જોઈએ. અને તેનું દાર પૂર્વ અથવા ઉત્તર તરફ રાખે, અને તેનાં કમાડ આદિ તેંદુ, ગોદની, બિલાંમાં, વરૂણ સૈંદ્યા એર અથવા વેદને

જાણનાર પ્રત્યે તે વૃક્ષનાં, બનાવનાં. વળી તે ધર આચ્છાદન આદિ યુક્ત તથા લેપન આદિથી સ્વચ્છ, હોયું જોઈએ, અને તેમાં અગ્નિનું સ્થાન; જલનું સ્થાન, ઉપલી(ખાંડણીઓ) આદિ રાખવાનું સ્થાન, જળરૂં, સ્નાન કરવાનું સ્થાન, તથા રસોઈનું સ્થાન-એ સર્વ તત્ત્વ ઋતુને અનુસાર બનાવવું જોઈએ-અર્થાત્ જે ઋતુમાં પ્રસૂતિ થવાની હોય તે ઋતુને અનુસાર સુખદાયક બનાવવું જોઈએ.

વળી ઘી, તેલ, મધ, સિંધવ, સોયર, કાળું મીઠું, વાવડીંગ, ગોળ, ફટ, દેવદાર, સૂંઠ, પિપરીમૂલ, ગજપીપરી, મજ્જી, (મંદુકપર્ણ-આ મૂલનો લેખ છે, તેનો અર્થ બહી છે. દીકાકારે મજ્જી લખી છે), ઈલાયચી, દિવેંચ, વજ, મવ્ય, ચીતા, કંજ, હિંગ, સરસવ, લસણ, ચોખાની કણક, અગસી, કટખ, કુમહડા, ભોજપત્ર, કુલથી, મેરચ (મદ્યવિરોધી), સુરા, આસવ-એ સર્વ ઓળે સુનિકાગૃહમાં રાખવી જોઈએ. જે શિક્ષા, જે મૂસળ, જે ખાંડણીઆ, જે તીક્ષ્ણ સોય, આદિ તથા સેનાનાં જે પિપ્પલક, લોટાનું તીક્ષ્ણ ચરમ, બિરવના લાકડાના બનાવેલાં જે પક્ષંગ, અગ્નિ જલાવવાને માટે તેંદુ તથા ગોદેનીનાં લાકડાં, તથા સ્ત્રીઓને ભક્ત સન્તાન થઈ ચૂક્યાં હોય અને સમયને અનુસાર યોગ્ય કાર્ય કરવામાં સમર્થ તથા સુન્દર આચરણ વાળી હોય એવી સ્ત્રીઓ, તથા અધર્મવેળા જાણનાર સાહજી-આ સર્વ સુતિકાગૃહમાં હોવાં જોઈએ.

પ્રસવનો સમય નજીક આવે છે ત્યારે ગર્ભિણીનાં આવાં લક્ષણ હોય છે-અંગોની નળયે શિથિલતા, મુખ આન યવું, નેત્રો શિથિલ થવાં, છાતી હીલી થઈ જવી, કુક્ષિ નરમ થઈ જવી, શરીરની નીચેનો ભાગ ભારે થવો, જવાની સન્ધિ, બસ્તિ, કટિ તથા પીઠમાં સોજ થોડી હોય તેવી પીઠા થવી, યોનિ વહેવી, તથા અનની ધ્વજા ન રહેવી-એ લક્ષણો થયા પછી પ્રસવની પીઠા થાય છે, અને જ્યારે પ્રસવની પીઠા થાય ત્યારે પૃથિવી ઉપર કામલ બિછાના ઉપર ગર્ભિણી સૂએ. તે સમયે પૂર્વોક્ત ગુણયુક્ત સ્ત્રીઓ તેને ચારે બાજુથી ઘેરીને બેસે, અને ઉપદેશ યુક્ત મધુર વચનોથી સમજાવતી રહે.

પ્રસવમાં કાંઈ વિલંબ અથવા હરકત જોવામાં આવે તો યોગ્ય વેલ તથા દાર્ઢ અને અનુભવી વૃદ્ધ શિક્ષિત સ્ત્રીઓની સલાહને અનુસાર અને સમયને અનુસાર ઉપચાર કરતાં રહેવું જોઈએ. અને પ્રસવની પીઠા ઉપરાંત પ્રસવને માટે બળ વાપરવાની મના કરવી, કેમકે તેમ કરવાથી તેનાં સન્તાનનું કોઈ અંગ વિકારયુક્ત થઈ જાય છે, અથવા આસ, ખાંડી, ક્ષય, પ્લીહા, આદિક રોગાયુક્ત થાય છે. તેથી હરેક કાર્યમાં, દાર્ઢ આદિએ સંભળી રાખવાની આવશ્યકતા છે.

પ્રતિ પ્રસવિગૃહનિરૂપણ અ. ૧૨. સ્. ૨૫, સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૨૬.

ધાત્રી આદિ નિરૂપણ.

કેટલાક લોક સન્તાનનું પાલન કરવાની શુભમતાને માટે ધાવ રાખે છે, પરંતુ તે કેવા પ્રકારની હોવી જોઈએ તેનો કોઈ વિચાર કરતું નથી, માટે આ સર્ગમાં ધાવ આદિનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

ધાવ પોતાના સમાન વર્ણની તથા સુવર્ણ, નંદ્ર, અને રોગ રહિત તથા સંપૂર્ણ અંગયુક્ત,

કામક્રોધાદિ રહિત, સુન્દર રૂપ વાળી, મિન્દા રહિત, પોતાના દેશમાં ઉત્પન્ન થયેલી, ક્ષુદ્રતા રહિત, શ્રેષ્ઠ કુલમાં ઉત્પન્ન થયેલી, સ્નેહયુક્ત, પુત્રવાળી, તે પણ જીવતા સન્તાન વાળી, તથા દૂધ દેનારી, સાવધાન, બહુ નહીં સ્નાત્રી, બહુ ચતુરતાથી ઉપચાર કરનારી, પવિત્ર, તથા અપવિત્રતા ઉપર દ્રેષ કરનારી હોવી જોઈએ.

ધાવ પ્રથમ વખત, વિરેચન, આદિ દ્વારા તથા યોગ્ય ઔષધોનું સેવન કરીને પોતાના દૂધને શુદ્ધ કરે. જ્યારે ધાવનું દૂધ મધુર તથા શુદ્ધ થઈ જાય, ત્યારે ઉવટન લગાડીને સ્નાન કરીને સફેદ વસ્ત્ર પહેરી શરીરમાં ચન્દનાદિ સુગન્ધિત લેપ લગાવી, તથા ઈન્દ્રાયણ, પ્લાહી, શ્વેત કુર્વા, કુર્વા, પાઢર, હરડે, આંબળાં, લીંબડો, વરિયાર, પ્રિયંગુ તથા રેણુકા—એ ઔષધિઓને ધારણ કરીને બાલકને પૂર્વશુભ કરીને પ્રથમ જન્મજી સ્તન ધવરાવે. બાલકને રહેવાનું ઘર પણ જૂઠું બનાવવું જોઈએ. વાસ્તુવિદ્યામાં (Vastu Engineering) ચતુર પુરુષ, ઉત્તમ રમણીય અંધકાર રહિત કોઈ એક સ્થાનમાં વાસુથી યુક્ત, દહ, ઉંદર પતંગીઆં આદિ જીવો રહિત, તથા સ્નાન આદિનાં સ્થાન યુક્ત, ઋતુને અનુસાર શય્યા, આસન તથા બિછાના યુક્ત ગૃહ બનાવે. તે ઘરમાં રક્ષાવિધિ, મંગલબલિ, હોમ, તથા પ્રાયશ્ચિત્ત સારી રીતે કરવાં જોઈએ. બાલકની શય્યા તથા બિછાનું તથા ઓઢવાની કામળ હલકી, પવિત્ર તથા સુગન્ધિત હોવી જોઈએ. સ્વેદ, મલ તથા કીડાથી યુક્ત, તથા મલમૂત્રથી ભરેલાં વસ્ત્ર બાલકને માટે વર્જિત છે. જો બીજાં શુદ્ધ વસ્ત્ર ન હોય તો સ્વેદાદિ યુક્ત વસ્ત્રને જ ધોઈને સુગન્ધિત વાળો ધૂપ દેઈ મુંબકર વ્યવહારમાં લાવે. વળી જવ, અલસી, હિંગ, ગુણ, વજ, શંખ, કોડી, હરડે, દૂર્વા, જટામાંસી, ગોખર, અશોક, કુટકી, તથા સાપની કાંચળાં—એ સર્વને ઘીમાં મેળવી તેનો બાલકના બિછાના આદિને ધૂપ દેવો જોઈએ.

વળી ગેંડો, રૂં(મૃગવિશેષ), ગવય(ગાયત્રી સમાન પશુવિશેષ), તથા બળદ—એ પશુઓના જન્મણા કાનનો અગ્ર ભાગ તથા કોઈ રત્ન પણ બાલકને પહેરાવે. અને ઔષધ સિવાય અન્ય વસ્તુ પણ જે ધાહણ લોક કહે તે પહેરાવવી જોઈએ.

બાલકનાં રમકડાં વિચિત્ર શબ્દયુક્ત, મનોહર તથા હલકાં હોય, અને તેમનો અંગ્ર ભાગ તીક્ષ્ણ ન હોય, તેમ મુખમાં પેસે નહીં તેવાં, અને પ્રાણને નહીં દરનારાં, અને બપને ઉત્પન્ન નહીં કરનારાં—એવાં જોઈએ. કોઈ પણ પ્રકારે બાલક કરે એવું કાર્ય ન કરવું. જ્યારે બાલક રોતું હોય અથવા બેલવામાં તત્પર હોવાથી ખાવાની ઈચ્છા ન હોય, અથવા અન્ય કોઈ આવશ્યક કાર્ય નહીં કરવાનું ચઢતો હોય, ત્યારે તેને ડરાવવાને માટે ખાવો, રાક્ષસ, પિશાચ, પૂતના, આદિકોનાં નામ સંભલાવે નહીં એવો વૈદ્યશાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે.

જર્મિકાં ચ સરુદ્રાસાં કળ્થે સંધારયેત્સદા ।

કટિમૂત્રે ચ શાર્દૂલદન્તાન્કળ્થે ચ તન્નિવાન ॥ શાંકર સ્મૃ. અ. ૬ પા. ૪ સ્લો. ૨ ॥

અર્થ:—બાલકના કંઠમાં સોનાની એક ગોળ વીંટી તથા એક રૂદ્રાક્ષ પણ બાંધવો જોઈએ. અને કટિમાં વાધના દાંત તથા કપડમાં વાધના નખ પણ સોના અથવા ચાંદીમાં મઢાવીને બાંધવા જોઈએ. વળી—

રંભાપત્રેણ કૌપીનમયવાન્વૈશ્વ તદ્વિધૈઃ ।

નિપિદં પ્રાગુપનયૌચૈલાંકૌપીનધારણમ્ ॥ શાં. સ્મૃ. અં. ૬ પા. ૪-૨ ॥

અર્થ:—ઉપનયન પહેલાં બાળકને કપડાના કૌપીનનો નિષેધ છે, માટે કેળાવું / પાંદડું અથવા બીજી કાંઈ વસ્તુનું કૌપીન પહેરાવવું જોઈએ. અને બાલકનું આયુ વધારવાને માટે—

1 પ્રતિમાસં ચ જન્મર્ષે શિવે રુદ્રાભિષેચનમ્ ।

વિલ્વમાલાનિવેદ્યાદીન્ દુર્વાદ્ધવનમેવ ચ ॥

” ॥ ૪ ॥

1 આદિત્યસેવાયાયુષ્યમન્યત્સર્વંચ કારયેત્ ॥

” ॥ ૫ ॥

અર્થ:—દરેક માસમાં બાલકના જન્મનક્ષત્રને દિવસે મહાદેવને નિમિત્તે શ્રદ્ધાભિષેક, બિલ્વતી માળા, નૈવેદ્ય ઇત્યાદિક ધરાવે, તથા દુર્વાથી હોમ કરે, તથા આદિત્યને નમસ્કાર આદિ કર્મ કરાવવું જોઈએ. વળી અનુષ્ય વિનાના ગૃદ્ધમાં તથા અન્ધકારમાં બાળકને ન સ્વાડવું જોઈએ. મિત બોજન અર્થાત્ બહુ પેટ ભરીને ન ખાય, સામાન્ય, સ્વાદિષ્ટ તથા હિતકારી, છુદ્ધિને વધારનાર, અને જીલું ન હોય, અને કોઈ અપવિત્ર અનુષ્યની, દષ્ટિ ન પડી હોય—એવું અન્ન બાલકને ખવરાવવું જોઈએ.

ક્રીડાપરિચ્છદૈરતૈસ્તૈર્મનોઽમુષ્ય વિનોદયેત્ ॥

” ॥ ૭ ॥

વિभीષિકામૃતજન્તુવ્યાખ્યાનૈશ્વાસયેન્ન તમ્ ।

રમ્યાઃ કયાઃ સુમધુરાઃ શ્રાવયેચ્ચ દિને દિને ॥

” ॥ ૮ ॥

અર્થ:—નાનાં પ્રકારનાં રમકડાં દ્વારા બાલકના મનને આનન્દ કરાવવો જોઈએ. ડરાવનાર જૂતો તથા બીજાં એવાં જન્તુનું વર્ણન કરીને તેને ડરાવવું નહીં જોઈએ, પરન્તુ શૈજ શૈજ તેને મનોહર કથાઓ સંભળાવવી જોઈએ.

રાજવત્પશ્ચ વર્ષાણિ દગ વર્ષાણિ દાસવત્ ॥

” ॥ ૧૦ ॥

પ્રાપ્તે તુ પાંડશે વર્ષે પુત્રં મિત્રવદાચરેત્ ॥

” ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—બાલકને પાંચ વર્ષ સુધી રાત્રી તુલ્ય પાળવો અર્થાત્ બાલકનાં હજીનું અનુસરણ કરવું જોઈએ, અને બીજાં દશ વર્ષ સુધી એટલે બાલકનાં ૧૫ વર્ષ પૂર્ણ થતા સુધી તેને દાસની તુલ્ય ગણીને વર્તવું અર્થાત્ માતાપિતાની આજ્ઞા પળાવીને રાખવો, અને સોળમું વર્ષ પ્રાપ્ત થતાં પુત્રને મિત્ર તુલ્ય ગણવો અર્થાત્ તેને હિતોપદેશ આપીને તેની સાથે વર્તાવ કરવો જોઈએ એવો ધર્મશાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે.

ઇતિ ધાત્રીઆદિનિરૂપણ અ. ૧૨. સર્ગ ૨૬ સમાપ્ત.

અધ્યાય. ૧૨. સર્ગ. ૨૭.

પુંસવન તથા સીમંતનિરૂપણ.

પૂર્વ સર્ગોમાં ગર્ભાધાનની તથા બાળકને પાલન કરવાની વિધિ આદિ કહીને આ સર્ગમાં પુંસવન તથા સીમંત નામના સંસ્કારનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

તૃતીયે માસિ પુંસવઃ ॥

વ્યાઠ રમ્ભઠ ઝઠ ૧ શ્લોઠ ૧૬ ॥

અર્થ:—ગર્ભાધાનથી ત્રીજે મહિને પુંસવન કરાય છે. ગર્ભાધાનનો દિવસ બરાબર ખબર ન હોય તો પત્ની અનુમતી થવાના પાંચમા દિવસથી માસ ગણવો. જે કર્મથી પુત્રની

ઉત્પત્તિ થાય તે કર્મને પુંસવન કહે છે. ગર્ભાધાન કાલમાં પુત્રી અથવા નપુંસક થવાનો હેતુ અન્યો હોય તો ઔષધ આદિથી તે ગર્ભને પુત્ર રૂપે જ પરિણત કરવાને માટે ઔષધ આદિ આપવું જોઈએ. માટે ગર્ભમાં સ્ત્રી અથવા પુરુષનાં ચિહ્ન ઉત્પન્ન થતા પહેલાં જ પુંસવન કર્મ કરવું જોઈએ. એવા માસમાં ગર્ભ સ્થિર થાય છે. ગર્ભ સ્થિર થયા બાદ આપેલું ઔષધ ગર્ભની રક્ષા માત્ર કરશે, પુત્રી આદિને પુત્ર રૂપે બદલાવી નહીં શકે. માટે પુસવનના પહેલાં જ તે આપવું જોઈએ એવો વૈદ્યશાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. તેને અનુસાર ધર્મશાસ્ત્રે પણ ત્રીજા મહિનામાં પુસવન સંસ્કારનો સમય કહ્યો છે. કેટલાકના મતમાં એથે મહિને અથવા છઠે અથવા અષ્ટમે માસે સીમન્તની સાથે કરવાનું પણ કહે છે. પરન્તુ તે પક્ષ ઉત્તમ નથી.

પ્રાશનં ચત્પુંસવનં હોમશ્ચાનવલોભનમ્ ।

પ્રતિગર્ભમિદં કુર્યાદાચાર્યેણેહ પ્રાપિતમ્ ॥ ૯૦ ॥ આશ્વ. સ્મૃ. પ્રક. ૪-૧૭ ॥

અર્થ:—આચાર્યે કહ્યું છે કે પ્રાશન, પુંસવન તથા અનવલોભન નામનો હોમ પ્રતિગર્ભમાં કરવો જોઈએ, કેમકે તે ગર્ભના સંસ્કાર રૂપ છે.

સીમન્તોન્નયનં તચ્ચ પ્રતિગર્ભે ન હિ સ્મૃતમ્ ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—અને સીમન્તોન્નયન સંસ્કાર દરેક ગર્ભ વખતે કરવાની આવશ્યકતા નથી એમ કહ્યું છે.

એવી રીતે મિતાક્ષરામાં પણ—

एते च द्वे पुंसवनसीमन्तोन्नयने क्षेत्रसंस्कारकर्मत्वात् सकृदेव कार्ये न प्रतिगर्भम् ॥ १ ॥

અર્થ:—આ પુંસવન અને સીમન્તોન્નયન એ બે કર્મ ક્ષેત્રના સંસ્કાર રૂપ કર્મ હોવાથી એક વાર જ કરવાનાં છે, દરેક ગર્ભે નહીં. પરન્તુ—

॥ **સીમન્તોન્નયનં કર્મ ન સ્ત્રીસંસ્કાર ઇષ્યતે ।**

‘ગર્ભસ્યૈવ તુ સંસ્કારો ગર્ભે ગર્ભે પ્રયોજયેત્ ॥ વિષ્ણુ, સ્મૃ. અ. ૧-૧૦ ॥

અર્થ:—સીમન્તોન્નયન નામનું કર્મ સ્ત્રીના સંસ્કાર રૂપ નથી, પરન્તુ ગર્ભના જ સંસ્કાર રૂપ છે. માટે તે સંસ્કાર દરેક ગર્ભે કરવો જોઈએ. આ પ્રમાણે વિષ્ણુસ્મૃતિમાં સીમન્તોન્નયન સંસ્કાર દરેક ગર્ભે કરવાનું કહ્યું છે. અને—

સકૃત્સંસ્કૃતા નારી સર્વગર્ભેષુ સંસ્કૃતા ॥ યાજ્ઞ. સ્મૃ. અ. ૧ છો. ૧૧, ૨ ॥

અર્થ:—એક વારના ગર્ભ વખતે સંસ્કૃત થયેલી સ્ત્રી સર્વ ગર્ભ વખતે સંસ્કૃત છે, તેથી બીજી વાર તે સંસ્કાર કરવાની જરૂર નથી એમ યાજ્ઞવલ્ક્યજી કહે છે. આવું દેવલનું પ્રમાણ પણ મિતાક્ષરામાં આપ્યું છે. અને ધર્મસિન્ધુમાં “પુંસવનાનવલોભને પ્રતિગર્ભે કાર્યે, ગર્ભસંસ્કારત્વાત્ ॥

અર્થ:—પુસવન તથા અનવલોભન એ બે ગર્ભના સંસ્કાર રૂપ હોવાથી દરેક ગર્ભે કરવા યોગ્ય છે. અને ગર્ભાધાન તથા સીમન્તોન્નયન, એ બે સ્ત્રીના સંસ્કાર રૂપ હોવાથી દરેક ગર્ભે કરવાનાં નથી, પરન્તુ પહેલે ગર્ભે જ કરવા યોગ્ય છે એમ કહ્યું છે.

અને સિદ્ધાન્ત પક્ષમાં પુંસવન તથા તેના અંગરૂપ અનવલોભન દરેક ગર્ભે કરવા નોંધ્યે, અને સીમન્ત પહેલા ગર્ભમાં કરવાથી આવે છે. પરન્તુ જો તે પહેલા ગર્ભના પ્રસવ પહેલાં કરવામાં ન આવે તો ફરી દરેક ગર્ભે કરવા નોંધ્યે. અને પહેલા ગર્ભનું બાળક મરેલું જન્મ્યું હોય તોપણ પછી થનાર સર્વ ગર્ભમાં સીમન્તની આવશ્યકતા છે.

શુદ્ધ થતું તે સંસ્કારનું કળ છે. તેથી દરેક ગર્ભે સંસ્કાર કરવાથી કાર્ધ, દાનિ થવાનો સંભવ નથી. માટે જો લોક સીમન્ત તથા ગર્ભાધાન સંસ્કાર બીજી વાર કરવાનો નિર્ણય કરે છે તેઓ બીજા ગર્ભમાં નહીં કરે તો હોય નથી એટલુ જ માત્ર કહે છે. ફરી કરવાથી કાર્ધ દાનિ છે એમ તો કહેતા નથી.

અને “સંસ્કૃતા નારી” એ જે દેવલનું પ્રમાણ છે તે ગર્ભાધાનનો જ વિધય છે. તેથી પુસવન પ્રતિગર્ભ ન કરવું એ પક્ષ અવશ્ય પરિણામ્ય જ છે, કેમકે પુસવન સ્ત્રીનો સંસ્કાર નથી. પરમાર્થ દૃષ્ટિથી વિચાર કરવામાં આવે તો દરેક સંસ્કાર દરેક ગર્ભે કરવો જ નોંધ્યે, કારણ કે એક વાર સંસ્કાર કરવાથી થયેલી જે શુદ્ધિ છે તે હમેશ રહેતી નથી. કારણ શાસ્ત્રમાં કસિંગ, મગધ, આદિ કેટલાક રીતમાં જવાથી પણ ફરી સંસ્કાર કરવાનું કહ્યું છે. અને કેટલીક પ્રકારનાં પાપકર્મથી પણ ફરી સંસ્કાર કરવાની વિધિ નેવામાં આવે છે.

ઉદગયન આપૂર્યમાણસે પુગ્યાદે કુમાર્યાઃ પાણિ ઘૃહીયાત્ ॥

પારસ્ક.ગૃ.સૂ.કળિડ. ૪ સૂ. ૫ ॥

અર્થ:—ઉત્તગયણના શુકલ પક્ષમાં સારા દિવસ નોંધને કુમારીનું પાણિગ્રહણ કરવું—એવો સૂત્રનો અર્થ છે.

આ સૂત્રમાં કુમારીનું ગ્રહણ કેમ કર્યું છે? વિવાહ તો કુમારીનો જ થાય છે. એક વાર વિવાહિત થયેલી સ્ત્રી કુમારિકા કહેવાય નહીં. તો કાની વ્યવસ્થિત કરવાને માટે “કુમારી” શબ્દનું ગ્રહણ કર્યું છે? તેના આખ્યમાં લખ્યું છે:—“વિગતિપ્રસૂતા” અર્થાત્ જે સ્ત્રીને વીસ સન્તાન થયાં હોય તેની વ્યવસ્થિત કરવાને માટે છે, કારણ “વિગતિપ્રસૂતા” નો ફરી તે જ પતિ સાથે વિવાહ સંસ્કાર થાય છે. તેના વિવાહમાં ઉદગયનાદિ નિયમ નથી. આ પ્રમાણે વિવાહસંસ્કારની પણ પવિત્રતાની રિધિને વીસ સન્તાન થતા સુધી જ છે, પછી નહીં. તો બીજી વારના ગર્ભાધાનાદિ સંસ્કારોનું પણ તે જ પ્રમાણે સમજવું નોંધ્યે, અને દરેક ગર્ભમાં ગર્ભાધાનાદિ સંસ્કાર કરવા નોંધ્યે. પુંસવનાદિ કર્મને માટે ઉત્તમ નક્ષત્રનીયે પ્રમાણે છે:—

પુગ્યાદિત્યાશ્વિર્નીહસ્તવિષ્ણુમૂલોત્તરા મૃગાઃ ।

હરિપૂષાઽનુરાધાશ્ચ શસ્તં પુસવનાદિકમ્ ॥

ભ.આચ.સ્મ.પ્ર. ૪-૩ ॥

અર્થ:—પુષ્ય, પુનર્વસુ, અશ્વિની, દન, અશ્વિજિત, ત્રણે ઉત્તરા, મૃગશિરા, ગ્રવણ, રેવતી, અને અનુરાધા એ નક્ષત્રો પુસવનાદિ સંસ્કાર કરવાને માટે ઉત્તમ છે. માટે તે નક્ષત્રોમાં તે સંસ્કાર કરવા નોંધ્યે. અને સીમન્ત યોગ્યા, પાંચમા, આઠમા કે નવમા માસમાં પણ કરવાનું વિધાન છે.

અતિ પુસવનસીમન્તસંસ્કારનિષ્પણ અ. ૧૨ સર્ગ. ૨૭. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૨૮.

જાતકર્મનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં પુત્રવન તથા સીમન્ત સંસ્કારનું નિરૂપણ કરીને આ સર્ગમાં જાતકર્મ સંસ્કારનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

જાતે સુતે પિતા સ્નાયાન્નાન્દીશ્રાદ્ધ વિધાનતઃ ।

જાતકર્મ તતઃ કુર્યાદૈહિકામુષ્મિકપ્રદમ્ ॥

છ. આશ્વ. સ્મ. પ્ર. ૬-૧ ॥

અર્થ:—પુત્ર ઉત્પન્ન થતાં પિતા સ્નાન કરીને પછી નાન્દી શ્રાદ્ધ કરી પુત્રના આ લોક તથા પંચલોક સંબંધી કલ્યાણને માટે જાતકર્મ સંસ્કાર કરે.

સૌવર્ણે રાજતે વાપિ પાત્રે કાંસ્યમયેઽપિ વા ।

મધુસર્પિર્નિપિચ્યાથ હિરણ્યેનાવર્ણયેત્ ॥

” ॥ ૨ ॥

અર્થ:—સોનું, ચાંદી અથવા કાંસાના પાત્રમાં મધુ અને ઘી નાંખીને તેમાં સુવર્ણ ધસે.

માશયેત્ત્વં હિરણ્યેન કુમારં મધુસર્પિણી ।

પ્રતિમન્ત્રં પઠેત્કર્ણે હિરણ્યં સ્થાપ્ય દક્ષિણે ॥

” ॥ ૩ ॥

તથા વામે જપેન્મેઘાં સ્પૃશેદંસાવતઃ પરમ્ ।

અહમા ભવ જપેદિન્દ્રઃ શ્રેષ્ઠાન્યસ્મૈ પ્રયન્ધિ ચ ॥

” ॥ ૪ ॥

અર્થ:—તે મધુ તથા ઘીને ‘કાઈ’ સોનાનો ચમચો કે ટુકડો આદિ વસ્તુવડે બાળકને ચડાડે, અને જોટલી વખત ચડાડે તેટલી વખત મન્ત્ર બોલે. અને તેના બંને કાનોમાં સુવર્ણ રાખીને જમણા તેમજ ડાબા બંને કાનમાં પવિત્ર શુદ્ધિવર્ધક મન્ત્રો(મેઘાં) જાપે. પછી તેના બંને ખભાને સ્પર્શ કરીને હૃદયને કર્પશ કરે. ખભાને સ્પર્શ કરતી વખતે “અહમા ભવ,” ‘ઇન્દ્ર શ્રેષ્ઠાનિ’ “અસ્મે પ્રયન્ધિ” એ ત્રણ મન્ત્રો જાપે. તે પછી “શ્વ પિન્વો” એ મન્ત્ર બોલ્યાને પછીના બંને સ્તનોને ઘોઘને બાલકને પાથ.

एवं कुर्यात्सुतस्यैव तूष्णीमेव च योषितः ।

केचिद्विच्छन्त्यज्ञादिष्टहोमं, મન્ત્રાદિના પરે ॥

” ॥ ૫ ॥

અર્થ:—એ પ્રમાણે પુત્રનું જાતકર્મ મન્ત્રોવડે અને પુત્રીનું જાતકર્મ મન્ત્ર વિના કરવું જોઈએ. કાઈ કાઈ આચાર્ય મન્ત્ર આદિ વડે તથા બીજાઓ અનાદિષ્ટ હોમ કરવાનું કહે છે. પ્રાચીન વૈદિક મર્યાદાને અનુસાર જે મન્ત્ર દ્વારા પાથ છે તેનું જ નામ સંસ્કાર છે, માટે સ્ત્રીઓને પણ મન્ત્ર સહિત જ સંસ્કાર થવા જોઈએ. મન્ત્રો વિના જે સંસ્કાર છે તે સર્વ બટાટા આદિને ખેતરમાંથી ખેડી લાવીને ઘોઘને સાફ કરવા બરોબર છે, કાઈ વિશેષતા નથી. તે વિશેષતા તો મન્ત્રમાં જ છે. માટે સંપૂર્ણ દિગ્ગતિના પુરૂષ તથા સ્ત્રીઓને મન્ત્ર સહિત કર્મો વડે સંસ્કાર થવા જોઈએ.

પ્રતિ જાતકર્મ સંસ્કાર નિરૂપણ અ. ૧૨, સ. ૨૮ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૨૯.

નામકરણનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં જાતકર્તાનું નિરૂપણ કરીને આ સર્ગમાં નામકરણનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

નામધેયં દગમ્યાં તુ દ્વાદશ્યાં વાસ્ય કારયેત્ ।

પુણ્યે તિથૌ મુહૂર્તે વા નક્ષત્રે વા ગુણાન્વિતે ॥

મ.સ્મૃ.અ.૨-૫૦ ॥

અર્થ:—નામકરણ નામ પુત્રનું નામ પાડવું તે છે. તે દશમે દિવસે રાત્રિના ત્રીજા ભાગમાં અથવા અગીઆરમા દિવસે અથવા બારમા દીવસે શુભ તિથિ નથા શુભ મુહૂર્ત તથા શુભ-યુક્ત નક્ષત્રમાં કરવું જોઈએ.

અદ્વન્યેકાદશે કુર્યાન્નામકર્મ વિધાનતઃ ।

કૃત્વાભ્યુદયિકં શ્રાદ્ધં દ્વાદશે પોહતૌડપિ વા ।

જ.આશ.સ્મ.પ્ર.૩-૧ ॥

અર્થ:—બાલકના જન્મને અગીઆરમે, બારમે અથવા સોળમે દિવસે નાની શ્રાદ્ધ કરીને વિધિપૂર્વક નામકરણ સંસ્કાર કરવો જોઈએ.

મનુજીએ દશમે દિવસ નામકરણ માટે જે કહ્યો છે, તે દશમા દિવસની રાત્રિના ત્રીજા ભાગમાં સૂતક નિવૃત્ત થાય છે તે ભાવથી કહ્યું છે. સૂતકમાં કોઈ સંસ્કાર કરવાનું મનુજીને પણ સંભત નથી. એમ ન હોય તો નાભિજેદનના પહેલાં જાતકર્તા કરવાનું નહીં લખત. પરંતુ નાભિજેદન પહેલાં કરવાને લખવાનું કારણ એ છે કે નાભિજેદન કર્યા પહેલાં સૂતક લાગતું નથી, પરંતુ તે પછીથી લાગે છે અને સૂતક લાગ્યા પછી તે ઉતરી જતા સુધી જાતકર્તાને કોઈ સંસ્કાર કરી શકાય નહીં.

શ્રુતિયોને માટે સૂતક ૧૨ દિવસનું હોય છે. તેથી તેમનું નામકરણ તેરમે દિવસે થાય છે. અને વૈશ્યોને માટે સૂતક ૧૫ દિવસ સુધી હોય છે. તેથી તેમનું નામકરણ ૧૬ મે દિવસે અથવા ૨૦ મા દિવસે કરવું જોઈએ. અને શૂદ્રોનું મદિના પછી કરવું જોઈએ. જે કોઈ પ્રકારના વિદ્યોથી તે વખતે ન કરી શકાય તો બ્રાહ્મણોનું નામકરણ ૨૨ મે દિવસે. શ્રુતિ-યોનું ૩૦ મા દિવસે (મામાન્તે), વૈશ્યોનું ૧૦૦ મા દિવસે (શતતમે દિવસે), અને શૂદ્રોનું એક વર્ષ પૂર્ણ થવાને દિવસે કરવું જોઈએ. આ ગૌણકાલ છે, પહેલાં કહેલા મુખ્ય કાલ છે. ૧૨ કે ૧૨ મા આદિ દિવસે નામકરણ કરનારને માટે પુણ્ય તિથિ આદિ જોવાની આવશ્યકતા નથી. ગૌણ કાલમાં કરનારને માટે જ પુણ્ય તિથિ આદિના વિચાર કરવાની જરૂર છે. અપરાધ તથા રાત્રિ પણ નામકરણને માટે વર્તે છે. તથાપિ ૧૦ મા દિવસની રાત્રિના ત્રીજા પહેરમાં કરનારને માટે રાત્રિનો નિગેધ બાધક નથી. તે નામ દેવનામ તથા માસનામ તથા નક્ષત્રનામ તથા વ્યાવહારિક નામ એમ ચાર પ્રકારનાં હોય છે. દેવતાનું પ્રત્યક્ષ નામ રાખવું નિષિદ્ધ છે, માટે ઇન્દ્ર, અગ્નિ, આદિ નામ નહીં રાખવાં જોઈએ. વિષ્ણુમકત, રૂદ્રમકત મત્યાદિક પણ દેવનામ છે.

માર્ગશીર્ષ સમારમ્ભ માસાનાં નામનિર્દેશાન્ ॥ જૉ.આશ.સ્મ.પ્ર.૬-૨ ॥

અર્થ:—માગસર માસથી આરંભ કરીને માસનામ રાખવાં જોઈએ એમ આશ્વલાયન-જીએ કહ્યું છે.

“ અત્ર માર્ગશીર્ષાદિચૈત્રાદિર્વા ક્રમઃ ”

અહીં માર્ગશીર્ષાદિ ક્રમથી કે ચૈત્રાદિ ક્રમથી માસનામ રાખવું એવું મદનરત્નનું પ્રમાણ નિર્ણયસિન્ધુમાં લખ્યું છે તેથી માર્ગશીર્ષાદિ અથવા ચૈત્રાદિ ક્રમથી પણ માસનામ રાખી શકાય છે.

કૃષ્ણોઽનન્તોઽચ્યુતશ્ચક્રી વૈકુણ્ઠોઽથ જનાર્દનઃ ।

ઉપેન્દ્રો યજ્ઞપુરુષો વાસુદેવસ્તથા હરિઃ ॥ સ્મૃતિસંગ્રહઃ ॥ નિર્ણયસિન્ધુઃ ॥

યોગોશઃ પુણ્ડરીકાક્ષો માસનામાન્યનુક્રમાત્ ॥ ” ॥ ॥

અર્થઃ—કૃષ્ણ, અનન્ત, અચ્યુત, ચક્રી, વૈકુણ્ઠ અને જનાર્દન, ઉપેન્દ્ર, યજ્ઞપુરુષ, વાસુદેવ, હરિ, યોગીશ, અને પુણ્ડરીકાક્ષ, એ માર્ગશીર્ષાદિ ક્રમથી બાર માસનામ છે. ચૈત્રાદિ ક્રમથી નામ રાખવું હોય તો વૈકુંઠ નામથી લઈ રાખવું.

અને જે નક્ષત્રમાં બાલકનો જન્મ થયો હોય તે નક્ષત્રના વાચક શબ્દથી “ તત્ર જાતઃ ” એ અધિકારમાં વિધાન કરેલો તદ્દિત પ્રત્યય કરતાં જે નામ થાય તે નક્ષત્રનામ કહેવાય છે. તે ૧. આશ્વયુજ, ૨. ભરણ્ય, ૩. કાર્તિક, ૪. રૌહિણ્ય, ૫. માર્ગશીર્ષ, ૬. આર્દ્રક, ૭. પુનર્વસુ, ૮. પુષ્ય, ૯. આશ્લેષ, ૧૦. મઘ, ૧૧. પૂર્વાફલ્ગુન, ૧૨. ઉત્તરાફલ્ગુન, ૧૩. હસ્ત, ૧૪. ચિત્ર, ૧૫. સ્વાતિ, ૧૬. વૈશાખ. ૧૭. અનુરાધ, ૧૮. જ્યેષ્ઠ, ૧૯. મૂલક, ૨૦. પૂર્વાષાઢ, ૨૧. ઉત્તરાષાઢ, ૨૨. અભિજિત, ૨૩. શ્રાવણ્ય, ૨૪. ધનિષ્ઠ, ૨૫. શતભિષક, ૨૬. પૂર્વાષોષપાદ, ૨૭. ઉત્તરા ષોષપાદ, અને ૨૮. કૈવત છે. અને જાણ લોક જુ વે લો ના અશ્વિની, ત્રી ત્રુ લે લો ભરણી, ઇત્યાદિ જ્યોતિષમાં કહેલા અવકહડા ચક્રને અનુસાર અશ્વિની આદિક નક્ષત્રોનાં ચાર ચરણોમાં જન્મ પામેલા મનુષ્યોને યુ યે ચો લા ઇત્યાદિક આઘ અક્ષરવાળા ચૂડામણિ, ચેદીશ, ચોલેશ, લક્ષમણ, ઇત્યાદિક નામ રાખે છે. એક એક નક્ષત્રનો કલ ૬૦ ધડી ગણીને તેની પંદર પંદર ધડીનું એક એક ચરણ ગણાય છે. પહેલી પંદર ધડીમાં જેનો જન્મ હોય તેનું નામ યુ આઘ અક્ષરવાળું હોયું જોઈએ. બીજી પંદર ધડીમાં જેનો જન્મ હોય તેનું આદિમાં ચે અક્ષરવાળું નામ હોય. ત્રીજી પંદર ધડીમાં જેનો જન્મ હોય તેનું નામ ચો અક્ષરથી શરૂ થતું રાખવું જોઈએ. અને ચોથા ચરણની પંદરમી ધડીમાં જેનો જન્મ હોય તેનું નામ લા અક્ષરથી શરૂ થતું હોયું જોઈએ એવો તેમનો સંકેત છે. પરન્તુ આ પ્રકારનાં નક્ષત્રનામ વૈદિક ગ્રન્થને સંમત નથી. અને કેટલાંક નક્ષત્ર દેવતા સંબંધી નાક્ષત્રનામ રાખે છે. જેમકે કૃતિકા નક્ષત્રમાં ઉત્પન્ન થયેલા મનુષ્યનું અગ્નિશર્મા, અને આર્દ્રા નક્ષત્રમાં જન્મેલાનું શિવદત્ત નામ રાખવામાં આવે છે. દેવતા સંબંધી અથવા તે નક્ષત્ર સંબંધી નામ ધરતે આપનાર છે. ચોથું, વ્યાવહારિક નામ હોય છે:—

દશમ્યાં રાત્ર્યાં પુત્રસ્ય નામ દધ્યાદ્ ધોષવદાઘન્તસ્યં દ્વચક્ષરં ચતુરક્ષરં વા
ત્ર્યક્ષરં દાન્તં કુમારીણામ્ ॥ માનવ ગૃ૦ સૂ૦ પુ૦ ૧૨૦ ૧૮ સૂ૦ ૧ ॥

અર્થઃ—જનતકર્મથી લઈને દશમા દિવસની રાત્રિના ત્રીજા ભાગમાં અથવા અગીઆરમા દિવસે પુત્રનું નામ પાડે. ધોષ પ્રત્યયવાળા અર્થાત્ ગ ધ હ, જ ઝ ઞ, ડ ઢ ણ, દ ધ ન બ લ, મ, અને હ એ અક્ષર જેની આગિમાં હોય, અને ધ, ર, લ, વ, એ અક્ષર જેની મધ્યમાં હોય એવા એ અક્ષર અથવા ચાર અક્ષરનું નામ પુત્રનું, અને ત્રણ અક્ષરનું

દકારાન્ત નામ કન્યાનું રાખે. પુત્રોનું નામ રાખવામાં તથા લૂ વર્ણથી રહિત તથા વિસર્ગ અન્તવાળું હોય, અને શનુના વાયકથી ભિન્ન હોય તથા નદિત પ્રત્યક્ષ રહિત હોય, અને કૃતપ્રત્યયાન્ત વાળુ હોય એવું નામ રાખવું જોઈએ, જેમ હરિ, દેવ, ઇત્યાદિ. પૂર્વે કહેલાં સર્વ લક્ષણો ન હોય તો પુરુષોનું યુગ્માક્ષર અર્થાત્ જો, ચાર, ઇત્યાદિ, અને સ્ત્રીઓનું અયુગ્માક્ષર અર્થાત્ ત્રણ આદિ અક્ષરવાળું નામ રાખવું જોઈએ. અક્ષર પણ અ, ઇ, ઓ, એ, ઐ, ઔ, ઇત્યાદિ સ્વર હોવા જોઈએ, વ્યંજનનો નિયમ નથી. પ્રતિજ્ઞાની કામના વાળાએ જો અક્ષરનું નામ રાખવું આઈ છે. અને અક્ષરનેજની ઇચ્છાવાળાએ ચાર અક્ષર વાળું નામ રાખવું જોઈએ. જેના અન્તમાં રકાર અથવા લકાર આવતા હોય તે નામ પણ પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે. અહીંં વ્યાવહારિક નામોના વિષયમાં આશ્વજીવિનાં નામની પદ્ધતી શર્મા આદિ જોડવા જોઈએ.

મજ્જત્યં વ્રાહ્મણસ્ય સ્યાત્સત્રિયસ્ય ચલાન્વિતમ્ ।

વૈદ્યસ્ય ધનસંયુક્તં શૂદ્રસ્ય તુ જુગુપ્સિતમ્ ॥

મં ૦ સ્મૃં ૦ ૨-૩૧ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણનું મંગલ સૂચક, ક્ષત્રિયોનું બલસૂચક, વૈશ્યોનું ધનસૂચક અને શૂદ્રનું નિન્દા સૂચક નામ રાખવું જોઈએ. આ નામોનો ખુલાસો આગલા શ્લોકમાં કહે છે:—

ગર્મવદ્વાહ્મણસ્ય સ્યાદ્રાજો રક્ષાસમન્વિતમ્ ।

વૈદ્યસ્ય ધનસંયુક્તં શૂદ્રસ્ય પ્રેપ્યસંજ્ઞકમ્ ॥

” ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણનું નામ જેમની અન્તમાં રાજા જોડેલો હોય તેવું હોવું જોઈએ, જેમ હરિવશર્મા, શિવરામશર્મા, ઇત્યાદિ. અને ક્ષત્રિયનું રક્ષાવાચક એટલે જેની અન્તમાં વર્મા શબ્દ જોડેલો હોય તેવું નામ હોવું જોઈએ, જેમ બલવર્મા ઇત્યાદિ. વૈશ્યનું પુષ્ટિનું સૂચક જેમકે ભૂનિઆદિક શબ્દ અન્તમાં હોય એવું નામ હોવું જોઈએ, જેમ વસુભૂતિ ઇત્યાદિ. અને શૂદ્રનું નામ સેવકપણાનું સૂચક એટલે કે દાસ આદિ શબ્દ જેની અન્તમાં હોય એવું નામ રાખવું જોઈએ, જેમ દીનદાસ ઇત્યાદિ.

દર્મા દેવશ્ચ વિમસ્ય વર્મા ત્રાતા ચ ભૂમુજઃ ।

ભૂતિર્દત્તશ્ચ વૈદ્યસ્ય દામઃ શૂદ્રસ્ય કારયેત્ ॥

યા.સ્મૃ.અ.૧-૧૨ અ.ટી.॥

અર્થ:—શર્મા તથા દેવ જેની અન્તમાં હોય એવું નામ બ્રાહ્મણનું રાખવું જોઈએ, વર્મા તથા ત્રાતા એવા અન્તવાળું નામ ક્ષત્રિયનું, અને ભૂનિ તથા દત્ત એવા અન્તવાળું નામ વૈશ્યનું રાખવું જોઈએ. અને શૂદ્રનું નામ દાસ અન્તવાળું જોઈએ.

પુરાણોમાં કેટલેક ઠેકાણે વૈશ્યનાં નામની અન્તમાં ગુપ્ત નામ તથા ધન નામ પણ જોડવાનું કહ્યું છે. તેવી રીતે ક્ષત્રિયોનાં નામની અન્તમાં રાજા પણ જોડવામાં આવે છે. જો પુરુષોનું નામ વિષમ અક્ષરવાળું હોય તો તેની આગળ થી લગાડવો જોઈએ. વ્યાવહારિક નામમાં પિતા તથા પિતામહ અંતર્ગતી નામ પણ રાખવામાં આવે છે. કમથી આ ચારે નામોને લખીને પૂજન કરે, આચાર્ય તે નામ ૩૫ મંત્ર વડે પૂજન કરાવે, અને પિતા તેના નામ વડે જ બ્રાહ્મણને પ્રણામ કરાવે. પુત્રના નામ પછી સાથે પિતાનું નામ પણ લે, પરંતુ પ્રણામ વખતે પિતાનું નામ છોડી દે. પિતાના કહેવાથી કુમારના પ્રતિનામમાં બ્રાહ્મણો સ્વસ્તિ કહે. દેવ, નક્ષત્ર, આદિ એક એક નામ ત્રણવાર બાલકને મંજાળાવે. તે પછી આશીર્વાદ આપે, અને યથાશક્તિ બ્રાહ્મણને જોજન કરાવે. વળી—

સ્ત્રીणां सुखोद्यमकूरं विस्पष्टार्थं मनोहरम् ।

મજ્જલ્યં દીર્ઘવર્ણાન્તમાશીર્વાદામિધાનવત્ ॥

,, ॥ ૩૩ ॥

અર્થ:—સ્ત્રીઓનું નામ સુખથી ઓલી શકાય એવું હોવું જોઈએ. જે નામમાં કૂરતાવું લાન ન હોય અને નામનો અર્થ સ્પષ્ટ પ્રતીત થતો હોય, તથા પ્રીતિ ઉત્પન્ન કરતા હોય, તથા મંગલનો વાચી હોય તથા જેના અન્તમાં દીર્ઘસ્વર હોય, તથા આશીર્વાદ નામના શબ્દ સુક્ત હોય—એવું રાખવું જોઈએ, જેમ યશોદાદેવી, શ્રદ્ધાદેવી, યત્તદા, શર્મદા, ઇત્યાદિ. સ્ત્રીઓનાં દેવનામ વિષ્ણુલક્ષ્મી ઇત્યાદિ. સ્ત્રીઓનાં માસ નામ ચક્રિણી, વૈકુન્ઠી, વાસુદેવી ઇત્યાદિ. નક્ષત્ર નામ રોહિણી, કૃત્તિકા, ઇત્યાદિ. વિવાહપ્રકરણમાં નહીં તથા ધર્મતનાં નામવાળી સ્ત્રીની સાથે વિવાહ કરવાનો નિષેધ લખ્યો છે. તેથી નહીં, પર્વત, આદિનાં નામ પણ નહીં રાખવાં જોઈએ. પુત્રાદિનાં નામ રાખવામાં જે પિતા પાસે ન હોય તો પિતામહ આદિ તેનું નામ પાડે.

વળી ગૃહ આદિનાં પણ વ્યાવહારિક નામ રાખવાં જોઈએ.

देवालयगजाश्वानां वृक्षाणां वापिकूपयोः ।

सर्वापणानां पण्यानां चिह्नार्थं योपतां नृणाम् ॥

કાવ્યાદીનાં કવીનાં ચ પશ્વાદીનાં વિશેષતઃ ।

राजप्रासादयज्ञानां नामकर्म यथोदितम् ॥

॥ મદનરતન ॥

અર્થ:—મંદિર, હસ્તી, અશ્વ, વૃક્ષ, વાવ, કૂવા, બગીચા(મંડી), દુકાન, સ્ત્રી, પુરૂષ, કાવ્યાદિ, કવિ, વિશેષે કરીને પશુ આદિ, રાત્રના મહેલ, યજ્ઞ—એ સર્વને ઓળખવાને માટે (ચિહ્નયમ્) જેવી રીતે હોય તેવાં નામ રાખવાં. અહીં રાત્રઓના મહેલ કહેવાથી બીજા લોકોના ધરનાં નામ નહીં રાખવાં એવો ભાવ નથી, સર્વનાં ધરનાં નામ હોવાં જોઈએ. પરન્તુ રાત્રના મહેલનું નામ તો હોવું જ જોઈએ એવો ભાવ છે.

ઇતિ નામકરણનિરૂપણ અ. ૧૨ સ. ૨૯ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૩૦.

નિષ્કમણાદિસંસ્કારનિરૂપણ.

આ સર્ગમાં નિષ્કમણાદિક સંસ્કારોનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

मासे चैवं चतुर्थे तु कुर्यान्निष्क्रमणं शिशोः॥ ल० ला० अ० स्मृ० प्र० ६-१ ॥

અર્થ:—બાલકનું નિષ્કમણ(બાલકને પ્રથમ ધરતી બહાર કાઢવા રૂપ) એથી માસમાં કરે.

तृतीये वा चतुर्थे वा मासि निष्क्रमणं भवेत् ॥

॥ નિર્ણયસિન્ધુઃ ॥

અર્થ:—ત્રીજા કે એથી માસમાં નિષ્કમણ થાય છે. અથવા એથી માસમાં અન્નપ્રાશનના સમયે પણ નિષ્કમણ થાય છે એમ મદનરતનમાં કહ્યું છે. રાખતો પ્વનિ તથા પુણ્યલ-વાચનોના શબ્દ દ્વારા બાલકને ધરમાંથી બહાર કાઢીને સૂર્ય તથા ચન્દ્રમાનું દર્શન કરાવવું જોઈએ. તે પણ શુભ નક્ષત્ર તથા મુહૂર્તમાં કરવું જોઈએ.

ઇતિ નિષ્કમણાદિસંસ્કારનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૩૦. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૩૧.

અન્નપ્રાશનસંસ્કાર.

આ સર્ગમાં અન્નપ્રાશન નામના સંસ્કારનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

પણ્દેન્તમાશનં કુર્યાન્માસે પુંસ્યદ્દમેડથવા ।

દશમે દ્વાદશે માસિ કેચિદેવં વદન્તિ હિ ॥ સ્મૃત્સૂત્રમૃં ૮-૧ ॥

અર્થ:—બાલકને અન્નપ્રાશન સંસ્કાર છઠા મહીનામાં, અને કેાઈ કેાઈ મતને અનુસાર આઠમા કે નવમા કે બારમા મહીનામાં કરાવવો જોઈએ.

કૃત્વાડ્ડમ્યુદયિકં શ્રાદ્ધં શુભે ચૈવ દિને પિતા ।

સૌવર્ણે રાજને વસ્ત્રે કાંસ્યે ચાડ્ય નવે શુભે ॥ ૨ ॥

ક્ષીરાજ્યમધુવદ્યાન્નં વિચાય પ્રાજયેન્ચિશૂન ।

મન્ત્રેણાન્નપતંડસ્પ હિરણ્યેન સુવેણ ચ ॥ ૩ ॥

પાણિના સપાવત્રેણ જલં ચાપિ હિ પાયયેત્ ।

દત્ત્વા વિપ્રાય તત્પાત્રં તૂષ્ણીમેવ ચ યોષિતઃ ॥ ૪ ॥

અર્થ:—પિતા શુભ દિવસે નાન્દી શ્રાદ્ધ કરીને મોતું, ચાંદી, અથવા કાંસાના નવા પાત્રમાં દૂધ, ઘી, અને મધ મુક્તા અન્ન તથા દહીં રાખીને “અન્નપતેડસ્પ” એ મંત્ર બણીને સુવર્ણના કુંડલા મુક્તા હાથથી અથવા સૂત્રા વડે બાલકને બોજન કરાવે. (૩). અને પવિત્રી મુક્તા હાથવડે તેને જલ પાય. અને તે પાત્ર બાલકને આપવું. અને પુત્રીનું અન્નપ્રાશન કર્મ મન્ત્ર વિના કરવું.

કેાઈ સૂર્યદર્શનાદિક પણ અન્નપ્રાશનની સાથે કરાવે છે.

અન્નપ્રાશન કરાવ્યા પછી બાલકની શુદ્ધિકાની પરીક્ષા કરવી જોઈએ.

દેવાગ્રતોડ્ય વિન્યસ્ય શિલ્પવસ્તૂનિ સર્વશઃ ।

શાસ્ત્રાણિ ચૈવ શસ્ત્રાણિ તત્. પશ્યેત્તુ લક્ષણમ્ ॥

મથમં યત્સ્પૃગેદવાલ પુસ્તકાદિ સ્વયં તદા ।

જીવિકા તસ્ય ચાંલસ્ય તેનૈવ તુ ભવિષ્યતિ ॥ યાજ્ઞ. સ્મૃ. બ. ૧-૨ અપરાટોકા ॥

અર્થ:—શુદ્ધિકા મહાવવાની શિલ્પવિદ્યાની દેટલીક વસ્તુઓ, તથા શાસ્ત્રનાં પુસ્તક તથા શસ્ત્ર વિગેરે દેવની સન્મુખ મૂકીને બાલકને છોડે. મૂકે અને તેનાં લક્ષણ તપાસે. બાલક જાતે તે પુસ્તકાદિ વસ્તુ મધ્યેથી જે વસ્તુને પ્રથમ ઉઠાવી લે તે વસ્તુ વડે તે બાલકની શુદ્ધિકા થશે અને તે જ વિદ્યા બાલકને શિખવવી જોઈએ એવું માર્કણ્ડેયનું વચન છે.

પ્રાગુપનયનાત્કામાચારવાદમણાઃ ॥

ગૌ. ધ૦ તૂ. ૦૩-૧ ॥

અર્થ:—ઉપનયનની પહેલાં બાલકની ધૃત્તાનુસાર આચરણ તથા બોધી તથા બલકનું યાગ છે. તથા તે કેાઈ પાપને કે દુષ્ટને લાગી થતો નથી. તથાપિ બાલકને મતમુત્ર આદિના ત્યાગ કરવાને અચુક સ્થાનમાં બેસવાનો નિયમ તથા સૌમ્ય આદિના સંસ્કાર પ્રથમથી જ

પાડતા રહેવું નોંધએ, અને પાંચ વર્ષનો યતાં વર્ણાશ્રમની મર્યાદા પણ શિખવતા રહેવું નોંધએ
છતિ અનગ્રાસનસંસ્કાર નિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૩૧ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૩૨.

ચૌલાદિસંસ્કારનિરૂપણ.

આ સર્ગમાં ચૌલાદિ સંસ્કારનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

તૃતીયે વત્સરે ચૌલં ચાલકસ્ય વિધીયતે ।

શુભે ચૈવ દિને માસિ વિહિતં ચોત્તરાયણે ॥ છ૦આશ્વ૦સ્મૃ૦પ્ર૦૧-૧ ॥

અર્થ:—જન્મને ત્રીજે વર્ષે ઉત્તરાયણમાં શુભ મહિનામાં અને શુભ દિનમાં બાલકનું ચૌલકર્મ અર્થાત્ સુવસ્ત કરાવવું નોંધએ. કોઈ જન્મથી અથવા ગર્ભથી પ્રથમ વર્ષમાં અથવા પાંચમા વર્ષમાં મુકન કરાવે છે. કુલની પરંપરા અને આચારને અનુસાર જ આ સર્વ થાય છે.

કર્ણવેદ્યસંસ્કાર

કૃતચૂડયે ચાલે ચ કર્ણવેદ્યો વિધીયતે ॥ વ્યા૦સ્મૃ૦અ૦ ૧-૧૯ ॥

અર્થ:—જેનું ચૌલકર્મ કરવામાં આવેલું છે એવા બાલકને માટે કર્ણવેદ્યનું વિધાન કરવામાં આવે છે.

સુવર્ણમૂચ્યા કુર્વૈત્ કર્ણવેદ્યં વિધાનવિત્ ॥ મવિ,પુ.૨ પૂ.અ. ૧૨૯-૩૪ ॥

અર્થ:—કર્ણવેદ્યની વિધિ જાણનાર સુવર્ણની સત્તી વડે કર્ણવેદ્યન કરે.

ચૌલ પછી કર્ણવેદ્ય સંસ્કાર થાય છે. કર્ણમાં છિદ્ર પાડવું તેનું નામ કર્ણવેદ્ય છે. કોઈ લોક કર્ણવેદ્ય મુકન પહેલાં દશમા કે બારમા આદિ દિવસે, તથા છકા, સાતમા, આઠમા કે દશમા માસમાં પણ કરાવે છે. તે પહેલાં વર્ષમાં થાય છે. અને બીજા આદિ સભ વર્ષમાં પુરૂષ કે સ્ત્રીનો કર્ણવેદ્ય ન કરવો નોંધએ.

વિદ્યારંભ.

પાંચમા વર્ષમાં વિદ્યારંભ કરવો નોંધએ. અક્ષર લખવાનો આરંભ કરવો તેનું જ નામ વિદ્યારંભ છે. તે ઉપનયનની પહેલાં પણ થઈ શકે છે. તેથી ઉપનયન પહેલાં અક્ષરો શિખવીને પછી પુરાણમાં કહેલા સ્તોત્ર આદિ શિખવે છે. પશ્ચાત્ ઉપનયન થયા પછી વેદ બજે છે. આ વિદ્યારંભ ૧૬ મંત્રકારની આંદર નથી.

ઉપનયનસંસ્કાર.

ત્યાર પછી ઉપનયન સંસ્કાર થાય છે. તેના મંત્રમાં જે કાંઈ લખવાનું હતું તે પહેલાં લખી ચૂક્યા છીએ.

આ સર્વ સંસ્કાર અથ આદિને પણ અવશ્ય કરવા નોંધએ.

પળ્દાન્ધવધિરસ્તગ્નજઢમદ્ગદપંગુપુ ।

કુન્નવામનરોગાર્તશુષ્કાક્ષવિક્લાક્ષિપુ ।

મત્તોન્મત્તેષુ મૂકેષુ ગયનમ્થે નિરિન્દ્રિયે ।

ધ્વસ્તપુંસ્ત્વેઽપિ ચૈતેષુ સંસ્કારાઃ સ્યુર્યયોચિતમ્ ॥

સ્મૃત્યર્થસાર: ॥

અર્થ:—નપુંસક, અન્ધ, બહેરા, કોઈ રોગાદિ નિમિત્તથી શરીર જડ જેવું થયું હોય (સ્તબ્ધ) અને તેથી કોઈ કામ કરી શકતા ન હોય તેવા, તથા સ્વભાવથી જ જડ હોય, તોતડા, લંગડા, મત્ત અથવા ઉન્માદ વાળા હોય, મુગા, સર્વ પ્રકારની ધન્દિયોની શક્તિ રહિત હોવાથી પધારીમાં જ સતા રહેતા હોય, અને જેમનું પુરસ્તવ નષ્ટ થયું હોય—એ સર્વના આ બધા મરકાર કરાવવા જ જોઈએ. વળી—

औरसः क्षेत्रजश्चैतौ संस्कार्यौ मागहारिणौ ।

औरसः पुत्रिकापुत्रः क्षेत्रजो गूढजस्तथा ॥

कानीनश्च पुनर्भूजो दत्तः क्रीतश्च कृत्रिमः ।

दत्तात्मा च सहोदजस्त्वपविद्धः सुतस्ततः ॥

पिण्डदोऽंशहरस्तेषां पूर्वाभावे परः परः ।

एतद्वादशपुत्राश्च संस्कार्यौ स्युर्द्विजातिषु ॥

સ્મૃત્યર્થસારઃ ॥

અર્થ:—ઔરસ અને ક્ષેત્ર જ એ બંને પુત્ર સંસ્કાર કરવા યોગ્ય છે, અને તે બંને પિતાના ધનના ભાગી છે. અહીંઆ પુત્રિકા-પુત્રને ઔરસ કહ્યો છે, તથા પોતાની પત્નીમાં બીજા પુરુષથી ઉત્પન્ન થયેલો ક્ષેત્રજ કહેવાય છે, તથા કાનીન, પુનર્ભૂજ, દત્ત, ક્રીત, કૃત્રિમ, દત્તાત્મા, સહોદજ, તથા અપવિદ્ધ—એવા દ્વિજાતિના બાર પ્રકારના પુત્રોના પશુ સંસ્કાર કરવા જોઈએ. આ સર્વ પૂર્વના અભાવે પર પર પિતાને પિણ્ડ આપવાના અધિકાર વાળા છે, અને ધનના પશુ ભાગી છે. વળી—

केचिदाहुर्द्विजैर्जातौ संस्कार्यौ कुण्डगोलकौ ॥

”

”

અર્થ:—કાંઈ લોક કહે છે કે દ્વિજાતિથી ઉત્પન્ન થયેલા કુણ્ડ અને ગોલકને પશુ સંસ્કાર કરવા યોગ્ય છે. પતિ જીવતા છતાં જારથી ઉત્પન્ન થયેલો પુત્ર કુણ્ડ કહેવાય છે. અને પતિના મરણ બાદ જારથી ઉત્પન્ન થયેલો પુત્ર ગોલક કહેવાય છે.

પોતે પાણિમંદ્યુ કરેલી ધર્મપત્નીમાં પોતાનાથી ઉત્પન્ન થયેલો પુત્ર ઔરસ કહેવાય છે. પુત્રિકાપુત્ર પશુ તેની વૃદ્ધ હોવાથી ઔરસ કહેવાય છે. બાકીના બધા પુત્રોનાં લક્ષણ આદિ દાપવિભાગમાં કહ્યાં છે. પિતા અથવા અન્ય કોઈ નજીકનો સગો મનુષ્ય ન હોય તોપણ તે સર્વના સંસ્કાર જરૂર કરાવવા જાઈએ. સંસ્કાર વિના રાખવા ઉચિત નથી, કારણકે સંસ્કાર ન કરવામાં આવે તો સર્વ પ્રકારે ખતિત થાય છે. તેથી અવસ્ય કરાવવા જોઈએ એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે.

वेदारंल आदि संस्कार

ઉપનયન થયા પછી વેદારંલ નામનો સંસ્કાર થાય છે. વેદ જાણવાનું શરૂ કરવું તેનું નામ વેદારંલ છે. વેદ બણીને સમાપ્ત કરતા કેશાન્ત નામનો સંસ્કાર થાય છે. વાળ(જટા) ઉતારવા તેનું નામ કેશાન્ત છે. ત્યાર પછી બ્રહ્મચર્યની સમાપ્તિનું સ્નાન કરવામાં આવે છે. અને તે પછી વિવાહ થાય છે. વિવાહ પછી વિવાહના આશિર્વાદ અર્પણ, અને તે પછી ત્રેધા આશિર્વાદ અર્પણ અર્થાત્ દક્ષિણાગ્નિ, ગાર્હપત્યાગ્નિ અને આદ્યવતીયાગ્નિ એ ત્રણ આશિર્વાદ અર્પણ થાય છે. આ સોળ સંસ્કાર અવસ્ય દ્વિજાતિને માટે કરવાં છે. તેના વિના પૂર્ણ રીતે દ્વિજાતિ રહી શકતા નથી.

ઈતિ ચૌદાહિસંસ્કારનિર્ણય અ ૧૨. સ ૩૨ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૩૩.

નિત્યકર્મનિરૂપણ.

આ સર્ગમાં ગૃહસ્થાશ્રમીઓનાં સ્નાનાદિ નિત્ય કર્મોનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

કર્મપદ્ધત્ત્વં પ્રવક્ષ્યામિ ચત્કુર્વન્તો દ્વિજાતયઃ ।

ગૃહસ્થા અપિ મુચ્યન્તે સંસારૈર્વન્ધદેતુભિઃ ॥ વૃ. પા. સ્મૃ. અ. ૨ શ્લો. ૫ ॥

અર્થ:—જે કરવાથી બ્રાહ્મણાદિ દ્વિજાતિ ગૃહસ્થો પણ સંસારરૂપી બંધનોથી છૂટી જાય છે.

તે ૭ કર્મોનું કથન કરું છું.

સન્ધ્યા સ્નાનં જપથૈવ દેવતાનાં ચ પૂજનમ્ ।

વૈશ્વદેવં તથાતિથ્યં પદ્મકર્માણિ દિને દિને ॥

,, ॥ ૭ ॥

અર્થ:—સ્નાન, સન્ધ્યા, જપ, દેવપૂજન, વૈશ્વદેવ અને અતિથિપૂજન એ ૭ રોજ રોજ કરવાનાં કર્મ છે.

સ્નાનાદિનિરૂપણ.

ઉપરના શ્લોકમાં પ્રથમ સન્ધ્યા અને પછી સ્નાન એવો પાકક્રમ છે. પરંતુ સ્નાન કર્યા વિના સન્ધ્યા આદિ કોઈ કર્મ કરી શકાય નહીં, તેથી અર્થક્રમને અનુસાર પ્રથમ સ્નાન, આયમન, આદિનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

જે કોઈ નિત્ય કર્મ કરવું હોય તે અવશ્ય સ્નાન કરીને જ કરવું જોઈએ એવી ધર્મશાસ્ત્રની આજ્ઞા છે.

અસ્નાત્વા નાચરેત્કર્મ જપહોમાદિ કિંચન ।

ક્ષિપ્રન્તિ હિ સુગુપ્તાનિ ઇન્દ્રિયાણિ ધરન્તિ ચ ॥ વૃ. પા. સ્મૃ. ૨ શ્લો. ૧૦ ॥

અર્થ:—સ્નાન કર્યા વિના જપ હોમાદિ કોઈ પણ કર્મ નહીં કરવું જોઈએ, કેમકે નિદ્રામાં મનુષ્યની ગુપ્તેન્દ્રિય(શિશ્નાદિક) પશ્વળી જાય છે અને વહે છે.

અઙ્ગાનિ સમતાં યાન્તિ ઉત્તમાન્યધર્મૈઃ સહ ।

અત્યન્તમલિનઃ કાયો નવચ્છિદ્રસમન્વિતઃ ॥

,, ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—નિદ્રામાં હાથ દ્વારા સ્પર્શનાદિ કરવાથી ઉત્તમ અને અધમ ઇન્દ્રિયો સર્વ એકરૂપ થઈને અપવિત્ર થાય છે. અને શરીર પણ અત્યન્ત મલિન છે, અને નવ છિદ્રવાળું છે.

સત્રત્યેપ દિવારાત્રૌ પ્રાતઃસ્નાનં વિશોધનમ્ ।

જપઃસ્નાનં પ્રશંસન્તિ સર્વેઽપિ પિતરોઽમરા ॥

,, ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—આ શરીર દિનરાત્ર સવતું જ રહે છે. તેને શુદ્ધ કરનાર પ્રાતઃકાલનું સ્નાન જ છે. માટે પિતરો તથા દેવતાઓ પણ તેની પ્રશંસા કરે છે.

દૃષ્ટાદૃષ્ટકરં પુણ્યં શંસન્તિ ઋષયોઽપિ હિ ।

પ્રાતઃ સ્નાત્તિ હિ યો વિપ્રઃ સોઽર્હઃ સ્યાત્સર્વકર્મસુ ॥

,, ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—અને પ્રાતઃકાલનું સ્નાન દૃષ્ટ તથા અદૃષ્ટ ફલને આપનાર છે, તેથી પુણ્યનું સાધન છે, અને પ્રાતઃકાલમાં સ્નાન કરનાર બ્રાહ્મણ આદિ પ્રજા સંપૂર્ણ કર્મ કરવાને યોગ્ય થાય છે, એમ ઋષિઓ કહે છે. માટે—

સંશોધ્ય દન્તાનાચમ્ય વિધિવત્સ્નાનમાચરેત્ ।

સ્નાનમૂલાઃ ક્રિયાઃ સર્વાઃ શ્રુતિસ્મૃત્યુદિતા નૃણામ્ ॥

સ્મૃત્યર્થમાર. ॥

અર્થઃ—દાંતને સાફ કરીને અર્થાત્ દાંતાણુ પાણી કરીને પછી આચમન કરીને વિધિપૂર્વક સ્નાન કરે, કારણ કે મનુષ્યને માટે શ્રુતિ અને સ્મૃતિમાં કહેલી સર્વ ક્રિયાઓમાં પ્રથમ સ્નાન જ મૂળ છે. સ્નાન કર્યા વિના કાંઈ ક્રિયા કરી શકાય નહીં.

હવે નીચેના શ્લોકોમાં સ્નાનનું દૃષ્ટ અને અદૃષ્ટ ફલ જે ઉપર કહેવામાં આવ્યું તેને વિસ્તારથી બતાવીએ છીએ.

ઉત્સાહાપ્યયનં સ્વાન્તપશ્ચાન્તિશક્તિવૃદ્ધિદમ્ ।

કીર્તિકાન્તવપુઃપુષ્ટિસૌભાગ્યાયુઃપ્રવર્ધનમ્ ॥ વૃઃ પાઃ સ્મૃઃ અઃ ૨-૧૧૩ ॥

સ્વર્ગ્ય ચ દશમિર્યુક્તં શુભૈઃ સ્નાનં મશ્ચસ્યતે ॥ ૧૧૪ ॥

અર્થઃ—સ્નાનને ૧. ઉત્સાહ, ૨. તૃપ્તિ, ૩. ચિત્તની શાન્તિ, ૪. શક્તિની વૃદ્ધિ, ૫. કીર્તિ, ૬. કાન્તિ ૭. દેહની પુષ્ટિ, ૮. સૌભાગ્ય, ૯. આયુની વૃદ્ધિ, અને ૧૦. સ્વર્ગ—એ દશ શુભ યુક્ત કહ્યું છે. અને સ્મૃત્યર્થસારમાં “ દેવા અમિઃમુખાઃ સ્નાન ”—દેવતા લોક સ્નાન કરનાર ઉપાસકોની સન્મુખ થાય છે—એમ સ્નાનથી દેવતાની પ્રસન્નતા પણ કહી છે. માટે મનુષ્યોએ સ્વચ્છતા આદિ દૃષ્ટ શુભ તથા સ્વાર્ગાદિ અદૃષ્ટ શુભોત્તે વિચાર કરીને અવશ્ય સ્નાન કરવું જોઈએ.

સ્નાન સાત પ્રકારનાં છે તે નીચે પ્રમાણે—

માન્ત્રં પાર્થિવમાગ્નેયં વાયવ્યં દિવ્યમેવ ચ ।

વારુણં માનસં ચેતિ સપ્તૈતાનિ ક્રમેણ ચ ॥ વૃઃ પાઃ સ્મૃઃ અઃ ૨-૮૨ ॥

અર્થઃ—૧. મન્ત્રસ્નાન, ૨. પાર્થિવસ્નાન, ૩. આગ્નેયસ્નાન, ૪. વાયવ્યસ્નાન, ૫. દિવ્યસ્નાન, ૬. વારુણસ્નાન અને ૭. માનસસ્નાન—એ ક્રમે સ્નાન સાત પ્રકારનાં છે.

શ્ચ આપસ્તુ વૈ માન્ત્રં મૃદલંભં તુ પાર્થિવમ્ ।

મસ્મના સ્નાનમાગ્નેયં ગર્વાં રેણુભિરાનિલમ્ ॥ ૮૩ ॥

અર્થઃ—“ શ્ચ આપસ્તુ ” એ મન્ત્ર ભણીને જે માર્જન કરવામાં આવે છે તે મન્ત્રસ્નાન છે. મન્ત્રસ્નાનને બ્રાહ્મસ્નાન પણ કહે છે. ગ્રામ્યં તુ માર્જનં મન્ત્રૈઃ કુશૈઃ સોદકશિવદુભિઃ ॥ ૮૦ વ્યાઃ સ્મૃઃ મન્ત્ર ભણીને કુશ તથા જલ વડે જે માર્જન કરવું તેને બ્રાહ્મસ્નાન કહે છે. શરીરમાં મુતિદા લગાડીને જે સ્નાન કરવામાં આવે છે તે પાર્થિવસ્નાન કહેવાય છે. શરીર ઉપર વિધિપૂર્વક ભસ્મ લગાડવી તેને આગ્નેયસ્નાન કહે છે. ગાયોત્રી સમૂહ ચાલના હોય તેની પાછળ પાછળ ચાલતાં વાયુથી ગાયોત્રી પગની જે રજા ઉડે છે તે આપગ્ન શરીર ઉપર પડે તે અનિલસ્નાન કહેવાય છે.

આતપે સતિ યા વૃદ્ધિર્દિવ્યં મ્નાનં તદુચ્યતે ।

વદિર્નિશાદિકે સ્નાનં વારુણં પ્રોચ્યતે વૃષૈઃ ॥ વૃઃ પાઃ સ્મૃઃ અઃ ૨-૮૪ ॥

અર્થઃ—સૂર્યનો પ્રકાશ હોયે સતે જે વૃદ્ધિ થાય છે તેમાં કહેલું સ્નાન દિવ્યસ્નાન કહેવાય છે. ઘરની બહાર નદી, તળાવ, ઇત્યાદિમાં જે સ્નાન કરવામાં આવે છે તે વારુણસ્નાન કહેવાય છે.

યદ્ધ્યાનં મનસા વિષ્ણોર્માનસં તત્પ્રકીર્તિતમ્ ।

અસામર્થ્યેન કાવસ્ય કાલશત્તયાઘપેક્ષયા ॥

” ॥ ૮૫ ॥

તુલ્યફલ્યાનિ સર્વાણિ સ્યુરિત્યાહ પરાશરઃ ॥

” ॥ ૮૬ ॥

અર્થ:—મનથી વ્યાપક પરમાત્માનું ધ્યાન કરવાથી માનસસ્નાન થાય છે. શરીર અશક્ત હોવાથી, સમય અનુકૂળ ન હોવાથી, અને સાધન ન બની શકવાથી, સમયને અનુસરી કરેલાં સર્વ સ્નાન તુલ્ય ફલ દેનાર છે એવો પરાશરજીનો મત છે. માનસ સ્નાનને યૌગિક સ્નાન પણ કહે છે.

સ્નાનાનાં માનસં સ્નાનં મયા ચત્પરમં સ્મૃતમ્ ॥

” ॥ ૮૬ ॥

કૃતેન યેન મુચ્યન્તે ગૃહસ્થા અપિ તુ દ્વિજાઃ ॥

” ॥ ૮૭ ॥

અર્થ:—સર્વ સ્નાનોમાં માનસસ્નાન ઉત્તમ છે, જે કરવાથી ગૃહસ્થો પણ મુક્ત થઈ જાય છે.

નિત્યાદીનાં ક્રિયાણાં તુ સ્નાનાનાં માનસં પરમ્ ।

સઘઃ પાપહરં પ્રાહુઃ પ્રાજાપત્યવ્રતાધિકમ્ ॥

” ॥ ૮૭ ॥

અર્થ:—મુનિલોકિના મતમાં નિત્યાદિ ક્રિયાઓ કરતાં તેમજ સર્વસ્નાન કરતાં માનસ સ્નાનથી ક્રિયા શ્રેષ્ઠ છે, કેમકે તે તત્કાલ જ પાપને હરનારું છે, અને પ્રાજાપત્ય વ્રત કરતાં પણ અધિક છે.

કેટલાક લોક, જ્ઞાનાદિ પણ રાખોડીમાં પડી રહે છે તે તો તેથી શું ફળ છે—એમ કહી ભસ્મસ્નાનની મશ્કરી કરે છે, પરંતુ તેઓ ભસ્મસ્નાનના મહિમાને બળવુંતા નથી. ભસ્મસ્નાન પણ શાસ્ત્રમાં પ્રતિપાદન કરેલી વિધિ છે. બૃહલ્લગ્ન્યાયોપનિષદ્ આદિ ગ્રંથોમાં ભસ્મ યનાવવાની તથા ભસ્મ લગાવવાની વિધિ તથા તેનું ફળ પણ લખ્યું છે.

ભાસયત્વેવ ચદ્વસ્મ શુભં વાસયતે ચ યત્ ॥

તત્ક્ષણાત્સર્વપાપાનાં ભસ્મેતિ પરિકીર્ત્યતે ॥ ત્ર.પુ. પૂ. મા. અ. પા. ૨, બ. ૨૭-૧૧૦ ॥

અર્થ:—જેના લલાટમાં ભસ્મના ત્રિપુરને પ્રકાશ થાય છે તેના હૃદયમાં શુભ વાસના ઉત્પન્ન થાય છે, અને તેનાં સર્વ પાપોને બાળીને ભસ્મ કરે છે. માટે તેને ભસ્મ કહે છે. અને વેદાધ્યયન કરનારને માટે ભસ્મ ધારણ કરવાની વિશેષ આવશ્યકતા મુંડકોપનિષદમાં કહેલા શિરોવ્રતથી બળી શકાય છે.

વપસ્યુપસિ યઃસ્નાનં ક્રિયતેઽનુદિને રવૌ ।

પ્રાજાપત્યેન તત્તુલ્યં મહાપાતકનાશનમ્ ॥

” ॥ ૮૮ ॥

અર્થ:—દરરોજ પ્રાતઃકાલમાં સુર્યોદય થતા પહેલાં જે સ્નાન કરવામાં આવે તે પ્રાજાપત્ય વ્રતની તુલ્ય છે, અને તે મહાપાતકનો પણ નાશ કરે છે.

વિના સ્નાનેન યો મુદ્ધતે સ મલાશી ન સંશયઃ ।

અસ્નાતાશી મલં મુંક્લે જ્વજપઃ પૂયશોણિતમ્ ॥

વાયુલ્લભૃતિ ॥

અર્થ:—સ્નાન કર્યા વિના જે જમે છે તે મગ્નું ભક્ષણ કરે છે. તેમાં સંશય નથી. જેવી રીતે સ્નાન કર્યા વિના જમનાર મગ્નભક્ષણ કરે છે, તેવી રીતે જપ કર્યા વિના જમનાર પાપ અને લોહીનું ભક્ષણ કરે છે. અર્થાત્ સ્નાન તથા જપ કર્યા વિના જે બોજન કરે છે તેનું

અન્ત કણુ અપવિત્ર પદાર્થ ખાનાગની તુલ્ય અપવિત્ર ગ્રહે છે તેથી આન તથા શક્તિ અનુસાર જપ કર્યા વિના હાથિ ભોજન ન કરવું જોઈએ એવો જ્ઞાન છે
વળી આનાદિ કર્યા વિના ભોજન કરવાનો દોષ દક્ષસહિતામા મળ્યું જણી છે —

અસ્નાત્વા ચાપ્યહુત્વા ચાપ્યદત્વા યે તુ મુહ્યતે ।

દેવાદીનામૃણીભૂત્વા નરકં તે વ્રજન્ત્યથ ॥ દક્ષસ્મૃ. અ૦ ૨-૬૨ ॥

અર્થ —સ્નાન કર્યા વિના, તથા હોમ કર્યા વિના, તથા લિષ્ઠુ, અતિથિ, આદિને આપ્યા વિના જે ભોજન કરે છે તે દેવાદિના ક્રુણી થઈને નીચે નરકમા પડે છે. માટે મનુષ્યે અનરસ્ય પ્રાત કાલમા સ્નાન કરવું જોઈએ

સ્નાનના ત્રણ પ્રકાર છે તે નીચે મુજબ છે —

નિત્યં નૈમિત્તિકં કામ્ય ત્રિવિધ સ્નાનમુચ્યતે ।

તેષાં મત્યે તુ ચન્નિત્યં તત્પુનર્ભિચતે ત્રિધા ॥ દક્ષસ્મૃ. અ૦ ૨-૪૮ ॥

અર્થ —સ્નાન ત્રણ પ્રકારના છે—૧ નિત્ય, ૨ નૈમિત્તિક અને ૩ કામ્ય તેમાનું જે નિત્ય સ્નાન છે તેના ત્રણ પ્રકારના જોદ છે.

જે સ્નાન હમેશા કરવાનું છે તેને નિત્ય સ્નાન કહે છે અન્યત્પરપર્યાદિ નિમિત્તથી જે સ્નાન કરવાનું છે તે નૈમિત્તિક સ્નાન કહેવાય છે અને લિષ્ઠ લિષ્ઠ કૃણી ધર્મહાથી જે સ્નાન કરવામા આવે છે તે કામ્ય સ્નાન કહેવાય છે. નિત્ય સ્નાનમા જે ત્રણ જોદ જણા તેમધ્યેથી—

મલાપકર્પણં પૂર્વ મન્ત્રવચર્ચં જલે સ્મૃતમ્ ।

સન્ધ્યયોરુભયોઃ સ્નાન સ્નાનભેદાઃ પ્રકીર્તિતા ॥ ૪૯ ॥

અર્થ —મન્ત્રાદિ વિના જલમા જે સ્નાન માત્ર કરવામા આવે તેને મલાપકર્પણ સ્નાન કહે છે દેવના શરીરનો મેન ઉતારવાને માટે જ તે સ્નાન છે. અને બને સન્ધ્યા સમયે જે સ્નાન કરવામા આવે છે તે જો સ્નાન ત્રણ નિત્ય સ્નાન છે એ પ્રમાણે નિત્ય સ્નાનના ત્રણ જોદ જણા છે નિત્ય તથા નૈમિત્તિક અને કામ્ય એ ત્રણે પ્રકારનું સ્નાન કરવા યોગ્ય છે.

સ્નાતું સંચિન્તિતં સર્વે તીર્થં પિતૃદિવૌકસઃ ।

તતો ન યત્તસૌ ગન્ધેન્નિરાશાસ્તે શપન્તિ હિ ॥ વૃં. પાં. સ્મૃ. અ૦ ૨-૧૭, ૮ ॥

અર્થ —કોઈ તીર્થમા જઈને સ્નાન કરવાનો સંસ્કૃષ્ટ કર્યો હોય તે તીર્થમા સ્નાન કરવાને માટે ન જાય તો પિતૃઓ તથા દેવતા નિગત થઈને તેને શાપ દે છે પ્રાત કાલમા ઉડીને મનુષ્ય “ હું અમુક તીર્થમા અથવા નદીમા સ્નાન કરીશ ” એ પ્રત્યક્ષે અનરસ્ય જ્યારે કરે છે, ત્યારે દેવતા તથા પિતૃઓ પોતાની તૃપ્તિને માટે તે તીર્થમા જાય છે, અને ત્યાં જો તે મનુષ્યને તેઓ દોષે નહીં તો તેને શાપ દે છે

અતો ન ચિન્તયેતીર્યં વ્રજેદેવાનુચિન્તિતમ્ ।

દેવસાતનકીસ્રોત સમસ્ત સ્નાનમાચરેત્ ॥ ૧૦૦ ॥

અર્થ —માટે નાહ તીર્થમા સ્નાન કરવાનું ચિન્તન ન કરવું જો ચિન્તન કરવામા આવે તો તે તીર્થ અથવા જગાસપમા અનરસ્ય જવું જોઈએ દેવતા લોકોએ જોદેલુ અર્થાત્ જ્વાલાવિક તીર્થ, તથા નદી, ઝરણા, તત્તાર, ઇલાદિમા સ્નાન કરવું જોઈએ

સ્નાનં નચાદિચન્ધેષુ સદ્ધિઃ કાર્યં સદમ્બુધિઃ ।

કૃત્રિમં તોયવન્ધ્યં તેન્નોયં તત્ર ત્વકૃત્રિમમ્ ॥

” ॥ ૧૦૧ ॥

અર્થઃ—સત્પુરૂષો નદી, તળાવ, આદિના ગુદ્ધ જળથી સ્નાન કરે. કૃત્રિમ અર્થાત્ નહું બંધાવેલું અને બહારના જળથી ભરેલું જે જલાશય છે તે કૃત્રિમ છે. અને જે તેમાં ભૂમિની અંદરથી જળ આવતું હોય તો તે અકૃત્રિમ છે, અને તેમાં સ્નાન કરવું ઠીક છે.

ન તીર્થે સ્ત્ર્યાકુલે સ્નાયાન્નાસજ્જનસમાશ્રિતે ।

દર્મહીનોડ્યપચિત્તસ્તુ ન નયો ન શિરો વિના ॥

” ॥ ૧૦૨ ॥

અર્થઃ—તીર્થના જે ઘાટમાં સ્ત્રીઓ તથા દુર્જન લોક બહુ હોય ત્યાં સ્નાન ન કરવું. તેમજ કુશ વિના અને ચિત્તની એકાગ્રતા વિના તથા નગ્ન થઈને તથા શિરને કુબાશા વિના સ્નાન ન કરવું જોઈએ. અને નદી આદિમાં પણ ઉંડા જળમાં કુબાશી ભરીને સ્નાન કરવું જોઈએ.

નાભિમાત્રે જલે જ્ઞાત્વા વિધિવદ્દેવતા કૃપીન્ ।

તિલોદકેન મતિમાન પિતૃશ્ચાન્યાંશ્વ તર્પયેત્ ॥

વ્ર૦ પુ૦ અ૦ ૬૭-૬ ॥

અર્થઃ—નાભિમાત્ર સુધીના જલમાં ઉતરીને સ્નાન કરીને વિધિ પૂર્વક દેવતા, ઋષિ તથા પિતૃઓ તથા અન્ય પ્રાણીનું પણ તિલ અને જળ વડે તર્પણ કરવું જોઈએ. સંપૂર્ણ અંગે સાથે જલનો સંબંધ થયો તેનું નામ જ સ્નાન છે. તેથી શિરને પલાળીને સ્નાન કરવાથી જ સ્નાન થાય છે. વળી—

કદાચિદ્વિદુષા મિથ્યા ન સ્નાતવ્યં પરામ્ભસા ।

અમ્ભસ્તુ દુષ્કૃતાંશેન સ્નાનકર્તા ચ લિપ્યતે ॥

વૃ૦ પા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૨-૧૦૩ ॥

અર્થઃ—વિદ્વાન્ પુરૂષ બીજા મનુષ્યે બંધાવેલા જલાશયમાં વ્યર્થ સ્નાન ન કરે, કેમકે તેવા જલાશયમાં સ્નાન કરવાથી સ્નાન કરનાર પુરૂષ તે જલાશય બંધાવનાર પુરૂષના પાપો-શનો ભાગી થાય છે.

પચ્ચ વા સપ્ત વા પિષ્ઠાન્નાયાદુદ્ધૃત્ય તત્ર તુ ।

ઘૃથા સ્નાનાદિકાનીહ વિશેષેણ તુ વર્જયેત્ ॥

” ॥ ૧૦૪ ॥

અર્થઃ—એવા જલાશયમાં કદાપિ સ્નાન કરવાની જરૂર પડે તો તેમાંથી પાંચ કે સાત માંડીના પિષ્ઠ કાઢીને બહાર ફેંક અને પછી સ્નાન કરે. બીજાએ બનાવેલા જલાશયમાં સ્નાનાદિ કરવું વિશેષ કરીને વર્જ્ય છે. કોઈ પણ મનુષ્યનો ઉપકાર માથે રાખવો તે શાસ્ત્રને અનુસાર નિષિદ્ધ છે. તેનો બદલો અહીં જ આપી દેવો જોઈએ. નહિંતો અવશ્ય તેના પાપના ભાગી થવાય છે.

તીર્થાભાવેડ્યશક્તોવા સ્નાયાતોયૈઃ સમાહૃતૈઃ ॥

વ્યા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૩-૮ ॥

અર્થઃ—સ્નાન કરવાને માટે નજીકમાં તીર્થ ન હોય અથવા પોતે અશક્ત હોય તો કુવા આદિમાંથી કાઢીને લાવેલા જલથી સ્નાન કરે.

વળી કોઈકે જ પ્રકારનાં સ્નાન કહે છે:—

નિત્ય નૈમિત્તિકં કામ્યં ક્રિયાઙ્ગ મલકર્ષણમ્ ।

ક્રિયાસ્નાન તથા પદ્મ પોઢા સ્નાનં પ્રતીર્તિતમ્ ॥ શંખ સ્મૃ૦ અ૦ ૮-૧ ॥

અર્થ — નિત્ય, નૈમિત્તિક, કામ્ય, ક્રિયાઙ્ગ, મલાપકર્ષણ, અને ઠાકુ ક્રિયાસ્નાન—એ પ્રકારનું સ્નાન કહ્યું છે તે ઉપરાંત સારસ્વત સ્નાન નામનું સ્નાન અન્યથાસાગમા કહ્યું છે

વિદ્વત્સરસ્વતીવાચા પ્રાપ્તં સારસ્વતં સ્મૃતમ્ ।

દિવ્યતીર્થમય સ્નાન મુવોચાર્યેરિત તથા ॥ સ્મૃત્યર્થસારઃ ॥

અર્થ — વિદ્વાનોની સરસ્વતી (શાસ્ત્રની વાણી રૂપ સરસ્વતી) વડે કરેલું સ્નાન સારસ્વત સ્નાન કહેવાય છે અર્થાત્ વિદ્વાનો શાસ્ત્રના વિચારથી પવિત્ર થયેલા હોય છે, કાગલકે શાસ્ત્રનો વિચાર ઉત્તમ તીર્થના સ્નાનની તુલ્ય છે તેવી રીતે શુદ્ધ અને આશ્ચર્યની વાણી પણ શિષ્યને પવિત્ર કરનારી છે

અસ્નાતઃ પુનરનર્હો જપ્યાગ્નિહવનાદિષુ ।

પ્રાત્સ્નાન તદર્થં ચ નિત્યસ્નાનં પ્રતીર્તિતમ્ ॥ શંખ સ્મૃ૦ અ૦ ૮-૨ ॥

અર્થ — સ્નાન કર્યા વિના જપ કરવાને તથા અગ્નિમા હવન કરવાને યોગ્ય થતો નથી. જપ આદિમા યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરવાને માટે જે સ્નાન છે તે નિત્ય સ્નાન કહેવાય છે

ચળ્ડાલશવયૂપાત્રં સ્પૃષ્ઠા સ્નાન રજસ્વલામ્ ।

સ્નાનાઽનર્હસ્તુ યઃ સ્નાતિ સ્નાનં નૈમિત્તિકં ચ તત્ ॥ ૩ ॥

અર્થ — જે સમયે સ્નાન કરવાની જરૂર ન હોવા છતાં પણ ચણ્ડાલ, મગફળી, ચૂપાદિ, રજસ્વલા, આદિને સ્પર્શ કરવાથી જે સ્નાન કરવામા આવે તે નૈમિત્તિક સ્નાન કહેવાય છે સ્નાન કરીને આવતા મનુષ્યને પણ ચણ્ડાલાદિના સ્પર્શથી ફરી સ્નાન કરવું પડે છે તેથી ચણ્ડાલાદિને સ્પર્શ કરવાથી બીજી વાર સ્નાન કરનાર મનુષ્ય તત્કાલ સ્નાન કરવાને યોગ્ય ન હોવા છતાં પણ તેમના સ્પર્શથી તેમને સ્નાન કરવું પડ્યું માટે તે સ્નાન નૈમિત્તિક છે

ચળ્ડાલાદિસ્પર્શને ચ કાર્યં ચારુણમેવ તુ ॥ સ્મૃત્યર્થસારઃ, સ્નાનવિધિ ॥

અર્થ — ચણ્ડાલાદિને સ્પર્શ કરવાથી વારણ સ્નાન જ કરવું જોઈએ વળી—

યતિવ્રતિવ્રત્તચારિદોષધ્યેતૃતપસ્વિનામ્ ।

ઉચ્છિષ્ટાષ્ટપદાતેષુ ચાસ્પૃશ્યસ્પર્શનેષુ ચ ॥

અર્થ — સન્યાસી, વ્રતી, શ્રદ્ધાચારી, અગ્નિહોત્રી, વેદ ભણુનાર, તપસ્વી—તે લોકોને ઉન્નિષ્ઠાદિના સ્પર્શ થતા તથા અન્ય હાડકા આદિ અસ્પૃશ્ય પદાર્થોના સ્પર્શ થતાં પણ તેમણે સ્નાન કરવું જોઈએ

પુષ્પસ્નાનાદિક સ્નાન દૈવજ્ઞવિધિચોદિતમ્ ।

તદ્દિ કામ્યં સમુદિષ્ટં નાકામસ્તત્પ્રયોજયેત્ ॥ શંખ સ્મૃ૦ અ૦ ૮-૪ ॥

અર્થ — જ્યોતિષ શાસ્ત્રને જાણુનાર લોક પ્રત્યે- પુણ્યને માટે જે પુષ્પસ્નાનાદિક પ્રકારના છે તેને કામ્ય સ્નાન કહે છે જેને કામના નથી ને લોક તે સ્નાન કરતા નથી

જપ્તુકામ પવિત્રાણિ અર્ચિત્વન્દેવતાપિતૃન ।

સ્નાન સમાચરેદ્યસ્તુ ક્રિયાઙ્ગં તત્પ્રતીર્તિતમ્ ॥

૫ ॥

અર્થ — પવિત્ર મનનો જપ કરવાની પ્રજ્ઞાવાળો, તથા સ્વના અને પિતૃઓનું પૂજન કરવાની પ્રજ્ઞાવાળો, જે સ્નાન કરે છે તે સ્નાન મિત્રાદ્ય પ્રદેવાય છે

મલાપરુપ્ણાર્થનુ સ્નાનમભ્યગ્નપૂર્વકમ્ ।

મલાપરુપ્ણાર્થાય પ્રટિસ્તસ્ય નાન્યથા

” ॥ ૬ ॥

અર્થ — શરીરના મેયને દૂર કરવાને માટે તંત્રાદિ લગાડીને તથા આશુ આદિ લગાડીને મેય ઉતારવા માટે જે સ્નાન કરવામા આવે છે તે મલાપરુપ્ણ સ્નાન નહેવાય છે, કેમકે શરીરનો મેય ઉતારવાને માટે જ આ પ્રકારના સ્નાનમા પ્રવ્રન થાય છે

સરિસ્તુ દેવસ્વાતેષુ તીર્થેષુ ચ નદીષુ ચ ।

ક્રિયાસ્નાન સમુદિષ્ટં સ્નાન તત્ર મહાક્રિયા ॥

” ॥ ૭ ॥

અર્થ — નાની નદીમા, દ્રેવતુઓએ બનાવેલા (સ્વાભાવિ-) જલાશયોમા, તથા તીર્થોમા તથા નદીઓમા જે સ્નાન તેને ક્રિયાસ્નાન કહે છે ત્યા સ્નાન કરવું તે જ મોની ક્રિયા ૧૫ છે કામ્ય સ્નાન પણ વિરોધે કરીને લાજ કરવું ભ્રેષ્ઠએ

ધનુઃસહસ્રાપ્તૈઃ ચ મતિર્યામાં ન વિચિતે ।

ન તા નર્દશબ્દવદ્વા ગર્તાસ્તા પરિકીર્તિતા ॥ છાન્દોગસ્નાન૦ પૂઞ્મ૦ ૧ ટીકા ॥

અર્થ — આઠ હજાર ધનુની લખાઈ મુધી જેની ગતિ નથી તેને નદી ગણવાથી કહી શકાય નહી તેમને ગર્તા કહે છે

નિત્યં નૈમિત્તિકં ચૈવ ક્રિયાઙ્ગ મલરુપ્ણમ્ ।

તીર્થાભાવે તુ કર્તવ્યમુષ્ણોદરુપરોદકં ॥

” ॥ ૮, ૯ ॥

અર્થ — નિત્ય, નૈમિત્તિક, મિત્રાદ્ય અને મલાપરુપ્ણ સ્નાન તીર્થના અભાવે ગરમ જલથી અથવા ખીગ્નતા જલ વડે પણ કરવું ભ્રેષ્ઠએ ખીગ્નએ ઘોઠાવેલા તનાવાદિમા અથવા કુવા આદિમાથી ખીગ્ન માણ્યો કાઢીને લાવેલા જયને પરોઢ કહે છે

સરસ્તુ દેવસ્વાતેષુ તીર્થેષુ ચ નદીષુ ચ ।

સ્નાનમેવ ક્રિયા તત્સ્યાત્સ્નાનાત્પુણ્યફલં સ્મૃતમ્ ॥

” ॥ ૧૧ ॥

અર્થ — સરોવર અર્થાત્ માનસ સરોવરગદિ, તથા દેવોએ બનાવેલું જલાશય, તથા પુષ્ક-ગદિ તીર્થો, તથા નદીઓમા જે સ્નાન છે તેજ એક ક્રિયા છે તેથી તેમા સ્નાન કરવાથી જ પુણ્યરૂપ ફળ મળે છે જેમકે સ્નાનથી થયેલા જે મોટા તળાવ આદિ ઉત્તરાખંડમા તથા પહાડી પ્રદેશમા ભોવામા આવે છે, તે સર્વ દેરખાત નહેવાય છે અર્થાત્ અકૃત્રિમ જલાશયો તથા પ્રતિષ્ઠિત મહાન્ દેરથાનોની પાસે જે જલાશય છે તે પણ દેરખાત નહેવાય છે

તીર્થ પ્રાપ્યાનુપક્રેણ સ્નાન તીર્થે સમાચરેત્ ॥

સ્નાનજં ફલમાપ્નોતિ તીર્થયાત્રાફલં ચ તુ ॥

” ॥ ૧૨ ॥

અર્થ — અઠમ્માત્ કોઈ મનુષ્ય તીર્થમા જઈ અહ્યો, અને ત્યા જે સ્નાન કરે તો તેને સ્નાનનું ફળ તો મળે છે, પરન્તુ તીર્થયાત્રાનું ફળ મળતું નથી

સર્વતીર્થાનિ પુણ્યાનિ પાપગ્નાનિ સદા તૃણામ્ ।

પરસ્પરાડનપેક્ષાણિ કથિતાનિ મનીષિભિ ॥

” ॥ ૧૩ ॥

અર્થ—અર્વ તીર્થ પુણ્યને આપનાગ અને પાપનો નાશ કરનાગ છે, અને તેઓ એક એકની અપેક્ષા ગણતા નથી એવું વિદ્વાન લોકોએ કહ્યું છે અર્થાત્ ક્રત્યેક તીર્થ અલગ રૂપે પુણ્યોને આપનાગ છે

સર્વે પ્રસવના પુण्याઃ સરાંસિ ચ શિલોચયા ।

નત્ર પુण्याસ્તથા સર્વા જાદ્ધવી તુ વિશેષતઃ ॥

,, ॥ ૧૪ ॥

અર્થ—સર્વ જગ્યા, સરોવરો, અને પર્વતો(શિલોચયા) પણ પવિત્ર છે તેમ સર્વ નદીઓ પણ પવિત્ર છે તેમા ગંગા વિશેષ કરીને પવિત્ર છે

નદી આદિમા આન મુખ્ય છે, તથાપિ દેવ, જન તથા પોતાના શરીરના મુખ કુખ આદિનો પણ વિચાર કરવો જોઈએ નદિનો તે પણ અનર્થનું કાર્ય થઈ પડે છે પગ્નુ કેવા- દેગમા તથા અમુક મનુષ્યોમા નદી આદિની અનુકૂળતા હોવા છતાં પણ તેઓ આ-લમ્બથી પોતાના વગમા આન કરતાં જોરામા આવે છે તેઓ પુણ્યના ભાગી થતા નથી, તેમજ દેવલ ગરીબ સાદુ થાય છે શિવ ઉપર પાણી નાખી આન ન કરી શકતા હોય તો—

અગત્તોઽવશિરસ્કં વા સ્નાનમાત્રં વિધીયતે ।

આર્દ્રેણ વાસસા ચાદ્ધમાર્જન કાપિલં સ્મૃતમ્ ॥

લ૦ ગ્યા૦ સ્મૃ ॥

અર્થ—જો રોગાદિ નિમિત્તથી શિવ સહિત આન કરવાને અસમર્થ હોય તો શિવની નીચેના ભાગમા જ આન કરે, અથવા બીના વસ્ત્ર વડે શરીરને લુછી નાખે આને કાપિલ સ્નાન કહે છે

સ્નાનં તુ વદિતસ્યેન તયૈવ પરવારિણા ।

શરીરશુદ્ધિર્વિજ્ઞેયા ન તુ સ્નાનફલં લભેત્ ॥

ગંધ.સ્મૃ.અ.૮સ્કો.૧,૧૦ ॥

અર્થ—અગ્નિ વડે ગરમ કરેલા જળથી અથવા બીજાના પાણીથી આન કરવાથી શરીરની શુદ્ધિ માન થાય એમ નાણુવુ જાતે પગ્નુ તેવા સ્નાનનું તેને કોઈ અદૃષ્ટ કળ મળતું નથી

માટે જ્યાં મુઘી અને ત્યાં સુધી મનુષ્યે ગરમ જળથી અથવા પાણી જળથી સ્નાન ન કરવું જોઈએ

માસદ્વય શ્રાવણાદિ તથાઃ સર્વા રજસ્વલા ।

તામુ સ્નાનં ન કુર્વૌત વર્જયિત્વા સમુદ્રગા ॥

તદ્વાળ્ક પુરાણમ્ ॥

અર્થ—શ્રાવણ તથા ભાદ્રપદ એ બે મહિનામા સર્વ નદીઓ ગળગવલા થાય છે, માટે તે બે મહિનામા નદીઓમા સ્નાન નહીં કરવું જોઈએ પગ્નુ જે નદી(ગંગા), આદિ સીધી સમુદ્રને જઈને મળે છે તેમા સ્નાન કરવાથી દોષ નથી જયરા તથા ધૂળ વિગેરે એતેક વગ્નુ તણાઈ આવવાથી નદીનું જલ ગદુ થઈ જતું તેનું નામ રજસ્વલા છે વળી—

માસે નમસિ ન સ્નાયાત્કદાચિન્નિમ્નગામ્ ॥

રજસ્વલા મવન્ત્યેતા વર્જયિત્વા સમુદ્રગા ॥

વ.પા.સ્મૃ.અ.૨-૧૦૬ ॥

અર્થ—શ્રાવણ ભાદ્રપદ માસ એ બે માસમા નદીમા આન ન કરવું જોઈએ તેમા પણ

આવણુ (નમસ્) માસમાં તો કાઈ પણ દિવસ નદીમાં સ્નાન ન કરવું, કેમકે તે માસમાં નદીઓ રજવડા થાય છે, પરંતુ સમુદ્રને જઈને મળનારી મોટી નદીઓમાં સ્નાન કરવાનો નિષેધ નથી.

ન સ્નાયાત્સોમિતાસ્વપ્સુ સ્વયં ન ક્ષોભયેચ તાઃ ।

ન નિર્ગતાસુ તીર્થાંચ પતન્તીજ્વાહતાસુ ચ ॥ ૧૦૮ ॥

અર્થઃ—એસ વિગેરે પગુઓએ જે ક્ષુદ્ર નદી અથવા તળાવ આદિના જળને ડાળી નાંખ્યું હોય તેમાં સ્નાન ન કરે, અને પોતે પણ જલને ડાળી નાંખે. અને જે જન તીર્થમાંથી નિકળી બીજી જગ્યાએ સ્થિર થઇ ગયું હોય અને મોટા જલાશયના સાથે સબન્ધ ન રાખતું હોય તેમાં, તથા મકાન આદિ ઉપરથી પડેલા વર્ષાના મલિન પાણીમાં પણ સ્નાન ન કરવું. વળી—

રવિસંક્રાન્તવારેષુ ગ્રહણેષુ શશિસયે ।

વ્રતેષુ ચૈવ પઠ્ઠીષુ ન સ્નાયાદુષ્ણવારિણા ॥ ૧૦૯ ॥

અર્થઃ—રવિવાર, સંક્રાન્તિનો દિવસ, તથા ગ્રહણનો દિવસ, અમાવાસ્યા, વ્રતનો દિવસ, અને છઠ્ઠ-એ દિવસોમાં ગરમ કરેલા જળથી સ્નાન ન કરવું,

ઉષ્ણામ્બુનાડયઃ કાયસ્ય પરિપેકો વલાવહઃ ।

તેનૈવ ચોત્તમાંગસ્ય લહત્કેશચક્ષુપામ્ ॥ યોગરત્નાકર સ્નાનપ્રકારઃ સ્કો ૭૪ ॥

અર્થઃ—શિરની નીચેના શરીરના ભાગ ઉપર ગરમ જલ રેડવું તે શરિરને બલ આપનાર છે. અને શિર ઉપર ગરમ જલ રેડવું તે શિર તથા કેશ તથા સ્થૂના બલને હરી લેનાર છે. પરંતુ દેશ અને કાલને અનુસાર અતિ શીતાદિકે તથા વાયુ તથા શ્લેષ્મનો વ્યાધ ચતાં શિરમાં પણ ગરમ જલ રેડવું હિતકારક છે. તે સમયે અધિક ઉષ્ણ જલ હોય દેનાર છે એવો વૈદ્યશાસ્ત્રનો નિયમ છે.

ન સ્નાયાચ્છૂદ્રહસ્તેન નૈકહસ્તેન વા તથા ।

ઉદ્ઘૃતાભિરપિ સ્નાયાદાહતાભિઙ્ગિજાતિભિઃ ॥ ૧૧૦ ॥

અર્થઃ—શ્વદને હાથે પોતાના શરીર ઉપર રેડાવી સ્નાન ન કરે. અને એકે હાથથી પાણી રેડીને પણ સ્નાન ન કરે. કુવા આદિમાંથી દ્વિગતિ અનુષ્ઠે કાઢી આણેલા જલથી સ્નાન કરે.

સ્વભાવાભિસ્તથોષ્ણાભિઃ સહિમાભિસ્તથા દ્વિજઃ ।

નવાભિર્નિર્દેશાહાભિઃ સંસ્પૃષ્ટાભિરન્યજૈઃ ॥ ૧૧૧ ॥

યઃ સ્નાનમાચરેન્નિત્યં તં પ્રશંસન્તિ દેવતાઃ ॥ ૧૧૨ ॥

અર્થઃ—જે જલ સ્વભાવમાં સ્થિત હોય અર્થાત્ જલાશયમાં જેવું હોય તેવું ઉષ્ણ કે શીત, અને નવા વરસાદનું જલ પણ દશ દિવસ ઉપરનું હોય, અને જેને નીચ (અન્યજ) ભૂતિએ સ્પર્શ કર્યો ન હોય—એવા જલમાં જે દ્વિજ નિત્ય સ્નાન કરે છે તેની દેવતાલોક પ્રશંસા કરે છે.

મન્ત્રપૂત્રજલે જ્ઞાન પ્રાપ્તુઃ જ્ઞાનફલપદમ્ ।

ન વૃથા વારિમગનાનાં ચાદસામિવ તત્ફલમ્ ॥ લ૦ ગ્યા૦ સ્મૃ૦ ॥

અર્થ — મન્ત્રથી પરિત કરેલા જનમા જ્ઞાન કરવાથી જ્ઞાનનું ફળ મળે છે પરંતુ માછલી આદિ જનમા જેવાજ માછલીની માફક ફેરવ પાણીમા કુળાળી માગવાથી જ્ઞાનનું ફળ મળતુ નથી માટે તીર્થાર્થિઓનું આપ્તાન કરીને મન્ત્રથી શુદ્ધ કરેલા જલમા જ્ઞાન કરવું જોઈએ. વળી—

ન જ્ઞાનમાચરેદ્ભુક્ત્વા નાતુરો ન મહાનિશિ ।

ન વાસોભિઃ સજાજસ્રં નાવિજ્ઞાને જલાશયે ॥ મ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૪-૧૨૯ ॥

અર્થ — જમીને તરવ જ્ઞાન ન કરવું જોઈએ તેમજ રાગી માણુએ પણ હક કરીને જ્ઞાન ન કરવું જોઈએ મદા નિરામા પણ જ્ઞાન ન કરવું વળી બાહુ વસ્ત્રો પહેરીને પણ જ્ઞાન ન કરવું જોઈએ મરહદિ હોવાનો સહવ છે, માટે અગ્નિદયા જલાશયમાં પણ જ્ઞાન ન કરવું જોઈએ જ્ઞાન કરીને પછી જ ભોજન થાય છે, ભોજન કર્યા પછી જ્ઞાન નહીં કરવવા તા અથવા અન્યથા આદિનો અપર્શ અથવા અન્ય કોઈ નિમિત્તે ભોજન આદિ પણ જ્ઞાન કરાનો પ્રસંગ આવે, તોપણ ભોજન પછી તરવ જ્ઞાન ન કરે. તેમ રાગી હોય તોપણ જ્ઞાન ન કરે. ઘણા વસ્ત્રો પહેર્યા હોય તે વખતે અન્યથા આદિનો અપર્શ થયો હોય તો સર્વ વસ્ત્ર સાથે પણ જ્ઞાન કરવાની મના નથી. મધ્ય ગત્રિમા પણ કામ્ય અને નિમિત્તિક જ્ઞાન કરવામા ફેા નથી

મહાનિશા તુ વિજ્ઞેયા મધ્યમમહરદયમ્ ।

તસ્મિન્જ્ઞાનં ન કુર્વીત કામ્યનૈમિત્તિકાદૈત્ત ॥

॥ દેવલચનમ્ ॥

અર્થ — ગત્રિમા આ પહેા મધ્યેથી પહેવો અને જેલો પહેા છાડીને વચ્ચા એ પહેાર મહાનિશા કહેવાય છે એમ જાણવું. તે મહાનિશામા જ્ઞાન ન કરવું જોઈએ. પરંતુ કામ્ય અને નિમિત્તિક જ્ઞાન કરી નહિ છે એવું દેવનું વચન છે

આતુરે જ્ઞાન ઉત્પન્ને દશકૃત્વસ્ત્વનાતુરઃ ।

જ્ઞાત્વા જ્ઞાત્વા ચ દશઘા તત શુદ્ધચેદનાતુરઃ ॥ ઓમિર સ્મૃ. સ્તો. ૫૧ ॥

અર્થ — રાગી માગુએ જ્ઞાન કરનાનું ગ્રંથ જતે તો નીરાગી મનુષ્ય જ્ઞાન કરીને રાગીને અપર્શ કરે, અને ફરી જ્ઞાન કરે એ પ્રમાણે દસ વાર કરવાથી રાગી મનુષ્યની શુદ્ધિ થાય છે, તેમજ પત્રી તે નીરાગી પણ શુદ્ધ થાય છે.

નાલ્પામ્ભસિ ચિરો મન્ત્રજેઘાવ મહેત્સમુદ્રકે ॥

સ્મૃત્વર્થસાર ॥

અર્થ — થોડા જનમા તિવ કુળાળીને જ્ઞાન ન કરે, તેમ અમુદમા કુળાળી મારીને જ્ઞાન ન કરવું, કાળ તે પ્રાગુનો વાસ કરનાર છે વળી—

જ્ઞાનસ્થાનન્તરં સમ્યગ્ચરેણ તનુમાર્જનમ્ ।

કાન્તિપદં ધર્મસ્થ ચઠ્ઠન્વગ્રોપનાગમ ॥ યોગજ્ઞાન સ્મા પ્ર. સ્તો. ૭૯ ॥

અર્થ — જ્ઞાન કરીને ધર્મીને ધર્મી તેમ જ્ઞાત્રી નીચે કાન્તિપદુ ધાય છે, અને ચુદ્ધ તથા ત્વચાના રૂપ નટ થાય / રાગી—

इपत्स्पर्शे च दौःस्वास्थ्ये राजराष्ट्रभयेऽपि च ।

अगत्यागतिकाळे च मन्त्रस्तानं समाचरेत् ॥ शि.पु.वि.सं.अ. १३-२४ ॥

અર્થ:—કાર્ધની સાથે અર્પણ ચવાની થોડી પણ રાંકા ઉત્પન્ન થાય તથા રોગની^૧ સ્થિતિ (દૌઃસ્વાસ્થ્ય) હોય, અથવા રાજ્ય તરફથી કે રાષ્ટ્રમાં ભય હોય, તથા અગત્યાગિતથી આપત્તિકાલ હોય ત્યારે મન્ત્રસ્નાન કરવું યોગ્ય છે. તેથી શુદ્ધિ થાય છે. પરન્તુ અન્ય સમયમાં મન્ત્ર સહિત જલમાં સ્નાન કરવું જોઈએ.

मन्त्रैश्च मनसा स्नानं नो गोमयमृदम्बुभिः ।

तैश्चदगोखरमत्स्याश्च स्नानस्य फलमाप्नुयुः ॥ बृ.पा.स्म.अ.२-१४३ ॥

અર્થ:—મન્ત્રથી જે માનસસ્થાન કુવામાં આવે છે તે સર્વ સ્થાનોમાં ઉત્તમ છે. કેવલ જાણ, માત્રી, અને જલ એટલા વડે સ્નાન માત્રથી શુદ્ધિ થતી નથી. જે થતી હોય તો જાણનો મંબધ ગાયને હમેશાં હોય છે, અને ગધેડા હમેશાં ધૂળમાં આગોટ છે, અને મગજલી હમેશાં પાણીમાં રહે છે.

भावपूत. पवित्रः स्यान्मंत्रपूतस्तथाऽपरः ।

उभयेन पवित्रस्तु नित्यस्नायी शुचिर्नरः ॥ १४४ ॥

અર્થ:—પણ જોનું અંતઃકરણ પવિત્ર(ભાવપૂત) છે અને મન્ત્રથી પણ પવિત્ર છે તે અને (ભાવ અને મન્ત્ર) વડે પવિત્ર થઈને નિત્ય સ્નાન કરનાર પુરુષ હમેશાં પવિત્ર રહે છે.

સ્નાન કરતી વખતે તેલનું મર્દન કરીને સ્નાન કરવાથી વૈદ્યશાસ્ત્રમાં બહુ ગુણુ ખતાવ્યા છે. પરન્તુ આહ' તો જે ધર્મશાસ્ત્રો નિયમ છે તેનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

सूर्यादिदिनवारोक्तं तिलाभ्यञ्जनपूर्वकम् ।

दृत्तापकीर्तिर्मरणं शुभस्यानाप्तिमृत्यवः ॥

आयुश्चार्कादिवारेषु तैलाभ्यंगे फलं क्रमात् ॥ ॥ ११४,५ ॥

અર્થ:—રવિવાર આદિ જે સાત વાર છે તેમાં તલને વાટીને શરીર ઉપર 'ચોળા સ્નાન' કરવાનું કહ્યું છે. તેમાં રવિવારને દિવસે તૈલમર્દન કરવાથી હૃદયમાં તાપ, સોમવારે કીર્તિ, મંગળવારે મરણ, બુધવારે શુભ, ગુરુવારે સ્થાનપ્રાપ્તિ, શુક્રવારે મૃત્યુ અને શનિવારે આયુ-વૃદ્ધિ—એ ક્રમથી ફલ થાય છે. માટે તૈલમર્દન મંબંધી પણ શાસ્ત્રેના આશય મળ્યો.

એમને તત્ત્વ વારના અભિમાની ગ્રહોને ઇષ્ટ કે અનિષ્ટને ત્યજીને આશ્રય છે. આથી આસ્તિક મનુષ્યોએ તે અંગથી હાંસી કરવી ચોખ્ખી નથી. મંગલવાર આદિ દિવસમાં તેલ યોગવાથી કોઈ મરતો નથી, તથાપિ કઈક દોષ પ્રાપ્ત થાય છે એમ સમજવું.

तैलाभ्यंगनिषेधेषु तिलतैलं निषिध्यते ।

अभ्यंगस्य निषेधस्तु सार्षपादेरपीज्यते ॥ ' ' स्मृत्यर्थसारः ॥

અર્થ:—જે સ્થાનમાં તૈલાભ્યંગનો નિષેધ કરવામાં આવ્યો હોય ત્યાં તલનું તેલ સમઝવું.
અને જ્યાં અભ્યંગ માત્રનો નિષેધ કર્યો હોય ત્યાં સરસવ આદિ તેલોનો પણ નિષેધ સમઝવો.

सार्पपं गन्धतैलं च यत्तैलं पुष्पवासितम् ।

अन्यद्रव्ययुतं तैलं न दृश्यति-कदाचन ॥

स्मृत्यर्थसारः ॥

અર્થ:—સરસવતુ તેલ, સુગન્ધિવાળું તેલ, કેવડો, ચંબેલી આદિ પુષ્પોત્તી સુગન્ધિવાળું તેલ, અથવા ખીજ કાઠ વસ્તુ મેળવેલી હોય તેવું તેલ—તે સર્વ લગાડવાથી કદાપિ દોષ લાગતો નથી.

વળી સ્નાન કરનારનો પરસેવો આદિ મલ જલમાં જવાથી જે પાપ લાગે છે તેની શાન્તિને માટે નીચેનો મન્ત્ર લાલુવો જોઈએ:—

યન્મયા દૂષિતં તોયં મલૈઃ શરીરસંભવૈઃ ।

તસ્ય પાપસ્ય નિષ્કૃત્યૈ ચક્ષ્મણસ્તવ તર્પણમ્ ॥ ૬૦ ॥

અર્થ:—શરીરમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા મલ વડે જે આ જલને દૂષિત કર્યું છે તે પાપની નિવૃત્તિને માટે હું ચક્ષ્માનુ તર્પણ કરું છું—એ પ્રમાણે એ મન્ત્રથી અંજલિ આપવી જોઈએ. વળી—

અમ્બુપેન્ધ્રવાયુષ્મદ્વયો દધાદિમં જલાઙ્ગલિમ્ ।

અન્યથા વ્રન્તિ તે સર્વે સુકૃતં પૂર્વસન્નિતમ્ ॥ ૬૧ ॥

અર્થ:—અમ્બુપેન્ધ્રવઃ એ મન્ત્રથી જલના સ્વામી વરુણાદિને તથા દીર્ઘાપ્તિ વાળા દેવતાઓને આ જલાંગ-જલિ આપવી જોઈએ. જે તે આપવામાં ન આવે તો તે સર્વ તે મનુષ્યે પૂર્વે મચિત કરેલાં પુણ્યનો નાશ કરે છે.

આચમનનિરૂપણ.

સ્નાનનું નિરૂપણ કર્યા બાદ હવે આચમનની વિધિનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

બ્રાહ્મેણ વિપ્રતીર્યેન નિત્યકાલમુપસ્પૃશેત્ ।

કાયત્રૈદશિકાભ્યાં વા ન પિચ્ચેણ કદાચન ॥ ૬૨ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણાદિએ આચમન હમેશાં બ્રાહ્મતીર્થથી અથવા કાયતીર્થથી અથવા દેવતીર્થથી કરવું જોઈએ, પિતૃતીર્થથી કદાપિ પણ ન કરે.

અદ્યુષ્ઠમૂલસ્ય તલે બ્રાહ્મં તીર્થં પ્રચક્ષતે ।

કાયમહ્ગુલિમૂલેઽયે દૈવં પિચ્ચંતયોરષઃ ॥ ૬૩ ॥

અર્થ:—અંશુકાના મૂલના નીચેના ભાગમાં બ્રાહ્મતીર્થ કહે છે. કનિષ્ઠિકા અંશુલિના મૂલમાં કાયતીર્થ છે. અને અંશુલિઓના અગ્ર ભાગમાં દેવતીર્થ હોય છે. અને અંશુકો અને પ્રદેશિનીના મધ્યમાં પિતૃતીર્થ છે એમ મન્વાદિ ઋષિઓએ કહ્યું છે.

ત્રિરાચામેદપઃ પૂર્વ દ્વિઃ પ્રમૃજ્યાત્તતો મુતમ્ ।

ગ્વાનિ ચૈવ સ્પૃશેદદ્વિરાત્પાનં ત્રિર પ્વ ચ ॥ ૬૪ ॥

અર્થ:—પ્રથમ બ્રાહ્મણાદિ તીર્થથી ત્રણ વાર આચમન કરવું. તે પછી બે વાર મુખ ધોવું. અને જલ વડે નેત્ર, શ્રોત્ર, નાસિકા આદિ ધન્દિયોને સ્પર્શ કરે, તેમજ હૃદય અને શિરને પણ સ્પર્શ કરે.

અનુષ્ઠામિરફેનામિરદ્વિસ્તીર્યેન ધર્મવિત્ ।

શૌચેષ્ઠુઃ સર્વદાચામેદેકાન્તે પ્રાયુદદ્મુતઃ ॥ ૬૫ ॥

અર્થ:—વળી શૌચની ઇચ્છાવાળો ધર્માત્મા પુરુષ જે જલ ગરમ ન હોય તથા કીણ વગેરે વાળું ન હોય એવું શુદ્ધ જલ વડે એકાન્તમાં પૂર્વમુખ અથવા ઉત્તરમુખ થઇને આચમન કરે.

હૃદગામિઃ પૂયતે વિમઃ કણ્ઠગામિસ્તુ ભૂમિપઃ ।

વૈશ્યોઽદ્ધિઃ પ્રાશિતામિસ્તુ શુદ્ધઃ સ્પૃષ્ઠામિરન્તતઃ ॥ ૬૨ ॥

અર્થ:—હૃદય સુધી પહોંચેલા જળથી બાહ્યથી પવિત્ર થાય છે, ક્ષત્રિય કંઠ સુધી પહોંચેલા જળથી પવિત્ર થાય છે. અને વૈશ્ય મુખની અંદર ગયેલા છતાં કંઠ સુધી નહીં પહોંચેલા જળથી પવિત્ર થાય છે. અને શુદ્ધ નિર્ઘ્રા અને ઝોઝડને જલનો સ્પર્શ થવા માત્રથી શુદ્ધ થાય છે. સર્વ સ્થાનમાં આચમનનો ક્રમ આવો જ હોય છે.

મટિ સ્નાનાદિ સર્વ વિધિપૂર્વક કરવું નોંધ્યે. ઇમં—

‘વિધિહીનં ભવેદુષ્ટં કૃતમશ્વદયાઽપિ ચ ।

તદ્દરન્ત્યમુરાસ્તસ્ય મૃદત્વાદકૃતાત્મનઃ ॥ ૬૩ ॥

અર્થ:—જે મૃદ અને અશુદ્ધ મિત્રવાળો પુરુષ વિધિ વિનાનું કર્મ કરે છે અથવા શ્રદ્ધા વિના કરે છે, તેના કર્મફલને રાક્ષસો હરી લે છે.

શ્રદ્ધાવિધિસમાયુક્તં કર્મ ચત્ક્રિયતે વૃમિઃ ।

શુચિભિરેકચિત્તૈસ્તુ તદાનન્તયાય કલ્પતે ॥ ૬૪ ॥

અર્થ:—મનુષ્ય પવિત્ર થઇને અને એકચિત્તે શ્રદ્ધા અને વિધિયુક્ત જે કર્મ કરે છે તે કર્મ અનન્ત ફળને આપે છે.

આજ કાલ વેદમાં શ્રદ્ધા રાખનાર કેટલાક લોક છે. તેઓ સંખ્યા આદિ પશુ કરે છે. પરંતુ તેઓ શૌચ, આચાર, આદિને બ્યર્થ અને જડ મનુષ્યોના કલ્પેલા કહીને ખૂટ પહેરીને સંખ્યા આદિ કરવું કષ્ટલ કરે છે, અને ભક્ત્યાભક્ષ્યનો પશુ વિચાર રાખતા નથી. આવા લોકોને પાખંડી માત્ર કહી શકાય. તેવા અનાર્થ બ્યવહાર કરનાર પુરુષના ભાગી થતા નથી. તેથી આલસ્યનો પરિત્યાગ કરીને પવિત્રતાથી સંપૂર્ણ કર્મ કરવાં નોંધ્યે.

સ્નાનાદિ કર્યા પછી બીનાં વસ્ત્રો બદલવા સંબંધી શાસ્ત્ર નીચે પ્રમાણે કહે છે:—

અવ્યક્તે ક્ષિપ્તઘૌતે તુ વિદ્વાનક્ષિન્નવાસસી ।

પરિધાય મૃદમ્બુમ્યાં કરૌ પાદૌ ચ માર્જયેત્ ॥ ૬૫ ॥

તદ્વાસસોરસંપતૌ શ્વાણસૌમાવિકાનિ ચ ।

કૃતપં યોગપટ્ટં ચ દ્વિવાસસ્તુ યથા ભવેત્ ॥ ૬૬ ॥

અર્થ:—જે વસ્ત્ર ફોટું ન હોય અને સારી રીતે ધોયેલું હોય અર્થાત્ સ્વચ્છ હોય, મેલું ન હોય તેમ બીનું પશુ ન હોય, એવું એક વસ્ત્ર પહેરીને અને બીનું ઉપવસ્ત્ર ધારણ કરીને મૃતિકા અથવા જલ વડે હાથપગ ધુએ. જો તેવાં બે વસ્ત્ર ન મળે તો શણનાં અથવા રેશમનાં અથવા ઉનનાં કૃતપનિપાલી કાંબળ) તથા ચોગપટ્ટ અર્થાત્ લંગોટ—એ વસ્ત્ર ધારણ કરે, જેથી બે વસ્ત્ર થાય. ગ્રામીન કાલમાં લંગોટ ધારણ કરવાનો રિવાજ

વિશેષ હતો. પરન્તુ પછી લોકોમાં શાસ્ત્રના સરકાર ઓછા થતાં અને રત્નોશુ વધતાં તથા મર્મની નિષ્ઠા ઓછી થતાં ધ્વનિયોનું રાજ્ય ગયા પછી ગૃહસ્થોમાં આ રિવાજ ઓછો થઈ ગયો. અને કેટલાક લોકોમાં તો લંગોટ રાખવો તે સાધુઓનું કર્મ છે, બીજાઓ લંગોટ રાખે તો તેમની શક્તિ ઓછી થઈ જાય અને આત્મરૂપી ખાતર પણ તે હીક નથી એવો અનાયોગો ખ્યાલ પેસી ગયો છે. પરન્તુ તેઓને નમ્ર કાને કહેવા તેની ખબર નથી.

દ્વિકચ્છઃ કચ્છશેષશ્ચ મુક્તકચ્છસ્તયૈવ ચ ।

एकवासा अवासा च नम्रः पञ्चविधः स्मृतः ॥ શબ્દસ્તોમમહાનિધિઃ ॥

અર્થઃ—એ કચ્છવાળો, કચ્છશેષવાળો અર્થાત્ વસ્ત્રને ચારે છેડે, પાટલી ન વાળતાં અડધાની વાળીને અડધું છૂટું રાખવું તે કચ્છશેષ, ત્રીજો કચ્છ વિનાનો, ચોથો એક વસ્ત્ર વાળો અને પાંચમો વસ્ત્ર વિનાનો—એમ પાંચ પ્રકારના નમ્ર કલા છે. લંગોટ એ પક્ષમાં શ્રેષ્ઠ છે. લંગોટ પહેરીને તેની ઉપર કચ્છ વાળ્યા વિના છૂટું વસ્ત્ર પહેરવું નોંધએ. અથવા વસ્ત્રને ચારે છેડે પાટલી વાળીને પહેરી બીજી ઉપવસ્ત્ર ઉતારીય રૂપે ઓઠવું નોંધએ. ત્રીજો પ્રકાર નથી. કાંઈ લોક ઉપવસ્ત્રને બદલે વસ્ત્રનો એક બીનો કડકો(સાંકો) ખંખા ઉપર રાખે છે. તે લક્ષ્મીનાશક તથા રોગ ઉત્પન્ન કરનાર હોવાથી નિષ્કૃષ્ટ છે.

कौशेयं चित्रवस्त्रं च रक्तवस्त्रं तथैव च ।

वातश्लेष्महरं शीतकाले तत्तु विधाययेत् । યો. ર. નિ. વૃ.પ્ર.શ્લો ૮૦ ॥

અર્થઃ—રેશમી વસ્ત્ર, ચિત્ર વસ્ત્ર, તથા રક્ત વસ્ત્ર એ સર્વ વાત અને શ્લેષ્મને દૂર કરનારા છે. તેથી શીત કાલમાં તેને ધારણ કરવાં નોંધએ. વળી—

मेध्यं सुशीतं पित्तघ्नं कापायं वस्त्रमुच्यते ।

तद्धारयेदुष्णकाले तच्चापि लघुं शस्यते ॥ ॥ ૮૧ ॥

અર્થઃ—મેદ્યી રંગનું વસ્ત્ર પવિત્ર(મેધ્ય) છે, શીતલ છે, તથા પિત્તને દૂર કરતા છે. તે ઉષ્ણ કાલમાં પહેરવું હીક છે. તે પણ ખાતણું પહેરવું નોંધએ.

शुक्लं तु शुभद्रं वस्त्रं ग्रीवातपनिवारणम् ।

न चोष्णं न च वा ग्रीतं त्वं वर्षांस्तु धारयेत् ॥ ॥ ૮૨ ॥

અર્થઃ—સફેદ વસ્ત્ર શુભદ્રક છે તથા શીત અને ઉષ્ણતા બંનેનું નિવારક છે. ખટિ ઉષ્ણ પણ ન હોય અને શીત પણ ન હોય એવું વસ્ત્ર વર્ષાઋતુમાં ધારણ કરવું નોંધએ.

यनस्यं काम्यमायुष्यं श्रीमदानन्दवर्धनम् ॥

त्वच्यं वशीकरं रुच्यं नवं निर्मलमम्वरम् ॥ ॥ ૮૬ ॥

અર્થઃ—ટક્કની જાણવું જે નવીન અને નિર્મલ વસ્ત્ર છે તે યશને વધારનાર, કામના પૂર્ણ કરનાર, આયુને દિનકારક, અને લક્ષ્મી તથા આનન્દને વધારનાર, વક્ષીકર અને રુચીકર છે. વળી—

कदापि न जनैः सद्भिर्पार्यं मलिनमंबरम् ।

तत् कन्दर्पमिक्करं ग्लान्यलक्ष्मीकरं परम् ॥ ॥ ૮૪ ॥

અર્થ:—સત્પુરુષોએ કદાપિ પણ મલિન વસ્ત્ર ધારણ ન કરવું જોઈએ, કેમકે તે પુનઃથી અને કૃમિને ઉત્પન્ન કરતા છે, તેમજ ગ્વાનિ અને નિર્ધનતાને ઉત્પન્ન કરતા છે.

સ્નાન તથા વસ્ત્ર ધારણ કર્યા પછી વિષ્ણુ આદિના જે જે ભક્તોને જે જે પ્રકારના તિલકની આવશ્યકતા છે તે ધારણ કરવું. તેના સખધી વિશેષ વાત લક્ષિત પ્રકરણમાં જોઈ લેવી. અહીં અનુલેપન સંબંધી કંઈક લખીએ છીએ.

કુકુમં ચન્દનં ચાપિ કૃષ્ણાધુર્લવિમિશ્રિતમ્ ।

ઉષ્ણં વાતરુફધ્વંસિ શીતકાલે તદિપ્યતે ॥

” ॥ ૮૫ ॥

અર્થ:—કાળા અથ્થર મેળવેલા કેસર(કુકુમ) અને ચન્દનનો લેપ ઉષ્ણ છે અને વાત કફનો નાશ કરનાર છે. માટે તે શીતકાલમાં ઈષ્ટ છે.

ચન્દનં ઘનસારેણ ચાલકેન ચ મિશ્રિતમ્ ।

મૃગન્ધિ પરમં શીતમુષ્ણકાલે પ્રશસ્યતે ॥

” ॥ ૮૬ ॥

અર્થ:—કપૂર તથા વાવકથી મિશ્રિત કરેલુ ચન્દન અત્યન્ત મૃગન્ધિદાર અને શીતલ હોય છે. માટે તે ઉષ્ણ કાલમાં ઈષ્ટ છે.

ચન્દનં ઘ્રુષ્ણોપેતં મૃગનામિસમાયુતમ્ ।

ન ચોષ્ણં ન ચ શીતં વા વર્ષાકાલે તદિપ્યતે ॥

” ॥ ૮૭ ॥

અર્થ:—કેસર (ઘ્રુષ્ણ) તથા કર્તુરી(મૃગનામિ) મેળવેલા ચન્દનનો લેપ ન તો ઉષ્ણ છે, ન તો શીત છે. માટે તે વર્ષા ઋતુમાં ઈષ્ટ છે.

મૃગન્ધિ પુષ્પપત્રાણાં ધારણં કાન્તિકારણમ્ ।

પાપરસોગ્રહરં કામૌજશ્રીવિવર્ધનમ્ ॥

” ॥ ૮૮ ॥

અર્થ:—મૃગન્ધિદાર પુષ્પ તથા પુષ્પસી આદિનાં પાંદડાં ધારણ કરવાથી કાન્તિ આવે છે, તથા પાપ અને રાક્ષસની બાધાનો નાશ કરતા છે. અને કામ, યોગ્યસ્ અને લક્ષ્મીને વધારનાર છે.

ભૂષણૈર્ભૂષયેદક્કં યથાપોર્ગ્યાવધાનેતઃ ।

શુચિઃ સૌભાગ્યસંતોષદાયકં કાશ્ચનં સ્મૃતમ્ ॥

” ॥ ૮૯ ॥

અર્થ:—યથાયોગ્ય વિધાનથી શરીરને ભૂષણોથી ભૂષિત કરવું જોઈએ. તેમાં સુવર્ણ, રૂપણ પવિત્ર તથા સૌભાગ્ય અને સંતોષ દાતા છે. પરન્તુ બધુ ભારે ભૂષણ પહેરવાં યોગ્ય નથી.

વૈળવીં ધારયેદ્યદ્દિં સોદકં ચ કમ્પન્દલમ્ ।

યજ્ઞોપવીતં વેદં ચ શુભે રૌક્મે ચ કુન્ડલે ॥

મં ૨૫૦ અં ૪-૩૬ ॥

અર્થ:—વળી વાંસની લાંકડી રાખે, તથા જલયુક્ત કર્મણ્ણુ રાખે, તથા યજ્ઞોપવિત ધારણ કરે, તથા વેલું પુરતક અને સુવર્ણના જે સુંદર કુણ્ડલ-એટલું બ્રાહ્મણોએ રાખવું જોઈએ. અધિક રાખવું તે પુરુષોને માટે ઈષ્ટ નથી. સ્ત્રીઓને માટે ભૂષણક્રમ નીતિ પ્રકરણમાં લખ્યો છે, તેમાંથી શક્તિ અનુસાર રાખે. વિશેષ -

રેતઃસ્પૃષ્ટં શવસ્પૃષ્ટમાવિકં ચાપિ દુષ્યતિ ।

ન વલ્લભસન્ધિ વસ્ત્રં ચ દૈવે પિત્ર્યે ચ કર્મણિ ॥ જુઞ્પાન્સ્પૃન્ચ ૦૨-૧૯૫ ॥

અર્થ:—જે વસ્ત્રને વીર્યનો સ્પર્શ થયો હોય તથા મગ્દનો સ્પર્શ થયો હોય તેવું વસ્ત્ર ઉત્તરું હોય તેપણુ તે અશુદ્ધ છે. તેમજ શિવેલું વસ્ત્ર પણ દેવ અને પિતૃકાર્ય માટે અશુદ્ધ છે. વળી—

ન દર્પ્યં ન તુ વિચ્છિન્નં પારકર્ચં ન તુ ધારયેત્ ।

કાકવિષ્ટાસમાયુક્તમાવિકં ચાપિ યદ્મવેત્ ॥ ૧૯૬ ॥

અર્થ:—બળેલું, ફટિલું, પારકું એવું વસ્ત્ર દેવ તથા પિતૃકાર્યમાં ધારણ ન કરવું. તેમજ વળી વસ્ત્ર ઉત્તરું હોય છતાં જો તેને કાગડાની વિષ્ટા ચોટી હોય તો તેને પણ ધોવા વિના શુદ્ધ થતુ નથી. માટે તેવું વસ્ત્ર પણ ન પહેરવું.

રજકાદાદૃતં યચ્ચ ન તદ્વસ્ત્રં શુચિર્મવેત્ ।

કરિસ્પૃષ્ઠં તુ યદ્વસ્ત્રં પુરીપં યેન વા કૃતમ્ ॥ ૧૯૭ ॥

મૂત્રં વા મૈથુનં ચાપિ તદ્વસ્ત્રં પરિવર્જયેત્ ।

ન તુ કઠ્થુકિના કાર્યાં દેવાર્ચાં ચક્રપાણિનઃ ॥ ૧૯૮ ॥

અર્થ:—જે વસ્ત્ર ધોળીએ ધોધને આપ્યું હોય તે વસ્ત્ર પણ પવિત્ર હોતું નથી. તેમ જ વસ્ત્રને કટિ ઉપર એક વાર પહેરી લીધું હોય, તથા જે વસ્ત્ર પહેરીને મલવિસર્જન અથવા મૂત્રવિસર્જન કર્યું હોય અથવા મૈથુન કર્યું હોય તે વસ્ત્રનો પણ દેવાદિ કાર્યમાં પરિત્યાગ કરવો જોઈએ. વળી પહેરણુ પહેરીને વિશ્વ તથા દેવતાઓનું પૂજન પણ ન કરવું.

વૃયાદિત્યાર્ચનં મોક્તં વૃયા શ્રાદ્ધં ન સંશયઃ ।

યજ્ઞલે શુષ્કવસ્ત્રેણ શુષ્કે ચાર્દ્રવાસસા ॥ ૧૯૯ ॥

જપહોમં તથા દાનં તત્સર્વં નિષ્ફલં ભવેત્ ।

નાર્દ્રવાસા. સ્યલ્લસ્યથા વુધસ્તર્પણમાચરેત્ ॥ ૨૦૦ ॥

અર્થ:—સૂકાપણું વસ્ત્ર ધારણ કરીને જલમાં ઉભા રહી, તથા બીનું વસ્ત્ર પહેરીને સ્થલ (શુષ્ક)માં સ્થિત થઈને આદિત્યનું અર્ચન, પૂજન, શ્રાદ્ધ, જપ, હોમ તથા દાન કરવું તે અર્થ છે. અર્થાત્ નિષ્ફલ છે. છુદ્ધિમાન મનુષ્ય બીનું વસ્ત્ર પહેરીને સ્થલમાં સ્થિત થઈ તથા સૂકું વસ્ત્ર પહેરીને જલમાં ઉભા રહીને પણ તર્પણ ન કરે.

સ્થાલગો નાર્દ્રવાસાસ્તુ કુર્યાદૈ તર્પણાદિકમ્ ।

પ્રેતાદૃતે નાર્દ્રવાસા નૈકવાસાઃ સમાચરેત્ ॥ ૨૦૧ ॥

અર્થ:—બીનું વસ્ત્ર પહેરીને સ્થલમાં સ્થિત થઈ તથા એક વસ્ત્ર પહેરીને પ્રેત સિવાય પિતરોનું તર્પણ ન કરે. સપિંડીકરણના પહેલાં પિતૃઓની પ્રેત સંપત્તિ છે અર્થાત્ પ્રેતતર્પણ બીનું વસ્ત્ર પહેરીને સ્થલમાં સ્થિત થઈ અથવા એક વસ્ત્ર પહેરીને કરી શકે. તર્પણને પટ્ટકર્મની અંદર લખ્યું વધી. તથાનાનાદિના અંગમાં તે કરવું જોઈએ.

નાસ્તિક્યેનાપિ યો વિમસ્તર્પયેત્પિતૃદેવતાઃ ।

સ તત્કૃત્તિકૃતો ધર્માત્માન્નુયાત્પરમાં મતિમ્ ॥ ૨૧૫ ॥

અર્થ:—જે બ્રાહ્મણ શ્રદ્ધા વિના પણ પિતૃઓ તથા દેવતાઓનું તર્પણ કરે છે તે તે પિતૃઓની તૃપ્તિ કરવા રૂપે, પરમ ગતિને પ્રાપ્ત થાય છે.

ધૃતિ સ્નાનાદિનિરૂપણ અ. ૧૨ સ. ૩૩ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૩૪.

સન્ધ્યાનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં સ્નાનાદિનું નિરૂપણ કરીને આ સર્ગમાં સન્ધ્યાનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

ઉત્પાયાવશ્યકં કૃત્વા કૃતશૌચઃ સમાહિતઃ ।

પૂર્વાં સન્ધ્યાં જપેન્સ્તિષ્ઠેત્સ્વકાલે ચાપરાં ચિરમ્ ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૪-૧૩ ॥

અર્થ:—પ્રાતઃકાલમાં સન્ધ્યામાંથી ઉઠીને બ્રહ્મજ્ઞાદિનો ત્યાગ કરીને શૌચાદિથી નિવૃત્ત થઇને એકાગ્ર ચિત્તે પ્રથમનું સન્ધ્યાવન્દન કરીને ગાયત્રીનો જપ કરતો રહે. આયુની કામનાવાળો સૂર્યોદય થયા પછી પણ જપ કરતો રહે. તે જ પ્રમાણે બીજી સન્ધ્યા પણ તેના સમયને અનુસરી શરૂ કરીને નક્ષત્રનો ઉદય થયા પછી જપ કરતો રહે.

ઋપયો દીર્ઘસન્ધ્યત્વાદીર્ઘમાયુરવાપ્નયુઃ ।

મજ્ઞાં યશશ્ચ કીર્તિં ચ વ્રહ્મવર્ચસમેવ ચ ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—ઋષિલોક લાંબા સમય સુધી વન્દન સહિત જપ કરવાથી લાંબી આયુને પ્રાપ્ત થયા છે. અને ભુદ્ધિ, યશ, કીર્તિ તથા અધ્યયનાદિ નિમિત્ત બ્રહ્મતેજને પણ પ્રાપ્ત થયા છે. માટે આયુ આદિની કામનાવાળાએ લાંબા સમય સુધી સન્ધ્યાપાસન કરવું જોઇએ. જે મિનિટમાં પાપ ઉતારીને નાસવાનું કામ ન કરે.

સન્ધ્યાં પ્રાતઃ સનક્ષત્રામુપાસીત યથાવિધિ ।

સાદિત્યં પશ્ચિમાં સન્ધ્યામર્દાસ્તમિતભાસ્કરે ॥ સંવર્ત સ્મ૦ ક્લ૦ ૬ ॥

અર્થ:—પ્રાતઃકાલની સન્ધ્યાપાસના નક્ષત્ર દેખાતાં હોય તે સમયમાં યથાવિધિ કરે. અને સાયંસન્ધ્યા આદિત્ય સહિત કરવી જોઇએ અર્થાત્ સૂર્ય અડધો અસ્ત પામવાનો બાકી હોય તે સમયમાં કરવી જોઇએ.

ઉત્તમા તારકોપેતા મધ્યમા લુપ્તતારકાઃ ।

અધમા સૂર્યસહિતા પ્રાતઃસન્ધ્યા ત્રિધા યતા ॥ વહુચસન્ધ્યાપદ્ધતિભાવ્યમ્ ॥

અર્થ:—પ્રાતઃસન્ધ્યા ત્રણ પ્રકારની છે—ઉત્તમ, મધ્યમ અને અધમ. તારા અસ્ત પામતા પહેલાં કરેલી સન્ધ્યા ઉત્તમ છે, તારા અસ્ત પામ્યા પછીની સન્ધ્યા મધ્યમ છે અને સૂર્યોદય થયા પછીની સન્ધ્યા અધમ છે.

ગૃહે ત્વેકગુણા સન્ધ્યા ગોષ્ઠે શતયુગા સ્મૃતાં ।

શતસાહસ્રિકા નદામનન્તા વિષ્ણુસન્નિધૌ ॥ વહુચ સં૦ ૫૦ મા ॥

અર્થ:—જે સન્ધ્યા ગૃહમાં કરવામાં આવે છે તેનું એક ગણુ ફળ છે, જોરાલામાં કરેલી સન્ધ્યાનું ફળ સોગણુ છે, નદીને કિનારે કરેલી સન્ધ્યાનું ફળ એક લાખ ગણુ છે, અને ભગવાનના મંદિરમાં કરેલી સન્ધ્યાનું ફળ અનન્ત છે. વળી—

તિષ્ઠન્નૂર્વ જપં કુર્યાદ્વ્રહ્મચારી સમાહિતઃ ।

આસીનઃ પશ્ચિમાં સન્ધ્યાં જપં કુર્યાદતન્દ્રિતઃ ॥ સંવર્તે ૦ સ્મૃં ૦ છોં ૦ ૭ ॥

અર્થઃ—પ્રાતઃકાલની સન્ધ્યા સમયે બ્રહ્મચારી એકાગ્ર ચિત્તવાળો થઈને ઉભા રહીને જપ કરે, અને સાયકાલની સન્ધ્યામાં આવસ્ય છોડીને બેઠા બેઠા જપ કરે.

યો ન સન્ધ્યામુપાસીત વ્રાહ્મણો હિ વિશેષતઃ ।

સ જીવન્નેવ શૂદ્રસ્તુ મૃતઃ શ્વા ચૈવ જાયતે ॥ દક્ષ ૦ સ્મૃં ૦ અં ૨-૨૬ ॥

અર્થ—જો દિગ્ગતિ, તેમાં પણ વિશેષ કરીને બ્રાહ્મણ, સન્ધ્યાપાસન કરતો નથી તે જીવતો સતો જ શૂદ્ર છે, અને મરીને પણ કૃતગના જન્મને પ્રાપ્ત થાય છે.

સન્ધ્યાદીનોઽશ્ચુચિર્નિત્યમર્હઃ સર્વકર્મણુ ॥

યદન્યત્કુરુતે કર્મ ન તસ્ય ફલભાગ્યવેત્ ॥ ૨૭ ॥

અર્થઃ—સન્ધ્યા નહીં કરનાર મનુષ્ય હોશમાં અપવિત્ર રહે છે. અને સર્વ કર્મમાં અનધિકારી રહે છે. સન્ધ્યાવન્દનને છોડીને અન્ય જો કોઈ કર્મ કરવામાં આવે તેના ફલનો ભાગી થતો નથી. અર્થાત્ સન્ધ્યાવન્દન કર્યા વિના બીજા મોટા યજ્ઞ, દાન, આદિ કર્મ કરવા છતાં પણ તેને યોગ્ય ફળ મળતુ નથી. સન્ધ્યાવન્દન નિત્ય કર્મ છે. તેના સહિત કરેલા યજ્ઞ દાન આદિ ઉત્તમ ફળ આપે છે. માટે સન્ધ્યાવન્દન અવશ્ય કરવું એવો ભાવ છે. વળી—

૧૫ ગાયત્રીરહિતો વિપ્રઃ શૂદ્રાદપ્યશ્ચુચિર્ભવેત્ ॥

ગાયત્રીબ્રહ્મતત્ત્વજ્ઞા સંપૂજ્યન્તે દ્વિજોત્તમાઃ ॥ પારા ૦ સ્મૃં ૦ અં ૮-૩૨ ॥

અર્થઃ—સન્ધ્યાવન્દન અને ગાયત્રી જપ ગૃહિત બ્રાહ્મણ શૂદ્ર કરતાં પણ અપવિત્ર છે. ગાયત્રીબ્રહ્મના તત્ત્વને જાણનાર ઉત્તમ બ્રાહ્મણ લોક પૂજિત થાય છે. પરબ્રહ્મ પરમાત્માને પ્રાપ્ત કરાવનાર ગાયત્રી મન્ત્ર છે. તેથી શ્લોકમાં ગાયત્રીને બ્રહ્મ નામથી કહી છે.

યોઽન્યત્ર કુરુતે યત્નં ધર્મકાર્યે દ્વિજોત્તમઃ ।

વિહાય સન્ધ્યામગતિં સ યાતિ નરકાયુતમ્ ॥ કર્મ.પુ.ઉ.અ. ૧૮-૩૦ ॥

અર્થઃ—જો દિગ્ગતિ સન્ધ્યાવન્દનનો ત્યાગ કરીને બીજા ધર્મકાર્યમાં મગ્ન થાય છે તે અનેક પ્રકારનાં નરકોને પ્રાપ્ત થાય છે.

સન્ધ્યા યેન ન વિજ્ઞાતા જ્ઞાત્વા નૈવ હુપાસિતા ।

સ જીવન્નપિ શૂદ્રઃ સ્વાન્મદાપાતકસંયુતઃ ॥ વૃ.પા.સ્મ.અ. ૨-૮૧ ॥

અર્થ—જો દિગ્ગતિ મનુષ્ય સન્ધ્યા બાજુનો નથી, અથવા બાજુના જાતો કરતો નથી, તે જીવતો સતો શૂદ્ર જ છે, અને મદાપાતક યુક્ત થાય છે.

દિવસસ્ય ચ રાત્રેશ્ચ સન્ધિઃ સન્ધ્યેતિ કીર્ત્યતે ।

સોપાસ્યા સાદિર્જૈર્યત્નાત્સપાતૈર્વિશ્વમુપાસિતમ્ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ—દિવસ અને રાત્રીની સન્ધિને સન્ધ્યા કહે છે. તે સન્ધ્યા બ્રાહ્મણાદિ દિગ્ગતિએ મત્તપૂર્વક કરવી જોઈએ. જોએ સન્ધ્યાપાસના કરે છે તેમણે સંપૂર્ણ જગત્ની ઉપાસના કરી એમ ગણાય છે.

મધ્યાહ્નેऽપિ હિ સન્ધિઃ સ્યાત્પૂર્વસ્યાહોઽપરસ્ય ચ ।

પૂર્વાહ્નાહોઽપરાહસ્તુ ક્રિયા ચેતિ શ્રુતિક્રમઃ ॥

” ॥ ૧૧ ॥

અર્થઃ—અને મધ્યાહ્નમાં પણ સન્ધિ થાય છે. પૂર્વાહ્ન અને અપરાહ્ન એવા દિવસના બે ભાગ છે. તેમાં પહેલા ભાગને પૂર્વાહ્ન અને બીજા ભાગને અપરાહ્ન કહે છે. પૂર્વાહ્ન અને અપરાહ્નના મધ્યેના જે કાલ છે તેને પણ સન્ધિ કહે છે. તે સમયે સન્ધ્યાદિ કર્મ કરવું નેહએ એવો શ્રુતિનો ક્રમ છે.

આ પ્રમાણેથી સન્ધ્યા એ કોઈ અમુક સમયનું જ નામ છે એમ પ્રતીત થાય છે. પરન્તુ સમયની કોઈ ઉપાસના હોવાનો સંભવ નથી. માટે સન્ધ્યા અભિમાનિની દેવીની જ તે ઉપાસના છે. તે (દેવી)ના બેઠ નીચે પ્રમાણે છે.

પૂર્વા સન્ધ્યા તુ ગાયત્રી-બ્રહ્માણી હંસવાહના ।

રક્તપદ્માનના દેવી રક્તપદ્માસનસ્થિતા ॥

બૃ.પા.સ્મૃ.અ.૨-૧૨ ॥

રક્તામરણરક્તાક્ષી રક્તમાલ્યાંવરા તથા ।

અક્ષમાલા સ્ત્રગ્ધરા ચ ચારુહસ્તાઽમરાચિતા ॥

” ॥ ૧૩ ॥

અર્થઃ—પૂર્વ સન્ધ્યાઅભિમાનિની દેવી ગાયત્રી છે. તેની દેવતા અક્ષાણી છે. તે હંસવાહન વાળી છે, તથા લાલ કમળના સદશ મુખવાળી છે, અને લાલ કમળના આસનવાળી છે (૧૨), રક્ત અલંકાર, લાલ રંગનું શરીર, રક્ત પુષ્પની માળા, તથા રૂદ્રાક્ષની માળા તથા પુષ્પોની માળા ધારણ કરનારી મનોહર હાથ વાળી અને દેવતાઓ વડે પૂજિત છે.

માગાદિત્યોદયાદિદ્વાન્મુહૂર્તે વૈષ્ણવે સતિ ।

હૃત્થાયોપાસયેત્સન્ધ્યાં યાવત્સ્યાદર્કદર્શનમ્ ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થઃ—વિદ્વાન્ મગ્ધ્ય સૂર્યોદય થતા પહેલાં જ અહા મુહૂર્ત (વૈષ્ણવ)માં ઉઠીને સન્ધ્યોપાસન કરે, અને સૂર્યનાં દર્શન થતા સુધી જમ કરતો રહે. જ્યાંસુધી સૂર્યોદય ન થાય ત્યાંસુધી અહામુહૂર્ત છે.

સન્ધ્યા મધ્યાહ્નિકી શ્વેતા સાવિત્રી રુદ્રદેવતા ।

વૃષેન્દ્રવાહના દેવી જ્વલત્રિશિલધારિણી ॥

” ॥ ૧૬ ॥

શ્વેતાંવરધરા શ્વેતનાગામરણભૂષિતા ।

શ્વેતસ્રગક્ષમાલાપિ કૃતાનુરક્તશઙ્કરા ॥

” ॥ ૧૭ ॥

જલાધારા ધરાધાત્રી ધરેન્દ્રાદિભવા તથા ।

સ્વભાવભાતભૂરાધ્યા સુરૌઘનુતપાદ્વયા ॥

” ॥ ૧૮ ॥

અર્થઃ—મધ્યાહ્ન સન્ધ્યાની જે દેવી છે તેનું નામ સાવિત્રી છે. તે શ્વેત વર્ણની છે, તેની દેવતા રૂદ્ર છે, મહાદેવજી તેનું વાહન છે, ઉગ્ર ત્રિશુલ ધારણ કરનારી છે. (૧૬). વળી શ્વેત વસ્ત્ર ધારણ કરનારી તથા શુક્લ સર્પનાં ભૂષણવાળી છે, તથા સદૈવ પુષ્પોની માળા તથા રૂદ્રાક્ષની માળા ધારણ કરનારી તથા સંકરમાં પ્રીતિવાળી છે. (૧૭). જલાદિ પયશૂતોના આધાર રૂપ છે, અને પૃથિવીને તેણે ધારણ કરેલી છે. અને વિષ્ણુ આદિ દેવોથી તે

પ્રાદુર્ભાવ છે અને પૃથિરી આદિ લોકો તેમાં સ્વભાવથી જ લાસે છે, અને તેના બંને અગ્રણે દેવતા લોક વન્ન કરે છે (કાઈ કહેતાં શ્લોકના બીજા પાદમાં “ધારેન્દ્રાંગમવાડમવા” એવો પાઠ છે તેનો અર્થ “ધારેન્દ્ર ગંગામાંથી જેનો પ્રાદુર્ભાવ થયો છે અને જે નિત્ય છે” એવો થાય છે, અને કાઈ કહેણે શ્લોકના ત્રીજા પાદમાં “સ્વભાવમૂર્ચિમૂવાહ્યા” એવો પાઠ છે, તે પણ “સ્વભાવથીજ અત્યંત રોલાયુક્ત છે” એવા અર્થ સમજવો)

સન્ધ્યા સાયન્તની કૃષ્ણા વિષ્ણુદેવા સસ્વતી ।

સ્વગમા કૃષ્ણવસ્ત્રા તુ શંસચક્રગદાધરા ॥ વૃ. પા. સ્મૃ. અ ૨-૨૦ ॥

કૃષ્ણાસૂરભૂપણૈર્યુક્તા સર્વજ્ઞાનમયી ઘરા ।

સર્વવાન્દેવતા સર્વા બ્રહ્માદિવચસિ સ્થિતા ॥ ” ॥ ૨૧ ॥

વીળાક્ષમાલિકા ચારુહસ્તા સ્મિતવરાનના ।

ચતુર્દશજનાભ્યર્ચ્યાં કલ્યાણી શુભચાન્દ્રપદા ॥ ” ॥ ૨૨ ॥

અર્થ — સાયંકાળની સન્ધ્યાની જે દેવી છે તેનું નામ અગ્નિદેવતા છે. તે કૃષ્ણવસ્ત્રી છે, વિષ્ણુ તેની દેવતા છે, તથા ગદા વાહન છે, રાખ, ચક્ર, ગદા તથા પદ્મને ધારણ કરનારી છે (૨૦) કૃષ્ણમાળા તથા ભૂપણથી યુક્ત છે, અને સર્વ જ્ઞાન સ્વરૂપી છે તથા શ્રેષ્ઠ છે મંપૂર્ણ વાણીની દેવતારૂપ છે અને બ્રહ્મા વગેરે દેવતાની વાણીમાં સ્થિત છે (૨૧) વીળા તથા રૂદ્રાક્ષની માળા યુક્ત છે, તથા સુંદર હસ્તવાળી છે અને તેનું મુખાગવિન્દ દાગધથી રોલિત છે વળી ચૌદેભુવનના લોકોની પૂજન છે, કલ્યાણ સ્વરૂપ છે તથા સર્વને શુભ વચન આપનારી છે (૨૨) આ પ્રમાણે જગત્પત્ની સૃષ્ટિ આદિ કરનારી પરમેશ્વરની માયાશક્તિ જ જૂદા જૂદા સ્વરૂપે ધારણ કરીને ભિન્ન ભિન્ન ઢાંચે કરે છે અને તેની જ અહીં સન્ધ્યા અભિમાનિની દેવી રૂપે ઉપાસના કરવાની કહી છે

બ્રહ્મેશાર્કહરીણાન્તુ સંગમસ્તૂમયોર્ભવેત્ ।

માધ્યાહ્નિકાયાં સન્ધ્યાયાં સર્વદેવસમાગમઃ ॥ ” ॥ ૨૪ ॥

અર્થ — પ્રાતઃકાળ તથા સાયંકાળની સન્ધ્યા અમથે બ્રહ્મા, મહાદેવ, સૂર્ય અને નાગાયણ (નિષ્ણ) એ આગ દેવતાઓ જ સમાગમ થાય છે પરંતુ મધ્યાહ્નની સન્ધ્યા અમથે સર્વ દેવતાઓનો સમાગમ થાય છે

પૂજામિકાંક્ષિણો યે ચ યે ચ કિંચિજ્જલાર્થિન ।

શ્રાદ્ધાન્નમાગયેયા યે ચે ચાગ્નિફુલભાગિન ॥ ” ॥ ૨૫ ॥

અન્યાન્યુચાવચાનીત સ્થાવરાણિ ચરાણિ ચ ।

મધ્યાહ્નિકામપેક્ષન્તે તેષામાપ્ય પ્ત્ની દિ સા ॥ ” ॥ ૨૬ ॥

અર્થ — જેઓ પોતાની પૂજા વધતી છે, જેઓ કિંચિત જલની ઇચ્છા કરનારા છે (અર્થાત તર્પણની જિજ્ઞાસુઓ), અને જેઓ શ્રાદ્ધાન્નની ઇચ્છા કરે છે, તથા અન્નના મા ભાગની ઇજા ગમે છે (૨૫), અને વળી જે નાના મોટા સ્થાવર જંગમ પ્રાણી છે તે સર્વ પણ મધ્યાહ્ન સન્ધ્યાની ઇજા કરે છે, ક્રમ્પે તે સર્વની તે તૃપ્તિ કરનારી છે

યસ્તસ્યાં નાર્ચયેદેવૌસ્તર્પયેન્ન પિતૃસ્તથા ।

મૃતાન્સુચાવચાનીદ્ધસોઽન્ધતામિસ્રગૃચ્છતિ ॥

,, ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—જે પુરુષ મધ્યાહ્ન સન્ધ્યા સમયે સન્ધ્યાવન્દનાદિ દ્વારા દેવતાઓનું પૂજન કરતો નથી, તેમ પિતરો તથા નાના મોટા પ્રાણીઓને માટે તર્પણ કરતો નથી, તે અન્ધતામિસ્ર નરકમાં પડે છે.

ઉપર કહેલાં પ્રમાણોથી સન્ધ્યાવન્દન તથા ગાયત્રીજપ આદિ કરવાનું મહાન પુણ્ય, અને નહીં કરવાથી મહાન પાપ પણ કહ્યું. માટે સન્ધ્યાવન્દન અવશ્ય કરવું જોઈએ. એ સર્વ ધર્મનું પ્રથમ પગથીઉં છે.

કેટલાક લોકોનું એવું કહેવું છે કે સન્ધ્યાવન્દન આદિ નિત્ય કર્યોનો ત્યાગ કરવાથી પાપ રૂપ ફલ થતું નથી, કેમકે કર્મ ન કરવું તે અભાવ રૂપ છે. અભાવથી ભાવની ઉત્પત્તિ થઈ શકે નહીં. આ કહેવું મોટી ભૂલ છે. ભોજનથી ક્ષુધાનિવૃત્તિ રૂપ ફલ સર્વને પ્રત્યક્ષ છે. અને ભોજનનો પરિત્યાગ ભોજનના અભાવરૂપ છે, તથાપિ ક્ષુધારૂપી પીડા ઉત્પન્ન થાય છે. તેવી રીતે સન્ધ્યાવન્દનાદિ રૂપ કર્મનો પરિત્યાગ કરવાથી નિત્યકર્મના અભાવરૂપ હોવા છતાં પણ તે પાપ રૂપી પીડાને ઉત્પન્ન કરે છે. અભાવથી ભાવની ઉત્પત્તિ થતી હોય તો વન્ધ્યાપુત્રાદિની પણ થવી જોઈએ એમ કહેવું જાને નહીં. કારણ વન્ધ્યાપુત્ર અથવા આકાશપુષ્પનો અનુભવ કોઈએ પણ કોઈ કાલમાં પણ કર્યો નથી. ભોજનાદિના અભાવમાં ક્ષુધાદિની પીડા સર્વને અનુભવ સિદ્ધ છે. તેવી રીતે પ્રત્યક્ષ વિરોધ હોવાથી વન્ધ્યાપુત્રાદિનું દૃષ્ટાન્ત માનવા યોગ્ય નથી. “અદ્વૈતઃ સન્ધ્યામુપાસીત”-રોજ રોજ સન્ધ્યાપાસના કરવી-ઇત્યાદિ વેદવિધિનો પરિત્યાગ કરવાથી પાપની ઉત્પત્તિ થાય છે. પાપની ઉત્પત્તિમાં બીજા પણ અનેક હેતુ છે. આત્મજ્ઞાનના સંપાદન દ્વારા દુઃખની નિવૃત્તિ કરવી તે મનુષ્ય જન્મનું મુખ્ય કર્તવ્ય છે એ સર્વ શાસ્ત્રવાળાને પણ સંમત છે. અને અન્તઃકરણની શુદ્ધિ થયા વિના જ્ઞાનનું સાધન જે શ્રવણ તેની પણ યોગ્યતા પ્રાપ્ત થઈ શકતી નથી એવો વેદાન્ત શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. અન્તઃકરણની શુદ્ધિને માટે નિત્ય નૈમિત્તિક કર્મ કરવું એવું તેમણે પણ માન્યું છે. તેમણે સન્ધ્યાવન્દનાદિ કર્યોનો લાગ અન્તઃકરણની શુદ્ધિવાળા વીતરાગ મુમુક્ષુઓને માટે સંન્યાસકાલમાં કહ્યો છે. અને જે લોક અન્તઃકરણની શુદ્ધિ વિના કર્યોનો પરિત્યાગ કરે છે તેમની અધોગતિ શાસ્ત્રમાં અનેક સ્થાનમાં કહી છે.

યજ્ઞો દાનં તપઃ કર્મ ન ત્યાજ્યં કાર્યમેવ તત્ ।

યજ્ઞો દાનં તપથૈવ પાવનાનિ મનીષિણામ્ ॥

મગી, અ. ૧૮-૫ ॥

અર્થ:—કર્મ ફલની ઇચ્છાનો જેમણે પરિત્યાગ કરેલો છે તેમને યજ્ઞાદિકર્મ પવિત્ર કરનાર છે. અર્થાત્ જ્ઞાનના પ્રતિપદક પાપરૂપ મલની નિવૃત્તિ દ્વારા તથા પુણ્ય રૂપ ચુલ્હની ઉત્પત્તિ દ્વારા પણ શુદ્ધિ કરનાર છે. માટે યજ્ઞદાનાદિરૂપ કર્મનો કદાપિ ત્યાગ કરવો યોગ્ય નથી. પરન્તુ તે અવશ્ય કરવું જ જોઈએ. આ શ્લોકમાં ભગવાને પાપની નિવૃત્તિ અને પુણ્યના સંપાદન માટે યજ્ઞાદિ કર્મો અવશ્ય કરવાને કહ્યાં છે. નિત્યકર્મોદિક પણ યજ્ઞના બેદ છે એમ ધર્મના બેદનું નિરૂપણ કરતી વખત ઉપર કહ્યું છે. આ શ્લોકથી અવશ્યકર્તવ્યતાને બતાવી. વળી—

નિયતસ્ય તુ સંન્યાસઃ કર્મણો નોપપદ્યતે ।

મોહાત્તસ્ય પરિત્યાગસ્તામસઃ પરિકીર્તિતઃ

અ.૦૧૮-૭ ॥

અર્થઃ—અન્તઃકરણની શુદ્ધિને અજ્ઞાનાર મુમુક્ષુ નિત્ય કર્મોના કદાપિ ત્યાગ કરી શકતો નથી, કેમકે અન્તઃકરણની શુદ્ધિ પર્યન્ત તેણે ક્લેશ્ચાનો ત્યાગ કરીને કર્મ અવશ્ય કરવું જોઈએ તે વાત શાસ્ત્ર તથા યુક્તિથી સિદ્ધ થાય છે. “શારુકશ્ચોર્મુનેયોગં કર્મકારણમુચ્યતે ॥ અન્તઃકરણની શુદ્ધિ રૂપ યોગની પ્રાપ્તિની ઇચ્છાવાળા મનુષ્યોને માટે અન્તઃકરણની શુદ્ધિમાં પ્રથમ કર્મ જ કારણ છે—એ વાત બગવાને પહેલાં પણ કહી છે. તેથી અવિવેક (મોહ)થી તેના ત્યાગ કરવો તે તામસી ત્યાગ છે. તામસી ત્યાગનું ફળ જન્મ મરણ રૂપી સંસાર જ છે. મોક્ષ અથવા સ્વર્ગાદિક પણ નથી, વળી અન્તઃકરણની શુદ્ધિ પ્રાપ્ત થયા પહેલાં કર્મોના ત્યાગ કરવાથી દોષ પણ બતાવ્યો છે. વળી—

સર્વાપેક્ષા ચ યજ્ઞાદિશ્રુતેરશ્વચત્ ॥

વે.દ.અ.૩-૪-૨૬ ॥

તમેતં વેદાનુવચનેન બ્રાહ્મણા વિવિદિપન્તિ યજ્ઞેન દાનેન તપસાઽનાશકેન ॥

શ્રુ.ઉ.અ.૪-૪-૪ ॥

અર્થઃ—આ જગતના પદાર્થ પોતપોતાની મર્યાદાને ત્યાગ કરે નહીં તે માટે એક બાંધની માફક જોણે આ જગતને ધારણ કરી રાખ્યું છે, તે પરમેશ્વરને બ્રાહ્મણ લોક અર્થાત્ બ્રહ્મપ્રાપ્તિની ઇચ્છાવાળા લોક નિત્ય સ્વાધ્યાય રૂપ વેદાધ્યયન વડે, તથા યજ્ઞ, દાન અને તપ ઇત્યાદિ સાધનો વડે, બાણુવાની ઇચ્છા કરે છે. આ શ્રુતિ મુમુક્ષુ લોકને જ્ઞાનપ્રાપ્તિમાં યજ્ઞાદિક સર્વ નિત્ય કર્મને સાધન રૂપ કહ્યાં છે. માટે આત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિને માટે સંપૂર્ણ આશ્રમકર્મોની અપેક્ષા છે. જેમ ઘોડાને હજી ખેંચવામાં જોડતા નથી, તથાપિ રથમાં તેા જોડે છે; તેવી રીતે અન્તઃકરણની શુદ્ધિ દ્વારા વૈરાગ્યની તથા શ્રદ્ધાસાની ઉત્પત્તિ દ્વારા બ્રહ્મજ્ઞાન ઉત્પન્ન કરવામાં સંપૂર્ણ આશ્રમકર્મોના પણ ઉપયોગ છે. પરન્તુ વિદ્વાની ઉત્પત્તિ થતાં ફરી વિદ્વાનું ફળ જે મોક્ષ તેમાં તેનું કોઇ પ્રયોજન નથી.

આ પ્રમાણે શ્રુતિ, સ્મૃતિ સૂત્રાદિક સર્વ અન્તઃકરણની શુદ્ધિ દ્વારા આત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિને માટે નિત્ય કર્મોની આવશ્યકતા બતાવે છે. પ્રત્યક્ષ નરકમાં પડવું તે જ પાપ છે, બીજું કોઇ પાપ નથી, એમ નથી. જેતી કરનાર લોકે બહુ મહેનતથી જેતી કરી, પરન્તુ તેનું ફળ ન મળવું તે તેને અવશ્ય ક્લેશનું કારણ થાય છે. માટે તે પાપ જ કહેવાય છે. વ્યાપારી યોગ્ય રીતે વેપાર કરે છે, પણ નફા મળતો નથી. તે પણ તેને માટે પાપ જ કહેવાય છે. તેવી રીતે મનુષ્ય જન્મનું કર્તવ્ય સિદ્ધ ન થવું તે વિવેકી મનુષ્યોને માટે પાપ રૂપ જ છે. મનુષ્ય જન્મના કર્તવ્ય રૂપ પરમાત્મપ્રાપ્તિ નિત્ય કર્માદિકથી જ થાય છે. માટે તેના ત્યાગથી પાપ થતું નથી કેમકે તે અભાવ રૂપ છે, તેનાથી ભાવ રૂપ પાપની ઉત્પત્તિ થઇ શકે નહીં એમ કહેવું એ અસંબદ્ધ વાત છે.

એ પ્રમાણે દેહો તો સંન્યાસ સમયે પણ કર્મોના ત્યાગ નહીં બની શકે. પણ તેમ કહી શકાય નહીં, કેમકે વિવિદિપ્યું સંન્યાસી સંપૂર્ણ કર્મોના ત્યાગ કરતો નથી. તે અન્તઃકરણની શુદ્ધિ મુધી સંન્યાસ-વંદનાદિ નિત્ય કર્મ કરીને અન્તઃકરણની શુદ્ધિ થયા પછી સંન્યાસિ નિત્ય કર્મોના ત્યાગ કરીને શ્રવણમનનાદિ માનસિક કર્મોના સ્વીકાર કરે છે. તે શાસ્ત્ર અને યુક્તિથી

સિદ્ધ છે અને પ્રાપ્તિ થતા ૧મી ગ્વાની કાદને અપેક્ષા ગ્રહેતી નથી તે વાત પ્રતિષ્ઠ છે તેમા વિવાદનુ કાણુ નથી પરંતુ અન્ત ગ્વાની શુદ્ધિ વિના રંગમ્ય પ્રાપ્ત થતુ નથી અને રંગમ્ય વિના જો કોઈ સન્યાસાશ્રમનો ગ્રી ૧૨ રે તો તે અવસ્થા તેની પતીનુ ૪ કાણુ છે એવો થનિનો સિદ્ધાન્ત છે માટે અન્ત ગ્વાની શુદ્ધિ દ્વારા વંગ ય પ્રાપ્ત કરીને જેને આત્મગ્જાન સધાવનુ છે તેને માટે અથવા ગ્વાર્ગી લો ના મુખ પ્રાપ્ત ગ્વા હોય તેને માટે, અથવા તે પાપથી બચવાને માટે પણ સન્યાસનના નિત્ય મ્મ ગ્વા આગમ્ય છે નહિ તો તે અવસ્થા અપગાધી થાય છે અને પોતાના મન અને શ્રાપિ સિદ્ધ નહિ રી શકે મુમુક્ષુ તથા ગ્વાર્ગી સુખની ઇચ્છાવાળા આ બનેએ મ્મ ગ્વા જોઈએ તેમ મુમુક્ષુએ અન્ત ગ્વાની શુદ્ધિ સુધી મ્મ રીને વિગ્રમ્ય થતા ક્ષત્રવિચાર ગ્વાને માટે સન્યાસનો ગ્વાર્ગ ગ્વા હોય તો તે વિધિપૂર્વ સન્યાસનના નિત્ય મેનિ ત્યાગ કરી શકે છે અને ગ્વાર્ગીની પ્રાપ્તિને માટે અન્નિહોના નિત્ય છટ, પૂર્ત આદિ કર્મ ગ્વારે તો તે ગ્વાર્ગ પૂર્વન્ત ગ્વા જ જોઈએ એવો મનેમા બે છે

માટે વંગમ્યપૂર્વ સન્યાસ લેવાના પ્રસંગ સિવાય સન્યાસનના નિત્ય મ્મ તત્ત્વાગ મ સાગનો જ ભક્ત છે, ઇચ્છાનો ભક્ત થઈ શકતો નથી અને વેદિ વિધિનુ ઉદ્ધન ગ્વાથી તેઓ અવસ્થા પાપના ભાગી થાય છે છતાં ૧૭૫થી જ્ઞાતિએ સન્યાસન અવસ્થા કરવુ જોઈએ વેદિક મ્મમા તેનુ જ મોટુ મહત્ત્વ છે અને તે પ્રથમ માધન છે

અદ્વરહ સન્યાસપાસીત-રે ૧૨ ૧૨ સન્યાસપાસના કરી એ શ્રુતિ સૂત્રાદિમા પણ સન્યાસન ગ્વાની આજ્ઞા આપે છે કેવલા શ્રુતિ લેકિના મતમા સૂત્ર મા સન્યાસનનો નિષેધ છે તથાપિ—

સૂતકેરુમૃતકે ચૈવ સન્યાસકર્મ ન સત્યજેતુ ।

મનસોચારયેમન્નાન્માણાયમમૃતેદ્વિજ ॥

તેતિ. સંધ્યામાપ્યમ્ ॥

અર્થ—પ્રસૂતિ તથા મૃત્યુ સળધી સૂતકમા પણ સન્યાસમ્મનો પરિત્યાગ ન ગ્વા પ્રાણાયામ વિના મન્ત્રોનો મનમા ઉચ્ચાર કરે એવુ પુનસ્ત્યતુ વચન છે, અને તેતિગિમ સન્યાસાધ્યમા આપેનુ છે માટે સન્યાસન તથા મનમા ગાયત્રીનો જપ વગેરે સૂતકમા પણ કરવુ જોઈએ

ઈતિ નિત્યમ્મન્તર્ગતસધ્યાનિરૂપણ અ ૧૨ સર્ગ ૩૪ સમાપ્ત

અધ્યાય. ૧૨. સર્ગ. ૩૫.

જપનિરૂપણ

ઉપગના સર્ગમા સધ્યાનુ નિરૂપણ કરીને આ સર્ગમા જપનુ નિરૂપણ કરવામા આવે છે

ઉપાસ્ય વિધિવત્સન્યાસપસ્યાય ચ માસ્કરમ્ ।

ગાયત્રી શક્તિતો જપ્ત્વા તર્પયેદ્વતા પિતન્ ॥ વૃ પા. સ્મૃ.અ.૨-૧૬૪ ॥

અર્થ—વિધિપૂર્વ સન્યાસન કરીને પછી ગાયત્રી સ્તુતિ ની જોઈએ પછી શક્તિ અનુસાર ગાયત્રીનો જપ કરવો જોઈએ અને તે પછી દેવતા તથા પિતૃઓનુ તર્પણ રે

જપની મધ્યા ૧૦૮ ૫૪, ૫૮, ૧૦ એ પ્રમાણે હોય છે અર્થ- જપ કરવાની આવશ્યકતા હોય તો અગ્નિ પશુ છે

જપારા જન્મચિન્તેદ પપાર પાપનાશઃ ।

તસ્માજપ ઇતિ પ્રોક્તો જન્મપાપવિનાશક ॥

અગ્નિપુરાણમ્ ॥

અર્થ — જપ શબ્દમા જ અને પ એ મે નજર છે તેમા જન્મનો નાશ કરનાર હોવાથી જ કહ્યો છે, અને પાપનો નાશ કરનાર હોવાથી પ કહ્યો છે. માટે જન્મ અને પાપનો નાશ કરનાર હોવાથી જપ કહ્યો છે (આ સ્થો- અગ્નિપુરાણુનો છે, અને મધ્યાયાનના બનાવેમા મધ્યાભ્યાસમા લખ્યો છે) જન્મને દૂર કરનાર અને પાપનો નાશ કરનાર હોવાથી જપ કહેલો છે તેટલો ઉત્તમ જ છે

ગાયન્ત ત્રાયતે યસ્માદ્ગાયત્ર્યેપોન્યતે કુર્ષે ॥

અર્થ — જે “તત્સવિતુ” એ મનનો જપ કરે છે તેને ગાયત્રી સસાદકુપથી અવશ્ય રક્ષા કરે છે તેથી તેને ગાયત્રી ની છે ત્રિપણગાયત્રી, રૂદ્રગાયત્રી, આદિ અનેક પ્રકારની ગાયત્રી કે તે અર્ચમા બ્રહ્મગાયત્રીની જ પ્રધાનતા છે તેની દ્વિગ્નિએ અવશ્ય તેનો જ જપ કરવો જોઈએ મન્ત્રોના જપની વિધિ તથા તેનો મહિમા આદિ વિશેષ કરીને અક્ષિતપ્રદશ્લુમા લખનામા આવશે, અને કઈક પ્રાયશ્ચિત્ત નિરૂપણમા પણ આવશે માટે અહીં વિરોપ લખતા નથી

જપ્યાનિ વ્રહ્મમૂક્તાનિ શિવમૂક્તાનિ ચૈવ હિ ।

વૈષ્ણવાનિ ચ મૂક્તાનિ તથા સૌરાણ્યનેરુઢ

દૃ પા.સ્મૃ અ.૨-૨૨૮ ॥

સારસ્વતાનિ દૌર્ગાણિ વારુણ્યાનિલાનિ ચ ।

પૌરાણિકાનિ ચાન્યાનિ તથા સૈદ્ધાન્તિકાનિ ચ ॥ ૨૨૯ ॥

અર્થ — બ્રહ્મમૂક્ત, શિવમૂક્ત, ત્રિપણમૂક્ત, સૂર્યમૂક્ત, મરુતમૂક્ત, દૂર્ગામૂક્ત વરુણમૂક્ત, વાયુમૂક્ત, પુરાણોમા તથા સિદ્ધાન્તોમા નેહ્યા મૂક્ત તથા પુરૂષમૂક્ત આદિ અનેક પ્રકારના અન્ય મૂક્ત જપ કરનારે માટે છે ૫૨-૫૩—

સર્વેષાં જાપ્યમૂક્તાનામૃચાં ચ યજુષાં તથા ।

સામ્નાં ચૈનાક્ષરાદીનાં ગાયત્રી પરમો જપઃ ॥

૨૩૦ ॥

તસ્યાથૈવ તુ ઝાંઝારો વ્રહ્મણા ય ઉપાસિત ।

હમાભ્યાં પરમ જાપ્યં ત્રિલોકેડપિ ન વિદ્યતે ॥

૨૩૧ ॥

અર્થ — આ સર્વ મૂક્તો મધ્યે, તથા નક્ર, રબુચ, આમ તથા ઓકાક્ષગદિની મધ્યે ગાયત્રીનો જપ સર્વથી ઉત્કૃષ્ટ છે અને તેના કરતા પણ ઓકાક્ષ ચર્વોત્તમ છે જેની બ્રહ્માણ્યે ઉપાસના ની છે એ પ્રમાણે ગાયત્રી અને ઓકાક્ષ(અણુવ) એ બે કરતા અધિક કાર્મ જપ(જપ કરવા થોડા) નો લોકમા નથી

ઇતિ જપનિરૂપણ અ ૧૦, ૩ ૫ અમાસ

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૩૬.

દેવતાપૂજનનિરૂપણ.

ઉપરના ત્રણ સર્ગોમાં સ્નાનાદિ તથા સન્ધ્યાવન્દન તથા જપનું વિધાન કરીને આ સર્ગમાં દેવતાપૂજનનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

ब्रह्माणं वैधर्मैर्मन्त्रैर्विष्णुं स्वैः ब्रह्मरं स्वकैः ।

अन्यानपि तथा देवानर्चयेत्स्वीयमन्त्रकैः

वृ.पा.સ્મૃ.અ.૨-૩૭૨ ॥

અર્થ:—બ્રહ્માની પૂજા બ્રહ્માના મન્ત્રો વડે, વિષ્ણુની પૂજા વિષ્ણુના મન્ત્રો વડે અને શંકરની પૂજા શંકરના મન્ત્રો વડે કરવી જોઈએ. તેવી રીતે અન્ય દેવતાઓનું પૂજન પણ તેમના જ મન્ત્રો વડે કરવું જોઈએ.

षट्स्वमीषु हरेः सम्यगर्चनं मुनिभिः कृतम् ।

अप्सवर्गनौ हृदये सूर्यं स्थण्डिले प्रतिमासु च ॥

” ॥ ૩૭૩ ॥

અર્થ:—જલ, અગ્નિ, હ્રદય, સૂર્ય, વેદિ અને પાપાણાદિની પ્રતિમાઓ—એ છમાં મુનિઓએ હરિ(ઈશ્વર)ની પૂજા કરી છે.

अग्नौ क्रियावतां देवो हृदि देवो मनीषिणाम् ।

प्रतिमा स्वल्पबुद्धीनां योगिनो हृदये हरिः ॥

” ॥ ૩૭૪ ॥

અર્થ:—ક્રિયાવાળા અર્થાત્ યજ્ઞાદિ કરનારની દેવતા અગ્નિ છે. વિદ્વાનોના દેવ હ્રદયમાં છે. યોગીશોક્ષિના દેવ પણ હ્રદયમાં છે. અને મન્દ બુદ્ધિવાળાના દેવ પ્રતિમામાં છે.

आपो ज्ञायतनं त्वस्य तस्मात्तासु सदा हरिः ।

सर्वगत्वेन विष्णोस्तु स्थण्डिले भावितात्मनाम् ॥

” ॥ ૩૭૫ ॥

અર્થ:—વિષ્ણુ ભગવાનનું સ્થાન જલ છે, માટે હરિ સદા જલમાં વસે છે. તથાપિ વિષ્ણુ વ્યાપક છે એવી ભાવનાયુક્ત મનુષ્ય ભગવાનની પૂજા સ્થણ્ડિલમાં કરે છે. યજ્ઞને માટે સરખી કરીને મંરકાર કરેલી પૃથિવી અથવા ઉચી નીચી ન હોય એવી સમાન ભૂમિનું નામ સ્થણ્ડિલ છે.

दद्यात्पुरुषसूक्तेन आपः पुष्पाणि चैव हि ।

अर्चितं स्यादिदं तेन विश्वं भुवनसप्तकम् ॥

” ॥ ૩૮૦ ॥

અર્થ:—આવી પૂજા કરનારે “સદ્વ્રક્ષીર્ણા પુરુષઃ” ઇત્યાદિ પુરુષસૂક્ત મન્ત્રો લખીને વિષ્ણુને જલ, પુષ્પ, ઇત્યાદિ ચઢાવે. તે પ્રમાણે વિષ્ણુની પૂજા કરવાથી સાતે ભુવન પૂજિત થાય છે.

सूक्तेन विष्णुविधिना यमुदीरितेन

योऽन्येन नित्यनजमनादिमनन्तमूर्तिम् ।

भक्त्यार्चयेत्पठति यश्च स विष्णुदेहं

विभो विशेद्धश्चरेण कृतार्थदेहः ॥

” ॥ ૪૦૧ ॥

અર્થ:—વિષ્ણુવિધિના યમુદીરિતેન યોઽન્યેન નિત્યનજમનાદિમનન્તમૂર્તિમ્ । ભક્ત્યાર્ચયેત્પઠતિ યશ્ચ સ વિષ્ણુદેહં વિભો વિશેદ્ધશ્ચરેણ કૃતાર્થદેહઃ ॥

અર્થ:—એવા નિત્ય અજ અનાદિ અનન્ત વિષ્ણુ ભગવાનને શાસ્ત્રોમાં કહેલી વિધિ અનુસાર જે ભક્તિથી પૂજન કરે છે તથા તેમના સ્તોત્રનો પાઠ કરે છે તે કૃતાર્થ થઇને વિષ્ણુદેહમાં પ્રવેશ કરે છે અર્થાત્ મુક્ત થાય છે.

તેવી રીતે—

રુદ્રં રુદ્રવિધાનેન વ્રહ્માણં તદ્વિધાનતઃ ।

દુર્ગાં કાત્યાયનીં દેવીં તથા વાગ્દેવતામપિ ॥ ” ॥ ૪૦૬ ॥

સ્કન્દં વિનાયકં ચૈવ યોગિનીક્ષેત્રપાલકાન્ ।

વિધિવદર્ચયેત્સર્વાન્યો વિમો ભક્તિતત્પરઃ ।

વિષ્ણુના સુપ્રસન્નેન વિષ્ણુલોકમવાપ્નુયાત્ ॥ ” ॥ ૪૦૭ ॥

અર્થ:—રુદ્રની પૂજના વિધાનથી રુદ્રનું, અને બ્રહ્માની પૂજના વિધાનથી બ્રહ્માનું, તેવી રીતે કાત્યાયની, દુર્ગા તથા સરસ્વતી દેવીનું, તથા કાર્તિકસ્વામી, ગણેશ, તથા યોગિની અને ક્ષેત્રપાલ—એ સર્વનું તે તે દેવોની પૂજાવિધિને અનુસાર જે વિપ્ર ભક્તિ પૂર્વક પૂજન કરે છે તેના ઉપર પરમાત્મા પ્રસન્ન થાય છે અને તે વિષ્ણુલોકમાં જાય છે અર્થાત્ બ્રહ્મલોકમાં જાય છે.

એક વ્યાપક પરમાત્મા પોતે જ વિષ્ણુ આદિ નાના પ્રકારનાં રૂપને પ્રાપ્ત થયા છે, અને સર્વ દેવતા તેમના સ્વરૂપ જ છે. માટે કોઇ પણ દેવતાનું ભક્તિ પૂર્વક વિધિ અનુસાર પૂજન કરવાથી પરમાત્મા પ્રસન્ન થાય છે. કેટલાક લોક બ્રહ્માજીનું પૂજન કરવાનું સ્વીકારતા નથી, તો કેટલાક વિષ્ણુનું, અને કેટલાક મહાદેવનું પણ પૂજન કરવા ચક્રાતા નથી. તે સર્વ પોતપોતાના ભેદવાદને લીધે કલ્યાણ માર્ગથી વ્યુત થઇ અધોગતિને પ્રાપ્ત થાય છે. માટે સર્વને ઇશ્વર રૂપ જાણીને દેવપૂજ કરનાર કલ્યાણનો ભાગી થાય છે.

બ્રહ્મા માત્રો નૃપા વિમાઃ સદ્ધિઃ પૂજ્યાઃ સદા નરૈઃ ।

પૂજિતાઃ પૂજયન્ત્યેતે નિર્દહન્ત્યવમાનિતાઃ ॥ ” ॥ ૪૦૮ ॥

અર્થ:—હે વિપ્રો ! તુર્યાદિ નવ બ્રહ્મો, ગાય, શામ અને વિપ્ર સર્વ સંજ્ઞાનોથી પૂજ્ય છે. જે આ બ્રહ્મદિનું પૂજન કરે છે તેનું બ્રહ્મદિ પણ શુભ કરે છે. અને જો કોઇ તેમનું અપમાન કરે છે તો તેનો તેઓ નાશ કરે છે. માટે—

પ્રદ્યોત્થ પૂજયેદ્વિદ્વાન્ બ્રાહ્મણઃ શાન્તિતત્પરઃ ।

આરોગ્યપુષ્ટિસંયુક્તો દીર્ઘમાયુરવાપ્નુયાત્ ॥ ” ॥ ૪૦૯ ॥

અર્થ:—શાન્તિ અર્થાત્ અશુભ રોગાદિની નિવૃત્તિ ઇચ્છનાર વિદ્વાન્ બ્રાહ્મણુ પ્રદ્યોત્થ પૂજન કરે તો તેથી આરોગ્ય અને પુષ્ટિવાળો થઇને દીર્ઘ આયુને પ્રાપ્ત કરે છે.

ઇતિ દેવતાપૂજનનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૩૬ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૩૭.

વૈશ્વદેવનિરૂપણ.

પૂર્વ સર્ગમાં દેવપૂજનનું વિધાન કરીને આ સર્ગમાં વૈશ્વદેવનું વિવેચન કરીએ છીએ. સંપૂર્ણ દેવતાઓને માટે આપવાને માટે જે ચોગ્ય તેનું નામ વૈશ્વદેવ છે.

વૈશ્વદેવં પ્રવક્ષ્યામિ યથાકાર્યં દ્વિજાતિભિઃ ।

સ્વગૃહોક્તવિધાનેન જુહુયાદૈશ્વદૈવિકમ્ ॥ ૪૦ પાઠ સ્મૃ. ૭૦ ૨-૪૧૩ ॥

અર્થ:—હે વિષ્ણુ ! દ્વિજાતિ લોકોએ જે પ્રકારે વૈશ્વદેવ કરવો જોઈએ તેનું કથન કરું છું. પોતપોતાના ગૃહસૂત્રમાં કહેલી વિધિથી વૈશ્વદેવ સંબંધી હોમ કરવો જોઈએ.

હવિષ્યસ્ય દ્વિજોઽભાવે યથાલાભં શ્રુતં હવિઃ ।

જુહુયાદ્વિધિવદ્વક્ત્યા યથા સ્યાશ્ચિત્તનિર્વૃત્તિઃ ॥ ૪૧ ॥ ૪૧૪ ॥

અર્થ:—જો હવિષ્ય ન મળે તો યથાલાભ અર્થાત્ પદાર્થો દૂધ આદિ જે પ્રકારની વસ્તુ મળે તેના વડે જેથી ચિત્તની પ્રસન્નતા થાય તેવી રીતે વિધિપૂર્વક ભક્તિથી હવન કરે.

યદ્વા તદ્વાપિ હોતવ્યમગ્નૌ કિંચિદ્વિજાતિભિઃ ।

ફલં વા યદિ વા મૂલં ઘાસં વા યદિ વા પયઃ ॥ ૪૨ ॥ ૪૧૫ ॥

અર્થ:—અથવા ફલ, મૂલ, ઘાસ, દૂધ, વગેરે જે કંઈ મળી આવે તે વડે દ્વિજાતિએ હવન કરવો.

અહુત્વા ન દ્વિજોશ્રીયાદર્શત્કિંચિત્સ્વયમશ્રુતે ।

અશ્નુયાચ્ચેદહુત્વાપિ નરકં સ સમાવિશેત્ ॥ ૪૩ ॥ ૪૧૬ ॥

અર્થ:—જો મનુષ્ય હવન કરવા ચોગ્ય વસ્તુનો હવન કર્યા વિના તેને પોતે જ ખાય છે, અથવા હવન કર્યા વિના જે ભોજન કરે છે, તે નરકને પ્રાપ્ત થાય છે.

જુહુયાદ્વયજ્ઞનં ક્ષારવર્જ્યમન્નં હુતાશ્નૈ ।

અનુજ્ઞાતો દ્વિજૈસ્તૈસ્તુ ત્રિઃકૃત્વા પુરુષર્પમઃ ॥ ૪૪ ॥ ૪૧૭ ॥

અર્થ:—માટે શ્રેષ્ઠ પુરુષ બ્રાહ્મણોની આજ્ઞા લઈને મીઠા(નિમક) વાળા શાકાદિ પદાર્થોને છોડી બાકી બીજા અન્નને ત્રણ વાર અગ્નિમાં હોમે.

ય ચાગ્નૌ હૂયતે નૈવ યસ્ય ચાગ્ન્યં ન દાયતે ।

અમોઙ્યં તદ્દ્વિજાતીનાં મુક્ત્વા ચાન્દ્રાયણં ચરેત્ ॥ ૪૫ ॥ ૪૧૮ ॥

અર્થ:—જો અન્ન અગ્નિમાં હોમવામાં આવતું નથી, તથા કોઈ ભિક્ષુ અથવા અતિથિ આદિને પોતે ભોજન કર્યા પહેલાં ચાર ગ્રાસ અન્ન આપવામાં આવ્યું નથી, તેનું દ્વિજાતિનું અન્ન પણ બીજા દ્વિજાતિએ ખાવા ચોગ્ય નથી. જો કોઈ ભોજન કરે તો તે ચાન્દ્રાયણ મત કરે.

લૌકિકે વૈદિકે ચૈવ વૈશ્વદેવો હિ નિત્યશઃ ।

લૌકિકે પાપનાશાય વૈદિકે મોક્ષમાપ્નુયાત્ ॥ ૪૬ ॥ ૪૧૯ ॥

અર્થ:—લૌકિક તથા વૈદિક કર્મમાં વૈશ્વદેવ નિત્ય કરવો જોઈએ. લૌકિક વૈશ્વદેવથી પાપ નાશ પામે છે અને વૈદિક વૈશ્વદેવથી અંતઃકરણની શુદ્ધિ દ્વારા મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે.

અભાવાદગ્નિહોત્રસ્ય તથા આવસયસ્ય ચ ।

યસ્મિન્નગ્નૌ પચેદન્નં તત્ર હામો વિધીયતે ॥ ૪૨૦ ॥

અર્થ:—અગ્નિહોત્રના અગ્નિમાં, કે આવસય અગ્નિના અક્ષાએ જે અગ્નિમાં અન્ન રાંધવામાં આવે છે તેમાં જ હવન કરવો.

જે ચૂલા ઉપર અન્ન રાંધ્યું હોય તે ચૂલામાં હવન કરવાનો નથી. માટે વૈશ્વદેવ કરવાને માટે ત્રાંખાનું એક વૈશ્વદેવનું પાત્ર(કુંડ) બનાવવું જોઈએ, અથવા માટીનું રથપિંડલ(નાની ઝોટલી) બનાવવી. પછી જે દિગ્ગતિને ત્યાં ગૃહાગ્નિ હોય તે ગૃહાગ્નિમાંથી અગ્નિ લઈને તેના વડે રસોડામાં અગ્નિ સળગાવે તેમાં સર્વ બોજન નૈવાર કરીને પછી રસોડાના અગ્નિમાંથી અગ્નિ લઈને તેને ગૃહાગ્નિમાં મેળવે, અને તેમાં વૈશ્વદેવ કરે. અને જેને તે અગ્નિ ન હોય તે જે અગ્નિમાં અન્ન રાંધવામાં આવ્યું હોય તેમાંથી થોડો અગ્નિ ઉપર કહેલા કુંડ(પાત્ર)માં અથવા રથપિંડલમાં જૂકીને તેમાં વૈશ્વદેવ કરે. વૈશ્વદેવ કર્યા બાદ બલિ આપવાને માટે એક પાત્રમાં શક્તિ અનુસાર અન્ન લઈને તેમાં ઘી નાંખી દેવતા, પિતૃઓ, મનુષ્ય, ગાય, શ્વાન, ઠાક, કીડી, કીટ, પતંગ, ચણાચ, પતિત ઇત્યાદિને નિમિત્ત અન્નને અર્પણ કરવું જોઈએ. તે પછી અતિથિ આદિને બોજન દેવાની પછી પોતે બોજન કરે એવો ગૃહસ્થાશ્રમનો નિયમ છે. આ વૈશ્વદેવ, બલિ, તથા અભયત્ત આદિ નહીં કરનારને સ્વભાવથી પાપ ઉત્પન્ન થાય છે એવું શાસ્ત્રનું કથન છે.

પશ્ચમૂના ગૃહસ્યસ્ય ચુહી પેપણ્યુપસ્કરઃ ।

ફણ્ડની ચોદકુન્મથ વધ્યતે યાસ્તુ વાહયન્ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૩-૬૮ ॥

અર્થ:—પ્રાણીને ભરવાના સ્થાનનું નામ મૂના છે. ગૃહસ્થના ઘરમાં તેવા પાંચ સ્થાન છે જ્યાં પ્રાણિહિંસા થાય છે—૧. ચૂલો, સઘડી, આદિ, ૨. પેપણી અર્થાત ઘંટી તથા વાટવાનો પથ્થર આદિ, ૩. ઉપસ્કર અર્થાત માર્ગની(સાવરણી) આદિ અન્ય સામાન, ૪. કણ્ડની એટલે ખાંડણીઓ, મુસળ, આદિ, અને ૫. ઉદકુન્મથી અર્થાત પાણી ભરવાનો ઘડો ઇત્યાદિ. આ પાંચેનો ઉપયોગ કરવાનાં સ્થાનમાં જરૂર જીવોની હિંસા થાય છે. એ હત્યાની સમાન હોવાથી જેના ઘરમાં રસોઈ આદિ કાર્ય થાય છે તે ગૃહસ્થોના ઘરને ક્ષાણપાના બરોબર ક્યું છે. ખણ્ડની આદિ સાધનોને પોતાના કાર્યમાં લેતો મનુષ્ય પ્રાણિહત્યા નિમિત્ત પાપથી બંધાય છે.

તાસાં ક્રમેણ સર્વાસાં નિષ્કૃત્યર્થ મહર્ષિભિઃ ।

પશ્ચ વલ્લ્પા મહાપદ્માઃ મત્યદં ગૃહમેધિનામ્ ॥ ૬૯ ॥

અર્થ:—આ ચૂલા આદિથી થતી હત્યા નિમિત્ત પાપને નિવૃત્ત કરવાને માટે ગૃહસ્થોને માટે પાંચ મહાપદ્મ રોગવેદન કરવાને માટે મનુ આદિ મહર્ષિઓએ કહ્યા છે.

હવે પંચમને નામથી કથન કરવામાં આવે છે:—

અધ્યાપનં વ્રણયજ્ઞઃ પિતૃયજ્ઞસ્તુ તર્પણમ્ ।

હોમો દૈવો ચલિર્ભાતો તૃપ્તોઽતિથિપૂજનમ્ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૩-૭૦ ॥

અર્થ:—વેદાદિક ભણવા અને ભણાવવા તેનું નામ શ્રાવ્યયજ્ઞ છે. પિતૃઓને નિમિત્ત અન્નનો બલિ આપવો તથા જલથી તર્પણ કરવું તેનું નામ પિતૃયજ્ઞ છે. અગ્નિમાં જે હોમ છે તેને દેવયજ્ઞ કહે છે. અને જૂતોને માટે બલિ આપવો તેનું નામ જૂતયજ્ઞ છે. અને અતિથિનો સત્કાર કરવો તે મનુષ્યયજ્ઞ છે.

યદાદૌ વેદમારભ્ય સ્નાત્વા ભક્ત્વા દ્વિજોત્તમઃ ।

અધ્યાપયેદ્દ્વિજાન્ શિષ્યાન્સ વૈ બ્રહ્મમયઃ સ્મૃતઃ॥ બૃ.પા.સ્મૃ.અ. ૪-૭૩ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણે સ્નાન કરીને દ્વિજાતિ શિષ્યોને વેદારંભ કરીને અભ્યયન કરાવવું તે બ્રહ્મયજ્ઞ નામનો પ્રથમ મહાયજ્ઞ છે.

યઃ સ્નાત્વાઽહરહઃ સર્વાન્ દેવાંશ્ચ મનુજાન્પિતૃન્ ।

તર્પયેદંભસા ભક્ત્યા પિતૃયજ્ઞઃ સ વૈ મતઃ ॥ ૭૪ ॥

અર્થ:—સ્નાન કરીને દરરોજ સંપૂર્ણ દેવતા તથા મનુષ્ય તથા પિતૃઓનું ભક્તિપૂર્વક જે તર્પણ કરવું તેનું નામ પિતૃયજ્ઞ છે.

શ્રૌતે વા યદિ વા સ્માર્તે યજ્ઞુરોતિ હૃતાશ્ને ।

વિધિવન્નિત્યશો વિપ્રઃ સ તુ દેવમયઃ સ્મૃતઃ ॥ ૭૫ ॥

અર્થ:—શ્રૌત અથવા સ્માર્ત અગ્નિમાં દરરોજ વિધિપૂર્વક ધૃતાદિનો જે હવન કરવામાં આવે છે તે દેવયજ્ઞ નામનો ત્રીજો મહાયજ્ઞ છે.

દશસ્વાશાસુ યઃ કુર્યાદ્ધૃતશોષાદ્વર્કિ દ્વિજઃ ।

ઈન્દ્રાદિભ્યસ્તયાન્યેભ્યઃ સ વૈ ભૂતમયો મતઃ ॥ ૭૬ ॥

અર્થ:—હવન કરવાથી જે બાકી બચે છે તેમાંથી દશે દિશામાં ઇન્દ્રાદિ દેવોને તથા અન્ય પ્રાણીઓને જે બલિ આપવામાં આવે છે તે જૂતયજ્ઞ નામનો ચોથો મહાયજ્ઞ છે. અને—

સમાયાતાતિર્થિ ભક્ત્યા યદ્વોજયતિ નિત્યશઃ ।

અન્યાનભ્યાગતૈશ્ચૈવ સા મનુષ્યેષ્ટિરુચ્યતે ॥ ૭૭ ॥

અર્થ:—દરમાં આવેલા અતિથિ તથા અન્યાગત તથા સાધારણ જનોને જે ભોજન આપવું તે મનુષ્યયજ્ઞ નામનો પાંચમો મહાયજ્ઞ છે.

આ પંચયજ્ઞનું નામ અહુત આદિ નામ પશુ કોષ્ટ ઋષિલોક કહે છે:—

જપોઽહુતો હુતો હોમઃ પ્રહુતો ભૌતિકો વલિઃ ।

બ્રાહ્મયં હુતં દ્વિજાઽયાર્ચા પ્રાશિતં પિતૃતર્પણમ્ ॥ મં ૦ સ્મૃં ૦ ૬-૭૪ ॥

અર્થ:—અહુત શબ્દથી બ્રહ્મયજ્ઞ નામના જપને કહે છે. અને હુત શબ્દથી દેવયજ્ઞ નામના હોમને કહે છે. પ્રહુત શબ્દથી જૂતબલિ નામના જૂતયજ્ઞને કહે છે. બ્રાહ્મય હુત શબ્દથી બ્રાહ્મણશિષ્યના સત્કાર રૂપ અતિથિપૂજનને કહે છે. અને પ્રાશિત શબ્દથી નિત્ય શ્રાદ્ધ અથવા જલ વડે તર્પણ રૂપ પિતૃયજ્ઞને કહે છે. પિતરોને નિમિત્ત અન્નનું અર્પણ કરવું તેનું નામ જ અહીં શ્રાદ્ધ છે.

પંચયજ્ઞનું મહત્ત્વ શાસ્ત્રમાં નીચે પ્રમાણે બતાવ્યું છે:—

સ્વાધ્યાયે નિત્યયુક્તઃ સ્યાદૈવે ચૈવેહ કર્મણિ ।

દૈવકર્મણિ યુક્તો હિ વિમર્તોદં ચરાચરમ્ ॥

॥ ૭૫ ॥

અર્થઃ—જે દારિદ્ર્યાદિ નિમિત્તથી અતિથિભોજનાદિ કરવામાં સમર્થ ન હોય તો સ્વાધ્યાય રૂપ બ્રહ્મયજ્ઞમાં તત્પર રહે. તેમજ દૈવયજ્ઞ કરવામાં પણ તત્પર રહે, કેમકે દેવતાઓને નિમિત્તે અગ્નિમાં હોમ કરનાર મનુષ્ય આ ચરાચર અર્થાત્ સ્થાવર જંગમ રૂપ જગતને ધારણ કરે છે. આ હોમની રૂપિત કરી છે.

કૃષી રીતે જગતને ધારણ કરે છે તે બતાવે છે:—

અગ્નૌ પ્રાસ્તાદ્ભૂતિઃ સમ્યગાદિત્યમુપતિષ્ઠતે ।

આદિત્યાજ્ઞાયતે વૃષ્ટિર્વૃષ્ટેરન્નં તતઃ પ્રજાઃ ॥

॥ ૭૬ ॥

અર્થઃ—યજમાને અગ્નિમાં હોમેલી આદુતિ આદિત્યને પ્રાપ્ત થાય છે અર્થાત્ મંપૂર્ણ વસ્તુઓના રસોને આકર્ષણ કરનાર સૂર્ય છે તે હોમેલા ધૂત, દૂધ તથા અન્ય ઉત્તમ પદાર્થોના રસને પોતાના કિરણ દ્વારા આકર્ષણ કરે છે. તે આદુતિરસ આદિત્યમાંથી વૃષ્ટિ રૂપે વર્ષે છે. વૃષ્ટિથી અન્નની ઉત્પત્તિ થાય છે. અન્નથી ફરી પ્રજાની ઉત્પત્તિ થાય છે. આ પ્રકારે પ્રજાની ઉત્પત્તિ જગવાને ગીતામાં પણ કહી છે.

અન્નાદ્भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसंभवः ।

यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥

મગ્ ગોઁ જગ્ ૩-૧૪ ॥

અર્થઃ—અન્નથી પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ થાય છે, અને અન્નની ઉત્પત્તિ વર્ષાથી થાય છે. યજ્ઞથી વર્ષા ઉત્પન્ન થાય છે, અને યજ્ઞ કર્મથી ઉત્પન્ન થાય છે.

છત્રાદિ પ્રમાણથી વર્ષાનું કારણ હોમાદિ હોવાનું માલમ પડે છે. આ વાર્તા સાંભળીને કેટલાક શાસ્ત્રનું તાત્પર્ય નહીં સમજનાર લોક એવી પ્રશ્ન કરે છે કે જો હોમ વર્ષાનું કારણ હોત તો જે જગમાં હોમ થાય ત્યાં જ વર્ષા થવી જોઈએ. પરંતુ તેવો નિયમ જોવામાં આવતો નથી. યુરપ આદિ દેશોમાં દેવતા સંબંધી હોમ થતો નથી, તથાપિ ત્યાં વર્ષા થાય છે. તેથી વર્ષામાં હોમને કારણ બતાવનાર શાસ્ત્ર સર્વ ગપ છે, અને હોમ કરીને ઘી આદિ પદાર્થોને નષ્ટ કરવા કરતાં તેને ખાવામાં આવે તો મનુષ્યમાં તાકાત આવે, અથવા કોઈ ગરીબ મનુષ્યને તેટલા પૈસાનું અનાજ આપવામાં આવે તો પુણ્ય થાય. માટે હોમાદિ કરનાર મનુષ્ય શુદ્ધિમાન નથી.

આ પ્રમાણે કહેનાર આસુરી મંપતિના મનુષ્ય સનાતન ધર્મના અભિમાની કેટલાએ લોક પણ “અન્નાદ્भवन्ति भूतानि” એ શ્લોકનું તાત્પર્ય જાણતા નથી. એ શ્લોકનું તાત્પર્ય સ્પષ્ટ કરવાને માટે અન્ન, વર્ષા, મનુષ્ય આદિક પ્રાણીનાં શરીરોની ઉત્પત્તિ વિષયક વિચાર કરવામાં આવે છે. મેઘથી વર્ષા થાય છે એ વાત સર્વ કાઈ જાણે છે. માટે વર્ષાનું મૂળ કારણ જાણવાને માટે મેઘના કારણની શોધ કરવી જોઈએ. તે વેદિક શાસ્ત્રને અનુસાર નીચે પ્રમાણે કહેવામાં આવ્યું છે.

आपः पीतास्तु सूर्येण क्रमन्ते शशिनः क्रमात् ॥

હિં.પુ.અ.૫૪-૩૧ ॥

અર્થઃ—ઉષ્ણ કાલમાં સૂર્ય પોતાનાં કિરણ દ્વારા જલને આકર્ષણ કરે છે. તે ક્રમે કરીને ચંદ્રમાંમાં જાય છે. ઉષ્ણ કાલમાં જળ સૂકાઈને વરાળ રૂપે ઉપર જતું સર્વ કાઈ અનુભવ કરે છે. અને વરાળમાં જળનો નિશ્ચય થાય છે. અને—

નિશાકરાત્રિસ્રવન્તે જીમૂતાન્પત્યપઃ ક્રમાત્ ।

વૃન્દં જલમુચાં ચૈવ શ્વસનેનાભિતાઢિતમ્ ॥

” ॥ ૩૨ ॥

ક્ષમાયાં વૃષ્ટિં વિસૃજતે અભાસયત્તેન ભાસ્કરઃ ।

તોયસ્ય નાસ્તિ વૈ નાશઃ તદેવ પરિવર્તતે ॥

” ॥ ૩૩ ॥

અર્થઃ—ચંદ્રમાંથી જલ ક્રમે મેઘ(જીમૂત)માં જાય છે, અને પછી વાયુથી તાડન થયેલા મેઘ પૃથિવી ઉપર વર્ષા કરે છે. આ પ્રમાણે સૂર્યે પોતાનાં કિરણ દ્વારા ખેંચેલું જલ વર્ષાનું કારણ છે. તે સૂર્યે આ જગતનો પ્રકાશ કર્યો તેથી તેને ભાસ્કર કહે છે. જલનો નાશ કોઈ પ્રકારે થતો નથી. જે પ્રથમથી જ સ્થિત જલ છે તે જ ઉષ્ણતાથી વરાળ રૂપે તથા વર્ષા રૂપે ઉપર નીચે જતું આવતું રહે છે.

હિતાય સર્વજન્તૂનાં ગતિં શર્વેણ નિર્મિતા ।

શૂર્ભુવસ્સ્વસ્તથા હ્યાપો હ્યન્નં ચામૃતમેવ ચ ॥

” ॥ ૩૪ ॥

અર્થઃ—સંપૂર્ણ પ્રાણીઓના હિતને માટે આ માર્ગ(ગતિ) પરમાત્મા(શર્વ)એ નિર્માણ કર્યો છે. પૃથિવી લોક તથા અન્તરિક્ષ લોક તથા સ્વર્ગ લોક—એ સર્વ જલ રૂપ જ છે. અને અન્ન તથા અમૃત એટલે આયુને વધારનાર ઔષધવિશેષ પણ જલ જ છે અર્થાત્ જલથી જ અમૃતની ઉત્પત્તિ છે.

પ્રાણા વૈ જગતામાપોઃ ॥

” ॥ ૩૫ ॥

અર્થઃ—સંપૂર્ણ જગતના પ્રાણ રૂપ જલ જ છે.

દન્દહ્યમાનેષુ ચરાચરેષુ ગોધૂમભૂતાસ્થથ નિઃક્રમન્તિ ।

યા યા ઝઘ્ઘં મારુતેનેરિતા વા તાસ્તાસ્વઘ્રાણ્યગ્નિના વાયુના ચ ॥ ૩૮ ॥

અર્થઃ—સ્થાવર જંગમ રૂપ સર્વ જગત્ બળે છે અને તે ધૂમ રૂપે નિકળીને સૂર્યની રક્ષિ(ગો)દ્વારા ઉપર જાય છે. અને પૃથ્વી સંબંધી જે જે વસ્તુ ધૂમ રૂપ થઈને આકાશમાં જાય છે તે સર્વ વાયુથી પ્રેરિત થઈને અગ્નિ(ઉષ્ણતા) અને વાયુ યુક્ત થઈને મેઘ બને છે. તેમાં વરાળ મુખ્ય કારણ છે.

અતો ધૂમાગ્નિવાતાનાં સંયોગસ્ત્વઘ્રમુચ્યતે ।

વારીણિ વર્ષતીત્યઘ્રમઘ્રસ્વેશઃ સહસ્રદક્ ॥

હિ.પુ.અ.૫૪-૫૯ ॥

અર્થઃ—તેથી ધૂમ, અગ્નિ અને વાયુના સંયોગને અઘ્ર(મેઘ) કહે છે. આપ અર્થાત્ જલને વર્ષાવે છે (વર્ષતિ), તેથી મેઘને અઘ્ર કહે છે. મેઘોના સ્વામી ઇન્દ્ર (સહસ્રદક્) છે. મેઘોની ઉત્પત્તિમાં વરાળ મુખ્ય કારણ હોવાથી જે જે પ્રકારે વરાળમાં શુદ્ધિ અથવા અશુદ્ધિ હોય છે તે તે પ્રકારે વર્ષાના જલમાં પણ શુદ્ધિ અશુદ્ધિ હોય છે. તેથી જે પ્રકારની વરાળથી ઉત્પન્ન થયેલા મેઘનું જલ મનુષ્યને મુખ્ય આપનાર છે, તથા જે પ્રકારની વરાળથી ઉત્પન્ન થયેલા મેઘનું જલ વૃક્ષાદિને અનુકૂલ પડે છે, તેનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

યજ્ઞધૂમોઽઘ્ઘં ચાપિ દ્વિજાનાં હિતકૃત્સદા ।

દાવાગ્નિધૂમસંભૂતમઘ્નં વનહિતં સ્મૃતમ્ ॥

” ॥ ૪૦ ॥

અર્થઃ—યજ્ઞના ધૂમથી ઉત્પન્ન થયેલા મેઘની વર્ષા હમેશાં દિવ્યનિથી લઈને સંપૂર્ણ

મનુષ્યોને મુખનું કારણ છે. તેવી રીતે જંગલ બળવાથી જે ધૂમ ઉત્પન્ન થાય છે તેના બનેલા મેઘની વર્ષા જંગલમાં ચલી નાના પ્રકારની વનસ્પતિને હિતુકારક છે.

મૃતધૂમોદ્ભવં ત્વન્નમશુભાય મવિવ્યતિ ।

અભિચારાગ્નિધૂમોત્પન્નં ભૂતનાશાય વૈ દ્વિજાઃ ॥

॥ ૪૧ ॥

અર્થ:—મૃતધૂમ અર્થાત્ મૃદુ બળવાથી ઉત્પન્ન થયેલા ધૂમથી જે મેઘ બને છે, તેની વર્ષા પ્રાણી માનના અશુભને માટે હોય છે. તેમજ મૃદાને તુલ્ય કોઈપણ દુર્ગન્ધિવાળા સડેલા પદાર્થ તથા મળ આદિક કોઈ પણ પદાર્થ બળવાથી જે ધૂમ ઉત્પન્ન થાય છે તેમાંથી બનેલા મેઘની વર્ષા પણ પ્રાણીને અનિષ્ટનું કારણ છે. અને અભિચાર કર્મના અગ્નિથી ઉત્પન્ન થયેલા ધૂમથી જે મેઘ થાય છે તેની વર્ષા સર્વ પ્રાણીઓનો નાશ કરનારી થાય છે. (શત્રુનું મરણ, રોગ તથા ધનનાસાદિ ઉત્પન્ન કરવાને માટે મન્ત્રસાક્ષમાં કહેલું) જે કર્મ છે તેનું નામ અભિચાર છે. અનેક પ્રકારનો જેરી ધુમાડો આદિ મનુષ્યને મારવાના પ્રકારના જે પ્રયોગ છે તે સર્વ અભિચાર કર્મની અન્તર્ભૂત છે. તેથી તે સર્વથી ઉત્પન્ન થતા ધૂમ દ્વારા ઉત્પન્ન થયેલા મેઘની વર્ષા નાના પ્રકારના સર્વ રોગ દ્વારા પ્રાણીનો નાશ કરનાર છે.

एवं धूमविशेषेण जगतां वै हिताहितम् ।

तस्मादाच्छादयेद्ધूममभिचारकृतं नरઃ ॥

હિ.પુ.વ.૬૫-૪૨ ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે ધૂમવિશેષથી જગતનું હિત અને અહિત થાય છે. તેથી અભિચાર કર્મથી ઉત્પન્ન થયેલા ધૂમને ઢાંકી દેવો જોઈએ. અર્થાત્ અભિચારકર્મ સંબંધી ધૂમ બહાર નિકળીને ફેલાવા નહીં પામે એવી રીતે ઢાંકીને અભિચારકર્મ કરવું જોઈએ. તેવી રીતે મૃદુ બળવાથી થયેલો ધૂમ, તથા મલ તથા અન્ય દુર્ગન્ધવાળા પદાર્થનો ધૂમ, આકાશમાં ફેલાવા પામે નહીં એવો બંદોબસ્ત કરીને તેને બાળવા જોઈએ. મૃદુ તથા મલાદિ બાળવાથી તથા અભિચારકર્મ અને જેરી ધૂમ આદિથી થતા સર્વ પ્રકારના ધૂમ એકઠા થઈને બનેલું વાદળ જલ અને વાણને પણ બગાડે છે. ફરી તે જ બગડેલું જળ વર્ષા દ્વારા મનુષ્યને પ્રાપ્ત થાય છે. તે જલ અનેક બપંકર રોગોનું કારણ બને છે. તેથી સંપૂર્ણ પ્રાણીના આધાર રૂપ જલને શુદ્ધ રાખવાને માટે અપવિત્ર ધૂમ આકાશમાં ફેલાય નહીં એવો ઉપાય કરવો જોઈએ.

પરંતુ આ પ્રકારના ઉપાય કોઈ મોટા રાગ મહારાગ કે કોઈ અમુક નગર અથવા રાજ્યને માટે કરી શકાય. કોઈ ગરીબ દેશ કે ગ્રામના લોકોથી તેનો ઉપાય બની શકે નહીં. તેથી અગ્નિહોત્ર અને વૈશ્વદેવ સંબંધી હોમ સર્વને માટે મુખ્ય ઉપયોગી છે. સંપૂર્ણ દ્વિજાતિનો મનુષ્ય દરેકજ સાવકાલ તથા પ્રાતઃકાલ અનેક પ્રકારના સુગન્ધવાળા ઔષધ તથા પવિત્ર થી આદિ વડે વેદમન્ત્ર દ્વારા દવન કરતા હોય તો તે હોમનો ધૂમ અન્ય સર્વ પ્રકારના ખરાબ ધૂમને શુદ્ધ કરીને તે હોમનો ધૂમ સૂર્યકિરણ દ્વારા મેઘરૂપનાને પ્રાપ્ત થાય, અને તેથી ચતુર્ પવિત્ર જલ મનુષ્યના ભુદ્ધિબળ, શારીરિક બળ, તથા નીરાગમના આદિનું પણ કારણ બને. અને તે જલથી ઉત્પન્ન ચતુર્ અન્ન પણ શુદ્ધ તથા નીરાગમનું કારણ થાય. તે અન્નરસથી ઉત્પન્ન થતાં મનુષ્યનાં શરીર પણ બળ તથા ભુદ્ધિ અને નિરાગમતાયુક્ત થાય. આ પ્રમાણે જલ આદિની પરંપરાથી ભુદ્ધિબળ, શારીરિક બળ, આદિ યુક્ત મનુષ્ય શરીરને પ્રાપ્ત કરતું તે નાસ્તિક લોકોને પણ ઈષ્ટ જ હોતું જોઈએ. તેથી નાસ્તિકોને માટે પણ હોમ બહુ ઉપયોગી છે. તે હોમ ધૂમ, મેઘ અને વર્ષા દ્વારા શુદ્ધ જલાદિ ઉત્પન્ન કરીને સર્વ પ્રાણીની રક્ષા કરે છે. આ વાતમાં કોઈ સંશય કરવાની રહેતી નથી.

“ સન્નો પ્રાસ્તાહુતિ : ” આ સ્લોકનું પણ તેજ તાત્પર્ય છે. સૂર્યકિરણ દ્વારા મેઘરૂપ થનાર હોમનો ધૂમ સર્વ અપવિત્ર ધૂમને શુદ્ધ કરીને જ સૂર્યને પ્રાપ્ત થાય છે. તેમાંથી પવિત્ર મેઘ તથા જલ બંનેને પૃથ્વીમાં વર્ષે છે. તેમાંથી ઉત્તમ અન્ન, અને તે ઉત્તમ અન્નને ખાવાથી ઉત્તમ પ્રજાની ઉત્પત્તિ થાય છે. અને દેવતાલોક પ્રસન્ન થવાથી અગ્નિહોત્રાદિક હોમનું જે અદૃષ્ટ ફલ સ્વર્ગાદિક છે તે તો એનાથી બિન્ન છે.

હાન્દોગ્યોપનિષદના પાંચમા અધ્યાયના ખંડ. ૪થી ૯માં સ્વર્ગ, મેઘ, પૃથ્વી, પુરૂષ અને સ્ત્રી એ પાંચની અગ્નિષ્ઠિથી ઉપાસના રૂપ પગ-આગ્નિવિદ્યા કહી છે તેમાં પ્રાતઃકાલ અને સાયંકાલમાં કરેલા અગ્નિહોત્રની આહુતિના સાધન દૂધ, ઘૃત, આદિ રૂપ જલ પણ મનુષ્યાદિ પ્રજાની સૃષ્ટિમાં કારણ છે. અગ્નિમા હોમેલા દૂધ આદિ જલરૂપ આહુતિ સૂર્યને પ્રાપ્ત થઈને મેઘ રૂપે વર્ષા દ્વારા અન્નની ઉત્પત્તિમાં હેતુ થાય છે. તે અન્નને મનુષ્ય ભક્ષણ કરવાથી રસ, રક્ત, માંસ, મેદ, અસ્થિ, મજ્જા તથા શુક્ર ઇત્યાદિ રૂપે તે પરિણામને પ્રાપ્ત થાય છે. પછી—

इति तु पञ्चाम्पामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्तीति स उल्वावृतो गर्भो दश वा नव वा मासानन्तः शयित्वा यावद्वाय जायते ॥ ઝા.અ.અ.૫-૯-૧ ॥

અર્થ:—આ પ્રકારે પ્રથમ અગ્નિહોત્રના અગ્નિમાં હોમેલું દૂધ આદિ રૂપ જલ રસાદિ ક્રમે પરિણામને પ્રાપ્ત થઈ પુરૂષ રૂપ યજમાનમાં શુક્ર રૂપે રહેલું બ્યારે સ્ત્રી રૂપ અગ્નિમાં આહુતિ રૂપે હોમવામાં આવે છે ત્યારે તે સ્ત્રી રૂપ અગ્નિમાં આપેલી શુક્ર રૂપ આહુતિ “પુરૂષ” શબ્દનો વાચ્ય થાય છે. અર્થાત્ તે ગર્ભ રૂપ થાય છે. અને પછીથી જરાપુથી લપેટાયેલા તે ગર્ભ દશ કે નવ માસ કુક્ષિમાં રહીને, અથવા જેટલા સમયમાં સંપૂર્ણ અંગની ઉત્પત્તિ થાય તેટલો સમય રહીને, જન્મે છે. અર્થાત્ બહાર નિકળે છે. આ પ્રકારે અગ્નિમાં આપેલી આહુતિ રૂપ જલ જ મનુષ્યની ઉત્પત્તિમાં કારણ કહ્યું છે. તેવી રીતે શુદ્ધ જલની વૃષ્ટિ દ્વારા મનુષ્યના સુખનું પણ કારણ તે જ આહુતિ રૂપ જલને જ પ્રથમ કહેવામાં આવ્યું છે. અને—

तु जाता यावादायुषं जीवति तं प्रेतं दिष्टमितोऽग्निन एव हरन्ति यत एवेतो यतः संभूतो भवति ॥ २ ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે ઉત્પન્ન થયેલો મનુષ્ય પોતાના કર્મથી પ્રાપ્ત થયેલા આયુ પર્યન્ત જીવે છે. પછી મરેલા તે પુરૂષને પુત્રાદિક અન્ત્યકર્મને માટે અર્થાત્ અગ્નિમાં જ બાળવાને માટે ગ્રામથી બહાર લઈ જાય છે. પહેલાં તે આહુતિક્રમથી અગ્નિમાંથી જ આવ્યો છે અને ત્યાંજ તેને મર્ણુ પાંખા બાદ લઈ જવામાં આવે છે, કેમકે અગ્નિ જ તેનું મુખ્ય કારણ છે. સર્વ વસ્તુ માત્ર નષ્ટ થવા પછી પોતપોતાના કારણમાં જ સમાવિષ્ટ થાય છે. આ પ્રમાણે મરનાર મનુષ્ય જીવિત અવસ્થામાં વૈદિકકર્મ અથવા ઉપાસનામાં તત્પર રહીને તે કર્મ હોય તો તેને સ્વર્ગાદિ લોકની પ્રાપ્તિ થાય છે. નહિતો જેવાં કર્મ કર્યા હોય તેવા ભોગને માટે તે તે ચોંનિમાં જન્મ લે છે. અર્થાત્ ધૂમ, મેઘ, વર્ષા, અન્ન, પુરૂષ, સ્ત્રી આદિ ક્રમે આવીને જન્મ લે છે. આ પ્રકારે દૂધ, ઘી, આદિ જલ વડે અગ્નિમાં કરેલો હોમ મનુષ્યોની ઉત્પત્તિ, સુખ તથા પરલોકની પ્રાપ્તિનું પણ સાધન હોવાથી અગ્નિહોત્રાદિક હોમની વેદમાં ઘણી પ્રશંસા કરી છે તથા આવશ્યકતા પણ બતાવી છે. અને જેને અગ્નિ સંબંધી કર્મ નથી તેને કાંઈ પણ નથી.

તેવા લોક કદાપિ પુણ્ય લોકના ભાગી થઇ શકતા નથી. તેથી અવશ્ય હોમ કરવો જોઇએ એમ સિદ્ધ થાય છે.

અકૃત્વા વૈશ્વદેવં તુ ये भुञ्जते द्विजातयः ।

તેપામન્નં ન ભુજીત કાકયોર્નિ વ્રજન્તિ તે ॥ લ.પા.સ્મ.અ.૧-૫૬ ॥

અર્થ:—જે દિવ્યતિ વૈશ્વદેવ કર્યા વિના જોજન કરે છે તે કાળકાળી યોગિને પ્રાપ્ત થાય છે, તેમનું અન્ન પણ ખાવાને યોગ્ય નથી.

અકૃત્વા વૈશ્વદેવન્તુ ये भुञ्जन्ते द्विजाग्रमाः ।

સર્વે તે નિષ્ફલા જ્ઞેયાઃ પતન્તિ નરકેઽથૃતૌ ॥

અર્થ:—જે અધમ દિવ્યતિ લોક વૈશ્વદેવ કર્યા વિના જોજન કરે છે તેમનાં સર્વકર્મ નિષ્ફલ જાય છે, અને તેઓ અપવિત્ર નરકમાં પડે છે. માટે અવશ્ય વૈશ્વદેવ કરવો જોઇએ. ઇતિ વૈશ્વદેવનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૩૭ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૩૮.

અતિથિપૂજનનિરૂપણ.

હવે આ સર્ગમાં અતિથિપૂજનનો વિચાર કરીએ છીએ.

આતિથ્યં સંપવક્ષ્યામિ ચાતુર્વર્ણ્યફલપ્રદમ્ ।

ચાતુર્વર્ણોઽતિથિઃ પ્રોક્તઃ કાલમાસોઽધ્વગઃ શ્રુતઃ ॥૪૦૫ા૦સ્મ.અ.૨-૪૫૨॥

અર્થ:—હવે સુનિઓ! હવે હું અતિથિના સત્કાર રૂપ કર્મને કહું છું. તે ચાર વર્ણોને ફલ દેનાર છે. અર્થાત્ ચાર વર્ણોએ અતિથિસત્કાર કરવો જોઇએ. અને ચાર વર્ણોનો મનુષ્ય અતિથિ થાય છે એમ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે.

અતિથિ કોણ તે કહે છે.

અદ્યોઽશ્રુતગોત્રાદિરક્ષાતાચારવૈષ્ઠકઃ ।

સન્ધ્યામાત્રકૃતાવાસસ્તઙ્ગૈઃ સોઽતિથિરુચ્યતે ॥ ૪૫૩ ॥

અર્થ:—જોજન સમયે જે કોઈ અજ્ઞાન મુસાફર આવે, જેને કદાપિ દીઠો ન હોય, અને જેનું ગોત્ર તથા શાખા આદિ કદાપિ સાંભળ્યું નથી, તથા જેનો આચાર તથા વિદ્યા પણ અજ્ઞાત છે, અને જે કેવળ સન્ધ્યાકાળ અર્થાત્ રાત્રિ માત્ર વાસ કરે છે, તેને અતિથિનાં લક્ષણ જાણનાર અતિથિ કહે છે.

મનુસ્મૃતિ નીચે પ્રમાણે કહે છે.

एकरात्रं तु निवसन्नतिथिर्वाग्मणः स्मृतः ।

અનિત્યં हि स्थितो यस्मात्तस्मादतिथिरुच्यते ॥ મ. સ્મૃ. જ. ૩-૧૦૨ ॥

અર્થ:—એક રાત્રિ જીજનના ઘરમાં રહેનાર બાહ્ય આદિ અતિથિ કહેવાય છે. અહીં “તિથિ” નામ એક દિવસનું છે. એક દિવસથી અધિક રહેતો નથી, માટે તેને અતિથિ કહે છે.

નૈકગ્રામીણમતિર્થિ વિષ્ણુ સાઙ્ગતિકં તથા ।

અપસ્થિતં ગૃહે વિદ્યાદ્યાર્યાં યત્રાગ્નયોઽપિ વા ॥ મં ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૩-૧૦૩ ॥

અર્થ:—એક ગ્રામમાં રહેનાર તથા વિવિધ હાસ્યકથા આદિ(સાંગતિક) વડે જીવિકા ચલાવવાની ઇચ્છા કરનાર એવો મનુષ્ય ગૃહસ્થાશ્રમી હોય અને પત્ની તથા અગ્નિ યુક્ત હોય અને ભોજનની સમયે આવ્યો હોય તોપણ તે અતિથિ થઈ શકતો નથી. પરન્તુ—

દૂરાચોપગતં શ્રાન્તં વૈશ્વદેવ અપસ્થિતમ્ ।

અતિર્થિ તં વિજાનીયાન્નાતિથિઃ પૂર્વમાગતઃ ॥ લં ૦ પા ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૧-૪૧ ॥

અર્થ:—દૂરથી (પરગામથી) આવ્યો હોય, અને ચાલવાથી યાત્રી ગયો હોય, અને વૈશ્વદેવના સમયમાં અર્થાત્ ભોજનના સમયમાં આવ્યો હોય, તેને અતિથિ જાણવો. આમ-ત્રણ દેવાથી તે પહેલાં આવેલા હોય તે અતિથિ કહેવાતો નથી.

ઈષ્ટો વા યદિ વા દ્વેષ્યો મૂર્ચ્વઃ પઞ્ચિત્ત એવ વા ।

સંપ્રાપ્તો વૈશ્વદેવાન્તે સોઽતિથિઃ સ્વર્ગસંક્રમઃ ॥ લં ૦ પા ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૧-૪૦ ॥

અર્થ:—મિત્ર હોય કે શત્રુ હોય, મૂર્ખ હોય કે પંડિત હોય, પરન્તુ જે વૈશ્વદેવ બલિના અન્તમાં અર્થાત્ ભોજનને સમયે આવ્યો હોય તેવા અતિથિની સેવાથી સ્વર્ગને પ્રાપ્ત થાય છે.

અમ્ણોઽયોઽતિથિઃ સાયં સૂર્યોદયે ગૃહમેધિના ।

કાલે પ્રાપ્તસ્ત્વકાલે વા નાસ્પાનરૂનગૃહે વસેત્ ॥ મં ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૩-૧૦૫ ॥

અર્થ:—સૂર્યોસ્ત થયા બાદ રાત્રિમાં પ્રાપ્ત થયેલા અતિથિને ગૃહસ્થાશ્રમીએ કદાપિ પાછો કાઢવો નહીં જોઈએ. ભોજનના સમયે અથવા ભોજનની બાદ કોઈ પણ સમયે આવે તો પણ ઘરમાં આવેલા અતિથિને ભોજન વિનાનો ઘરમાં રાખવો નહીં, અવશ્ય તેને અન્નાદિ આપવું જોઈએ.

ચોરો વા યદિ ચઙ્ગાલઃ શત્રુર્વા પિતૃઘાતકઃ ।

વૈશ્વદેવે તુ સંપ્રાપ્તે સોઽતિથિઃ સ્વર્ગસંક્રમઃ ॥ લં ૦ પા ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૧-૬૨ ॥

અર્થ:—ચોર અથવા ચપ્ગાલ હોય કે શત્રુ અથવા પિતાને મારનાર હોય-કોઈ પણ મનુષ્ય વૈશ્વદેવના સમયમાં આવે તો તે અતિથિ સ્વર્ગને પ્રાપ્ત કરાવનાર થાય છે.

અતિર્થિ તત્ર સંપ્રાપ્તં પૂજયેત્સ્વાગતાદિના ।

તથાસનેપદાનેન પાદપ્રક્ષાલનેન ચ ॥ લં ૦ પા ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૧-૪૩ ॥

અર્થ:—અતિથિ પોતાના સ્થાન પર આવે તો તેનું કુશલ પૂછીને આસન આપે તથા ચરણ ધોઈને પૂજન કરે. તેમજ—

શ્રદ્ધયા ચાલ્પદાનેન પ્રિયપ્રશ્નોત્તરેણ ચ ।

ગચ્છતથાનુપાનેન પ્રીતિમુત્પાદયેદ્ગૃહી ॥ ૪૪ ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધાથી ભોજન આપીને તથા પ્રેમસહિત કુશલ પ્રશ્ન કરીને તથા જતી વખતે થોડે દૂર પાછળ જઈને ગૃહસ્થાશ્રમી તેની પ્રીતિ સંપાદન કરે. વળી—

સંપ્રાપ્તાય ત્વતિથયે પ્રદદ્યાદાસનોદકે ।

અન્નં ચૈવ યથાશક્તિ સત્કૃત્ય વિધિપૂર્વકમ્ ॥' મૂં સ્મ૦ અ૦ ૩-૧૯ ॥

અર્થ:—સ્વયં આવેલા અતિથિને આસન તથા પગ ધોવાને જલ તથા વિધિપૂર્વક સત્કાર કરીને શક્તિને અનુસાર અન્ન પાણ્ય આપવું જોઈએ.

શિલાનપ્યુઠ્ઠતો નિત્યં પશ્ચાત્ત્રીનપિ જુહતઃ ।

સર્વં મુકૂતપ્રાદત્તે બ્રાહ્મણોઽનર્ચિતો વસન્ ॥' ॥ ૧૦૦ ॥

અર્થ:—શિલોઽઘૃત્તિથી નિર્વાહ કરનાર તથા પગ-આગ્રિમાં હોમ કરનારનું પશુ સર્વ પુષ્પ સત્કાર વિના ગૃહસ્થના ગૃહમાં રહેનાર બ્રાહ્મણ અતિથિ હરી લે છે.

વૃણાનિ ભૂમિરુદકં વાકચતુર્થીં ચ સૂતૃતા ।

પૃતાન્યપિ સતાં ગૌદે નોચ્છિદ્યન્તે કદાચન ॥' ॥ ૧૦૧ ॥

અર્થ:—ધરમાં અનાદિ ન હોય તોપણ ઘાસ, પૃથ્વી, જલ અને ચોથી મધુર વાણી—એ સજ્જનોના ધરમાંથી કદાપિ નષ્ટ થતાં નથી. અર્થાત્ પરિપૂર્ણ અનાદિ આપીને અતિથિને પ્રસન્ન ન કરી શકે તોપણ અતિથિને શયન કરવાને ઘાસ, જમીન ઉપર બીછાવી દેવું અને જલાદિ આપવું. અને મધુર અને સત્ય વાણી બોલવી, આટલું આપવાને, તો સર્વ કાર્મ સમર્થ હોય છે. એવી દરિદ્ર અવસ્થામાં પણ અતિથિ સત્કાર કરવો જોઈએ એવો ભાવ છે.

વિષ્ણુરૂપોઽતિથિઃ સોઽયં મત્તારાર્થમુપાગતઃ ।

इति मत्वा च भक्त्या च वृणुयाद्भोजनाय तम् ॥' વૃં પાં સ્મ૦ અ૦ ૨-૪૫૫ ॥

અર્થ:—અતિથિ વિષ્ણુ રૂપ છે. તે મને તારવાને માટે આવ્યો છે એવું માનીને ભક્તિ પૂર્વક ભોજનને માટે તેને પ્રાર્થના કરે. વળી—

योगिनो विविधैर्वैर्षमन्ति धरणीतले ।

नराणामुपकाराय ते वाऽज्ञातस्वरूपिणः ॥' ॥ ૪૫૮ ॥

અર્થ:—યોગીલોક મનુષ્યોના કલ્યાણને માટે પોતાનું સ્વરૂપ છુપાવીને અનેક પ્રકારના વેપ ધારણ કરીને પૃથ્વીમાં રહે છે.

ह्रीवो वा यदि/वा काणः कुप्री वा व्याधितोऽपि वा ।

आगतो वैश्वदेवान्ते द्रष्टव्यः सर्वदेववत् ॥' ॥ ૪૬૬ ॥

અર્થ:—નપુંસક અથવા કાણો, કુપ્રી, રોગી, કેવો પણ હોય, પરન્તુ જો વૈશ્વદેવની અન્તમાં પ્રાપ્ત થાય તો તેને સંપૂર્ણ દેવતા સદૃશ માનવો.

अतिथिर्यस्य भग्नाशो गृहात्मतिनिवर्तते ।

पितरस्तस्य नाश्नन्ति दश वर्षाणि पञ्च च ॥' ॥ ૧-૪૫ ॥

અર્થ:—જેને ઘેરથી અતિથિ નિરાશ થઇને પાછો જાય તો તેના પિતૃઓ પંદર વર્ષ સુધી તેનું શ્રાદ્ધ સ્વીકારતા નથી.

काष्ठभारसहस्रेण घृतकुंभश्च तेन च ।

अतिथिर्यस्य भग्नाशस्तस्य होमो निरर्थकः ॥' ॥ ૪૬ ॥

અર્થ:—જેને ઘેરથી અતિથિ, નિરાશ થઇને પાછો જાય છે તેનો હાર ભાર લાકડાં અને સેા ધડા ભરીને ધૂત વૃડે કરેલો હોય અર્થ છે, માટે અતિથિનો સત્કાર અવશ્ય કરવો જોઈએ.

ન પૃચ્છેદ્વોત્તરણે ન સ્વાધ્યાયં શ્રુતં તથા ।

હૃદયે કલ્પયેદેવં સર્વદેવમયો હિ સઃ ॥

॥ ૪૮ ॥

અર્થ:—અતિથિનું ગોત્ર, આચરણ, સ્વાધ્યાય અર્થાત્ ક્યાં શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કર્યો છે, ઇત્યાદિ વાતો તેને પૂછવી નહીં, કેમકે અતિથિ સર્વ દેવસ્વરૂપ છે. તેને દેવ સમાન સમગ્રીને તેનું સન્માન કરવું જોઈએ, કારણ કે જોજનને માટે કુલ તથા ગોત્રાદિક કહેતુ તે બ્રાહ્મણને નિષિદ્ધ છે.

ન ભોજનાર્થં સ્વે વિમઃ કુલગોત્રે નિવેદયેત્ ।

ભોજનાર્થં હિ તે શંસન્વાન્તાશીત્યુચ્યતે વૃષૈઃ ॥ ૩-૧૦૦ ॥

અર્થ:—જોજન મેળવવાને માટે બ્રાહ્મણ કદાપિ પોતાનું કુલ તથા ગોત્ર કહે નહીં, કારણ કે જોજનને માટે ગોત્રાદિક કહેનાર બ્રાહ્મણને પડિતોએ વાન્તાશી કહ્યો છે.

અતિથિનો સત્કાર ન કરવાથી પાપની પ્રાપ્તિ વેદમાં પણ કહી છે.

માઘમન્નં વિન્દતે અમચેતાઃ સત્યં વ્રવીમિ વધ ઇત્સ તસ્ય નાર્યમણં પુષ્યતિ નો સર્વાયં કેવલાધો મવતિ કેવલાદી ॥ઋ.વે.સં.મ.૧૦અનુ.૭૦, મૂ.૧૧૭ઋ.૬ ॥

અર્થ:—ઉત્તમ જ્ઞાન તથા દાનમાં જેની શુદ્ધિ નથી એવા શુદ્ધિહીન મનુષ્યને જે અજની પ્રાપ્તિ છે તે વ્યર્થ છે. છે. તે (પ્રાપ્તિ) તેના વધ રૂપ છે, આ હું સત્ય જ કહું છું, કારણકે અતિથિપૂજનાદિના તત્ત્વને જાણનાર મનુષ્યને અન્ન પ્રાપ્ત થાય તો તે અજની યથાચોગ્ય અતિથિસત્કાર આદિ પુણ્ય કર્મ કરવાથી કલ્પાણુને પ્રાપ્ત થાય છે. અને જેને અતિથિ-સત્કાર આદિ ધર્મનું જ્ઞાન નથી તે મનુષ્યને પ્રાપ્ત થયેલા અજની અતિથિ-સત્કાર આદિ તે કરતો નથી (કેવલાદી), તેથી તે નરકનો જ અધિકારી (કેવલાઘ.) થાય છે. તેથી આ મન્ત્રમાં અજની પ્રાપ્તિને વધ વૃદ્ધિ કહી છે. તે શુદ્ધિહીન મનુષ્ય અજની કાંઈ અર્થમાં આદિ દેવોને હવિદાન દ્વારા પ્રસન્ન કરતો નથી, ન તો કાંઈ અભ્યાગત અતિથિ આદિ અથવા મિત્રોનો સત્કાર કરે છે, પરન્તુ જોજન જતાવીને તે પોતે જ ખાય છે. અતિથિ આદિને આપ્યા વિના કેવલ પોતે જ ખાનાર (કેવલાદી) કેવલ પાપનો જ ભાગી (કેવલાઘ:) થાય છે. અર્થાત્ આ લોક સંબંધી તથા પરલોક સંબંધી કાંઈ પણ પુણ્યનો હેતુ રહેતો નથી. કેવલ પાપ જ રહે છે. વળી—

આશાપ્રતીક્ષે સૂરતાં ચૈષાપૂર્તે પુત્રપૂર્ણથ સર્વાન્ ॥

एतद्वृंकते पुरुषस्याल्पमेधसो यस्यानश्नन्वसति ब्राह्मणे गृहे ॥

કઠ.૩.અ. ૧-૧-૭ ॥

અર્થ:—જે વસ્તુ પ્રત્યક્ષ જોવામાં આવી નથી જનાં મળવાની ઇચ્છા છે તેનું નામ આશા છે. જે મુખની પોતાને ખજર છે તેની ઈચ્છાનું નામ પ્રતીક્ષા છે. આશા અને પ્રતીક્ષા પૂર્ણ કરવાને માટે જે કર્મ કર્યું હોય તેનું ફલ તથા દેવતાના આનાદિ રૂપ કાંઈ ઉપાસના કરી હોય તે, અથવા પ્રિય અને સત્ય વાણી બોલવાનું ફળ, તથા અગ્નિહોત્રાદિક

છટ્ઠ કર્મનું ફળ, તથા વાચ, ક્રિયા, આદિ જનાવવા રૂપ પૂર્ત કર્મનું ફળ, તથા પુત્ર તથા પશુ-એ સર્વને સત્કારને પ્રાપ્ત નહીં થયેલો અતિથિ નાથ કરે છે. જે કારણથી તુચ્છ ભુદ્ધિવાળા મનુષ્યના ઘરમાં ભુખ્યો રહેલો અતિથિ આ આજ્ઞાપ્રતીક્ષા આદિને પૂર્ણ કરવાને માટે કરેલાં કર્મોનાં ફળનો તથા પુત્રાદિકોનો પણ નાથ કરે છે, તે કારણથી જે સ્થાનમાં અન્ન સંધનામાં આવતું હોય ત્યાં કદાપિ અતિથિને ભૂખ્યો નહીં રાખવો જોઈએ, અવશ્ય અતિથિનું પૂજન કરવું જોઈએ. આ પ્રમાણે અતિથિસત્કાર નહીં કરવાથી જે પાપ થાય છે, અને કરવાથી જે પુણ્ય થાય છે, તે સર્વ વેદ તથા શાસ્ત્રોમાં સ્પષ્ટ કહેલું છે.

સૂર્યોદ્ગો यस્ય સંપ્રાપ્તો ગૃહાત્પૂજાં ચિના વ્રજેત્ ।

નિરાશઃ પાતકં તસ્ય નિજં દત્વા પ્રયાતિ સઃ ॥ સ્કા.પુ.સ્વ. ૬ અ. ૧૮૬-૧૨ ॥

અર્થઃ—જે અતિથિને સૂર્ય અસ્ત પામ્યો (સૂર્યોદસ્યર્ગ+ઝટ) છે, તે જો ગૃહસ્થને ઘેરથી સત્કાર પામ્યા વિના પાછો જાય, તો તે નિરાશ થયેલો અતિથિ પોતાનું પાપ તે ગૃહસ્થને આપીને જાય છે. વળી પાસાશર સ્મૃતિ પણ કહે છે કે:—

અતિથિર્યસ્ય ભગ્નાશો ગૃહાત્પ્રતિનિવર્તેત્ ।

સ દત્વા દુષ્કૃતં તસ્મૈ પુણ્યમાદાય ગચ્છતિ ॥ પા૦ સ્મ૦ અ૦ ૧-૪૫ ॥

અર્થઃ—હે રાજન્! જેને ઘેરથી અતિથિ નિરાશ થઈને પાછો આવ્યો જાય છે, તે તે ગૃહસ્થને પોતાનું પાપ આપીને તેના પુણ્યને લઈને જાય છે. આ શ્લોકમાં “વિતરસ્તસ્ય નાદનન્તિ દશ વર્ષાણિ પચ્ચ ચ । એવો પાઠ પણ છે. ત્યાં “તેના પિતૃએ ૧૫ વર્ષ સુધી તેનું શ્રાદ્ધાન્ન ખાતા નથી ” એવો અર્થ હોય.

પાત્રં સ્વતિથિમાસાચ શીલાદયં ન પૂજયેત્ ।

સ દત્વા દુષ્કૃતં તસ્મૈ પુણ્યમાદાય ગચ્છતિ ॥ મ૦મા૦અનુ૦પ૦અ૦-૯૩ ॥

અર્થઃ—ઉત્તમ શીલ સ્વભાવવાળા મુપાત્ર અતિથિને પ્રાપ્ત કરીને, જે તેનો સત્કાર કરતો નથી તેવા ગૃહસ્થને તે અતિથિ પોતાનું પાપ આપીને તેના પુણ્યને લઈને જાય છે.

દિવાન્તિથૌ તુ વિમુક્ષે ગતે ચત્પાતકં તૃપ્ ।

તદેવાપ્તુણં પ્રોક્તં સૂર્યોદે વિમુક્ષે ગતે ॥ વિષ્ણુપુરાણમ્ ॥

અર્થઃ—હે રાજન્! દિવસમાં અતિથિ વિમુખ થઈને જવાથી જે પાપ થાય છે, તેના કરતાં આઠ ગણું અધિક પાપ મુર્ખાસ્ત થયા બાદ અતિથિ વિમુખ થઈ આવ્યો જાય તો લાગે છે. તેથી અતિથિનો કદાપિ અનાદર ન કરવો જોઈએ.

ન વૈ સ્વયં તદગ્નીપાદતિથિં યત્ર ભોજયેત્ ।

ધન્યં યશ્ચસ્યમાયુષ્યં સ્વર્ગ્યં વાઽતિથિપૂજનમ્ ॥ મ૦સ્મ૦અ૦ ૩-૧૦૬ ॥

અર્થઃ—અતિથિને બોજન કરાવ્યા વિના પોતે બોજન ન કરે. અતિથિનો સત્કાર ધનનું નિમિત્ત છે, તેમ યશ, કીર્તિ અને આયુનું પણ કારણ છે, અને સ્વર્ગનો પણ મેલ છે.

મૃવાસિનીઃ કુમારીથ રોગિણો ગર્ભિણીઃ સ્ત્રિયઃ ।

અતિથિબ્ધોઽય પૃથંતાન્ભોજયેદવિચારયન્ ॥ ૧૧૪ ॥

અર્થ:—નવીન વિવાહ કરેલી સ્ત્રી(સ્તુપા, પુત્રી, આદિ સુચાસિની), કુમારી, શાગી, ગર્ભિણી સ્ત્રી-એ સર્વને અનિયતિના પહેલાં બોળન કેમ કરાવાય એવો વિચાર કર્યા વિના તેમને પ્રથમ જ જમાડવાં. વળી—

અદત્વા તુ ય એતેમ્યઃ પૂર્વે મુંકતે વિચસણઃ ।

સ મુજ્જાનો ન જાનાતિ શ્વઘૈર્જેઘ્નિમાત્મનઃ ॥ ,, ॥ ૧૧૫ ॥

અર્થ:—અતિથિ તથા ભૂત્યાદિ સર્વ મનુષ્યને નહીં ખવરાવનાં જે પહેલાં જમે છે તે અતિક્રમ બોળનના દોષને નહીં જાણનારને મરણુ બાદ જ્ઞાન, ગીધ, આદિ ખાવાના છે તે વાતને તે જાણતો નથી.

શુક્તવત્સ્વથ વિષેષુ સ્વેષુ મૃત્યેષુ ચૈવ હિ ।

મુજ્જીયાતાં તતઃ પશ્ચાદવશિષ્ટં તુ દમ્પતી ॥ ,, ॥ ૧૧૬ ॥

અર્થ:—અતિથિ તથા પોતાની જ્ઞાતિના મનુષ્ય તથા પોતાના સેવક આદિએ બોળન કર્યા બાદ બચેલું અન્ન પતિપત્ની જમે.

આસનાવસથૌ શય્યામનુવ્રજ્યામુપાસનામ્ ।

ઉત્તમેષૂત્તમં કુર્યાદીને હીનં સમે સમમ્ ॥ ,, ॥ ૧૦૭ ॥

અર્થ:—જ્યારે ધણા અતિથિ એક સમયે આવે ત્યારે બેસવાનું આસન, નિવાસ સ્થાન, શય્યા, પાછા જતી વખતે પાછળ જવું, તથા સેવા-એ સર્વ ઉત્કૃષ્ટને ઉત્કૃષ્ટ, સમાનને સમાન અને હીનને હીન-એવા ક્રમથી આપે, સર્વને સમાન ન આપે

યતિર્વ્રત્યાગ્રહોત્રો ચ તથા ચ મલકૃદ્ દ્વિજઃ ।

સદૈતેઽતિથયયઃ પ્રોક્તા અપૂર્વાશ્ચ દિને દિને ॥ વૃ. પા. સ્મૃ. અ. ૨-૧૪૬ ॥

અર્થ:—સંન્યાસી, મતી, અગ્નિહોત્રી, યજ્ઞ કરનાર પ્લાહણુ-એ ચારને હમેશને માટે અતિથિ કહ્યા છે, અને દરરોજ તેઓ નવીન (અપૂર્વ) જ છે.

ચક્ષુર્દધાન્મનો દધાદ્વાચં દધાન્ન સૂન્તામ્ ।

અનુવ્રજેદુપાસીત સ યજ્ઞઃ પશ્ચદસિણઃ ॥ મ૦ મા૦ અનુ૦ ૫૦ અ૦ ૭-૬ ॥

અર્થ:—અતિથિ તથા અભ્યાગતો સંબંધી પ્રથમ કર્તવ્ય તેમને પ્રેમદષ્ટિથી જોવા તે છે, તથા આ અમને કૃતાર્થ કરવાને માટે જ આવેલા છે અને સાક્ષાત્ દેવતારૂપ છે એવો મનમાં ભાવ રાખે, તથા તેમના પ્રતિ સત્ત્વ અને મધુર વાણી બોલે, યથાશક્તિ અન્નાદિ આપીને તેમની સેવા કરે, અને તે જમ્ય ત્યારે તેમને વળાવવાને થોડે દૂર તેમની પાછળ જમ્ય, એ પાંચ દક્ષિણા વાળા યજ્ઞ છે. વળી—

યો દધાદ પરિક્ષિપ્તમન્નમધ્વનિ વર્તિને ।

શ્રાન્તાયાદૃષ્ટપૂર્વાચ યસ્ય પુણ્યફલં મહત્ ॥ ,, ॥ ૭ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય જોળખ્યા વિના તથા માર્ગમાં આવવાથી થાકેલા મુસાફરને કલેશ પામ્યા વિના અન્નદાન આપે છે તેને અપરિગ્રિત પુણ્ય ફલ મળે છે.

પાદ્યમાસનમેવાથ દીપમન્નં પ્રતિશ્રયમ્ ।

દધાદતિથિપૂજાર્થે સ યજ્ઞઃ પશ્ચદસિણઃ ॥ ,, ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—જે લોક અતિચિપૂજને માટે પાદ, આસન, દીપક, અન્ન, તથા રહેવાનું સ્થાન પ્રતિષ્ઠાદિ આપે છે તેઓ માંચાદક્ષિણા તાળા યજ્ઞનું કૃણ પ્રાપ્ત કરે છે.

અતિચિસત્કાર વિષયમાં કુરુસેન નિવાસી મુર્જલ નામના બ્રાહ્મણનો ઇતિહાસ મહાભારતના વનપર્વમાં અધ્યાય. ૨૬૦માં આપેલો છે. તે બ્રાહ્મણ શિવોચ્છવૃત્તિથી જીવન ચલાવતો હતો, અને સત્યવાદી તથા અસૂયારહિત હતો, તેમ અતિચિઓનો સત્કાર કરનાર હતો. તેની વૃત્તિ કષ્ટતરના જેવી હતી. કોઈ વસ્તુનો સંગ્રહ કરતો નહોતો. તે તપસી પૌર્ણમાસ તથા દર્શ અને તેના અંગરૂપ ઇષ્ટિનું પણ અનુષ્ઠાન કરતો હતો. તે પુત્ર અને સ્ત્રીવાળો બ્રાહ્મણ પક્ષમાં (૧૫ દિવસમાં) એકવાર ભોજન કરતો હતો. તે કષ્ટતરની વૃત્તિથી એક દ્રોણ ધાન્યંશ્લેષકું કરતો હતો. તેમાંથી પૂર્ણમાસી અને અમાવાસ્યાનો યજ્ઞ કરતો હતો, શેષ અતિચિ અને દેવતાને અર્પણ કરતો હતો. તેમને અર્પણ કરતાં જે બચ્યું હોય તે ખાઈને તે પોતાનો નિર્વાહ ચલાવતો હતો. તે બ્રાહ્મણના સ્થાનમાં દેવતાઓ સહિત ઇન્દ્ર આવી યજ્ઞના ભાગને સ્વીકાર કરતા હતા. મુર્જલ યજ્ઞને સમ્રાપ્ત કરી અતિચિઓને અન્નાદિ આપ્યા કરતો હતો, અને દાન કરતી વખતે પ્રસન્ન રહેતો હતો. અતિચિને ભોજન કરાવવાથી પણ તેનું અન્ન વધતું જતું હતું. તેના એક દ્રોણ અન્નમાં સો પપિહલ ભોજન કરતા હતા. મુનિના ત્યાગના બક્ષથી અન્ન વધતું જતું હતું. આવી ઉત્તમ વૃત્તિ ધારણ કરનાર મુર્જલનું નામ સાંભળીને દિગંધ્યર દુર્વાસા ત્રાંધિ તેની પાસે ગયા. અદ્ભુત પાગલનો વેષ ધારણ કરીને આવ્યા, અને અનેક પ્રકારની કઠોર વાણી બોલતા આવ્યા, અને કહેવા લાગ્યા—“બ્રાહ્મણ શ્રેષ્ઠ ! હું અન્નની ઇચ્છાથી તારે ત્યાં આવ્યો છું.” પછી દુર્વાસાને પાદ, અર્ધ અને આચમન આપ્યું. તે પછી ભોજન કરાવ્યું. અને તે પાગલ વેષધારી ઉપર બહુ શ્રદ્ધા કરી. દુર્વાસાએ અન્ન ખાનાં જે વધ્યું તેને પોતાના શરીરે યોગ્ય અને આસ્વા ગયા. આ પ્રમાણે મુર્જલે બીજા પક્ષમાં બન્યારે યજ્ઞ કર્યો ત્યારે ફરી તે જ પ્રકારે દુર્વાસા આવ્યા અને સર્વ અન્ન ખાઈ ગયા. તેથી મહાત્મા મુર્જલ બૂખ્યો રહી ફરી ઉચ્છવૃત્તિ કરવા લાગ્યો. આ પ્રમાણે બૂખ્યા રહેવા છતાં પણ પોતાનું કાર્ય કરતો હોવાથી બૂખ તેને દુઃખ ન દર્શાવી. તેમ તેને ક્રોધ, અભિમાન, ભુદ્ધિભ્રમ પણ ન થયો. સ્ત્રી અને પુત્ર પણ બૂખ્યા રહેવા લાગ્યાં. આ પ્રમાણે દુર્વાસા મુનિ ૭ વાર મુગદલનું સર્વ અન્ન ખાઈ ગયા. પરંતુ મુગદલના મનમાં કાંઈ પણ વિકાર દીઠો નહીં, અને તેનું મન પણ બહુ પવિત્ર બેધું. ત્યારે મહાત્મા દુર્વાસા પ્રસન્ન થઈને મુગદલને કહેવા લાગ્યા—

“આ લોકમાં તારા સમાન કોઈ દાની નથી. પરિશ્રમથી પ્રાપ્ત કરેલા ધનને શુદ્ધ મનથી આપવું બહુ કઠીન છે. તું શમ, દમ, દયા તથા સત્ય અને ધર્મમાં સ્થિત છે. તે સ્વર્ગલોકને જીતી લીધા. તું પરમ ગતિને પ્રાપ્ત થયો છે. તારા દાનને ધન્ય છે. તારા દાનની પ્રશંસા દેવલોક કરે છે. તું આ શરીરથી સ્વર્ગે જઈશ.” દુર્વાસા મુનિ આ પ્રમાણે કહેતા હતા તેજ સમયે વિમાનોમાં બેસી દેવતાઓના દૂત આવ્યા. તે દેવદૂત મુર્જલને કહેવા લાગ્યા—“હે મહામુને ! તે તારાં કર્મોથી આ વિમાનને પ્રાપ્ત કર્યું છે. સંવે તેમાં બેસી તું સ્વર્ગમાં યાત્ર” એમ કહી મુર્જલને સ્વર્ગમાં લઈ જવાને માટે તૈયાર થયા. આ પ્રકારના ઇતિહાસથી અતિચિસત્કારથી દેવતાલોક પણ શીઘ્ર પ્રસન્ન થાય છે, અને ઉત્તમ પુણ્યલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે એવો નિશ્ચય થાય છે. વળી—

સ્વામતેનાગ્રયસ્તુમા આસનેન ચતક્રતુઃ ।

પાદશૌચેન ગોવિન્દો અર્ધ્યાચ્છમ્મુસ્તથાઽતિથેઃ ॥ પં ૦ તં ૦ તં ૧-૧૭૨ ॥

અર્થ:—અતિથિનું સ્વાગત કરવાથી અર્ધાત્ “સાઈ ચતુરં તે પધાર્યા” એ પ્રમાણે કહેવાથી દક્ષિણાગ્નિ, ગાર્હપત્યાગ્નિ તથા આહવનીયાગ્નિ એ ત્રણે અગ્નિ પ્રસન્ન થાય છે. અતિથિને આસન આપવાથી ઇન્દ્ર પ્રસન્ન થાય છે. અતિથિના પગ ધોવાને જલ આપવાથી નારાયણ પ્રસન્ન થાય છે. અને તેને અર્ધ આપવાથી મહાદેવ પ્રસન્ન થાય છે. માટે—

રૂપાન્વિતં વિરૂપં વા મલિનં મલિનામ્બરમ્ ।

વેલાયામતિથિં પ્રાપ્તં પण्डितो न विचारयेत् ॥ મત્રિ.પુ.ત્રા.પ.અ. ૧૮૮-૨૦ ॥

અર્થ:—બુદ્ધિમાન મનુષ્ય સમય પર પ્રાપ્ત થયેલો અતિથિ રૂપવાન હોય કે કુરૂપ હોય, મલિન હોય કે મલિન વસ્ત્ર પહેર્યા હોય, તોપણ તેનો વિચાર ન કરતાં તેનો સત્કાર કરે.

यः पिधाय गृहद्वारं भुङ्क्ते ह्येकः महृष्टवत् ।

स्वर्गद्वारपिधानं वै कृतं तेन युधिष्ठिर ॥ વૃદ્ધ ૦ ગૌ ૦ સં ૦ અ ૦ ૬ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય ઘરનો દરવાજો બંધ કરીને પ્રસન્ન થઈ એકલો ભોજન કરે છે, તેણે, હે યુધિષ્ઠિર ! સ્વર્ગદ્વારને બંધ કર્યું છે એમ સમજવું. વળી—

न विप्रपादोदककर्मामानि न वेदशास्त्रध्वनिगर्जितानि ।

स्वाहास्वधास्वસ્तिवિવर्जितानि इमं જાનતુલ્યાનિ ગૃહાણિ તાનિ ॥

મર્ચિ ૦ પુ ૦ મ ૦ પ ૦ અ ૦ ૫-૨૨ ।

અર્થ:—જે ગૃહસ્થાશ્રમીના ઘરમાં પ્લાત્વણાદિના ચરણ ધોયેલા જલ વડે કાઢવ ન થયું હોય, તથા જેના ઘરમાં વેદ તથા શાસ્ત્રોના ખનિ ગર્જતા નથી, તથા દેવતા નિમિત્તે હોમ કરતી વખતનો સ્વાહા શબ્દ, તથા પિતૃઓ સંબંધી કર્મ કરતી વખતનો સ્વધા શબ્દ તથા સ્વસ્તિવાચન શબ્દ સંભળાતો નથી, તે ઘર શ્રમશાન તુલ્ય છે અર્થાત્ જેવી રી શ્રમશાન અપવિત્ર છે તેવી રીતે અતિથિસત્કાર રહિત તથા વેદના પઠન રહિત તથા દેવા સંબંધી કર્મ રહિતા ઘર પણ અપવિત્ર છે. માટે ગૃહસ્થાશ્રમીએ અતિથિસત્કાર આ અવશ્ય કરવું જોઈએ.

શ્રાદ્ધે વા વૈશ્વદેવે વા યદ્યાગચ્છતિ નાતિથિઃ ।

ધૃતાહુતિં તતો દધાતન્નામ્ના ચ હવિર્ધૃતી ॥ સ્કા.પુ.સ્વ. ૬ અ. ૧૮૬-૧૭ ।

અર્થ:—શ્રાદ્ધ સમયે અથવા વૈશ્વદેવ સમયે જો અતિથિ ન આવે તો હવિષ્યાત્ર ખાનાર ગૃહસ્થે અતિથિના નામથી ધૃતની આહુતિ આપવી. સર્વ પ્રકારે અતિથિસત્કાર પરિત્યાગ કરી શકાતો નથી. માટે શ્રાદ્ધના સમયમાં પિતૃઓને મરે થતા પ્લાત્વણુભોજનને સમ આવે તો તેને શ્રાદ્ધીય કહે છે. અને યાગવાથી થઈલો દુરથી આવેલો અતિથિ કહેવા છે. તેઓ તથા ભોજન કરી રહ્યા પછી અથવા રાત્રિમાં આવેલો સૂર્યોદય, તથા કાષ્ઠ પા ભોજનની ઇચ્છાવાળો આવે, તો તે સર્વને ભોજન કરાવવું જોઈએ. નહીં તો તે પાપ ભોગી થાય છે.

વત્ત નેત્રી રીતે અનિષિ આદિ અસાદિ વડે સંગર કરવાને યોગ્ય છે, તેવી રીતે શિષ્યા આદિ આપીને બ્રહ્મચારી આદિ પત્ર સતકાર કરવા યોગ્ય છે એમ ગાત્રમાં દેખું છે.

મતિશ્ચ દ્રવ્યનાર્તે ન પશ્યાન્નભ્યામિનામૃષૌ ।

તયોરન્નમદત્તરા ન મુરત્તરા ચાન્દ્રાચણં ચગ્ને ॥ પા૦ સમૃ૦ મ૦ ૧-૫૧ ॥

અર્થ —મન્ય ની તથા બ્રહ્મચારી એ બંને ગણેલા અનંતના અધિકારી છે. માટે તેમને અમ નદી આપવાં એ ને બોલવા કરનારે માન્દ્રાચણ મન કરવું જોઈએ.

દ્રવ્યાગ મિત્તાચિત્તં પરિત્રાડ્યદ્રવ્યનારિણામ્ ।

દૃષ્ટ્યા ન તનો દયાદિમત્તે મત્વયાસ્તિષ્ ॥ ૫૨ ॥

અર્થ —મન્યમાં તથા બ્રહ્મચારી મધ્યે જનને અવશ્ય મિત્રા આપવી જોઈએ. તે અધિક દર્શનપ્રવાણ દોષ તો નેહવા આવે તેમને બધાને મિત્ર આપવી જોઈએ.

અર્થ:—પિતૃઓ, મુનિઓ(ઋષિઓ), દેવો, અન્ય જૂતાદિ (પ્રાણી), મનુષ્ય, કૃમિ, કીટ, પતંગ, પક્ષી, પથ્થુ, અસુર—એ સર્વ ગૃહસ્થાશ્રમીને આશ્રયે રહે છે. અને ગૃહસ્થોનાં કર્મથી તે સર્વે તૃપ્ત થાય છે. .

માટે અધ્યયન, તપશ્ચ, હોમ, બલિ, વૈશ્વદેવ, અતિથિસત્કાર, શિક્ષાદાન, આદિ વડે સર્વ પ્રાણીને તૃપ્ત કરવાં એ ગૃહસ્થાશ્રમીનો ધર્મ છે. નહિતો તે પાપનો ભાગી થાય છે.

અતિથિ સત્કારનું કેટલું માહાત્મ્ય છે તે સંબંધી મહાભારતના અશ્વમેધિક પર્વમાં એક ઇતિહાસ છે. વૈશમ્પાયન ઋષિ જનમેજય રાજાને કહે છે:—

હે રાજન્ ! (યુધિષ્ઠિરના) અશ્વમેધની સમાપ્તિ થતાં બહુ દાન દેવામાં આવ્યું હતું. બ્રાહ્મણલોક તથા યાતિવાળા તથા સંબંધી તથા દાન, અન્ન ઇત્યાદિ લોકોને પણ તૃપ્ત કર્યા હતા. એ મહાદાનની ચર્ચા સર્વ લોકોએ થતી હતી તથા રાજા યુધિષ્ઠિરના મસ્તક ઉપર પુષ્પોની વૃષ્ટિ થતી હતી. તે સમયે શરીરની એક બાજુએ સુવર્ણ જેવા રંગવાળો અને અલંકાર શોભાયમાન એક નોળાઓ(નકુલ) આવી મોટા અવાજે મનુષ્યની વાણી બોલવા લાગ્યો કે—

સવતુ પ્રસ્યેન વો નાયં યજ્ઞસ્તુલ્યો નરાધિપાઃ ।

उच्छृत्तेर्वदान्यस्य कुरुक्षेत्रनिवासिनः ॥ म० भा० अ० १० अ० १०—७ ॥

અર્થ:—હે રાજા લોકા ! આપે જે યજ્ઞ કર્યો છે તે કુરુક્ષેત્ર નિવાસી ઉગ્ર-હૃતિ કરનાર દાની બ્રાહ્મણના સકેતુપ્રસ્થ(એક શેર સકેતુ)ના દાન બરાબર નથી.

નકુલની આ પ્રકારની વાણી સાંભળીને સર્વ લોક ધણો વિસ્મય પામ્યા, અને નકુલની પાસે આવીને પૂછવા લાગ્યા—“તું અહીં ક્યાંથી આવ્યો છે, અને તારૂં બલ, બુદ્ધિ અને આશ્રય શો છે, અને અમે તને કેવી રીતે બાળી શકીએ ? વળી અમે લોકોએ નાના પ્રકારની યજ્ઞને યોગ્ય સામગ્રી વડે આગમનું ઉલ્લંઘન નહીં કરીને શાસ્ત્ર તથા નીતિને અનુસાર આ યજ્ઞ કર્યો છે, અને સત્કારને યોગ્ય મનુષ્યોનો અહીં સત્કાર કર્યો છે અને ઘાઈ પ્રકારના મત્સર વિના સર્વ વસ્તુનું દાન કરવામાં આવ્યું છે. અનેક પ્રકારનાં દાનથી બ્રાહ્મણોને પ્રસન્ન કર્યા છે. અને ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, શૂદ્ર અને સ્ત્રીઓને પણ આ યજ્ઞમાં સન્નુષ્ટ કર્યા છે. તોપણ તું આ યજ્ઞની નિન્દા કરે છે તેનું કારણ કહે. તારી વાણી શ્રદ્ધા રાખવા યોગ્ય છે, અને તું બુદ્ધિશાળી છે, અને તે દિવ્ય સ્વરૂપ ધારણ કરેલું છે. માટે તું સત્ય બોલ.” આ પ્રમાણેની વાત સાંભળી નોળાઓ બોલ્યો:—તમારો યજ્ઞ સકેતુપ્રસ્થની તુલ્ય નથી. કુરુક્ષેત્ર ભૂમિમા ઉગ્ર-હૃતિ કરનાર એક બ્રાહ્મણ હતો. એનું નામ કપોતી હતું, કેમકે તે કપોત (કણ્ઠતર)ની તુલ્ય આમ તેમથી ધાન્યનો એક એક દાણો વીણી લઈ તે રીતે જેટલું અન્ન પ્રાપ્ત થાય તે ઉપર પોતાનો નિર્વાહ ચલાવતો હતો. મેં તેના એક શેર સકેતુદાનનો ભારે પ્રભાવ દીધો છે, અને અનુભવ પણ કર્યો છે, જે દાન કરવાથી તે બ્રાહ્મણ તથા તેની પત્ની, તેનો પુત્ર અને પુત્રવધુ એ ચારે મનુષ્ય સ્વર્ગમાં ગયાં છે, અને જેનાથી મારું શરીર પણ અડધું સુવર્ણમય થયું છે, તે વૃત્તાન્ત હું આપ લોકોની આગળ કહી બતાવું છું તે સાંભળો.

કુરુક્ષેત્ર ભૂમિમા એક ઉગ્ર-હૃતિવાળો બ્રાહ્મણ રહેતો હતો. તે પોતાની પત્ની, પુત્ર અને પુત્રવધુ સહિત તપ કરતો હતો. તે બહુ ધર્માત્મા હતો. પોતાનાં સર્વ નિત્ય ક્રમ

કર્મા પછી ઉચ્છવૃત્તિથી જે કર્મ પ્રાપ્ત થયું હોય તેનાથી પોતાનો નિર્વાહ કરતો હતો. એક વખત ભારે દુકાળ પડ્યો, જેથી તેને ખાવા પીવાનું બહુ દુઃખ પડ્યું. દિવસે તાપ તડકામાં ખેતર તથા વનમાંથી અન્નનાં દાણાં વીણવાને જતો હતો, પરંતુ તેને ખાવા પૂરતું મળતું નહોતું. કષ્ટ સહન કરીને પણ કાર્મની પાસે યાચના કરતો નહોતો. આઠ આઠ દિવસ સુધી અન્ન ખાધા વિના તેના દિવસ જતા હતા. ઘરનાં સર્વ મનુષ્યનાં હાડ અને ચામડી માત્ર રહ્યાં હતા, બહુ દુઃખી અવસ્થામાં હતો, તથાપિ પોતાનાં સર્વ નિત્ય કર્મ પૂર્ણ રીતે કરતો હતો અને તપમાં તત્પર રહેતો હતો. એક દિવસ તેને એક શેર જવ મળ્યા. પોતાનું નિત્ય કર્મ પૂર્ણ થતાં તેનો તેણે સાથવો (સકત) બનાવી ચારે જગ્યા વહેંચીને પાશેર પાશેર ખાવાને તૈયારી કરતાં હતાં તેટલામાં બહાર એક અતિથિએ આવીને બેઠાન બાંધ્યું. બ્રાહ્મણે બહાર જઈ ખુશીથી તેને અંદર લઈ જઈ પાદ, અર્ધ્ય તથા આસન આપી સાથવો ખાવાને બેઠાડ્યો. પોતાનો ભાગ તેણે આપ્યો. તે ખાવાથી અતિથિ તૃપ્ત ન થયો, ત્યારે બ્રાહ્મણ વિચારમાં પડ્યો. એટલે—

તસ્ય भार्याऽब्रवीद्वाक्यं मन्नागो दीयतामिति ।

गच्छत्वेप यथाकामं परितुष्टो द्विजोत्तमः ॥ म० मा० ७७४ ० ७ ० ९०-४२ ॥

અર્થ:—તેની પત્ની બેઠવા લાગી—આગ ભાગનો સાથવો તેને આપો, આ બ્રાહ્મણ સન્તુષ્ટ થઈને પછી ઉચ્છાનુસાર જશે જમ.

ત્યારે તે બ્રાહ્મણ પોતાની જૂદ તપસ્વિની પત્નીને કહે છે કે તું તપ કરનારી છે, બહુ થાકેલી છે, હાડકાં માત્ર શરીરમાં રહ્યાં છે, અને તું કષ્ટ છે.

अपि कीटपतङ्गानां मृगानां चैव शोभने ।

स्त्रियो रक्षयाश्च पोष्याश्च न त्वेवं वक्तुमर्हसि ॥

॥ ૪૧, ૬ ॥

અર્થ:—હે શોભને ! કીટ, પતંગ તથા મૃગોએ પણ સ્ત્રીઓની રક્ષા કરવી જોઈએ, માટે તું એમ ન કહે. તારા ભાગનો સાથવો આપવા યોગ્ય નથી. ધર્મ, અર્થ, કામ, સર્વ સાંસારિક કાર્ય, સેવા, કુલ, સંતતિ—સર્વ પત્નીને આધીન છે. અને—

न वेत्ति कर्मतो भार्यारक्षणे योऽक्षमः पुमान् ।

अयशो महदाप्नोति नरकैश्चैव गच्छति ॥

॥ ૪૮, ૯ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય કાર્ય કરવામાં જાનશૂન્ય છે, તથા પોતાની પત્નીની રક્ષા કરવામાં અસમર્થ છે, તેની જગતમાં મોટી અપમાતિ થાય છે, અને તે નરકને પ્રાપ્ત થાય છે.

પતિનું આગુ વચન સાંભળીને તે તપસ્વિની બ્રાહ્મણી બોલી—હે દિવ ! આપણને બંનેને ધર્મ તથા અર્થ બંને સમાન છે. માટે આપ અમારા હિપર પ્રસન્ન થઈને મારા ભાગનો સાથવો પણ દ્યો. તેનું વચન સાંભળીને તેનો સકત લઈને અતિથિને આપ્યો. અતિથિ બ્રાહ્મણ તે સકતને ખાઈને પણ તૃપ્ત ન થયો. ત્યારે તે બ્રાહ્મણ બહુ શોચવા લાગ્યો. એટલે તેનો પુત્ર બેઠ્યો કે આપ મારો સકત લઈને અતિથિને આપો. પિતાએ બહુ વિચાર કરીને પુત્રનો પણ સાથવો લઈને અતિથિને આપ્યો. તે ખાઈને પણ તે તૃપ્ત ન થયો. ત્યારે તેની સદાચારિણી પુત્રવધુ બોલી કે આપ મારો સાથવો લઈને અતિથિને આપો. ત્યારે સ્વશુર કહે છે:—

વાતાતપવિશીર્ણાદ્ધી ત્વાં વિવર્ણાં નિરીક્ષ્ય વૈ ।

કશિતાં સુવ્રતાચારે હ્રુધાવિહલ ચેતસમ્ ॥

અર્થ:—હે પવિત્ર વ્રત ધારણ કરનારી । વાયુ તથા ગરમીથી વિશીર્ણ થયેલા પાંદડાની માફક તને વિવર્ણ તથા કૃચ્છ અને હ્રુધાથી વિર્ણ ચિત્તવાળી બોધને હું કેવી રીતે તારા સક્રિય ગ્રહણ કરું ? ત્યારે શ્વશુરની વાત સાંભળી પુત્રવધુ બોલી—આપ મારા મુરના પણ મુર છે અને પરમ દેવતારૂપ છો. માટે આપ મારા સક્રિય ગ્રહણ કરશો. મારું શરીર તો મુરસેવાને માટે જ છે.

આ પ્રમાણે પુત્રવધુનું વચન સાંભળી તેનો પણ સક્રિય લઇને અતિથિને આપ્યો. તે ખાઇને અતિથિ બ્રાહ્મણ તૃપ્ત થયો. અને પુત્રવધુ રૂપ ધારણ કરેલા તે ધર્મરાજ રૂપ અતિથિએ બ્રાહ્મણને કહ્યું—તમે ન્યાયથી સંપાદન કરેલી વસ્તુ વડે શુદ્ધ દાન કરવાથી હું સન્તુષ્ટ થયો છું. સ્વર્ગવાસી લોક તમારા આ દાનની પ્રશંસા કરે છે. જુઓ, આકાશમાંથી પૃથ્વી ઉપર પુષ્પવૃષ્ટિ થઇ રહી છે. અને દેવ, ઋષિ, ગન્ધર્વાદિ લોક સર્વ આપના દાનથી વિસ્મિત થઇને વિમાનમાં સ્થિત છે. તે સર્વે તમારા દર્શન કરવા ઈચ્છા કરે છે. તમે શીઘ્ર દેવલોકમાં જાઓ. તમે શુદ્ધ ચિત્તથી આ સર્વ દાન કર્યું તેથી દેવતાલોક પ્રસન્ન થયા છે. હ્રુધા ધર્મશુદ્ધિને નષ્ટ કરે છે. હ્રુધાથી ધીરજતા પણ જતી રહે છે. છતાં તમે કદના સમયમાં તમારા કર્મથી સ્વર્ગને જતી લીધું. તેથી મને એમ માત્રમ પડે છે કે જે લોક હ્રુધાને જતી શકે છે તેઓ સ્વર્ગને જતી શકે છે. પોતાના પુત્ર તથા પત્નીના સ્નેહનો ત્યાગ કરીને ધર્મને મોટા જાણી તૃપ્તિની દરકાર કરી નથી. મનુષ્યોને યોગ્ય રીતે ધનની પ્રાપ્તિ કરવી કઠણ છે. તેમા પણ સંપાદનને દાન કરવું તે તેનાથી પણ કઠણ છે. તેથી પણ કઠણ યોગ્ય કાલની પ્રાપ્તિ થવી તે છે. અને તેનાથી પણ કઠણ શ્રદ્ધા થવી તે છે. તેથી મોહને વશ થઇ મનુષ્ય સ્વર્ગના પ્રતિબંધ રૂપ લોભ રૂપી બીજને દેખતા નથી. જીતેન્દ્રિય લોક તેને દેખી શકે છે. તપોનિષ્ઠ મનુષ્ય શક્તિને અનુસાર દાન કરે છે, તથા હજારનું દાન કરવામાં સમર્થ પુરુષ જે સોનું દાન કરે છે, તથા સોનું દાન કરવામાં સમર્થ હસનું દાન કરે છે, તે સર્વ તુલ્ય ફલના ભાગી થાય છે. કેટલાક લોક અનેક દક્ષિણા મુક્ત રાજસ્ય યજ્ઞ કરવાથી પણ સ્વર્ગ ભોગવવામાં સમર્થ થતા નથી. અને તમે તમારા એક શેર સાચવા વડે બ્રહ્મલોકને જતી લીધો છે. હે બ્રાહ્મણશ્રેષ્ઠ ! તમે નિષ્પાપ થયા છે. આ દિવ્ય વિમાન ઉપસ્થિત થયું છે. તમે તેમાં બેસી બ્રહ્મલોકમાં જાઓ. હું ધર્મ છું, મારું દર્શન કરો. આ વખતે તમે ભાર્યા, પુત્ર અને પુત્રવધુ સહિત સ્વર્ગમાં જાઓ.

ધર્મરાજે આ પ્રમાણે કહેતાં તેઓ ચારે વિમાનમાં બેસી સુરલોકમાં ગયાં. ન્યારે તેઓ ચાલ્યાં ગયાં, ચારે હું મારા રહેઠાણમાંથી નિકળી બહાર આવ્યો, અને સાચવાની સુગન્ધ, જલની બ્રીનાશ અને પુષ્પોના મર્દન આદિથી મારું શિર સુવર્ણમય થયું. આપ લોકજુઓ, બ્રાહ્મણના સક્રિયદાન તથા તપોબલથી મારા શરીરનો અડધો ભાગ સુવર્ણમય થયો. મારા શિરનો બીજો ભાગ કેવી પ્રકારે તેવો થાય તે જોયો હું પ્રસન્ન ચિત્તથી તપોવન તથા યજ્ઞસ્થલમાં વારંવાર ભ્રમણ કરું છું. કુરુરાજ સુધિષ્ઠિરનો યજ્ઞ સાંભળી હું અહીં આવ્યો. પરંતુ હું સુવર્ણમય ન થયો. તેથી હસ્તીને મેં કહ્યું કે તમારો યજ્ઞ સર્વ રીતે સક્રિયરૂપ તુલ્ય થયો નથી. આ પ્રમાણે કહીને તેનો જાણીતો અદૃશ્ય થયો અને બ્રાહ્મણલોક પણ પોતાને સ્થાને ગયા.

આ દષ્ટાન્તથી, ન્યાયથી સંપાદન કરેલા ધનથી અતિથિસત્કાર આદિ કરવાથી કેવું ઉત્તમ ફળ થાય છે તે સર્વ જાણી શકાય છે. અતિથિ હમેશાં પૂજ્ય છે. તેનો કદાપિ પણ તિરસ્કાર નહીં કરવો જોઇએ.

ઇતિ અતિથિસત્કારનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૩૮ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૩૯.

ભોજનવિધિનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં અતિથિભોજન આદિનો વિચાર કરીને આ સર્ગમાં ભોજનવિધિનો વિચાર કરવામાં આવે છે.

હાથપગ ધોઇને આચમન કરી પવિત્ર થઇને પકાવાળાં રંધાનમાં અન્ન રાખીને કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહાદિક વિના શાન્તિથી ચપ્પ નહીં કરતા સતા સર્વ આંગળીઓ વડે ભોજન કરવું જોઇએ એવો શિષ્ટાચાર છે. વળી—

આર્દ્રપાદસ્તુ શુદ્ધીત નાર્દ્રપાદસ્તુ સંવિશેત્ ।

આર્દ્રપાદસ્તુ શુદ્ધાનો દીર્ઘમાયુરવાપ્નુયાત્ । મ ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૪-૭૬ ॥

અર્થ:—જલ વડે બીના કરેલા પાદ સહિત ભોજન કરવું જોઇએ. પરંતુ બીના પગ લઇને કદાપિ શુદ્ધ ન જવું જોઇએ. બીના પગ લઇને ભોજન કરનાર સો વર્ષનું આયુ પ્રાપ્ત કરે છે.

ઉપસ્પૃશ્ય દ્વિજો નિત્યમન્નમઘાત્સમાહિતઃ ॥

શુક્ત્વા ચોપસ્પૃશેત્સમ્યગન્નિઃ સ્વાનિ ચ સંસ્પૃશેત્ ॥ ૨-૫૩ ॥

અર્થ:—દ્વિજતિએ હમેશાં આચમન કરીને એકાગ્ર ચિત્તે ભોજન કરવું જોઇએ, અને ભોજન કર્યા બાદ પણ આચમન કરવું જોઇએ, તથા જલ વડે ચમ્પુ, નાસિકા અને ગ્રીવ એ ૭ ઇન્દ્રિયોનો સ્પર્શ કરવો જોઇએ. વળી—

પૂજયેદશનં નિત્યમઘાત્ચૈતદકુત્સયન્ ।

દૃષ્ટ્વા હૃણ્યેત્પ્રમીદેચ મતિનન્દેચ સર્વશઃ ॥ ૫૪ ॥

અર્થ:—અન્ન મનુષ્યોના જીવનને માટે છે. તેથી અન્નનો હમેશાં સત્કાર કરવો જોઇએ. અન્નની કોઈ પણ પ્રકારે નિન્દા કર્યા વિના ભોજન કરવું જોઇએ. તથા અન્નને દેખીને બહુ હર્ષિત તથા પ્રસન્ન થવું જોઇએ. કોઈ પ્રકારનો અરાજ ખ્યાલ અથવા ખેદ નહીં થવો જોઇએ. અને અન્નને આ અન્ન પ્રાપ્ત થયું એવું ધ્યાન કરીને પ્રણામ રૂપ અભિનન્દન કરવું જોઇએ. વળી—

પૂજિતં હશનં નિત્યં લભમૂર્જે ચ યચ્છતિ ।

અપૂજિતં તુ તદ્લુપ્તમયમં નાશયેદિદમ્ ॥ મ ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૨-૫૫ ॥

અર્થ:—સત્કારપૂર્વક ભક્ષણ કરેલું અન્ન સામર્થ્ય તથા વીર્યને આપે છે. અને સત્કાર કર્યા વિના ખાધેલું અન્ન એ બનેલો નાશ કરે છે. માટે અન્નને હમેશાં સત્કારપૂર્વક, પ્રસન્નતા અને એકાગ્રતા સહિત ખાવું જોઇએ.

આયુષ્યં પ્રાઢ્મુલ્લો યુન્કતે યશસ્યં દક્ષિણામુલ્લઃ ।

શ્રિયં પ્રત્યઢ્મુલ્લો યુન્કતે કૃતં યુન્કતે હૃદઢ્મુલ્લઃ ॥ ૫૨ ॥

અર્થ:—પૂર્વ દિશામાં મુખ કરીને જમવું તે આયુષ્ય છે. અર્થાત્ આયુની કામનાવાળાએ પૂર્વમાં મુખ કરીને જમવું નોંધ્યે. દક્ષિણ દિશામાં મુખ કરીને જમવાથી કાર્તિ મળે છે. પશ્ચિમ દિશામાં મુખ કરીને જમનારને લક્ષ્મી પ્રાપ્ત થાય છે. અને કૃત નામ સત્ય અને મોક્ષાદિ છે. સત્ય સ્વરૂપ પરમાત્માની પ્રાપ્તિની ઇચ્છાવાળા મુમુક્ષુએ ઉત્તરમાં મુખ કરીને જમવું નોંધ્યે.

પરન્તુ શ્રાદ્ધમાં દક્ષિણ દિશામાં મુખ કરીને જમવાની મના છે. કેમકે—

યદ્દેષ્ટિશિરા યુન્કતે યદ્યુન્કતે દક્ષિણામુલ્લઃ ।

સોપાનત્કથ્ચ યદ્યુન્કતે તદ્દે રક્ષાંસિ મુજ્જતે ॥ મં ૨૫૦ અં ૩-૨૩૮ ॥

અર્થ:—માથે વસ્ત્ર લપેટીને જામે છે, અથવા (શ્રાદ્ધમાં) દક્ષિણમાં મુખ કરીને તથા જોડા કે પાવડી પહેરીને જે ભોજન ખાવામાં આવે તે રક્ષસ લોક ખાય છે, પિતૃઓ ખાતા નથી. માટે ભોજન સમયે તેમ નહીં કરવું નોંધ્યે. પરન્તુ અહીં દક્ષિણમાં મુખ કરીને જમવાનો જે નિષેધ કર્યો છે તે શ્રાદ્ધના ભોજન સંબધી છે, કાર્તિ આદિની ઇચ્છાવાળાના કામ્ય ભોજનને માટે નથી. છતાં શિર ઉપર કપડું બાંધીને ખેસવું તથા પગમાં જોડા કે પાદુકા પહેરીને ભોજન કરવા ખેસવું તે સર્વત્ર નિષિદ્ધ છે.

વિદિઢ્મુલ્લો ન ત્વજ્ઞીયાઘ્નદશનન્તિ રાક્ષસાઃ ॥ ૪૦૫૦૨૫૦ અં ૪-૮૪ ॥

અર્થ:—વિદિશ અર્થાત્ ખુણા તરફ મુખ કરીને ભોજન નહીં કરવું, કેમકે ખુણા તરફ મુખ કરીને 'ખાધેલું' અન્ન રાક્ષસોની ભાગ થાય છે.

માટે ભોજનને માટે ખુણાને છોડીને પોતાની ઇચ્છાનુસાર કોઇ દિશામાં મુખ કરીને ખેસી જલ વડે મણ્ડલ કરવું.

ચતુસ્ત્રિકોણં વૃત્તં ચ વિપક્ષત્રવિશાં ક્રમાત્ ।

વદન્તિ પરિધિં સન્તસ્તદ્દીનાનાં તુ રાક્ષસઃ ॥ ૧૩૦ ॥

અર્થ:—ખાવાનું પાત્ર મૂકવાની જગ્યાએ જલ વડે આઠાણે ચાર ખુણા વાળું મણ્ડલ કરવું નોંધ્યે, ક્ષત્રિયે ત્રણ ખુણા વાળું અને વૈશ્યે ગોળ મણ્ડલ કરવું નોંધ્યે. મણ્ડલ ન કરવાથી તે અન્નનું સત્ત્વ રાક્ષસ લઈ જાય છે. માટે મણ્ડલ કરીને તેના ઉપર મુવર્ણ આદિનું પાત્ર મૂકે. તે પાત્રમાં પગ-અથવા તથા અતિથિભોજનાદિથી બચેલું અન્ન પીરસીને “આ અન્ન અમને નિત્ય પ્રાપ્ત થાયો” એવું ધ્યાન કરીને એક પગ અથવા બંને પગનો પૃથ્વીને સ્પર્શ કરીને ખેસે. પછી જમણા હાથમાં જલ લઈને બાહ્યતઃ સહિત ગાયત્રી વડે મન્ત્રીને પછી “ઠ્ઠ સત્યં ત્વૈત્તેન પરિપિચ્છામિ” એ મન્ત્ર બોલીને દિવસે, અને “ઠ્ઠ કૃતં ત્વા સત્યેન પરિપિચ્છામિ” એ મન્ત્ર વડે રાત્રિમાં ભોજનપાત્રની ચારે બાજુ તે જલની ધારા કરે. તે પછી—

અન્તથરતિ મૃતેષુ ગુહાયાં વિશ્વતોમુલ્લઃ ।

ત્વં યજ્ઞસ્ત્વ વપદ્ધકારસ્ત્વં વિષ્ણુઃ પુરુષઃ પરઃ ॥ ૧૧ ધર્મસિન્ધુઃ ॥

મોટા આચમન કરીને પછી મૌની થઈ “ૐ પ્રાણાય સ્વાહા, ૐ અપાનાય સ્વાહા, ૐ વ્યાનાય સ્વાહા, ૐ ઉદાનાય સ્વાહા, ૐ સમાનાય સ્વાહા” એ પાંચ મન્ત્ર વડે મુખમાં ઘી અથવા દૂધ યુક્ત અનની પાંચ આહુતિ આપે (કાષ્ઠ જગાએ છડી આહુતિ આપવાની પણ લખી છે.) અથવા ‘અન્તઃશ્વરસિ ભૂતેષુ’ એ મન્ત્રથી અગ્નિનું ધ્યાન કરવાનું કહ્યું છે, તેથી “અહં વૈશ્વાનરો ભૂત્વા” તે વડે ધ્યાન પણ કરે.)

સ્વાહાન્તૈ. પ્રણવાદૈશ્વ સ્વસ્વનામ્ના ચ વાયુમિઃ ।

જિતાત્મા યોજિતઃ પથઃ પઢાહુત્યા હુતં ભવેત્ ॥ વૃ.પા.સ્મૃ.અ. ૪-૧૦૫ ॥

અર્થ:—પ્રણવ જેના આદિમાં હોય, અને સ્વાહા જેના અન્તમાં હોય એવા પાંચ વાયુનાં નામથી પાંચ આહુતિ, તથા જિતાત્મા શબ્દથી અર્થાત્ “ૐ જિતાત્મને સ્વાહા” આ મન્ત્રથી છઠી એવી છ આહુતિ આપવી જોઈએ. અહીં જિતાત્મા શબ્દ પરમાત્માનો વાચક છે. તેથી “ૐ વ્રહ્મણે સ્વાહા” એ મન્ત્રથી પણ છઠી આહુતિ આપી શકાય છે.

વિશેષ, અનના બોક્તા વૈશ્વાનર રૂપ અગ્નિ છે અને જે બોલતો છે તે સોમ છે. આ ત્રેપૂર્ણ વસ્તુ અગ્નિ અને સોમ રૂપ છે એવું ધ્યાન કરનારને અનનો દોષ લાગતો નથી. આ વૈદિક નિયમ છે. અને તે જ ભાવ “અન્નં વ્રહ્મ” એ શ્લોકમાં દર્શાવ્યો છે.

વળી પ્રાણાહુતિ આપતા સુધી પાત્રને સ્પર્શ કરી રાખવો જોઈએ, તથા મૌન પણ રાખવું જોઈએ. તેમાં પણ ભોજનના અંત સુધી મૌન રાખે તો ઉત્તમ છે. આ પ્રમાણે મૌનાદિક સહિત ભોજન કરવાનું શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે.

મૌનેન શુશ્રમાનાસ્તુ રાક્ષસાન્નિદિવં ગતાઃ ॥૧૧૦૫૦૨૦૬, ૨૦૬૪-૯૦ ॥

અર્થ:—મૌન રાખી ભોજન કરનાર રાક્ષસો સ્વર્ગમાં ગયા છે.

મૌનેન ભોજયિત્વા તુ સ્વર્ગ માપ્તા ન સંશયઃ ।

સંજલ્પન મુજ્જતે યસ્તુ તેનાન્નમશુચિર્ભવેત્ ॥ ૧૧ ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—મૌન પૂર્વક ભોજન કરવાથી સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થઈ છે તેમાં કોઈ મંશય નથી. જોએ બોલતા બોલતા ભોજન કરે છે તેમના બોલવાથી અન્ન અપવિત્ર થાય છે.

પાપં સ કેવલં મુંક્તે તસ્માન્મૌનં સમાચરેત્ ।

ઉપવાસસમં મોઝયં જ્ઞેયં મૌનેન નારદ ॥ ૧૧ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—બોલતા બોલતા ભોજન કરનાર કેવલ પાપનું જ ભોજન કરે છે. અને હે નારદ! મૌન ધારણ કરીને જે ભોજન કરવામાં આવે છે તે ઉપવાસની તુલ્ય છે એમ જાણવું. વળી—

અનન્યચિત્તો મુજ્જીત વાગ્યતોઽન્નમકુત્સયન્ ॥ વ્યાં સ્મૃં અં ૩-૭૧ ॥

અર્થ:—એકાગ્ર ચિત્તવાળો તથા મૌની થઈને અનની નિન્દા કર્યા વિના ભોજન કરવું જોઈએ.

વળી વસિષ્ઠ પણ તે જ પ્રમાણે કહે છે—

તૂર્ણીં સાઙ્ગ્યં કૃત્સ્નગ્રાસં ગ્રસેત્ ॥ વસિ. સ્મૃ. અ. ૧૨ સૂં ૧૬ ॥

અર્થ:—મૌન ધારણ કરીને અંગુઠા સહિત પાંચે આંગળીઓ વડે આખો ગ્રાસ ખાવો જોઈએ. અર્થાત્ એક ગ્રાસમાંથી અઘેા ખાઈને, તેમાંથી બાકી રહે તેમ ન ખાવું. અહીં

ભોજનપાત્રમાં જ હાથ ધોવાની રેવ દેવાથી કાગળો બહાર કાઢી શકતા નથી. માટે એકું છે કે—

ભોજનગૃહે ચ નાચામેત્ ॥

॥ ધર્મેસિન્ધુઃ ॥

અર્થ:—જ્યાં ભેસીને ભોજન કરતા હોય ત્યાં જ કાગળો, આયમન, આદિ ન કરવું જોઈએ, પરંતુ બહાર બહાર કરવું જોઈએ.

હસ્તો પ્રક્ષાલ્ય ગણ્ડૂપં ચ: પિવેદવિચક્ષણ: ।

સ તુ દૈવં ચ પિતૃયં ચ આત્માનં ચોપચાતયેત્ ॥ મથિ.પુ.ત્રા.પ.અ. ૧૮૫-૨૬ ॥

અર્થ:—જે અંત્રાની મનુષ્ય હાથ ધોઈને કાગળો પાણી પી જાય છે, તે દેવતા તથા પિતૃઓ તથા પોતાને પણ હનન કરે છે.

વળી કેટલાક લોક ભોજન વખતે મીઠું (કવચ) લઈને ખીજી કાઈ વસ્તુમાં મેળવ્યા વિના તેને એકલું જ ખાય છે. તેને પણ ચાંચમાં અત્યંત નિષિદ્ધ ગણ્યું છે. માટે તે પણ પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે.

અંગુલ્યા દન્તકાઠં ચ પ્રત્યસં લવણં તથા ।

મૃત્તિકા ભક્ષણં ચૈવ તુલ્યં ગોમાંસભક્ષણૈઃ ॥ અત્રિં ૦ સં ૦ શ્લો ૩૧૭ ॥

અર્થ:—દેવસ આંગળી વડે દાનણુ કરવું, તથા કાઈ વસ્તુની સાથે મેળવ્યા વિના એકલું (પ્રત્યક્ષમ) મીઠું(કવચ) ખાવું, તથા માટી ખાવી—તે સર્વ ગોમાંસભક્ષણ તુલ્ય છે.

નૈકવસ્તુ મુક્તીત ન યાનશયનસ્થિતઃ ।

ન પાદુકાનિર્ગતોઽથ ન હસન્ તિલપત્તપિ ॥ કૂર્મ પુ ૦ ૩૦ અ ૦ ૧૯-૨૩ ॥

અર્થ:—એક વસ્ત્ર પહેરીને ભોજન ન કરવું. તેમ વાહનમાં તથા પથારી, ખાટલો, આદિ ઉપર ભેસીને કે પગમાંથી પાદુકા આદિ કાઢ્યા વિના ભોજન ન કરવું જોઈએ.

સઘ્વાદંસાત્પરિશ્ણં નામિદેશે વ્યવસ્થિતમ્ ।

ફલવસ્ત્રં તુ તં વિચાર્યૈવે પિતૃયે ચ વર્જયેત્ ॥ મથિ.પુ.ત્રા.પ.અ. ૧૮૪-૨૨ ॥

અર્થ:—કાળા ખજામાંથી નીચે પહેલું અને નાલિ સ્થાનમાં સ્થિત થયેલું હોય તેને એક વસ્ત્ર વાળવું. તેને દેવતા કે પિતૃ ગ્રંથથી કર્મમાં તેમ ભોજન વખતે પણ ન પહેરવું તે વખતે તેની ત્યાગ કરવો. વળી—

પિતૃદેવમનુષ્યાણાં પૂજનં ભોજનં તથા ।

નોત્તરીયં વિના કાર્યં કૃતં સ્યાન્નિષ્ફલં યતઃ ॥

॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—પિતૃ, દેવ તથા મનુષ્યોનું પૂજન તથા ભોજન ઉત્તરીય વસ્ત્ર વિના કરવું યોગ્ય નથી. અને જો કરે તો તે નિષ્ફળ થાય છે.

સાયં પ્રાતઃ દ્વિજાતીનામયનં શ્રુતિચોદિતમ્ ।

નાન્તરા ભોજનં કુર્યાદગ્નિદોષસમો વિધિઃ ॥ સંવર્ત સ્મૃ ૦ શ્લો ૧૨ ॥

અર્થ:—દ્વિજાતિ મનુષ્યોએ સાયંકાલ તથા પ્રાતઃકાલ એમ બે વાર ભોજન કરવાની શ્રુતિની નામદા છે. તેની વચમાં ભોજન કરવાની વિધિ જોવામાં આવતી નથી. જેમ અગ્નિદોષ એ વાર થાય છે, તેમ ભોજનનો વિધિ પણ અગ્નિદોષની જેમ બે વાર છે. વળી—

નોત્સંગે ભાજનં કૃત્વા મુઝીત સ્નાતકો દ્વિજ ૧

ન ચ પાણિતલે કૃત્વા શયનેડપિ ન ચાસતે ॥ ૯૦ શાતાં સ્મૃં છો ॥ ૧૩૬ ॥

અર્થ — દિવનિના સ્નાતક મનુષ્યે જોગામા પાન મૂકીને, અથવા તેા હથેલીમા અ. ૧ મૂકીને, અથવા સૂવાની પથારીમા, અથવા આસન ઉપર ગમ્પીને ખાતુ ન જોઇએ

હસ્તદત્તાસ્તુ ચે સ્નેહા લવણવ્યઙ્ગનાદયઃ ।

દાતાર નોપતિષ્ઠિન્તિ મોક્ષા મુંસતે ચ કિલિગપમ્ ॥ ૯૦ શંસ્તં સ્મૃં છો ॥ ૨૬ ॥

અર્થ — હાથ વડે આપેના ઘી આદિ ઝિનગ પદાર્થ તથા મીઠું તથા શાકાદિ નહી ખાવા જોઇએ દાતાને તેનું રૂગ મળતુ નથી, અને ખાનાર પાપને જ આપ છે

તસ્માદન્તરિતં દેયં પર્ણેનૈવ તૃણેન વા ।

પ્રદધ્યાન્ન તુ હસ્તેન નાયસેન કદાચન ॥ યાજ. સ્મૃ અ ૧-૧૬૭ અપ ટી ॥

અર્થ — માટે હાથમા કોઇ પાત્રુ, યાસ કે ગ્રાહ વધને તેના વડે અન્તરિત કરીને આપતુ જોઇએ પાત્રુ હાથ વડે અથવા અથવા લોહાના પાન વડે કદાપિ ન પીગસતુ જોઇએ

પરાન્ન નૈવ મુઝીયાત્સ્વકીયં ચાન્યપાચિતમ્ ।

સંસ્નારરહિતં ચૈવ નાત્રીયાદ્રાહ્મણ કચિત્ ॥ ૯૦ આશ. મ્વ. પ્ર. ૧-૧૭૪ ॥

અર્થ — પાત્રુ અન્ન ખાતુ નહી, અને પોતાનું અન્ન પણ ખીત્રએ ગાયુ હોય તો તે પશુ ન ખાતુ જોઇએ અને સંસ્નાર મદિન અન્ન પણ દિવનિએ ખાતુ ન જોઇએ

પત્ની સ્તુપા સ્વયં પુત્રઃ ગિપ્યોડયત્રા ગુરુ સુત ।

આચાર્યો વા પવેદન્નં મુઝીયાત્તન્ન દુપ્પતિ ॥ ૧૭૬ ॥

અર્થ — પત્ની, પુત્રપુત્ર પોતે, અથવા પુત્ર, સિધ્ધ, શુક્ર, શુક્રપુત્ર, આચાર્ય-તેમાના કોઈએ ગયેલુ હોય તે અન્ન ખાનામા કોઈ દોષ નથી બાકી નોંધ આદિએ ગયેલુ અન્ન પશુ ખાવા ચોગ્ય નથી જતા અતિથિ નરીકે પગામમા જમને જમતુ પડે તો આ નિયમનો નિશાં ગમ્પાની આનમ્યતા નથી ગમ્પને માટે આ નિયમ છે

યત્રેકસ્ય પવેદામમાત્મનશ્ચાપરસ્ય ચ ।

યસ્તદન્નં દ્વિજો મુંસતે પ્રાજાપત્યેન મુન્યતિ ॥ ૧૭૮ ॥

અર્થ — કોઈ કાચુ અન્ન (આમમ્) પોતાનું અને ખીત્રનું એકું કરીને ગાયુ હોય તો તે પશુ નિરિદ છે એવી રીતે બેથુ કરીને ગયેલુ અન્ન જો દિવનિ ખાય તે પ્રાજાપત્યથી શુદ્ધ થાય છે ૧૭૮—

કૃમિકોટસમાયુક્તં પકાન્નમથુચિર્ભવેત્ ॥ પત્ર પુ. ૧૦ સ. ૬ અ. ૬૪-૯૦ ॥

અર્થ — કૃમિ અને કીડાથી યુક્ત ગયેલુ અન્ન અષધિત છે

ગત્રા માંસસમં જ્ઞેયમન્નં ચાપિ દ્વિજોત્તમ ।

તદન્નમથુચિ જ્ઞેયં ગ્રસતે માનુષો યદ્દિ ॥ ૧૯૧ ॥

અર્થ — તે છાદાલ ક્રો ૧ અને તે ધીર્ગા યુક્ત અન્નને અષધિત કાણતુ અને તેને જો કોઈ ખાય તો તે જોમાન નદય સમગતુ

કૃમિકેશાદિસંયુક્તં યદન્નમશુચિ સ્મૃતમ્ ।

તદ્દક્ષિણાઘદરૂચી રસના સ્વતે જલમ્ ॥

પાત્રદર્પણમ્-પૃ૦ ૫ ॥

અર્થ — કૃમિ, વાળ, ઇત્યાદિ અપવિત્ર પદાર્થ યુક્ત અન્નને અશુચિ કહ્યું છે, અને તેને ખાવામા અશુચિ થાય છે અને જો ખાય તો જીભમાથી પાણી મળે છે અને તે ગ્લાનિનું મુચ્છ છે તે અન્ન મનને પ્રસન્ન કરતા નથી માટે તે પણ કદાપિ ન ખાવું

વામપાદ્મર સ્થિત્વા તદ્દૈ રક્ષાંસિ મુદ્ધતે ॥ પા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૧-૫૯ ॥

અર્થ — ડાગા પગ ઉપર હાથ ગમ્પીને જે ખાવામા આવે તે ગક્ષમી ભોજન છે તેની રીતે રક્ષસો ખાય છે

માર્થયા સહ નાશનીપાદરીર્થવદપત્ત્યં ભવતીતિ વાજસનેયકે વિજ્ઞાયતે ॥

વસિ સ્મૃ૦ અ૦ ૧૨ સૂ૦ ૨૯ ॥

અર્થ — પત્નીની સાથે એક પાત્રમા ભોજન કરવું નહીં સાથે ભોજન કરનાથી સત્તાન વીર્યરહિત(નિર્માલ્ય) ઉત્પન્ન થાય છે એમ યજુર્વેદની વાજસનેયી શાખામાથી જાણવામા આવે છે આ પ્રમાણે પત્નીની સાથે એક પાત્રમા જમવાનો નિષેધ કર્યો છે પણ વિવાહ-કાલમા તેની મના નથી

શાકમૂલફલાદીનિ દન્તચ્છેદનૈ મક્ષયેત્ ॥

ધર્મસિન્ધુ પરિ૦ ૩ ॥

અર્થ — શાક, મૂલ, ફળ, આદિ દાંત વડે તપીતે ખાવું નહીં વળી—

ન પદા ભાજન સ્પૃશેત્ ॥

પરિ૦ ૩ ॥

અર્થ — પગ વડે ભોજનના પાત્રને સ્પર્શ ન કરવો

ઉચ્છિષ્ટ અર્થાત્ કોઇ વ્યક્તિએ એક પાત્રમાથી ખાધું હોય તે પાત્રમા બાકી રહેલું અન્ન જૂઠું(એઠું) કહેવાનું છે, તે કોઇનું પણ જૂઠું ન ખાવું જોઇએ.

પરન્તુ—

ઉચ્છિષ્ટમગુરોરમોઙ્યમ્ સ્વમ્નિષ્ટપ્રોપહત ચ ॥ વસિ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૧૪ સૂ૦ ૧૭ ॥

અર્થ — ગુરુના ઉચ્છિષ્ટને છાંડી ખીંચવું ઉચ્છિષ્ટ ખાવું યોગ્ય નથી, તેમ પોતાનું ઉચ્છિષ્ટ પણ ખાના યોગ્ય નથી અર્થાત્ એક વાગ ખાઇને જૂઠું કંઈનું પછીથી તેને ફરી ન ખાવું, તેમ વાસી કે અપવિત્ર (અપવિત્ર) અન્ન પણ ખાના યોગ્ય નથી આ પ્રમાણે વસિષ્ઠએ ગુરુના ઉચ્છિષ્ટને છાંડી ખીંચવું ઉચ્છિષ્ટ ખાવાનો નિષેધ કર્યો છે ગુરુ ઉચ્છિષ્ટ ખાવાનો નિષેધ કર્યો નથી સમર્થ તપસ્વી ગુરુ ઉચ્છિષ્ટ ખાવાથી તેમના પુણ્ય અને પાપનો યગ્ન શિષ્ય ભાગી થાય છે એવા મિદાન્ત છે વસિષ્ઠજી જેમા કેવલ પુણ્ય જ હોય, પાપનો લેશ માત્ર યગ્ન ન હોય, એના ગુરુ ઉચ્છિષ્ટ ખાવાની જ શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે, ખીંચવું નહિ, એમ કહે છે તેથી જેમા કાઠ પ્રકારનું પાપ નથી અને પોતાને જેના ઉપર પૃથ્વી શ્રદ્ધા હોય એવા ગુરુ ઉચ્છિષ્ટ ખાવાથી શિષ્યને અનશ્વ પુણ્ય છે પરન્તુ ગુરુને કોઇ પ્રમાણનો એવી રાગ હોય તો તેનો પણ શિષ્ય ભાગી થાય છે વળી—

નોન્નિષ્ટ નસ્યચિદધ્યાન્નાગ્રાચૈવ તથાન્તરા ।

ન ચૈવાત્સગન કુર્પાન્ન ચોન્નિષ્ટઃ કચિદ્વ્રજેત્ ॥ મ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૨-૫૬ ॥

અર્થ:—આપણું જૂઠું અન્ન કોઈને પણ ન આપવું. તેમજ વળી દિન રાતમાં જે બે વખત ખાવાનું શાસ્ત્રનું વિધાન છે તેની વચમાં ફરી ભોજન ન કરવું. અને અતિશય ન ખાવું, અને જમીને હાથ-ધોયા વિના ક્યાંએ પણ જવું ન જોઈએ.

અનારોગ્યમનાયુષ્યમસ્વર્ગ્યં ચાતિમ્બોજનમ્ ।

અપુણ્યં લોકવિદ્વિદ્વં તસ્માત્તત્પરિવર્જયેત્ ॥

” ॥ ૬૭ ॥

અર્થ:—અતિભોજન રોગ ઉત્પન્ન કરતા હોવાથી આરોગ્યનો નાશ કરતા છે, અને આયુને હાનિકારક છે. તેમ સ્વર્ગના સાધન રૂપ યાગાદિનું પણ વિરોધી હોવાથી સ્વર્ગનું હિત નથી, અને પુણ્યનું વિરોધી હોવાથી અપુણ્ય છે. અને વળી અતિભોજન કરનારની લોકમાં નિન્દા પણ થાય છે, અને તેથી તે દેવનું કારણ છે. તે માટે અતિભોજનનો પરિત્યાગ કરવો જોઈએ. વળી—

પાલાશં દગ્ધમયોવદ્વં ચ પીઠં વર્જયેત્ ।

ધર્મસિન્ધુઃ પરિ૦ ૩ ॥

અર્થ:—પલાશના લાકડાના બનાવેલા અથવા અગ્નિથી બળેલા અથવા લોઢાના બનાવેલા પાટલા આદિ ઉપર બેસીને ભોજન ન કરવું.

ન પ્રૌઢપાદો ન પ્રસારિતપાદઃ ।

” ૩ ॥

અર્થ:—પગ ઉપર પગ ચઢાવીને અથવા પગ લાંબા કરીને બેસી પણ ભોજન નહીં કરવું જોઈએ, તેમ ખાવાના પદાર્થને ભૂમિ ઉપર મૂકીને અથવા હાથમાં રાખીને ખાવા નહીં. વળી દેવાસયની અંદર અથવા અગ્નિહોત્ર શાળામાં બેસીને પણ જમવું નહીં જોઈએ. તેમજ—

ન સન્ધ્યયોર્નં મહાનિશાયામ્ ॥

” ૩ ॥

અર્થ:—જન સમયની સન્ધ્યાકાળે તેમ અડધી રાત્રિમાં (રાત્રિના વચલા બે પહોરમાં) પણ જમવું નહીં જોઈએ.

યસ્તુ પાણિતલે મુક્તે યથ્ઞ ફૂત્કારસંયુતમ્ ।

પ્રસૂતાઙ્ગુલિભિર્યથ તસ્ય ગોમાંસવચ્ચ તત્ ॥

અર્થ:—જે હાથેલીમાં રાખીને જમે છે, તથા જે આંગળીઓને પહોળી રાખીને જમે છે, તથા ફૂંકીને ખાય છે, તેનું ભોજન ગોમાંસ સમાન છે.

હવે કેવા પાત્રમાં જમવું તે કહે છે:—

દોષહૃદ્ દૃષ્ટિદં પથ્યં હૈમં મોજનભાજનમ્ ।

રૌપ્યં ભવતિ ચક્ષુષ્યં પિત્તહૃત્ કફત્રાતકૃત્ ॥

યો૦ નિત્ય૦ ૧૧૬ ॥

અર્થ:—ભોજન કરવાનું સોનાનું પાત્ર દોષને હણનાર તથા નેત્રને શક્તિ દેનાર અને પથ્ય છે. અને ચાંદીનું પાત્ર નેત્રને હિતકર તથા પિત્તને દૂર કરતા છે, પરન્તુ કફ અને વાતને ઉત્પન્ન કરતા છે.

કાંસ્યં બુદ્ધિપ્રદં રુચ્યં રક્તપિત્તપ્રસાદનમ્ ।

પૈત્તલં વાતકૃદ્ભ્રૂક્ષમુષ્ણં કૃમિકફપ્રણુત્ ॥

” ॥ ૧૧૭ ॥

અર્થ:—કાંસાનું પાત્ર બુદ્ધિ આપનાર તથા રુચિર છે, અને રક્તપિત્તને દૂર કરનાર છે. અને પિત્તનું પાત્ર વાયુ કરતા તથા લૂણું અને ગરમ છે. પરન્તુ કૃમિ અને કફને દૂર

કરતા છે. પરન્તુ યતિ, બ્રહ્મચારી અને વિધવા સ્ત્રીએ કાંસાના પાત્રમાં ભોજન કરવું નિષિદ્ધ છે.

આયસે કાન્તપાત્રે ચ ભોજનં સિદ્ધિકારકમ્ ।

શોથપાણ્ડુહરં વલ્યં કામલાપદમુત્તમમ્ ॥

॥ ૧૧૮ ॥

અર્થ:—લોહાના અથવા કાન્ત (એક જાતનું લોહ)ના પાત્રમાં કરવું ભોજન સિદ્ધિ દાતા છે, અને સોજા (શોથ) તથા પાણ્ડુરોગ અને કમળાના રોગને દૂર કરના છે અને બળ આપનાર છે. પરન્તુ ગૃહસ્થને માટે લોહાના પાત્રમાં જમવું નિષિદ્ધ છે.

આયસેન તુ પાત્રેણ યદન્નમુપદીયતે ।

ભોક્તા વિષ્ટાશનં શુંક્તે દાતા તુ નરકં વ્રજેત્ ॥ મવિ પુ. ત્રા. પ. સ. ૧૮૪-૨૪ ॥

અર્થ:—લોહાના પાત્ર વડે જે અન્ન આપવામાં આવે છે તેને ખાનાર વિષ્ટા ખાય છે, અને તેનો દાતા નરકમાં જાય છે.

શૈલજે મૃન્મયે પાત્રે ભોજનં શ્રીનિવારણમ્ ।

દારુદ્રવે વિશેષેણ સ્વચિદં શ્લેષમકૃત્તયા ॥

॥ ૧૧૯ ॥

અર્થ:—પથ્થર અને માટીના પાત્રમાં ભોજન કરવાથી શ્રી નષ્ટ થાય છે. તેથી તેમાં ન ખાવું. અને લાકડાના પાત્રમાં ખાવું તે વિશેષ કરીને શ્વિકર છે, અને શ્લેષમને ઉત્પન્ન કરતા છે.

પાત્રં પત્રમયં રુચ્યં દીપનં વિપપાપનુત્ ।

જલપાત્રં તુ તામ્રસ્ય તદભાવે મૃદો દિતમ્ ॥

॥ ૧૨૦ ॥

અર્થ:—પાંદડાનું પાત્ર અર્થાત્ પાંદડામાં ખાવું તે શ્વિકર છે તથા દીપન છે અને વિષ અને પાપને દૂર કરતા છે. જલપાત્ર તો વિશેષ કરીને ત્રાંબાનું હીક છે. તે ન હોય તો માટીનું દિનદારક છે.

પલાશપત્રપત્રેષુ મૃદસ્યો ભોક્તુમર્હતિ ।

બ્રહ્મચારી યતિથૈવ શ્રેયાર્થં ભોક્તુમર્હતઃ ॥

વ્યા. સ્મૃ. અ. ૩-૬૮ ॥

અર્થ:—ગૃહસ્થે પલાશના અને કમલના પાંદડામાં ભોજન કરવું યોગ્ય છે. અને બ્રહ્મચારી તથા મુન્યાસીએ પણ એવને માટે તેમાં જ ભોજન કરવું નોંધ્યું.

વળી કેળ તથા જાંબુડો તથા ફનસ આદિનાં પાંદડાં પણ ભોજનને માટે સારાં છે એમ ધર્મસિન્ધુમાં લખ્યું છે. પરન્તુ આકટો તથા પીપળા આદિનાં પાંદડાંમાં ખાવું નિષિદ્ધ છે.

પાત્રં પવિત્રં શીતં ચ ઘટ્નિતં સ્ફટિકેન યન્ ।

કાચેન રચિતં તદ્વત્તથા વૈદ્યસંભવમ્ ॥

॥ ૧૨૧ ॥

અર્થ:—રૂટિક, કાચ અને વૈદ્યનું જનાવેનું પાત્ર પવિત્ર તથા શીત છે અર્થાત્ હંકું છે.

દૈમરાજતકાંસ્પેષુ પાત્રેષ્વચાત્સદા મૃદી ।

તદભાવે સાધુગન્ધે મૈઘ્યદ્રુમલતામૃ ચ ॥

વ્યા. સ્મૃ. અ. ૩-૬૭ ॥

અર્થ:—ગૃહસ્થે દશેષાં સોનાના, ચાંદીના કે કાંસાના પાત્રમાં ભોજન કરવું નોંધ્યું. અને તે ન હોય તો મુગધવાણું અને પવિત્ર ગ્રસ તથા કાંસા આદિનાં પાંદડાંમાં ભોજન કરવું.

પર્ણપૃષ્ઠેષુ ન મુઝીયાદ્રાત્રૌ દીપં વિના તથા ॥ લિંગ૦ પુ૦ બ૦ ૮૫-૪૨ ॥

અર્થ:—પાંદડાના પૃષ્ઠ ભાગમાં ભોજન ન કરવું. તેમ જાત્રિમાં દીવા વિના ભોજન ન કરવું.

ભિન્નભાષ્ણે ચ રથ્યાયાં પતિતાનાં ચ સોત્રધૌ ।

શૂદ્રશોપં ન મુઝીયાત્સહાન્નં શિશુકૈરંપિ ॥

” ॥ ૪૪ ॥

અર્થ:—તુટેલા વાસણમાં તથા શેરીમાં ખેસીને તથા પતિતની સમીપમાં અને પોતાના નાકર સિવાયના શૂદ્રને ખવરાવતાં બચવું હોય તેવું અન્ન પણ ન ખાવું જોઈએ. તેવા રીતે નાનાં બાળકની સાથે ખેસીને પણ ન ખાવું જોઈએ.

તુટેલાં વાસણ ધરમાં રાખવાની પણ શાસ્ત્રમાં મનાઈ છે.

ભિન્નભાષ્ણં ચ સ્વદ્વાં ચ કુલ્લકુટં શુનકં તથા ।

અમશસ્તાનિ સર્વાણિ યથ્થ વૃક્ષો ગૃહે રુઢઃ ॥ મ. મા. અનુ. પ. મ. ૧૨૭-૧૫ ॥

અર્થ:—તુટેલું વાસણ, તુટેલો ખાટલો, કુકડો તથા શ્વાન અને ધરમાં ઉગેલું વૃક્ષ—એ સર્વ નિકૃષ્ઠ(અપ્રશસ્ત) છે. માટે તે સર્વને ધરમાં ન રાખવાં. કેમકે—

ભિન્નભાષ્ણે કલિં પ્રાહુઃ સ્વદ્વાયાં તુ ધનક્ષયઃ ।

કુલ્લકુટે શુનકે ચૈવ હવિર્નાશનન્તિ દેવતાઃ ॥

” ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—તુટેલા પાત્રમાં કલિનો વાસ છે અર્થાત્ જે ધરમાં તુટેલું વાસણ હોય તેના ધરમાં હમેશાં કલહ રહે છે, અને તુટેલો ખાટલો જેના ધરમાં હોય તેના ધનનો ક્ષય થાય છે. અને જેના ધરમાં કુકડો કે શ્વાન હોય તેના ધરનું હવિષ્ દેવતાઓ સ્વીકાર કરતા નથી. વળી—

વૃક્ષમૂળે ધ્રુવં સત્ત્વં તસ્માદ્વૃક્ષં ન રોપયેત્ ॥

” ॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—વૃક્ષના મૂળમાં હમેશાં સર્પાદિ પ્રાણી (સત્ત્વમ્) રહે છે. માટે ધર આગળ વૃક્ષ રોપવું નહીં.

હવે ભોજનનો ક્રમ આદિ કહે છે.

અશ્રીયાત્તન્મના ભૂત્વા પૂર્વં તુ મધુરં રસમ્ ।

મધ્યેડ્મલ્લવણૌ પશ્ચાત્કટુતિક્તકપાયકાન્ ॥

યો૦ રનિ૦ ॥

અર્થ:—ભોજનમાં ચિત્ત લગાવીને જમવું. અને પ્રથમ મીઠા પદાર્થ ખાવા, મધ્યમાં ખાટા અને ખારા, અને અંતમાં કટુ, તિક્ત તથા કપાય (તુરો) રસ વાળા પદાર્થ ખાવા જોઈએ.

ફલાન્યાદૌ સમશ્રીયાદ્દાહિમાદીનિ બુદ્ધિમાન્ ।

વિના મોચફલં તદ્દદ્વર્જનીયા ચ કર્કટો ॥

” ॥ ૧૨૬ ॥

અર્થ:—બુદ્ધિમાન્ મનુષ્યે દાહમાદિ મધુર ફળને પ્રથમ ખાવાં જોઈએ. પરંતુ કળાં (મોચફલ) તથા કાકડીને પ્રથમ ન ખાવી,

ઘૃતપૂર્વં સમશ્રીયાત્કઠિનં પ્રાક્ તતો મૃદુ ।

અન્તે પુનર્દ્રવાશી તુ ચલારોગ્યે ન મુચ્યતિ ॥

” ॥ ૧૨૦ ॥

અર્થ:—ઘીવાળા અને કઠિન પદાર્થ પહેલાં ખાવા, તે પછી મૃદુ પદાર્થ ખાવા કીધા

અને અન્તમાં દ્રવ્ય પદાર્થ ખાવા નોંધ્યો. તેમ કરવાથી બળ અને આરોગ્યનો ત્યાગ થતો નથી અર્થાત તે બન્યાં રહે છે.

भोजनाग्रे सदा पच्यं लवणाद्रक्षमक्षणम् ।

अग्निसंदीपकं रुच्यं जिह्वाकण्ठविशोधनम् ॥ यो० ૨૦ ॥ ૧૨૨ ॥

અર્થ:—લોગ્ન કરતાં પ્રથમ મીઠું (અથવા સિન્ધવ) તથા આદુ મેળવીને ખાવું તે પચ્ય છે તથા અગ્નિને પ્રદીપ્ત કરતા છે, તેમજ રુચિકર છે. અને જિહ્વા તથા કણ્ઠને શુદ્ધ કરનાર છે.

अत्युष्णान्नं बलं हन्ति शीतं शुष्कं च दुर्जरम् ।

अतिक्लिन्नं ग्लानિકरं युक्तियुक्तं हि भोजनम् ॥ ૧૩૩ ॥

અર્થ:—અત્યન્ત ગરમ અન્ન ખાવાથી બળનો નાશ થાય છે. અને ઠંડા અને સૂકા પદાર્થ બહુ મુશ્કેલીથી પચે છે. અને અતિ ચઢેલા ગ્લાનિ ઉત્પન્ન કરે છે. લોગ્ન તો યુક્તિ પૂર્વક જ કરવું નોંધ્યો. અર્થાત બહુ ગરમ નહીં, બહુ ઠંડા નહીં, બહુ સૂકા પણ નહીં, તેમ બહુ ગળ્યા પણ નહીં એવા પદાર્થ શ્રેષ્ઠ છે.

मधुराद्वर्धते रक्तमम्लान्मज्जाप्रवर्धनम् ।

लवणाद्वर्धते त्वस्थिर्वित्तान्मेदः प्रवर्धते ॥ ૧૩૪ ॥

અર્થ:—મધુર ખોરાકથી રક્તની વૃદ્ધિ થાય છે, ખાટા પદાર્થથી મજ્જા વધે છે, ખારા પદાર્થથી અસ્થિ વધે છે, અને તિષ્ઠુ પદાર્થથી મેદની વૃદ્ધિ થાય છે.

कटुकाद्वर्धते मांसं कपायाद्वर्धते रसः ।

अन्नाच्च वर्धते शुक्रं पद्मादात्વર્धनम् ॥ ૧૩૫ ॥

અર્થ:—કટુ રસથી માંસની વૃદ્ધિ થાય છે, કપાય (તુર) રસથી રસની વૃદ્ધિ થાય છે. અને અન્નથી શુક્રની વૃદ્ધિ થાય છે. આ પ્રમાણે છઠ્ઠે રસથી ધાતુની વૃદ્ધિ થાય છે.

अतिद्रुताशिताहारो गुणान्दोषान्न विन्दति ।

भोज्यं शीतमहृद्यं च स्याद्वિલંघितमन्नत ॥ ૧૩૬ ॥

અર્થ:—બહુ શીઘ્રતાથી ખાનારું મનુષ્ય અન્નના ગુણ અને દોષને બાજીતો નથી. તેમ રંધાઈને તૈયાર થયા પછી બહુ વિલંબે જમ થી તે ખોરાક ઠંડો અને અહુદ્ય અર્થાત ગ્લાનિ ઉત્પન્ન કરનાર થાય છે.

मन्दानलो नरो द्रव्यमात्रां गुर्वो विवर्जयेत् ॥

યો૦ ૨૦ ૧૩૭ ॥

અર્થ:—મન્દાગ્નિવાળા મનુષ્યે ભારે ખોરાક ન ખાવો નોંધ્યો, પણ હલકો ખાવો. હલકો પદાર્થ પણ અધિક માત્રામાં ખાવામાં આવે તો તે પણ ભારે પડે છે. માટે અધિક માત્રાવાળું ન ખાવું નોંધ્યો.

बहु स्तोमकाले वा ज्ञेयं तद्विपमाशनम् ।

आलस्यगौरवाटोपशब्दोश्च कुरुते मदान् ॥

हीनमात्रं तनोः कार्यं करोति च बलक्षयम् ॥

૧૧ ॥ ૧૪૫ ॥

અર્થ — મુ ખોગ- તથા અ પ ખોગક તથા અખજે લીધેના ખોગ- વિષય જાણવો દશ વાગનાનો ખાનાનો સમય હોય જના બાગ કે એ વાગે જમવું અથવા આઠ વાગે વહેલું જમવું તે વિભાગન મહેવાય છે તે વિષય બોજન આલમ્ય તથા શરીરમા ભારેપણ તથા આટાપ (વાયુથી થતો ઉગ્ગનો રોગ અથોત પેગ્ન ફૂલવું) તથા પેગ્મા શબ્દ તથા રોગોને ઉત્પત કરે છે અને ન્યૂન માત્રામા ખાવાથી શરીર કૃશ થાય છે અને શરીરનું બળ ક્ષીણ થાય છે માટે અધિ માત્રા ખાવા ન્યૂન માત્રાનું બોજન તજીને પૂરતું અત લેવું જોઈએ

અપાત્રકાલે શુદ્ધાનો હામમર્થતનુર્નર ।

તૌસ્તાન્વ્યાધીનવાન્નોતિ મરણ ચાધિગચ્છતિ ॥ ,, ॥ ૧૪૬ ॥

અર્થ — બોજનનો સમય થયા વિના ખાનાગ અગમર્થ શરીરવાળો થાય છે તેમજ તે તે અર્થોત્ ભિન્ન ભિન્ન રોગને પગ પ્રાપ્ત છે અર્થોત્ સમય થયા પહેલા ખાનારને અનેક પ્રમાણના રોગ ઉત્પત થાય છે અથવા મરણને પણ પ્રાપ્ત થાય છે

કાલેડ્વીતેડ્વનતો જન્તોર્વાયુનાડ્વહતેડ્વનલે ।

કૃચ્છ્રાહ્નિવન્યતે શુતં ન સ્યાદ્ઙોક્તુ પુનઃ સ્પૃહા ॥ ,, ॥ ૧૪૭ ॥

અર્થ — સમય વીતી ગયા પછી જમનાગ મનુષ્યનો જડગાગિ વાયુ વડે નષ્ટ થવાથી અથવા મન પડી જવાથી ખાધેનું અ યુ પૃથી પડે છે અને ફરી બોજન નવાની ઇચ્છા પણ થતી નથી વળી—

કુક્ષેર્ભાગદ્યં મોજ્યૈસ્તૃતીયં વારિ પૂર્યેત્ ।

વાયો મ્વારણાર્થાય ચતુર્થમપશેપ્યેત્ ॥ ,, ॥ ૧૪૮ ॥

અર્થ — પેગ્મા એ ભાગ અતથી અને ત્રીજો ભાગ જનથી પૂરવો જોઈએ અને વાયુના સચાગને માટે ચોથો ભાગ ગેર રાખવો જોઈએ

આહારનિર્હારવિહારયોગાઃ સદૈવ સદ્ધિર્વિજને વિધેયા ।

હીનદીનશુધાર્તાના પાપપાલ્લંડરોગિણામ્ ॥

કુન્નકુટાદિશુના દષ્ટિર્મોજને નૈવ શોભના ॥ ,, ॥ ૧૪૯ ॥

અર્થ — સતપુરોગોએ બોજન તથા મલમૂતનો સાગ(નિર્હાર) તથા રગ્વ હરવુ (વિહાર) એ સર્વ નિર્જન સ્થાનમા મરવુ જોઈએ કે જ્યા કોઈ નીચ મનુષ્ય અથવા દીન તથા શુધાર્થી પીડિત તથા પાપી કે પાપીડી અથવા ગેગી મનુષ્ય, તેમ મગ્ધા અને કૃતરા ઇત્યાદિની દષ્ટિ પડે નહી, કેમકે તેમની દષ્ટિ પડતી તે સાર નથી

પિત્તમાત્સુહૃદૈચ્છપાકકૃદ્ધંસર્વર્હિણામ્ ।

સારસસ્ય ચક્રોરસ્ય મોજને દષ્ટિરુત્તમા ॥ ,, ॥ ૧૫૦ ॥

અર્થ — બોજન સમયે પિત્ત, માતા, વેદ, રસોઈઓ (પાકકૃત), હસ, મેર (ચર્હિત) સારસ, ચક્રોર, મત્યાદિની દષ્ટિ ઉત્તમ છે

અમોજ્ય વ્રાહ્મણસ્યાન્નં વૃપલેન નિમન્નિતમ્ ।

તથૈવ વૃપલસ્યાન્ન વ્રાહ્મણેન નિમન્નિતમ્ ॥ લ આ. સ. અ. ૫-૯ ॥

અર્થ — જે ભોજનને માટે શરૂ આવીને નિમનપ્ર આપ્યું હોય તેવું આહાર્યનું અન્ન પણ ખાના યોગ્ય નથી, તેવી રીતે જે ભોજનને માટે બ્રાહ્મણે આમન્ત્રણ કર્યું હોય એવું શરૂનું અન્ન પણ નહીં ખાવું જોઈએ.

દિવા કપિત્થઝાયામુ રાત્રૌ દધિનમીષુ ચ ।

ધાત્રીફલેષુ સપ્તમ્યામલક્ષ્મીર્વસતે મદ્રા ॥ જામ્ સ્મૃ. સ્કો. સ. ૬૮ ॥

અર્થ — દિવસે કોડી(કપિત્થ)ની ઝાયામા, ગરિમા દધિ અને રાત્રીમા, અને સપ્તમીને દિવસે આમળાના વૃક્ષમા હમેશા અવલમી રહે છે તેથી ગરિમા દધિ ખાવાની મના છે.

ઘૃતં વા પદિ વા તૈલં વિપ્રો નાઘાન્નલસુતમ્ ।

યમસ્તદથુચિઃ પ્રાહ તુલ્ય ગોમાસમણૈ ॥યાજ્ઞ સ્મૃ. સ્ક. ૧-૧૬૭ અ ૦ટી૦॥

અર્થ — ઘૃત અથવા તેન નખ વડે પાડેલું હોય તે બ્રાહ્મણે ન ખાવું જોઈએ, કેમકે તે ખાવું ગોમાસલક્ષણની તુલ્ય છે એમ ધમ્મ ગ્રંથે છે ધી તેન વગેરેમા આગળાઓ બોળાને પાત્રમા પાડે તેને નખસૂત ગ્રંથે છે માટે તેની રીતે પીગમેડુ ધી વિગેરે નહીં ખાવું જોઈએ.

અત્યમ્પુપાનાન્ન વિપચ્યતેઽન્ન નિરમ્પુપાનાચ સ એવ દોષ ।

તસ્માન્નરો વદ્ધિવિર્યનાય મુદ્ધુમુદ્ધુર્વારિ પિન્દેદભૂરિ ॥ યો ૨ તિન્ય ૦ ૧૫૦ ॥

અર્થ — જમતી વખતે બહુ જલ પીવાથી અન્ન પચતુ નથી, તેમ જન નહીં પીવાથી પણ તે જ હોય છે માટે અગ્નિની વૃદ્ધિ માટે યોડુ(અમૂરિ) જલ પીતા રહેતું જોઈએ.

શુક્તસ્યાદૌ જલ પીતં કાર્શ્યમન્દાગ્નિદોષકૃત ।

મ-યેઽગ્નિદીપન શ્રેષ્ઠમન્તે સ્થાલ્યમ્પદમ્ ॥

સમસ્ત્યલકૃશા શુક્તમધ્યાન્તપ્રથમામ્પુપાઃ ॥

” ॥ ૧૫૧ ॥

અર્થ — ભોજન કરતી વખતે પ્રથમ જે જન પીવામા આવે તો તે શરીરની કૃશતા તથા મન્દાગ્નિ આદિ દોષને કે જે, ભોજનની મધ્યમા પીવેલું જલ જ ગરિનની પાચનશક્તિને વધારે છે, તેની વચમા જલ પીવું જોઈ છે, અને ભોજનની અન્તમા પીધેલું જલ શરીરમા સ્થૂલતા તથા વડેને ઉત્પન્ન કરે છે પરન્તુ ભોજનની આગિ મધ્ય અને અન્તમા જલ પીનાર સમાન રીતે સ્થૂલ અને કૃશ શરીરવાળા હોય છે અર્થાત્ મધ્યમા જલ પીનારનું શરીર ન તો બહુ સ્થૂલ, ન તો બહુ કૃશ હોય છે, એટલે કે સમાન ગ્રંથે છે અન્તમા પીનારનું શરીર સ્થૂલ, અને આદિમા પીનારનું શરીર કૃશ ગડે છે.

તૃપિતસ્તુ ન ચાઙ્ગીયાત્કુચિતો ન પિવેજ્જલમ્ ।

તૃપિતસ્તુ ભવેદ્ગુલ્મી શુવિતસ્તુ જલોદરી ॥

” ॥ ૧૫૨ ॥

અર્થ — તરંગ્યો મનુષ્ય જન પીએ, પરન્તુ ભોજન ન કરે તેવી રીતે બૂખ્યો થયો હોય તે વખતે જલ ન પીએ, પરન્તુ ભોજન કરે તરંગ્યો માણસ ભોજન કરે તો તેને શુભનો રોગ થાય છે અને બૂખ્યો માણસ જન પીએ તો તેને જલોદરનો રોગ થાય છે.

આચમ્ય જલયુક્તાભ્યાં પાણિભ્યાં ચયુપી સ્પૃશેત્ ।

શુસ્ત્વા પાણિતલે ઘૃદ્ધા ચસુપોર્યદિદીયતે ।

” ॥ ૧૫૬ ॥

જાતરોગા વિનश्यन्ति तिमिराणि तथैव च ॥ १५७ ॥

અર્થ — જમી ઝણા પછી કાચળા તથા આચમન કરીને બને દાઘને જળવાળા કરીને તે વડે બને નેત્રોને સ્પર્શ કરવો જોઈએ જોજન કરીને હાથ ધોઈ જે ચતુર્થા લગાવે તો નેત્રમા ઉત્પન્ન થયેલા તિમિર આદિ રોગ નષ્ટ થાય છે

सुक्त्वा च सस्मरेन्नित्यमगस्त्यादीन् सुखाग्रहान् ॥ १५८ ॥

અર્થ — તેની રીતે જોજન કરીને મુખ દેનાર અમૃત્યાન્નિ ઋષિયોને સ્મરણ કરવા જોઈએ અને જોજન પછી મુખશુદ્ધિને માટે જોડતી, લરિગ આદિ વસ્તુનો ઉપયોગ કરવો થોડા છે પરંતુ પાનસોપારીનો ઉપયોગ કરનારો રિવાજ વિરોધ છે તે રીત નથી પાનસોપારીનો ઉપયોગ કરનારને ધડીએ વડીએ તે ખાવાની ટેવ પડે છે હઠધડી લેવાનો અભાવ પડનાથી તે એક પ્રકારના વ્યસન તુલ્ય જ છે તેથી જ્ઞાનિ થાર છે પરંતુ એલચી આદિમા તે દોષ નથી તેનો ઉપયોગ કરનારને તે માગવા લેનાની ઈચ્છા થતી નથી તેથી તે વ્યસન રૂપ થતુ નથી પાનના, રૂંદ દૂર કરવો, ટૂંમિનો નારા કરવો આદિ શુભ વૈદ્યશાસ્ત્રમા કહ્યા છે, તથાપિ તેનો અધિક ઉપયોગ થવાથી દોષ ત્રિગુણ વધ્યા છે

ताम्बूलं नातिसेवेत चिरिक्तो न युभुक्षितः ।

देहदृक्કेशદन्ताग्निશ્રોत्रवर्णरलक्षयः ॥

१ ॥ ૧૬૮ ॥

અર્થ — તામ્બૂલનુ વરોધ એવન કરવુ નહી, તેમજ વળી રસ્તને માટ દના લીધી હોય અથવા બહુ ભૂખ્યો હોય તે વખતે પણ પાન નહી ખાવુ જોઈએ તામ્બૂલનું અધિક સેવન કરવાથી દેહ, નેત્ર, કેશ, દાંત, જડગાનિ, જાન, શરીરનો વર્ણ તથા બધ ક્ષીણ થાય છે વળી—

शोषपित्तानिला क्षम्यादतिताम्रलमक्षणान् ।

ताम्बूलं न द्वितं दन्तदुर्लेक्षणरोगिणाम् ।

विषमूर्जामदार્તાનાं क्षतिना रक्तपित્તિनाम् ॥

१ ॥ ૧૬૯ ॥

અર્થ — પાન સોપારી બહુ ખાતાથી શરીરને શોષ, વાયુ, રક્તનો વિકાર, ઇત્યાદિ દોષ થાય છે વળી દાંત, દુર્ગંધ નેત્ર તથા શરીરને, તથા નિત્ર, મૂર્ઝા તથા મદ્યથી પીડિત હોય તેને, તથા ક્ષનરોગી તથા અતપિત વાગાને પણ તે હિત-કારક નથી ઇત્યાદિ ગરબુથી પાન ન ખાવુ તે જ રીત છે જ્ઞાનના સમયમા કેટલાક લોક કોઈ સ્થાનમા તામ્બૂલના શુભ લખેલા જોઈને તેની પ્રશંસા કરે છે પરંતુ તેમણે તેના દોષોને પણ જોવા જોઈએ વળી—

भुक्त्वा शतपद गच्छेच्छनैस्तेन तु जायते ।

अन्नसंघातशैथिल्यं ग्रीवाजानुकटिमुखम् ॥

યો ૦ ૨૦ નિલ ૦ ૧૯૦ ॥

અર્થ — જોજન કરીને પછી ધીમે ધીમે સો દહમ ચાતવુ જોઈએ તેટલુ ચાલવાથી પેશમા પડેલા અન્નનો હવેલો સિથિલ થઈ જાય છે, અને ગરદન, દીઝણ અને ઠટ ઇત્યાદિ સ્થાનમા આરામ થાય છે

मुक्तोपविशतस्तन्द्रा शयानस्य वलं भवेत् ।

आयुश्च क्रममाणस्य मृत्युर्भावति धावतः ॥

१ ॥ ૧૯૧ ॥

અર્થ — મુક્તોપવિશતસ્તન્દ્રા શયાનસ્ય વલં ભવેત્ । આયુશ્ચ ક્રમમાણસ્ય મૃત્યુર્ભાવતિ ધાવતઃ ॥

અર્થ — જોગન કરીને જોસનાગને તન્દ્રા આવે છે, સુષ્પ જનારને જાગ આવે છે, અને ચાનનાગને આયુ પ્રાપ્ત થાય છે પરંતુ દોડનાગની પાછળ તો મૃત્યુ જ દોડતું આવે છે માટે જોગન કરીને ધીમે ધીમે ચોડુ ચાલીને પછી રાત્રન રત્નુ જો લેઈ છે

શ્વાસાનઘ્રૌ સમુત્તાનસ્તાન્દ્રિ પાર્શ્વ તુ દક્ષિણે ।

તતસ્તદ્દિગુણાન્વામે પશ્ચાત્સ્વપ્નાઘ્રયામુસ્વમ્ ॥ , ॥ ૧૯૨ ॥

અર્થ — પ્રથમ જગા (સમુત્તાન) સુષ્પ રહીને આર શ્વાસ લેવા પછી દક્ષિણ બાજુએ સુષ્પને તેનાથી ભણા એટલે સોળ શ્વાસ લેના અને તે પછી જામે પડખે સુષ્પ રહીને તેનાથી બમણા એટલે બીસ શ્વાસ લેવા પછી પોતાની ઇચ્છાનુસાર સુષ્પ રહેવું અર્થાત્ પોતાને જેવી રીતે સુષ્પ રહેવાથી સુખ થાય તેવી રીતે મરુ ‘સુષ્પ’ હેવાથી નિદ્રા લેવી એવો ભાવ નથી પરંતુ જે પ્રારની પોતાની દીનચર્યા હોય તે પ્રમાણે કરવું

ગ્રામદિશાપામનલો નાભેસ્પર્ગોઽન્તિ જન્તૂનામ્ ।

તસ્માત્તુ ગ્રામપાર્શ્વે શયીત શુક્તમપાર્કાર્યમ્ ॥ , ॥ ૧૯૩ ॥

અર્થ — મનુષ્યેની નાભિની ઉપર ગામા પડખામાં અગ્નિ રહે છે માટે અન્નને પચાવનાને માટે ગામા પડખાને દબાવીને સુષ્પ રહેવું જોઈએ
શયન ખાટલા આદિ ઉપર એટ છે

ત્રિદોષશમની ચત્રવા તૂલી વાતરુપાવહા ।

ભૂશય્યા વૃહણી વૃષ્યા વાષ્પટ્ટી તુ વાતન્ત્રા ॥ , ॥ ૧૯૪ ॥

અર્થ — ખાટલા ઉપર સૂતાથી ત્રિદોષ દૂર થાય છે, અને પથારી ઉપર સુષ્પ જવાથી વાત અને દુઃ દુઃ થાય છે, અને બૃશ્યા બૃહણ અને વૃષ્ય છે અર્થાત્ પુષ્ટિ ૧૦ તથા વીર્ધવર્ધ છે અને વાષ્પટ્ટી અર્થાત્ લાકડાની પાટ નાથુ વધાગનારી છે

સુશય્યાશ્વપન હૃત્ત્વ પુષ્ટિનિદ્રાવૃત્તિમદમ્ ॥ , ॥ ૧૯૬ ॥

શ્રમાનિલહર વૃષ્ય વિપરીતમયોઽન્યથા । , ॥ ૧૯૬ ॥

અર્થ — સુ-૨ સથા ઉપર સૂતાથી ચિત્ત પ્રસન્ન થાય છે, અને પુષ્ટિ નિદ્રા અને વીર્ધની પ્રાપ્તિ થાય છે તથા પરિશ્રમ અને વાયુ દૂર થાય છે, અને વીર્ધ વધે છે અને ખરા ૧ સથા ઉપર સૂતાથી તેથી ઉન્નતુ પશિષ્ણમ આવે છે

નાવિશાલ્યા ન વા મગ્રા નાસમા મલિના ન ચ ।

ન ચ જન્તુમયી શમ્યા સમાતિષ્ઠેદનાપદિ ॥ મવિ પુત્ર વ.અ. ૨૦૫-૧૨૧ ॥

અર્થ — જે પડોળી ન હોય અર્થાત્ સા ડી હોય, અથવા તુટેલી હોય અથવા અસમાન અર્થાત્ ઉચ્ચી નીચી હોય, અથવા મનિન હોય અથવા તો મામ્મુ આદિ જન્તુ વાળી હોય તો તેવી શમ્યામાં આપણે સિનાન અન્ય સમયે દાણ ન મૂકે જવું
વળી ખાટલાનું માપ સિ પચાત્રના નિયમોને અનુસાર હોવું જોઈએ

માનાધિક્યે દરિદ્ર સ્યાન્માનદીને મુક્તસયઃ ।

અર્થ:—ખાટલો અમુક માપ કરતાં મોટો હોય તો મનુષ્ય દરિદ્ર થાય છે, અને નાનો હોય તો મુખની હાનિ થાય છે એવું શાસ્ત્રનું કહેવું છે.

ચતુરશીતિ પર્વાણિ દૈર્ઘ્યેણ પરિકલ્પયેત્ ।

પટ્ટચંગુલાનિ વિસ્તારં મશ્ચકં હસ્તસંમિતમ્ ॥

અર્થ:—ખાટલો લંબાઈમાં ચોરસી આંગળ અને પહોળાઈમાં સાડ આંગળનો નોંધએ. વળી—પ્રાચ્યાં દિશિ શિરઃ ક્ષસ્તં યામ્યાયામપિ ભૂપતે ।

સદૈવ સ્વપતાં પુંખાં ચિપરીતં તુ રોગદમ્ ॥ મધિ.પુ.૩.પ. અ. ૨૦૫-૧૨૨ ॥

અર્થ:—સુતાર મનુષ્યને માટે હમેશાં પૂર્વ કે દક્ષિણ દિશામાં મસ્તક રાખીને સૂઈ જવું શ્રેષ્ઠ છે. બાકીની દિશાઓ તરફ માથું રાખીને સૂવું તે રોગ ઉત્પન્ન કરનાર છે.

દિવા સ્વાપં ન કુર્વીત,યતોઽસૌ સ્યાત્કફાવહઃ ।

ગ્રીષ્મઞ્ચર્ધ્યેષુ ફાલેષુ દિવા સ્વાપો નિષિધ્યતે । યો. ર. નિઃચ. ૨૦૯ ॥

અર્થ:—દિવસની વખતે સૂવું નહીં નોંધએ, કેમકે તેથી કફની વૃદ્ધિ થાય છે. ગ્રીષ્મ ઋતુને છોડી બાકી બધી ઋતુમાં દિવસે સૂઈ રહેવું નિષિદ્ધ છે. પરંતુ જો મનુષ્ય નિત્ય જ દિવસમાં સૂએ છે તેને દિવસે સૂઈ રહેવું વર્જિત નથી.

ઉચિતો હિ દિવા સ્વાપો નિત્યં તેષાં શરીરિણામ્ ।

વાતાદયઃ પ્રકુપ્યન્તિ ચેપામસ્વપતાં દિવા ॥ ૨૧૦ ॥

અર્થ:—જો લોકોને દિવસમાં નહીં સૂઈ રહેવાથી વાતાદિનો પ્રદોષ થતો હોય તેમણે હમેશાં દિવસે સૂઈ રહેવું ઉચિત છે. માટે તેવા મનુષ્યને દિનમાં સૂવું વર્જિત નથી.

ભોજનાત્પ્રાગ્દિવા સ્વાપઃ પાષાણમપિ જીર્ષતિ ।

ભોજનાન્તે દિવા સ્વાપાદ્વાતપિત્તકફોદ્ભવઃ ॥ ૨૧૧ ॥

અર્થ:—ભોજન કરતા પહેલાં દિવસે સૂઈ જવું તે પાષાણને પણ પચાવી દે છે અર્થાત્ દિવસે ભોજન પહેલાં સુવાથી કંકણ પદાર્થ પણ પચી જાય છે. પરંતુ ભોજન કર્યા પછી દિનમાં સુવાથી વાત, પિત્ત અને કફની ઉત્પત્તિ થાય છે.

વ્યાયામં ચ વ્યવાયં ચ ધાવનં યાનમેવ ચ ।

યુદ્ધં ગીતં ચ પાઠં ચ મુદ્ધતં શુક્તૌસ્ત્યજેત્ ॥ ૨૧૨ ॥

અર્થ:—ભોજન કરેલા મનુષ્યે કસરત, સ્ત્રીસમાગમ, દોડવું, રસ્તે ચાલવું, યુદ્ધ કરવું, ગાતું, લાણવું—એ સર્વ એક મુદ્ધતં માત્ર એટલે જો ધડી (૪૮ મીનીટ) સુધી તજવું નોંધએ—વળી—

તામ્રપાત્રે પયઃપાનમુચ્છિષ્ટે ઘૃતભોજનમ્ ।

દુર્ગ્ધં લવણસાર્ધં ચ સઘ્નો ગોમાંસમસ્રણમ્ । ત્ર. વૈ. પુ. ત્ર.સ્. અ. ૨૭-૨૨ ॥

અર્થ:—તાંબાના પાત્રમાં દૂધ પીવું તે, અને એંઠા(જૂઠા) અન્નમાં ઘી નાંખીને ખાવું તે, તથા મીઠું(તીમક) મેળવીને દૂધ પીવું તે સર્વ તાણું ગોમાંસ ખાવા બરાબર છે.

ક્રિતિ ભોજનવિધિનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૩૬. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૪૦

અન્ન મંબન્ધી વિશેષ વિવેચન. *

ઉપગના સર્ગમા જોનાનાદિના ક્રમેનુ નિષ્પણ કરીને આ સર્ગમા અન્ન મંબન્ધી વિશેષ વાતોનુ નિરૂપણ કરવામા આને છે

જોનાનુનું મુખ્ય પ્રયોજન શુધાતી નિરૂત્તિ તથા શરીરનુ બળ ઈત્યાદિ છે તથાપિ વૈદિક ધર્મનો મુખ્ય સિદ્ધાન્ત પરમ પુરુષાર્થ (મોક્ષ) પ્રાપ્ત કરવો તે છે પરન્તુ તે મનની પરિવ્રતના હોય તો જ બની નકે છે અને મનની પરિવ્રત અન્નને આધાર છે એવો શ્રુતિનો સિદ્ધાન્ત છે

તે સમયમા વેદનુ પ્રમાણ નીચે પ્રમાણુ છે —

અન્નમશિત ત્રેધા વિધીયતે તસ્ય યઃ સ્થવિષ્ઠો ઘાતુસ્તપૃરીપ ભવતિ યો મધ્યમસ્તન્માસં યોડણિષ્ઠસ્તન્મનઃ ॥

અંબ૦ અંબ૦ ૬-૫-૧ ॥

અર્થ — મનુષ્યે ખાંદેલુ અન્ન જઠરાગ્નિથી પચીને નવુ ભાગમા વહેંચાઈ ગય છે તેનો જે સ્થૂણ ભાગ તે મન રૂપ થાય છે, મધ્યમ ભાગ રસાદિ ક્રમે પરિણત થઈને માત્ર સાય છે અને અન્નનો જે અત્યંત સૂક્ષ્મ ભાગ છે તે હૃદયને પ્રાપ્ત થઈને હિતા નામની નાડી જોમા પ્રવેશ કરીને વાણી આદિની સ્થિતિને ઉત્પન્ન કરીને મનરૂપે પરિણત થાય છે, અર્થાત્ મનને પુષ્ટિ આપે છે અન્ન ખાવામા ન આવે તો વાણી આદિ ઇન્દ્રિયોમા બોલવા વગેરેની શક્તિ રહેતી નથી તેથી ઇન્દ્રિયોએ પોતાનુ કાર્ય કરવાની શક્તિ કાયમ રાખવા તેને જ અહીં વાળી આદિ ઇન્દ્રિયોની સ્થિતિ ઉત્પન્ન કરવી જોગ હતું છે મનુષ્યોના શરીરની સ્થિતિને માત્ર અન્ન નથા જલ એ જે પદાર્થોની વિશેષ જરૂર છે જેવી રીતે ખાંદેલા અન્નના ત્રણ વિભાગ પડે છે તેની રીતે પીધેના જળના પણ ત્રણ પ્રાગના ભેદ પડે છે તે નીચે પ્રમાણે —

આપ પીતાલ્લેધા વિધીયતે તાસા ય સ્થવિષ્ઠો ઘાતુસ્તન્મૂન ભવતિ યો મધ્યમસ્તલ્લોહિત યોડણિષ્ઠ સમાણ ॥

૧૧ ॥ ૨ ॥

અર્થ — પીધેલા જળના ત્રણ ભાગ પડે છે — તેનો જે સ્થૂળ ભાગ છે તે મૂન થાય છે, તેનો મધ્યમ ભાગ લોહી (રક્ત) રૂપ થાય છે, અને જે સૂક્ષ્મ ભાગ તે પ્રાણ થાય છે

વળી ખાના પીવાના પદાર્થો મધ્યે વત તેન આદિ પદાર્થોને તેજ નબળાથી કહ્યા છે તેના પશુ અન્ન અને જળની પેઠે નજીક ભાગ પડે છે

તેજોડગિતે ત્રેધા વિધીયતે તસ્ય ય સ્થવિષ્ઠો ઘાતુસ્તદસ્યિ ભવતિ યો મધ્યમ સ મજ્ઞા યોડણિષ્ઠઃ સા માર્ ॥

૧૨ ॥ ૩ ॥

અર્થ — ખાવાના ઘનાદિ તેજના નવુ વિભાગ થાય છે — તેનો જે અધુવ ભાગ છે તે દાહન (અગ્નિ) થાય છે, અને જે મધ્યમ ભાગ છે તે મનસ્વરૂપ મને છે, અને જે સૂક્ષ્મ ભાગ છે તે વાળી રૂપ થાય છે કૃત્તાર્થે ખોરાકથી જ વાળુ રૂપ રીતે જોનાવાને સમર્થ થાય છે એ વાત લોના પ્રતિદ છે

આ પ્રમાણે અન્નાદિ વિષયમા અન્નાદિ રૂપ જ મન આદિ હતું છે —

અન્નમયં हि सोम्यमनः आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वाक् ॥

જા૦ ૩૫૦ અ. ૬-૫-૪ ॥

અર્થ — હે સોમ્ય (પ્રિય-મન) ! અન્નમય જ મન છે, જળમય જ પ્રાણ છે, અને તેજોમયી જ વાણી છે

આ યુતિએ મનને અન્નમય, પ્રાણને જલમય, અને વાણીને તેજોમય કહી છે માટે મનુષ્યે ડમાવાના ઉપાય અળ-ધી તથા અતના પ્રકાર (બેદ) સળવી પણ વિશેષ વિચાર કરવો જોઈએ

પોતપોતાની ડમાઈના દોષવી તથા સ્વસાવના દોષથી ટલાક અન્ન ખાવાની મનાઈ કરી છે, તેનું નીચે પ્રમાણે વિવેચન છે

वैणाश्च वद्धाश्च कदर्यचौराः क्लीनाभिश्चस्ता गणिकाश्च यास्तु ।

ये वृद्धिजीवा गरदासका ये तेषां न भोज्य एतन्नं द्विजातेः ॥

શ્રુ૦ પા૦ સ્મ૦ અ૦ ૪-૨૬૮ ॥

અર્થ — વીણા વગારીને જીવન ચલાવનાર, ઝેદી, કૃપણ, ચોર, નપુસક, અપગંધી, શુશુક, રૂપીઆનું બાજુ (વૃદ્ધિ) લઈને જીવન ચલાવનાર, રિપ દેનાર, અને જુગારી-એ સર્વેનું અન્ન દ્વિ-ગતિએ ખાવા યોગ્ય નથી (મિનાક્ષગમા વાસ—વેણુ નાપીને જીવન ચલાવનાર એમ લખ્યું છે પરંતુ તે અસત્યદ્ર શરણ છે, તેથી તેનું અન્ન ખાવું પ્રથમથીજ પ્રાપ્ત નથી તેથી અહીં વાસનો ધધો કમીને જીવન ચલાવનાર સળધી નિષેધ ન સમજવો વળી ગણિકા શબ્દનો અર્થ અહીં નીચે પ્રમાણે જાણવો —

मृते भर्तरि या नारी रहस्यं कुरुते पतिम् ।

तत्तु वैज्ञावयेद्गर्भं सा नारी गणिका स्मृता ॥ શ્રુ.પા.સ્મૃ.અ.૫-૩૫૪ ॥

અર્થ — પતિના મૃત્યુ બાદ જે સ્ત્રી ગુપ્ત રીતે પતિ કરે છે અને તે ગર્ભને પાત કરે છે તેની ‘ગણિકા’ એવી સજા છે)

क्रानुरा क्रुद्धचिक्त्सिमाश्च या पुथ्वली यौ च विरुद्धसू ।

व्रात्योग्रमत्ता अवलाजिताश्च स्यान्नाग्रमेपापदनं द्विजस्य ॥ , ॥ ૨૬૯ ॥

અર્થ — કર દિસક ગ્રવલાવવાળા, રાગી, ક્રોધી, વદ, બલિચારીણી સ્ત્રી, વિરોધી, શત્રુ, માતૃ અર્થાત્ સમય પર જેનો સસ્કાર થયો નથી, બીજાને દુઃખ દેનાર (ઉગ્ર), ધન આદિથી મત્તા, અને સ્ત્રીને સ્થીચૂત એ સર્વેનું પણ અન્ન દ્વિ-ગતિએ ખાવા યોગ્ય નથી

ये दांभिका ये च भुवर्णमारा उच्छिष्टभोजी पतितश्च यश्च ।

येऽपुत्रभार्या बहुयाचका ये विप्रस्य चैतेऽपि न भोज्यघान्याः ॥ , ॥ ૨૭૦ ॥

અર્થ — વળી પાપડી, સોની, બીજાનું જીરું ખાનાર, પતિત જેને સ્ત્રી પુત્ર નથી તેના અને બહુ યાચના કરનાર—તેમનું પણ અન્ન બ્રાહ્મણ આદિને ખાના યોગ્ય નથી અહીં ‘બહુયાચક’ શબ્દનો અર્થ નીચે પ્રમાણે છે —

વહ્નિ યાચતે યસ્તુ વર્ણવાદૌથ નિત્યશઃ ।

મ્લેચ્છૌથ શૌણ્ડિૌથૈવ ॥ ૩૧૦ ॥

અર્થ:—જે દમેશાં ઘણા લોક પાસે તથા સંકર જાતિઓ પાસે, તથા મ્લેચ્છો પાસે અને દારૂ વેચનાર અને બનાવનાર પાસે ગાયના કરે છે તેને ‘બહુયાચક’ કહે છે.

યે સોમશસ્ત્રાંશુક્તામ્રતક્રસીરાજ્યમાંસં લવણાજિનાનિ ।

ક્ષોમાનિ લાક્ષા ચ તિલાન્ ફલ્યાનિ વિક્રીણતેડદ્વં ન તુ મોજ્યમેપામ્ ॥૨૭૧॥

અર્થ:—વળી જે લોક સોમવધો, તલવાર આદિ શસ્ત્ર, સૂતર રેશમ આદિનાં વસ્ત્ર, ત્રાંણુ, તક (હાથ), દૂધ, ઘી, માંસ, મીઠું, ચામડું, અળસી અને શણુનાં વસ્ત્ર, લાખ, તલ અને કળ વેચનાર છે તેમનું પણ અન્ન ન ખાણું જોઈએ.

જીવન્તિ મિથ્યા ધ્રુવયાનપાનકર્મારકા યેડપિ ચ તન્તુવાયાઃ ।

રાજા નૃસંસો રજકઃ કૃત્ત્વો મોજ્યાશના નૈવ ચ દિસકાશ્ચ ॥ ૨૭૨ ॥

અર્થ:—વળી મિથ્યા વ્યવહારથી જીવન ચલાવનાર, પૈસા લઈને મહા ઉકાવનાર, દારૂડીઆ, લુદાર, વણકર, અધર્મી રાજા, નૃસંસ, ધોળા, કૃત્ત્વ, તથા પ્રાણીઓની હિંસા કરનાર, (અહીં ‘નૃસંસ’ શબ્દનો અર્થ નીચે પ્રમાણે છે:—મર્દ્ય પેયમયો લેહો યચ્ચાન્ય-ત્સ્યાદુભોજનમ્ પ્રેક્ષમાણેષુ યોડદ્વોધાન્નૃસંસમિતિ તં વદેત્ ॥ મ. મા.શા.પ.અ. ૧૬૪-૧૧ ॥ ભક્ષ્ય, પેય, લેહ વગેરે કાંઈ પણ સ્વાદિષ્ટ પદાર્થ ખીજના દેખતાં કાંઈને આપ્યા વિના ચોકડો ખાનાર નૃસંસ કહેવાય છે.)

યે ચૈલધાવાશ્ચ મુરાકૃતા યે પૈશુન્યવાચો જનૃત્વદાશ્ચ ।

યે વન્દિનો યેડપિ ચ ચક્રિકાશ્ચ વિમસ્ય ચૈતેડપિ ન મોજ્યસસ્યાઃ ॥૨૭૩॥

અર્થ:—વસ્ત્ર ધોનાર, દારૂ બનાવનાર, આટી કરનાર, મિથ્યા બોલનાર, ચારણ તથા ચક્રિક અર્થાત્ પાણી પીતનાર (તેરી)—એમનું અન્ન ખાતાશુદ્ધિએ ખાવા યોગ્ય નથી. વળી—

મધ્યાસવમધુચ્છિદ્રધિદુગ્ધરસોદનાઃ ।

મનુષ્યફલમુજાશ્ચ કુગમૃતપુષ્પચીરુઃ ॥

” ॥ ૨૭૪ ॥

ફૌશેયકેનકુતયાસ્તારવૃક્ષરસાસ્તથા ।

શાકૈકગાફિષ્ણાકં ગન્ધાનોપધિમૂલકાઃ ॥

” ॥ ૨૭૫ ॥

વિક્રીણન્તિ ય ણતાનિ વસ્તૂનિ મનુજાધમાઃ ।

તેપામદ્વં ન મોક્તવ્યં સહોપપતિવેદ્મનઃ ॥

” ॥ ૨૭૬ ॥

અર્થ:—મધ, આસવ, મીઠું (મધુચ્છિદ્ર), દહીં, દૂધ, મધુર વગેરે રસ, રાંધેલું અન્ન, મનુષ્ય, ફલ, મુંજ, કુશ, ચૃનિશ, પુષ્પ, વેદ. તથા પદ્મજ, કેશ અર્થાત્ બનાવરી કેશ, ચામર નેપાલી કંજ અદિ (કુખ), આઘાં ગોળી(નાર), વૃક્ષોના રસ(ચંદર), શાક, ધોડા વિગેરે એક ખરીવાળાં પ્રાણી (એકચક્ર), બોળ, અત્તર કુલેચ આદિ ગુણધાર પદાર્થ તથા ઔષધિ, આ સર્વ પદાર્થોને જે વેચે છે તેના અધમ લોકોનું અન્ન અમદ્ય છે. અને જેના પરમાં નાર(ઉપપતિ) છે તેનું અન્ન પણ ખાવા યોગ્ય નથી.

યોડલપશશ્ચ કદર્યસ્ય શુક્તીતાન્નં દ્વિજાધમઃ ।

તદ્ગુણાચ્છૂદ્રવત્સઃ સ્પાન્મૃતો વિદ્યુકરો ભવેત્ ॥ બૃ. પા. સ્મ. અ. ૪૨-૭૭ ॥

અર્થઃ—જે કાંઈ મનુષ્ય યોડા પણ કૃપણ મનુષ્યનું અન્ન ખાય છે તેવો અધમ દ્વિજાતિ છે, અને કૃપણના અન્નના ગુણથી તે મનુષ્ય શુદ્ધ તુલ્ય થઈ જાય છે, અને મરણ પછી પ્રાપ્તો મુઆર જન્મે છે. કદર્ય કાને કહેવો તે કહે છે

આત્માનં ધર્મકૃત્યં ચ પુત્રદારૌશ્ચ પીડયન્ ।

હોમાયઃ પિતરૌ મૃત્યાન્સ કદર્યં ઇતિ સ્મૃતઃ ॥

યા. સ્મ. અ. ૧ સ્લો ૧૬૪ અ. ટી. ,, ॥ ૨૭૭ ॥

અર્થઃ—જે મનુષ્ય લોભથી પોતાના શરીરને, પુત્રને, સ્ત્રીને, માતાપિતાને, તથા સેવક જનોને પીડે છે તેમ ધર્મકૃત્યને પણ પીડે છે અર્થાત્ તે કરતો નથી એવો મનુષ્ય કદર્ય કહેવાય છે.

રાજાન્નં તેજ આદત્તે શૂદ્રાન્નં બ્રહ્મવર્ચસમ્ ।

આયુઃ સુવર્ણકારાન્નમવીરાયાશ્ચ યોપિતઃ ॥ મ. મા. શા. પ. અ. ૩૬-૩૭ ॥

અર્થઃ—રાજાનું અન્ન તેજને હરણ કરે છે, અસત્ શૂદ્રનું અન્ન બ્રહ્મતેજને હરણ કરે છે, સોનીનું અન્ન આયુને ક્ષીણ કરે છે, અને સોનીના અન્નની તુલ્ય સુવર્ણવશિક (ચોકસી)નું અન્ન પણ નિષિદ્ધ છે, તથા જે સ્ત્રીને પુત્ર નથી (અવીર) તેનું અન્ન ખાવાથી પણ આયુ ક્ષીણ થાય છે.

દશમૂનાસમં ચક્રં દશચક્રસમો ધ્વજઃ ।

દશધ્વજસમો વૈશો દશવૈશસમો નૃપઃ ॥

મ. સ્મ. અ. ૪-૮૫ ॥

અર્થઃ—પ્રાણીઓની હત્યા કરવાના સ્થાનને સૂના કહે છે. તેવા દસ કસાઈ તુલ્ય એક તેહી છે; દસ તેહી બરાબર એક કલાલ (દાડ વેગીને જીવન અધાવનાર-ધ્વજ) છે; દસ કલાલની તુલ્ય એક વૈશ અર્થાત્ વૈશ્યા રાખીને તેના દુરાચાર દ્વારા જીવન અધાવનાર છે; અને દસ વૈશની સમાન એક રાજા છે. પરંતુ અહીં અધર્મી રાજાનું ગ્રહણ છે.

દશમૂનાસહસ્રાણિ યો વાહયતિ સૌનિકઃ ।

તેન તુલ્યઃ સ્મૃતો રાજા ધોરસ્તસ્ય પ્રતિગ્રહઃ ॥ મ. સ્મ. અ. ૪-૮૬ ॥

અર્થઃ—પ્રાણિહત્યા કરીને માંસ વેચનારનું નામ સૌનિક છે. તેવા દશહજાર સૌનિકના તુલ્ય એક રાજા છે એમ નનવાદિક ઋષિઓએ કહ્યું છે. તે ક્ષત્રિય હોવા છતાં પણ તેનો પ્રતિગ્રહ કરવો બહુ ભયંકર છે. અક્ષત્રિય રાજાનો તો પ્રતિગ્રહ લેવો જ નિષિદ્ધ છે.

નાદોચ્છૂદ્રસ્ય પકાન્નં વિદ્વાનશ્રાદ્ધિનો દ્વિજઃ ।

આદદીદામમેવાસ્માદવૃત્તાવેકરાત્રિકમ્ ॥

,, ॥ ૨૨૩ ॥

અર્થઃ—શ્રાદ્ધ તથા પંચયજ્ઞ રહિત એવો જે અસત્ શૂદ્ર તેનું પકવાન શાસ્ત્રવેતા દ્વિજાતિ ન ખાય. પરંતુ બીજું અન્ન ન મળે તો (અવૃત્તો) તેની પાસેથી એક રાત્રિના નિર્વાહ પૂરતું કાચું અન્ન લે. આ શ્લોકમાં જે શાસ્ત્રમાં શૂદ્રનું અન્ન ખાવાનો નિષેધ કર્યો છે ત્યાં

સર્વ પંચયજાદિ રહિત અસત શૂદ્રના અગ્રનો જ નિષેધ સમજવો. પંચયજાદિ ન કરવો તે જ અસત શૂદ્રનું લક્ષણ છે. વળી—

મત્તકુદ્ધાતુરાણાં ચ ન મુક્તીત કદાચન ।

કેશકીટાવપર્ણં ચ પદા સ્પૃષ્ઠં ચ કામતઃ ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૪-૨૦૭ ॥

અર્થ:—મત્ત, કુદ્ધ, રોગી—એમનું અન્ન ન ખાવું. તેમ વાળ, કીકા, આદિના મંસર્ગથી દુષ્ટ થયેલું અન્ન પણ ન ખાવું. વળી જાણી ભેદને પગનો સ્પર્શ કર્યો હોય તેવું અન્ન પણ ન ખાવું.

ભૂષણાવેશિતં ચૈવ સંસ્પૃષ્ઠં ચાપ્યુદકયયા ।

પત્ત્રિણાવલીઢં ચ શુના સંસ્પૃષ્ઠમેવ ચ ॥ ૨૦૮ ॥

અર્થ:—બ્રૂણહત્યા તથા અહહત્યા આદિ કરેલા પતિતની દષ્ટિ પડી હોય તે અન્ન, રજઃવશાએ સ્પર્શ કરેલું, પક્ષીએ ખાધેલું, અને કુતરાએ સ્પર્શ કરેલું અન્ન નહીં ખાવું જોઈએ. (ગર્ભ તથા બાલકને બ્રૂણ કહે છે. અને કાષ્ઠ ઢેકાણે બ્રૂણહાનો અર્થ અહહત્યારો પણ લખ્યો છે.)

ઠાવેવાશ્રમિણૌ મોઙ્યૌ વ્રહ્મચારી મૃદી તથા ।

મુનેરન્નમમોઙ્યં સ્માત્સર્વેષાં લિંગિનાં તથા ॥ યાજ્ઞ.સ્મૃ.અ.૧-૧૬૭ અ.ટી. ॥

અર્થ:—વળી અહહચારી અને મૃદસ્થ એ બે આશ્રમીનું જ અન્ન લેવા યોગ્ય છે. મુનિ (મન્યાસી)નું અન્ન ખાવા યોગ્ય નથી, તેમજ કાષ્ઠપણ પ્રકારનું લિંગ ધારણ કરનારનું અન્ન પણ ન ખાવું જોઈએ. (કાપાય વસ્ત્ર, તમમુદ્રા, આદિનું નામ લિંગ છે.)

સૂતકે મૃતકે શુંકે મૃદીતે શશિમાસ્કરે ।

છાયાયાં હસ્તિનો શુંકે ન ભૂયઃ પુરુષો ભવેત્ ॥

અર્થ:—મરેલાના સૂતકવાળાનું જે ભોજન કરે છે, તથા ચન્દ્ર અને સૂર્યના ગ્રહણ વખતે જે ભોજન કરે છે, તથા ગરુડાના નામના યોગમાં જે ભોજન કરે છે તેને ફરી પુરુષનો જન્મ મળતો નથી.

ગવાં ચાત્રમુપઘાતં ઘુણાન્નં ચ વિશેષતઃ ।

ગજાન્નં ગણિકાન્નં ચ વિદુષાં ચ જુગુપ્સિતમ્ ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૪-૨૦૯ ॥

અર્થ:—જે અન્નને ગાયે સ્પર્ધુ હોય તે, તથા “અન્નક્ષેત્રાદિકામાં કાર્ધ ખાનાર છે?” એવો પોષાર કરીને આપવામાં આવતું અન્ન, સમૂહનું અન્ન, વેશ્યાનું અન્ન, તથા શાસ્ત્રવેતાઓએ જેને નિન્દિત ગણ્યું હોય તેવું અન્ન એ સર્વ અન્ન-ખાવાનો નિષેધ છે. વળી—

સ્તેનગાયક્રયોશ્વાન્નં તક્ષ્ણો વાર્ધુષિકસ્ય ચ ।

દીક્ષિતસ્ય કદર્યસ્ય વદ્ધસ્ય નિગડસ્ય ચ ॥ ૨૧૦ ॥

અભિશસ્તસ્ય પન્ડસ્ય પુંથલ્યા દાંભિકસ્ય ચ ।

શુક્તં પર્યપિતં ચૈવ શૂદ્રસ્યોચ્છિષ્ટમેવ ચ ॥ ૨૧૧ ॥

અર્થ:—ચોર, ગાયનથી જીવિકા ચલાવનાર, સુતારના ધંધાથી જીવન ચલાવનાર, નિષિધ વૃદ્ધિ (બ્યાજ)ના ધંધાથી જીવન ચલાવનાર, યજ્ઞમાં દીક્ષિત, કૃપણ, ખેડીથી ખાધેલો (૨૧૦), લોકોએ જેને મહાપાતકી ઠરાવ્યો હોય, નપુસક, વ્યભિચારિણી સ્ત્રી, દાલિક અર્થાત્ કપટપૂર્વક ધર્માચરણ કરનાર ઇલાદિતુ અજ ન ખાણું જોઇએ. તથા શુક્રા એટલે જે પદાર્થ સ્વભાવથી મધુર હોય, પરન્તુ હઠી કે આંગલી આદિના સંસર્ગથી ખાટો થયો હોય, તેમ જે અજ વાસી અર્થાત્ આગલા દિવસે જનાવેલું હોય તે પણ ન ખાણું જોઇએ. તેમજ = અસત્ શબ્દનું તથા કોઇનું ઉચ્છિદ્ર અજ પણ ન ખાણું જોઇએ.

ધર્મધ્વજી સદા લુબ્ધશ્ચાગ્રિકો લોકદમ્બકઃ ।

વૈદાલવ્રતિકો જ્ઞેયો હિંસ્રઃ સર્વામિસંઘકઃ । મ. સ્મૃ. અ. ૪-૧૯૫ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય ધણા લોકોની સામે દાનાદિક ધર્માચરણ કરે છે અને પોતે તથા ખીજા મનુષ્યો દ્વારા પણ લોકોમાં પોતાના ધર્મની ખ્યાતિ ફેલાવે છે તેનું ધર્માચરણ એક ધર્મની પેઠે સર્વને જણાવવાને માટે છે. માટે પૂજા પ્રતિષ્ઠા આદિને માટે કપટથી ધર્માચરણ કરે છે તેને ધર્મધ્વજ, પાખાંડી, આદિ નામથી કહે છે. એવો ધર્મધ્વજ, તથા સદા લોભી (ખીજના ધનની ઇચ્છા કરનાર), તથા કપટ ભરેલો વ્યવહાર કરનાર, તથા લોકોની ધાપણુ ઓળવનાર, તથા ખીજની હિંસા કરવાની સલાહવાળો તથા ખીજના ગુણને સહન ન કરી શકવાથી સર્વના ઉપર આક્ષેપ કરનાર(સર્વામિસંઘકઃ)—એ સર્વને વૈદાલવ્રતિક સમજવા. બિલાડી પ્રાય કરીને હાંદર આદિને ભારી ખાવા માટે ધ્યાનનિષ્ઠ મનુષ્યની પેઠે શાન્ત બેસી રહે છે. તેની માફક જ પાખાંડી મનુષ્યનું ધર્માચરણ છે એવો નિશ્ચય થાય છે. માટે તેને વૈદાલવ્રત વાળો કહે છે.

યસ્તુ નિન્દેત્પરં જીવં પ્રશંસત્યાત્મનો ગુણાન્ ।

સ વૈ વાર્ધુપિકો નામ વ્રહ્મવાદિષુ ગર્હિત ॥ યાજ્ઞસ્મૃ. અ. ૧-૧૬૧ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય ખીજની નિન્દા કરે છે અને પોતાની સ્તુતિ કરે છે તેનું નામ વાર્ધુપિક છે. વિદ્વાનોમાં તે નિન્દિત હોય છે.

અધોદષ્ટિર્નૈષ્ઠતિકઃ સ્વાર્થસાધનતત્પરઃ ।

શત્રો મિથ્યાવિનીતશ્ચ વકવ્રતત્ત્વરો દ્વિજઃ ॥ મન્સૂં ૪-૧૯૬ ॥

અર્થ:—આંદર કપટ રાખીને પોતાનો વિનય પ્રકટ કરવાને નીચું જોનાર અને જે દિજ નિષ્કુરતાથી વ્યવહાર કરનાર(નિષ્ઠતિક) છે, તથા જે ખીજને હાનિ પહોંચાડી પોતાનો સ્વાર્થ સાધનાર છે, તથા જે શક અર્થાત્ ટેકા સ્વભાવવાળો છે, તથા કપટયુક્ત વિનયવાળો છે તેને વકવ્રતી મનુષ્ય સમજવો જોઇએ. ખગલો વિશેષ કરીને માછલી આદિ પ્રાણીને પકડવાની ઇચ્છાથી ધ્યાન લગાવી બેસે છે અને ધીમે ધીમે ચાલે છે, તેવી રીતે વકવ્રતી પણ લોકોને વંચન કરવાને માટે કપટ વ્યવહાર કરે છે. એવા વૈદાલવ્રત તથા વકવ્રત કરનારનું અજ પણ ખાવા યોગ્ય નથી.

યે વકવ્રતિનો વિપ્રા યે'ચ માર્જારલિન્નિનઃ ।

તે પતન્ત્યન્ધતામિસ્રે તેન પાપેન કર્મણા ॥

” ॥ ૧૯૭ ॥

અર્થ:—જે વિગ્રો બ્રહ્મચરિવાળો તેમજ જેઓ બૈરાવવતવાળા છે તે સર્વે તે જ પાપકર્મથી અન્ધનામિત્ર નામના નરકમાં પડે છે.

ચિકિત્સકસ્ય મૃગયોઃ કુરસ્યોચ્છિદ્રમોગિનઃ ।

ઉગ્રાન્નં સૂતિકાન્નં ચ પર્યાચાન્તમનિર્દશમ્ ॥

”

॥ ૨૧૨ ॥

અર્થ:—વૈદ્યના ધંધાથી જીવન ચલાવનારનું, તથા શિકાર વડે જીવન ચલાવનાર(મૃગયુ)નું, તથા શૂર માણસનું, તથા નિષિદ્ધ ઉચ્છિદ્ર ખાનારનું, તથા ઉગ્રનું અર્થાત્ બીજાને દુઃખ દેનારનું અન્ન, તેમજ સૂતિકાન્ન એટલે સૂતિકાના ઉદ્દેશથી જે કાંઈ કર્મ કરવામાં આવતું હોય તેનું અન્ન, તથા એક પકિતમાં ખેસીને ખાનાર મધ્યેથી કોઈ એક અન્નનું આચમન કરી લે તે ખાકીના જન્મનારનાં પાત્રમાં ખાકી રહેલું અન્ન—એ સર્વે અન્ન ખાવા યોગ્ય નથી. (સર્વ જન્મતા હોય તે દરમ્યાન તેમાંના એક અતિમ આચમન કરી લે તે તે અન્ન પર્યાચાન્ત કહેવાય છે.)

અને સૂતિકાન્ન ખાવાનો નિષેધ આગળ કહેવાનો છે. તે પશુ ન ખાવું જોઈએ.

યાત્રવત્યકમરમૃતિમાં પર્યાચાન્ત ને બદલે પર્યાયાન્ન પાઠ છે. એક માણસનું અન્ન બીજાની દ્વારા આપવામાં આવે તેને પર્યાયાન્ન કહે છે, જેમકે શરૂનું અન્ન છાત્રાણુ દ્વારા અથવા છાત્રાણુનું અન્ન શરૂદ્વારા.

અનર્ચિતં વૃથા માંસમવીરાયાથ ચોપિતઃ ।

દ્વિપદન્ને નર્ગર્પન્નં પતિતાન્નમવશ્યુતમ્ ॥

”

॥ ૨૧૩ ॥

અર્થ:—કોઈ સત્કાર કરવા યોગ્ય છે છતાં સત્કાર વિના અવશ્યપૂર્વકે આપેલું અન્ન ખાવા યોગ્ય નથી. તથા દેવતા આદિના ઉદ્દેશથી જે માંસ આપવામાં આવેલું નથી એવું માંસ તથા પતિ અને પુત્રથી રહિત સ્ત્રીનું અન્ન ખાવા યોગ્ય નથી. વળી શત્રુનું અન્ન, તથા નગરનું અન્ન અર્થાત્ નગરના સમષ્ટિ લોકોનું એકઠું કરીને બનાવેલું અન્ન, તથા પતિતાનું અન્ન તથા કોઈએ મૃત્યુ હોય અથવા ઈંકના છાંટા ઉડેલું હોય તેવું અન્ન, સર્વે ખાવા યોગ્ય નથી. આ શ્લોકમાં નગરી(નગર) શબ્દ પડેલો છે, તેનો અર્થ નીચે પ્રમાણે છે:—

પુણ્યક્રિયાદિનિપુણૈશ્ચાતુર્વર્ણ્યજનૈર્ષુતમ્ ।

અનેકજાતિ સંવદ્ધાનેકશિલ્પિસમાકુલમ્ ।

સર્વદૈવતસંવદ્ધં નગરં ત્વમિધીયતે ॥

શબ્દસ્તોમ મહાનિધિઃ ॥

અર્થ:—પુણ્ય કર્મ કરવામાં સમર્થ તથા ચારે વર્ણોના લોકથી યુક્ત હોય, તથા અનેક જાતના મનુષ્ય જેમાં રહેતા હોય, તથા અનેક પ્રકારની કલા અને વિદ્યાને જાણનાર જેમાં ધણા હોય, તથા વિષ્ણુ આદિ પંચાયતન દેવતાયુક્ત હોય—તેને નગર કહે છે.

તે નગરના સમષ્ટિ લોકોનું અન્ન ને ખાવું જોઈએ. અને માંસ ખાવું નિષિદ્ધ છે, છતાં જે ઊંડી શક્તી નથી માટે તેને અર્ચિત માંસ ખાવાનું કહ્યું છે. તેથી અર્ચિત માંસ ખાનારનું અન્ન બીજા માંસાહારી ખાઈ શકે છે એવા ઉપરના(૨૧૩)મા શ્લોકનો ભાવ છે. અને જે કદાપિ માંસ ખાતો નથી એવા ઉત્તમ છાત્રાણુદિ ઉત્તમ આર્ય પ્રગતને માટે માંસાહારીઓનું અન્ન ખાવું હમેશાં નિષિદ્ધ છે.

પિથુનાતૃતિનોથાન્નં ક્રતુવિક્રયિણસ્તથા ।

સૈલ્લપતુજવાપાન્નં કૃતદ્રવ્યાન્નમેવ ચ ॥

”

॥ ૨૧૪ ॥

અર્થ:—ચાડી ચુગલી કરનારનું તથા જૂઠી સાક્ષી આદિ મિથ્યા લાખણ કરનારનું તથા કૃતવિક્રમીનું અર્થાત્ “મેં કરેલા આ સત્કર્મનું” ફળ તમને મળે ” એમ કહીને તેની પાસેથી ધન લઈને તે ફળને વેચનારનું, તથા નટનું, અને પણકર, દરજી, આદિનું અન્ન તથા કૃત્તવ્ય એટલે ઉપકારને બદલે અપકાર કરનારનું અન્ન પણ ખાવા યોગ્ય નથી. વળી—

કર્મારસ્ય નિષાદસ્ય રજાવતારકસ્ય ચ ।

સુવર્ણકર્તુર્વેણસ્ય શસ્ત્રવિક્રયિણસ્તથા ॥

” ॥ ૨૧૫ ॥

શ્વયતાં શૌણ્ડિકાનાં ચ ચૈલનિર્જેજકસ્ય ચ ।

રક્તકસ્ય તૃશંસસ્ય યસ્યચોપપતિર્ગૃહે ॥

” ॥ ૨૧૬ ॥

મૃપ્યન્તિ યે ચોપપતિં સ્ત્રીજિતાનાં ચ સર્વશઃ ।

અનિર્દશં ચ પ્રેતાન્નમતૃષ્ટિકરમેવ ચ ॥

” ॥ ૨૧૭ ॥

અર્થ:—તથા લુહારનું, નિષાદનું, તથા પહેલાં કહેલા નટ અને ગાયન કરનારથી ભિન્ન બીજા વેશ બદલીને લોકને રંજન કરીને જીવિકા ચલાવનારનું, સોનીનું, વાંસ કાપીને તેના ઉપર જીવન ચલાવનાર(વેણુ)નું તથા શસ્ત્ર વેચનારનું અન્ન (૨૧૫), તેમજ નીચની સેવાથી જીવન ચલાવનાર, દારૂ વેચનાર, ધોળી, વસ્ત્ર રંગનાર, તૃશંસનું તથા જેના ઘરમાં જર હોય તેનું અન્ન (૨૧૬), તથા જે મનુષ્ય પોતાની પત્નીને જર છે એ બાજુના છતાં તેની ઉપેક્ષા કરે છે તેનું, તથા સર્વ કર્મમાં જે સ્ત્રીને અધીન છે તેનું, સતકના દશ દિવસ જેના પુરા થયા નથી તેનું તથા પ્રેતાન્ન અર્થાત્ મૃતના સૂતકવાળાનું અન્ન, તથા પ્રેતાને પ્રસન્ન કરે તેનું ન હોય એવું—એ સર્વ અન્ન ન ખાવું નિષિદ્ધ. વળી—

સમાસમાધ્યાં વિપમસમે પૂજાતઃ ।

ગૌ. ધ. સ્મ. અ. ૧૭, સૂ. ૧૮ ॥

અર્થ:—વિદ્યા તથા કુલ આદિમાં તુલ્ય હોય એવી વ્યક્તિઓની પ્રમાદ આદિ નિમિત્તથી જે વિધમ પૂજા કરે છે, અને વિદ્યા આદિમાં જે સમાન ન હોય તેમની સમાન પૂજા કરે છે તેનું પણ અન્ન ન ખાવું. (અહીં પૂજનો અર્થ આસન, ભોજન, આદિ વડે સત્કાર કરવો તે છે.) પરન્તુ—

શૂદ્રેષુ દાસગોપાલકુલમિત્રાદિસીરિણઃ ।

ભોજ્યાન્નાપિતથ્યશ્ચાત્માનંનિવેદયેત્ ॥

યાજ્ઞ. સ્મ. અ. ૧-૧૬૮ ॥

અર્થ:—શૂદ્રોમાં જે દાસ અર્થાત્ કીતાદિ દાસ હોય, ગાયોનું પાલન કરનાર ગોવાળ હોય, આપણા ખેતરમાં ખેતી કરતો હોય અથવા સાથે ખેડનાર (કુલમિત્રસીરિણ) હોય, તથા વાળંદ, અને જે મન વાણીથી સેવાને માટે પોતાને અર્પણ કરે છે તેનો શૂદ્ર—એ સર્વેનું અન્ન ખાવા યોગ્ય છે અર્થાત્ તે ખાવાથી દોષ નથી. પરન્તુ દાસ આદિ જે શૂદ્ર કહ્યા તેમના સિવાય અન્ય શૂદ્રનું અન્ન ખાવા યોગ્ય નથી. દાસાદિના જે સ્વામી છે તે જ તેમનું અન્ન ખાઈ શકે છે. પરન્તુ એક માણસ બીજાના દાસાદિનું અન્ન ખાઈ શકે નહીં.

દેવલે પણ કહ્યું છે કે—

સ્વદાસો નાપિતો ગોપઃ કુમ્ભકારઃ કૃપીવલ્ ।

બ્રાહ્મજૈરપિ ભોજ્યાન્નાઃ પશ્ચૈતે શૂદ્રયોનયઃ ॥

યા. સ્મ. અ. ૧-૧૬૮ ॥

અર્થ:—પોતાનો દાસ, નામિત (વાળંદ), ગોવાળ, કુંભાર અને ખેડુત એટલા પાંચ શ્રદ્ધાન્તિવાળાનું અન્ન વાહ્યલોએ પણ ખાવા યોગ્ય છે.
 વળી શ્રદ્ધાન્ન ખાવા અંબધી હારિતે પણ કલ્પું છે.

કુલમિત્રં કુલપુત્રો મૈત્ર્યદઃ શિષ્યકઃ સુહૃત્ ।

મવેદ્યસ્ય મુત્ત્વં લાભે મયે ત્રાતા ચ યો મવેત્ ।

एते शूद्रेषु भोज्याश्च मनो यत्र विभाज्यते ॥ या. સ્મૃ. અ. ૧-૧૬૮ અપરા.ટીકા ॥

અર્થ:—કુલ નામ ખેડુતનું છે, તેનો પુત્ર કુલપુત્ર કહેવાય છે. ખેડુત તથા તેનો પુત્ર, તથા શિક્ષા આપનાર, તથા શિષ્ય, સુહૃત્, તથા જેની પ્રાપ્તિ થવાથી મુખ થાય તે, ભવ્ય-ભાંધી આપણી રક્ષા કરનાર, એટલા શૂદ્રોને ભોજ્યાન્ન કહ્યા છે અર્થાત્ પૂર્વ કહેલા કે જેઓના ઘરમાં ખાવાથી મન પ્રસન્ન થાય છે તેમનું અન્ન ખાવામાં દોષ નથી. આ શૂદ્રોને છોડી બીજા શૂદ્રો સંબધી મનુષ્યે “નાસ્ત્રાચ્છૂદ્રસ્ય પન્વાન્નમ્” એ પ્રમાણે કલ્પું છે.

अन्नं पर्युषितं भोज्यं स्नेहाक्तं चिरसंभवम् ।

अस्नेहा अपि गोधूमयवगोरसविक्रियाः ॥

.. ૧-૧૬૯ ॥

અર્થ:—ઘૃતાદિ સ્નેહ પદાર્થ યુક્ત અન્ન વાસી હોય અથવા ઘણા દિવસનું બનાવેલું હોય તોપણ તે ખાવામાં હરકત નથી. તેમ સ્નેહ (ચિકાસ) વિનાના ઘઉં, જવ, દૂધના વિકાર એટલે આવે અથવા માવામાંથી બનાવેલો પદાર્થ પણ બહુ દિવસ રહ્યા છતાં ખાવામાં દોષ નથી.
 પુ'આ આદિ પદ્ધતિ અસચ્છૂદ્રોનું પણ ખાવામાં દોષ નથી એમ સુમન્તુ ઋષિનું કથન છે.

गोरसं चैव सक्तेषु तैलं पिण्याकमेव च ।

अपूपान्મक्षयेच्छूद्राद्यश्ચાન્યત્પયસા કૃતમ્ ॥ યાજ્ઞ. સ્મૃ. અ. ૧-૧૬૮ અં ૦ ટી ૦

અર્થ:—દૂધ, દહીં આદિ, તથા મકનું, તથા તેલ, તક્ષનો ખોળ, અપૂપ તથા દૂધની બનાવેલી ઝીંગ અસત્યદ્રવી પણ ખાઈ શકે છે.

लवणं मधु तैलं च दधि तक्रं घृतं पयः ।

न दुग्धेच्छૂद्रજાનીનાં કુર્યાત્સર્વેષુ-વિક્રયમ્ ॥ પારા. સ્મૃ. અ. ૧-૭૨ ॥

અર્થ:—શૂદ્રજાતિનું મીઠું(નિમ્બક), મધ, તેલ, દહીં, ઝાક, ઘી, દૂધ એ સર્વ દ્વિપિત નથી, માટે સત્ શ્રદ્ધા તથા અસત્ શ્રદ્ધા એ સર્વ આ પદાર્થો વેચી શકે છે. વળી—

सांवत्सरघाण्टिकग्रामकृत्वान्नं विषम् ॥ या. સ્મૃ. અ. ૧-૧૬૪ અ. ટી. ॥

અર્થ:—નસત્ર, તિથિ, આદિ બનાવી છવિઠા ચલાવનાર (સાંવત્સર) તથા રાજદરબારમાં ઘંટ વગાડી રાગને બજાવનાર (ઘાણ્ટિક), તથા લોકો ઉપર અપવાદ ચલાવનાર દાઝિલક (ગ્રામકૃત), એમના અન્ને વિષ સમાન કલ્પું છે. માટે તે ખાવું નહીં.

तथा परिविचिपरिविचित्रविषमज्जननटपलीपतिदिधिपूषतिपुनर्भूषुत्राणां रुधिरम् ॥

અર્થ:—તથા પરિવિચિત તથા પરિવિચિત્ર તથા જેના વિંગનું છેદન કર્યું હોય તથા ત્ર્યલીપતિ દિધિપુષતિ અર્થાત્ અશ્વરોગિ વિધવા ફરીથી પરણી હોય(દિધિપુ) તેનો પતિ, તથા અશ્વરોગિ વિધવા ફરીથી પરણી દોષ(પુનર્ભૂ) તેનો પુત્ર-એ સર્વનું અન્ન રુધિર

સમાન છે. માટે તે પણ ખાવું નહીં. જેનો નાનો ભાઈ પરણ્યો છે એવો અવિવાહિત મોટા ભાઈ પરિવિત્તિ કહેવાય છે. અને મોટી બહેન કુંવારી છતાં જેનો નાનો ભાઈ પરણ્યો હોય તે બહેનનું નામ પરિવિત્તા છે. અથવા “પરિવિત્તિપરિવેત્તામ” એવો પાઠ હોય તો પરિવેતાનો અર્થ મોટા ભાઈને કુંવારો મૂકી પરણનાર નાનો ભાઈ એવો કરવો. અને સમતિની સ્ત્રી સાથે વિવાહ ન કરતાં શ્રદ્ધી(વૃષ્ણી) સાથે વિવાહ કરનાર વૃષલીપતિ કહેવાય છે. તે વૃષલીપતિ તથા તેના પુત્રનું અન્ન ખાવાનો નિષેધ છે.

આતુર્મૃતસ્ય માર્યાયાં યોઽનુરજ્યેત કામતઃ ।

ધર્મેણાપિ નિયુક્તાયાં સ જ્ઞેયો દિધિપૂપતિઃ ॥ મ. ૨, અ૦ ૩-૧૭૩ ॥

અર્થ:—ભાઈના મરણ પછી નિયોગના ધર્માનુસાર નિયુક્ત કરેલી તેની પત્નીની સાથે જે નિયોગની મર્યાદાને ઊડીને કામથી પ્રવૃત્ત થાય છે તેનું નામ દિધિપૂપતિ છે. તેની સાથે વારંવાર રમણ કરવું તે નિયોગનો નિયમ નથી. અને જે વારંવાર રમણ કરે છે તે દિધિપૂપતિ છે. વળી—

અન્યલભ્યા તુ યા કન્યા પુનરન્યસ્ય દીયતે ।

અસ્યા અપિ ન મોક્તવ્યં પુનઃ કીર્તિતા હિ સા ॥ઘ૦પા૦સ્મ૦અ૦૬-૩૫૫॥

અર્થ:—એક વરને આપવાને નિશ્ચય કરેલી હોવાથી તેને મળવા યોગ્ય તે કન્યાને જો ખીજા વરને પરણાવવામાં આવે તો તે કન્યા પુનર્થ કહેવાય છે. માટે તેનું અન્ન ખાવા યોગ્ય નથી. (અને તેના પુત્રનું અન્ન પણ ખાવા યોગ્ય નથી તે આગળ કહેવામાં આવ્યું છે.)

કૌમારં પતિમૃતસ્ય યા ચાન્યં પુરુષં શ્રયેત્ ।

પુનઃ પત્યુર્ગૃહં ગચ્છેત્પુનર્થઃ સા દ્વિતીયકા ॥ ” ॥ ૩૫૬ ॥

અર્થ:—ખાસાવસ્થામાં જેની સાથે વિવાહ કરવામાં આવ્યો છે તેવા પતિનો સંગ ઊડીને જે સ્ત્રી ખીજા પુરુષનો આશ્રય કરે અને પછી પાછી પોતાના પતિને ઘેર આવે તે ખીજા પુનર્થ કહેવાય છે. વળી—

અસત્સુ દેવરેષુ સ્ત્રી વાન્ધવૈર્યાં પ્રદીયતે ।

સવર્ણાય સપિન્ડાય પુનર્થઃ સા તૃતીયકા ॥ ” ॥ ૩૬૭ ॥

અર્થ:—સ્ત્રીને દિવર ન હોવાથી બન્ધુલોક જે સ્ત્રીને નિયોગ માટે ખીજા સવર્ણ સપિન્ડ પુરુષને દે છે તે ત્રીજા પુનર્થ છે.

આ ત્રણે પ્રકારની પુનર્થ સ્ત્રીના પુત્રાનું અન્ન ખાવાનો ચૈદિનાસિ ઋષિએ નિષેધ કર્યો છે. અને પરાશરે પણ પુનર્થના પુત્રાનું અન્ન ખાવાનો નિષેધ કર્યો છે. વળી—

મર્ત્યૈર્યા વ્યભિચારેણ કામં ચરતિ નિત્યશઃ ।

અસ્યા અપિ ન મોક્તવ્યં સા મતા કામચારિણી ॥ ” ॥ ૩૬૯ ॥

અર્થ:—જે સ્ત્રી પતિથી અન્ય પુરુષની સાથે ઇન્દ્રિયાનુસાર વિહાર કરે છે તે કામચારિણી કહેવાય છે, અને તેનું પણ અન્ન ખાવા યોગ્ય નથી.

તથા રાજમૃતસ્યાન્નં ચૌરસ્યાન્નં તથૈવ ચ ।

સૂતકે મૃતકે ચાન્નં સ્વર્ગસ્યમપિ પાતયેત્ । યા.સ્મ.અ૦ ૧-૧૬૪ અ૦ટી૦॥

અર્થ:—તથા રાજસેવકનું અન્ન, ચોરનું અન્ન, વૃદ્ધિ તથા મરણના સૂતકીનું અન્ન એ સર્વ સ્વર્ગમાં રહેલાને પણ નીચે પાડે છે, તેથી તેમનું અન્ન પણ ન ખાવું.

અવલિપ્તસ્ય મૂર્વસ્ય દુષ્ટવૃત્તસ્ય દુર્મતે: ।

અન્નમશ્નદ્દધાનસ્ય યો મુંક્તે ભ્રૂણહા તુ સઃ ॥

અર્થ:—અત્યન્ત વિપયાસક્રાંત, મૂર્ખ, દુરાચારી, દુર્બુદ્ધિ, તથા અદ્વારહિત મનુષ્યનું અન્ન ને ખાવું છે તે બ્રહ્મહત્યા કરનાર અર્થાત તેને બ્રહ્મહત્યા જેટલું પાપ લાગે છે.

ઉન્મત્તાવધૂતરાજપુરોહિતાન્નાનિ વર્જયેત્ ॥

આ આદિત્યપુરાણનું પ્રમાણુ યા. સ્મૃ. અ. ૧-૧૬૪ ની અપરાદિત્ય રીકામાં આપેલું છે.

અર્થ:—ઉન્મત્ત તથા અવધૂત અર્થાત જેણે વર્ણાશ્રમ ધર્મનો પરિત્યાગ કર્યો છે તે તથા રાજાનો પુરોહિત એમનું અન્ન ખાવા યોગ્ય નથી.

અમજાયાં તુ કન્યાયાં નાઙ્મનીયાત્તસ્ય વૈ શુદ્ધે ॥

અર્થ:—જ્યાં સુધી પુત્રીને સન્તાન થયું ન હોય ત્યાં સુધી જન્માર્ચના ધરમાં બોજન ન કરવું જોઈએ.

યથા જલં નિર્ગમનેષ્વપેયં નદીગતં તત્પુનરેવ પેયમ્ ।

તથાજ્ઞપાનં વિધિપૂર્વમાગતાદ્ દ્વિજાતિપાત્રાન્તરિતં ન દુષ્યતિ ॥

યાજ્ઞ. સ્મૃ. અ. ૧-૧૬૪ અ. ૮૦ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે રસ્તામાં વહેતું જળ પીવા યોગ્ય નથી છતાં તે જગ્યાએ નદીમાં મળી જાય છે ત્યારે પીવા લાયક ગણાય છે, તેવી રીતે વિધિપૂર્વક આવેલા શુદ્ધાદિતું અન્ન પણ દ્વિજાતિ રૂપી પાત્ર દ્વારા પ્રાપ્ત થયેલું હોય તો તેમાં દોષ નથી.

અદધાનસ્ય ભોક્તવ્યં ચૌરસ્યાપિ વિશેષતઃ ।

ન ત્વેવં વહુસાજ્યસ્ય યથોપનયતે વહૂન્ ॥

અપરા. ટીકા ॥

અર્થ:—ચોર અદાણુ હોય તો તેનું પણ અન્ન ખાવા યોગ્ય છે, પરન્તુ યોગ્યતા અથો-અપાનો વિચાર કર્યા વિના બહુ લોકોના યથાદિ તથા ઉપનયનાદિ કરાવનારનું અન્ન ખાવા યોગ્ય નથી.

વિધોપજીવિનો અન્નં યો મુંક્તે સાધુસંમતઃ ।

તદપ્યન્નં યથા શૌદ્રં તત્સાધુઃ પરિવર્જયેત્ ॥ મ.મા.અ.શા.પ.અ. ૧૩૫-૧૫૧

અર્થ:—સત્પુરુષોને સંમત એવો સદાચારી પાદણુ ને વિદ્યા ઉપર હવિષ્ઠા ચલાવે છે તેનું અન્ન શુદ્ધના અન્ન હુલ્ય હોવાથી ખાવું નહીં જોઈએ. અહીં વિધોપજીવી નામ પૈસા લઈને વેદશાસ્ત્રાદિ બહુચરનાર તેનું અન્ન છુ દ્વિજાતિએ ખાવું ન જોઈએ.

દેવદ કહે છે કે:—

અવલીટં અમાર્જારધ્વાન્નકુક્કુટમૂપકં: ।

ભોજનં નોપશુક્તીત્તદમેઘ્યં હિ સર્વતઃ ॥ યાજ્ઞ. સ્મૃ. અ. ૧-૧૬૪ અવ. ટી. ॥

અર્થ:—કૂતરં, બિલાડી, કાગડો (છાંદા), કુકડો અને ઉંદર એ જીવોએ ચાટેલું (શવલીદમ્) અન્ન ખાવાના ઉપયોગમાં ન લેવું જોઈએ, કેમકે તે અન્ન સર્વ પ્રકારે અપવિત્ર છે.

ઇતિ અન્ન સંબંધી વિશેષ વિવેચન અ. ૧૨. સ. ૪૦, સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૪૧.

સ્વભાવથી અભક્ષ્ય વસ્તુનું નિરૂપણ.

પૂર્વ સર્ગમાં આચારદોષથી તથા જીવિકાના દોષાદિથી જે મનુષ્યોનું અન્ન ખાવું નિષિદ્ધ છે તેનું નિરૂપણ કરીને આ સર્ગમાં સ્વભાવથી જે પદાર્થ અભક્ષ્ય છે તેનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

છત્રાકં વિહ્વરાહં ચ લંથુનં ગ્રામકુક્કુટમ્ ।

પલાન્દુઃ શૃજનં ચૈવ મત્યા જગધ્વા પતેદ્દિનઃ ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૫-૧૯ ॥

અર્થ:—છત્રાક (પૃથ્વામાંથી જન્મેલા કાકડાની માફક સફેદ રંગનું જીંદું છે તે), ગામમાં ફરતાં કુકર, લસણ, ગામમાં રહેતું મરધું, કુંગળી, ગાજર એ સર્વ પદાર્થો ગણી જોઈને ખાવાથી મનુષ્ય અવશ્ય પતિત થાય છે.

છત્રાકાદિ ખાવાનો પરાશરજીએ પણ નિષેધ કર્યો છે:—

પીયૂષં શ્વેતલથુનં વૃન્તાકફલશૃજનૈ ।

પલાન્દુઃ વૃક્ષનિર્યાસાન્ દેવસ્વં કવકાનિ ચ ॥ પરા. સ્મ૦ અ. ૧૧-૧૦ ॥

છત્રીક્ષીરમવિક્ષીરમજ્ઞાનાદ્ શુદ્ધતે દિનઃ ।

ત્રિરાત્રમુપવાસેન પંચગવ્યેન શુદ્ધયતિ ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—નવી વાથેલી ગાયનું દૂધ (પીયૂષ), સફેદ લસણ, વંતાક, ગાજર, કુંગળી, વૃક્ષનો ગુંદર, દેવનું ધન અને કવક અર્થાત્ સર્વ પ્રકારના છત્રાક (૧૦), તથા ઉંદરોનું તથા ઘેડીનું દૂધ એ સર્વ જે દિનિતિ અત્યંતથી ખાવે તે તથા રાત્રિ ઉપવાસ કરીને પછી પંચગવ્ય પીવાથી શુદ્ધ થાય છે.

અને યાગવલ્ક્ય સ્મૃતિ કહે છે કે—

પલાન્દુઃ વિહ્વરાહં ચ છત્રાકં ગ્રામકુક્કુટમ્ ।

લથુનં શૃજનં ચૈવ જગધ્વા ચાન્દ્રાયણં ચરેત્ ॥ યાજ્ઞ૦ સ્મ૦ અ૦ ૧૭૬ ॥

અર્થ:—કુંગળી, મધ ખાનાર ગામનું કુકર, છત્રાક, ગામનું મરધું, લસણ, ગાજર એ સર્વ ઇચ્છાપૂર્વક ખાવામાં આવે તો તેની શુદ્ધિને માટે ચાન્દ્રાયણ વ્રત કરવું જોઈએ.

અલાવૃશિશુકવકલત્રાકલથુનાનિ ચ ।

પલાન્દુશ્વેતવૃન્તાકરક્તમૂલકમેવ ચ ॥ વ્યા૦ સ્મ૦ અ૦ ૩-૬૪ ॥

શૃજનાશુણ્ણવૃક્ષાસૃમ્જન્ટુગર્મ્મફલાનિ ચ ।

અકાલકુમ્ભાદીનિ દિવો જગ્ધૈન્દવં ચરેત્ ॥ ૬૫ ॥

અર્થ:—ગોળ દુધી, શિયુ, કંધક, છત્રાક, લસણ, કુંગળી, સફેદ રીંગણ, લાલ મૂળો, લાલ ગાજર, વૃક્ષનો ગુંદર, જે ફળમાં કીડા આદિ જન્તુ હોય તે ફળ, અકળે થયેલાં પુષ્પ, ફલ, આદિ—એ સર્વ જે દિગ્ગતિ ખાય તો તેની શુદ્ધિને માટે ચાન્દ્રાપણ મત કરવું જોઈએ. માટે તે ખાવા યોગ્ય નથી. સરગવો, લાલ પુષ્પ, અને જેની અંદર મદ વિશેષ હોય એવું ફુલ અને ગંદકીવાળા સ્થાનમાં થતું શાક વિગેરેનું નામ શિયુ છે.

વળી મનુસ્મૃતિ પણ કહે છે કે:—

છશૂનં મૃક્ષનં ચૈવ પલાણં કવકાનિ ચ ।

અમક્ષ્યાણિ દ્વિજાતીનામમેધ્યમથવાણિ ચ ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૬-૫ ॥

અર્થ:—લસણ, ગાજર, કુંગળી, સર્વ પ્રકારના છત્રાક (કવક), તથા અપવિત્ર મક્ષાદિમાં ઉત્પન્ન થતાં પદાર્થ દિગ્ગે ખાવા નહીં.

લોહિતાન્વૃક્ષનિર્યાસાન્વૃશ્વનમથર્થોસ્તથા ।

શેલું ગર્ભ્યં ચ પેયુપં પ્રયત્નેન વિવર્જयेत् ॥ ” ॥ ૬ ॥

અર્થ:—વૃક્ષમાંથી નિકળતા લાલ રંગનો ગુંદર તેમજ વૃક્ષને કાપવાથી (વૃક્ષાત) થતો અને લાલ રંગનો નહીં એવો પણ ગુંદર નહીં ખાવો જોઈએ, તેમજ શેલુ અર્થાત્ બહુ વાર (લસોડા) તથા નવી વાથેલી ગાયનું દૂધ (ગભ્ય) એ પણ દિગ્ગતિએ ખાવું ન જોઈએ.

શાકાદિકં જ વિદ્જાતં કવકાનિ વિવર્જयेत् ।

માંસકીટાદિર્મિયુક્તં પ્રયત્નેન વિવર્જयेत् ॥ વૃ. પા. સ્મૃ. અ.—શ્લો. ૩૦૯ ॥

અર્થ:—વિદ્યાદિમાં અથવા અન્ય અપવિત્ર સ્થાનમાં ઉત્પન્ન થયેલું શાક, સર્વ પ્રકારના છત્રાક, તથા માંસ, કીડા આદિ યુક્ત ફળો એ સર્વનો પ્રયત્ન પૂર્વક ત્યાગ કરવો જોઈએ. તે કાઈ ખાવા યોગ્ય નથી.

પિષ્ઠોપમં તુ ચુક્ષ્વણ્ડં કવકં ચૈત્યસંનિભમ્ ।

છત્રાકં છત્રસદૃશં ત્રયં ભૂમિસમુદ્ભવમ્ । યા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૧-૧૭૬ અ. ટી. ॥

અર્થ:—છત્રાકના જાતિભેદમાં ગોળાકાર છત્રાકને ખુશ્બદક કહે છે. બોહોના મંદિર (ચૈત્ય)ની વૃક્ષ જેનો ઉપરનો ભાગ કંઈક ગોળ હોય એવું તથા કંઈક પોલુ એક છત્રાક હોય છે, તેનું નામ કવક છે. તથા એક છત્રીના આકારનું હોય છે. આ ત્રણે પ્રકારના છત્રાક ભૂમિમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે. એ ત્રણેને પણ ન ખાવાં.

નાનાવિધાઃ શસ્ત્રિનો યે છત્રાકં ચ તદુદ્ભવમ્ ।

” ॥

અર્થ:—અને નાના પ્રકારનાં જે વૃક્ષો છે તેની ઉપર ઉત્પન્ન થતાં જે છત્રાક છે તે પણ ખાવાની મનાઈ છે. આ ચારે પ્રકારનાં છત્રાક ખાવાની ધર્મશાસ્ત્રમાં મના કરી છે.

વળી આવી જાતના કેટલાએ જાતિદુષ્ટ તથા ક્રિયાદુષ્ટ વગેરે પદાર્થો તે સર્વ દિગ્ગતિએ ખાવાની મના છે.

જાતિદુષ્ટં ક્રિયાદુષ્ટં કાલાશ્રયવિદુષિતમ્ ।

સંસર્ગાશ્રયદુષ્ટં ચ સદ્ભેદસ્વમાવતઃ ॥ યા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૧-૧૬૭ અ૦ ટી૦ ॥

અર્થ:—ભતિદુષ્ટ તથા ક્રિયાદુષ્ટ, કાશાશ્રય અર્થાત્ કાશદુષ્ટ, તથા સંસર્ગથી દુષ્ટ એ સર્વ હલ્લેષ્વ અર્થાત્ સ્વભાવથી મનમાં સંશય ઉત્પન્ન કરનાર છે એમ બાળ્યું.

લથુનં મૃજ્જનં ચૈવ પલાણું કવકાનિ ચ ।

વાર્તાકનાલિકાલાયુ સપેયાજ્ઞાતિદૂષિતમ્ ॥

” ॥

અર્થ:—લસણ, ગાજર, કુંગળી, સર્વ પ્રકારનાં છત્રાક, સફેદ રીંગણ, નાહી શાક, ગોળ તુંબકું અર્થાત્ દુધી, આ સર્વ ભતિથી જ દુષ્ટ છે એમ સમજવું. (અપેયાત્)

ન મક્ષયેત્ક્રિયાદુષ્ટં યદ્દદૃષ્ટ પતિર્તેઃ પ્રયક્ ॥

કાલદુષ્ટં ચ વિજ્ઞેયં હસ્તનં ચિરસંસ્થિતમ્ ॥

” ॥

અર્થ:—નાના પ્રકારના પતિત તથા ચપડાશાદિની જેના ઉપર દૃષ્ટિ પડી હોય તે અન્ન ક્રિયાદુષ્ટ કહેવાય છે, અને તે પશુ ન ખાવું, અને જે અન્ન ગાઇ કાલતું રાધેલું હોય તથા ધણી વખતનું બનાવેલું હોય તે કાલદુષ્ટ કહેવાય છે. અને તે પશુ ન ખાવું જોઇએ.

મુરાર્લથુનસંઘટ્ટં પીયૂષાદિસમન્વિતમ્ ।

સંસર્ગદુષ્ટમેતદ્દિ શૂદ્રોઽચ્છિષ્ટવદાચરેત્ ॥

”

અર્થ:—દારૂ, લસણ ઇત્યાદિના જેને સંસર્ગ થયો હોય તેવું, તથા પીયૂષ(સાત દિવસની અંદર વાયેલી ગાયતું દૂધ) ઇત્યાદિ યુક્ત એ સંસર્ગદુષ્ટ કહેવાય છે, અને તેના શૂદ્રના એકાંતી માફક પરિત્યાગ કરવો જોઇએ, અર્થાત્ જેમ શૂદ્રનું ઉચ્છિષ્ટ ખાવું યોગ્ય નથી તેમ તે પશુ ખાવા યોગ્ય નથી. જે ગાયને વાયે દસ દિવસ ન થયા હોય તેવું દૂધ પીયૂષ કહેવાય છે.

શૂદ્રોઽચ્છિષ્ટં તુ વિજ્ઞેયં પૂર્વે શૂદ્રેષુ દર્શિતમ્ ।

વિચિકિત્સા તુ હૃદયે યસ્મિન્નન્ને પ્રજાયતે ।

સહલ્લેખં તુ વિજ્ઞેયં પુરીપં તુ સ્વભાવતઃ ॥

” ॥

અર્થ:—આપણે જમ્યા પહેલાં દાસાદિ સિવાયના શૂદ્રને બનાવેલું અન્ન શૂદ્રોઽચ્છિષ્ટ બાળ્યું. અને જે અન્નને જોતાં ખાવામાં મનમાં શંકા થતી હોય તે હલ્લેષ્વ કહેવાય છે. અહીં હલ્લેષ્વનો અર્થ કંઈક ગ્જાનિ ઉત્પન્ન કરનાર એવો છે. અને જે પુરીપ(મસ) છે તે સ્વભાવથી જ ગ્જાનિ ઉત્પન્ન કરતા છે. અને અન્નમાં ગ્જાનિ કાંઈ નિમિત્તથી જ ઉત્પન્ન થાય છે.

વળી ભતિદુષ્ટાદિ પદાર્થોની પેઠે રસદુષ્ટ પદાર્થ પશુ ખાવા યોગ્ય નથી.

રસદુષ્ટં વિકારાદ્દિ રસસ્યેતિ નિદર્શનાત્ ।

પાયસક્ષીરપૂપાદિ તસ્મિન્નૈવ દિને યથા ।

” ॥

અર્થ:—રાધેશ્વ જે પદાર્થમાં વિકાર થવાથી સ્વાદ બગડે છે તે પદાર્થ રસદુષ્ટ કહેવાય છે. રસદુષ્ટના દૃષ્ટાન્તથી દૂધપાક તથા પિષ્ટ(પિડુ) આદિ તે જ દિવસની સાંજ સુધી રહેવાથી તેના સ્વાદમાં બેદ પડે છે. તે સર્વ પશુ રસદુષ્ટ કહેવાય છે.

રાજમાપાઃ સ્વૂલા મુદ્ગાસ્તથા વૃષયવાપકૌ ।

મસૂરાઃ શતપુષ્પા ચ કુસુમ્ભં શ્રીનિકેતનમ્ ।

સસ્યાન્યેતાન્યમક્ષ્યાણિ ન ચ દેયાનિ કસ્યચિત્ ॥ યા.સ્મૃ.અ.૧-૧૬૯અ.ટો.॥

અર્થ:—રાજમાય(એક જાતનું ધાન્ય), તથા રથૂલ મગ(એક પ્રકરના મગ), વૃષ્ય તથા વાયક નામના પદાર્થ, મસૂરની દાળ, શતપુષ્પા(એક પ્રકારનું શાક), કુંસુંભ તથા શ્રીનિકેતન નામની પદાર્થ એ સર્વ ખાવા યોગ્ય નથી, તેમ તે કાષ્ટને આપવા યોગ્ય પણ નથી.

નાશનીયાત્પાયસં નવતં પુવતં ચેન્ન સ્વપેન્નિશિ ।

” ॥

અર્થ:—દૂધપાક રાત્રે ખાવો નહીં, છતાં જો ખાવામાં આવે તો રાત્રિમાં સવું નહિં.

શુક્ત પદાર્થ ખાવાની મનાઇ છે, તથાપિ—

દધિ મધ્યં શુક્તમપિ યચૈવં દધિસંમવમ્ ।

ફન્દમૂલફલૈઃ પુષ્પૈઃ શસ્તૈઃ શુક્તાસવં તુ યત્ ॥

અધિકારિ ભવન્મેધ્યમમધ્યં તદ્ધિકારકૃત્ ॥

” ॥

અર્થ:—શુક્ત પદાર્થને ખાવાની મનાઇ છે, તથાપિ દહીં અને દહીંમાંથી બનાવેલો પદાર્થ, તથા ઉત્તમ ફન્દમૂલ, ફલ, તથા પુષ્પ આદિના બનાવેલો શુક્ત, રસ વાળો આસવ, તથા જે મદને ઉત્પન્ન કરતા નથી એવો પદાર્થ શુક્તરસ હોવા છતાં તેને ખાવામાં દોષ નથી.

ઇતિ અભોજ્યાનનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૪૧. સમાપ્ત.

અધ્યાય. ૧૨. સર્ગ. ૪૨.

ઇષ્ટપૂર્તાદિકર્મનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં અભોજ્યાન આદિનું નિરૂપણ કરીને આ સર્ગમાં ઇષ્ટપૂર્તાદિ કર્મનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

શ્રદ્ધયેષ્ટં ચ પૂર્તં ચ નિત્યં કુર્યાદતન્દ્રિતઃ ।

શ્રદ્ધાકૃતે હ્રદયે તે ભવતઃ સ્વાગતૈર્ધનૈઃ ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૪-૨૨૬ ॥

અર્થ:—આશર્ય છાદીને શ્રદ્ધાથી દરેરાજ ઇષ્ટ અને પૂર્ત કર્મ કરવું જોઈએ. કેમકે નીતિથી ક્રમાયેલા ધન વડે ઇષ્ટ અને પૂર્ત કર્મ કરવાથી તે અક્ષય ફલ આપનાર થાય છે. અક્ષય ફલનો અર્થ મોક્ષ થાય છે. ઇષ્ટાદિ કર્મથી સાક્ષાત્ મોક્ષની પ્રાપ્તિ થતી નથી, તથાપિ અન્તઃકરણની શુદ્ધિ દ્વારા તે મોક્ષનું પરપરા કારણ થાય છે. નિષ્કામતાથી કરેલાં ઇષ્ટાદિ કર્મ શીઘ્ર અન્તઃકરણની શુદ્ધિ કરે છે.

ઇષ્ટનો અર્થ કહે છે:—

અગ્નિહોત્રં તપઃ સત્યં વેદાનાં ચૈવ પાલનમ્ ।

આતિથ્યં વૈશ્વદેવથા ઇષ્ટમિત્યભિધીયતે ॥

અત્રિ સં૦ સ્કો૦ ૪૨ ॥

અર્થ:—અગ્નિહોત્ર, તપ, સત્યબાપણ, વેદ લાલુવા અને લાલુવવા, અતિથિસત્કાર અને વૈશ્વદેવ એ ૭ કર્મને ઇષ્ટકર્મ કહે છે.

તેમાં મંત્ર વડે અગ્નિને સ્થાપન કરી તેમાં જે હોમ કરવામાં આવે છે તેનું નામ અગ્નિ-હોત્ર છે. તે વિવાહ સમયથી લઈને વાનપ્રસ્થ અથવા સંન્યાસ ગ્રહણ કરતા સુધી અથવા મરણ પર્થન્તર કરવાનો હોય છે. આ અગ્નિહોત્ર સ્વર્ગનું સાધન છે.

તપશ્રયો કરવી તેનું નામ તપ છે.

આન્દ્રાયણાદિ તપ પણ મૃત કહેવાય છે. વળી ભગવાને ગીતામાં માનસિક, શારીરિક અર્થાત્ સરીરવડે કરવાનું અને વાણી વડે થતું એમ ત્રણ પ્રકારનું તપ કહ્યું છે. એનું વિવેચન દેવી સંપત્તિ અને આસુરી સંપત્તિના લેખમાં જોઈ લેવું.

મનુષ્યે આ લોક સંબંધી અથવા પરલોક મંબંધી સુખને માટે તપ કરવું જોઈએ.

આ પ્રમાણે અગ્નિહોત્ર અને તપનું વ્યાખ્યાન કર્યું. હવે બાકીનાં ઇષ્ટકર્મ મધ્યે જે સત્ય છે તેનો અર્થ એવો છે કે જે પ્રકારે દીકું છે અથવા સાંભળ્યું છે તે પ્રકારે કહેવું તે છે. તેની વ્યાખ્યા પહેલાં (સદાચાર પ્રકરણમાં) કરવામાં આવી છે. તેમજ વેદનું અધ્યયન કરવું તથા અતિથિનો સત્કાર કરવો તથા વૈશ્વદેવ તેમની પણ વ્યાખ્યા ઉપર કરવામાં આવી છે.

આ ઇષ્ટકર્મ સર્વ દિગ્ભૂતિએ કરવું જોઈએ:—

ઈષ્ટપૂર્તાં દિગ્ભૂતિનાં સામાન્યૌ ધર્મસાધનૌ ।

અધિકારી ભવેચ્છદ્રઃ પૂર્તે ધર્મે ન વૈદિકે ॥ અત્રિ. સ્મૃ૦ શ્લો ૪૬ ॥

અર્થ:—ઇષ્ટ અને પૂર્ત એ બંને કર્મ સર્વ દિગ્ભૂતિને માટે સામાન્ય ધર્મસાધન છે. પરન્તુ જે ચદ્ર છે તે પૂર્તકર્મમાં અધિકારી છે, વૈદિક જે ઇષ્ટ કર્મ તેમાં તેનો અધિકાર નથી. એ પ્રમાણે ચદ્રને ઇષ્ટ કર્મમાં અનધિકારી કહ્યો છે.

વૈદિક અગ્નિહોત્ર અને વેદાધ્યયનને છોડીને તપ, સત્ય ભાષણ, અતિથિસત્કાર, તથા વૈશ્વદેવ એ સર્વ કર્મોમાં ચદ્રને પણ અધિકાર છે. આશ્રમધર્મનું આચરણ કરવામાં જેને અધિકાર છે તેને તપનો અધિકાર નથી એમ કહેવું તે યુક્તિ વિનાની વાત છે. આશ્રમ ધર્મનું પાલન કરવું તે જ પહેલું તપ છે. ઉપનયનાદિ સંસ્કાર નહીં હોવાથી વેદાધ્યયન કરવામાં તથા વેદમન્ત્રો દ્વારા યજ્ઞ કર્મમાં ચદ્રને અધિકાર નથી. પરન્તુ અનાદિનો ત્યાગ કરીને અથવા હિત અને મિત ભોજન કરીને ઇશ્વરનું ભજન કરવા રૂપ જે તપ છે તેમાં સર્વનો અધિકાર છે. તેનો નિષેધ કદાપિ બની શકતો નથી. પોતાની પ્રવૃત્તિ ખીમને દુઃખ રૂપ ન હોય અને પોતાની ઉન્નતિ થતી હોય તેવું સાધન કરવામાં કોઈ દોષ થવાનો સંભવ નથી. એવું કાર્ય તો અવશ્ય કરવું જોઈએ.

હવે પૂર્ત કર્મ કયું કયું તે કહે છે:—

વાપીકૂપતટાગાદિદેવતાયતનાનિ ચ ।

અન્નમદાનમારામઃ પૂર્તમિત્યભિધીયતે ॥

અત્રિ સ્મૃ૦ શ્લો ૪૭ ॥

અર્થ:—સર્વના ઉપયોગને માટે વાવ, કુવા, તળાવ આદિ જળાશય બનાવવાં, તથા દેવતાનાં મંદિર ત્યાં ન હોય ત્યાં બનાવવાં, તથા અન્નદાન કરવું, અને આરામને માટે બાગ બગીચા આદિ કગવડું તે સર્વ પૂર્તકર્મ કહેવાય છે.

પુણ્ય કર્મ કરનારને પણ ધર્મ સંબંધી કાર્તિ સંપાદન કરવાની આવશ્યકતા છે, કેમકે ત્યાંસુધી પૃથ્વીમાં કાર્તિ હોય છે ત્યાંસુધી જ મનુષ્ય સ્વર્ગ લોકમાં રહી શકે છે:—

સુરાલયસરોવાપીકૂપારામાદિકલ્પના ।

एतदर्थं हि पूर्ताख्या धर्मशास्त्रेषु निश्चिता ॥

સ્કા. પુ. સ્વ ૧ ॥

અર્થ:—દેવમન્દિર, તળાવ, વાવ, કુવા, બાગ, ઇત્યાદિ બનાવવા રૂપ ને પૂર્ત કર્મની કલ્પના ધર્મશાસ્ત્રમાં કરી છે તે કીર્તિ નષ્ટ ન થાય તેને માટે કરી છે.

પુણ્યકર્મ વડે બ્રહ્મલોકમાં ગયેલા પ્રધુમ્નની કીર્તિ જ્યારે પૃથ્વીમાંથી નષ્ટ થઇ ગઇ ત્યારે બ્રહ્માજીએ કીર્તિ સંપાદન કરવાને માટે તેને ફરીથી પૃથ્વીલોકમાં મોકલ્યો છે એવો રક્ષા-દ્યુરાણનો ઇતિહાસ સદાચાર પ્રકરણમાં લખ્યો છે. માટે ધર્માત્મા મનુષ્યને પણ પોતાની કીર્તિ બની રહે તેને માટે કુવા આદિ બનાવવાની આવશ્યકતા છે.

પાનીયદાનં પરમં દાનાનામૃતમં સદા ।

सर्वेषां वीजपुद्गलानां तर्पणं जीवनं स्मृतम् ॥ शि. पु. उ. सं. अ. १२-१ ॥

અર્થ:—જલનું દાન સર્વ દાનમાં મોટું અને શ્રેષ્ઠ છે. પૃથ્વીમાં ને કોઈ બીજાના સમૂહ છે તે સર્વને જલ તૃપ્તિ કરનાર અને જીવન રૂપ છે, જલ ન મળે તો સર્વ નષ્ટ થઇ જાય.

प्रपादानमतः कुर्यात् सुस्नेहादनिवारितम् ।

जलाश्रयविनिर्माणं महानन्दकरं भवेत् ॥ २ ॥

અર્થ:—માટે કોઈના શેઠાણુ વિના પાણીની પરબ (ઘ્રપા) મંડાવીને પાણી પાવાનું દાન અત્યંત પ્રેમની સાથે કરવું જોઈએ, કેમકે જલાશય નિર્માણ કરવું તે મહાન આનંદ આપનાર થાય છે.

कूपवापीतडागादेजीर्णोद्गारे महाफलम् । अग्नि पु. अ० ६७-६७ ॥

અર્થ:—જૂના કુવા, વાવ, તળાવ આદિનો ઉદ્ધાર કરવો તે મહાન ફળ દાયક છે.

यस्तदग्नं नवं कृत्वा जीर्णं वा नवतां नयेत् ॥ मवि. पु. म. प. अ. ९-२३ ॥

सर्वं कुलं समुद्धृत्य स्वर्गलोके महीयते ॥ २४ ॥

અર્થ:—નવું તળાવ બનાવનાર અથવા જીર્ણ થયેલા તળાવને ફરી બનાવી નવીન કરનાર પોતાના સર્વ કુળનો ઉદ્ધાર કરીને સ્વર્ગ લોકમાં સત્કારને પ્રાપ્ત થાય છે. માટે—

वापी कूपतटागश्च उद्यानप्रवहास्तथा ॥ २४ ॥

पुनः पुनश्च संस्कार्या लभते मौक्तिकं फलम् ॥ २५ ॥

અર્થ:—વાવ, કુવા, તળાવ, હવા પાવાના બાગ બગીચા ઇત્યાદિનો વારંવાર સંસ્કાર કરવો જોઈએ. તે પ્રમાણે કરનારને અનંતકરણની શુદ્ધિ દ્વારા મુક્તિ રૂપી ફળ મળે છે.

निदाघकाळे पानीयं यस्य तिष्ठति वापिनः ।

स्वर्गं गच्छेत्स नरकं न कदाचिदवाप्नुयात् ॥ २६ ॥

અર્થ:—જોની વાવમાં ગ્રીષ્મ ઋતુમાં પીવા લાયક જલ રહે છે તે મનુષ્ય સ્વર્ગમાં જાય છે, કદાપિ નરકમાં જતો નથી.

તેની રીતે મન્દિરોનો જીર્ણોદ્ધાર કરવો તે પણ બહુ પુણ્યનું કામ છે. જે ગામમાં અનેક મન્દિર હોય ત્યાં નવું મન્દિર બંધાવવામાં વિશેષ પુણ્ય નથી, પરંતુ જૂના મન્દિરનો જીર્ણોદ્ધાર કરી તેને નવું કરવામાં અનંત પુણ્ય છે.

पतितं पतमानं च तथार्थस्फुटितं तथा ।

समुद्धृत्य हरेर्वैष्ण्वं द्विगुणं फलमाप्नुयात् ॥ २७ ॥

અર્થો:—પડી ગયેલા તથા પાવાની તૈયારીમાં હોય તેવા અથવા અકબ્ધ કાંટયું તૂટયું હોય એવા ભગવાનના મંદિરોનો જીર્ણોદ્ધાર કરનાર, નવું મંદિર બનાવવાથી જે ફળ પ્રાપ્ત થાય છે તેનાથી બમણું ફળ પ્રાપ્ત કરે છે.

વળી યમસ્મૃતિ પણ કહે છે કે—

વાપીકૃપતદાગાનિ દેવતાયતનાનિ ચ ।

પતિતાન્યુદ્ધરેદ્યસ્તુ સ પૂર્તફલમશ્રુતે ॥

યમ. સ્મૃ. સ્તો. ૭૦ ॥

અર્થ:—જીર્ણ થવાથી પડેલી વાવ, કુવા, તળાવ અને મંદિરનો જે જીર્ણોદ્ધાર કરે છે તે સંપૂર્ણ પૂર્ત કર્મના ફલને પ્રાપ્ત થાય છે.

જેવી રીતે તલાવાદિ બનાવવામાં પુણ્ય છે તેવી રીતે જાયા વડે સર્વ પ્રાણીઓને સુખ દેનાર તથા પુષ્પ ફલાદિ વડે અનેક પ્રાણીનું જીવન ચલાવનાર વૃક્ષ રોપવામાં પણ ફળ છે.

યસ્તુ વૃક્ષં પ્રકુરુતે જાયાપુષ્પફલોપગમ્ ।

પથિ દેવાલયે ચાપિ પાપાત્તારયતે પિતૃન્ ।

કીર્તિશ્ચ માનુષે લોકે મેત્યામ્યેતિ શુભં ફલમ્ સવિ પુ. મ. ૧. અ. ૧૦-૩૫ ॥

અર્થ:—રસ્તે જનારને જાયાફલ આદિ આપનાર વૃક્ષોને રસ્તામાં, તથા પૂજા આદિમાં ઉપયોગી પુષ્પ પાંદડાં આદિ આપનાર વૃક્ષોને દેવ મંદિરમાં, રોપનાર પિતૃઓને પાપથી તારે છે. અને પોતે મનુષ્ય લોકમાં જીવિત અવસ્થામાં કીર્તિ પ્રાપ્ત કરે છે, અને મરણ બાદ ઉત્તમ ફળને પણ પ્રાપ્ત થાય છે.

અતીતાનાગતૌશ્ચાતઃ પિતૃન્સસ્વર્ગતો દ્વિજાઃ ।

તારયેદ્વૃક્ષરોપી ચ તસ્માદ્વૃક્ષં પ્રરોપયેત્ ॥

” ॥ ૩૬ ॥

અર્થ:—હે દ્વિજો! વૃક્ષ રોપનાર મનુષ્ય પોતાના મરી ગયેલા અને હવે પછી મરનાર પિતૃઓને સ્વર્ગપ્રાપ્તિ દ્વારા (સ્વર્ગતઃ) તારે છે. માટે વૃક્ષોને રોપવાં જોઈએ.

અપુત્રસ્ય હિ પુત્રત્વં પાદપા ઇહ કુર્વેતે ।

યત્નેનાપિ ચ વિપ્રેન્દ્રા અશ્વત્થારોપણં કુરુ

” ॥ ૩૭ ॥

અર્થ:—જેમને પુત્ર નથી તેમને માટે, પુત્ર કરવાનું જે કાર્ય તે આ લોકમાં વૃક્ષો જરૂર કરે છે. માટે હે બ્રાહ્મણો! યત્નપૂર્વક પિપ્પળા આદિ વૃક્ષોને રોપો.

શતૈઃ પુત્રસહસ્રાણામેક एव વિશિષ્યતે ।

કામેન રોપયેદ્દિમા એકદ્વિત્રિમસંખ્યયા ॥

” ॥ ૩૮ ॥

અર્થ:—સો અથવા હજાર પુત્રો કરતાં પણ એક વૃક્ષ ઔષ્ઠ છે. માટે હે. વિપ્રો! એક અથવા બે અથવા ત્રણ અથવા પોતાની મરજી પડે તેટલાં વૃક્ષોને રોપવાં જોઈએ.

ધની ચાશ્વત્યવૃક્ષે ચ અશોકઃ શોકનાશનઃ ।

” ॥ ૩૯ ॥

અર્થ:—પીપ્પળાનું વૃક્ષ રોપવાથી મનુષ્ય ધની થાય છે, અને અશોકનું વૃક્ષ મનુષ્યના શોકને નાશ કરતા છે.

ધનમદો જંબુવૃક્ષો વિલ્વ આયુષ્યદઃ સ્મૃતઃ ॥

” ॥ ૪૦ ॥

તિન્દુકાત્કુલવૃદ્ધિઃ સ્યાદ્દાહિમી કામિનીપદા ॥

” ॥ ૪૧ ॥

સ્વર્ગપ્રદા યાત્રકી સ્યાદ્વયો મોક્ષપ્રદાયકઃ ॥ ૪૨ ॥

અર્થ:—જાણીતાનું વૃક્ષ ધનદાતા છે, બિલ્વ વૃક્ષ આયુ દેનાર છે, તિન્દુક વૃક્ષ કુલની વૃદ્ધિ કરતા છે, દાડિમ સ્ત્રી આપનાર છે, ધાનકીનું વૃક્ષ સ્વર્ગે લાઇ જનાર છે, અને વડવૃક્ષ મોક્ષને આપનાર છે.

નિંવે પશુવિનાશઃ સ્યાત્ ॥ ૪૮ ॥

અર્થ:—પરન્તુ લીંબકાનું ઝાડ રોપવાથી પશુઓનો નાશ થાય છે, માટે બિલ્વાદિ વૃક્ષોને રોપવાં તે મનુષ્યને યુદ્ધ પ્રાપ્ત કરાવે છે. પરન્તુ રહેવાના ધરની પાસે કોઈ પશુ વૃક્ષ રોપવું ન જોઈએ તે વાત પહેલાં કહેવામાં આવી છે.

હતિ ઈશાદિર્ઘનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૪૨. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૪૩.

દાનધર્મનિરૂપણ.

મનુસ્મૃતિમાં કહ્યું છે કે—

દાનધર્મ નિયેવેત નિત્યમૈષ્ટિકપૌર્તિકમ્ ॥

પરિતુષ્ટેન ભાવેન પાત્રમાસાદ્ય શક્તિઃ ॥ મ.શ્લુ. અ. ૪-૨૨૭ ॥

અર્થ:—છટ્ટ સંબંધિ, તથા પૂર્ત સંબંધિ, તથા અન્તર્વેદિ અને બહિર્વેદિ દાન નામના ધર્મનું સેવન કરો. પરન્તુ તે પાત્ર પ્રાપ્ત થતા પ્રસન્ન અન્તઃકરણથી શક્તિ અનુસાર કરવું જોઈએ. આ ચાર પ્રકારનાં દાન મધ્યે છટ્ટ તથા પૂતકર્મનું વિવેચન ઉપરના સર્ગમાં કરવામાં આવ્યું છે. આ સર્ગમાં દાન સંબંધી વિશેષ નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

દાનના અન્તર્વેદિ અને બહિર્વેદિ એવા બે ભેદ છે.

જ્ઞાનસાધ્યં તુ ચત્કર્મ અન્તર્વેદીતિ કથ્યતે ॥

દેવતાસ્થાપનં પૂજા વહિર્વેદિરુદ્ગ્રહતમ્ ॥ મવિ. પુ. મ. પ. અ. ૧-૨ ॥

અર્થ:—વેદ તથા શાસ્ત્રના જ્ઞાનથી સાધ્ય જે કર્મ છે તે અન્તર્વેદિ કહેવાય છે. અને દેવતાની સ્થાપના તથા તેની પૂજા આદિ કર્મ બહિર્વેદિ કહેવાય છે.

મયા પૂર્તારિકં ચૈવ બ્રાહ્મણાનાં ચ તોષણમ્ ॥

શુભ્યઃ પરિચર્યાં ચ વહિર્વેદી દ્વિધા મતા ॥ ૩ ॥

અર્થ:—પ્રાણી પાવાની પરબ, તથા કુવા, વાવ, આદિ કરાવવા રૂપ જે પૂર્ત કર્મ, તથા સાધુઓને જે પ્રસન્ન કરવા તે, તથા માતૃપિતા અને આચાર્યાદિની સેવા તે સર્વ પશુ બહિર્વેદિ કહેવાય છે. આ પ્રકારનું એક અને બીજું ઉપર કહેલું દેવતાસ્થાપનાદિ કર્મ એમ બહિર્વેદિ બે પ્રકારનું છે.

ગુર્યર્થનિવેશોપધાર્યદૃત્તિસીળયસ્વમાણાધ્યયનાધ્વસંયોગવૈશ્વજિતેષુ દ્રવ્ય-

સંવિભાગો વહિર્વેદિઃ ॥ ગો. ષ. અ. ૫-૮, ૨૨ ॥

અર્થ:—માતા, પિતા તથા આચાર્ય તથા ગોકર આદિના પોષણને માટે, તથા વિવાહ

(નિવેશ)ને માટે, તથા રોગીને ઔષધને માટે, તથા વિપત્તિને પ્રાપ્ત થયેલાને, તથા નિત્ય કરવા યોગ્ય યજ્ઞને માટે, તથા વેદના અધ્યયન માટે, તથા રસ્તે ચાલતો મનુષ્ય થાકેલો હોય તેને કંઈ ખાવાને સાઈ, તથા વિશ્વજિત નામનો યજ્ઞ કરનાર-એ સર્વને જે ધન આપવું તે બહિર્વેદિ દાન કહેવાય છે.

આના સંબંધમાં દેવલ સ્મૃતિમાં નીચે પ્રમાણે કહ્યું છે.

અર્થાનામુદિતે પાત્રે શ્રદ્ધયા પ્રતિપાદનમ્ ।

દાનમિત્યભિનિર્દિષ્ટં વ્યાખ્યાનં તસ્ય વક્સ્યતે ॥ યા.સ્મૃ.અ.૧-૨૦૧ અ. ટી.॥

અર્થ:—શાસ્ત્રમાં કહેલી રીતે પાત્રને શ્રદ્ધાથી જે ધનાદિ આપવામાં આવે તેને દાન કહે છે. તેનું વ્યાખ્યાન કરીએ છીએ. જેવી રીતે યજ્ઞ તથા તપ મનુષ્યને પવિત્ર કરનાર છે, તેવી રીતે દાનાદિ યજ્ઞ મનુષ્યને પવિત્ર કરનાર છે. મનુષ્યોમાં યજ્ઞ અને તપ કરવાનું સામર્થ્ય ઓછું હોવાથી તેમના કલ્યાણનું સાધન ઉપનિષદમાં દાનને જ પ્રધાન કહ્યું છે.

ત્રયાઃ પ્રાજાપત્યાઃ પ્રજાપતૌ પિતરિ ब्रह्मचर्यमूपदेवा मनुष्या असुरा उपित्वा
ब्रह्मचय देवा ऊर्चुर्ववीतु नो भवानिति तेभ्यो हैतदक्षरमुवाच द इति व्यज्ञासिष्टा
૩ इति ॥

વૃંડપ૦, અ. ૫-૨-૧ ॥

અર્થ:—એક વખત પ્રજાપતિના પુત્રો દેવ, મનુષ્ય અને અસુરો એ ત્રણે પોતાના પિતા પ્રજાપતિની પાસે જઈને શિષ્ય તરીકે સ્વહાચર્ય પાળીને રહ્યા. દરમ્યાન દેવોએ પ્રજાપતિને કહ્યું કે અમારે માટે જે શિક્ષણ હોય તે અમને કહો. પ્રજાપતિએ તેમને ‘દ’ એટલે: અક્ષર કહ્યો. કહીને પછી પ્રજાપતિએ તેમને પૂછ્યું કે મેં તમને જે અક્ષર કહ્યો તેનો અર્થ તમે સમજ્યા કે નહીં ?

व्यज्ञासिष्मेति होचुर्दाम्यतेति न आत्येत्योमिति होवाच व्यज्ञासिष्टेति॥૧॥

અર્થ:—ત્યારે દેવતા લોકે કહ્યું કે અમે સમજ્યા. ત્યારે પ્રજાપતિએ કહ્યું કે જો સમજ્યા હો તો કહો કે મેં શું કહ્યું ? ત્યારે દેવતાલોક બોલ્યા કે તમે લોક અદ્વાન્ત છો અર્થાત્ સ્વભાવથી હૃદયોના નિગ્રહ રહિત છો. માટે તમે લોક સંયમી થાઓ-એ પ્રમાણે આપ અમને કહો છો. ત્યારે પ્રજાપતિએ ઈ શબ્દોનું ઉચ્ચારણ કરીને દેવતાલોકના કથનનો સ્વીકાર કર્યો કે તમે સારી રીતે સમજ્યા છો એમ કહ્યું.

अथ हैन मनुष्या ऊर्चुर्ववीतु नो भवानिति तेभ्यो हैतदेवाक्षरमुवाच द इति
व्यज्ञासिष्टा ૩ इति व्यज्ञासिष्मेति होचुर्दत्तेति न आत्येत्योमिति होवाच
व्यज्ञासिष्टेति ॥

” ॥ ૨ ॥

અર્થ:—તે પછી મનુષ્ય લોકોએ પ્રજાપતિને કહ્યું કે અમને અમારા કલ્યાણનું સાધન ખતાવો. ત્યારે પ્રજાપતિએ તેમને પણ ‘દ’ એ જ અક્ષર કહ્યો, અને પછી “મેં” કહેલા ‘દ’ અક્ષરનું તાત્પર્ય તમે સમજ્યા છો” એમ પૂછ્યું. ત્યારે મનુષ્ય લોકોએ “હા, અમે સમજ્યા છીએ. તમે અમને એમ કહ્યું કે તમે મનુષ્ય લોક સ્વભાવથી લોભી છો, માટે તમે યથાસક્તિ દાન કરો.” એમ આપે અમને કહ્યું. તેમની આવી વાણી સાંભળી પ્રજાપતિ ઈ શબ્દના ઉચ્ચારણ વડે “તમે ઠીક સમજ્યા છો” એમ તેમનું કહેવું સ્વીકાર્યું.

અથ હૈનમસુરા ઋજુર્વવીતુ નો ભવાનિતિ તેમ્યો હૈતદેવાક્ષરમુવાચ દ્વ ઇતિ
વ્યજ્ઞાસિષ્ટા ર્ ઇતિ વ્યજ્ઞાસિષ્ઠેતિ હોચુર્દયધ્વમિતિ ન આત્યેત્યોમિતિ હોવાચ
વ્યજ્ઞાસિષ્ઠેતિ તદેતદેવૈષા દૈવી વાગજુવદતિ સ્તનયિતુર્દ્વ દ્વ દ્વ ઇતિ દામ્પત દત્ત
દયધ્વમિતિ તદેતત્ત્રય શિક્ષેદ્યં દાનં દયામિતિ ॥ ૩ ॥

અર્થ:—તે પછી અસુરોએ પ્રજાપતિને કહ્યું કે અમને અમારા કલ્યાણનો માર્ગ બતાવો.
તેમને પણ પ્રજાપતિએ તે જ એક ‘દ’ અક્ષર કહ્યો. પછી પૂછ્યું કે મેં કહેલા ‘દ’ અક્ષરનું
તાત્પર્ય તમે સમજ્યા ? ત્યારે અસુરોએ કહ્યું, “આપે કહેલા ‘દ’ અક્ષરનું તાત્પર્ય અમે
સમજ્યા છીએ. તમે લોક બહુ દૂર હોવાથી હિંસા આદિમાં તત્પર છો. તેથી તમે પ્રાણીઓ
ઉપર દયા કરો” એમ આપે અમને કહ્યું. તે અસુરોની આવી વાણી સાંભળીને હું શબ્દને
ઉચ્ચાર કરી તે દ્વારા “તમે લોક ઠીક સમજ્યા છો” એમ તેમનું કહેવું સ્વીકાર્યું. પ્રજાપતિના તે
શાસનનું હાલ પણ અનુવર્તન થાય છે અર્થાત્ પહેલાં પ્રજાપતિએ દેવાઈ પ્રતિ જે શિક્ષણ
આપ્યું હતું તે હાલ પણ વિજળીની ગર્જના રૂપ દૈવી વાણી “દ દ દ” એ રીતે શિક્ષણ
આપે છે કે દમન કરો, દાન કરો અને દયા કરો. જે કારણથી હાલ પણ પ્રજાપતિ વિજળીના
શબ્દ દ્વારા તે શિક્ષણ આપે છે, માટે પ્રજાપતિના દમ, દાન અને દયા એ ત્રણ શબ્દોના
ઉપદેશને ગ્રહણ કરો. અર્થાત્ ઇન્દ્રિય ત્રિગ્રહ રૂપ દમ તથા દાન તથા દયા એ ત્રણ અવશ્ય
કરવાં ભોધ્યે એવી છુદ્ધિ કરો. માટે મનુષ્યોએ અવશ્ય દાન કરવું ભોધ્યે. નરકના દરવાજા રૂપ
લોભને નિવૃત્ત કરવાને માટે દાન વિના બીજું કાઈ સાધન નથી.

મનુષ્યોને માત્ર દાન જ કર્તવ્ય છે, ઇન્દ્રિયત્રિગ્રહ કેવલ દેવતાઓને માટે છે, દયા કરવી
તે માત્ર અસુરોને માટે જ છે—એવું શ્રુતિનું તાત્પર્ય નથી. અહીં દેવ શબ્દથી હમેશાં
વિષયોના ભોગમાં તત્પર રહેનાર તથા વિષયસુખની ઇચ્છા રાખનાર મનુષ્યનું જ ગ્રહણ
કરવાનું છે, અને અસુર શબ્દથી પોતાના સુખને માટે બીજાને પીડા દેનાર તથા હત્યા
કરનાર નિર્દયી મનુષ્યનું જ ગ્રહણ કરવાનું છે. કેમકે શાસ્ત્રનો ઉપદેશ કેવલ મનુષ્યને માટે છે,
બીજાને માટે નથી. તેથી મનુષ્યોમાં જે વિષયલપટ હોય અને વિષયસુખની ઇચ્છા કરનાર
હોય તેમને માટે ઇન્દ્રિયત્રિગ્રહ જ પ્રધાન સાધન છે. અને જેમનામાં દયા નથી અને બીજાને
પીડા કરવાનો સ્વભાવ છે તેને માટે દયા કરવી તે જ મુખ્ય કર્તવ્ય છે; કેમકે ઇન્દ્રિયત્રિગ્રહ
કરવો તે જ વિષયોની લોભુષતા નિવૃત્ત કરવાનું સાધન છે. અને જેને બીજાને પીડા દેવા રૂપ
હિંસાચિત્તનો સ્વભાવ છે તેને તે દોષ નિવૃત્ત કરવાને દયા કરવી તે જ મુખ્ય સાધન છે.
અને જેનામાં લોભ છે તેને લોભની નિવૃત્તિ કરવા દાન જ મુખ્ય સાધન છે. મનુષ્યોમાં
“આ ત્રણે દોષ દરેકમાં ભોવામાં આવે છે. તેથી દરેક મનુષ્યે ઇન્દ્રિયોના ત્રિગ્રહ, દયા અને
દાન કરવું જ ભોધ્યે. પરંતુ સર્વમાં લોભ વિશેષ ભોવામાં આવે છે, માટે દાનને ખાસ
મનુષ્યના નામથી શ્રુતિએ કહ્યું છે.

દાની મનુષ્ય આ લોક અને પર લોકમાં સર્વ પ્રકારના ભોગના ભાગી થાય છે. જે મનુષ્ય યથા-
શક્તિ દાન નહીં કરનાર છે તેને ભોગ્ય પદાર્થની પ્રાપ્તિ થતી નથી એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે.

અદાતા પુરુષસ્ત્વાંગો ધનં સંત્યજ્ય ગચ્છતિ ।

દાતાર્ કૃપણં મન્યે મૃતોઽપ્યર્થ ન મુચ્ચતિ ॥ ધ્યા૦ રમૃ. અ૦ ૪-૨૫ ॥

અર્થ:—જે માણસ દાન કરતો નથી તેજ ખરે ત્યાગી કહેવાય છે, કેમકે તે મરતી વખતે આ લોક તથા પરલોક સંબંધી સર્વ ધનનો ત્યાગ કરીને જાય છે. અને જે દાતા છે તેને હું કૃપણ માનું છું, કારણકે તે મરી ગયા પછી પણ ધનનો ત્યાગ કરતો નથી. જાવ એ છે કે કૃપણ મનુષ્યને પરલોક સંબંધી મુખના ભોગતું સાધન મળતું નથી તેથી તેને ત્યાગી કહ્યો છે. અને દાતાએ અહીં જેટલું દાન કર્યું છે તેથી સો ઘણું પરલોકમાં તેને અધિક મળે છે. તેથી અહીં થોડું આપીને પરલોકમાં અથવા ખીજા જન્મમાં અધિક લેનાર ત્યાગી નથી. અધિક લેવાને માટે જ તેણે થોડા ધનનું દાન કર્યું છે. તેથી જ તેને કૃપણ કહ્યો છે, કેમકે થોડું આપીને અધિક લેવાની ઈચ્છા કૃપણને હોય છે. અને આ લોકમાં દાન નહીં કરનારે પરલોકમાં મળવાની ઈચ્છાનો જ પરિત્યાગ કર્યો છે અને તેને મળવાનું પણ નથી. તેથી ત્યાગીની સાદૃશ્યતાથી તેને ત્યાગી કહ્યો છે.

સંગ્રહૈકપરઃ માયઃ સમુદ્રોઽપિ રસાતલે ।

દાતારં જલદં પદ્ય ગર્જન્તં ગગનોપરિ ॥

અર્થ:—સમુદ્રનો સ્વભાવ તો મુખ્યત્વે કરીને સંગ્રહ કરવાનો જ છે, કેમકે સમુદ્રનું પાણી કોઈ પથ આદિ પ્રાણીના પણ પીવામાં કામ લાગતું નથી. પરન્તુ સમુદ્ર રસાતલમાં જ પડ્યો છે, કોઈ તેને પૂછતું પણ નથી. અને જે મેઘ છે તે હમેશાં પાણીને વરસાવે છે, તે ખીજાં પ્રાણીને માટે જ વર્ષે છે. તે દાની હોવાથી સર્વના ઉપર ઉભા રહીને ગર્જે છે. અર્થાત્ દાતાની સ્થિતિ હમેશાં ઉંચા સ્થાન ઉપર હોય છે, અને કૃપણની સ્થિતિ હમેશાં નીચા સ્થાનમાં હોય છે.

મૂર્ખો ન હિ દદાત્યર્થં નરો દારિદ્ર્યશંકયા ।

માત્રસ્તુ વિતરત્યર્થં નરો દારિદ્ર્યશંકયા ॥

મ૦ પ્ર૦ છાં ૦ ૧૦૬ ॥

અર્થ:—મૂર્ખ મનુષ્ય, “હું દાન કરીશ તો મારું ધન ઘટી જશે” એવા ભયથી દાન કરતો નથી. પરન્તુ બુદ્ધિશાલી મનુષ્ય “હું દાન નહીં કરું તો દરિદ્રતા મને બાધા કરશે જ” એવા વિચારથી દાન કરતો જ રહે છે.

વળી જગતમાં સર્વ પ્રકારના શૂર હોય છે, છતાં શાસ્ત્રમાં દાનશૂરને એક કહ્યો છે:—

શૂરા વીરાશ્ચ શતશઃ સન્તિ લોકે યુધિષ્ઠિર ।

एषां संख्यायमानानां दानशूरो विशिष्यते ॥ મ૦મા૦અનુ૦૧૦અ૦ ૮-૧૧ ॥

અર્થ:—હે યુધિષ્ઠિર ! લોકમાં શૂર તથા વીર બહુ છે. તે સર્વની ગણતરી કરેલાની મધ્યે જે દાનશૂર છે તે જ એક છે.

दानेन हीनो हि भवेदकिञ्चनो

निष्किञ्चनत्वाच्च करोति पापम् ।

पापादवश्यं नरकं प्रयाति

दातव्यमस्मात्सुखमिच्छता तदा॥ સ્કા.પુ.સ. ૨વૈ.મા.અ. ૪-૪ ॥

અર્થ —જે મનુષ્ય દાન કરે તો નથી તે બીજા જન્મમાં ગરીબ થાય છે. અને ગરીબ હોવાથી પોતાના નિર્વાહને માટે પાપ કરે છે. પાપથી ફરી તે અવસ્થા નરકમાં જાય છે. તેથી મુખની ઇન્દ્રિયા દગ્ધારે હથેલાં દાન કરવું જોઈએ.

તપઃ પરં કૃતયુગે ત્રેતાયાં જ્ઞાનમુચ્યતે ।

દ્વાપરે યક્ષમેવાહુર્દાનમેકં કલ્પી યુગે ॥

મ. સ્મૃ. અ. ૧-૮૬ ॥

અર્થ —કૃત (સત્ય) યુગમાં તપ શ્રેષ્ઠ છે, ત્રેતામાં આત્મજ્ઞાનની શ્રેષ્ઠતા હોય છે, દ્વાપરમાં યજ્ઞની શ્રેષ્ઠતા છે, અને કલિયુગમાં દાનની શ્રેષ્ઠતા છે તપ આદિ સર્વ યુગમાં પણ અનુષ્ઠાન કરવા યોગ્ય છે, છતાં કૃતાદિ યુગોમાં તપાદિ કૃત વિશેષ હોવાથી તપાદિની શ્રેષ્ઠતા કહી છે.

કૃત યુગમાં મનુષ્યોનું આમર્થ્ય અધિક હોવાથી તે કાવ્યમાં તપની પ્રધાનતા હતી. કલિ-યુગમાં મનુષ્ય વિશેષ વિરાસક્ત તથા તિતિક્ષા ગ્રહિત હોવાથી દાનનો મહિમા વિશેષ છે.

જીવત્સેકઃ સ લોકેષુ વહુભિર્યોઽનુજીવ્યતે ।

જીવન્નોઽપિ મૃતાશ્વાન્યે પુરુષાઃ સોદરંમરાઃ ॥ યજ્ઞ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૨-૪૦ ॥

અર્થ —જગત્ની અંદર અને લોકોનું પોપણ કરીને જે જીવે છે તે જ મરે જીવે! કહેવાય જે પુરુષ કેવળ પોતાના પેટને જ ભરે છે તે જીવતો સતો મૃત જ છે માટે સર્વેએ દાન કરવામાં રુચિ કરવી જોઈએ.

ગ્રાસાદર્ધમપિ ગ્રાસમર્થિભ્યઃ કિં ન દાયતે ।

ઈચ્છાનુરૂપો વિમવ કદા કસ્ય ભવિષ્યતિ ॥ વ્યા. સ્મૃ. અ. ૪-૨૪ ॥

અર્થ —ગ્રાસમાંથી પણ અર્ધો ગ્રાસ યાચના કરનારને કેમ આપવામાં આવતો નથી? ઇચ્છાનુસાર ધન કદાપિ પણ મેળવે મળે છે? અર્થાત્ મળતું નથી માટે પોતાની પાસે જે હોય તેમાંથી શક્તિ અનુસાર દાન આપવું જોઈએ એવો ભાવ છે.

યોષ્યન્તિ ન યાચન્તે દેહીતિ કૃપણા જના ।

અવસ્થેયમદાનસ્ય યત્રાવામો મૃદે મૃદે ॥ મ. પુ. ત્રા. પ. અ. ૧૮૯-૧૦ ॥

અર્થ —જે દાન લોક " મને કંઈ આપો " એ પ્રમાણે યાચના કરે છે તે લોક યાચના કરતા નથી, પશુ તેઓ બીજા લોકોને ઉપદેશ આપે છે કે આ જે અમારી અવસ્થા ધેર ધેર માગના રંગાની છે તે આનનું ફળ છે માટે આપ લોકોને પણ આ દશા પ્રાપ્ત ન થાય માટે દાન કરો એવો તેઓ ઉપદેશ આપે છે.

एकस्मिष्ठति चाधस्तादन्यथापरि तिष्ठति ।

दातृयाचनयोर्भेद કરાખ્યામેવ મૂચિતઃ ॥

૧૧

॥ ૧૨ ॥

અર્થ —દાન લેનારનો દાથ નીચે મુકે છે અને દાતાનો દાથ ઉપર મુકે છે. દાતા અને યાચનો ભેદ મનેના દાથથી જ સચિત થાય છે.

આ પ્રમાણે દાની મનુષ્ય દમેશા ઉર્ચા સ્થિતિને જ પ્રાપ્ત કરે છે, અને યાચક દમેશા નીચે જ મુકે છે.

મિશ્રયન્તિ ચ યાચન્તે દેહીતિ કૃપણં જનાઃ ।

અવસ્થેયા દાનસ્ય મા ભૂદેયં મયાનપિ ॥ મ.ગ.પુ.આ.કા.અ. ૧૦૯-૨૪ ॥

અર્થ:—જે દીન લોક “આપો” એમ કહીને કૃપણની પાસે માગના કરે છે તે “આ અવસ્થા દાન નહીં કરવાથી” અમને પ્રાપ્ત થઇ છે, માટે તમે પણ અમારા જેવા ન થાઓ” એવું શિક્ષણ આપે છે.

રત્નોઘમપિ વા તોયં પ્રભૂતં સ્વલ્પમેવ વા ।

ભગવત્પ્રીતયે નિત્યં દદ્યાચ્છુદ્ધાય યોગિને ॥

શા.સ્મૃ.અ. ૪ ॥

અર્થ:—રત્નોના હગલા હોય અથવા જલ હોય, અધિક હોય કે થોડું હોય, પરન્તુ ભગવાનની પ્રસન્નતાને માટે હમેશાં શુદ્ધ હૃદયને માટે દાન દેવું જોઇએ.

યત્કિંચિદપિ દાતવ્યં ચાચિત્તેનાનસૂયયા ।

ઉત્પત્ત્યતે હિ તત્પાત્રં ચત્તારયતિ સર્વતઃ ॥

મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૪-૨૨૮ ॥

અર્થ:—વળી કોઇ પણ માગના કરવાને આવે તો દ્વેષરહિત થઇને તેને કંઇક પણ અવસ્થા દાન કરવું જોઇએ. એ પ્રમાણે રોજ દાન કરનારને કદાપિ એવું પાત્ર પ્રાપ્ત થઇ જશે કે જે આપણને પાપથી તારે.

ગ્રાસાદર્ધમપિ ગ્રાસં યુક્તં દાતું સદાર્થિનામ્ ।

દાનં પ્રિયવિનિર્મુક્તં નષ્ટમાહુર્મનીપિણઃ ॥

મ.પુ.ત્રા.પ.અ. ૧૮૯-૧૭ ॥

અર્થ:—આપણી પાસે એક ગ્રાસ હોય તો માગના કરનારને તેમાંથી અડધો ગ્રાસ પણ આપવો જોઇએ. અને તે ગ્રેમ સહિત આપવો જોઇએ. ગ્રેમ વિનાનું જે દાન છે તે વ્યર્થ છે એમ વિદ્વાન લોક કહે છે.

દાતા તથા પાત્ર તથા ધનાદિની ઉત્તમતા તથા મુશ્કેલીના બેદથી દાન પૂર્ણ ફલ વાળું થાય છે, માટે અહીં દાતા આદિકાના લક્ષણોનો વિચાર કરીએ છીએ. કેવલ સ્મૃતિના કેટલાક શ્લોક હજી સુધી છપાયા નથી, થોડા જ છપાયા છે. તેથી તે સમગ્રાણુ યાદવડે સ્મૃતિની અપરાદિત્ય ટીકામાંથી અહીં લીધા છે.

નાલ્પત્વં વહુત્વં વા દાનસ્યામ્યુદયાવહમ્ ।

શ્રદ્ધા શક્તિશ્ચ દાનાનાં વૃદ્ધિસયકરૌ હિ તૌ ॥ યા.સ્મૃ.અ. ૧-૨૦૧ અ. ટી. ॥

અર્થ:—ફળ અધિક હોવામાં કે થોડું હોવામાં કારણ દાન કરેલું ધન અધિક હોવું કે થોડું હોવું તે નથી; પરન્તુ શ્રદ્ધા અને શક્તિ એ બે ફળની વૃદ્ધિ અને ન્યૂનતામાં કારણ છે. શ્રદ્ધા નહીં હોવાથી તથા શક્તિને અનુસાર દાન નહીં કરવાથી ફળ ન્યૂન થાય છે. તેથી અધિક શક્તિ વાળાએ દાન પણ અધિક કરવું જોઇએ. અધિક શક્તિવાળો થોડું દાન કરે તો તેને પૂર્ણ ફલ મળતું નથી. માટે દાન હમેશાં શ્રદ્ધા પૂર્વક અને શક્તિને અનુસાર કરવું જોઇએ. ન્યૂન શક્તિ વાળો થોડું દાન શ્રદ્ધાથી કરે તો તેને બહુ ફળ મળે છે. કેવલ ધર્મને માટે જે દાન કરવામાં આવે છે તે જ શ્રદ્ધા ફળ આપનાર છે. આ વાતનું પ્રતિપાદન કરવાને માટે જે જે નિમિત્તે દાન કરવામાં આવે છે તે નિમિત્તને પ્રથમ કહીએ છીએ.

ધર્મમર્થ ચ કામં ચ વ્રોદાહર્ષમયાનિ ચ ।

અધિષ્ઠાનાનિ દાનાનાં પટેતાનિ પ્રવક્ષતે ॥

” ” ”

અર્થ:—ધર્મ, અર્થ તથા કામ, તથા લજ્જા, હર્ષ અને ભય એ ૭ દાન કરવામાં નિમિત્ત છે એમ કહે છે.

પાત્રેભ્યો દીયતે નિત્યમનપેક્ષ્ય પ્રયોજનમ્ ।

કેવલ ધર્મશુદ્ધ્યા યદ્ધર્મદાનં તદુચ્યતે ॥ સ્કા.પુ.સ્વ.૧ કૌ.સ્વ.૨ અ.૪-૫૬॥

અર્થ:—કોઈ આ લોક સંબંધી કે પર લોક સંબંધી કોઈ પણ પ્રકારના પ્રયોજન(ફલ) ની અપેક્ષા રાખ્યા વિના અધિકારી સુપાત્રને કેવળ ત્યાગશુદ્ધિથી જે દાન કરવામાં આવે છે તે ધર્મદાન કહેવાય છે.

પ્રયોજનમપેક્ષ્યૈવ પ્રસંગાદત્પ્રદીયતે ।

તદર્થદાનમિત્યાહુર્વૈદિકં ફલહેતુકમ્ ॥ યા. સ્મૃ. અ. ૧-૨૦૧ અપ. ટી. ॥

અર્થ:—ફલની ઇચ્છા કરીને પ્રસંગ મળતાં જે વસ્તુ આપવામાં આવે છે તે અર્થદાન કહેવાય છે. અને તે દાન વૈદિક અર્થાત્ વેદમાં પ્રતિપાદન કરેલા ફલના હેતુથી કરવામાં આવે છે.

સ્ત્રીપાતમૃગયાજ્ઞાણાં પ્રસંગાદત્પ્રદીયતે ।

અનર્હેષુ ચ રામેણ કામદાનં તદુચ્યતે ॥

અર્થ:—સ્ત્રી, દારૂ પીવો, શિકાર, જુઆર આદિ વ્યસનોના પ્રસંગે અનધિકારી પ્રતિ જે દાન કરવામાં આવે છે તે કામદાન કહેવાય છે.

સંસદિ વ્રીહયાઽઽશ્રુત્ય યોઽર્યોઽર્થિમ્યઃ પ્રયાચિતઃ ।

મદીયતે ચેત્તદાનં વ્રીહાદાનમિતિ સ્મૃતમ્ ॥ સ્કા.પુ.સ્વ.૧ કૌ.સ્વ.૨ અ.૦૪-૫૩॥

અર્થ:—અનેક મનુષ્યોની વચમાં ભેગ હોય તે સમયે યાચક આવીને યાચના કરે તે સાંભળી શરમથી જે દાન આપવામાં આવે છે તે વ્રીહાદાન કહેવાય છે.

દૃષ્ટ્વા પ્રિયાણિ શ્રુત્વા વા હર્ષવદત્પ્રદીયતે ।

હર્ષદાનમિતિ પ્રોક્તં દાનં તદ્ધર્મચિન્તકૈઃ ॥

અર્થ:—મનને પ્રિય લાગતા નાથ આદિ જોઈને અથવા ગાપનાદિક સાંભળીને ખુશીથી જે દાન કરવામાં આવે છે તે દાનને ધર્મના સ્વરૂપનું ચિન્તન કરનાર લોક હર્ષદાન કહે છે.

આક્રોશનાર્થં હિંસાનાં પ્રતીકારાય યદ્ધવેત્ ।

દીયતેઽનુપર્કઠ્ઠમ્યો મયદાનં તદુચ્યતે ॥

અર્થ:—આપણને ભય આપનાર લોકોની નિન્દા તથા હિંસા(ઉપદ્રવ)ની નિવૃત્તિ કરવાને માટે અપહારી લોકો પ્રતિ જે દાન કરવામાં આવે છે તે ભયદાન કહેવાય છે.

હવે દાનનાં અંગ કહે છે:—

દાતા પ્રતિગ્રહીતા ચ શ્રદ્ધા દેયં ચ ધર્મયુક્ ।

દેશકાલૌ ચ દાનાનામંગાન્યેતાનિ પદ્ધિદુઃ ॥

॥

૬૨ ॥

અર્થ:—દાતા-દાન દેનાર, દાન લેનાર, શ્રદ્ધા, ધર્મને ઉત્પન્ન કરનાર દેવ-આપવાનું ધન, દેશ અને કાલ એ ૭ દાનનાં અંગ છે એમ વિદ્વાનો ગણે છે.

અપારોગી ધર્માત્મા દિત્સુરુચ્પસનઃ શુચિઃ ।

અનિચ્ચાજીવકર્મા ચ પદ્મિદાતા પ્રશસ્યતે ॥ ૬૨-૪ ॥

અર્થ:—કુળાદિ પાપરોગ રહિત હોય, તથા સ્વભાવે ધર્માત્મા હોય, તથા આપવાની ઇચ્છાવાળો હોય, તથા પવિત્ર હોય અર્થાત્ શૈવ આચારવાળો હોય, તથા જેની જીવિકા નિન્દ્ય ધર્માથી ન ચાલતી હોય-એ ૭ ગુણથી દાતા ઉત્તમ કહેવાય છે.

ભગવાને ગીતામાં દરેક કર્મ કરનારના સાત્ત્વિકાદિ ત્રણ પ્રકારના બેદ બતાવ્યા છે:-

મુક્તસંગોઽનંવાદી ધૃત્યુત્સાહસમન્વિતઃ ।

સિદ્ધચસિદ્ધયોર્નિર્વિકારઃ કર્તા સાત્ત્વિક ઉચ્યતે ॥ મઁગોઽવ૦ ૧૮-૨૬ ॥

અર્થ:—જેણે કર્મફલોનો પરિભાગ કર્યો હોય, તથા હું કર્તા છું એ પ્રમાણે બોલવાનો જેને સ્વભાવ નથી અર્થાત્ કરવાના અભિમાન રહિત હોય, તથા ધૃતિ અને ઉત્સાહવાળો હોય (વિદ્યાદિ પ્રાપ્ત થતાં પણ પોતે શરૂ કરેલા કર્મનો પરિભાગ નહીં કરવો તેનું નામ ધૃતિ છે, અને આ કામ હું અવશ્ય કરીશ એવા નિશ્ચય રૂપ જે શુદ્ધિ છે તેનું નામ ઉત્સાહ છે), અને કર્મની સિદ્ધિ તથા અસિદ્ધિમાં જેને હર્ષ કે શોક થતો ન હોય-એ પ્રકારનો જે કર્તા છે તે સાત્ત્વિક કહેવાય છે. અને

રાગો કર્મફલમેષ્સુર્લુપ્થો હિંસાત્મકોઽશુચિઃ ।

હર્ષશોકાન્વિતઃ કર્તા રાજસઃ પરિકીર્તિતઃ ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—કામાદિથી વ્યાકુલ ચિત્તવાળો હોવાથી જે કર્મફલની ઇચ્છા રાખતો હોય, તથા લુપ્ત હોય અર્થાત્ બીજાના દ્રવ્યની ઇચ્છા કરનાર હોય, તથા ધર્મને માટે પોતાના ધનનો વ્યય કરતો ન હોય, તથા પોતાના અભિપ્રાયને પ્રકટ કરીને બીજાની 'વૃત્તિનું' છેદન કરવાના સ્વભાવવાળો હોય, તથા શાસ્ત્રમાં કહેલા શૈવથી રહિત હોય, તથા કર્મનું ઉત્તમ રૂપ ભળતાં જેને હર્ષ થતો હોય અને રૂળ નહીં ભળે તો શોક કરનાર હોય એવો જે કર્તા છે તે રાજસી કર્તા કહેવાય છે. અને

અયુક્તઃ પ્રાકૃતઃ સ્તબ્ધઃ શઠો નૈષ્કૃતિકોઽલસઃ ।

વિપાદી દીર્ઘસૂત્રી ચ કર્તા તાપસ ઉચ્યતે ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—અયુક્ત અર્થાત્ જેનું ચિત્ત હમેશાં વિષયોથી ખેંચાતું રહેતું હોય તેથી પોતાના કર્તવ્યમાં સાવધાન ન રહેતો હોય (અયુક્ત), તથા શાસ્ત્ર સંસ્કાર રહિત જેની શુદ્ધિ હોય અને તેથી બાલકની પેઠે વિવેક રહિત હોય (પ્રાકૃત:), તથા ગુરુ, દેવતા, આદિ વિષયમાં પણ નમ્રતા રહિત હોય (સ્તબ્ધ:), તથા બીજાને વંચન કરવાને માટે, ગણતો હોય તેથી અન્ય પ્રકારે કહેનાર (શઠ:), તથા બીજા માણસોની આગળ પોતે ઉપકારી હોવાની શુદ્ધિ ઉત્પન્ન કરીને બીજાની 'વૃત્તિનું' છેદન કરી પોતાનો સ્વાર્થ સાધવામાં તત્પર રહેનાર (નૈષ્કૃતિક:), તથા અવશ્ય કરવાના કર્મમાં પ્રવૃત્તિ ન કરનાર (અલસ:), તથા હમેશાં અસતોષી સ્વભાવવાળો હોવાથી શોક કરવાના સ્વભાવવાળો (વિપાદી), તથા હમેશાં

હજારો શંકાયુક્ત હોવાથી સર્વ કામમાં ધીરે ધીરે પ્રવૃત્તિ કરનાર અથવા આજ કરવાનું કાર્ય કરવામાં એક માસ કરનાર અથવા નથી પણ કરતો-એવો કર્તા તામસી કહેવાય છે.

યજ્ઞ, દાન, તપાદિ કર્મ કરનાર અવશ્ય સાત્ત્વિક હોવો જોઈએ. પરન્તુ પાપરોગાદિ યુક્ત તથા વ્યસની આદિ કર્તા સાત્ત્વિક હોવાનો સંભવ નથી. તેથી દાન કરનાર પાપરોગાદિથી રહિત હોવો જોઈએ એમ કહ્યું છે.

હવે પ્રતિગૃહીતા અર્થાત્ દાન લેનારના શુભ કહે છે :

ये शान्तदान्ताः श्रुतिपूर्णकर्णाः जितेन्द्रियाः प्राणिवधानिवृत्ता ।

प्रतिग्रहे संकुचिताग्रहस्ता-स्ते ब्राह्मणास्तारयितुं समर्थाः ॥

સ્કા. પુ. સ્વ.પ. રે.સ્વ. ૩ અ.૨૦૧-૧૦ ॥

અર્થ:—અન્તઃકરણની શાન્તિવાળો, કુકર્મથી જેનું મન દૂરેથી હોય, વેદનું અવશ્ય કરવાથી જેના દાન ભરેલા છે અર્થાત્ પહિત છે, જે જીતેન્દ્રિય છે, તથા જે શરીર, વાણી અને મન વડે ક્રોધને પણ દુઃખ દેવાથી નિવૃત્ત છે, અને પ્રતિગ્રહ લેવામાં જેના હાથ સંક્રામ્ય છે-એવો જે બ્રાહ્મણ છે તે દાન લઈને મનુષ્યોને તારવામાં સમર્થ હોય છે. તેથી તે યોગ્ય પાત્ર છે. લેણીમાં ધૃત, જલ્દ, આદિ રાખવાના વાસણને પાત્ર કહે છે. તે વાસણમાં રાખેલા ધૃતાદિને નીચે પડવા દેતું નથી, તેમ જીવજન્તુ આદિથી પણ તેની રક્ષા કરે છે. તેથી તે વાસણને પાત્ર કહે છે. તેવી રીતે દાતાએ આપેલા દાનને નષ્ટ થવા દેતા નથી, પોતાના શુભથી તે દાન દાતાને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં ઉપકારી થાય છે. તેથી પ્રતિગ્રહ લેનારને પાત્ર કહે છે. કાણા પડા આદિને પણ પાત્ર કહે છે, પરન્તુ તે નામ માત્ર પાત્ર છે, ખર્ફ પાત્ર નથી, કારણ તેમાં રાખેલું ધૃતાદિ તેમાંથી નિકળી જાય છે. તે રાખનારને ઉપયોગી થતું નથી. તેવી રીતે દાન પણ પૂર્વોક્ત શુભોથી રહિતને આપવાથી કાણા પાત્રમાં રાખેલા ધૃતાદિની પેઠે વ્યર્થ જાય છે. માટે પાત્ર અવશ્ય ઉત્તમ હોવું જોઈએ. તો જ દાનદાર દાતાનું કલ્યાણ થાય છે.

सर्वस्य प्रभवो विमाः श्रुताध्ययनशीलिनः ।

तेभ्यः क्रियापराः श्रेष्ठास्तेभ्योऽप्यध्यात्मवित्तमाः ॥ पा०સ્મૃ૦અ૦૧-૧૯૯ ॥

અર્થ:—પૃથિવીમાં જે કોઈ પણ પદાર્થ છે તેનો શ્રુત અને અધ્યયન સ્વભાવવાળો બ્રાહ્મણ, સ્વામી છે. અને જેણે શ્રુત અને અધ્યયન કર્યું છે પરન્તુ અનુદાન કર્યું નથી તેના કરતાં શ્રુત અને અધ્યયન કરીને અનુદાન કરનાર બ્રાહ્મણ શ્રેષ્ઠ છે. અને તેના કરતાં પણ તત્ત્વવેદા (આત્મજ્ઞાની) લોક છે તે શ્રેષ્ઠ છે.

न विचया केवलया तपसा चापि पात्रता ।

यत्र वृत्तमिमे चोमे तद्धि पात्रं प्रकीर्तितम् ॥

”

॥ ૨૦૦ ॥

અર્થ:—ગુરુમુખથી સાંભળીને સાદુશોપાકુમ શ્રુતિ તથા સ્મૃતિના અર્થોનો નિશ્ચય કરવો તેનું નામ શ્રુત છે. અને વેદની શ્રુતિ આદિનો જે પાક છે તેને અધ્યયન કહે છે. તપ રહિત કેવલ ધર્મવિપાક તથા ધર્મિય વિપાક યાન માત્રથી, અથવા વિદ્યારહિત કેવલ તપ માત્રથી પાત્રતા આવતી નથી. પરન્તુ જેનામાં વિદ્યા તથા તપ શાસ્ત્રમાં કહેલા સદાચાર(વૃત્ત) પશ્ય હોય તે જ પાત્ર છે એમ મહર્ષિ લેણીએ કહ્યું છે.

અહીં તપનો અર્થ પોતાના ધર્મનું અનુષ્ઠાન છે.

પાત્રનિરૂપણ.

यद्यदिष्टतमं लोके यज्ञस्य दयितं भवेत् ।

तत्तद्गुणवत्તે देयं तदेवाक्षयमिच्छता ॥

પા. સ્મૃ. અ. ૩-૩૧ ॥

અર્થ:—અનુષ્ઠાને આ લોકમાં જે અત્યંત ઇષ્ટ વસ્તુ છે અને જે વસ્તુ અત્યંત પ્રિય છે તે વસ્તુની અક્ષયતા અર્થાત્ તે વસ્તુ હમેશાં રહેવાને માટે ઇચ્છા રાખનારે તે વસ્તુને અત્યંત ગુણ વાળાને આપવી જોઈએ.

श्रोत्रियाय दरिद्राय अर्थिने च विशेषतः ।

यद्दानं दीयते तस्मै तद्दानं शुभकारकम् ॥

સ. સ્મૃ. સ્કં. ૪૮ ॥

અર્થ:—જે દાન શ્રોત્રિય તથા દરિદ્ર અને વિશેષ કરીને જે અર્થી હોય અર્થાત્ તેની યાચના કરતો હોય એવાને કરેલું દાન ઉત્તમ ફળ આપનાર છે. શ્રોત્રિય નામ વેદ બહુશેષા બ્રાહ્મણ. અહીં “યાચના કરનાર” એવું જે વિશેષણ આપ્યું છે તે દાપરના રિવાજને અનુસાર આપ્યું છે. તે યાચનાનું પાત્રના ગુણમાં અલ્પ કરવાનું નથી. પરંતુ એવા યોગ્ય અનુષ્ઠાનું ઇષ્ટ અણીને તેની પાસે જઈને તેના માગ્યા વિના દાન કરવું જોઈએ.

व्यसनमतिकारार्थं कुटुंबार्थं च याचते ।

एवमन्विष्य दातव्यं सर्वदानेष्वयं विधिः ॥

દ. સ્મૃ. અ. ૩-૩૦ ॥

અર્થ:—પોતાનું ઇષ્ટ દૂર કરવાને માટે યાચના કરતો હોય અથવા કુટુંબનું ચોપણ કરવાને માટે યાચના કરતો હોય, તે વાતની તપાસ કરીને શ્રોત્રિયને દાન કરવું જોઈએ. સર્વ દાનમાં આ જ વિધિ છે. દાનાદિના યોગ્ય અધિકારી સંબંધી દેવલ ઋષિએ કહ્યું છે કે:—

मात्रश्च ब्राह्मणश्चैव श्रोत्रियश्च ततः परम् ।

अनूचानस्तथा भूयः ऋषिकल्प ऋषिर्मुनिः ॥પા. સ્મૃ. અ. ૧-૨૦૦ અ.ટી. ॥

इत्येतेऽष्टौ समुद्रिष्टा ब्राह्मणाः प्रथमं श्रुतौ ।

तेभ्यः परः परः श्रेष्ठो विद्यावृत्तो विशेषतः ॥

,, ॥

અર્થ:—માત્ર, બ્રાહ્મણ, તે પછી શ્રોત્રિય, પછી અનૂચાન, જૂણ, ઋષિકલ્પ, ઋષિ અને મુનિ એ આઠ પ્રકારના બ્રાહ્મણ ધુનિમાં કલા છે. તેમાં જેનું નામ પર પર કહ્યું છે તે વિદ્યા અને આચરણમાં વિશેષ હોવાથી શ્રેષ્ઠ છે.

ब्राह्मणानां कुले जातो जातिमात्रोयदाभवेत् ।

धर्मापेतः क्रियाहीनो मात्र इत्यभिधीयते ॥

,, ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણના કુલમાં ઉત્પન્ન થયેલો હોઈ કેવલ બ્રાહ્મણ જનિ માત્ર હોય, બ્રાહ્મણના બીજા શ્રેણી રહિત હો તેમ બ્રાહ્મણના કર્મથી પશુ રહિત હોય તે માત્ર બ્રાહ્મણ કહેવાય છે.

एकोद्देशमतिक्रम्य वेदस्यादानवानृजुः ।

स ब्राह्मण इति प्रोक्तो निभृतं सत्यवान् घृणी ॥

,, ॥

અર્થ:—કોઈ અમુક શાખાના ઉદ્દેશ વિના જેણે વેદનું ગ્રહણ કર્યું હોય, સરલ સ્વભાવ વાળો હોય, વિનય વાળો હોય, સત્ય બાપણ કરનાર અને દયાળુ હોય તેને બ્રાહ્મણ કહે છે. (કોઈ પુસ્તકમાં સત્યવાન ન બહલે સત્તવાન એવો પાઠ છે. ત્યાં તેનો અર્થ “યતોદિ કર્મ કરનાર” એવો સમજવો.)

एकां शाखां सकल्पां च पदभिरद्वैरधीत्य च ।

पट्कर्मनिरतो विषः श्रोत्रियो नाम धर्मवित् ॥

” ॥

અર્થ:—વેદની એક શાખા તેના કલ્પસૂત્ર તથા છ અંગો સહિત અધ્યયન કરીને પટ્કર્મમાં જે તત્પર રહે તેવા ધર્મવેતા બ્રાહ્મણ શ્રોત્રિય બ્રાહ્મણ કહેવાય છે.

वेदेवेदांगतत्त्वज्ञः शुद्धात्मा पापवर्जितः ।

शेषं श्रोत्रियवत्प्राप्तः सोऽनूचान इति स्मृतः ॥

” ॥

અર્થ:—વેદ તથા વેદોના અંગોનું તત્ત્વ જાણનાર, શુદ્ધ અંતઃકરણ વાળો અને પાપ રહિત, તથા શ્રોત્રિય બ્રાહ્મણની માફક જેણે એક શાખા, કલ્પ તથા છ અંગોને પ્રાપ્ત છે અને પટ્કર્મમાં તત્પર છે, તે અનૂચાન બ્રાહ્મણ કહેવાય છે.

अनूचानगुणोपेतो यज्ञस्वाध्याययन्त्रितः ।

भूण इत्युच्यते प्राज्ञैः शेषभोजी जितेन्द्रियः ॥

” ॥

અર્થ:—જે બ્રાહ્મણ અનૂચાનના ગુણોથી યુક્ત હોય તથા યજ્ઞ અને સ્વાધ્યાયમાં પ્રવૃત્ત હોય તથા જીર્ણોદ્ધિકાએ ભોજન કર્યા પછી જે ભોજન કરે છે અને જીતેન્દ્રિય છે તેને વિદ્વાન લોક બ્રહ્મણ બ્રાહ્મણ કહે છે.

लौकिकं वैदिकं चैव सर्वं ज्ञानमवाप्य यः ।

आश्रमस्थो वशी नित्यमृषिकल्प इति स्मृतः ॥

” ॥

અર્થ:—લૌકિક અને વૈદિક અર્થાત્ શાસ્ત્ર મંબધી અને વેદ સંબધી જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને જે પોતાના આશ્રમ ધર્મમાં રિથત છે અને હમેશાં વશી છે અર્થાત્ ઇન્દ્રિયો જેને વશ છે તેને ઋષિકલ્પ બ્રાહ્મણ કહે છે. ગર્ભ અને ગર્ભમાં રહેલા બાળકને પણ બ્રહ્મણ કહે છે. ગર્ભમાં રહેલા બાળકની પેઠે તદ્દન નિર્દોષ હોવાથી તે બ્રાહ્મણને વૃણુ બ્રાહ્મણ કહે છે.

ऊर्ध्वरेता तपस्युग्रो नियताशी त्वसंशयी ।

आपानुग्रहयोः श्रुतः सत्यसन्धो भवेदृषिः ॥

”

અર્થ:—જે બ્રાહ્મણ ઊર્ધ્વરેતા અર્થાત્ બ્રાહ્મચારી હોય, ધણું ઉગ્ર તપ કરનાર હોય, નિયમિત ભોજન કરનાર, તથા સંશય રહિત, અને શાપ અને અનુગ્રહ કરવામાં સમર્થ હોય અને સત્ય વક્તા હોય તે ઋષિ કહેવાય છે.

निवृत्तः सर्वतत्त्वज्ञः कामक्रोधविवर्जितः ।

ध्यानस्थो निष्क्रियो दान्तस्तुल्यमृत्काञ्चनो मुनिः ॥

”

અર્થ:—નિવૃત્ત અર્થાત્ વિરક્ત હોય, સર્વના તત્ત્વને જાણનાર, કામક્રોધ રહિત હોય, આનંદ હોય, સર્વ પ્રકારની ક્રિયા રહિત હોય, જિતેન્દ્રિય હોય, અને માટી અને સુવર્ણ જેને અમાન હોય, તેને મુનિ કહે છે.

આ આઠ પ્રકારના બ્રાહ્મણોમાં જે પ૨ છે તે એક છે અર્થાત્ માત્ર કર્તાબ્રાહ્મણ એક છે, બ્રાહ્મણથી શ્રોત્રિય એક છે, ઇત્યાદિ. તેમાં મુનિ સર્વથી એક બ્રાહ્મણ છે.

एवमन्वयविद्याभ्यां वृत्तेन च समुच्छ्रितः ।

त्रिशुक्ला नाम विप्रेन्द्राः पूज्यन्ते सवनादिषु ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે વંશ તથા વિદ્યા અને આચરણ એ ત્રણમાં ત્રિશુક્લ નામનો બ્રાહ્મણ એક છે. તેનો શ્રોત્રિયાદિક બ્રાહ્મણ મોખયાગાદિ યજ્ઞોમાં પૂજિત થાય છે.

त्रिशुक्लः कृशवृत्तिश्च घृणालुः सकलेन्द्रियः ।

विमुक्तो योनिदोषेभ्यो ब्राह्मणः पात्रमुच्यते ॥ યાં સ્મૃં અં ૧-૨૦ ૧ અ. ૮૧

અર્થ:—જે ત્રિશુક્લ છે, અર્થાત્ વંશ, વિદ્યા અને આચરણમાં એક છે તથા જેની હવિકા કષ્ટથી ચાલતી હોય તથા દયાલુ હોય, તથા સંપૂર્ણ ઇન્દ્રિયોવાળો હોય-કાંઈ અંગનો ભંગ થયો ન હોય, તથા યોનિદોષની રહિત(કુલીન) છે એવો જે બ્રાહ્મણ છે તે પાત્ર કહેવાય છે.

भिक्षामप्युदपात्रं वा सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ।

वेदतत्त्वार्थविदुषે ब्राह्मणायोपपादयेत् ॥

મં સ્મૃં અં ૩ ૧૬ ॥

અર્થ:—ભિક્ષા હો કે જલથી ભરેલું પાત્ર હો—તે વેદના તત્ત્વને જાણનાર બ્રાહ્મણને વિધિપૂર્વક આપવું જોઈએ.

आवृत्तानां गुरुकुलाद्विमाणां पूजको भवेत् ।

नृपाणामक्षयो ह्येव निधिर्वाह्योऽभिधीयते ॥

મં સ્મૃં અં ૭-૮૨ ॥

અર્થ:—જે બ્રાહ્મણો ગુરુને ઘેરથી વેદ સમાપ્ત કરીને અર્થાત્ વેદ લક્ષીને નિવૃત્ત થયા હોય અને ગૃહસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કરવાની ઇચ્છાવાળા હોય તેમનો ધન તથા ધાન્યથી સત્કાર કરવો જોઈએ. બ્રાહ્મણોમાં સ્થાપન કરેલું આ ધન રાજા આદિ દાની લોકોને માટે જેનો નાશ ન થાય એવો બહાગનો ખર્ચનો કહેવાય છે. ગમ્મ લોકોએ દુઃખી સ્નાતકોના અવશ્ય ખ્યાલ રાખવો જોઈએ. આ શ્લોકમાં રાજા શબ્દનું ગ્રહણ કરવામાં તાત્પર્ય છે. ખીજા લોકોએ તેમને ધનાદિક નહીં આપવું એવો ભાવ છે.

श्रोत्रियं व्याधितार्तौ च बालवृद्धावकिञ्चनम् ।

महाकुलीनमार्यं च राजा संपूजयेत्सदा ॥

મં સ્મૃં અ. ૮-૩૦, ૫ ॥

અર્થ:—વિદ્યા તથા સદાચાર વાળા, રોગી, દુઃખી, બાળક, વૃદ્ધ પોતાની પાસે કંઈ પણ વસ્તુ ન રાખનાર, ઉત્તમ કુલીન તથા એક્ટ ચારિત્ર્યવાળા મનુષ્યને રાજાએ હમેશાં દાન તથા સન્માન કરવું જોઈએ.

सान्तानिकं यक्षमाणमध्वमं सर्ववेदसम् ।

गुर्वर्थं पितृमात्रर्थं स्वाध्यायार्थ्युपતાपिनः ॥

મં સ્મૃં અં ૧૧-૧ ॥

અર્થ:—સન્તાનને માટે વિવાહની ઇચ્છાવાળા, યજ્ઞ કરવાની ઇચ્છાવાળા, મુસાફર, સર્વવેદ દક્ષિણ આપીને વિશ્વજિત નામનો યજ્ઞ કરનાર, ગુરુ, પિતા અને માતાના ભોજનાદિ માટે યાચના કરનાર, વેદનું અધ્યયન કરવાને માટે યાચના કરનાર તથા રોગી—

નૈવૈતાન્સ્નાતકાન્વિદ્યાદ્બ્રાહ્મણાન્ ધર્મશિક્ષુકાન્ ।

નિઃસ્વેભ્યો દેયમેતેભ્યો દાનં વિદ્યાવિશેષતઃ ॥ ૨ ॥

અર્થઃ—આ નવ પ્રકારના સ્નાતક વિદ્યાના બ્રાહ્મણોને ધર્મશિક્ષક જાણવા જોઈએ અર્થાત્ આ સર્વ દાનના અધિકારી છે. તેમને દાન કરવાથી ધર્મ થાય છે. માટે તેમને ધર્મ-શિક્ષક કહ્યા છે. આ નિર્વન(નિઃસ્વ) બ્રાહ્મણોને વિદ્યાનુસાર દાન દેવું જોઈએ.

ધનાનિ તુ યથાશક્તિ વિમેષુ પ્રતિપાદેયત્ ।

વેદવિત્સુ વિવિક્તેષુ મેત્ય સ્વર્ગં સમન્વૃત્તે ॥ મં રમૃં અં ૧૧-૬ ॥

અર્થઃ—પોતાની શક્તિને અનુસાર વેદવેત્તા અને વિરક્ત અર્થાત્ ભોગલાલસા રહિત બ્રાહ્મણોને ધન આપવું જોઈએ. તેથી મરણ બાદ સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે.

બ્રાહ્મણે વેદવિદુષિ સર્વશાસ્ત્રવિશારદે ॥ અત્રિં સં અં ૩૪૧ ॥

માતાપિતૃપરે ચૈવ ક્રતુકાલાભિગામિનિ ।

શીલચારિત્રસંપૂર્ણે પ્રાતઃસ્નાનપરાયણે ॥ ૩૪૨ ॥

તસ્યૈવ દોષતે દાનં યદીચ્છેચ્છેય આત્મનઃ ॥ ૩૪૩ ॥

અર્થઃ—જે બ્રાહ્મણ વેદનો જાણનાર હોય, સંપૂર્ણ શાસ્ત્રનો વિદ્યાન હોય, માતાપિતાનો ભક્ત હોય, ક્રતુકાલમાં જ સ્ત્રીગમન કરતો હોય, શીલ તથા ચારિત્રમાં સંપૂર્ણ હોય અર્થાત્ ઉત્તમ સ્વભાવ અને આચરણ વાળો હોય, અને પ્રાતઃકાલમાં જ સ્નાનાદિક કર્મ કરતો હોય એવા જ બ્રાહ્મણને, કલ્યાણની ઇચ્છા રાખનાર માણસે દાન આપવું જોઈએ. બીજાને આપવાથી પુણ્ય નથી.

વિદ્યાતપોભ્યાં સંયુક્તઃ શાન્તઃ શુચિરલમ્પટઃ ।

અલુબ્ધાહ્લાદનિષ્પાપા ભૂદેવા નાત્ર સંશયઃ ॥ મં યં સ્મૃં અં ૪-૫૩, ૪ ॥

પાત્રીભૂતાથ વિજ્ઞેયા વિપ્રાસ્તે નાત્ર સંશયઃ ।

તેભ્યો દત્તમનન્તં હિ ઇત્યાહ મગવાન્યમઃ ॥ ૫૪, ૫ ॥

અર્થઃ—વિદ્યા તથા તપથી યુક્ત, શાન્ત, પવિત્ર, વિપયલપટતા રહિત, લોભ રહિત, સદા પ્રસન્ન, પાપ રહિત—એવા જે બ્રાહ્મણો છે તે પૃથ્વી ઉપરના દેવ છે તેમાં કોઈ સંદેહ નથી. અને તેઓ જ પાત્ર બ્રાહ્મણ છે એમ જાણવું. તેમાં કોઈ સંદેહ નથી. અને તેમને કરેલું દાન અનન્ત ફળ આપનાર છે એમ જાણવાનું યમ કહે છે.

શ્રોત્રિધાય કુલીનાય દરિદ્રાય ચ વાસવ ।

સન્તુષ્ટાય ત્રિનીતાય સર્વભૂતહિતાય ચ ॥ વૃહં સ્મૃં સ્લોં ૫૬ ॥

વેદાભ્યાસતપોજ્ઞાનમિન્દ્રિયાણાં ચ સંયમઃ ।

ઈદ્રશાય સુરશ્રેષ્ઠ યદ્દત્તં હિ તદક્ષયમ્ ॥ ૫૭ ॥

અર્થઃ—હે ઇન્દ્ર ! શ્રોત્રિય, કુલીન, દરિદ્ર, સતોષી, નત્ર, સર્વ પ્રાણીઓનો હિતકારી, વેદાભ્યાસી, તપસ્વી, જ્ઞાની, અને મિતેન્દ્રિય બ્રાહ્મણને આપેલું દાન અક્ષય ફળ આપનાર થાય છે.

દરિદ્રાયૈવ દાતવ્યં ન સમૃદ્ધાય પાન્દવ ।

વર્ષાણાં હિ તદાકેષુ ફલં નૈવ પયોધિષુ ॥ વૃ. ગો. સં. અ. ૭ ॥

અર્થ:—હે પાણ્ડવ ! દાન ગરીબને જ આપવું જોઈએ. જેની પાસે ધન પૂર્ણ છે તેને દાન નહીં કરવું જોઈએ. વર્ષાનું પ્રયોજન તથાવ આદિને છે, સમુદ્રને વર્ષાનું કોઈ પ્રયોજન નથી.

દરિદ્રાન્ વૃત્તિહીનોંશ્ચ પ્રદાનૈસ્તાંસ્તુ પૂજયેત્ ।

આતુરસ્યૌપધં કાર્યં નીરુજસ્ય કિમૌપધૈઃ ॥

” ॥

અર્થ:—ગરીબ હોય અને જીવિકાનું કોઈ સાધન ન હોય તેમનો દાન દ્વારા સત્કાર કરવો જોઈએ. જે રોગી મનુષ્ય હોય તેને જ ઔષધનું પ્રયોજન છે, નિરોગી મનુષ્યને ઔષધિનું કોઈ પ્રયોજન નથી. જેવી રીતે સમુદ્રમાં વર્ષાનું કોઈ પ્રયોજન નથી, અને જેમ નિરોગીને ઔષધનું કોઈ પ્રયોજન નથી; તેવી રીતે સાધન વાળાને દાન લેવાનું પણ પ્રયોજન નથી. પોતાની પાસે ધન હોવા છતાં દાન લેનાર લોભી છે, તેને દાન દેવાથી પુણ્ય નથી.

બ્રહ્મચારી યતિથૈવ ત્રિધાર્મી ગુરુપોપકઃ ।

અધ્વગઃ ક્ષીણવૃત્તિશ્ચ પઢેતે મિશ્રુકાઃ સ્મૃતાઃ ॥ અત્રિ૦ સં૦ શ્લો૦ ૧૬૫ ॥

અર્થ:—ઉપકૃત્વાંશુ તથા નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચારી, સંન્યાસી(યતિ) ચતુર્થાશ્રમી, વેદ બાણનાર વિદ્યાર્થી, ગુરુનું પોષણ કરનાર(અહીં “ગુરુ” શબ્દથી માતા, પિતા, આચાર્ય આદિ ગુરુનું પ્રહણ કરવાનું છે), મુસાફર અને જેની પાસે જીવિકાનું સાધન ન હોય તે સવ મિશ્રુક છેલેવાય છે. એ સર્વ દાનના અધિકારી છે.

હૃદિવાન્ધવધિરાત્રીનાં રોગાર્તકુસરીરિણામ્ ।

યકિંચિદ્દીયતે તેષાં દયાદાનં તદુચ્યતે ॥ વૃ. પા. સ્મૃ. અ. ૮-૨૩૨ ॥

અર્થ:—નપુંસક, અન્ધ, બહેરા, રોગી, કુષ્ઠાદિ રોગથી જેનું શરીર બગડ્યું હોય એ સર્વને જે કંઈ આપવામાં આવે તે દયાદાન કહેવાય છે.

યે ચચ્છન્તિ દયાદાનં કૃત્વા ગુર્ધૈ દયાં નરઃ ।

તેઽપિ તદ્દાનધર્મેણ વિષ્ણુલોકમવાપ્નુયુઃ ॥

” ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય દયાદાન દ્વારા તેમના ઉપર દયા કરે છે તેઓ તે દાનના પ્રભાવથી વિષ્ણુલોકમાં જાય છે.

આ પ્રકારનાં પ્રમાણોમાં કહેલા અધિકારીઓને દાન દેવાથી મનુષ્ય પાપથી છુટી જાય છે, અને પુણ્યલોકના ભાગી થાય છે.

અપાત્ર નિરૂપણ.

જેવી રીતે શાસ્ત્રમાં ઉત્તમ અધિકારી બતાવ્યા છે તેવી રીતે દાનના અનધિકારીનું પણ નિરૂપણ કરવામાં આવ્યું છે:—

નશ્વન્તિ હવ્યકવ્પાનિ નરાણામવિજ્ઞાનતામ્ ।

મસ્મીભૂતેષુ વિપ્રેષુ મોહાદ્દાનિ દાતૃભિઃ ॥ મ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૩-૯૭ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય, ચોખ્ખા પાત્રને ન જાણવાથી દેવ તથા પિતૃઓના નિમિત્ત અજ્ઞને વેદનું અધ્યયન તથા વેદનું અર્થજ્ઞાન તથા તેમાં કહેલા ધર્મના અનુદાન રહિત હોવાથી જે તેજ રહિત હોવાને લીધે રાખોડી જેવા છે અર્થાત્ દાતાના પાપને જાણવાને સમર્થ નથી એવા આત્મજ્ઞાને આપે છે, તેણે કરેલું દાન નિષ્ફળ જાય છે.

દિરણ્યં ભૂમિમશ્વં ગાપન્નં વાસસ્તિલાન્ઘ્રતમ્ ।

મતિગૃહ્ણન્નવિદ્વાંસ્તુ મસ્મીમવાતિ દારુવત્ ॥ ૪-૧૮૮ ॥

અર્થ:—વિદ્વા તથા આદિથી ગૃહિત બ્રાહ્મણ સુવર્ણ, પૃથિવી, 'અશ્વ, ગાય, અન્ન, વસ્ત્ર, તલ અથવા ઘી એ પદાર્થોનું દાન લેવાથી જેવી રીતે અગ્નિથી લાકડું ભસ્મ થઇ જાય છે તેવી રીતે ભસ્મ થઇ જાય છે.

ન વાર્યપિ પ્રયચ્છેત્તુ વૈદાલવ્રતિકે દ્વિજે ।

ન વ્રજવ્રતિકે વિપ્રે નાવેદવિદિ ધર્મવિત્ ॥ ૧૯૨ ॥

અર્થ:—ધર્મને જાણનાર મનુષ્ય બ્રિજાલવ્રતી, બ્રજવ્રતી તથા વૈદાધ્યપન રહિત બ્રાહ્મણને જલ પશુ ન આપે. કારણ કે—

ત્રિપ્તવ્યેત્તેપુ દત્તં હિ વિધિનાપ્યર્જિતં ધનમ્ ॥

દાતુર્મવત્યનર્યાય પરત્રાદાતુરેવ ચ ॥ ૧૯૩ ॥

અર્થ:—આ ત્રણે પ્રકારના બ્રાહ્મણોને આપેયું ધન વિધિપૂર્વક અર્થાત ન્યાયથી સંપાદન કરેલું હોવા છતાં પણ દાતા તેમજ લેનાર બંનેને પરલોકમાં નરકનો હેતુ હોવાથી અનર્થકારક જ થાય છે.

યથા પ્લવેનૌપલ્લેન નિમજ્જત્યુદકે તરન્ ।

તથા નિમજ્જતોઽથસ્તાદશૌ દાતુર્મતીચ્છકૌ ॥ ૧૯૪ ॥

અર્થ:—જેમ પથ્થરની બનેલી નાવથી પાર ઉતરનાર નાવ સહિત પાણીમાં ડુબી જાય છે, તેમ દાનધર્મને નહીં જાણનાં દાન કરનાર અને અને લેનાર બંને અજ્ઞાની નરકમાં ડુબે છે.

અવ્રતાધાનવીયાના યત્ર મૈદ્ધ્યચરા દ્વિજાઃ ।

તં ગ્રામં દણ્ડયેદ્રાજા ચોરમક્તદ્દણ્ડવત્ ॥ અત્રિ. સં. છો. ૨૨ ॥

અર્થ:—જે ગ્રામમાં મત રહિત તથા વેદવિદ્યા રહિત શિક્ષાથી જીવન ચલાવનાર દ્વિજ રહેતા હોય તે ગામને ચોર લોકોને લાન દેનારને અને ચોરનું ચોષણ કરનારની માફક માન્ય એ હંડ દેવો બોધાયે.

વિદ્વન્નોજ્યમવિદ્વાંસો વેપુ રાષ્ટ્રેષુ શુજ્ઞતે ।

તેષ્વનાટ્ટિમિચ્છન્તિ મદદ્વા જાયતે ધયમ્ ॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—જે દેશમાં વિદ્વાનોને ભોગવવા યોગ્ય વસ્તુને મૂર્ખ ભોગવે છે તે દેશમાં અનાટ્ટિ થાય છે અથવા મોટો ભય ઉપરિચત થાય છે.

અપાત્રેવપિ યદત્તં દદત્પાસપ્તમં કુલમ્ ।

હવ્યં દેવા ન ગૃહ્ણન્તિ કવ્યં ત્ર પિતરસ્તથા ॥ અત્રિ. સં. ૧૫૨ ॥

અર્થ:—કુપાત્રને આપેયું દાન સાત પેઢીનો નાશ કરે છે. તેને આપેલા હવ્યને દેવતા લોક, અને કવ્યને પિતૃઓ સ્વીકારતા નથી.

કુકર્માસ્તુ યે ત્રિપ્રા લોલુપા વંદવર્જિતાઃ ॥ વૃ. યા. સ્મૃ. અ. ૪-૫૫ ॥

સન્ધ્યાદીના વ્રતભ્રષ્ટાઃ પિશુના વિપયાત્મકાઃ ॥

તેમ્યો દત્તં નિષ્ફલં સ્યાન્નાત્ર કાર્યા વિચારણા ॥ ૬૫ ॥

અર્થ:—કુર્મી, લોની, વેદ રહિત, સ-અપાસના નહીં કરનાર, નાનકડા, ચાલી સુગરી કરનાર તથા અત્ય-૧ નિષ્કૃષ્ઠ પ્રાણીઓને દાન આપવાથી કર્મ પશુ રૂપ મળતું નથી. તેમાં કોઈ વિચાર કરવાનો નથી, તે વાત બરાબર છે.

આમપાત્રે યથા ન્યસ્તં દ્ધીરં દધિ ઘૃતં મધુ ।

વિનશ્યેત્પાત્રદૌર્વલ્યાત્ તત્ત્વ પાત્રં વિનશ્યતિ ॥ વૃહત્પતિ ૦ સ્મ૦ ૫૮ ॥

અર્થ:—માટીના કાચા વાસણમાં રાખેલું દૂધ, દહીં, ઘી તથા મધ તે વાસણની દૂર્બલતાથી જોમ નષ્ટ થઈ જાય છે, તેમ તે પાત્ર પશુ નષ્ટ થાય છે.

एवं गां च हिरण्यं च वस्त्रमन्नं महीं तिलान् ।

अविद्वान्મતિगृह्णाति भस्मीभवति काष्ठवत् ॥ ॥ ૬૯ ॥

અર્થ:—તેની રીતે ગાય, મુવર્ણુ, વસ્ત્ર, અન્ન, મહી (પૃથ્વી), અને તથા દાન લેવાથી અવિદ્વાન અગ્નિ વડે લાકડાની માફક ભસ્મ થઈ જાય છે, અને તેને આપેલી વસ્તુ પશુ અર્થ જાય છે.

पण्यस्थानेषु यदत्तं वृथादानं तदुच्यते ।

आरूढपतिते चैव अन्योपापाजितं च यत् ॥ ૬૦ ॥

व्यर्थमब्राह्मणे दानं पतिते तत्કરેડપિ च ।

गुरोर्मीतिजनके कृतघ्ने ग्रामयाचके ॥ ૬૦૧ ॥

ब्रह्मबन्धौ च यदत्तं यदत्तं वृथલીપતૌ ।

वेदविक्रयिणे चैव यस्य चोपपतिर्गृहे ॥ ૬૦૨ ॥

स्त्रीजिते चैव यदत्तं व्यालગ્રાહે તથૈવ ચ ।

परिचारकेऽपि यदत्तं वृथा दानानि षोडश ॥ ૬૦૩ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણમાં આપેલું દાન, આરૂઢપતિતને આપેલું દાન, અન્યાયથી કમાયેલા ધનનું દાન, તથા અપ્રાણીઓને, પતિતને, ચોરને, ગુરુની સાથે દેખ કરનારને, કૃતઘ્ને, ગામયાચક અર્થાત્ ગામમાં રહીને નાના જાતિ પાસે બીજા ભાગનારને, પ્રાણીઓ જાતિમાં જન્મેલો છતાં પ્રાણીઓના આચરણ રહિત હોય અને નિન્દા કર્મ કરતો હોય તેને, શરીરના પતિને, વેદનો વિક્રય કરનારને જેના ઘરમાં ઉપપતિ હોય તેને અર્થાત્ જેની પત્નીએ બીજો સુખ બાર રાખેલો હોય તેને, જે પુરૂષને સ્ત્રીએ વથ કર્યો હોય અર્થાત્ સ્ત્રીને અપીન હોય તેને, સર્પ પકડનાર(વાદી)ને તથા બીજાની સેવા કરનાર-એવા ૧૬ પ્રકારના મનુષ્યોને આપેલું દાન નિષ્ફળ જાય છે. તેથી તેમને દાન આપવા યોગ્ય નથી. ઉપરના સ્લો. ૩૦૦માં જે મનુષ્ય મેન્યાસી થઈને ફરી ગૃહસ્થાશ્રમી થઈ જાય તેને આરૂઢપતિત કહે છે. અને સ્લો. ૩૦૧માં જેને અપ્રાણીઓ કહી છે તેનાં લક્ષણ શાસ્ત્રમાં નીચે પ્રમાણે કહ્યાં છે:—

अब्राह्मणा पट्प्रोक्ताश्च ऋषिः शातातपोऽमनीत् ।

आद्यो राजाश्रयस्तेपां द्वितीयः क्रयत्रिकयी ॥

તૃતીયો વહુયાજ્યઃ સ્યાચ્ચતુર્થો ગ્રામયાજકઃ ।

પશ્ચમસ્તુ મૃતસ્તેષાં ગ્રામસ્ય નગરસ્ય ચ ॥

અનાગતાં તુ યઃ પૂર્વાં સાદિત્યાં ચૈવ પથિમામ્ ।

નોપાસીત દ્વિજઃ સન્ધ્યાં ત પપ્તોઽબ્રાહ્મણઃ સ્મૃતઃ ॥

ચા. સ્મૃ. અ. ૧-૨૦૧ અ. ટી. ॥

અર્થઃ—વિદ્વાન્ લોકોએ ૭ પ્રકારના અબ્રાહ્મણ કલા છે. તેમાં પહેલો અબ્રાહ્મણ રાજાને આશ્રય લઇને શુધિકા ચલાવનાર છે. બીજો ખરીદવાનો તથા વેચવાનો ધંધો કરનાર છે. ત્રીજો અનેકને યજ્ઞ કરાવનાર. ચોથો ગામના અનેક પ્રકારના લોકોને યજ્ઞ કરાવનાર. પાંચમો ગામના તથા નગરના સર્વ લોકોની નોકરી કરનાર છે અને જે બ્રાહ્મણ સૂર્યોદય પહેલાં પ્રાતઃકાલની સન્ધ્યા કરતો નથી તેમ સૂર્ય અસ્ત પામતા પહેલાં સાયંકાલની સન્ધ્યા કરતો નથી તે ૭મો અબ્રાહ્મણ છે.

બ્રહ્મવીજસમુત્પન્નો મન્ત્રસંસ્કારવર્જિતઃ ।

જાતિપાત્રોપજીવી ચ ભવેદબ્રાહ્મણઃ સ તુ ॥ વ્યા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૪-૪૩ ॥

અર્થઃ—જેની ઉત્પત્તિ બ્રાહ્મણથી છે, પરન્તુ જે મન્ત્ર અને સંસ્કાર રહિત છે, અને બ્રાહ્મણગતિ માત્ર કહીને જે શુવન ચલાવે છે તે અબ્રાહ્મણ જ છે.

નષ્ટશૌચે વ્રતત્રણે વિમે વેદવિવર્જિતે ।

દીપમાનં રુદત્પન્નં મયાદ્વૈ દુષ્કૃતં કૃતમ્ ॥ ૫૩ ॥

અર્થઃ—શૌચ આચારથી રહિત, વ્રતથી બ્રહ્મ થયેલા, અને વેદરહિત બ્રાહ્મણને આપેલું અન્ન રહે છે, અને કહે છે કે આ દાતાએ મને આપીને મોટું દુષ્કૃત કર્યું છે.

વેદપૂર્ણમુલ્લં વિમં મુમુક્ષમપિ મોજયેત્ ।

ન ચ મૂલ્લં નિરાહારં પઙ્કાત્રમુપવાસિનમ્ ॥ ૫૪ ॥

અર્થઃ—ભોજન કરીને વ્રમ થયો હોય છતાં વેદમાં પારંગત બ્રાહ્મણને આમહ કરીને ફરી જમાડવો. પરન્તુ ૭ રાત્રિના અપવાસી છતાં મૂર્ખ બ્રાહ્મણને ન જમાડવો.

ઉપરે વાપિતં વીજં મિન્નમાળ્હેવુ ગોદુહમ્ ।

હૃતં મસ્મિન હવ્યં ચ મૂર્લે દાનમશાશ્વતમ્ ॥ ૫૫ ॥

અર્થઃ—ગરબ ભૂમિમાં વાવેલું બીજ, કુટેલા વાસણમાં દોમેલું દૂધ, રાખોડીમાં આપેલી આહુતિ, અને મૂર્ખને આપેલું દાન તે સર્વ વ્યર્થ જાય છે.

ધૂર્તે હમ્નિ મલ્હે ચ કુવૈચે કિત્તવે શઠે ।

ચાટ્ચારણચોરેધ્વો દર્શં ભવતિ નિષ્ફલમ્ ॥ ૫૬ ॥

અર્થઃ—ધૂર્ત, હજી કપડી અર્થાત્ પ્રથમ વિદ્યાત્ ઉત્પન્ન કરતીને પછી ધનનું હરણ કરનાર, મદ, કુવૈચ, ભુગારી, શઠ, ચાટ, ચારણ તથા ચોરને આપેલું દાન પણ નિષ્ફળ છે.

વિધિદીને તયાઽપાત્રે યો દદાતિ મતિગ્રહમ્ ।

ન કેવલં દિ તદ્દાનં શેષમપ્યસ્ય નશ્યતિ ॥ ૫૭ ॥

અર્થઃ—વિધિ રિદિન બ્રાહ્મણને તથા કુખાત્રને જે દાન આપવામાં આવે છે તે દાન એકદલ નષ્ટ થાય છે એમ નહીં, પરન્તુ તેથી અતિરિક્ત બીજું ધન પણ તેનું નષ્ટ થાય છે.

વેદૈર્વિહીનાશ્ચ પઠન્તિ શાસ્ત્રં

શાસ્ત્રેણ હીનાશ્ચ પુરાણપાઠાઃ ।

પુરાણહીનાઃ કૃપિણો ભવન્તિ

અષ્ટાસ્તતો ભાગવતા ભવન્તિ ॥ અત્રિ૦ સં૦ શ્લો૦ ૩૮૪ ॥

અર્થ:—જે લોક બ્રહ્મચર્યાશ્રમમાં રહીને વેદ ભણવાને સમર્થ ન હોય તેઓ શાસ્ત્રોનું અધ્યયન કરે છે. અને જેઓ શાસ્ત્રો ભણવામાં અસમર્થ હોય તેઓ પુરાણ ભણે છે. અને જેઓ પુરાણ ભણતા નથી તેઓ ખેતી કરે છે. અને કૃષિથી બ્રહ્મ થાય તો અન્તમાં ભક્ત બની જાય છે. આવા ભક્ત લોકને ઉત્તમ અધિકારી માનવામાં આવે છે અને શાસ્ત્રમંત્રકાર રહિત લોકપણ્ય તેમનામાં આસક્ત થાય છે. પરંતુ તેઓ ભક્ત નથી. વેદાધ્યયનાદિના તિતિક્ષા આદિ નયમો સહન કરવામાં અસમર્થ હોવાથી કેવલ ભક્તોનો વેષ ધારણ કરી લીધો હોય છે. પરંતુ તેવા ભક્તોની પંક્તિમાંથી કોઈ પણ લોક દાનના અધિકારી નથી.

અનર્હતે યદ્દાતિ ન દદાતિ યદર્હતે ।

અર્હાનર્હાપરિજ્ઞાનાદ્દનાદ્ધર્માર્ચ હીયતે ॥ યા. સ્મૃ. જ. ૧-૨૦૧ અ૦ ટી. ॥

અર્થ:—જે દાતા કોણ દાનનો અધિકારી છે અને કોણ નહીં તેનું જ્ઞાન ન હોવાથી અનધિકારીને દાન આપે છે અને અધિકારીને આપતો નથી તે ચોગ્યાચોગ્યનું જ્ઞાન ન હોવાથી ધન તથા ધર્મ બંનેથી નષ્ટ થાય છે.

યસ્ય ત્વેવ ગૃહે મૂર્ખો દૂરસ્યશ્ચ ગુણાન્વિતઃ ।

ગુણાન્વિતાય દાતવ્યં નાસ્તિ મૂર્ખે વ્યતિક્રમઃ ॥ કા૦ સ્મૃ૦ સ્વ૦ ૧૬-૮ ॥

અર્થ:—જેના ઘરમાં અર્થાત્ પાસે જ મૂર્ખ દાન લેવાને માટે તૈયાર ખેડો છે, અને ગુણી પુરૂષ દૂર છે, તોપણ ગુણીને દાન આપવું નોંધએ, મૂર્ખને આપીને શાસ્ત્રની મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરવું ચોગ્ય નથી.

ન દ્રવ્યાણામવિજ્ઞાય વિધિં ધર્મ્યં પ્રતિગ્રહે ।

પ્રાજ્ઞઃ પ્રતિગ્રહં કુર્યાદવસીદન્નાપિ ક્ષુધા ॥ મ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૪-૧૮૭ ॥

અર્થ:—દ્રવ્યોનો પ્રતિગ્રહ લેવામાં જે ધર્મોનુસાર વિધિ છે તે વિધિ તથા પ્રતિગ્રહ કરવાના મન્ત્રને નહીં જાણી, શુદ્ધિશાલી મનુષ્યે ક્ષુધાથી પીડિત હોવા છતાં પણ પ્રતિગ્રહ નહીં કરવો નોંધએ. અને આપતકાલ ન હોય ત્યારે, તો નજ લેવું નોંધએ તેમાં તો કહેવાનું જ શું ?

અતપાસ્ત્વનધીયાનઃ પ્રતિગ્રહરુચિર્દ્વિજઃ ।

અમ્ભસ્યશ્મપ્લવેનેવ સહ તેનૈવ યજ્ઞતિ ॥ ” ॥ ૧૯૦ ॥

અર્થ:—તપ તથા વિદ્યા વગેરેથી રહિત જે બ્રાહ્મણ પ્રતિગ્રહ લેવાની ઇચ્છાવાળો છે તે, જેની રીતે જલમાં પથ્થરની નોકા વડે પાર જવાની ઇચ્છાવાળો મનુષ્ય તે નોકા સહિત કુખી જાય છે તેવી રીતે, દાતા સહિત નરકમાં કુએ છે.

તસ્માદવિદ્વાન્વિમિયાદસ્માત્તસ્માત્પતિગ્રહાત્ ।

સ્વલ્પકેનાપ્યવિદ્વાન્ હિ પક્કે ગૌરિવ સીદતિ ॥ ” ॥ ૧૯૧ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે કાચકામાં ફેસેલી ગાય બહાર નિકળી શકતી નથી, તેવી રીતે અવિદ્વાન બ્રાહ્મણ થોડો પણ પ્રતિગ્રહ લેવાથી નરકમાં કુળી જાય છે. માટે અવિદ્વાને ગમે તેવો પ્રતિગ્રહ લેવાથી કરવું જોઈએ.

પ્રતિગ્રહસમયોઽપિ પ્રસંગં તત્ર વર્જયેત્ ।

પ્રતિગ્રહેણ હસ્યાશુ વ્રાહ્મં તેજઃ પ્રગામ્યતિ ॥ ” ॥ ૧૮૬ ॥

અર્થ:—પ્રતિગ્રહ લેવામાં સમર્થ પુરૂષે પણ પ્રતિગ્રહ લેવાના પ્રસંગનો ત્યાગ કરવો જોઈએ, કેમકે પ્રતિગ્રહ લેવાથી તેનું બ્રહ્મતેજ નષ્ટ થઈ જાય છે. (વેદાધ્યયન અને તપ આદિથી પ્રાપ્ત થતા પ્રભાવનું નામ ‘બ્રહ્મતેજ’ છે).

પાત્રભૂતોઽપિ ચો વિમઃ પ્રતિગ્રહ્ય પ્રતિગ્રહમ્ ।

અસત્ત્વ વિનિયુક્તોત તસ્મૈ દેયં ન કિંચ્ચન ॥ યા.સ્મૃ.અ. ૧-૨૦૧ અ. ટી. ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણ પાત્ર હોવા છતાં દાન લઈને જેમ કુપાત્રોને આપે છે તેવા પાત્રને પણ કાંઈપણ નહીં આપવું જોઈએ.

પંચાઘા યેઽપ્યનાયા દિ દયાપાત્રં દિ કેવલમ્ ।

તપોનિષ્ઠાઃ જ્ઞાનનિષ્ઠાઃ શ્રુતિશાસ્ત્રપરાયણાઃ ॥ સ્કા.પુ.સ્વ. ૨ વૈ.મા.અ. ૧૬-૩૪ ॥

વિષ્ણુરૂપાઃ સદા પૂજ્યા નેતરે તુ કદાચન ।

તત્રાપિ જ્ઞાનિનોઽયથ મિયા વિષ્ણોઃ સદૈવ હિ ॥ ” ॥ ૩૬ ॥

અર્થ:—પંચ આદિ જે અનાથ લોકને દાનના અધિકારી કહેવામાં આવ્યા છે તેઓ જ કેવલ દયાને પાત્ર છે અર્થાત્ દયાથી તેમને દાન આપવું યોગ્ય છે. તેઓ પૂજ્ય નથી અર્થાત્ શાસ્ત્રશ્રદ્ધાધન અને પૂજા આદિને યોગ્ય નથી. પરન્તુ જેઓ તપોનિષ્ઠ તથા જ્ઞાનનિષ્ઠ હોય, તથા વેદ અને શાસ્ત્રમાં તત્પર હોય તેઓ સાક્ષાત્ વિષ્ણુ રૂપ છે અને સદા પૂજ્ય છે, બીજા કાંઈ પૂજ્ય હોઈ શકતા નથી. તેમાં પણ જેઓ જ્ઞાની છે તે વિષ્ણુ ભગવાનને સદા અત્યન્ત પ્રિય છે.

જ્ઞાનિનામપિ ભૂપાલ વિષ્ણુરેવ સદા પ્રિયઃ ।

તસ્માજ્ઞાની સદા પૂજ્યઃ પૂજ્યાત્પૂજ્યતરઃ સ્મૃતઃ ॥ ” ॥ ૩૬ ॥

અર્થ:—હે રાજા! જ્ઞાની લોકોને પણ વિષ્ણુ જે વ્યાપક પરમાત્મા છે તેજ દરેકમાં પ્રિય છે. માટે અન્ય તપસ્વી આદિથી પણ જ્ઞાની અધિક પૂજ્ય છે. તેથી પૂજ્યોમાં પણ જ્ઞાનીને અત્યન્ત પૂજ્ય કહ્યો છે, અને તે જ ઉત્તમ અધિકારી છે.

વ્રક્તઃ પરજને દાતા સ્વજને દુઃસ્વજીવિનિ ।

મધ્વાપાતવિપાસ્વાદઃ સ ધર્મઃ પ્રતિરૂપકઃ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૧૧-૯ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય દાન દેવાને સમર્થ છે અર્થાત્ ધન છે, છતાં પોતાનાં અવસ્ય પોષણ કરવા યોગ્ય માતાપિતા આદિની રક્ષા કરીને નથી અને તેથી તેઓ દુઃખી રહે છે, પરન્તુ

જે કાર્તિને માટે ખીજને દાન કરે છે તેનું દાન ધર્મરૂપ નથી. તે ધર્મ પ્રતિરૂપક છે અર્થાત્ ધર્મના પ્રતિબિમ્બ રૂપ છે. તે દાન મધુ મેળવેલા વિપના ભોજન રૂપ છે અર્થાત્ જેવી રીતે મધુ નાંખેલું હોવાથી પહેલાં મીઠું લાગે છે, પરન્તુ પછીથી તે ઝેર તેને મારે છે, તેવી રીતે આવું દાન પણ પ્રથમ કાર્તિનું કારણ હોવાથી સુખકારક લાગે છે, પરન્તુ પાછળથી નરકનું કારણ હોવાથી વિષતુલ્ય છે.

મૃત્યાનામુપરોધેન યત્કરોત્યૌર્ધ્વદેહિકમ્ ।

તદ્ભવત્યમુલ્લોદકૈર્જીવતશ્ચ મૃતસ્ય ચ ॥

„ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય પાલન કરવા યોગ્ય મનુષ્યોનું પાલન નહીં કરતાં પોતાને પરલોકની પ્રાપ્તિ થવાને દાન કરે છે તેને આ લોકમાં તેમજ પરલોકમાં પણ દુઃખ ભોગવવું પડે છે. માટે દાનના પાત્રમાં પોષ્ય વર્ગનો અને પૂજ્ય વર્ગનો ભેદ કર્યો છે. ઔત્રિયાદિ પૂજ્ય વર્ગ કહેવાય છે, અને માતા આદિ પોષ્ય વર્ગ છે.

માતા પિતા ગુરુર્ભાર્યા પ્રજા દીનઃ સમાશ્રિતઃ ।

અભ્યાગતોઽતિથિશ્ચાગ્નિઃ પોષ્યવર્ગ ઉદાહૃતઃ ॥

અર્થ:—માતા, પિતા, ગુરુ, પત્ની, પ્રજા (સન્તાન), દીન મનુષ્ય, આપણે આશ્રિત (સેવકાદિ), અભ્યાગત, અતિથિ અને અગ્નિ એ સર્વ પોષ્ય વર્ગ કહેવાય છે.

જ્ઞાતિવન્ધુર્જનઃ ક્ષીણસ્તથાઽનાયઃ સમાશ્રિતઃ ।

અન્યોઽપિ ધનયુક્તસ્ય પોષ્યવર્ગ ઉદાહૃતઃ ॥

„ ॥ ૩૭ ॥

અર્થ:—વળી જ્ઞાતિ તથા બન્ધુ આદિ જેની પાસે જીવિકાનું સાધન ન હોય, અનાય હોય અને આપણે શરણ આપ્યો હોય તે, તથા ખીજે પણ જે કોઈ પોતાની જીવિકા ચલાવવા અસમર્થ હોય તે સર્વ ધનવાન મનુષ્યનો પોષ્ય વર્ગ કહેવાય છે.

ધરણં પોષ્યવર્ગસ્ય પ્રશસ્તં સ્વર્ગસાધનમ્ ।

નરકઃ પીઢને ચાસ્ય તસ્માદ્યત્નેન તં ભરેત્ ॥

„ ॥ ૩૯ ॥

અર્થ:—પોષ્ય વર્ગનું પોષણ કરવું તે સ્વર્ગનું ઉત્તમ સાધન છે તે પોષ્ય વર્ગને પીડા આપવી તે નરકનું કારણ છે. માટે યતનથી તેનું પોષણ કરવું જોઈએ.

આ પ્રમાણે પોષ્ય વર્ગનું પાલન નહીં કરવાથી અવશ્ય પાપના લાગી થાય છે, અને પાલન કરવાથી પુણ્ય પણ અનન્ત છે. પૂજ્ય વર્ગને દાન ન આપે તે કોઈ વિશેષ પાપ નથી, છતાં તેમને દાન આપવાથી પાપની નિવૃત્તિ તથા અનન્ત પુણ્ય પણ થાય છે.

દાનના વિષયમાં ભગવાને પણ ગીતામાં સાત્ત્વિકાદિ બેદનું નિરૂપણ કરતાં અપાત્રને આપેલા દાનને તામસી કહ્યું છે.

દાતવ્યમિતિ યદાનં દીયતેઽનુપકારિણે ।

દેશે કાલે ચ પાત્રં ય તદાનં સાત્ત્વિકં સ્મૃતમ્ ॥

અર્થ:—શાસ્ત્રની આજ્ઞા હોવાથી અવશ્ય દાન કરવું જોઈએ એવા નિશ્ચયથી આપણા ઉપર પ્રત્યુપકાર નહિ કરનાર સુપાત્ર મનુષ્યને યોગ્ય દેશમાં તથા યોગ્ય કાળમાં જે દાન આપવામાં આવે છે તે સાત્ત્વિક દાન કહેવાય છે.

યત્તુપાત્યુપકારાર્થે ફલમુદ્દિશ્ય વા પુનઃ ।

દીયતે ચ પરિક્રિષ્ટં તદ્દાનં રાજસં સ્મૃતમ્ ॥

“ ” ॥ ૨૧ ॥

અર્થ:—“ આ મનુષ્ય ખીજે સમયે મારે પ્રત્યુપકાર કરશે ” એવી આ લોકના ફલની ઇચ્છાથી અથવા સ્વર્ગાદિ પર લોકના ફલોની ઇચ્છાથી તે મનુષ્યને જે દાન આપવામાં આવે છે, તથા આટલું બધું દ્રવ્ય કેમ ખરચાય એવો કંલેશ પામીને જે દાન કરવામાં આવે છે, તે રાજસદાન કહેવાય છે.

અદેશકાલે યદ્દાનમપાત્રેભ્યશ્ચ દીયતે ।

અસત્કૃતમવજ્ઞાતં તત્ત્વામસમુદાહૃતમ્ ॥

“ ” ॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—અયોગ્ય દેશમાં અર્થાત્ ખીજના સંસર્ગથી અથવા જ્યાં અનેક પ્રકારનાં પાપ પ્રભુતા થતાં હોય તેથી અથવા ધનાદિ સંપત્તિ બહુ હોવાથી જેને દાન આપવાની જરૂર ન હોય, તથા યોગ્ય કાલમાં ન હોય, અને જે દાન અપાત્રને આપવામાં આવ્યું હોય, તથા સત્કારથી રહિત અર્થાત્ પ્રય ભાષણ, પાદપ્રક્ષાલન, પૂજા, આદિક સત્કાર રહિત દાન દેવામાં આવે, તેને તામસ દાન કહેવામાં આવે છે. માટે દાન કરવાને માટે પાત્રનો અવસ્થ વિચાર કરીને યોગ્ય પાત્રને જ દાન કરવું જોઈએ. માતા, પિતા અને ગુરુ એ પૂજ્ય છે, તથાપિ તેમનું પોષણ કરવાની વિશેષ ફરજ છે તે સૂચન કરવાને માટે જે પોષ્ય વર્ગ છે તેમાં તેમનું નામ લખ્યું છે.

ઉપર શ્લો. ૩૬ માં કહેલાં માતા, પિતા, ગુરુ, પત્ની, પુત્ર, તથા દીન મનુષ્યાદિ, અભ્યાગત તથા અતિથિ આદિનું પોષણ કરતાં બાકી વધેલા ધનનું જ ખીજ રહેલા અધિકારીઓને દાન કરવું તે યોગ્ય છે. એવું દાન કરવું તે પ્રતિગ્રહ લઈને જીવન ચલાવનારને પણ ઉચિત છે એવી શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે. કારણકે દાન કરવું અને પ્રતિગ્રહ લેવો એ બંને આહ્યોના ધર્મમાં કર્યા છે. વળી—

શુદ્ધમતિગ્રહે દેયં ચતુર્થાંશં દ્વિજોત્તમૈઃ ।

અકસ્માદ્વિત્યેતેઽર્થે દિ દેયમર્થં દ્વિજોત્તમૈઃ ॥ શિ. પુ. ૦ સ. ૧૩-૬૯ ॥

અર્થ:—આહ્યો પોતે લીધેલા શુદ્ધ પ્રતિગ્રહમાંથી પણ ચોથો ભાગ દાનમાં આપવો જોઈએ, અને અકસ્માત્ ગ્રામ યથેલા ધનમાંથી અર્ધો ભાગ દાન કરવો જોઈએ. એ પ્રમાણે પ્રતિગ્રહ લઈને દાન નહીં કરનાર પણ અપાત્ર ગણાય છે.

શ્રદ્ધાનિરૂપણ.

આ પ્રમાણે પાત્રનું નિરૂપણ કરીને હવે અર્હાનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

સૌમુરુપાદમિસંપ્રીતિરર્થિનાં દર્શને સદા ।

સત્કૃતિશ્વાનમૂપા ચ તદા શ્રદ્ધેતિ કીર્ત્યતે ॥

અર્થ:—ચાચક લોકોને જોઈને હાતામાં જ્યારે મુખની પ્રસન્નતા, મનમાં પ્રીતિ, સત્કાર, તથા અમુખાનો અગ્રાત્ હોય ત્યારે તેને શ્રદ્ધા કરે છે.

કાપલ્લેશ્ચ ચતુર્મિર્ન ચૈવાર્થસ્ય રાશિભિઃ ।

ધર્મઃ સંમાપ્યતે મૂક્ષઃ શ્રદ્ધાધર્મોઽદ્ભુતં તપઃ ॥

રક્ષા. પુ. સ. ૧ કો. સ. ૨ અ. ૪ શ્લો. ૪૨, ૩ ॥

અર્થ:—શરીરને અનેક પ્રકારનાં કષ્ટ આપવાથી અથવા ધનના દગવાથી સૂક્ષ્મ ધર્મની ગ્રામ થતી નથી. પરન્તુ શ્રદ્ધા રૂપી જે ધર્મ છે તે જ એક અદ્ભુત તપ છે.

શ્રદ્ધયા સાધ્યતે ધર્મો મહદ્ગિર્નાર્થરાશિભિઃ ।

અર્કિચના હિ મુનયઃ શ્રદ્ધાવન્તો દિવં ગતાઃ ॥

” ॥૪૫॥

અર્થઃ—શ્રદ્ધાથી ધર્મની સિદ્ધિ થાય છે, અને ધનના મોટા દગલાથી પણ ધર્મની સિદ્ધિ થતી નથી. જેઓની પાસે કાંઈ પણ ધન નહોતું એવા શ્રદ્ધાવાળા ત્રસપિ લોક સ્વર્ગે ગયા છે.

દેવસક્ષણનિરૂપણ.

હવે દેવનું લક્ષણ કહીએ છીએ.

અપરાધાધમવલેશં સ્વયત્નેનાર્જિતં ધનમ્ ।

સ્વલ્પં વા વિપુલં વાપિ દેયમિત્યભિધોયતે ॥સ્કા.પુ.સ.૧.કૌ.સ.૨.અ.૪-૬૭ ॥

અર્થઃ—જે ધન કમાવામાં બીજાને બાધ કે કલેશ આપ્યો ન હોય તથા પોતાના યત્નથી જે સંપાદન કર્યું હોય તે ધન થોડું હોય કે બહુ હોય તેને દેય કહે છે.

આ પ્રમાણે શુદ્ધ ધનનું દાન કરવાથી જ પુણ્ય થાય છે. જેમ કોઈ મનુષ્ય એક ગાયને ખારીને તેનું આમકું ઉતારીને તેનો જોડો બનાવી તપસ્વીને પહેરાવે તો તે દાન કહેવાય નહીં. ગૌહત્યાનું પાપ જોડાના દાન કરતાં મહાન છે. આનું જોડાનું દાન દેવા કરતાં ગૌહત્યા પણ ન કરવી, તથા જોડાનું દાન પણ ન કરવું તે સારૂ છે. માટે કુર્કર્મ કરીને ધન સંપાદન કરી દાન કરવામાં પુણ્ય નથી. સત્કર્મથી પોતે કમાણી કરીને થોડું પણ દાન કરવું તે ઉત્તમ છે અને તે જ ઉત્તમ ફલ આપે છે.

અન્યાયાત્સમુપાત્તેન દાનધર્મો ધનેન ય. ।

ક્રિયતે ન સ કર્તારં ત્રાયતે મહતો ધયાત્ ॥ મ. મા. વ. પ. અ.૨૫૯-૩૩ ॥

અર્થઃ—અન્યાયથી સંપાદન કરેલા ધનમાંથી જે દાન કરવામાં આવે છે તે દાન દાતાને મહાન લાયમાંથી રક્ષા કરતું નથી. માટે થોડું પણ હોય છતાં પવિત્ર કમાણીના ધનનું જ દાન કરવું યોગ્ય છે.

અન્યાધિગતં દત્તં સકલાં પૃથિવીમપિ ।

શ્રદ્ધાવર્જમપાત્રાય ન કિંચિત્પ્રતિપ્રાપ્નુયાત્ ॥ યાં સ્મૃંજ૦૧ જ્ઞો.૨૦૧ ॥

અર્થઃ—અનીતિથી પ્રાપ્ત કરેલી સંપૂર્ણ પૃથ્વીનું પણ દાન કરવાથી તથા શ્રદ્ધા વિના દેવાથી અને અપાત્રને આપવાથી કાંઈપણ ઉત્તમ ફળની પ્રાપ્તિ થતી નથી. માટે નીતિથી સંપાદન કરેલું ધન શ્રદ્ધાપૂર્વક અને સુપાત્રને જ દાન કરવું જોઈએ. વળી—

યદ્યત્ર દુર્લભં દ્રવ્યં યસ્મિન્કાલેઽપિ વા પુનઃ ।

દાનાદૌ દેશકાલૌ તૌ સ્યાતાં શ્રેષ્ઠૌ ન ચાન્યથા ॥

સ્કા.પુ.સ.૧.કૌ.સ.૨.અ.૪-૬૯ ॥

અર્થઃ—જે વસ્તુ જે સ્થાનમાં અને જે કાલમાં મળતી ન હોય અને ઉપયોગી હોય, તે વસ્તુ તે દેશમાં અને તે કાળે આપવી જોઈએ. તે જ દેશ અને કાલને દાનાદિમાં શ્રેષ્ઠ કહ્યા છે. જેમ કાંઈ દેશમાં કાંઈ કાલમાં જલનું બહુ દુઃખ હોય તે કાલમાં અને તે દેશમાં જલનું દાન બહુ પુણ્યનું કારણ થાય છે. તે સમયમાં તે સ્થાનમાં કરેલું જલનું દાન દેશ કાલને અનુસાર કહેવાય છે. તેમજ કાંઈ દેશમાં કાંઈ સમયે દુઃકાલાદિથી અનાદિનું બહુ દુઃખ હોય તે સમયે તે દેશમાં અનાદિનું દાન કરવું ઉત્તમ ગણાય છે. વળી—

અપને દાનમાદૌ સ્વાદ્વિપુવે મધ્યવર્તિની ।

પદ્મશીતિમુલેઽતીતે સમન્તાચદ્રન્મૂર્યયોઃ ॥ લ. શા. સ્મૃ. ૦ શ્લો. ૧૪૨ ॥

અર્થઃ—મકર અને કર્ક સંક્રાન્તિની આદિમાં, મેષ અને ગુલા સંક્રાન્તિની મધ્યમાં, મિથુન, કન્યા, ધન, અને મીન સંક્રાન્તિના અન્તર્માં, તથા સૂર્ય ચન્દ્રના ગ્રહણની મુક્તિ થયા પછી હમેશાં દાન કરવું જોઈએ.

અપનેષુ ચ યદ્વત્તં પદ્મશીતિમુલે તથા ।

ચન્દ્રસૂર્યોપરાગે ચ દત્તં ભવતિ ચાક્ષયમ્ ॥ ” ॥ ૧૫૧ ॥

અર્થઃ—મકર તથા કર્ક સંક્રાન્તિમાં, મિથુન, કન્યા, ધન અને મીન સંક્રાન્તિમાં, અને સૂર્ય ચન્દ્રના ગ્રહણમાં કરેલું દાન અક્ષય ફલને આપે છે.

આ પ્રમાણે દાનને માટે સંક્રાન્તિ તથા ગ્રહણાદિક સમય સર્વ પ્રધાન કાલ કલા છે.

ચન્દ્રે વા યદિ વા સૂર્યે દૃષ્ટે રાહૌ મહાગ્રહે ।

અક્ષયં કથિતં સર્વં તથાપ્યેકો વિશેષતઃ ॥ વૃ. પા. ૦ સ્મૃ. ૦ અ. ૮-૩૩૨ ॥

અર્થઃ—ચન્દ્રગ્રહણ તથા સૂર્યગ્રહણમાં કરેલું સર્વ દાન અક્ષય ફલવાળું કહેવામાં આવ્યું છે. તેમાં પણ પ્રથમ જે ચન્દ્રગ્રહણ છે તેની વિશેષતા છે.

દ્વાદશીષુ તુ શુક્લાસુ વિશેષાચ્છવણેન તુ ।

તત્ર યદ્યોયતે કિંચિત્તદનન્તં દિવોત્તમાઃ ॥ ” ॥ ૩૩૩ ॥

અર્થઃ—હે પ્રાહ્મણ્ય શ્રેષ્ઠા ! શુક્લ પક્ષની દ્વાદશીને દિવસે કરેલું દાન ઉત્તમ છે. તેમાં પણ જે દ્વાદશી અવધ્ય મુક્ત હોય તેની દ્વાદશીમાં કરેલું ફળ અનન્ત ફળવાળું થાય છે.

વિશેષાદ્વુષયુક્તેષુ પક્ષાન્તેષુ ચ સર્વદા ।

તૃતીયાસુ ચ સર્વાસુ શુક્લાસુ ચ વિશેષતઃ ॥ ” ॥ ૩૩૪ ॥

અર્થઃ—પૂર્ણિમા અને અમાવાસ્યાને દિવસે કરેલું દાન શ્રેષ્ઠ છે. તેમાં પણ શુદ્ધ મુક્ત પૂર્ણિમાસી અને અમાવાસ્યામાં આપેલું દાન અત્યન્ત શ્રેષ્ઠ છે. વળી સર્વ તૃતીયાઓ અને તેમાં પણ શુક્લ પક્ષની તૃતીયામાં કરેલું દાન અત્યન્ત શ્રેષ્ઠ છે.

વૈશાખશુક્લપક્ષે તુ વિશેષાદપિ માનવઃ ।

આપાદ્વી કાર્તિકી માધી વૈશાક્ષી ચ વિશેષતઃ ॥ ” ॥ ૩૩૫ ॥

પૌર્ણમાસ્યશ્વતસોઽપિ પ્રોક્તા દાને મહાફલાઃ ॥ ” ॥ ૩૩૬ ॥

અર્થઃ—વૈશાખ શુક્લ તૃતીયા પણ દાન કરવાને માટે ઉત્તમ છે. વળી કાર્તિક, માધ, વૈશાખ અને આપાદ માસની પૂર્ણિમાને દિવસે કરેલું દાન પણ મહાન ફલ દેનારું હતું છે.

વ્યતીપાતેષુ સર્વેષુ માસર્ષેષુ દિવોત્તમાઃ ॥ ” ॥ ૩૩૬ ॥

ગ્રહસંક્રમકાલે તુ તીવ્રરશ્મેર્વિશેષતઃ ॥ ” ॥ ૩૩૭ ॥

અર્થઃ—હે પ્રાહ્મણ્ય શ્રેષ્ઠા ! વ્યતીપાત, માસ, નક્ષત્ર, ગ્રહણ અને સંક્રાન્તિ એ સર્વ કાલ દાન કરવાને માટે શ્રેષ્ઠ છે. પરંતુ સૂર્યગ્રહણ અત્યન્ત શ્રેષ્ઠ છે.

તુલામેષમયોગેષુ યોગેષુ મિથુનસ્ય ચ ॥ ” ॥ ૩૩૭ ॥

અર્થ:—સૂર્યની મેષ, મિથુન અને ગુલા સંક્રાન્તિમાં દાન કરવાનું મહાન્ ફળ છે
રવેર્મહાફલં દત્તં તેમ્યોઽપિ સ્યાન્મહાફલમ્ ।

યદા ચ પ્રવિશેદ્ધાનુર્મકરં દ્વિજસત્તમાઃ ॥

,, ॥ ૨૩૮ ॥

આપાદેઽશ્વયુજે પૌષે ચૈત્રે શુક્લે તથૈવ ચ ।

દ્વાદશીસહિતં પુણ્યં પ્રોક્તં દિનચતુષ્ટયમ્ ॥

,, ॥ ૨૩૯ ॥

અર્થ:—વળી જે સમયે સૂર્ય મકર રાશિમાં પ્રવેશ કરે છે તે સમય, તથા પૌષ, ચૈત્ર, આષાઢ અને અશ્વિન(અશ્વયુજ) માસની શુક્લ દ્વાદશી એ ચાર દિવસ સર્વ દાનને માટે શ્રેષ્ઠ છે.

આ પ્રમાણે દાનને માટે શ્રેષ્ઠ કાલ અનેક શાસ્ત્રમાં કહેલો છે. તેવી રીતે દાનને માટે કુરુક્ષેત્રાદિ શ્રેષ્ઠ દેશ પણ શાસ્ત્રમાં કહેલો છે.

ગયાગંગાપ્રયાગાદૌ તીર્થે દેવાલયાદિષુ ।

અપ્રાર્થિતાનિ દાનાનિ વિદ્યાન્ન કન્યકાનિ હિ ॥ અમિ.પુ. અ. ૨૦૧-૨૦ ॥

અર્થ:—ગયા, ગંગા પ્રયાગ આદિ તીર્થોમાં તથા પ્રતિષ્ઠિત દેવસ્થાનોમાં માઘ્યા વિના દાન દેવું બેઠાએ. અને ગયા આદિ તીર્થોમાં કન્યાનું દાન નથી થતું એમ જાણવું. તીર્થો અનેક છે. તથાપિ—

एतेषां मध्यतो देवि तीर्थाष्टकमनुत्तमम् ॥ स्का. पु. खं. ६ अ. ११०-३ ॥

नैमिषं चैव केदारं पुष्करं कृमिजाङ्गलम् ।

वाराणसी कुरुक्षेत्रं प्रभासं हाटकेश्वरम् ॥

,, ॥ ૪ ॥

અર્થ:—હે દેવી ! સર્વ તીર્થોમાં આઠ તીર્થ સર્વથી શ્રેષ્ઠ છે. તે નૈમિષારણ્ય, કેદારેશ્વર પુષ્કરારણ્ય, કૃમિજાંગલ (કૃતિજાંગલ પાકા), કાશી, કુરુક્ષેત્ર, પ્રભાસ અને હાટકેશ્વર છે.

એ પ્રમાણે કુરુક્ષેત્રાદિક શ્રેષ્ઠ તીર્થોમાં કરેલા દાનનું ઉત્તમ ફળ શાસ્ત્રમાં કહેલું છે. તથાપિ આ દેશ અને કાલ મુખ્ય નથી, પણ ગૌણ છે. મુખ્યદેશ અને કાલ પહેલાં “યદ્યત્ર દુર્લભં વ્રજ્ય ” એ શ્લોકમાં કહેલા છે માટે દેશ કાલનો વિચાર કર્યા વિના દાન દેવું યોગ્ય નથી. એવું દાન તામસી થાય છે એમ જાણવાનું વચનથી સિદ્ધ થાય છે.

હવે દાનના ૭ પ્રકારનાં ફલ કહીએ છીએ.

दुष्फलं निष्फलं हीनं तुल्यं विपुलमसयम् ।

॥

पङ्कविपाकयुगुद्दिष्टं पढेतानि विपाकतः ॥ या. स्मृ. अ. ૧-૨૦૧ અ. ટી. ॥

અર્થ:—દુષ્ફલ અર્થાત્ ખોટું ફલ, નિષ્ફળ અર્થાત્ કાષ્ઠપણુ ફલ નહીં થતું, હીન અર્થાત્ થોડું ફલ મળતું, તુલ્ય ફળ, અધિક ફળ અને અસૂચ ફળ—એ ૭ પ્રકારનાં ફળ કહ્યા છે. તે ફળ દાન કર્યા પછી થતું પરિણામ છે—

नास्तिकस्तेनहिंसेभ्योऽवराय पतिताय च ।

पिशुनभ्रूणहन्तृभ्यां प्रदत्तं दुष्फलं भवेत् ॥

,, ॥

અર્થ:—ધર્મી તથા વેદાદિને નહીં માનનાર, ચોર, પ્રાણીઓની હિંસા કરનાર અથવા દુઃખ દેનાર, નીચ, પતિત, ચાડી કરનાર, તથા બ્રહ્મહત્યા, ગર્ભપાત, આદિ હત્યા કરનારને

જે દાન આપવામાં આવે તે દાનનું અનિષ્ટ ફળ થાય છે.

મહદપ્યફલં દાનં શ્રદ્ધયા પરિવર્જિતમ્ ।

પરવાધકરં દાનં પરમપ્યૂનતાં વ્રજેત્ ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધા વિના ગમે તેટલું મોટું દાન કરવામાં આવ્યું હોય તોપણ તે નિષ્ફલ છે. અને બીજાને ખીજા કરનારું દાન બહુ હોવા છતાં ન્યૂન ફલવાળું છે.

યથોક્તમપિ યદત્તં ચિત્તેન કલુષેણ તુ ।

તત્તુ સંકલ્પદોષેણ દાનં તુલ્યફલં ભવેત્ ॥

અર્થ:—કોઈ દાન શાસ્ત્રોક્ત વિધિપૂર્વક આપવામાં આવ્યું હોય, તથાપિ આપનારનું ચિત્ત દુઃખી થઈને આપવામાં આવ્યું હોય તો તે દાનના મંકરણના દોષથી તુલ્ય ફળવાળું કહેવાય છે.

યથોક્તૈઃ સકલૈઃ પદ્ધિર્દાનં સ્યાદ્વિપુલોદયમ્ ।

અનુક્રોશવશાદત્તં દાનમક્ષયતાં વ્રજેત્ ॥

અર્થ:—ઉપર કહેલા દાતા હોય, યોગ્ય પાત્ર હોય, શ્રદ્ધા યુક્ત હોય, દેવા યોગ્ય ધન હોય તથા ઉત્તમ દેશ અને કાલ-એ દાનનાં છ અંગો યુક્ત જે દાન છે તે દાન અધિક ફળ દેનાર થાય છે. અને દુઃખી મનુષ્યનું દુઃખ જોઈને જે દાન કરવામાં આવે છે તે દાન અક્ષય ફલ આપે છે. અર્થાત્ તેવા દાનનું ફળ નષ્ટ થતું નથી.

હવે દાનના ચાર પ્રકાર કહેવામાં આવે છે.

ધ્રુવમાજસ્તિકં કામ્યં નૈમિત્તિકમિતિ ક્રમાત્ ।

વૈદિકો દાનમાર્ગોઽયં ચતુર્ધા વર્ણ્યતે દ્વિજૈઃ ॥

સ્કા.પુ.સ્વ. ૧ કૌ.સ્વ. ૨ અ. ૪-૭૨, ૩ ॥

અર્થ:—ધ્રુવ, આજસ્તિક, કામ્ય અને નૈમિત્તિક-એ પ્રમાણેના ક્રમથી વૈદિક દાનના ચાર પ્રકાર અધિ બોધાએ કલા છે.

પ્રપારામતઙ્ગાદિ સર્વકામફલં ધ્રુવમ્ ।

તદાજસ્તિકમિત્યાહુર્દોયતે યદિને-દિને ॥

॥ ૭૩, ૪ ॥

અર્થ:—પાણીની પરબ, ધર્મશાળા આદિ આરામનાં સ્થાન, તળાવ, કુવા વગેરે બનાવવા ૩૫ જે જલનું દાન છે તે ધ્રુવ કહેવાય છે. તે બહુ કાળ સુધી સ્થિર રહે છે માટે ધ્રુવ કહેવું છે. અને જે દાન રોજ રોજ આપવામાં આવે છે તે આજસ્તિક દાન કહેવાય છે.

અપત્યવિજયૈશ્વર્યસ્ત્રીવાલાર્થં યદિપ્યતે ।

ઈચ્છાસંસ્થં તુ તદાનં કામ્યમિત્યભિધીયતે ॥

॥ ૭૪, ૫ ॥

અર્થ:—અન્તાનની ઇચ્છાથી, કોઈ કાર્યમાં જ્ય ત્રાપ્ત કરવાને માટે, અણિમાદિ વિશ્રુતિ પ્રાપ્ત કરવાને માટે, તથા સ્ત્રી અને બાળકને માટે કરવામાં આવેલું દાન તેમાં ફલની ઇચ્છા રહેલી હોવાથી કામ્ય કહેવાય છે, કેમકે તે દાન ફલની ઇચ્છાથી જ દેવામાં આવે છે.

વળી કૂર્મ પુરાણ કહે છે કે:—

અપત્યવિજયૈશ્વર્યસ્વર્ગાર્થં યત્પ્રદીયતે ।

દાનં તત્કામ્પમાહ્યાતમ્પિભિર્ધર્મચિન્તકૈઃ ॥ ક્ર૦ પુ૦ ૩૦ અ૦ ૨૬-૭ ॥

અર્થ:—સન્તાનને માટે, કોઇ કર્મમાં વિજ્ય પ્રાપ્ત કરવાને માટે, તથા ઐશ્વર્ય અને સ્વર્ગપ્રાપ્તિને માટે જે દાન દેવામાં આવે છે તે દાનને ધર્મનો વિચાર કરનાર ઋષિલોકીએ કામ્ય દાન કહ્યું છે.

યત્તુ પાપોપશાન્ત્યર્થં દીયતે વિદુષાં કરે ।

નૈમિત્તિકં તદુપદિષ્ટં દાનં સઙ્ગિરુદ્ધિતમ્ ॥ કૂં પૂં ૩૦ અં ૨૬-૪ ॥

અર્થ:—પાપની શાન્તિને માટે વિદ્વાનોના હાથમાં જે વસ્તુ આપવામાં આવે છે તે નૈમિત્તિક દાન કહેવાય છે. આ નૈમિત્તિક દાનનું સત્પુરુષોએ અનુદાન કર્યું છે.

કાલાપેક્ષં ક્રિયાપેક્ષમર્થાપેક્ષમિતિ સ્મૃતમ્ ।

ત્રિધા નૈમિત્તિકં પ્રોક્તં સહોમં હોમવર્જિતમ્ ॥ યા સ્મૃ. અ. ૧-૨૦૧ અ.ટો. ॥

અર્થ:—જે દાનમાં કાલની અપેક્ષા હોય, જેમાં ક્રિયાની અપેક્ષા હોય અને જેમાં કોઇ વસ્તુની અપેક્ષા હોય અર્થાત્ કાલ, ક્રિયા અને વસ્તુની અપેક્ષાના ભેદથી નૈમિત્તિક દાન ત્રણ પ્રકારનું કહેવામાં આવ્યું છે. આ દાન હોમ સહિત અથવા હોમ રહિત પણ હોય છે.

યદીશ્વરપ્રીણનાર્થં વ્રહ્મવિત્સુ પ્રદીયતે ।

ચૈતસા ધર્મયુક્તેન દાનં તદ્વિમલં શિવમ્ । કૂં પૂં ૩૦ અં ૨૬-૮ ॥

અર્થ:—જે દાન ઈશ્વરની પ્રસન્નતાને માટે ધર્મ યુક્ત ચિત્તથી તત્ત્વચેતાને આપવામાં આવે છે તે દાન વિમલ કહેવાય છે અને તે કલ્યાણકારક છે.

વળી આપવાને યોગ્ય દ્રવ્યના ભેદથી પણ દાનના ત્રણ પ્રકારના ભેદ કલા છે.

નવોત્તમાનિ ચત્વારિ મધ્યમાનિ વિધાનતઃ ।

અધમાનીતિ શ્રેષ્ઠાણિ ત્રિવિધસ્ત્વમિદં વિદુઃ ॥

અર્થ:—દાન દેવા યોગ્ય નવ પદાર્થ ઉત્તમ છે, ચાર મધ્યમ છે, અને અધમાની સર્વ પદાર્થને અધમ જાણવા. એ પ્રમાણે દાન દેવા યોગ્ય, દ્રવ્યના ભેદથી દાનના ત્રણ ભેદ છે.

અન્નં દધિ મધુ ત્રાણં ગોમૂસ્ત્રકમાશ્વહસ્તિનઃ ।

દાનાન્યુત્તમદાનાનિ ઉત્તમદ્રવ્યદાનતઃ ॥

અર્થ:—અન્ન, દધિ, મધુ, ત્રાણ અર્થાત્ રક્ષા એટલે કે અભયદાન, ગાય, પૃથિવી, સુવર્ણ, અશ્વ, હાથી એ સર્વ પદાર્થ દાનને માટે ઉત્તમ દ્રવ્ય કહેવાય છે. આ ઉત્તમ દ્રવ્યોનું દાન કરવાથી તે સર્વ ઉત્તમ દાન કહેવાય છે.

વિદ્યા ચાચ્છાદનાવાસપરિભોગૌપયાનિ ચ ।

દાનાનિ મધ્યમાનીતિ મધ્યમદ્રવ્યદાનતઃ ॥

અર્થ:—વિદ્યા, વત્સ, રહેવાને ઘર, ભોગસામગ્રી, અને ઔષધ આદિ દ્રવ્ય દાનને માટે મધ્યમ છે. આ મધ્યમ પદાર્થનું દાન કરવાથી તે દાન મધ્યમ કહેવાય છે. અને—

ઉપાનત્પેઢ્યાનાનિ છત્રપાત્રાસનાનિ ચ ।

દીપકાષ્ટફલાદીનિ ચેરમં વહુત્તરપિન્નમ્ ॥

અર્થ:—જોડા, હીંચકો, વાહન, છત્રી, પાત્ર, આસન, દીપક, લાકડાં, અને ફલાદિ એ

દાનતુ અવમ માધન છે તેથી તેતુ દાન પણ અવમ કડુરાય છે તથાપિ તેતુ દાન કરવાતુ
કળા પણ બહુ કાચ સુધી ગહેના છે

વદુત્વાદર્થજાતાનાં સંખ્યા શેષેષુ નેષ્યન્તે ।

અધમાન્યવશિષ્ઠાનિ સર્વં નાન્યતો વિદુઃ ॥

” ॥

અર્થ — દાન દેવા યોગ્ય પદાર્થ અનેક હોવાથી તેના પાંચોની સખ્યા અથવા હરી સખ્ય
તેમ નથી, બાકીના સર્વ પદાર્થનુ જાન અવમ માણતુ

સુષ્ટિ હોતેના મતભેદને અનુચાર દાનના ઉત્તમ આશિષ પત્ર પગપગ બેઠ છે કોઈ
અન્નદાનને, તે કોઈ જલદાનને, તે કોઈ વિદ્યાદાનને, તે કોઈ જોગદાનને, તે કોઈ પૃથ્વી-
દાનને ત્રેણ બતાવે છે તેઓતુ નાતપર વિદ્યા આદિક દાનની ઉત્તમતા જ સૂચન કરવાતુ
છે તથાપિ અન્નદાન જ સર્વ દાનોમા શ્રેષ્ઠ છે

નાન્નદાનસમં દાન વિદ્યતે દુનિમામ ।

અન્નાદ્યવન્તિ ભૂતાનિ તદમાવે મિચિન્તિ ચ । શિ૦ પુ૦ ૭૦ સં૦ ૭૦ ૧૧-૧૮ ॥

અર્થ — તે મુનિએ જાણે અન્નદાન મમાન કોઈ દાન બેરામા આવતુ નથી. અન્નથી
પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ થાય છે અને અન્નના અભાવે સર્વ પ્રાણી મરી નશ છે.

રક્તં માંસં વસા શુક્રં ત્રપાદન્નાત્ પ્રવર્ચન્તે ।

શુક્રાદ્યવન્તિ ભૂતાનિ તસ્માદન્નમયં જગન્ ॥

” ॥ ૧૯ ॥

અર્થ — રક્ત, માંસ, શુક્ર તથા સ્તન, ઇત્યાદિ સર્વ અનુક્રમે અન્નથી જ વધે છે. અને
શુક્રથી જ સપૂર્ણ પ્રાણીની ઉત્પત્તિ છે તેથી આ સપૂર્ણ જગતના પ્રાણી અન્નના જ
પરિણામ રૂપ છે

દેમરત્નાશ્વનાગેન્દ્રેર્નારીસ્રૂચન્દનાદિભિઃ ।

સપસ્તૈરપિ સંપાસૈર્ન રમાન્તિ વૃશ્ચક્ષિતાઃ ॥

” ॥ ૨૦ ॥

અર્થ — સુવર્ણ, રત્ન, અશ્વ, હાથી, સ્ત્રી, પુષ્પમાળા, ચન્દન, આદિ સર્વ ભોગમામત્રી
પ્રાપ્ત થતા હતાં પણ જૂખ્યા મનુષ્ય ગમેતુ હી શક્તા નથી માટે પ્રથમ અન્ન પ્રાપ્ત થતા જ
બીજા સર્વ ભોગમામત્રી મુખનુ કારુ થાય છે સ્ત્રી—

ગર્ભમથા જાયમાનાશ્ચ વાત્સલ્યદ્વાશ્ચ મધ્યમાઃ ।

આદારમભિરાસન્તિ દેવદાનયરાસસા ॥

” ॥ ૨૧ ॥

અર્થ — ગર્ભમા રિચન માન અથવા જન્મ પામતુ બાળક, તથા આનન્દ, શુદ્ધ કે સુરાન,
તેમ દેવ દાનના અને ગણ્ય એ સર્વ અન્નની હસ્તગત મળે છે

શુગ્રા મર્વરોગાણા વ્યાપિ શ્રેષ્ઠતમ સ્મૃત ।

સ ચાન્નોપગ્લેષેન નરસતીહ ન સંજયઃ ॥

” ॥ ૨૨ ॥

અર્થ — સર્વ રોગોની મધ્યમા મુદ્ધા સર્વથી મોટો રોગ છે એમ કહે છે તે મુદ્ધા ઉપી
રોગ અન્ન વપ આશિષના લેખનથી નષ્ટ થાય છે તેમા મધ્યમ નથી

નાસ્તિ શુગ્રાસમ દુઃશ્વ નાસ્તિ રોગઃ શુગ્રામયમ ।

નાસ્ત્યરોગમયમં મૌઘ્ય નાસ્તિ ક્રોડસમો રિપુઃ ॥

” ॥ ૨૩ ॥

અર્થ—જૂખ ગગન કોઇ દુખ નથી, તેમ જૂખ ભગવાન મોહ ગેગ નથી, અને નીરાગતા સમાન મોહ સુખ નથી, અને કોઇ સમાન કોઇ દુઃખન નથી.

અત એવ મદત્પુણ્ય અન્નદાને પ્રસીર્તિતમ્ ।

યતઃ શ્રુયાગ્નિના ત્સ્મા મ્નિયન્તે સર્વદેહિનઃ ॥

” ॥ ૨૪ ॥

અર્થ—તેથી અન્નદાનનું મદાન પુણ્ય કહેવામા આવ્યું છે તેની ગતિ ક્રુધા રૂપી અગ્નિમા તપેલા અર્ધપ્રાણી મરી જાય છે

અન્નદ માણદઃ પ્રોક્ત માણદશ્વાપિ સર્વદઃ ।

તસ્માદન્નપ્રદાનેન સર્વદાનફલં લભેત્ ॥

” ॥ ૨૫ ॥

અર્થ—જે અન્નનું દાન કરે છે તે પ્રાણીના પ્રાણનું દાન કરે છે અને જે પ્રાણનું દાન કરે છે તે સર્વ વસ્તુનું દાન કરનાર છે તેની અન્નનું દાન કરવાથી સંપૂર્ણ દાનનું ફળ મળે છે

યસ્યાન્નપાનપુષ્પાંગ કુરુને પુણ્યસચયમ્ ।

અન્નપ્રદાનુસ્તસ્યાર્થ કર્તુશ્ચાર્થ ન સંગય ॥

” ॥ ૨૬ ॥

અર્થ—જેનું અન્ન ખાઈને શરીર પુષ્ટ રીતે મનુષ્ય પુણ્ય કરે છે તેના પુણ્યને અકષી ભાગ અન્ન દેનારને મળે છે, ના ખાઈતું અકષુ પુણ્યતેના કરનારને ભાગ રહે છે

ત્રૈલોક્યે યાનિ રત્નાનિ ભોગછીવાદનાનિ ચ ।

અન્નદાનપદ. સર્વમિદામુન ચ તદ્ભવેત્ ॥

” ॥ ૨૭ ॥

અર્થ—અને ત્રણ લોકના જે રત્નો છે તથા જી, વાદન, આદિ જે ભોગપદાર્થ છે તે સર્વ અન્નદાન કરનાર મનુષ્યને આ લોકમા તેમ જ લોકમા પ્રાપ્ત થાય છે. તેથી—

અન્નમેવ પ્રજાસન્તિ સર્વમન્ને મતિષ્ઠિતમ્ ।

અન્નેન સદૃશં દાનં ન ભૂત ન ભવિષ્યતિ ॥

” ॥ ૨૮ ॥

અર્થ—સર્વ લોક અન્નની જ પ્રજાસા કરે છે અન્નમા જ સર્વ વસ્તુની રિયતિ છે અન્નદાન સમાન અન્ય કોઈ દાન થયું નથી, અને થશે પણ નહીં.

નામિન્નિન્દેદમિગત ન પ્રણુપાતન્થચન ।

અપિ શ્વપાકે શુનિ ચા નાનદાનં પ્રગદ્યતિ ॥

” ॥ ૨૯ ॥

અર્થ—નમરને અનુમાન પ્રાપ્ત થયેના અન્નની નિન્દા ન કરી જોઈએ અને કોઈ પ્રકારે અન્નનો નિરોધ ન કરો જોઈએ અદાપ અપદાપ હોય કે અન્ન-તેને પણ આપેના અન્નદાનનું ફળ નષ્ટ થતું નથી વગી—

અન્ન પાનં ચ શૂદ્રેઽપિ ત્રાણણેઽપિ વિશિષ્યતે ॥

” ॥ ૩૦ ॥

અર્થ—જૂખો તરૂંઓ છાદાણુ હોય કે શૂદ્ર દોષ તોપણ તેને આપેલા અન્ન કે જગતું દાન શ્રેય છે, અર્થાત્ અન્ન અને જગતું દાન કરનામા શૂદ્ર હોય કે વિદ્વાન અથવા જૂખ છાદાણુ હોય તેની પરીક્ષા કરવાની આરસ્યમ્તા નથી કેટલાક સ્થાનમા જૂખને અન્નદાનનો પણ નિરોધ લખ્યો છે તથાપિ પ્રાણુક્ષાની દૃષ્ટિથી આરસ્યક સર્વને અન્નદાન કરવું જોઈએ

અન્નં પ્રજાપતિ સાક્ષાદન્નં વિષ્ણુઃ સ્વયં હરઃ ।

તસ્માદન્નસમ દાન ન ભૂત ન ભવિષ્યતિ ॥

॥ ૪૮ ॥

અર્થ — અન્ન જ સાક્ષાત્ બ્રહ્મા તથા વિષ્ણુ તથા મહાદેવ રૂપ છે તેથી અન્નદાન સમાન બીજી કોઈ દાન થયું નથી અને થવાનું પણ નથી

વળી અન્નદાનનું મહત્ત્વ કેટલું છે એમ જમા પણ કહ્યું છે

યો મા દદાતિ સ ક્ષત્રેય માઽન્વા અહમન્નમદન્તમસિ ॥

કૃં ૦ યં ૦ તૈં ૦ જ્ઞાં ૦ વાં ૦ ૨ પ્ર ૦ ૮ અં ૦ ૮ ફં ૦ ૧ ॥

અર્થ — જે ક્ષત્રીય મનુષ્ય મને-અન્નને-અધિપતી પ્રતિ આપે છે તે અન્નદાતા મને-અન્નદેવને પશુપતિવધી સ્વીકાર કરે છે આ યોગમાં એક દાતા અને બીજો અદાતા એમ બે પ્રકારના પુણ્ય દોષ છે તેમાંનો પાસો જ્ઞાનતરંગી બોલે તે માટે મારો-અમનો-સત્રદ કરે છે અર્થાત્ દાતા પોતાની જીવિત અવસ્થામાં જેટલું અન્નદાન કરે છે તે જ્ઞાનતરંગી તેને હનરો ગણ્ય વધે છે તેથી અધિપતીને થોડું પણ અત આપવાથી તેને અધિક મળે છે તેથી દાતા જ અન્નદેવનો સત્રદ કરે છે અને જે અદાતા છે અર્થાત્ જે હ અન્નદેવનું દાન નથી ગતા પોતે જ આપે છે તે અદાતાને અન્નદેવ પોતે ખાઈ જાઉં છું અર્થાત્ અદાતાનો અન્નદેવ નાશ કરે છું મરણકે અદાતાને કલ્પાન્તરમાં અન્નની પ્રાપ્તિ થતી ન લેવાથી તે અન્નદેવ તેનો નાશ જ કરે છે

જહામ્યન્ન ન જહામ્યન્નમ્ ॥

કૃં ૦ યં ૦ તૈં ૦ જ્ઞાં ૦ પ્ર ૦ ૮ અં ૦ ૮ ફં ૦ ૧ ॥

અર્થ — અન્નદેવ અદાતાનો પરિત્યાગ કરે છું, અને દાતાનો હું પરિત્યાગ કરતો નથી

અન્ન પ્રાણમન્નમપાનમાહુ અન્ય મૃત્યુ તમુપજીવાતુમાહુ ।

અન્નં વ્રત્તાણ જરસં વદન્તિ અન્નમાહુ પ્રજનનં પ્રજાનામ્ ॥ ૫૦ ૩ ॥

અર્થ — આ જે પ્રાણવાયુ ઉપર જન્ય છે અને જે અપાન વાયુ તીચે જન્ય છે તે બંને અન્નના બળથી જ જન્ય છે અન્ન ન આપે તો પ્રાણની ગતિ પણ બધું મરણ જ છે તેથી પ્રાણ તથા અપાન વાયુ મને અન્ન રૂપ જ છે સ્વીકારી વૈષમ્ય દ્વારા રોગોને ઉત્પન્ન કરીને મનુષ્યના મારનાર હોવાથી અન્નને મૃત્યુ રૂપ કહ્યું છે વળી તે જ અન્નદેવને જીવના ઔપધ રૂપ કહ્યું છે આ વાત લોકમાં પ્રસિદ્ધ છે આયુર્વેદના જાણનાર લોક અન્નને જ વૃદ્ધાવસ્થાનો તેજ મનાવે છે અર્થાત્ એવી પ્રાણ વિનશ્ચલ વસ્તુ માતામાં આવે તો મનુષ્યને શીઘ્ર જગ પ્રાપ્ત થાય છે એવી આયુર્વેદમાં પ્રસિદ્ધ છે

વળી અતને જ ઇન્દ્રિયોની વૃદ્ધિ દ્વારા પ્રજનને ઉત્પન્ન કરનાર કહ્યું છે

અહ મેય સ્તનયન્વર્ષન્નસિ ॥

૫૦ ૩ ॥

અર્થ — જે મેઘ મર્જના કરતો સતો વર્ષો છે તે મેઘ પણ અન્નદેવ જ છે અર્થાત્ અગ્નિમાં હોમ કરેલા અન્નનું જ મેઘ રૂપ પરિણામ હોવાથી વર્ષાને અન્ન રૂપ કહી છે “અગ્ની પ્રાસ્તાદુતિ” એ પહેલાં કહેવામાં આવ્યું છે

મામદન્ત્યહમદ્મ્યન્માનુ ॥

૫૦ ૩ ॥

અર્થ — જે અન્નના દાતાનો છે તેઓ મને સક્ષાત્ કરે છે અને બીજા જે લોક દાન કરતા નથી તેમને પોતે જ બતાવે રૂં છું-તેમનો હું નાશ રૂં છું

આ પ્રમાણે વેદમાં અન્નદેવની પ્રશંસા તથા અન્નદાન નહીં કરનારની દાનિ પણ બતાવી છે. માટે સર્વ દાનમાં અન્નદાન જ શ્રેષ્ઠ હોવાનું સિદ્ધ થાય છે.

અન્નદાન પછી મહત્ત્વવાળું દાન જલદાન છે.

પાનીયદાનં પરમં દાનાનામુત્તમં સદા ।

સર્વેષાં વીજપુઞ્જાનાં તર્પણં જીવનં સ્મૃતમ્ ॥ શિ. પુ. ૩. સં. જ. ૧૨-૧ ॥

અર્થ:—જલનું દાન બહુ શ્રેષ્ઠ દાન છે. (અન્નદાન પછી) સર્વ દાનમાં ઉત્તમ દાન જલદાન છે. સંપૂર્ણ બીજસમૂહની તૃપ્તિનું તેમ જીવનનું કારણ જલ છે.

પ્રપાદાનમતઃ કુર્યાત્સુસ્નેહાદનિવારિતમ્ ।

જલાશ્રયત્રિનિર્માણં મહાનન્દકરં ભવેત્ ॥

॥ ૨ ॥

અર્થ:—માટે પાણીની પદ્મ મંડળીને પાણી પાવાનું દાન બહુ પ્રીતિની સાથે કરવું ભોધ્યે. તેનું ફલ કદાપિ નષ્ટ થતું નથી. તેવી રીતે કુવા, તળાવ આદિ જલાશય બનાવવાં તે પણ બહુ આનન્દનું કારણ થાય છે.

इह लोके परे वापि सत्यं सत्यं न संशयः ।

तस्माद्वापोश्च कूपैश्च तडागान्कारयेन्नरः ॥

॥ ૩ ॥

અર્થ:—જલાશયોનું નિર્માણ કરવું તે આ લોક અને પરલોકમાં સુખનું કારણ છે તેમાં કોઈ શંકા નથી. માટે મનુષ્યે વાવ, કુવા અને તળાવ બંધાવવાં ભોધ્યે.

अर्ध पापस्य हरति पुरुषस्य विकर्मणः ।

कूपः मृत्तपानीयः सुमृत्तस्य नित्यशः ॥

॥ ૪ ॥

અર્થ:—મનુષ્યે જે નિષિદ્ધ કર્મ કર્યું હોય તેનું અડધું પાપ તેણે બંધાવેલા જે કુવામાં જલ છે અને જેમાં હમેશાં જલ રહે છે તે કુવા નિવૃત્ત કરે છે.

માટે કુવો પાપને નિવૃત્ત કરનાર સિદ્ધ થાય છે.

सर्वं तारयते वंशं यस्य खाते जलाशये ।

गावः पिबन्ति विप्राश्च साधवश्च नराः सदा ॥

॥ ૫ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્યે ખોદાવેલા જલાશયમાંથી ગાય, વ્રાહ્મણ, અને સત્પુરુષો હમેશાં જલ પીએ છે તેના વંશને તે જલાશય તારે છે. જેનું પુણ્ય કુવો ખોદાવવાથી છે તેનું જ પુણ્ય તળાવ ખોદાવવાથી પણ છે:—

चतुर्विधानां भूतानां तडागः परमाश्रयः ।

तडागादिनि सर्वाणि दिशन्ति श्रियमुत्तमम् ॥

॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—જરાયુભાદિ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓને માટે તળાવ મોટા આશ્રય છે. તળાવાદિ જલાશય ખોદાવવાથી મનુષ્યને શ્રેષ્ઠ કાર્તિ તથા લક્ષ્મી આદિની પ્રાપ્તિ થાય છે. કારણકે—

देवा मनुष्या गन्धर्वाः पितरो नागराक्षसाः ।

स्थावराणि च भूतानि संश्रयन्ति जलाशयम् ॥

॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—દેવતા, મનુષ્ય, ગન્ધર્વ, પિતૃઓ, નાગ, રાક્ષસો અને વૃક્ષાદિ સ્થાવર પ્રાણી એ સર્વ જલાશયનો આશ્રય લે છે.

જન વિના ઘાઘ પયુ પ્રાણીનો નિરાદ્ય થયો નથી એજ નદી ખાનાથી મનુષ્ય થોડા દિવસ સુધી ઊવત ધારણુ રી ગડે છે પરન્તુ જન પીધા વિના ગદી સમ્પતો નથી તથાપિ અમાન્મા જન પ્રાપ્ત કરાની કષ્ટક સુગમતા છે જેવી રીતે મનુષ્યોએ અન્યો પ્રાપ્તે કર્યો છે તેવો જનનો કોષ્ટકો મળતે એ નથી અને જલની નદી જગુ આનિ સ્વજાનવી જ બધુ છે માટે જનની મગરાની સુગમતાથી જ અન્નદાન કરતા જનની ન્યૂન પ્રસાસા કરી છે નરિતો જનનો મદિમા અધિજ હોવા લેખ્યો

અન્ન જન અને જનના સખન્ધી ભાગવતમા ગન્તિદેવનો પવિત્ર ઇનિદાસ છે ગન્તિદેવ મોટો દાની હતા તની કૃતિનુ આ નામમા તેમ ન્વગાદિ પનોમમા પશુ મનુષ્ય, દેવ આદિ ગાયન કરતા હતા દાન કરતા કરતા તે ગન્તિદેવનું ધન મર્યા નહિ થઈ ગયુ પોતાના તથા કુટુંબના નિરાદ્યને માટે પણ વસ્તુ ગદી નદી એવી રીતે—

વ્યતીચુરવૃત્તવારિશ્વદહાન્વપિવત કિલ્લ ।

ઘૃતવાચસસંવાત્ર તાય પ્રાતરુપસ્થિતમ્ ॥ મા. પુ. સ્ક ૧ અ ૪૧-૪ ॥

અર્થ — સુધાવી પીણિત અથેના તેને બોજન તો નુ પરન્તુ જન પણ પીધા વિના ૪૮ દિવસ વ્યતીત ના અર્થાત્ ૪૮ દિવસ સુધી પીવાને જન પડુ મળ્યુ નહી બીજે નિવસે પ્રાન માનમા પ્રાગ્બંધી કાષ્ટ જગાએ ગન્તિદેવને થોડુ ધી તથા દૂધપાન તથા ગયાવ અને જન મળ્યુ (ધી, દૂધ, ઘઉંનો લોટ અને ગોમ મેઘરી બનાવેના ખાનાના એ પદાર્થોનું નામ મયાવ છે)

ઋષ્ટમામકુટુમ્બ સુતૃહૃન્ધ્યાં જાતવેપથો ।

અતિથિર્બ્રાહ્મણ રાઠે ભોક્તુમસ્ય ચાગમત્ ॥ ॥ ૫ ॥

અર્થ — ગન્તિદેવ કુટુંબ મ મદુ દમા પશુ દત્ત કુષા અને તૃપાથી ગરીઠ માપના હતા એવી અવગથામા તેને મળેતુ અન્ન ખાવાને માટે ત્યારે નૈવાગ થયો હતો ત્યારે ૫ મેશ્વરની માનાનો ગયેનો એ અતિથિ બ્રાહ્મણ ગન્તિદેવના ધર્મની પરીમા કરાને માટે આન્યો

તસ્મૈ સઘ્યમજતસોઽન્નમાદત્વ શ્રદ્ધયાન્વિત ।

દર્શિ સ્મરત સંપદયન્મ શુભ્વા પ્રથયૌ દ્વિજ ॥ ॥ ૬ ॥

અર્થ — તે ગન્તિદેવ તે અનિધિનો આગ વરી શ્રદ્ધાથી અપૂર્ણ પ્રાણીમા અગરાનને દેખતો નો તે અનિધિને તે દૂધપાન આનિ અન્ન ભાગ પાડીને આપુ તે આદને તે બ્રાહ્મણ આ રો મો

અવાન્યો મોક્ષ્યમાણસ્ય વિમત્તસ્ય મદીપતે ।

વિમત્ત વ્યમજતસ્મૈ તૃપ્ત્યાય દર્શિ મ્મરન્ ॥ ॥ ૭ ॥

અર્થ — ૬ ગાનના તે પછી ત્યારે બાકી ગયેતુ અન્ન ખાવાને માટે ગન્તિદેવ નૈવાર થયો, એટલામા એ શ્રદ્ધ આનો ત્યાર અગરાનની વ્યાપનાનુ અન્ન ખાવો નતો તેણે બાકીના અન્નમાથી વિભાગ કરીને તેને આપ્યુ —

યાતે શુદ્ધે તમન્યોઽગાદતિથિ શ્વધિરાટૃતઃ ।

રાજન્મે દીયવામર્જ સગણાક્ષનુમુતે ॥ ॥ ૮ ॥

અર્થ.—તે શુદ્ધ ભોજન કરીને ગયા બાદ ત્રીજો એક અતિથિ પોતાની સાથે કૂતરાઓને લઈને આવ્યો, અને રાજાને કહેના લાગ્યો કે હે ગજનુ! કુષાર્ત એવા મને અને આ કૂતરાને અન્ન આપો.

સ આદત્તવાચશિષ્ટં યદ્વહુમાનપુરસ્કૃતમ્ ।

તચ દત્ત્વા નમશ્ચક્રે શ્વમ્બ્ય શ્વપતયે વિશ્વ ॥ ૧ ॥

અર્થ —ત્યારે તે સમર્થ ગન્તિદેવ તેનો આજ્ઞ કરીને બહુ માનની સાથે બાકી વધેતુ અન્ન તે કૂતરાને તથા કૂતરાના માથાને આપી તેમને નમસ્કાર કર્યા

પાનીયમાત્રમુચ્છેપં તચ્ચૈરપરિતર્પણમ્ ।

પાસ્યતઃ પુલ્કસોઽધ્યાગાદપો દેહ્યશુભસ્ય મે ॥ ૧૦ ॥

અર્થ —હવે એક માણસની તૃપ્તિને માટે પૂરતુ જલ માત્ર શેષ રહ્યું હતું તે પીવાને માટે જ્યારે ગજન તમાગ થયો ત્યારે એક પુલ્કસ આવ્યો, અને “હું નીચતે જન આપો” એમ ગજનને કહ્યું.

તસ્ય તાં કરુણાં વાચં નિશમ્ય વિપુલશ્રમામ્ ।

કૃપયા મૃગમત્તમ ઇદમાદ્યમતં વચઃ ॥ ૧૧ ॥

અર્થ —તેની દયા આને તેની વશ્ય અને બાલતા અત્યંત શ્રમ થતો હોય એની વાણી સાંભળીને દયાથી અત્યંત સતત થયેના તે ગજન આ પ્રમાણે અમૃત તુલ્ય વાણી બોલે -

ન કામયેઽહં ગતિમીશ્વરાત્પરામર્ષદ્વિયુક્તામપુનર્ભવં વા ।

આર્તિં પ્રપથેઽસ્થિલદેવમાજામન્તઃ સ્થિતો યેન ભવન્ત્યદુ સ્વા ॥ ૧૨ ॥

અર્થ —હું ઇશ્વર પામે સર્વથી શ્રેષ્ઠ અણિમાદિ અષ્ટ સિદ્ધિ યુક્ત ગતિ અથવા મોક્ષ પણ માગતો નથી પરંતુ સપૂર્ણ પ્રાપ્તિઓના અન્ત દુઃખમાં હું ખનો ભોક્તા થઈને ઝિંઘન થઈ તેમના હું ખને હું ભોગલુ અને એ કહેલા હું ખના ભોગવી સર્વ પ્રાણીઓ હું ખ ગતિ થઈ જાય, એની ઇચ્છા ગમ્યુ છું.

હુત્ત્વ શ્રમો ગાત્રપરિશ્રમથ દૈન્યં કલમ શોકવિપાદમોહા ।

સર્વે નિવૃત્તા કૃપણમ્બ જન્તોર્નિજીવિષોર્જીવમ્ભાર્પણાન્મે ॥ ૧૩ ॥

અર્થ —શ્રમવાની ઈન્દ્રિય કળાગ દીન પ્રાણીને જીવનના હેતુ રૂપ જલ અર્પણ આથી મારી કુધા, તૃષ્ણા, કલેશ, દેહનો પરિશ્રમ, દીનતા, યાક, શોષ, વિપાદ અને મોહ એ સર્વે નિવૃત્ત થતા છે અર્થાત્ ખીનના હું ખની નિવૃત્તિથી પોતાના હું ખની નિવૃત્તિ છે એવો રાજાનો ભાવ છે

एवं प्रभाष्य पानीयं त्रियमाण पिपासया ।

પુલ્કસાવાદદાદ્ધીરા નિસર્ગકરુણો નૃપઃ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ —સંભળાથી જ દયાલુ તથા ધીર રાજા રન્તિદેવે તૃષ્ણાથી મરતો સતો આ પ્રનારના વચન બોલીને પુલ્કસને પોતાની પાસેનું જલ આપ્યું

તસ્ય ત્રિધુવનાધીશ્વાઃ ફલદાઃ ફલમિચ્છતામ્ ।

આત્માન દર્શયાંચક્રુર્માયાવિષ્ણુવિનિર્મિતાઃ ॥

,, ॥ ૧૫ ॥

અર્થઃ—કર્મફળની પ્રત્યાજ્ઞા કરનાર પ્રાણીને કર્મફળ આપનાર ત્રણે લોકના સ્વામી બ્રહ્માદિ દેવતાઓએ ગ્નિદેવને પોતાનું સ્વરૂપ બતાવ્યું પહેલા જે અતિથિઓ આવ્યા હતા તે સર્વ ભગવાને ગ્નિદેવના ધૈર્યની પરીક્ષા કરવાને માટે પોતાની માયાથી રચેલા હતા.

સ ચૈ તેભ્યો નમસ્કૃત્ય નિ સક્તો વિગતસ્પૃહ ।

વાસુદેવે ભગવતિ ભક્ત્યા ચક્રે નમઃ પરમ્ ॥

,, ॥ ૧૬ ॥

અર્થ — તે આસક્તિ ગહિત અને નિસ્પૃહ ગ્નિદેવે તેમને નમસ્કાર કરીને ભક્તિથી ભગવાન વાસુદેવને નમસ્કાર કર્યા પરંતુ બાંધ પાશુ માગ્યુ નહીં

આ પ્રમાણે ગ્નિદેવના જેવો દાનશર મનુષ્ય અશ્વમેધાદિપ્રત્ય કર્યા વિના પણ સ્વર્ગને પ્રાપ્ત થાય છે

અન્નદો જલદશ્ચૈવ આતુરસ્ય ચિકિત્સક ।

ત્રયસ્તે સ્વર્ગમાયાન્તિ વિના યજ્ઞેન ભારત ॥

યો. ર. શ્લો. ૨ ॥

અર્થ — ક્ષુધાતુરને અન્ન આપનાર તથા તૃષ્ણાતુરને જલ આપનાર તથા રોગીની ચિકિત્સા કરનાર એ ત્રણે યજ્ઞ કર્યા વિના સ્વર્ગને પ્રાપ્ત કરે છે

જેવી રીતે અન્નદાન અને જલદાન પુણ્યનું કારણ છે તેવી રીતે મનુષ્યની રોગથી રક્ષા કરી તે પણ અત્યંત પુણ્યનું કારણ છે.

इह चत्वारि दानानि प्रोक्तानि परमर्षिभि. ।

विचार्य नानाशास्त्राणि शर्मणेऽत्र परत्र च ॥ शि.पु.रु.स.ख.६. ७. ૫-૨૨ ॥

અર્થ — ઋષિ લોકોએ નાના પ્રમાણના ગ્રાંથોનો વિચાર કરીને આ લોક તથા પરલોકમાં સુખને માટે ચાર પ્રકારના દાન કલા છે

भीतेभ्यश्चाभय देय व्याधितेभ्यस्तथैषधम् ।

देया विद्यार्थिनां विद्या देयमन्नं क्षુधातुरે ॥

,, ॥ ૨૩ ॥

અર્થ — ડરેલા મનુષ્યને કોઈ પણ પ્રકારે અભયદાન દેવું જોઈએ, અને રોગાતુરને ઔષધનું દાન દેવું જોઈએ, તથા વિદ્યાર્થીને વિદ્યાદાન દેવું જોઈએ, તથા ક્ષુધાતુરને અન્નદાન દેવું જોઈએ અભયદાનને સર્વ દાનમાં શ્રેષ્ઠ મ્હુ છે, તથાપિ અભયદાન મૃદુરચાચમીથી યોગ્ય રીતે આપવું સભનિત નથી નન્યાસનગમ્યા જે અભયદાન પૂર્ણ રીતે થઈ શકે છે

આ પ્રમાણે અન્નદાન, જલદાન, રોગીને ઔષધાદિ પદ્યથું દાન, વિદ્યાદાન તથા અભયદાન એ ત્રણેથી અન્ય સન દાન ન્યૂન કલ્પવાળા છે

क्षेत्रं धान्यं तथामात्रमन्नमेव चतुर्विधम् ॥ शि. पु. नि. स. ૭ ૧૩-૬૯ ॥

અર્થ — ખેતી કરવાની જમીનનું દાન કરવું તે, તથા ધાન્ય અર્થાત્ શાગેર આદિ તથા આમાત્ર અર્થાત્ ધન્યા ચોખા, લોટ, આદિ આપવું તે, તથા મધેનું અન્ન-એમ અન્નદાનના ચાર પ્રકાર છે.

પૃથ્વીદાન અન્નદાનના એ રૂપ હોવાથી તેનો મહિમા પણ શાસ્ત્રમાં બહુ પ્રકારે કહ્યો છે.
ભૂમિદાનાત્પરં દાનં વિષયતે નદિ મિચન ।

અન્નદાનં તેન તુલ્યં વિદ્યાદાનં નવં ડધિસ્મ ॥ ક. ૭. ૩. અ ૨૬-૧૫ ॥

અર્થ.—પૃથ્વીદાન કરનાં એટલે કાંઈ પણ દાન લેવામાં આવતું નથી પૃથ્વીદાનની તુલ્ય જ અન્નદાન છે. પરંતુ તેના કરનાં અધિક પિલાદાન છે.

વળા ભિક્ષારૂતિથી જીવન ચલાવનાર ભિક્ષુ, ધનચારી, ધત્યાદિને મળેલું જ અન્ન આપવું ઉત્તમ છે.

મિષ્ઠમાણેષુ ક્ષતાન્નમિતરેય ॥ ગૌ. ઘ. ૧૦. ૫. ૨૩ ॥

અર્થ —ગુરુર્ધનિવેશોપગ્રાચમ્ એ મુત્રમા ને બદિર્વંદિ દાનના અધિમગી પ્રથમ મહેવામાં આપના છે તેમનાથી ભિન્ન(ફરેલું) ભિક્ષારૂતિથી જીવન ચલાવનાર ભિક્ષુ તથા ધનચારી આદિને મળેલું અન્ન આપવું નોંધ્યે

સર્વેવામેય દાનાના વ્રત્તદાનં વિશિષ્યતે ।

વાર્યન્નગોમહીરામ સ્વેનકાશ્ચ તર્પિણામ્ ॥ મ. સ્મૃ. ૪-૨૩ ॥

અર્થ —જનદાન, અન્નદાન, ગોદાન, પૃથ્વીદાન, વસ્ત્રદાન, નિવદાન, રુચર્ગદાન, ધનદાન, એ સર્વ દાન કરના વેદનું દાન(દાનદાનમ્) પ્રધાન માન્યું છે

પરંતુ આભાષિક નવ પદાર્થ દાનને માટે ઉત્તમ કળા છે અને વિદ્યા આદિ આર પદાર્થ અધ્યયન કલ્યા છે અને પદ્મસ્વાના લેખા મહેરેનું દાન અધમ કલ્ય છે તેથી અનિ-
 ક્ષિત પણ દાનના પદાર્થ બહુ છે તેની અભ્યાનો નિર્ણય કરવા કઠિન છે કેવલીક મનુષ્યને ઉપયોગી વસ્તુ દાનને યોગ્ય ગણવામાં આવી છે

હવે દાનના વિનાશિત્વનું કથન કરવામાં આવે છે અર્થાત્ ન્યાયથી સપાદન કરેલું ધન વિધિપૂર્વક અને દાનને યોગ્ય પાત્રને આપના છતાં પણ કેવી રીતે તેનું દાન નષ્ટ થાય છે તે કહીએ છીએ.

ઇષ્ટં દત્તમયોતં વા પ્રણશ્યત્યનુકોર્તનાત્ ।

સ્ત્રાણાનુશોચનાભ્યાં ચ પ્રગ્નતેજો વિપચતે ॥ ય. સ્મૃ. ૪. ૧૦૦૦ ૧-૪ ટા. ૧

અર્થ.—જો યજ્ઞાદિ કર્મ કર્યું હોય, અથવા દાનાદિ આપ્યું હોય, અથવા વિધિપૂર્વક અધ્યયન કર્યું હોય તે સર્વનું ફળ “એ આ પ્રમાણે યજ્ઞ કર્યો, આવું આવું” દાન કર્યું, આવી રીતે અધ્યયન કર્યું” એવી રીતે પોતાની પ્રશંસાને માટે કથન કરવાથી, તથા યજ્ઞાદિ કર્યા પછી તેની સ્તુતિ કરવાથી અથવા “બહુ ખર્ચ થયું” એવા પશ્ચાત્તાપ કરવાથી નષ્ટ થઈ જાય છે. એ પ્રમાણે પ્રશંસા કરવાથી તથા પશ્ચાત્તાપ કરવાથી તેનું તેજ નષ્ટ થઈને તે વિપત્તિને પ્રાપ્ત થાય છે

તસ્માદાત્મકૃતં પુણ્યં ન દૃશ્યા પરિકીર્તયેત્ ।

ઉક્તવન્તમિતિ પ્રાહુસ્તમેવં કૃતવેદનમ્ ॥

અર્થ —માટે પોને કરેલું પુણ્ય બ્યર્થ કાઢતી આગળ કહેવું નહીં નોંધ્યે એ પ્રમાણે કથન કરનારને શાસ્ત્રકારે “ઉક્તવન્ત” કહ્યો છે. દાનાદિ આપીને પછી પોતાની પ્રશંસાને માટે તેને બીજાની આગળ કહી બતાવનારનું નામ “ઉક્તવન્ત” કહ્યું છે.

યજ્ઞોઽનૃતેન સ્મરતિ તપઃ સ્મરતિ વિસ્મયાત્ ।

આયુર્વિપ્રાપવાદેન દાનં ચ પરિકીર્તનાત્ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૪-૨૩૭ ॥

અર્થ:—મિથ્યા ભાષણ કરવાથી યજ્ઞ નહીં થાય છે, વિસ્મયથી તપ નહીં થાય છે, પ્રાજ્ઞાણને અપવાદ કરવાથી આયુ નહીં થાય છે, અને બીજાને કહી બતાવવાથી દાન નહીં થાય છે. માટે—

રહસ્યદાનં કર્તવ્યં પાત્રકાલાદિયોગતઃ ।

પાત્રે સર્વાણિ દેયાનિ દાતવ્યાનિ મનસ્વિના ॥ વિ. સં. ૫૦ ૨૯-૩૧ ॥

અર્થ:—ધુદિમાન મનુષ્યે યોગ્ય પાત્ર, કાલ, આદિ પ્રાપ્ત થતાં યોગ્ય સર્વ વસ્તુઓનું તે પાત્ર પ્રતિ યુક્ત દાન કરવું જોઈએ.

હાજના સમયમાં કેટલાક લોક થોડું કે અધિક દાન કરીને કીર્તિ સંપાદન કરવાની ઇચ્છા કરે છે. પોતાની પાસેથી પૈસા કાઢના પહેલાં જ છાપામાં તેની જાહેર અથવા અચાલે છે. તેઓ પોતાના મહાન દાનના ઉત્તમ ફલનો નાશ કરે છે. દાન તો હમેશાં પ્રસંસા વિના યુક્ત જ કરવું જોઈએ.

एवं सर्वगुणोपेतमुक्तदोषविवर्जितम् ।

કામધુર્ગ્વેનુવદાન ફલત્યાત્મેષ્વિતં ફલમ્ ॥યાજ્ઞ. સ્મૃ. અ. ૧-૨૦૧ અઠ્ઠી. ॥

इह कीर्तिं च दानारूपां स्फीतान्भोगांस्त्रिविष्टपे ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે પ્રથમ કહેલા સંપૂર્ણ ગુણ સુક્ત તથા દોષ રહિત જે દાન છે તે કામધનુની તુલ્ય આપણને ઇચ્છિત ફલ આપે છે. અને આ લોકમાં દાનની કીર્તિ અને સ્વર્ગમાં ઉત્તમ ભોગ પણ આપે છે.

प्रदाय शकमुष्टिं वा श्रद्धाभक्तिसमन्वितः ।

મહતે પાત્રભૂતાય સર્વાભ્યુદયપ્રાપ્નુયાત્ ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધા તથા ભક્તિભાવથી શ્રદ્ધ પાત્રને મુશ્કિ શક આપવાથી પણ માણસ સર્વ પ્રકારના કલ્યાણને પ્રાપ્ત થાય છે. માટે મનુષ્યે હમેશાં શ્રદ્ધા તથા ભક્તિયુક્ત સુપાત્ર તથા અનાથ, રોગી તથા અસમર્થ અન્ધ, પંગુ, આદિને પોતાના કલ્યાણને માટે દાન કરવું જોઈએ.

दातव्यं प्रत्यहं पात्रे निमित्तेषु विशेषतः ।

યાચિતેનાપિ દાતવ્યં શ્રદ્ધાપૂતં ચ શક્તિતઃ ॥ યા. સ્મૃ. અ. ૧-૨૦૩ ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધાથી પવિત્ર થઈને પોતાની શક્તિ અનુસાર દરરોજ પાત્રને દાન આપવું જોઈએ. અને કોઈ નિમિત્ત હોય તો વિશેષ આપવું જોઈએ. અને કોઈ યાચના કરે તો તેને પણ યોગ્યતા અનુસાર આપવું જોઈએ.

अभिगम्य कृते दानं त्रेतास्वाहूय द्वीयते ।

દ્વાપરે યાચમાનાય સેવયા દીયતે કર્ણી ॥ પા. સ્મૃ. અ. ૧ શ્લો.-૨૮, ૧ ॥

અર્થ:—૧૫ યુગમાં લોકોમાં શ્રદ્ધા વિશેષ હોવાથી પોતે જાતે દાન આપતા હતા. ત્રેતા યુગમાં બોલાવીને શ્રદ્ધાથી ધન દેતા હતા. દ્વાપરમાં યાચના કરનારને શ્રદ્ધાથી દાન કરતા હતા. અને દ્વે કલ્પયુગમાં સેવા કરાવી દાન આપે છે.

અભિગમ્પોત્તમં દાનમાહુયૈત્તુ મધ્યમમ્ ।

અધર્મં યાચમાનાય સેવાદાનં તુ નિષ્ફલમ્ ॥

૨૯,૩૦ ॥

અર્થ:—જે ધન પોતે જાને આપવામાં આવે તે ઉત્તમ છે. બોલાવીને આપેલું દાન મધ્યમ છે. યાચના કરવાથી આપેલું દાન અધર્મ છે. અને સેવા કરાવીને આપેલું દાન નિષ્ફળ છે. અર્થાત્ સેવાદાનનું કોષ્ઠપણુ ફલ નથી, કેમકે તે કામ કરાવી મળુરી આપ્યા બરાબર છે. વળી કોષ્ઠની અવગણ કરીને દાન કરવું યોગ્ય નથી. અવગણથી આપેલું દાન દાતાને દોષનું કારણ થાય છે.

યોઽર્ચિતં પ્રતિગૃહ્ણતિ દદાત્યર્ચિતમેવ તુ ।

તાવુભૌ ગચ્છતઃ સ્વર્ગં નરકં ચ વિપર્યયે ॥ મ૦ સ્મ૦ જ૦ ૪-૨૩૫ ॥

અર્થ:—જે દાના પૂજા સહિત દાન કરે છે, અને જે દાન લેનાર પૂજા સહિત દાન ગ્રહણ કરે છે, તે બંને સ્વર્ગને પ્રાપ્ત થાય છે. તેથી વિપરીત જે પૂજા વિના દાન આપે છે અને પૂજા વિના દાન લે છે તે બંને નરકમાં જાય છે. (અહીં પૂજા નામ સત્કારનું છે.)

અન્નાદિક પદાર્થોથી મેલુકા ગૃહ, અથવા કેવલ ગૃહ, બળદ, બે બળદ યુક્ત હળ, તથા જલથી યુક્ત અન્ન, અથવા અન્ન જલ ભુદાં ભુદાં, ગૃહિ ગાયનું દાન (જે ગાય પ્રથમ વિયાદ હોય તે ગૃહિ કહેવાય છે), સાધારણ ગાય, દ્વિમુખી ગાય ઐટલે કે જાણવાના સમયમાં જેના બચ્ચાનું મુખ તથા આગણા બે પગ બહાર આવેલા હોય તેવી ગાય, તિલધેનુ, ધૂતધેનુ, સુવર્ણધેનુ, કૃષ્ણમૃગનું ચર્મ, ઘોડા સહિત રથ, કેવલ ઘોડા, કામળા આસન, વિમાન, હાથી જેડેલા રથ, હાથી, કન્યા, ભૂમિ, તુલાપુરુષ, સોનું, ચાંદી, હીરા, સીસું, ત્રાંચું તથા બીજા ધાતુ, વિદ્યાદાન, પ્રાણુદાન, અભયદાન, તળાવાનું દાન, વર્ષાઋતુમાં ખાટલો તથા છત્રી, તેજ, ઠંડીના સમયમાં ઘી તથા લાકડાં, સર્વ કાલમાં ગોળ, તિલ, દહીં, ઘાસ, ખજૂર આદિનાં ફલ, નાના પ્રકારનાં શાક, રોગીને ઔષધ, નાના પ્રકારના અન્ન્યેનું દાન, હિરણ્યગર્શનું દાન કંપવૃક્ષનું દાન, વિશ્વચક્રનું દાન, કંપવૃક્ષતાનું દાન, સપ્તસાગરનું દાન, લવણપર્વત, ગુરુપર્વત, સુવર્ણપર્વત, તિલપર્વત, ધૂતપર્વત, રતનપર્વત, ચાંદીના પર્વત, કાલપુરુષ, ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારનાં દાન છે. જે મનુષ્યને જે વસ્તુની ઇચ્છા હોય તેને તે વસ્તુ આપવી જોઈએ.

વળી પ્રત્યેક માસમાં તથા પ્રત્યેક નક્ષત્રમાં જુદી જુદી અમુક વસ્તુનું દાન દેવામાં પણ શાસ્ત્રમાં પુણ્યવિશેષ કહ્યું છે,

મદાનં લવણાનાં ચ માર્ગશીર્ષે મહાફલમ્ ।

ધાન્યાનાં ચ તથા પૌષે દારુણામપ્યનન્તરે ॥ વૃ૦ પા૦ સ્મ૦ જ૦ ૮-૨૬૧ ॥

ફાલ્ગુને સર્વગન્ધાનાં ભવેદાનં મહાફલમ્ ॥ ॥ ૨૫૨ ॥

અર્થ:—માર્ગશીર્ષ માસમાં મીઠાનું દાન, અને પૌષ માસમાં ધાન્યનું દાન, તથા માઘ માસમાં લાકડાનું દાન અને ફાલ્ગુન માસમાં સુગન્ધિ દ્રવ્યોનું દાન કરવાથી મહાન ફળ થાય છે.

મગર્ગસંયુતે ચૈત્રે દ્વાદશી તુ મહાફલા ॥

૨૫૨ ॥

માસે તુ માધવે શુક્લા દ્વાદશી કરસંયુતા ।

વાયવ્યેન યુતા શુક્રે શુચૌ મૂલેન વૈષ્ણવી ॥ ૨૫૩ ॥

નભસ્પાશ્વિનયોઃ પુણ્યા શ્રવણાજર્ણસંયુતા ।

રેવતીસંયુતા ચોર્જે માર્ગે ચ કૃત્તિકાસુતા ।

સદસ્યેઽન્યૃત્તસંયુતા તપસ્યાદિત્પસંયુતા ॥ ૨૫૪ ॥

તપસ્યે ગુર્વૃક્ષયુતા દ્વાદશી પાવના સ્મૃતા ।

નક્ષત્રયુક્તાસ્વેતાસુ ઢત્તં દાનાઘનન્વકમ્ ॥ ૨૫૫ ॥

અર્થ — પૂર્વાશ્વિનની નક્ષત્રયુક્ત ચેત્ર શુક્ર દ્વાદશી, હસ્ત નક્ષત્ર યુક્ત વૈશાખ શુકલ દ્વાદશી, ચતુર્થાશ્વિન યુક્ત જ્યેષ્ઠ શુકલ દ્વાદશી, મૂલયુક્ત આષાઢ શુકલ દ્વાદશી, શ્રવણ યુક્ત ભાદ્રપદ શુકલ દ્વાદશી, પૂર્વાભાદ્રપદ યુક્ત આશ્વિન શુકલ દ્વાદશી, રેવતી યુક્ત કાર્તિક શુકલ દ્વાદશી, કૃત્તિકા યુક્ત માર્ગશીર્ષ શુકલ દ્વાદશી, પૌષ શુકલ દ્વાદશી, રૂતિકા યુક્ત માઘ શુકલ દ્વાદશી, પુનર્વસુ યુક્ત ફાલ્ગુન શુકલ દ્વાદશી—એ પ્રમાણે પૂર્વેકિત નક્ષત્રયુક્ત તે તે નિધિઓમાં જે દાન કરવામાં આવે તેનું અનન્ત ફલ થાય છે. અને ફાલ્ગુ શુકલ દ્વાદશી જે પુષ્યનક્ષત્ર યુક્ત હોય તો તે અત્યન્ત પવિત્ર ગણાય છે.

મેષં ચ મેષસંક્રાન્તૌ ગોઘૃષૌ ઘૃષસંક્રમે ।

શ્યનાશ્વનદાનં ચ મિથુનોપગમે તથા ॥ ૨૫૬ ॥

સક્તૂનર્કપ્રવેશે ચ પ્રદ્યાચ્ચર્કરાં તથા ।

સિંહપ્રવેશે પાત્રાણાં તૈજસાનાં તથૈવ ચ ॥ ૨૫૭ ॥

કન્ધાપ્રવેશે વસ્ત્રાણાં સુરભીણાં તથૈવ ચ ।

તુલાપ્રવેશે ધાન્યાનાં ત્રીજાનામપિ ચોત્તમમ્ ॥ ૨૫૮ ॥

વૃશ્ચિકે ચ સુવસ્ત્રાણાં વૈશ્વનાં દાનમેવ ચ ।

ધનુમવેશે દાનં તુ યાનાનાં તુ મહત્કલમ્ ॥ ૨૫૯ ॥

નક્રપ્રવેશે સર્વેષાં માપાનાં દાનમેવ ચ ।

તિલકમ્બલદારુણાં દાનમગ્નેસૈયૈવ ચ ॥ ૨૬૦ ॥

કુંભપ્રવેશે દાનન્તુ ગવામર્થે તૃણસ્ય તુ ।

મીનપ્રવેશે સ્નાનાનાં માલ્યાનામપિ ચોત્તમમ્ ॥ ૨૬૧ ॥

અર્થ — મેષસંક્રાન્તિમાં ઘેટાનું દાન, ઘૃષભસંક્રાન્તિમાં ગાય તથા ઘૃષભનું, મિથુન સંક્રાન્તિમાં ભોજન તથા શ્યાવાનું, કર્કસંક્રાન્તિમાં સાથવો તથા સાકરનું, સિંહસંક્રાન્તિમાં સુવર્ણાદિ ધાતુનાં પાત્રોનું, કન્ધાપ્રવેશમાં વસ્ત્ર તથા આયુર્નું, તુલામાં ધાન્યો તથા વાવવાનાં બીજનું, વૃશ્ચિકામાં ગૃહ તથા વસ્ત્રનું, ધનુસંક્રાન્તિમાં ઘોડા, રથ, આદિક વાહનોનું, મકરસંક્રાન્તિમાં બધા માનુષ્યોને આદિ, તલ, કાંબળો, કાક તથા અગ્નિનું દાન; કુંભમાં ગાયને માટે ધાસનું, અને મીનસંક્રાન્તિમાં સ્નાનનું સાધન સુગન્ધિ જલ તથા માળા ઇત્યાદિનું દાન કરનાર મનુષ્ય મહિષા કૃતને પ્રાપ્ત થાય છે. બીજી પંચ અનેક દાન છે તે સર્વ તે તે કાલમાં કરવાથી મનુષ્યને ઉત્તમ ફળ મળે છે.

અશૌચે સૂતકે વાપિ ન દાતવ્યઃ પ્રતિગ્રહઃ ।

સતોરપિ તયોર્દેયા મદા ચામયદક્ષિણા ।

” ॥ ૨૬૩ ॥

અર્થઃ—અશૌચ અને સૂતકમાં દાન ન કરવું જોઈએ. પરંતુ અશૌચ તેમ સૂતકમાં પણ અભયદાન દેવા યોગ્ય છે.

રાત્રૌ દાનં ન દાતવ્યં દાતવ્યમમયં દ્વિત્ર ।

ક્ષપાયામપિ દદ્યાદ્ વિદ્યાકન્યાપ્રતિગ્રહમ્ ॥

” ॥ ૨૬૪ ॥

અર્થઃ—રાત્રિમાં દાન કરવું નિષિદ્ધ છે. પરંતુ અભયદાન તથા કન્યાદાન અને વિદ્યાદાન એ રાત્રિમાં પણ દેવા યોગ્ય છે.

પાન્થાનામતિથાનાં ચ ગત્રામપિ ચ પૂજનમ્ ।

રાત્રાપિ ચ કર્તવ્યમિતિ પારાશરાડગ્રીત્ ॥

” ॥ ૨૬૫ ॥

અર્થઃ—મુખાર્ચ, આનંધિ અને ગાયત્રી પૂજન ગત્રિમાં પણ કરવા યોગ્ય છે એવું પરાશરજી કહે છે.

શુચિઃ સન્નશુચિર્નાપિ દદ્યાદ્દુર્જન ચામયમ્ ।

ગમયદાનમ્નાડ્યં યદા મયદુપસ્થિતમ્ ॥

” ॥ ૨૬૬ ॥

અર્થઃ—પવિત્ર હો કે અપવિત્ર હો, પરંતુ અભયદાન દેવું અને અભયદાન લેવું સર્વદા ઉચિત છે, કેમકે જે અમને ભય પ્રાપ્ત થાય તે જ સમય અભયદાનનો છે.

અન્યે પ્રતિગ્રહા શિક્ષાન્ ગ્રાહ્યાથ શુચિના સદા ।

અશૌચે સૂતકે ચૈવ ન તુ ગ્રાહ્યા ભવન્તિ તે ।

અભ્યક્તેન ચ ધર્મજ્ઞ તથા મુક્તશિલેન ચ ॥

” ॥ ૨૬૭ ॥

અર્થઃ—ટે વિદ્વાન્ હો કે ધર્મજ્ઞ હો આક્રી સર્વ પ્રપ્રત્નાં દાન કરવાં અને લેવાં તે પવિત્ર થઈને જ કરવું જોઈએ. અશૌચ અને સૂતકમાં દાન કરવું કે લેવું યોગ્ય નથી, તેમ જ તેમ લગાવી તથા ગિખા છૂટી ગળીને દાન કરવું કે લેવું યોગ્ય નથી.

આ પ્રમાણે દાનનું સામાન્ય રીતે વિવેચન કરવામાં આવ્યું છે.

હતિ દાનધર્મનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૪૩. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૪૪

શ્રાદ્ધનિરૂપણ.

આ સર્ગમાં શ્રાદ્ધનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે. આ પણ એક પ્રકારે ધનના ત્યાગ રૂપ હોવાથી શ્રાદ્ધાદાન કહેવાય છે. પિતૃઓ વગેરેના નિમિત્તે શ્રાદ્ધથી કરવામાં આવે છે માટે શ્રાદ્ધ નામથી કહ્યું છે:—

શ્રદ્ધયા દીયતે યસ્માચ્છાદ્ધં તેન નિગદ્યતે ॥

શ. સ્તો. મ. ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધાથી આપવામાં આવે છે માટે તેને શ્રાદ્ધ કહે છે. એવો કાશ તથા ગૃહ્યસૂત્રાદિ ગ્રન્થોમાં શ્રાદ્ધ શબ્દનો અર્થ લખ્યો છે. તથાપિ દેવતાઓ નિમિત્ત અથવા અતિથિ આદિ નિમિત્ત ને કર્મ કરવામાં આવે છે અથવા અન્ન આદિ અર્પણ કરવામાં આવે છે ત્યાં વિશેષે કરીને શ્રાદ્ધ શબ્દનો પ્રયોગ કરવામાં આવતો નથી. ત્યાં તો યજ્ઞ, અતિથિપૂજા, આદિ શબ્દનો જ પ્રયોગ કરવામાં આવે છે. અને પિતૃઓ સંબંધી ને કર્મ છે ત્યાં જ શ્રાદ્ધ શબ્દનો પ્રયોગ કરવાનો રિવાજ છે, કેમકે શ્રાદ્ધ શબ્દનો સર્વ જગત્તે પ્રયોગ કરવાથી આ દેવતાઓના હિંદેશથી કર્મ કરવામાં આવે છે કે પિતૃઓ નિમિત્તથી તેનો નિર્ણય થઈ શકે નહીં. આ સર્વ કર્મોના બિન બિન નિર્ણય કરવાને માટે જ શ્રાદ્ધ આદિ દરેક શબ્દોનો પ્રયોગ કરવાનું શરૂ કર્યું છે. તેમાં દેવતાને નિમિત્ત ને કર્મ કરે છે તેનાથી અધિક શ્રદ્ધા પિતૃઓ સંબંધી કર્મમાં હોવી જોઈએ એવો નિશ્ચય કરાવવા માટે પિતૃ સંબંધી કર્મમાં વિશેષ કરીને શ્રાદ્ધ શબ્દનો પ્રયોગ થયો છે. વેદમ-નોમાં જે સ્થાનમાં જે દેવતા તથા પિતૃઓના નિમિત્તથી કર્મનું પ્રતિપાદન થાય છે અર્થાત્ હોમાદિ દ્વારા અથવા પિષ્ઠાદિ દ્વારા અન્નાદિ અર્પણ કરવાનું કથન હોય છે ત્યાં દેવતાઓના નિમિત્તથી હોય તો સ્વાહા, અને પિતૃઓના નિમિત્તથી હોય તો સ્વધા શબ્દનો પ્રયોગ કરવામાં આવે છે. માટે જે સ્થાનમાં સ્વાહા શબ્દનો પ્રયોગ જોવામાં આવે ત્યાં દેવતા સંબંધી કર્મ, અને જે સ્થાનમાં સ્વધા શબ્દનો પ્રયોગ જોવામાં આવે ત્યાં પિતૃ સંબંધી કર્મ જણવું જોઈએ. “સ્વાહાજુજ” શબ્દથી દેવતાનું, અને “સ્વધાજુજ” શબ્દથી પિતૃઓનું કથન થાય છે, કારણ કે સ્વાહા શબ્દનું ઉચ્ચારણ કરીને ત્યાગ કરવામાં આવેલા દ્રવ્યનું લક્ષણ કરનાર દેવતા હોય, અને સ્વધા શબ્દનું ઉચ્ચારણ કરીને ત્યાગ કરવામાં આવેલા દ્રવ્યનું લક્ષણ કરનાર પિતૃઓ હોય છે. અને વપદ્ધાર અથવા સ્વાહાકારથી દેવતાઓને અન્ન અર્પણ કરવામાં આવે છે, અને પિતૃઓના હિંદેશથી અર્પણ થતું દ્રવ્ય સ્વધા શબ્દનો ઉચ્ચાર કરીને આપવામાં આવે છે એમ વૈદિક ગ્રન્થોમાં લખ્યું છે તે પ્રસિદ્ધ વાત છે.

આ શ્રાદ્ધ બ્રાહ્મણાદિ આરે વર્ણ્યે કરવું ઉચિત છે એવી શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે. અન્નાદિ કાળથી વૈદિક કર્મોના સ્વીકાર કરનાર શ્રાદ્ધ કરતા પણ આવ્યા છે. જેવી રીતે યજ્ઞાદિ કર્મ પુણ્યનું કારણ છે તેવી રીતે શ્રાદ્ધ પણ પુણ્ય આપનાર છે. અને સમર્થ બ્રહ્મર્ષિ અને રાજર્ષિ લોક પણ શ્રાદ્ધ કરતા આવ્યા છે. રામચન્દ્રજી જ્યારે વનમાં અથા દ્વતા ત્યારે તેમના પિતાનો દેહાંત થયો હતો. તે વખતે તેમણે પિતાનું શ્રાદ્ધ જંગલમાં ફળ લાવીને કર્યું હતું એવું ઇતિહાસમાં માલમ પડે છે. શ્રદ્ધાણુ આસ્તિક લોકોને પરંપરાથી આવેલા શિષ્ટાચારને જોઈને જ દરેક ધર્મમાં શ્રદ્ધા અને પોતાની કરવાની ઇચ્છા થાય છે. તથાપિ તર્કબુદ્ધિવાળાને માટે નાના પ્રકારનાં પ્રમાણ તથા યુક્તિની આવશ્યકતા રહે છે. અને યુક્તિ અને પ્રમાણથી સિદ્ધ થતાં તેઓ પણ વૈદિક કર્મમાં શ્રદ્ધા રાખી તેનું અનુષ્ઠાન કરે છે. પરંતુ કેટલાક નિકૃષ્ટ કોટિના મનુષ્ય શિષ્ટાચારને જોઈ અથવા પ્રમાણ જોઈને તથા યુક્તિથી સિદ્ધ થવા છતાં પણ માનતા નથી, તેઓ પોતાની મનઃકલ્પિત વાતોની કલ્પના કરીને અન્નાદિ કાળથી ચાલ્યા આવેલા ધર્મની મૂર્ખાકાનો પણ પરિત્યાગ કરી દે છે, અને બીજાની પાસે તેનો ત્યાગ દાવવાને શ્રમ પણ ઉઠાવે છે. આવા પ્રકારના મનુષ્યોને સમજાવવાને કોઈ પણ પ્રયત્ન

કરવાની આવશ્યકતા નથી. કેવળ જેને શ્રદ્ધા છે, છતાં શાસ્ત્રનું જ્ઞાન નહિ હોવાથી પોતાના કર્તવ્યનો નિશ્ચય થતો નથી એવા મનુષ્યોને જણાવવાને માટે જ શાસ્ત્ર અથવા વિદ્વાનોની પ્રવૃત્તિ હોઈ શકે છે.

હાલના સમયમાં શ્રાદ્ધકર્મોના નિષેધ કરનાર અનેક મનુષ્યો જોવામાં આવે છે. તે લોક પિતરોના નામ અથવા તેમના સંબંધી કર્મ વેદમાં નથી એમ કહી શ્રાદ્ધને માનના નથી. પરંતુ તે બરાબર નથી, કારણ કે વેદમાં જેમ દેવતાની પ્રાર્થનાના અનેક મંત્ર છે, તેવી રીતે પિતૃઓની પ્રાર્થનાના પણ મંત્રો અનેક છે. તેમાં બિન બિન પિતૃઓનાં નામ પણ આવે છે.

યજુર્વેદના ધીમન્ અધ્યાયમાં ૨૯ મો “અગ્નયે કઙ્ગવાહનાય સ્વાહા” એવો મંત્ર છે. તેમાં ત્રિકાલજ્ઞાની પિતૃઓનાં નામ “કવિ” છે. પિતૃસંબંધી હવિને ‘કવ્ય’ કહે છે તે હવિને લઇ જવાનો જે અગ્નિને અધિકાર છે તેનું નામ ‘કવ્યવાહન’ છે. એ કવ્યવાહન નામના અગ્નિ પ્રતિ સ્વાહા અર્થાત્ આ હવિ આપવામાં આવે છે એવો આ મંત્રનો અર્થ છે. આ પિતૃપિતૃયજ્ઞના મન્ત્રથી પિતરોનાં નામની, તથા તેમને માટે હવિનું દાન કરવાની, પણ સિદ્ધિ થાય છે. વળી—

ये रूपाणि प्रतिमुञ्चमाना असुराः सन्तः स्वधया चरन्ति परापुरो निपुरो ये भरन्तपिष्ठाँल्लोकात्पण्डात्पस्मात् । शु० य० वे० स० अ० ૨ મં० ૩૦ ॥

અર્થ:—પિતૃઓને અન્ન અર્પણ કરવામાં આવે છે તે અન્ન આપણે ભક્ષણ કરવું નોંધ્યો એ વિચારથી, પોતાનાં રૂપોનો પરિત્યાગ કરીને સમાન રૂપને ધારણ કરતા સના દેવતાઓના વિરોધી જે અસુર લોક પિતૃયજ્ઞના સ્થાનમાં વિચરે છે, અને જે અસુર લોક પોતાના અસુરત્વને છુપાવવાને માટે સ્થૂલ તથા સૂક્ષ્મ શરીરોને ધારણ કરે છે અર્થાત્ નાના પ્રકારનાં રૂપોને ધારણ કરે છે, તે અસુરોને અગ્નિ આ પિતૃયજ્ઞના સ્થાનમાંથી હટાવી દે. આ મંત્રથી પિતૃસંબંધી કર્મ પણ સિદ્ધ થાય છે.

आयान्तु नः पितरः सोम्यासोऽग्निष्वात्ताः पथिभिर्देवयानै अस्मिन्यज्ञे स्वधया मदन्तो अधिब्रुवन्तु तेऽवन्त्वस्मान् ॥ शु० य० वे० સં ૦ ૪૦ ૧૩ મં ૦ ૫૮ ॥

અર્થ:—સોમપાન કરવા યોગ્ય, તથા અગ્નિધ્વાત્ત-અગ્નિએ જેમનો દાહ કરીને ખાધેલા છે અર્થાત્ મરણ પછી પુત્રાદિ દ્વારા વિધિપૂર્વક કરેલા શવમંત્રકારાદિ પરલોક પ્રાપ્તિનાં કર્મ જેને પ્રાપ્ત થયાં હોય એવા અમારા પિતૃઓ દેવયાન માર્ગથી આવે. દેવતાઓની સાથે પિતૃઓ જે માર્ગમાં જાય છે તે માર્ગને દેવયાન માર્ગ કહે છે અને પિતૃઓ આવીને સ્વધયા-અન્ન-થી તૃપ્ત થાઓ અર્થાત્ સન્તુષ્ટ થાઓ, અને સન્તુષ્ટ થઈને અમને અધિક કહે અર્થાત્ અમને અનેક ગુણ સુકત કહે. અને તે લોકોના કથન રૂપ આશીર્વાદથી અમે અનેક ગુણ સુકત થઈએ, અને પિતૃઓ અમારી રક્ષા કરે.

આ મન્ત્રથી એ પણ સિદ્ધ થાય છે કે જેવી રીતે દેવતાઓને યજ્ઞાદિ વડે પ્રસન્ન કરવાથી મનુષ્યોને ઈષ્ટસિદ્ધિ થાય છે, તેવી રીતે પિતૃઓને શ્રાદ્ધ આદિથી પ્રસન્ન કરવાથી પણ મનુષ્યોને ઈષ્ટસિદ્ધિ થાય છે. પિતૃ પણ સમર્થ છે.

‘‘યે અગ્નિપ્રવાત્તા યે અનગ્નિપ્રવાત્તા મધ્યે દિવઃ સ્વધયા માદયન્તે તેભ્યઃ સ્વરાદ
સુનીતિ મેતાં યથાવશં તન્વં કલ્પયાતિ ॥ શુ૦ ય૦ વ૦ સં૦ અ૦ ૧૧ મં૦ ૬૦ ॥

અર્થઃ—જે પિતૃઓનું અગ્નિએ આસ્વાદન કર્યું છે અર્થાત્ જેઓને સ્મશાનકર્મ પ્રાપ્ત થયું છે તેવા, તથા જેઓને સ્મશાન કર્મ પ્રાપ્ત થયું નથી તેવા, અને સ્વર્ગની મધ્યમાં સ્વધયાર અર્થાત્ પોતાના કર્મથી પ્રાપ્ત થયેલા અન્નથી જેઓ સુખ ભોગવે છે તેવા પિતૃઓ પ્રતિ યમરાજ ઇચ્છાનુસાર બહુ કાલ સુધી જીવનાર મનુષ્ય સંબંધી શરીર આપેા.

યે चेह पितरो ये च नेह यैश्च विद्म यैश्च न प्रविद्म त्वं वेत्थ यतिते
जातवेदः स्वधाभिर्यज्ञं सुकृतं जुषस्व ॥ શુ૦ ય૦ વ૦ સં૦ અ૦ ૧૨ મં૦ ૬૭ ॥

અર્થઃ—જે પિતૃઓ આ લોકમાં વર્તમાન છે અને જે પિતૃઓ આ લોકમાં વર્તમાન નથી, અને જે પિતૃઓને અમે જાણીએ છીએ અને જેઓને અમે વિશેષ કરીને જાણતા નથી, હે અગ્ને ! તે પિતૃઓ કેટલા છે તે તમે જાણો છો. વળી પિતૃ સંબંધી અન્નથી મારી રીતે કરેલા યજ્ઞનું તમે સેવન કરો. પિતૃસંબંધી યજ્ઞનું નામ જ શ્રાદ્ધ છે. દેવયજ્ઞ, પિતૃયજ્ઞ, મનુષ્યયજ્ઞ, બ્રહ્મયજ્ઞ, બૃતયજ્ઞ, ઇત્યાદિ ભિન્ન ભિન્ન દેવતા, પિતૃ, મનુષ્ય, બૃત, આદિના નિમિત્તથી થતા કર્મમાં યજ્ઞ શબ્દનો સાધારણ પ્રયોગ છે. તેની રીતે અનેક મન્ત્રોમાં પિતૃઓનાં નામનું તથા તેમની પ્રસન્નતાને માટે શ્રાદ્ધાદિ રૂપ યજ્ઞનું પ્રતિપાદન કર્યું છે. તેમજ મનુ મદારાજે પોતાના ધર્મશાસ્ત્રમાં પિતૃઓના જે વિશેષ કરીને ભેદ કલા છે, તેમની પ્રસન્નતાને માટે શ્રાદ્ધ કરવાનું પણ લખ્યું છે. હવે આ પિતૃઓ દેવા છે તે કહે છે.

अक्रोधनाः शौचपराः सततं ब्रह्मचारिणः ।

न्यस्तगन्धा महाभागाः पितरः पूर्वदेवताः ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૩-૧૦૨ ॥

અર્થઃ—પિતૃઓ ક્રોધરહિત તથા શૌચ પરાયણ તથા સદા બ્રહ્મચર્ય પાળનારા તથા શસ્ત્ર ત્યાગી અર્થાત્ ક્રોધને દંડ દેવાવાળા નહિ હોવાથી હાથમાં ક્રોધ શસ્ત્રોને રાખતા નથી તેવા, તથા દયા આદિ ગુણયુક્ત પ્રાચીન દેવતાઓ છે.

यस्मादुत्पत्तिरेतेषां सर्वेषामप्यशेषतः ।

ये च यैरुपचर्याः स्युर्नियमैस्तान्निबोधत ॥ ॥ ૧૦૩ ॥

અર્થઃ—તે પિતૃઓની ઉત્પત્તિ તથા તેમનાં નામ અને તેમની પૂજનનું વિધાન અર્થાત્ ક્યા લોકે ક્યા પિતૃઓનું પૂજન કરવું જોઈએ, તે સર્વ હું કહું છું તે તમે મારી પાસેથી જાણો.

मनोर्हिरप्यगर्भस्य ये मरीच्पादयः मृताः ।

तेषामृषीणां सर्वेषां पुत्राः पितृगणाः स्मृताः ॥ ॥ ૧૦૪ ॥

અર્થઃ—દિગ્દશગર્ભના પુત્ર મનુના પુત્રો જે મરીચ્પાદિ મહર્ષિઓ છે તે સર્વ ઋષિઓના જે પુત્રો તે પિતૃગણ કહેવાય છે.

विराट्मृताः सोमसदः साध्यानां पितरस्मृताः ।

अग्निप्रात्ताश्च देवानां मारीचा लोकविश्रुताः ॥ ॥ ૧૦૫ ॥

અર્થઃ—વિરાટના સોમસદ નામના પુત્રો એ સાધ્યાઓના પિતૃઓ કહેવાય છે. અને મરીચના અગ્નિપ્રવાત્તા નામના પુત્રો દેવોના પિતૃઓ તરીકે લોકપ્રસિદ્ધ છે.

દૈત્યદાનવચક્ષાણાં ગન્ધર્વૈરગરક્ષસામ્ ।

સુપર્ણકિન્નરાણાં ચ સ્મૃતા વર્હિપદોઽત્રિજાઃ ॥ ૧૯૬ ॥

અર્થ:—અને અત્રિ ઋષિના બર્હિપદ નામના પુત્રો છે. તે દૈત્ય, દાનવ, યક્ષ, ગન્ધર્વ, સર્પ, રાક્ષસ, સુપર્ણ અને કિન્નરાના પિતૃઓ કહેવાય છે. અને—

સોમપા નામ વિપ્રાણાં ક્ષત્રિયાણાં હવિર્શુજઃ ।

વૈશ્યાનામાજ્યપા નામ શૂદ્રાણાં તુ સુકાલિનઃ ॥ ૧૯૭ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણોના પિતૃઓ સોમપા નામના છે, ક્ષત્રિયોના હવિર્શુજ, વૈશ્યાના આન્ત્યપ, અને શૂદ્રોના પિતૃઓ સુકાલિન નામના છે.

સોમપાસ્તુ કવેઃ પુત્રા હવિષ્મન્તોઽક્ષિરઃ સુતાઃ ।

પુલસ્ત્યસ્વાજ્યપા નામ વસિષ્ઠસ્ય સુકાલિનઃ ॥ ૧૯૮ ॥

અર્થ:—તેમાં સોમપા બૃશ્વ (કવિ)ના, હવિષ્મન્ અર્થાત્ હવિર્શુજ અગ્નિઋષિના પુત્રો છે, આન્ત્યપા પુલસ્ત્યના અને સુકાલિન વસિષ્ઠના પુત્રો છે.

અગ્નિદગ્ધાનમિદગ્ધાન્ કાવ્યાન્વર્હિપદસ્તથા ।

અગ્નિષ્વાત્તાશ્ચ સૌમ્યાંશ્ચ વિપ્રાણામેવ નિર્દિશેત્ ॥ ૧૯૯ ॥

અર્થ:—અગ્નિદગ્ધ અને અનગ્નિદગ્ધ, તથા કાવ્ય, બર્હિપદ, અગ્નિષ્વાત્ અને સૌમ્ય એ સર્વ બ્રાહ્મણોના પિતૃઓ કહેવાય છે.

ય एते તુ ગણા મુલ્યાઃ પિતૃણાં પરિકીર્તિતાઃ ।

તેપામપીઢ વિજ્ઞેયં પુત્રપૌત્રમનન્તકમ્ ॥ ૨૦૦ ॥

અર્થ:—આ સર્વ મુખ્ય પિતૃઓ કહેવાય છે. પરંતુ જગત્માં તેમના પુત્ર અને પૌત્ર ૩૫ અનંત પિતૃગણ છે, એમ જાણો.

ઋપિભ્યો પિતરો જાતા પિતૃભ્યો દેવમાનવાઃ ।

દેવેભ્યસ્તુ જગત્સર્વં ચરં સ્થાણ્વનુપૂર્વશઃ ॥ ૨૦૧ ॥

અર્થ:—એ પ્રમાણે અનુક્રમે ઋષિઓમાંથી પિતૃગણ, પિતૃઓમાંથી દેવતા અને મનુષ્ય, અને દેવતાઓમાંથી જગત્નાં સંપૂર્ણ અરાઅર પ્રાણીની ઉત્પત્તિ થઈ છે.

સોમપ આદિથી મનુષ્યોની ઉત્પત્તિ થઈ છે. તેથી પોતાના પિતા, પિતામહ અને પ્રપિતામહ આદિનું શ્રાદ્ધમાં પૂજન કરવું જોઈએ.

વસૂન્વદન્તિ તુ પિતૃત્તૃદૌશ્ચૈવ પિતામહાન્ ।

પ્રપિતામહૌસ્તથાદિત્યાજ્ઞતિરેપા સનાતની । મ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૩-૨૮૪ ॥

અર્થ:—પિતા વસુનું સ્વરૂપ છે, પિતામહ રૂદ્રનું સ્વરૂપ છે, અને પ્રપિતામહ આદિત્યનું સ્વરૂપ છે એવી આનાદિ શ્રુતિ છે.

માટે જ્યો પિતૃઓનું પૂજન કરીને તેમને પ્રસન્ન કરે છે તે વસુ, રૂદ્ર અને આદિત્યને પ્રસન્ન કરે છે અર્થાત્ પિતૃઓ પ્રસન્ન થવાથી વસુ આદિ પણ પ્રસન્ન થાય છે.

રાજતૈર્માજનૈરેપામયો વા રજતાન્વિતૈઃ ।

વાર્યપિ શ્રદ્ધયા દત્તમક્ષયાયોપકલ્પતે ॥

૩-૨૦૨ ॥

અર્થ:—તે પિતૃઓને ચાંદીના પાત્રથી અથવા ચાંદી યુક્ત ત્રાંશુ આદિનાં પાત્ર વડે શ્રદ્ધા પૂર્વક આપેલું જલ પણ અક્ષય સુખનું કારણ થાય છે. તે પછી અન્નાદિ વડે શ્રદ્ધા કરનારને સુખ પ્રાપ્ત થાય તેમાં તો કહેવું જ શું ?

દેવકાર્યાંદ દિજાતીનાં પિતૃકાર્યં વિશિષ્યતે ।

દૈવં हि पितृकार्यस्य पूर्वमाप्यायनं स्मृतम् ॥

૥ ૨૦૩ ॥

અર્થ:—દિગ્ગતિ માટે પિતૃકાર્ય દેવકાર્ય કરતાં વિશેષ છે. તેથી શાસ્ત્રમાં દેવકાર્યને પિતૃકાર્યના અગ્ર રૂપ તેની પૂર્તિ કરનાર કહ્યું છે.

આ પ્રમાણે વેદ તથા ધર્મશાસ્ત્ર પણ શ્રદ્ધાદિ પિતૃકર્મ કરવાની આજ્ઞા કરે છે. તેથી તે અવશ્ય કરવું જોઈએ.

કેટલાક લોક એમ કહે છે કે જીવતા માતાપિતાની સેવા શ્રદ્ધાપૂર્વક કરવી તેનું નામ શ્રદ્ધા છે. માતૃદેવો મય, પિતૃદેવો મય, એ કૃતિથી જીવિત માતા પિતાની સેવા રૂપ શ્રદ્ધા કરવાનું કહ્યું છે, અને જીવિત માતાપિતાને છોડી બીજા કોઇ પિતૃલોક નથી એમ તેઓ કહે છે. આવી શંકા પહેલા કહેલાં વેદ તથા ધર્મશાસ્ત્રોનાં પ્રમાણોથી નિવૃત્ત કરવામાં આવી છે. અને “માતૃદેવો મય પિતૃદેવો મય” તેના પહેલાં દેવપિતૃકાર્યાભ્યાં ન પ્રમદિત્તયમ્ ॥ સં. ૩૦ શિ. ૦ અ. ૦ ૧૦ ૧૧—દેવતા અને પિતૃઓના કાર્યમાં પ્રમાદ ન કરવો જોઈએ—આમ પણ લખ્યું છે. તેથી પણ જીવિત પિતૃઓ ઉપરાંત બીજા પણ પિતૃઓ છે તે વાતનો નિર્ણય થાય છે. તેથી પણ જીવિત પિતૃદેવો બિન પિતૃદેવો નથી અને તેમની પ્રસન્નતાને માટે શ્રદ્ધા કરવાની આવશ્યકતા નથી એમ કહેવું યોગ્ય નથી.

વળી કેટલાક લોકોનું એવું કહેવું છે કે જીવિત પિતૃદેવો બિન પિતૃદેવો છે, અને શ્રદ્ધાદિ કર્મ પણ કરવું જોઈએ, પરંતુ તે પિતૃઓ બ્રહ્મણેને જમાડવાથી પ્રસન્ન થઈ શકતા નથી. આ વાત પણ બરાબર નથી. વેદ તથા શાસ્ત્રમાં જે યજ્ઞ દાતાદિ કર્મ પ્રતિપાદન કરવામાં આવ્યું છે તેનું તાત્પર્ય જાણનારની આ શંકા નથી, કારણકે કોઈ દુઃખી મનુષ્યનો ઉપકાર કરે છે અથવા કોઈ અપંગ મનુષ્યને દાન દેવામાં આવે છે તે મનુષ્ય દાનથી પ્રસન્ન થઈ દાતાને ઉત્તમ ફળ આપતો નથી, તેથી રીતે કોઈ બુદ્ધિમાન મનુષ્યને અન્ન અવગ્રાહવાથી તે પ્રસન્ન થઈ “દાતાનું કલ્પ ચાઓ” એમ કહીને ચારો જાય છે, પરંતુ દાતાને કંઈ આપતો નથી. જે આપવામાં તે સમર્થ હોય તો તે ન્યયમ ગામટે બુદ્ધિમાન મરે. પરંતુ દુઃખી મનુષ્યનો ઉપકાર કરવો, તથા અપંગ મનુષ્યને દાન દેવું, બુદ્ધિમાન અથવા અવગ્રાહક તથા તરસ્થાને પાણી પાવું એ સર્વ ધર્મના અંગ છે. અને ધર્મ કરનારને સુખ મળે છે. માટે ધર્મ કરવો જોઈએ એવી ધૃતિ રતી આજ્ઞા છે. નિઃશરની આજ્ઞાને માનીને ધર્મ કરનારને ધૃતિ થતે જ ઉત્તમ ફળ આપે છે. ધર્મના ભેદ રૂપ યજ્ઞ, દાન, તપાદિ કર્મોના ભેદ અનેક છે. કોઈ કર્મ દેવતાને, કોઈ પિતૃઓને, કોઈ ભૂતાને, કોઈ મનુષ્ય વગેરેને પ્રસન્ન કરવાને હોય છે. તે સર્વને કરવાની રીતિ ભિન્ન ભિન્ન છે. કર્મનાં અંગ પૂર્ણ થતાં જ તેનું પૂર્ણ ફળ મળે છે. હોમ, દક્ષિણા, પૂજા, ગુરુતિ, અગ્નિ, આદિ અનેક કર્મ કર્મના અંગ રૂપ હોય છે. તે સર્વ અંગો પૂર્ણ

થતાં જ તે કર્મની પરિપૂર્ણતા કહી શકાય છે. જેમ બેસવાને આસન આપવું, જલ આપવું, મધુર વાણી બોલવી, પ્રીતિથી અન્ન પીરસવું, વચમાં જમનારને જરૂરી વસ્તુ જોતા રહેવી અને તે આપવી, અને બોજન સમાપ્ત થતાં હાથ ધોવાવવા, સુખવાસ દેવો, આદિ દરેક કાર્ય પૂર્ણ થતાં જ જમાડવા રૂપ કર્મ સમાપ્ત થાય છે. તેવી રીતે ગાર્ભોક્ત કર્મનો પણ નિયમ છે.

જેવી રીતે મન્ત્ર, પાઠ, હોમ, દક્ષિણા આદિ કર્મનાં અંગ છે, તેવી રીતે 'બ્રાહ્મણોને બોજન કરાવવું' તે પણ એક અંગ છે. (એનો વિશેષ મિશ્રપ્રકરણમાં જોવો.) શ્રાદ્ધમાં બોજન કરનાર જ મન્ત્રો દ્વારા પિતૃઓનું આજ્ઞાન કરે છે—બોલાવે છે. તેથી શ્રાદ્ધમાં બ્રાહ્મણોને જમાડવા આવશ્યક છે. મન્ત્રો વડે પિતૃઓને બોલાવવામાં જે સમર્થ નથી, તેમને જમાડવાનું પ્રયોજન નથી. તેથી શૂદ્રાદિને જમાડતા નથી. આ કારણથી પિતૃશ્રેણે બોલાવી શ્રાદ્ધમાં પ્રસન્ન કરાવનાર બ્રાહ્મણુ બોજન કરે તો તેથી પિતૃશ્રેણે પ્રસન્ન થાય નહીં એમ કહેવું બને નહીં. આપણને સર્વ પ્રકારનો આનન્દ દેનાર મિત્ર બોજન કરે તો લૌકિક મનુષ્ય પણ પ્રસન્ન થાય છે, તો પછી પોતાને મન્ત્ર દ્વારા બોલાવી પ્રસન્ન કરાવનાર બ્રાહ્મણુને જમાડવાથી કેાઇ રહિત એવા પિતૃઓ પ્રસન્ન થાય તેમાં કહેવું જ શું ? મતલબ કે આવશ્યક પ્રસન્ન થાય છે.

વળી હાલના સમયમાં ધનની ખામી હોવાથી શ્રાદ્ધ નહીં કરવું જોઇએ એવું કથન પણ શોગ્ય નથી. કારણકે પોતાની શક્તિ અનુસાર જ શ્રાદ્ધ કરવાનું શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે. કેાઇ મનુષ્ય બહુ ગરીબ હોય અને ખાવાને મારે પણ કંઈ પડતું હોય તો તેને મારે તીએ મુજબ ઉપાય બતાવ્યો છે:—

ગત્વારણ્યમમાનુષ્યમૂર્ધ્વવાહુર્વિરૌત્પદઃ ।

નિરજ્ઞો નિર્ધનો દેવાઃ પિતરો માઽટુર્ણ કૃયાઃ ॥ શૃ૦પા૦સ્મૃ૦અ૦ ૫-૩૪ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધ કરનાર ગરીબ હોય તો મનુષ્ય બિનાના વનમાં જઈને હાથ ઉંચા કરી “હે દેવો ! હે પિતૃશ્રેણે ! મારી પાસે અન્ન કે ધન નથી. મને ત્રણમાંથી છોડાવો.

ન મૈઽસ્તિ વિક્તે ન ગૃહે ન માર્યા શ્રાદ્ધં કથં વા પિતરઃ કરોમિ ।

વને પ્રવિશ્યેદ્ધ રૂતં મયોચૈર્મુનૌ કૃતૌ વર્ત્મનિ મારુતસ્ય ॥ ,, ॥ ૩૫ ॥

અર્થ:—“હો પિતૃશ્રેણે ! નથી મારી પાસે ધન, નથી ઘર, નથી પત્ની, તો આપનું શ્રાદ્ધ હું કેવું રીતે કરી શકું ?” તે કારણથી વનમાં પ્રવેશ કરીને આકાશ તરફ બંને હાથ ઉંચા કરીને હું રૂદન કરું છું.

શ્રાદ્ધર્ણમેતદ્ભવતાં પ્રદત્તં મહં દયધ્વં પિતૃદેવતાયાઃ ।

આસ્વાય ચોત્તિષ્ય યુજૌ ચ તસ્માદિવં ચ રાત્રિં સમુપોષ્ય તિષ્ઠેત્ ॥ ૩૬ ॥

અર્થ:—હું આપને શ્રાદ્ધનું ત્રણ આપું છું, હે પિતૃ, દેવતા, આદિ લોક ! મારા ઉપર દયા કરો,” આ પ્રમાણે કહીને દિન રાત ઉપવાસ કરવો.

મવેત્સ ચૈત્તેન કૃતેન તેષામૃણેન મુક્તઃ પિતૃદેવતાનામ્ ।

નિર્વિત્તનિર્માર્યાનિરાશ્રયાણાં શ્રાદ્ધસ્ય માર્ગઃ પ્રાર્થિતો મુનીન્દ્રૈઃ ॥ ,, ॥ ૩૭ ॥

અર્થ:—એ પ્રમાણે કરવાથી પિતૃ અને દેવતાઓના ઋણથી તે મુક્ત થાય છે. આવો માર્ગ જોઓની પામે ધન, પત્ની કે ઘર નથી તેમને માટે મુનિ લોકોએ કહ્યો છે.

સ્વાતંત્ર્ય મયા રુદિત્વા વઃ પિતરઃ શ્રાદ્ધદેવતાઃ ।

શ્રાદ્ધર્ણસ્ય ત્રિમુક્તોઽહમહતાઃ પિતરો મયા । ॥ ૩૮ ॥

અર્થ:—હે પિતરો! હે શ્રાદ્ધદેવતા! રૂદન કરીને મેં મારી સ્થિતિ આપને કહી છે. તેથી હવે હું શ્રાદ્ધના મહાન્ ઋણથી મુક્ત થયો છું. મેં શ્રાદ્ધના લોભથી પિતરોનું હનન કર્યું નથી.

કૃતોપવાસ એતસ્માદ્શ્રાદ્ધર્ણાદ્ધિ પ્રમુચ્યતે ।

એતદ્વાપિ ન યઃ કુર્યાત્પિતરસ્તેન વૈ હતાઃ ॥ ૩૯ ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે ઉપવાસ કરવાથી મનુષ્ય પિતૃઋણથી મુક્ત થાય છે. અને જે તે પ્રમાણે કરતો નથી તે મનુષ્ય પિતરોનો ધાત કરનાર છે. વળી—

દ્રવ્યાભાવે દ્વિજાભાવે હ્યજમાત્રં ચ પાચયેત્ ।

પૈતૃકેન તુ સૂક્તેન દ્યોમં કુર્યાદ્વિચક્ષણઃ । ના. પુ. પૂ. સ્વ. અ. ૨૮-૭૮ ॥

અર્થ:—સુદ્ધિશાળી મનુષ્ય, શ્રાદ્ધ કરવાને ધનનો તથા યોગ્ય ધાત્રણનો અભાવ હોય તો કેવલ અન્ન માત્ર રાંધીને વેદના પિતૃસૂક્તના મંત્ર વડે હોમ કરે. એમ કરવાથી પણ પિતરો પ્રસન્ન થાય છે.

અત્યન્તહવ્યશૂન્યક્ષેત્ સ્વશક્ત્યા તુ ત્વં ગવામ્ ।

સ્નાત્વા તુ વિધિરદ્ધિમઃ કુર્યાદ્વા તિલતર્પણમ્ ॥ ૭૯ ॥

અર્થ:—અને કાર્ધ પણ પ્રકારનો અભાવિ પદાર્થ ન હોય તો પોતાના સામર્થ્યને અનુસાર ગાયોને ધાસ ખવરાવે, અથવા વિધિ પૂર્વક સ્નાન કરીને તલ સહિત જલ વડે પિતરોનું તર્પણ કરે.

અથવા રોદનં કુર્યાદત્મયુર્ચૈર્વિજને વને ।

દરિદ્રોઽહં મહાપાપી વદન્નિતિ વિચક્ષણઃ ॥ ૮૦ ॥

અર્થ:—અથવા સુદ્ધિમાન મનુષ્ય નિર્જન વનમાં જઈને “હું દરિદ્ર છું, મહા પાપી છું,” એમ કહી રૂદન કરે.

એ પ્રમાણે પુરાણોમાં પણ નિર્ધન મનુષ્યોને માટે શ્રાદ્ધનો ઉપાય બતાવ્યો છે.

ત્યારે આ પ્રકારે દરેક પ્રકારના ધની અને ગરીબ સર્વને કરવાનો સુગમ ઉપાય છે, ત્યારે ધનના અભાવથી શ્રાદ્ધ નહીં કરવું જોઈએ એમ કહેવું યોગ્ય નથી. ધનનો અભાવ હોવા છતાં પણ અન્ય પ્રકારના મોજ શોખ કરવાને તથા નાના પ્રકારનાં વ્યસનો પૂર્ણ કરવાને માટે ધનની ખોટ પડતી નથી. કેવલ ધર્માચરણમાં જ પૈસાની ખોટ માલમ પડે છે. આમ કહેવાનું કારણ કેવલ શ્રદ્ધાનો અભાવ છે અથવા અન્ય કાર્ધ પ્રયોજન છે.

વળી શ્રાદ્ધમાં જમાડવા યોગ્ય ધર્મશાસ્ત્રમાં કહેલી રીતના ધાત્રણ મળતા નથી માટે શ્રાદ્ધ નહીં કરવું એ પણ પણ બરાબર નથી. આનું કથન પણ પોતાની શ્રદ્ધાની ન્યૂનતાનું જ સૂચન કરે છે. જે પોતાને પૂર્ણ શ્રદ્ધા હોય અને પિતા આદિના શ્રાદ્ધને દિવસે અવસ્ય યોગ્ય ધાત્રણને બોલાવવો જોઈએ એવો દૃઢ નિશ્ચય હોય તો પોતાના ગમમાં યોગ્ય ધાત્રણ

ન હોના છતાં ખીજ ગામમાંથી પણ અવશ્ય યોગ્ય બ્રાહ્મણને જોતાવી શકાય છે. ધરમાં પુત્ર, પત્ની, આદિ બ્યારે માદા પડે છે, ત્યારે પોતાના ગામના પૈદ્યથી મટવાનો મુશ્કેલ ન દેખાય તો ખીજ ગામના પૈદ્યને જોવાવડામાં આવે છે, અને નાના પ્રકારના પ્રત્યેક કરે છે અને તેને માટે ધનનો વ્યય પણ કરામાં આવે છે. પૈદ્યની તપાસ કરવાની માફક જો બ્રાહ્મણની તપાસ કરામાં આવે તો શ્રાદ્ધમાં ભોજન કરાવના યોગ્ય કાર્ત્ત્વ એક બ્રાહ્મણ પણ મળી આવે જગતના સર્વ બ્રાહ્મણ મૂર્ખ કે દુરાચારી નથી માટે યોગ્ય બ્રાહ્મણને જોવાની શ્રાદ્ધ કરવું પરંતુ યોગ્ય બ્રાહ્મણ મળતો નથી એમ મ્હી શ્રાદ્ધ ન કરવું એ પક્ષ પણ માનવા યોગ્ય નથી.

વળી કોઈ એમ કહે છે કે વેદ તથા ધર્મશાસ્ત્ર આદિમાં શ્રાદ્ધાન્તિ કથન છે ખરું, પરંતુ તે કોઈ મુખ્ય વિષય નથી કરે તો દરકત નહીં, અને ન કરે તોપણ કોઈ દોષ નથી આ વાત પણ બરાબર નથી. કારણ શાસ્ત્રમાં પ્રતિપાદન મેલ્યા ચાર આશ્રમમાં ગૃહસ્થાશ્રમ ભોગ તથા મોક્ષ બનેને માટે કહ્યા છે બ્રાહ્મણના બ્રહ્મચર્યાન્તિ ત્રણે આશ્રમે મોક્ષ માત્રને માટે છે તે આશ્રમેમાં ભોગનો ત્યાગ છે જોણે ભોગનો પરિત્યાગ કર્યો છે તનાથી વિશેષ પાપ થનાનો સભવ નથી, કારણ કે ભોગ્ય પદાર્થો સંપાદન કરવાને માટે જ મનુષ્ય અતીતિનું કાર્ય કરે છે અને ભોગ્ય પદાર્થોનું ઉપાર્જન અને ભોગ બને ગૃહસ્થાશ્રમમાં જ છે તેથી ગૃહસ્થાશ્રમી ઉપર ધર્મનો ભાર પણ અધિક રાખેલો છે. પ્રાતઃકાલમાં બ્યારે મનુષ્ય પોતાની શય્યામાંથી ઉઠે છે તે સમયથી લઈને રાત્રિમાં સૂઈ જવાના સમય સુધીના કર્મથી દેવ, મનુષ્ય, પક્ષી, પક્ષી, આદિ સર્વને પ્રસન્ન કરવાનો ભાર ગૃહસ્થાશ્રમી ઉપર રાખ્યો છે, અન્ય આશ્રમી ઉપર આ ભાર રાખ્યો નથી સર્વ પ્રાણીઓને પ્રસન્ન કરવાને માટે જગતના સર્વ પ્રાણીની પાસે પ્રતિદિવસ અન્ન તથા જલ્યાદિ લઈ ફરતા રહે અને તેમને ખનગવતા પીનગવતા રહે-આ કાર્ય સમર્થ પુરુષોથી પણ બનવાનું નથી તેથી શાસ્ત્રમાં સુગમ ઉપાય રાખવામાં આવ્યો છે. સંપૂર્ણ જગતના પ્રાણીના ઋષિ, પિતૃઓ, દેવતા, મનુષ્ય, અને જૂત એવા પાંચ વિભાગ કર્યા છે તે પાંચને તૃપ્ત કરવાથી સર્વ જગતના પ્રાણી તૃપ્ત થાય છે એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે અને તેથી આ ઋષિ આદિને પ્રસન્ન કરવાને માટે પચયજનો નિયમ રાખ્યો છે તેમાં વેદના અધ્યયન રૂપ બ્રહ્મચર્યાન્તિ ઋષિઓની, હોમાદિથી દેવતાની, શ્રાદ્ધાદિથી પિતૃઓની, અર્નિધિસત્તાગથી મનુષ્યોની, અને બિવિદાનથી જૂતોની પ્રમજતા થાય છે એમ પચયજના નિયમમાં કહ્યું છે તે નહીં કરવાનું પાપ પણ ત્યાં જ કહ્યું છે એ પ્રમાણે શ્રાદ્ધાદિથી પિતૃઓની પ્રસન્નતા કરવાનું પરમ પ્રયોજન અને નહીં કરવાથી થતો દોષ પણ શાસ્ત્રમાં કહ્યા છે છતાં શ્રાદ્ધાદિને નિષ્પ્રયોજન કહેવો તે ભુદ્ધિમાન મનુષ્યને ઘટતું નથી.

અને કેવળ મનુષ્યોનું કથન તેથી પણ વિવક્ષણ છે તેઓ જો છે કે હું જગતના અધિપતી નથી, તેથી શ્રાદ્ધાદિ ન કરવું તે યોગ્ય છે આ વાત પણ ભુદ્ધિમાન મનુષ્યોને માટે ઘટતી નથી, કારણ કે આર્યાવર્તમાં જન્મ લીધો, અને વૈદિક ધર્મનું આચરણ કરનાર તરીકેનું અભિમાન રાખ્યા છતાં શાસ્ત્રનું અધ્યયન તથા સદાચારગાદિનો પરિત્યાગ કરીને પોતે અધિપતી બન્યા, તેનો દોષ શાસ્ત્ર અથવા વૈદિક ધર્મ અથવા અન્ય કોઈ મનુષ્યોનો નથી, પરંતુ પોતાનો જ છે, કાર્ત્ત્વ મનુષ્ય અનધિકારી થયો માટે સર્વ લોખ અનધિકારી થયા એવો નિશ્ચય કરી શકાતો નથી. ધુવડ પક્ષી નિવમે દેખી રાખતું નથી તેથી મૂર્ખને અનધિકારમન મેલેવો એ

બની શકે નહીં. કેમકે તેના સિવાય સંપૂર્ણ આણી દિવસે દેખે છે સૂર્યની પ્રકાશ સ્વરૂપતાનો અનુભવ કરે છે. તેથી રીતે કાષ્ઠ અમુક મનુષ્ય પોતાને અનધિકારી માને છે તેથી તે સર્વ મનુષ્ય તેના જેવા અનધિકારી છે એમ કહેવું બની શકે નહીં જે પોતાને અનધિકારી માને છે તે ભલે ન કરે. બીજાએ તો અવશ્ય આદ્યાદિ કરવું જોઈએ. એવી રીતનું શાસ્ત્રમાં વિધાન છે, તથાપિ કરવાની આવશ્યકતા નથી એમ કહેનાર મનુષ્ય પણ વેદિક ધર્મનો અનુયાયી નથી. એવા મનુષ્ય યાસે આદ્યાદિ કરાવવામાં કોઈ પણ સમર્થ નથી. બાકી જે શ્રદ્ધાળુ મનુષ્ય છે અને યથાથ વાતને જાણવાની કોશિશ કરે છે તેણે અવશ્ય આદ્યાદિ કર્મ કરવું જ જોઈએ. આદ્ય પણ યતનો જ જોઈ છે. તે નહીં કરવાથી અવશ્ય પાપના ભાગી થવાય છે.

પિતૃન્વજન્તિ ચે શ્રાદ્ધે તૈસ્તુ વિષ્ણુઃ પ્રજૂજિતઃ ।

તસ્મિંસ્તુદ્ધે જગન્નાથે સર્વાસ્તુત્યન્તિ દેવતાઃ ॥ જા. પુ પૂ. સ્વ. ભ. ૨૮-૮૩ ॥

અર્થ:—જે લોક શ્રાદ્ધમાં પિતરોનું પૂજન કરે છે તેઓ સાક્ષાત્ વિષ્ણુ ભગવાનનું પૂજન કરે છે એમ સમજવું. અને ભગવાન પ્રસન્ન થવાથી સર્વ દેવતાઓ પ્રસન્ન થાય છે. આ પ્રમાણે વેદ, ધર્મશાસ્ત્ર, અને પુરાણથી પણ શ્રાદ્ધની કર્તવ્યતા સિદ્ધ થાય છે. તેથી વેદિક ધર્મિએને માટે તે કરવું અવશ્ય કર્તવ્ય છે.

આ પ્રમાણે શ્રાદ્ધની આવશ્યકતાનું કથન કરીને હવે શ્રાદ્ધ કરવાનો કાલ આદિનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

અમાવાસ્યાઽષ્ટકા વૃદ્ધિઃ કૃષ્ણપક્ષોઽન્યદ્વયમ્ ।

દ્રવ્યબ્રાહ્મણસંપત્તિર્વિપુલસ્તૂર્થસંક્રમઃ ॥ યા ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૧-૨૧૭ ॥

વપતીપાનો ગજચ્છાયા ગ્રહણં ચન્દ્રમૂર્ચયોઃ ।

શ્રાદ્ધં મતિ રુચિથૈવ શ્રાદ્ધકાલાઃ પ્રકીર્તિતાઃ ॥ ૨૧૮ ॥

અર્થ:—અમાવાસ્યા, તથા અષ્ટકા એટલે માર્ગશીર્ષ, પૌષ અને માઘ માસના કૃષ્ણપક્ષની અષ્ટમી, તથા પુનરના જન્માદિ રૂપ વૃદ્ધિ, કૃષ્ણપક્ષ, મકર અને કર્કની સૂર્યસંક્રાન્તિ, દ્રવ્યની પ્રાપ્તિ તથા ઉત્તમ બ્રાહ્મણની પ્રાપ્તિ, મેષ તથા ગુલાની સંક્રાન્તિ, તથા સૂર્યની આર સંક્રાન્તિ, વ્યતીપાત યોગ, ગજચ્છાયા, ચન્દ્રગ્રહણ, સૂર્યગ્રહણ, અને શ્રાદ્ધ કરવાની રૂચિ (શ્રદ્ધા) —આ સર્વ શ્રાદ્ધ કરવાના સમય કહેવાય છે. (ત્યારે હસ્ત નક્ષત્રના સૂર્યમાં મધ્યાહન ત્રયોદશી આવે ત્યારે તે ગજચ્છાયાયોગ કહેવાય છે. અમાવાસ્યાના સિનીવાલી અને કુંહ એવા બે ભાગ છે. અતુર્દશી ઉપર અમાવાસ્યાને સિનીવાલી કહે છે, અથે પ્રતિપદા યુક્ત અમાવાસ્યાને કુંહ કહે છે.)

સિનીવાલી દ્વિજૈઃ કાર્યા સાયિકૈઃ પિતૃકર્મણિ ।

સ્રીમિઃ શૂદ્રૈઃ કુંહઃ કાર્યા તથા વાનપ્રિકૈર્દિજૈઃ ॥

અર્થ:—અગ્નિહોત્ર કરનાર દિગ્ગતિએ પિતૃ સંબંધી કર્મમાં સિનીવાલી ગ્રહણ કરવી જોઈએ, અને સ્રી, શૂદ્ર તથા અગ્નિહોત્ર નહીં કરનાર દિગ્ગતિએ કુંહનું ગ્રહણ કરવું જોઈએ. (આ સોગાંધીનું પ્રમાણ કાલમાધવ નામના અયોના દ્વિતીયાદિ પ્રકરણમાં માધવાચાર્યે આપેલું છે.)

દૃઢૌ ક્ષયેઽદિ ગ્રહણે યુગાદૌ મહાલયે શ્રાદ્ધમમાસુ તીર્થે ।

સૂર્યે ક્રમે પર્વસુ વૈષ્ટૌ ચ રુચૌ વ્યતીપાતગતેષ્ઠકાસુ ॥ પ્રજા૦ સ્મૃ૦ સ્ત્રો૦ ૧૭ ॥

દ્રવ્યસ્ય સંપત્સુ મુનીન્દ્રસંગે કામ્યેષુ મન્વાદિષુ સદ્વ્રતે સ્યાત્ ।

છાયાસુ માતંગભવાસુ નિત્યં શ્રાદ્ધસ્ય કાલઃ સ ચ સર્વદોક્તઃ ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—પુત્રની ઉત્પત્તિનો દિવસ, મૃત્યુની તિથિ, ગ્રહણ, યુગાદિની તિથિઓ, ભાદ્રપદનો કૃષ્ણપક્ષ (ઉત્તર દિગ્દુસ્થાનમાં તેને આશિન કૃષ્ણપક્ષ કહે છે), અમાવાસ્યા, તીર્થ, સૂર્યસંક્રાન્તિ, પર્વ, વૈષ્ટીયોગ, શ્રાદ્ધ કરવાની રૂચિ થાય તે સમય, વ્યતીપાતયુક્ત માર્ગશીર્ષ, પૌષ અને માઘ માસનો કૃષ્ણપક્ષની અષ્ટમી, દ્રવ્ય તથા સત્પાત્ર બ્રાહ્મણની પ્રાપ્તિનો સમય, કોઈ કામના થાય ત્યારે, મન્વાદિની નિયમો, તથા ખાવાનો કોઈ વસ્તુ પદાર્થ ને દિવસે ખનાવવાનો હોય તે પ્રસંગે (સદ્વ્રતે), અને ગજચાયાઓ સર્વ કાલ શ્રાદ્ધને માટે કલા છે માટે તેમાં શ્રાદ્ધ કરવું જોઈએ.

માષે પંચદશી કૃષ્ણા નભસ્યે ચ ત્રયોદશી ।

તૃતીયા માધવે શુક્લા નવમ્યૂર્જે યુગાદયઃ ॥ પ્રજા૦ સ્મૃ૦ સ્ત્રો૦ ૨૨ ॥

માત્રે કલિઢાંપરે ચૈવ માષે ત્રેતા તૃતીયા નવમી કૃતે ચ ।

યુગાદયઃ પુણ્યતમા દ્વાથ દત્તં પિતૃણાં કિલ્લ ચાક્ષયં સ્યાત્ ॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—ને તિથિમાં યુગનો આરંભ થાય છે તેને યુગાદિ કહે છે. ભાદ્રપદ કૃષ્ણ ત્રયોદશીમાં કલિયુગનો, માઘની અમાવાસ્યામાં દ્વાપરનો, વૈશાખ સુદી ત્રીજમાં ત્રેતાનો, અને કાર્તિક સુદી નવમીને દિવસે સત્યયુગનો જન્મ થયો. તેથી તેમને યુગાદિ તિથિ કહે છે. આ તિથિઓ અત્યંત પવિત્ર છે. માટે તે તિથિઓમાં પિતરોને પિણ્ડાદિ આપવાથી તેમની અક્ષય વૃત્તિ થાય છે.

વળી શ્રાદ્ધને યોગ્ય કાલ સંબંધી પરાશરજી નીચે પ્રમાણે કહે છે:—

શ્રાદ્ધં દૃઢાવચન્દ્રેષ્ઠાયાગ્રહણસંક્રમે ।

વ્યતીપાતે વિપુવતિ કૃષ્ણપક્ષેઽર્ધલબ્ધિષુ ॥ વૃ૦ પા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૫-૧ ॥

અષ્ટકાસ્થવને દ્વન્દે શ્રાદ્ધં મતિ યથા રુચિઃ ।

પુણ્યઃ શ્રાદ્ધસ્ય કાલોઽયમૃપિભિઃ પરિકીર્તિતઃ ॥ ૨ ॥

અર્થ:—પુત્રાદિ જન્મકાલ, અમાવાસ્યા, ગજચાયા, ગ્રહણ, સંક્રાન્તિ, વ્યતીપાત, વિપુવત અર્થાત્ દિન રાત્રિની સમાનતાનો સમય, કૃષ્ણપક્ષ, દ્રવ્યલાભનો સમય, અષ્ટકા, બંને અયન (ઉત્તરાયણ-મકર, અને દક્ષિણાયન-કર્ક), શ્રાદ્ધ કરવાની રૂચિ થાય ત્યારે—એ સર્વને અપિલોકિઓ શ્રાદ્ધ કરવાને માટે પુણ્યકાલ કહ્યો છે.

યુગાદિષુ ચ વર્તવ્યં મન્વન્તરાદિકેષુ ચ ।

શ્રાદ્ધકાલો હ્યર્થ પ્રોક્તો મન્વાદૈર્ધર્મવક્તૃભિઃ ॥ ૩ ॥

અર્થ:—યુગાદિ તથા મન્વન્તરાદિની નિયમોમાં શ્રાદ્ધ કરવું જોઈએ. મન્વાદિ ધર્મ-વક્તાઓએ આને શ્રાદ્ધકાલ કહ્યો છે.

યદેન્દુઃ પિતૃદૈવત્યઃ હંસથૈવ કરે સ્થિતઃ ।

તિથિર્વૈવસ્વતી નામ છાયાયા કુન્દરસ્ય ચ ॥ ૪ ॥

નવોદકં નવાત્રં ચ નવચ્છન્નં તથા ગૃહમ્ ।

નવૈક્ષવેષુ ચેદન્તે પિતરો દિ મધામુ ચ ॥

॥ ૫ ॥

અર્થ:—જે સમયે ચન્દ્ર મધ્યા નક્ષત્રમાં હોય અને સૂર્ય હસ્ત નક્ષત્રમાં હોય, તે સમયની વૈવસ્વતી નામની નિધિ ગજન્યાયા કહેવાય છે. તે તિથિમાં તથા નવીન જલ તથા અન્ન, તથા નવીન બનાવેલું ઘર, તથા નવીન ગોળ, સાકર આદિ એ સર્વ પેદા થવાના સમયે, તથા મધ્યા નક્ષત્રમાં પિતૃઓને શ્રાદ્ધની ઇચ્છા થાય છે.

વળી શ્રાદ્ધ કરવાનાં ઉત્તમ સ્થાન પણ મન્વાદિ ઋષિઓએ બતાવ્યા છે:—

અવકાશેષુ ચોક્ષેષુ નદીતોરેષુ ચૈવ હિ ।

વિવિક્તેષુ ચ તુપ્યન્તિ દત્તેન પિતરઃ સદા ॥ મં સ્મૃં અં ૩-૨૦૭ ॥

અર્થ:—સ્વભાવથી પવિત્ર(ચોક્ષ) એવા વન આદિ પ્રદેશ, તથા નદીનો કિનારો તથા એકાન્ત સ્થાનમાં શ્રાદ્ધ કરવાથી પિતૃઓ હમેશાં સન્તુષ્ટ થાય છે.

કાંક્ષન્તિ પિતરઃ સર્વે નરકાન્તરમીરવઃ ।

ગયાં યાસ્યન્તિ યઃ પુત્રઃ સ નસ્રાતા ભવિષ્યતિ ॥ અત્રિ સ્મૃ. શ્લોં ૫૬ ॥

અર્થ:—લિંગ લિંગ નરકાથી ડરતા પિતૃગણ એવી ઇચ્છા કરે છે કે જે પુત્ર ગયામાં જશે તે અમારો રક્ષક થશે.

મહાનદીમુપસૃશ્ય તર્પયેત્પિતૃદેવતાઃ ।

અક્ષયાન્લભતે લોકાન્કુલં ચૈવ સમુદ્રરેત્ ॥

॥ ૫૮ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય મહાનદીમાં સ્નાન કરીને પિતૃ અને દેવતાઓનું તર્પણ કરે છે તે અક્ષય લોકમાં જાય છે, અને પોતાના કુલનો ઉદ્ધાર કરે છે. (મહાનદી ઔદ્ધેશમાં છે. અને સીધી સમુદ્રને જળને મળનારી નદીને પણ મહાનદી કહે છે. કાષ્ઠકુલ નદીને મહાનદી કહે છે).

વળી ઉશનમ્ સ્મૃતિમાં પણ શ્રાદ્ધ કરવાને યોગ્ય સ્થાનોનો વિચાર કર્યો છે:—

દક્ષિણામવળં સ્નિગ્ધં વિષક્તશુભલક્ષણમ્ ।

શુચિદેશં વિવિક્તશ્ચ ગોમયેનોપલેપયેત્ ॥

ઉશં સ્મૃં અં ૫-૧૩ ॥

અર્થ —શ્રાદ્ધને માટે દક્ષિણ દિશા તરફ દળતી, સ્નિગ્ધી, તથા જ્યાં ઘરનો કચરો તથા પાણી આદિ પડતું ન હોય તેવી છદ્દી શુભ લક્ષણવાળી, પવિત્ર અને એકાન્ત જગ્યાને પ્રથમ ગોમય વડે લીપી લેવાયે.

નદીતોરેષુ તીર્થેષુ સ્વભૂમૌ ગિરિસાનુપુ ।

વિવિક્તેષુ ચ તુપ્યન્તિ દત્તેન પિતરસ્તથા ॥

॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—નદીને કિનારે, તીર્થસ્થાનમાં, પોતાની જમીનમાં, પર્વતોના ઉંચા સ્થાનમાં, અને પવિત્ર તથા એકાન્ત સ્થાનમાં શ્રાદ્ધ કરવાથી પિતૃગણ તૃપ્ત થાય છે.

પરસ્ય ભૂમિમાગે તુ પિતૃણાં વં ન નિર્વપેત્ ।

સ્વામિત્વાદિનિદન્યેત મોહાયત્ક્રિયતે નરૈઃ ॥

॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—ખીજનની ભૂમિમાં શ્રાદ્ધ ન કરવું; કારણ કે અજ્ઞાનથી એવાં સ્થાનમાં શ્રાદ્ધ કરવાથી તે જગીનમાં ખીજનું સ્વામિત્વ હોવાથી તે શ્રાદ્ધનું ફળ મળતું નથી.

અટવ્યઃ પર્વતાઃ પુણ્યાસ્તીર્થાન્યાયતનાનિ ચ ।

સર્વાણ્યસ્વામિકાન્યાહુર્ન હિ તેષુ પરિગ્રહઃ ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—પવિત્ર વન તથા પર્વતો, તીર્થસ્થાન તથા યજ્ઞશાલા એ સર્વ સ્વામી વિનાનાં છે. તેમાં કોઈ એકની માલિકી હોતી નથી. અર્થાત્ તે સર્વ સાર્વજનિક કહેવાય છે.

યદ્દદાતિ ગયાક્ષેત્રે પ્રભાસે પુષ્કરે તથા ।

પ્રયાગે નૈમિષારણ્યે સર્વમાનન્ત્યમશ્રુતે ॥ શંખ. સ્મૃં અં ૧૪-૨૭ ॥

અર્થ:—ગયા, પ્રભાસ, પુષ્કરારાજ, પ્રયાગ અને નૈમિષારણ્યમાં જે શ્રાદ્ધદાન કરવામાં આવે છે તેનું અનન્ત ફળ મળે છે.

ગંગાયમુનયોસ્તીરે પયોજ્યમરકંટકે ।

નર્મદાપાં ગયાતીરે સર્વમાનન્ત્યમશ્રુતે ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—ગંગા તથા યમુનાને તીરે, તથા પયોણ્ણી નામની નદીને તીરે, અમરકંટકમાં, નર્મદાને તીરે તથા ગયાતીરે જે શ્રાદ્ધ કરવામાં આવે છે તેનું પણ અનન્ત ફળ મળે છે.

વારાણસ્યાં કુરુક્ષેત્રે મૃગુતુંગે મહાલયે ।

સપ્તવૈષ્ણુપિકૂપે ચ તદપ્યક્ષયમુચ્યતે ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—કાશી, કુરુક્ષેત્ર, મૃગુતુંગ તીર્થ, મહાલય, સપ્તવૈષ્ણુ તથા ઋષિકૂપને તીરે પિતૃઓ નિમિત્ત જે શ્રાદ્ધ કરવામાં આવે છે તેનું પણ અક્ષય ફળ થાય છે.

સરિત્સમુદ્રતોયૈક્યે વાપીકૂપસરિચટે ।

દેવજુષ્ટે ચ સંપ્રાપ્તે દેશે શાન્તે મૃહાન્તરે ॥ પ્રજાં સ્મૃં શ્લોં ૫૩ ॥

ધાત્રીવિલ્વવટાશ્વત્યમુનિચૈત્યગજાન્વિનામ્ ।

શ્રાદ્ધં છાયામુ કર્તવ્યં પ્રાસાદાદૌ મહાવને ॥ ૫૪ ॥

અર્થ:—નદી અને સમુદ્રના સંગમ આગળ, વાવ, કુવા અને નદીને કિનારે, તથા દેવ-તાઓએ જેનું સેવન કર્યું હોય તેવા દિગ્માલયાદિમાં, તથા શાન્ત દેશમાં અને ઘરની અંદર, તથા આમળાનું વૃક્ષ, બિંદુવ, વડ, પીપળો, અગસ્ત્ય અથવા પ્રસિદ્ધ વૃક્ષની છાયામાં, તથા દેવ મંદિર તથા પર્વત અથવા મહા વનમાં શ્રાદ્ધ કરવું જોઈએ.

વૃક્ષાની છાયામાં શ્રાદ્ધ કરવાનું કહ્યું છે. તેથી સ્મશાન આદિ અપવિત્ર સ્થાનોમાં આવેલાં વૃક્ષની છાયામાં શ્રાદ્ધ નહીં કરવું જોઈએ. વળી—

મ્લેચ્છદેશે તથા રાત્રૌ સન્ધ્યાપાં ચ વિશેષતઃ ।

ન શ્રાદ્ધમાચરેત્પ્રાજ્ઞો મ્લેચ્છદેશે ન ચ વ્રજેત્ ॥ શંખ. સ્મૃં અં ૧૪-૩૦ ॥

અર્થ:—મ્લેચ્છોના દેશમાં, રાત્રિમાં, અને વિશેષ કરીને સન્ધ્યા સમયે, બુદ્ધિમાન મનુષ્યે શ્રાદ્ધ ન કરવું જોઈએ. અને મ્લેચ્છ દેશમાં તો જવું પણ ન જોઈએ.

ન ગૃહં ગૃહમિત્યાહુર્ગૃહિણી ગૃહમુચ્યતે ।

ગૃહે તિષ્ઠેતિ સા યાવત્તાવતીર્થમમં ગૃહમ્ ॥ પ્રજા૦, સ્મૃ૦ સ્ત્રી૦ ॥ ૫૫ ॥

અર્થ:—ખાલી ઘરનું નામ ઘર નથી, પરંતુ પત્ની જ ગૃહ કહેવાય છે. જ્યાંસુધી પત્ની ઘરમાં છે ત્યાંસુધી તે ઘર તીર્થ સમાન જ છે.

‘પત્ની પાકં યદા કુર્યાત્પુત્રઃ પુષ્પકુમાન્દરેત્ ।

કિં ગયાયાં યદિ શ્રાદ્ધં સ્વકાલે સ્વગૃહે મયેત્ ॥ ” ॥ ૫૬ ॥

અર્થ:—જો પોતાની પત્ની બોજન બનાવે અને પુત્ર પુષ્પ તથા કુશ આદિ સામગ્રી લાવે, તો સમય પર ઘરમાં જ શ્રાદ્ધ કરવામાં આવે તો શ્રાદ્ધને મટે ગયા જવાની શી જરૂર છે? અર્થાત્ વિશેષ આવશ્યકતા નથી. લાવ એવો છે કે જે કૃણ ગયામાં શ્રાદ્ધ કરવાથી મળે છે તે કૃણ ઘરમાં શ્રાદ્ધ કરવાથી પણ મળે છે.

સ્વગૌત્રા સુમગા નારી શ્રાતૃમર્તૃમૃતાન્વિતા ।

ગુરુશ્રૂણ્ણપણોપેતા પિત્રઘ્નં કર્તુમર્હતિ ॥ ” ॥ ૫૭ ॥

અર્થ:—પોતાના ગૌત્રની, તથા પતિના ઉપર પ્રેમ રાખનારી, તથા ભાઈ, પતિ અને પુત્ર વાળી, તથા શ્રાસુ સન્નરા આદિ શુદ્ધ જનોની મેથા કરનારી—એવી સ્ત્રી પિતૃએને મટે અન્ન બનાવવા લાયક છે. વળી—

આચાર્યાની માતૃલાની પિતૃમાતૃસ્વસા સ્વસા ।

પૃતા યવિચવાઃ કુર્યુઃ પિતૃપાકં મૃતા સ્તૃપા ॥ ” ॥ ૫૮ ॥

અર્થ:—આચાર્યની પત્ની, માત્રી, પિતા કે માતાની બેન, અથવા પોતાની બેન—એ સર્વ જે અવિધવા હોય તે શ્રાદ્ધનું અન્ન રંધે, અથવા પુત્રી કે પુત્રવધુ રંધે. વળી—

વહુમનાસ્તુ યા નાયોં શ્રાતૃવત્ય કુલોદ્ભવાઃ ।

પૃથ્વામત્પરિતોઽન્દાનાં યદિ વા ત્રિષવા અપિ ॥ ” ॥ ૫૯ ॥

પિતૃવ્યન્નાતૃજાયાથ માતરઃ પિતૃમાતરઃ ।

પાકં કુર્યુઃ સદા પિતૃયં મૃદુશીલા ન ગોત્રિણી ॥ ” ॥ ૬૦ ॥

અર્થ:—અહુ પ્રજ્ઞ વાળી, તથા જેને ભાઈ હોય તેવી, ઉત્તમ કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલી, પચાશ વર્ષથી અધિક જેની ઉંમર હોય તેવી વિધવા હોય છતાં પણ શ્રાદ્ધનું અન્ન રંધવાને મોજ્ય છે. તેમજ કાકા અને ભાઈની પત્ની તથા પોતાની માતા અથવા પિતાની માતા, તેમ પોતાના ગૌત્રની કામગીર સ્વભાવ વાળી સ્ત્રી પણ આ અન્ન રંધવાને લાયક છે.

સિતાદ્રવાસસા શુક્તા-મુક્તકેન્દ્રા નિકઠ્ઠચુકી ।

ઝિરોમ્નાના વ્યાધિના સ્ત્રી પાકં કુર્યાન્ન પૈતૃકમ્ ॥ ” ॥ ૬૧ ॥

અર્થ:—મહેઃ અને બીનું વસ્ત્ર પહેરેલી, માથાના વાળ છુટા હોય તેવી, ચોળી બહેણાં વિનાની, ઝિરોમ્નાન કરેલું હોય તથા ઝેળી સ્ત્રી શ્રાદ્ધનું બોજન ન બનાવે. (જે દેશમાં દશેશાં મહેઃ વસ્ત્ર વિના ધીર્મ વસ્ત્ર ન પહેરનાં હોય ત્યાંને માટે આ મહેઃ વસ્ત્રનો નિર્ણય નથી. પરંતુ જે દેશમાં મહેઃ વસ્ત્ર પહેરવાનો રિવાજ નથી ત્યાં તેવું વસ્ત્ર પહેરીને બોજન ન બનાવવું મહેઃએ એવો ભાવ છે તેવી રીતે જે દેશમાં મહેઃજન ઝિરોમ્નાન કરવાનો રિવાજ હોય ત્યાં પણ ઝિરોમ્નાનનો નિર્ણય ન અમરજો.) વળી—

ભ્રાતા પિતૃવ્યો ભ્રાતૃવ્યઃ સ્વસુઃ પુત્રઃ સ્વયં પચેત્ ।

પિત્રાહ્નં ચ સુતઃ શિષ્યો દૌહિત્રો દુહિતુઃ પતિઃ ॥ ૧૧ ॥ ૬૨ ॥

અર્થઃ—ભાઈ, પિતાનો ભાઈ, ભાઈનો પુત્ર, બેનનો પુત્ર, અથવા પેતાનો પુત્ર કે શિષ્ય, અથવા પુત્રોનો પુત્ર અથવા જમાઈ એ સર્વ પેતે આદતી રસોઈ જનાવી શકે છે. હવે આદતે યોગ્ય બ્રાહ્મણનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

શ્રોત્રિયાયૈવ દેયાનિ હવ્યકવ્યાનિ દાતુમિઃ ।

અર્હતપાય વિપાય તસ્મૈ દત્તં મહાફલમ્ ॥ મ. સ્મૃ. ૦. ૩-૧૮૨ ॥

અર્થઃ—વેદ ભણેલા બ્રાહ્મણને જ દેવ નિમિત્ત તથા પિતૃ નિમિત્ત ભોજન કરાવવું જોઈએ, કેમકે એવા અત્યંત પૂજ્ય બ્રાહ્મણને આપવાથી દાતાને મહાન્ ફલ થાય છે.

एकैकमपि विद्वांसं दैत्रे पित्र्ये च भोजयेत् ।

પુષ્કલં ફલમાપ્નોતિ નામન્ત્રજાન્વહુનપિ ॥ ૧૨ ॥ ૧૨૯ ॥

અર્થઃ—દેવતા તથા પિતૃઓના કાર્યમાં એક પણ વિદ્વાન્ બ્રાહ્મણને જમાવવાથી ધણું મોટું ફળ મળે છે. પરંતુ વેદ હીન અનેક બ્રાહ્મણોને ભોજન કરાવવાથી કંઈ પણ ફળ મળતુ નથી.

दूरादेव परीक्षेत ब्राह्मणं वेदपारगम् ।

તીર્થ તદ્વ્યવકવ્યાનાં મદાને સોડતિથિઃ સ્મૃતઃ ॥ ૧૩ ॥ ૧૩૦ ॥

અર્થઃ—વેદપારગ બ્રાહ્મણને દૂરથી જ શોધી લાવવો જોઈએ, કેમકે હવ્ય તથા હવ્ય આપવાને માટે તે તીર્થ સમાન (પવિત્ર) અવ્યાગત કહેવાય છે.

सहस्रं हि सहस्राणामनृचां यत्र भुञ्जते ।

एकस्तान्मन्त्रवित्प્રીતઃ સર્વાનર્હતિ ધર્મતઃ ॥ ૧૪ ॥ ૧૩૧ ॥

અર્થઃ—બ્રાહ્મમાં એક વેદ ભણેલા બ્રાહ્મણને ભોજન કરવવાથી એક લાખ વેદ હીન બ્રાહ્મણને જમાવવા સમાન ફળ છે.

ज्ञानोत्क्रष्टाय देयानि काव्यानि च हवींषि च ।

ન હિ હસ્તાવસગ્નિદ્વૌ રુધિરેણૈવ શુદ્ધયતઃ ॥ ૧૫ ॥ ૧૩૨ ॥

અર્થઃ—દેવનિમિત્ત હવ્ય અને પિતૃઓ નિમિત્ત જે કવ્ય તે જ્ઞાનમાં એક બ્રાહ્મણને આપવું જોઈએ, મૂર્ખોને નહીં; કેમકે રક્તથી બગડેલા હાથ રક્ત વડે સાફ થતા નથી.

यावतो ग्रसते ग्रासान्हव्यकव्येष्वमन्त्रवित् ।

તાવતો ગ્રસતે પ્રેત્ય દાસશૂલર્થયો ગુહાન્ ॥ ૧૬ ॥ ૧૩૩ ॥

અર્થઃ—વેદ નહીં જાણનાર બ્રાહ્મણ હવ્ય અને કવ્યના જેટલા ગ્રાસ ખાય છે, તેને મરી ગયા પછી તેટલા જ શૂલર્થ નામના તપેલા લોહના પિણ્ડ(ગુહ) ખાવા પડે છે.

ज्ञाननिष्ठा द्विजाः केचित्तपोनिष्ठास्तथाऽपरे ।

તપઃસ્વાધ્યાયનિષ્ઠાથ કર્મનિષ્ઠાસ્તથાઽપરે ॥ ૧૭ ॥ ૧૩૪ ॥

ज्ञाननिष्ठेषु कव्यानि प्रतिष्ठाप्यानि यत्नतઃ ।

હવ્યાનિ યથાન્યાયં સર્વેષ્વેત્ર ચતુર્થેષામપિ ॥ ૧૮ ॥ ૧૩૫ ॥

અર્થ:—પ્રાહણ્યોમાં કોઇ આત્મજ્ઞાની, કોઇ તપસ્વી, કોઇ તપ અને સ્વાધ્યાય કરનાર, અને કોઇ કર્મનિષ્ઠ (યજ્ઞદિ કર્મ કરનાર) હોય છે. તે ચાર પ્રકારના પ્રાહણ્યો મધ્યેથી પિતૃરે નિમિત્ત જે અન્ન (કવ્ય) છે તે આત્મજ્ઞાની પ્રાહણ્યોને જ આપવું જોઇએ, અને દેવ નિમિત્ત અન્ન (હવ્ય) ચારે પ્રકારના પ્રાહણ્યોને યથાયોગ્ય આપવું જોઇએ.

અથોત્રિયઃ પિતા यस્ય પુત્રઃ સ્યાદ્વેદપારગઃ ।

અથોત્રિયો વા પુત્રઃ સ્યાત્પિતા સ્યાદ્વેદપારગઃ॥

” ॥ ૧૩૬ ॥

જ્યાયાંસમનયોર્વિદ્યાધસ્ય સ્યાચ્છોત્રિયઃ પિતા ।

મન્ત્રસંપૂજનાર્થે તુ સત્કારમિતરોઽર્હતિ ॥

” ॥ ૧૩૭ ॥

અર્થ:—જે પ્રાહણ્યોનો પિતા વેદ રહિત છે અને પુત્ર વેદમાં પારંગત છે, અને જોનો પિતા તે વેદમાં પારંગત છે અને પુત્ર પોતે વેદ રહિત છે—તે બન્નેની મધ્યે જોનો પિતા ઓત્રિય છે તે ઓત્રિય છે. પરન્તુ વેદની પૂજાને (સત્કારને) માટે તે ઓત્રિય પિતાનો ઓત્રિય પુત્ર જ સત્કારને યોગ્ય છે.

યત્નેન મોજયેન્છાદ્વેદે બહુચં-વેદપારગમ્ ।

શાસ્ત્રાન્તરમથાધ્યયં છાન્દોગં તુ સમાપ્તિકમ્ ॥

” ॥ ૧૪૫ ॥

પ્રામાન્યતમો યસ્ય મુક્તીત આદ્યમર્ચિત ।

પિતૃણાં તસ્ય તૃપ્તિઃ સ્યાન્છાદ્યતી સામપૌરુષી ॥

” ॥ ૧૪૬ ॥

અર્થ:—ઋગ્વેદને સમાપ્ત કરેલા ઋગ્વેદીને, અને પોતાની શાખાને સમાપ્ત કરેલા યજુર્વેદીને, તથા સંપૂર્ણ સામવેદને જાણનાર સામવેદીને યત્ન પૂર્વક શ્રાદ્ધમાં ભોજન કરાવવું જોઇએ. જોના શ્રાદ્ધમાં આમાંથી કોઇ એક પણ પ્રાહણ્ય સત્કાર સહિત ભોજન કરે છે તેની સાત પેઢી તૃપ્ત થાય છે.

પ્રથમૈ પ્રથમઃ કલ્પઃ મદાને હવ્યકલ્પયોઃ ।

અનુકલ્પસ્ત્વયં જ્ઞેયઃ સદા સન્નિરજુષિતઃ ॥

” ॥ ૧૪૭ ॥

અર્થ:—હવ્ય તથા કવ્ય આપવાને માટે ઉપર કહેલા પ્રાહણ્ય મુખ્ય છે. તે નહીં મળતાં નીચે લખેલી વિધિ છે જેનું સંજ્ઞાનોએ કષેશાં અનુષ્ઠાન કર્યું છે.

માતામહં માતુલં ચ સ્વસ્રીયં શ્વશુરં શુરમ્ ।

દૌહિત્રં વિદુષતિં વન્ધુમત્કિમ્પાજયૌ ચ મોજયેત્ ।

” ॥ ૧૪૮ ॥

અર્થ:—ઉપર કહેલા પ્રાહણ્યો ન મળે તો માતામહ, મામા, ભાણેજ, શ્વશુર, શુર, પુત્રીનો પુત્ર, જમાઇ, બન્ધુ અર્થાત્ માસીનો પુત્ર અથવા ફાઇનો પુત્ર, સત્વિક તથા યજ્ઞ કરનાર પ્રાહણ્યોને શ્રાદ્ધમાં ભોજન કરાવે અને—

ન દ્રાક્ષ્યં પરીક્ષેત દૈને કર્મણિ ધર્મવિત્ ।

વિદ્યકર્મણિ તુ પ્રાપ્તે પરીક્ષેત પ્રયત્નતઃ ॥

” ॥ ૧૪૯ ॥

અર્થ:—ધર્મને જાણનાર મનુષ્યે દેવકાર્યમાં ઋગ્વેદને સમાપ્ત કરેલો ઋગ્વેદી છે, અથવા પોતાની શાખાનું અધ્યયન કરેલો યજુર્વેદી છે, અથવા સંપૂર્ણ સામવેદને જાણનાર છે કે કેમ તે વિશે પ્રાહણ્યોની બહુ પરીક્ષા ન કરવી, પરન્તુ સામાન્યરીતે જ કરે. અને વિદુર્ધર્મમાં તો યત્ન પૂર્વક પરીક્ષા કરવી.

અગ્નિઃ સર્વેષુ વેદેષુ સર્વમવચનેષુ ચ ।

શ્રોત્રિયાન્વયજાથૈવ ત્રિજ્ઞેયાઃ પશ્ચક્તિપાવનાઃ ॥ ૧૮૪ ॥

અર્થઃ—સર્વ વેદો જાણનાર બ્રાહ્મણોમાં જે અગ્નેસર (પ્રથમ દરજ્જાના) છે અને વેદના અર્થજ્ઞાનમાં પણ શ્રેષ્ઠ છે અને વેદનું અધ્યયન કરનારના કુલમાં ઉત્પન્ન થયા છે એવા બ્રાહ્મણોને પંક્તિ પાવન અર્થાત્ પંક્તિને પાવન કરનાર જાણવા.

ત્રિણાચિકેતઃ પશ્ચાગ્નિસ્ત્રિપુર્ણઃ પદંગવિત્ ।

બ્રહ્મવેયાત્મસન્તાનો જ્યેષ્ઠસામગ એવ ચ ॥ ૧૮૫ ॥

વેદાર્થવિત્ પ્રવક્તા ચ બ્રહ્મચારી સદ્વ્રદઃ ।

શતાયુથૈવ ત્રિજ્ઞેયા બ્રાહ્મણાઃ પંક્તિપાવના ॥ ૧૮૬ ॥

અર્થઃ—અને જે યજુર્વેદના ત્રિણાચિકેત નામના ભાગને ભણ્યો હોય, પંચાગ્નિવાળો હોય, તથા ઋગ્વેદ અને યજુર્વેદના ત્રિસુપણું નામનો ભાગ ભણેલો હોય, તથા વેદનાં છ અંગોને જાણનાર હોય, તથા બ્રાહ્મણ વવાહથી વિવાહિત થયેલી સ્ત્રીનો પુત્ર હોય, તથા સામવેદના આરણ્યક ભાગનું ગાયન કરનાર હોય, તથા વેદના અર્થને જાણતો હોય, તથા પંક્તિ હોય, બ્રહ્મચારી હોય, અહુ દાની હોય, અને સો વર્ષની ઉપરનો હોય તેમાંના કોઈએક ગુણવાળો બ્રાહ્મણ પંક્તિપાવન કહેવાય છે. (જે પંક્તિમાં આચારહીન મનુષ્ય એસવાથી પંક્તિની અશુદ્ધિ થઈ હોય તેથી પંક્તિમાં પૂર્વોક્ત ગુણવાળો એક બ્રાહ્મણ એસે તો તે પંક્તિ પવિત્ર થાય છે. માટે તેવા બ્રાહ્મણને પંક્તિપાવન કહે છે. આવા પંક્તિપાવનનાં લક્ષણ વાળા બ્રાહ્મણને આદ્યાદિ કર્મમાં ભોજન કરાવવું તે અત્યન્ત શ્રેષ્ઠ છે.

વળી યાતુવદ્ધ્ય આદિ ઋષિલોકે પણ આદ્યને માટે યોગ્ય બ્રાહ્મણોનો નિર્ણય કર્યો છે.

અગ્નિઃ સર્વેષુ વેદેષુ શ્રોત્રિયો બ્રહ્મવિદ્યુવા ।

વેદાર્થવિજ્ઞેયેષ્ઠસામા ત્રિમધુસ્ત્રિપુર્ણક ॥ યા૦ સ્મૃ. અ૦ ૧-૨૧૯ ॥

સ્વસ્ત્રીયઃ કૃત્વિગ્ જામાત્યાજ્યશ્ચરમાતુલાઃ ।

ત્રિણાચિકેતદૌદિત્રિણિપ્યસંવન્ધિવાન્ધવાઃ ॥ ૨૨૭ ॥

જાનનિષ્ઠાસ્તપોનિષ્ઠાઃ પશ્ચાગ્નિર્બ્રહ્મચારિણઃ ।

પિતૃમાતૃપરાશ્ચૈવ બ્રાહ્મણાઃ શ્રાદ્ધસંપદે ॥ ૨૨૧ ॥

અર્થઃ—સર્વ વેદોને જાણનારમાં જે અગ્નેસર અર્થાત્ પહેલા દરજ્જાના હોય, શ્રોત્રિય, બ્રહ્મચારી, યુવાન, વેદના અર્થને જાણનાર, જ્યેષ્ઠસામ નામના વેદ ભાગને ભણેલો, ઋગ્વેદનો ત્રિમધુભાગ અને ઋગ્વેદ અને યજુર્વેદનો ત્રિસુપણું ભાગ ભણેલો હોય (૨૧૯), તથા ભાણેજ, કૃત્વિગ્, જમાત, યજ કરાવવા યોગ્ય, અસર, મામા, યજુર્વેદના ત્રિણાચિકેત નામનો ભાગ ભણેલો, પુત્રીનો પુત્ર, શિષ્ય સંબન્ધી, તથા આન્ધવ (૨૨૦), તથા જાનનિષ્ઠાવાળો, તપસ્વી, પંચાગ્નિવાળો, બ્રહ્મચારી, અને માતા પિતાનો ભક્ત આદિ બ્રાહ્મણ શ્રાદ્ધને સફળ કરનારા છે.

ભોજયેદ્યોગિનં પૂર્વં તત્ત્વજાનરતં પરમ્ ।

અભામે નૈષ્ઠિકં દાન્તપ્રપક્વર્વાણકન્તુ વા ॥ ૩૩૦ સ્મૃ. અ૦ ૪-૬ ॥

તદલાભે ગૃહસ્થં મુમુક્ષું સંગવર્જિતમ્ ।

સર્વાન્નાભે સાધકં વા ગૃહસ્થં વાપિ ભોજયેત્ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—પ્રથમ યોગીને, પછી તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસમાં તત્પર હોય તેને જમાડવો. તે બંને ન મળે તો નિતેન્દ્રિય બ્રહ્મચારીને, અથવા ઉપકુર્વાણક બ્રહ્મચારીને જમાડવો (૯). અને તે પણ ન મળે તો મુમુક્ષુ અને મંચથી રહિત ગૃહસ્થને બોળવું કરાવવું જોઈએ. અને તે સર્વના અભાવે સાધક ગૃહસ્થને પણ જમાડવો જોઈએ. (૧૦). ૪૧ી—

યત્ર વેદાસ્તપો યત્ર યત્ર વૃત્તં દ્વિજાગ્રજે ।

પિતૃશ્રાદ્ધેષુ તં યત્નાદ્વિદ્યાન્વિષં સમર્ચયેત્ ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—વિદ્વાનને ઉચિત છે કે જે બ્રાહ્મણમાં વેદ તથા તપ તથા સદાચાર હોય તેનો પિતૃ-શ્રાદ્ધમાં મત્કાર કરવો.

કૃત્યેકલ્પસ્તિજીવી યો મક્તો માત્રાદિકેષુ ચ ।

પદ્મકર્મનિરતઃ પૂજ્યો હવ્યકલ્પેષુ સર્વદા ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—જે બ્રાહ્મણ કેવલ ખેતી કરીને જ શ્રવિકા ચલાવે છે, માતાપિતાનો ભક્ત છે, અને બ્રાહ્મણોને માટે વિધાન કરેલાં પદ્મકર્મમાં તત્પર છે તે હમેશાં દેવકર્મ અને પિતૃ-કર્મમાં પૂજ્ય છે.

છન્દોગં ભોજયેચ્છ્રાદ્ધે વૈશ્વદેવે તુ ગૃહ્તુચમ્ ।

શાન્તિકર્મણિ ચાધ્વર્યું સ્વરકર્મણ્યધર્વણમ્ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં વિશેષ કરીને સામવેદ બાલુનારને, તથા વૈશ્વદેવમાં ઋગ્વેદના જ્ઞાનાને, અને શાન્તિકર્મમાં યજુર્વેદના વિદ્વાનને, અને કોષ્ટ કલ્પિત અગ્નિચારાદિ કર્મમાં અથર્વવેદ બાલુનારને બોળવું કરાવવું જોઈએ.

ધ્યાનનિષ્ઠાય દાતવ્યં સાનુક્રોશાય ધીમતે ।

યતિં વા બાલસ્થિલ્યં વા ભોજયેચ્છ્રાદ્ધકર્મણિ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—ધ્યાનનિષ્ઠ, દયાશુ અને શુદ્ધિમાન પ્રતિ, અથવા યતિ (મન્યાસી) અથવા બાલ-પિતૃને શ્રાદ્ધમાં બોળવું કરાવવું જોઈએ.

વાનપ્રસ્થાય કુર્વાણઃ પૂજામાત્રેણ તુલ્યતે ।

ગૃહસ્થં ભોજયેષ્વસ્તુ વિશ્વદેવાશ્ચ પૂજિતાઃ ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં વાનપ્રસ્થની પૂજા માત્ર કરવાથી પિતૃઓ પ્રસન્ન થાય છે, અને જેઓ ગૃહસ્થને જમાડે છે તેમણે વિશ્વદેવોનું પૂજન કર્યું એમ સમજવું. (કૃતુ, દક્ષ, વસુ, સત્ય, કામ, કાલ, ધૃતિ, રાચન, માદવ, પુરુષા-એ શ્રાદ્ધદેવનાં નામ વિશ્વદેવ છે.)

વાનપ્રસ્થેન કૃપયો ચાલસ્થિલ્યૈઃ પુરન્દરઃ ।

યતીનાં તુ કૃતા પૂજા સાક્ષાદ્બ્રહ્મા તુ પૂજિતઃ ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—વાનપ્રસ્થની પૂજાથી ઋષિઓ, અને બાલપિતૃના પૂજનથી મન્દ્ર પ્રસન્ન થાય છે, અને સંન્યાસીના પૂજનથી સાક્ષાત્ બ્રહ્માનું પૂજન થાય છે અર્થાત્ તેથી સાક્ષાત્ બ્રહ્મા પ્રસન્ન થાય છે. (વાનપ્રસ્થાચરિતો ભદ્ર બ્રાહ્મણ છે તે આગળ કહ્યું.)

‘સંસારસ્ત્વાશ્રમાઃ પૂજ્યાઃ શ્રાદ્ધે દૈવે તથૈવ ચ ॥ ” ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે ચારે પ્રકારના આશ્રમને યોગ્ય સદાચારી મનુષ્ય શ્રાદ્ધમાં તથા દેવતા નિમિત્ત યજ્ઞાદિ કર્મમાં પૂજવી યોગ્ય છે.

ભિક્ષાર્યમાગતાંશ્ચાપિ કાલેન સંયતાન્યતીન્ ॥ બ્ર. પુ. અ. ૨૨૦-૧૦૯ ॥

ભોજયેત્પ્રણિપાતાચૈઃ પ્રસાદ્ય યતમાનસઃ ।

યોગિનશ્ચ તથા શ્રાદ્ધે ભોજનીયા વિપશ્ચિતા ॥ ” ॥ ૮૧૦ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધને સમયે ભિક્ષાને માટે આવેલા સંન્યાસીને પણ નમસ્કારદિથી પ્રસન્ન કરીને એકાદ્ય ચિત્તે ભોજન કરાવવું જોઈએ. તેમ વિવેકી મનુષ્યે શ્રાદ્ધમાં યોગિઓને વિશેષ કરીને ભોજન કરાવવું જોઈએ.

યોગધારા હિ પિતરસ્તસ્માત્તાનપૂજયેત્સદા ।

બ્રાહ્મણાનાં સહસ્રાણિ, એકો યોગી ભવેદ્યદિ ॥ ” ॥ ૧૧૧ ॥

યજમાનં ચ ભોક્તૃશ્ચ નૌરિવામ્મસિ તારંયેત્ ॥ ” ॥ ૧૧૨ ॥

અર્થ:—પિતૃઓ યોગને ધારણ કરનારા છે. તેથી યોગી લોકોનું હમેશાં પૂજન કરવું. હજારો બ્રાહ્મણોની મધ્યમાં જે એક યોગી હોય તો તે યજમાન તથા શ્રાદ્ધમાં જમનારને પણ, જેમ નૌકા મનુષ્યને જલની પાર કરે છે તેમ, સંસારસાગરની પાર કરે છે.

‘હવે શ્રાદ્ધને ‘અયોગ્ય બ્રાહ્મણનું નિષ્પણ કરવામાં આવે-છે.

‘ન શ્રાદ્ધે ‘ભોજયેન્મિત્રં ધનૈઃ કાર્યોઽસ્ય સંગ્રહઃ ।

‘નારિં ન મિત્રં યં વિદ્યાત્તં શ્રાદ્ધે ભોજયેદ્ દ્વિજમ્ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૩-૧૩૮ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં મિત્રને નહીં જમાડવો. અન્ય પ્રકારે ધન આપીને મિત્રને મિત્રતા ખતાવવી. અને જે શત્રુ અથવા મિત્ર નથી એવા બ્રાહ્મણને શ્રાદ્ધમાં ભોજન કરાવવું જોઈએ.

‘યસ્ય મિત્રપધાનાનિ શ્રાદ્ધાનિ ચ હર્વીંપિ ચ ।

‘તસ્ય પ્રેત્ય ફલં નાસ્તિ શ્રાદ્ધેષુ ચ હર્વિઃપુ ચ ॥ ” ॥ ૧૩૯ ॥

અર્થ:—જેના શ્રાદ્ધમાં કે યજ્ઞમાં મુખ્યત્વે કરીને મિત્રજ ભોજન કરે છે તેને પરલોકમાં શ્રાદ્ધ અને યજ્ઞનું ફળ મળતું નથી.

યયેરિણે યીજમુપ્ત્વા ન વપ્તા લભતે ફલમ્ ।

તથાઽનૃચે હર્વિર્દત્વા ન દાતા લભતે ફલમ્ ॥ ” ॥ ૧૪૨ ॥

અર્થ:—જેમ ઉપર ભૂમિ(દરિણ)માં બીજ વાવવાથી વાવનાર મનુષ્યને કાંઈ પણ ફળ મળતું નથી, તેમ વેદહીન બ્રાહ્મણને શ્રાદ્ધમાં ભોજન કરાવવાથી દાતાને કાંઈ ફળ મળતું નથી.

યે સ્તેનપતિત્ત્વોવા યે ચ નાસ્તિકૃત્તયઃ ।

તાન્હવ્યકવ્યયોર્વિપ્રાનનર્હાન્મનુરવ્રવીત્ ॥ ” ॥ ૧૫૦ ॥

અર્થ:—ચોર, પતિન, નપુસક અથવા નાસ્તિક બ્રાહ્મણ દેવકાર્ય અથવા પિતૃકાર્યમાં જમાડવા યોગ્ય નથી એમ મનુ લખવાને કાર્ય છે.

જટિલં ચાનશ્રીયાનં દુર્વલં કિત્તવં તથા ।

યાજયન્તિ ચ યે પૂર્ગાસ્તાંશ્ચ શ્રાદ્ધે ન ભોજયેત્ ॥ ” ॥ ૧૫૧ ॥

અર્થ:—જટાધારી, તથા વેદનું અધ્યયન નહીં કરનાર, તથા રાગાદિ નિમિત્તથી કુર્બલ થયેલા, તથા બુઝારી, અને જે બહુ લોકો (પૂજ) ને યત્ન કરાવતા હોય તેવા બ્રાહ્મણને પણ શ્રાદ્ધમાં ભોગ્યન કરાવવું નહીં.

ચિકિત્સકાન્દેવલકાન્યાંસચિક્રિયિણસ્તથા ।

વિપણેન ચ જીવન્તો વૃજ્યાઃ સ્યુર્હવ્યકવ્યયોઃ ॥ ૧૫૨ ॥

અર્થ:—વૈદ્ય, તથા ધન લાઇને દેવના પૂજારી બનેલા, માંસ વેચનાર, વ્યાપારથી જીવન ચલાવનાર એ સર્વને દેવ તથા પિતા કાર્યમાં પરિત્યાગ કરવા બોધ્યો.

પ્રેખ્યો ગ્રામસ્ય રાજ્ઞશ્ચ કુનસી ડ્યાવદન્તકઃ ।

પ્રતિરોદ્ધા ગુરોશ્ચૈવ ત્યક્તાગ્રિવાર્ધુપિસ્તથા ॥ ૧૫૩ ॥

અર્થ:—ગામનો સેવક એટલે કોઈ પરગામ જનાર હોય અથવા ગામની કોઈ સેવા કરવાની હોય ત્યારે સાથે જનાર અથવા તે કાર્ય કરનાર, તથા રાજાનો સેવક, તથા કુનખી અર્થાત્ કોઈ રાગથી નબળા અરાબ થયેલા હોય, કાળા દાંતવાળો, ગુરનો વિરોધી, તથા જેણે અગ્નિહોત્રનો ત્યાગ કરેલો હોય તથા વ્યાજ લેનાર,

યક્ષ્મી ચ પશુપાલશ્ચ પરિવેત્તા નિરાકૃતિઃ ।

બ્રહ્મહિદ્ પરિવિત્તિશ્ચ ગણાન્તર એવ ચ ॥ ૧૫૪ ॥

અર્થ:—તથા ક્ષયરોગી, તથા પશુપાલનો ધધો કરનાર, મોટા ભાઈ અવિવાહિત હોવા છતાં વિવાહ કરનાર નાનો ભાઈ, તથા પંચમહાયત્ર નહીં કરનાર (નિરાકૃતિ), બ્રાહ્મણો ઉપર દ્રવ્ય કરનાર, નાના ભાઈનો વિવાહ થતાં અવિવાહિત મોટા ભાઈ (પરિવિત્તિ), તથા બહુ લોકો પાસેથી એકલા દરેલા ધનથી નિર્વાહ ચલાવનાર,

કુશોલબોડ્વકીર્ણીં ચ વૃષલીપતિરેવ ચ ।

પૌનર્ધવશ્ચ કાળશ્ચ યસ્ય ચોપપતિર્ગૃહે ॥ ૧૫૫ ॥

અર્થ:—તથા નટ, અવગ્રીર્ણી અર્થાત્ બહુઅર્થાત્રમી બહુચારી જેણે સ્ત્રીના સંસર્ગથી બહુઅર્થને નષ્ટ કર્યું છે તે, તથા શરીરનો પતિ, પુનર્જ્ઞ સ્ત્રીનો પુત્ર, તથા કાણો, તથા જેની પત્નીને ખીન્ને ઉપપતિ (ગર) હોય એમાંના કોઈને પણ શ્રાદ્ધમાં નહીં બોલાવવા બોધ્યો. તેમજ—

મૃતકાધ્યાપકો યશ્ચ મૃતકાધ્યાપિતસ્તથા ।

શૂદ્રશિષ્યો ગુરુશ્ચૈવ વામ્નુદુઃ કુન્દગોલકૌ ॥ ૧૫૬ ॥

અર્થ:—વેતન લાઇને બાણાવનાર, વેતન આપીને બાણનાર, શૂદ્રનો શિષ્ય તથા ગુર, હમેશાં કંઠોર વચન બોલનાર, તથા કુપ્ત અને ગોલક, (પિતા જીવતો છતાં જનરથી ઉત્પન્ન થયેલો પુત્ર કુપ્ત કહેવાય છે, અને પિતા મરી ગયા પછી જનરથી ઉત્પન્ન થયેલો પુત્ર ગોલક કહેવાય છે,)

અકારણપરિત્યક્તા માતાપિતૃર્ગુરોસ્તથા ।

બ્રાહ્મૈર્યૈર્નૈશ્ચ સંવન્ધૈઃ સંયોગં પતિર્તૈર્ગતઃ ॥ ૧૫૭ ॥

અર્થ:—માતા, પિતા અને ગુરનો વિના કારણ ત્યાગ કરનાર (પરિત્યક્તા), તથા અધ્યયન કરવામાં તથા વિવાહ દ્વારા જેને પતિનોની સાથે સંબન્ધ થયો તેવા બ્રાહ્મણને પણ શ્રાદ્ધમાં બોલાવવા નહીં બોધ્યો.

અગારદાહી ગરદઃ કુણ્ડાશી સોમવિક્રયી ।

સંમુદ્રપાયી બન્દી ચ તૈલિકઃ કૂટચારકઃ ॥

॥ ૧૫૮ ॥

અર્થઃ—કેાઈના ધરને અગ્નિ લગાડનાર, કાછને ઝેર દેનાર, પતિ જીવતો છતાં ગર-કર્મથી ઉત્પન્ન થયેલા પુત્રનું અન્ન ખાનાર, સોમકલાને વેચનાર, સમુદ્રયાત્રા કરનાર, રાત્ર આદિની સ્તુતિ કરનાર, તેલી-તલને પીણીને તેલ કાઢનાર, તેલ અને લોખ આદિમાં કપટ કરનાર, તથા

પિત્રા વિવદમાનશ્ચ કિતવો મધપસ્તથા ।

પાપરોગ્યમિસ્તશ્ચ દામ્ભિકો રસવિક્રયી ॥

॥ ૧૫૯ ॥

અર્થઃ—પિતાની સાથે ઝડપે કરનાર, જુગારી, દારૂ પીનાર, કુશાદિ પાપરોગવાળો, દોષવાળો, દાંભિક, કાછપણુ પ્રકારનો રસ વેચનાર, (પોતે જુગાર ન રમતો હોય છતાં બીજાને રમણતો હોય તેને આદી કિતવ કહ્યો છે), તથા

ઘનુઃશરાણાં કર્તા ચ યથાગ્રે દિધિપૂપતિઃ ।

મિત્રધુગ્ ધૂતવૃત્તિશ્ચ પુત્રાચાર્ય તયૈવ ચ ॥

॥ ૧૬૦ ॥

અર્થઃ—ઘનુષ્ તથા બાણુ બનાવનાર, દિધિપૂપતિ, મિત્રનું અનિષ્ટ કરનાર, જુગાર રમીને જીવિકા અકાવનાર, પુત્રને પઢાવનાર પિતા, (મોટી બેનનો વિવાહ ન થયો હોવા છતાં બે માની બેનનો વિવાહ થાય તેને અગ્રેદિધિપૂઃ કહે છે. તેના પતિનું નામ દિધિપૂપતિ છે), તથા—

આતુર્મૃતસ્ય માર્યાયાં યોડનુરજ્યેત કામતઃ ।

ધર્મેણાપિ નિયુક્તાયાં સ જ્ઞેયો દિધિપૂપતિઃ ॥ મ૦ સ્મ૦ અં ૩-૧૭૩ ॥

અર્થઃ—મરેલા બાઈની પત્ની ધર્મથી નિયુક્ત હોવા છતાં તેમાં જે રાગથી પ્રવૃત્ત થાય છે તેને દિધિપૂપતિ કહે છે. આ બંને પ્રકારના દિધિપૂપતિ આદ્યમાં બોજન કરાવવા યોગ્ય નથી.

આમરી ગણ્ડમાલી ચ મ્વિઙ્ગથો પિથુનસ્તથા ।

ઉન્મત્તોઽન્ધશ્ચ વ્રજ્યાઃ સ્યુર્વેદનિન્દક એવ ચ ॥

॥ ૧૬૧ ॥

અર્થઃ—તેમજ મૂઠી રાગવાળા, કંડમાળના રાગવાળા, સફેદ કાઠવાળા, આડીચુગલી કરનાર, ઉન્માદવાળા, અન્ધ તથા વેદનિન્દક એ સર્વ આદ્ય આદ્યમાં બોજાવવા યોગ્ય નથી.

હસ્તિગોઽશ્વોઽપ્તદમકો નક્ષત્રૈર્યથ જીવતિ ।

પક્ષિણાં પોષકો યથા યુદ્ધાચાર્યસ્તથૈવ ચ ॥

॥ ૧૬૨ ॥

અર્થઃ—હાથી, બળદ, ઘોડા, અને ઉડતે શિક્ષણ આપી જીવતા અકાવનાર, ન્યોતિપ્થી જીવન ચલાવનાર, કીડાને મારે પક્ષી આદિને પાંચમાં રાખી પોષણ કરનાર, શસ્ત્રવિદ્યાનો ઉપદેશ કરનાર, તથા

સ્ત્રોતસાં મેદકો યથા તેષાં ચાવરણે સ્તઃ ।

ગૃહસંવેશકો દૂતો વૃક્ષરોપક એવ ચ ॥

॥ ૧૬૩ ॥

અર્થ:—એક જગા તરફ વહેતા જળના બંધને તોડી ખીજ સ્થળ તરફ લઇ જનાર, તથા જળના પ્રવાહને રોકનાર, વાસ્તુવિદ્યાથી જીવન ચલાવનાર, દૂત, તથા પગાર લઇને વૃક્ષ રોપવાનું કામ કરનાર (ધર્મને માટે રોપનાર નહીં), તથા .

શ્વક્રોડો રથેનજીવી ચ કન્યાદૂપક एव च ।

હિંસ્રો વૃષલઘ્નત્તિથ ગણાનાં ચૈવ યાજકઃ ॥ ૧૬૪ ॥

અર્થ:—હીંસ્રને ચાટે કૂતરાને પાળનાર, બાજ પક્ષીને રાખી જીવિકા ચલાવનાર, કન્યાની સાથે સમાગમ કરનાર, હિંસ્ર કરનાર, શૂદ્રવૃત્તિવાળો તથા વિનાયક આદિ ગણોના યજ્ઞ કરનાર બ્રાહ્મણને પણ શ્રાદ્ધમાં નહીં બોલાવવો જોઇએ. વળી—

આચારહોનઃ ક્ષીવશ્ચ નિત્યં યાચનકસ્તથા ।

કૃપિજીવી શ્લેષદી ચ સદ્ગિર્નિન્દિત एव च ॥ ૧૬૫ ॥

અર્થ:—આચાર રહિત, ધર્મકાર્યમાં ઉત્સાહરહિત, રાજ રાજ યાચના કરીને ખીજને ઉદ્દેગ કગવનાર, ખેતીથી જીવન ચલાવનાર, હાથીના જેવા પગવાળો (રાગી), તથા સત્પુરુષોથી નિન્દિત થયેલો, તથા

ઔરશ્ચિક્રોમાહિપઃ પરપૂર્વાપતિસ્તથા ।

પ્રેતનિર્યાતકૃથૈવ વર્જનીયાઃ પ્રયત્નતઃ ॥ ૧૬૬ ॥

અર્થ:—ઘેડા બકરાં પાળનાર, તથા બેસો પાળનાર, તથા એક મનુષ્ય સાથે પરણેલી સ્ત્રીની સાથે વિવાદ કરનાર, તથા પૈસા લેઇને મઠાને ઉઠાવનાર, આ સર્વને શ્રાદ્ધમાં પ્રયત્ન પૂર્વક નહીં બોલાવવા.

યથ વેદસ્ય વેદી ચ વિચ્છિદ્રેત ત્રિપૂરુપમ્ ।

સ ચૈ દુર્બોક્ષણો જ્ઞેયઃ શ્રાદ્ધાદૌ ન કદાચન ॥ ઉશંસ્મંજં ૪-૧૯, ૨૦ ॥

અર્થ:—જે બ્રાહ્મણની ત્રણ પેઢીથી વેદ બાજવા તથા યજ્ઞ કરવા છૂટી ગયા છે તેને દુર્બોક્ષણ બાજવો. અર્થાત્ તે પણ નિન્દિત છે અને તેને પણ શ્રાદ્ધાદિ કર્મમાં કદાપિ ન બોલાવવો જોઇએ.

અનાશ્રમી દ્વિજો યઃ સ્યાદાશ્રમી વા નિરર્થકઃ ।

મિથ્યાશ્રમી ચ તે વિમા વિજ્ઞેયાઃ પંક્તિદૂપકાઃ ॥ કું ૫૦ અં ૨૧-૩૪ ॥

અર્થ:—જે કોઈ પણ આશ્રમ રહિત હોય અર્થાત્ બ્રહ્મચર્યાદિ આશ્રમ નિયમપૂર્વક જેણે માળ્યા ન હોય, અથવા બ્રહ્મચર્ય સ્વીકાર કર્યા વિના વિવાહ કર્યો. હોય અથવા બ્રહ્મચર્યાદિ ક્રમથી વિવાદ કરી ગૃહસ્થાશ્રમ ગ્રહણ કર્યો હોય છતાં થોડા સમય બાદ પત્ની મરી ગયા છતાં વાનપ્રસ્થ અને મન્યાસાશ્રમ ધારણ કર્યા ન હોય, પરન્તુ વિધુર રહ્યો હોય, તે સર્વ અનાશ્રમી કહેવાય છે. એવો અનાશ્રમી બ્રાહ્મણ, તથા આશ્રમી હોવા છતાં આશ્રમનો કોઈ ધર્મ પાળતો ન હોય, તથા નિરર્થક આશ્રમને સ્વીકાર્યો હોય અર્થાત્ આશ્રમના બહાનાથી આડંબર કરતો હોય, તેવો બ્રાહ્મણ પંક્તિદૂપક કહેવાય છે. અર્થાત્ જે તે પંક્તિમાં ભોજન કરવાને ખેસે તો સર્વ પંક્તિ અપવિત્ર થાય છે.

વ્રતસ્યમપિ દૌહિત્રં શ્રાદ્ધં યત્નેન યોજયેત્ ।

કૃતપં ચાસને દયાત્તિલૈશ્વ વિકિરેન્મહીમ્ ॥ મં ૨૦ અં ૩-૨૩૪

અર્થ:—અહ્યર્થ પ્રતમાં સ્થિત પોતાની પુત્રીના પુત્રને શ્રાદ્ધમાં યત્નથી જમાડવો જોઈએ. અને આસનને માટે નેપાલી કાંચળા આપવી જોઈએ, અને શ્રાદ્ધના સ્થાનમાં તલ વેરવા જોઈએ.

ત્રીણિ શ્રાદ્ધે પવિત્રાણિ દૌહિત્રઃ કુતપસ્તિલાઃ ।

ત્રીણિ ચાત્ર પ્રશંસન્તિ શૌચમક્રોધમત્વરામ્ ॥ ૨૩૬ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં પુત્રીનો પુત્ર, કાંચળા અને તલ એ ત્રણ પરમ પવિત્ર છે. તેમજ પવિત્રતા રાખવી, ક્રોધ ન કરવો અને ઉતાવળ ન કરવી એ ત્રણની શ્રાદ્ધમાં પ્રશંસા કરે છે. શ્રાદ્ધ કરનારમાં પવિત્ર રહેવું આદિ ત્રણ ગુણો હોય તો શ્રાદ્ધનું પૂર્ણ ફળ મળે છે એવો ભાવ છે.

બ્રાહ્મણં મિશ્રુકં વાપિ મોજનાયંનુપસ્થિતમ્ ।

બ્રાહ્મણૈરભ્યનુજ્ઞાતઃ શક્તિતઃ મતિપૂજયેત્ ॥ ૨૩૭ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં ભોજનની વખતે જો કોઈ બ્રાહ્મણ અતિથિ રૂપે આવ્યો હોય અથવા કોઈ મિશ્રુક ભિક્ષાને માટે આવ્યો હોય તો નિમન્ત્રણ કરેલા બ્રાહ્મણોની આદા લઈને પોતાની શક્તિ અનુસાર તેનો પણ ભોજન અતે ભિક્ષાથી સત્કાર કરવો.

હવે શ્રાદ્ધમાં નિષેધ કરેલી વસ્તુનું સામાન્ય રીતે વિવેચન કરવામાં આવે છે.

ચઢાલશ્ચ વરાહશ્ચ કુક્કુઃ શ્વા તથૈવ ચ ।

રજસ્વલા ચ પન્થશ્ચ નૈક્ષેરન્નક્ષતો દ્વિજાન્ ॥ ૨૩૮ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં ભોજન કરતા બ્રાહ્મણોને ચણકાં, સુઅર, મરધું, કૂતરું, તથા રજસ્વલા સ્ત્રી અને નપુંસક ઇત્યાદિ દેખે નહીં. કારણ કે—

હોમે પ્રદાને મોજ્યૈ ચ યદંભિરભિવીક્ષ્યતે ।

દૈવે કર્મણે પિઙ્ગ્યૈ વા તદ્ગચ્છત્રયયાતથમ્ ॥ ૨૪૦ ॥

અર્થ:—જો હોમ, દાન, ભોજન, અથવા કોઈ દેવ અને પિતૃના કાર્યમાં ચણકાદિ દેખે તો તે નિષ્ફલ જાય છે.

ઘ્રાણેન મૂકરો હન્તિ પક્ષવાતેન કુત્તકુટઃ ।

શ્વા તુ દૃષ્ટિનિપાતેન સ્પર્શનાવરવર્ણજઃ ॥ ૨૪૧ ॥

અર્થ:—સુઅરના કુંઘવાથી, મરધાની પાંખની હવાથી, કૂતરાની દૃષ્ટિ પડવાથી અને નીચ જાતિના સ્પર્શથી શ્રાદ્ધાદિનું અન્ન અપવિત્ર થાય છે.

સ્વજ્ઞો વા યદિ વા કાળો-દાતુઃ પ્રેખ્યોઽપિ વા મયેત્ ।

હીનતિરિક્તગાત્રો વા તંમપ્યપનયેત્ પુનઃ ॥ ૨૪૨ ॥

અર્થ:—જો કોઈ લંગડો, કાણો, અંગ રહિત અથવા અધિક અંગવાળો, અથવા શ્રાદ્ધ કરનારનો શ્વર સેવક હોય તોપણ તે સર્વને શ્રાદ્ધના સ્થાનમાંથી હટાવી દેવા જોઈએ.

આપસેન તુ પાત્રેણ યદન્નમુપદીયતે ।

શ્વાનવિઘ્નાસમં મુંક્તે દાતા ચ નરકં વ્રજેત્ ॥ અત્રિ૦ સં૦ ૪૦, ૧૫૩ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં લોહાના પાત્ર વડે પીરસવાથી તે અન્ન ખાનારને માટે દૂતરાની વિધા સમાન છે. અને ભોજન કરાવનાર દાતા નરકમાં જાય છે.

इतरेण तु पात्रेण दीपमानं विचक्षणः ।

न दद्याद्दामदस्तेन आयसेन कदाचन ॥

॥ ૧૫૪ ॥

અર્થ:—લોહા સિવાય અન્ય જાતના પાત્રથી પીરસવામાં આવે તોપણ કાયા હાથે અથવા લોહાનો તાવેતો આદિ વડે પણ પીરસવું નહીં જોઈએ.

मृन्मयेषु च पात्रेषु यः श्राद्धे भोजयेत्पितॄन् ।

अन्नदाता च भोक्ता च तावेव नरकं व्रजेत् ॥

॥ ૧૫૫ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધ વખતે બ્રાહ્મણને જો માટીના પાત્રમાં જુભાડે તો તે દાતા તથા ભોજન કરનાર બને નરકમાં પડે છે.

अमावे मृन्मये दद्यादनुज्ञातस्तु तैर्द्विजैः ।

तेषां वचः प्रमाणं स्यादृतं चानृतमेव च ॥

અર્થ:—જો ભોજન કરાવવાને બીજું કાંઈ પાત્ર ન હોય તો બ્રાહ્મણની આજ્ઞા લઈને માટીના પાત્રમાં પણ ભોજન કરાવે, કેમકે તેમનું વચન જ પ્રમાણ રૂપ છે. સત્ય અથવા મિથ્યા થવું તે બ્રાહ્મણના વચનને અનુસાર બને છે.

आसुरेण तु पात्रेण यस्तु दद्यात्तिलोदकम् ।

पितरस्तस्य नादन्ति दक्षयर्पाणि पञ्च च ॥ कात्या० स्मृ० ख० ૧૭-૯ ॥

અર્થ:—જો મનુષ્ય આસુર પાત્ર વડે પિતરાને તિલોદક આપે છે તેને ઘેર પિતૃસોક પંદર વર્ષ સુધી ભોજન કરતા નથી.

कुलालचक्रनिष्पन्नमासुरं मृन्मयं स्मृतम् ।

तदेव हस्तघटितं स्थालमादि दैविकं भवेत् ॥

॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—કુંભારના આકથી બનેલા માટીના પાત્રને આસુર પાત્ર કહે છે. અને તે જ જો હાથથી બનાવેલું સ્થાલી આદિ પાત્ર હોય તો દેવતાઓનું (દૈવિક) પાત્ર કહેવાય છે. હવે શ્રાદ્ધકર્તાના ધર્મ અને શ્રાદ્ધ કરવાની સામાન્ય વિધિનું પણ કથન કરવામાં આવે છે.

पितृपन्नं तु निर्हृत्य विप्रश्चेन्दुक्षयेऽग्निमान् ।

पिण्डान्नाहार्यकं શ્રાદ્ધં કુર્યાન્માસાનુમાસિકમ્ ॥ મં સ્મૃં અં ૩-૧૨૨ ॥

અર્થ:—અગ્નિહોત્ર કરનાર બ્રાહ્મણાદિ દ્વિજનિ પિતૃપત્રને સમાપ્ત કરીને દરેક મહિનાની અમાવાસ્યાને દિવસે પિણ્ડાન્નાહાર્યક નામનું શ્રાદ્ધ કરે. પિણ્ડપિતૃપત્ર નામના કર્મમાં પિતૃપત્ર પિણ્ડો પછી આ શ્રાદ્ધ થાય છે. માટે આ શ્રાદ્ધને પિણ્ડાન્નાહાર્યક નામથી કહે છે, અથવા અન્નાહાર્ય નામથી કહે છે.

पितॄणां मासिकं શ્રાદ્ધમન્નાહાર્યં વિદુર્વૃથાઃ ॥ ૧૨૩ ॥

અર્થ:—જો ધરણ્યથી આ માસિક શ્રાદ્ધ પિતૃપત્ર પિણ્ડો પછી થાય છે, માટે તેને વિદ્વાનો અન્નાહાર્ય તરીકે જાણે છે.

હવે શ્રાદ્ધમાં ભોજન કરાવવાના આહ્વાણોની સંખ્યા આદિનો વિચાર કરવામાં આવે છે.

દ્વૌ દૈવે પિતૃકાર્યે ત્રીનેકૈકમુમયત્ર વા ।

ભોજયેત્સુસમૃદ્ધોઽર્પિ ન પ્રસજ્જેત વિસ્તરે ॥

” ॥ ૧૨૫ ॥

અર્થ:—દેવકાર્યમાં બે અને પિતૃ કાર્યમાં ત્રણ આહ્વાણ, અથવા બંનેમાં એકેક જ આહ્વાણ જમાડવો જોઈએ. ધનવાન હોવા છતાં પણ અધિક આહ્વાણને ભોજન ન કરાવે. કેમકે—

સત્ક્રિયાં દેશકાલૌ ચ શૌચં વ્રાહ્મણસંપદઃ ।

પૃથ્વૈતાન્વિસ્તરો હન્તિ તસ્માન્નેહેત વિસ્તરમ્ ॥

” ॥ ૧૨૬ ॥

અર્થ:—અહુ આહ્વાણોને જમાડવાથી સત્ક્રિયા, દેશ, કાલ, શુદ્ધતા અને સુપાત્ર આહ્વાણોનો ક્ષાલ એ પાંચેના નિયમનો ભંગ થાય છે. માટે આહ્વાણભોજનનો વિસ્તાર ન કરવો.

પૂર્વેશ્વરપરેશ્વર્વા શ્રાદ્ધકર્મણ્યુપસ્થિતે ।

નિમન્ત્રયેત ય્યવરાન્સમ્યગ્વિમાન્યથોદિતાન્ ॥

” ॥ ૧૮૭ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધ કરવાનો દિવસ ઉપરિચિત્ત યતાં તેની એક દિવસ પહેલાં, ઉપર શ્રાદ્ધમાં ભોજન કરાવના સાથક આહ્વાણોનાં જે લક્ષણ કલાં છે તેના લક્ષણવાળા ત્રણ અથવા એક આહ્વાણને સત્કાર પૂર્વક નિમન્ત્રણ આપવું જોઈએ.

નિમન્ત્રિતો દ્વિજઃ પિત્ર્યે નિયતાત્મા મન્વેત્સદા ।

ન ચ છન્દાંસ્પ્રધીયીત યસ્ય શ્રાદ્ધં ચ તદ્ભવેત્ ॥

” ॥ ૧૮૮ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં નિમન્ત્રિત આહ્વાણોએ નિમન્ત્રણ સમયથી લઈને શ્રાદ્ધને દિવસે તથા રાત્રિએ બ્રહ્મચર્ય આદિ નિયમ સહિત રહેવું જોઈએ, વેદનો પાઠ કરે નહીં. તેમજ શ્રાદ્ધ કરનારે પણ તે જ પ્રમાણે નિયમથી રહેવું જોઈએ.

નિર્માન્ત્રતાન્દિ પિતર ઉપતિષ્ઠન્તિ તાન્દિજાન્ ॥

વાયુનચ્ચાનુગચ્છન્તિ તથાસીનાનુપાસતે ॥

” ॥ ૧૮૯ ॥

અર્થ:—પિતૃઓ અદૃશ્ય રૂપે નિમન્ત્રિત આહ્વાણોમાં પ્રાપ્ત થાય છે. પ્રાણવાયુની પેઠે આહ્વાણોની પાછળ પાછળ ગમ્મ છે અને તેઓ બેસે ત્યારે પિતૃઓ પણ પાસે બેસે છે. માટે નિમન્ત્રિત આહ્વાણોએ તથા શ્રાદ્ધ કરનારે નિયમમાં રહેવું જોઈએ.

કેતિતસ્તુ યથાન્યાયં હવ્યકવ્યે દ્વિજોત્તમઃ ।

કયંચિદ્વ્યતિક્રામન્યાપાત્ સ્ફુરતાં વ્રજેત્ ॥

” ॥ ૧૯૦ ॥

અર્થ:—હવ્ય તથા કવ્યમાં શાસ્ત્રાનુસાર નિમન્ત્રિત થયેલા આહ્વાણ નિમન્ત્રણનો સ્વીકાર કરી કોઈ પ્રકારે ભોજન ન કરે તો તે પાપથી તે બીજા જન્મમાં સુચર થાય છે.

આમન્ત્રિતસ્તુ યઃ શ્રાદ્ધે વૃષલ્પા સહ મોદતે ।

દાતૃર્યદુષ્કૃતં કિંચિત્તત્સર્વં પ્રતિપચતે ॥

” ॥ ૧૯૧ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં આમન્ત્રિત થયેલો આહ્વાણ સ્ત્રીની સાથે રમણ કરે તો શ્રાદ્ધગ્રાહીને કોઈ પાપ છે તે પાપ તેને પ્રાપ્ત થાય છે. (અહીં વૃષલી શબ્દથી સ્ત્રી માત્રનું મહત્વ છે, કોઈ પદ્ધતિનું નહીં.)

નાસપાપાદયેજ્ઞાતુ ન કુલ્યેન્નાત્તં વદેત્ ।

ન પાદેન સ્પૃશેદન્નં ન ચૈનદવધૂનયેન્ ॥

અર્થ:—ભોજન પીરસતી વખતે ગડતુ નહીં. તેમ ક્રોધ કરવો નહીં. અને જૂઠું બોલવું નહીં. તથા અન્નને પગથી અડતુ નહીં તેમ અન્નને ઉઘળતુ નહીં. તેમ કરવાથી તે શ્રાદ્ધ મધ્યપોષ્ય પિતરોને પહોંચતુ નથી.

સ્વાધ્યાયં શ્રાવયેત્પિતૃબ્યે ધર્મશાસ્ત્રાણિ ચૈવ હિ ।

આરુયાનાની વિહાસાંચ પુગાણાનિ સ્થિલાનિ ચ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં જમનાર બ્રાહ્મણોને વેદ તથા ધર્મશાસ્ત્ર તથા સૌપર્ણ અને મૈત્રાવરૂણ આદિ આખ્યાન તથા ઇતિહાસ તથા પુરાણ તથા થીસક્રત, શિવસંકલ્પ, હરિવંશ આદિ ખિન્ન વગેરે સહજાવના જોષ્ઠ્યે સહોપથી સાર લખને લખેલા ગ્રન્થોનું નામ ખિન્ન છે.

અત્યુષ્ણં સર્વમન્ન સ્યાદ્ બુદ્ધર્જસ્તે ચ વાગ્યતાઃ ।

ન ચ દ્વિજાતયો દ્યુયુર્દાન્ના પૃષ્ઠા હર્ત્તિર્ગુણાન્ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં જમવાનું અન્ન ખૂબ ગરમ રહેતું જોષ્ઠ્યે. અને બ્રાહ્મણોએ તે મૌન સેવીને જમવું જોઈએ. અને યજ્ઞમાનના પૂજારી જનાં પશુ બોજનની વસ્તુના ગુણ દોષ કહે નહીં. કમર:—

યાવદુષ્ણં ભવત્યન્નં યાવદ્દશન્તિ વાગ્યતાઃ ।

પિતરસ્તાવદ્દશન્તિ યાવદ્બોક્તા હર્ત્તિર્ગુણાઃ ॥

અર્થ:—જ્યાં સુધી અન્ન ગરમ ગટે છે, અને જ્યાં સુધી બ્રાહ્મણો મૌન રાખીને જમે છે, અને જ્યાં સુધી બોજનના પદાર્થોના ગુણ કહેતા નથી, ત્યાં સુધી પિતૃઓ બોજન કરે છે.

પુનર્મૌજનમધ્વાન્ મારાધ્યયનમૈયુનમ્ ।

દાનં મતિપ્રદો દોષઃ શ્રાદ્ધધુસ્સ્વપ્ન વર્જયેત્ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં બોજન કરનારે બીજા પાત્રનું બોજન, માર્ગે આવતું અર્થાત્ મુખારી, બોળે ઉઘાવવો, વિદ્યા ભણતી, સ્ત્રીસમાગમ, દાન કરવું, દાન લેવું અને દોષ કરવો એ આઠ કામનો પગિત્યાગ કરવો જોઈએ.

શ્રાદ્ધં કૃત્વા પરશ્રાદ્ધે વસ્તુ મુદ્ધીત વિદ્વલઃ ।

પતન્તિ પિતરસ્તસ્ય લુપ્તપાંખડોદકક્રિયાઃ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય શ્રાદ્ધ કરીને વ્યાકુલ થઈ તે દિવસે કે તે રાત્રે બીજાના શ્રાદ્ધમાં બોજન કરે છે તેના પિતૃઓ પિષ્ટ અને ઉદન ક્રિયાથી ગદિત થઈને નરકમાં પડે છે. વળી શ્રાદ્ધ સાગ્નિ અને નિગાગ્નિ સર્વેએ કરવું જોઈએ.

પુત્રાભાવે સપિષ્ઠા માતૃસપિષ્ઠા. શિષ્યાઞ્ચ દગ્ધુન્તદમાવે ઋત્વિગાચાર્યૈ ॥

ગોઁ ઘઁ સૂઁ જઁ ૦૧૫ સૂઁ ૧૩, ૧૪ ॥

અર્થ:—પ્રથમ પુત્ર શ્રાદ્ધ કરે તે ઐશ છે પગતું પુત્ર ન હોય તો સપિષ્ઠીઓ, અને તેમના અભાવે માતાના સપિષ્ઠીઓ મામા આદિ, તેમના અભાવે શિષ્ય, અને તેના અભાવે ઋત્વિજ અથવા આચાર્ય શ્રાદ્ધ કરે.

કર્મારંભેષુ સર્વેષુ કુર્યાદભ્યુદયં તત ॥ ડશ૦ સ્મ૦ અ૦ ૩-૧૧૪ ॥

અર્થ:—પુત્ર જન્માદિ સમયે તથા કર્મના આરંભમાં જે શ્રાદ્ધ કરવામાં આવે છે તેને અભ્યુદય શ્રાદ્ધ કહે છે. *

પુત્રજન્માદિષુ શ્રાદ્ધં પર્વાણાં પાર્વણં સ્મૃતમ્ ।

અહન્યહનિ નિત્યં સ્યાત્કામ્યં નૈમિત્તિકં પુનઃ ॥ ૧૧૫ ॥

અર્થ:—અને પર્વના સમયમાં જે શ્રાદ્ધ કરવામાં આવે છે તેને પાર્વણ શ્રાદ્ધ કહે છે. પ્રતિદિન જે કરવામાં આવે છે તેને નિત્ય શ્રાદ્ધ કહે છે. કોઇ ફલની ઇચ્છાથી જે કરવામાં આવે છે તેને કામ્ય શ્રાદ્ધ કહે છે. અને ગળચ્છાયા આદિમાં જે કરવામાં આવે તેને નૈમિત્તિક શ્રાદ્ધ કહે છે.

કામ્યમાભ્યુદયં ચૈવ દ્વિવિધં પાર્વણં સ્મૃતમ્ ।

યથાકામં તુ કામ્યં સ્યાદ્દ્વાત્તાભ્યુદયં સ્મૃતમ્ ॥ વૃ. પા. સ્મ. અ. ૫-૫૭ ॥

અર્થ:—પાર્વણ શ્રાદ્ધના બે ભેદ છે, એક કામ્ય અને બીજું આભ્યુદયિક અર્થાત્ નાન્દી-શ્રાદ્ધ, પનાદિકની કામનાથી કરેલું શ્રાદ્ધ કામ્ય કહેવાય છે, અને પુત્રાદિ જન્મકાલમાં અને પિવાહાદિમાં કરેલું શ્રાદ્ધ આભ્યુદયિક (નાન્દી) શ્રાદ્ધ કહેવાય છે.

સપિણ્ડીકરણાદૃધૈ પ્રતિસંવત્સરં દ્વિજઃ ।

માતાપિત્રો પૃથક્કુર્યાદેકોદિષ્ટં મૃતેઽહનિ ॥ લિખિત૦ સ્મ૦ સ્લો૦ ૧૭ ॥

અર્થ:—સપિણ્ડીકરણ પછી પ્રતિવર્ષ માતા પિતાના મરણને દિવસે દિવસે મનુષ્ય પૃથક્ પૃથક્ એકાદિષ્ટ શ્રાદ્ધ કરે.

સૂતકાન્તે ગૃહે શ્રાદ્ધં ઇકોદિષ્ટં મચક્ષતે ॥ મ૦ પુ૦ અ૦ ૨૨૦-૬૪ ॥

અર્થ:—સૂતકની અંતમાં ઘરમાં જે શ્રાદ્ધ કરવામાં આવે છે તેને એકોદિષ્ટ કહે છે.

દ્વાદશેઽહનિ માસે ચ ત્રિપક્ષે ચ તતઃ પરમ્ ॥ ૨૨૦-૬૪ ॥

માસિ માસિ ચ કર્તવ્યં યાવત્સવત્સરં દ્વિજાઃ ।

તતઃ પરતરં કાર્યં સપિણ્ડીકરણં ક્રમાત્ ॥ ૬૫ ॥

અર્થ:—આરંભે દિવસે, તથા માસ પૂરે થતાં, તથા ત્રણ પક્ષ પૂરા થતાં, અને તે પછી દર માસે એક વર્ષ પૂર્ણ થતા સુધી આ એકોદિષ્ટ શ્રાદ્ધ કરવું જોઈએ. ત્યાર પછી ક્રમે સપિણ્ડીકરણ કરવું.

કૃતે સપિણ્ડીકરણે પાર્વણં પ્રોચ્યતે પુનઃ ।

તતઃ પ્રમૃતિ નિર્મુક્તાઃ પ્રેતત્વાત્પિતૃતાં ગતાઃ ॥ ૬૬ ॥

અર્થ:—સપિણ્ડીકરણ કર્યા પછીનું પાર્વણ શ્રાદ્ધ કહેવાય છે. અને પાર્વણ શ્રાદ્ધ થયા પછી પ્રેતત્વમાંથી છુટીને પિતૃત્વને પ્રાપ્ત થાય છે.

અમૃતાં મૃતિમન્તશ્ચ પિતરો દ્વિવિધા સ્મૃતાઃ ।

જાન્દીશ્રુત્વાસ્ત્વમૃતાં સ્યુમૃતિમન્તોઽથ પાર્વણાઃ ॥ ૬૭ ॥

અર્થ:—અમૂર્ત અને મૂર્તિવાળા એમ એ પ્રકારના પિતૃઓ કહેવાય છે. તેમાં નાન્દીમુખ નામના શ્રાદ્ધનું ભક્ષણ કરનારા પિતૃઓ અમૂર્ત છે, અને પાર્વણનું ભક્ષણ કરનારા પિતૃઓ મૂર્તિવાળા છે. અને—

एकोद्दिष्टाग्निः प्रताः पितॄणां निर्णयस्त्रिधा ॥

॥ ૬૮ ॥

અર્થ:—એકોદિષ્ટ નામનું શ્રાદ્ધ ભક્ષણ કરનાર ત્રેલ કહેવાય છે. એ પ્રમાણે પિતૃઓ સંબંધી નિર્ણય ત્રણ પ્રકારનો છે.

एकोद्दिष्टं परित्यज्य पार्वणं कुरुते द्विजः ।

अकृतं तद्विजानीयात्स मातापितृघातकः ॥

લિખિત સ્મૃ. શ્લો. ૨૦ ॥

અર્થ:—જો મનુષ્ય માતાપિતાના મૃત્યુની તિથિમાં એકોદિષ્ટ શ્રાદ્ધ કર્યા વિના પાર્વણ શ્રાદ્ધ કરે છે તેનું શ્રાદ્ધ નિષ્ફળ બને છે. અને તેને માતાપિતાનો વધ કરવાનું પાપ લાગે છે.

ब्रीहिमिश्र यवैर्मर्षैरर्द्धमूलफलेन वा ।

श्यामाकैश्च तु वै शकैर्नौवारैश्च म्रियंगुभिः ॥

उश. સ્મૃ. અ. ૩-૧૩૪ ॥

ગોધૂમૈશ્ચ તિલૈર્દુર્ગૈર્મર્ષૈઃ મ્રિયંગુભિઃ પિતૃન્ ।

मिष्टान्फलरसानिक्षूनमृदुकाष्ठस्यदाडिमान् ॥

॥ ૧૩૫ ॥

અર્થ:—મીઠું, ચણ, જલ, મૂળ, ફળ, શ્યામક, શાક, નીવાર, મ્રિયંગુ તથા ઘઉં, તમ્બાકુ અને માપથી પિતૃઓ તૃપ્ત કરે. વળી મીઠાં ફલનો રસ, શેરડી તથા કામલ અન્ન અને દાડમ, તથા

विदार्याश्च करण्डाश्च श्राद्धकाले मदापयेत् ।

लाजान्मधुयुतान्દद्याद्દના शर्करया सह ॥

॥ ૧૩૬ ॥

અર્થ:—વિદારી કેન્દ, કરણ, મધુસહિત ડાંગરના ખીસ (લાજ), તથા સાકર સહિત દહીં શ્રાદ્ધ સમયમાં આપે

एवं निर्वापणं कृत्वा पिण्डास्तौस्तदनन्तरम् ।

गां विममजमग्निं वा प्राशयेदासु वा क्षिपेत् ॥

॥ ૧૩૭ ॥

અર્થ:—કહેલી રીતે પિતૃઓને પિષ્ટદાન કરીને પિતૃઓ પાસે પુત્રપૌત્રાદિની વૃદ્ધિ, તથા મેદાર્થમાં શ્રદ્ધા, દાનની વૃદ્ધિ આદિના વરની માત્રના કરે. અને પછી તે પિષ્ટોને ગાય અથવા સાઠાણ અથવા બકરાને ખવરાવે અથવા અગ્નિ કે જલમાં નાંખે.

अपि मूलफलैर्वापि प्रकुर्याच्चिर्घनो द्विजः ।

तिलोदकैस्त्वर्पयित्वा पितृन्स्नात्वा द्विजोत्तमः ॥

उश. સ્મૃ. અ. ૫-૮૧ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધ કરનાર દ્વિજ જો નિર્ધન હોય તો ફળ અથવા મૂળ વડે શ્રાદ્ધ કરે. અને સ્નાન કરીને જલ અને તલ વડે પિતૃઓનું તર્પણ કરે.

अनेके यस्य ये पुत्राः संसृष्टा हि भवन्ति च ।

ज्येष्ठेन हि कृतं सर्वं सफलं पैतृकं भवेत् ॥

बृहद्यम સ્મૃ. અ. ૫-૧૪ ॥

અર્થ:—જોને અનેક પુત્ર હોય અને તે બધા ભેગા રહેતા હોય, તો તેનું પિતૃકર્મ મોટા પુત્રે કરવાથી સફળ થાય છે.

વૈદિકં ચ તથા સર્વં ભવત્યેવ ન સંશયઃ ।

પૃથક્ પિષ્ઠં પૃથક્ શ્રાદ્ધં વૈશ્વદેવાદિકં ભવેત્ ॥

॥ ૧૫ ॥

શ્રાતરશ્ચ પૃથક્ કુર્યુર્નાવિમક્તાઃ કદાચન ॥

॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—એ પ્રમાણે વૈદિકકર્મ (અગ્નિહોત્રાદિ) જ્યેષ્ઠ પુત્ર કરવાથી નિઃસન્દેહ સફળ થાય છે. ભાદ્યો જ્યે વિભક્ત થયા હોય તો સર્વે પિષ્ઠદાન, શ્રાદ્ધ, અને વૈશ્વદેવાદિક કર્મ પૃથક્ પૃથક્ કરે. પરંતુ વિભક્ત ન થયા હોય તો પૃથક્ પૃથક્ ન કરે અર્થાત્ મોટા ભાગ જ કરે.

અપુત્રસ્ય પુત્રાઃ સ્યુઃ કર્તારઃ સાંપરાયણાઃ ॥

,, ॥ ૧૬ ॥

સફલં જાયતે સર્વમિતિ શાતાતપોઽવ્રવીત્ ॥

,, ॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—શાતાતપ ઋષિ કહે છે કે તે પ્રમાણે શ્રાદ્ધાદિ કરનાર અપુત્ર હોય તો તેને પુત્ર થાય છે, અને કર્તા પોતે સ્વર્ગે જાય છે, અને સર્વ કાર્ય સફળ થાય છે.

દૌહિત્રઃ પાવનો શ્રાદ્ધે કાલસ્તુ કૃતપસ્તથા ।

તથા કૃષ્ણાસ્તિલા વિદ્વાનિતિ શ્રાદ્ધચિન્નો વિદુઃ ॥ વૃ. પા. સ્મૃ. જ. ૫-૫૬ ॥

અર્થ:—તત્ત્વને જાણનાર ઋષિઓ કહે છે કે પુત્રીનો પુત્ર, કૃતપ નામનું દિવસનું આક્રમું સુહર્ત, કાળા તલ અને વિદ્વાન એ શ્રાદ્ધમાં પવિત્ર છે.

પશ્વદશસુહર્તાહસ્તસ્માર્ગ્યે દિનં સ્મૃતમ્ ॥

,, ॥ ૧૦ ॥

અપરાર્ધે સ્મૃતા રાત્રિસ્તન્મધ્યં કૃતપો મતઃ ॥

,, ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—પહેર સુહર્તનો દિવસ હોય છે. તે સુહર્તનો પૂર્વાર્ધ દિવસ કહેવાય છે અને ઉત્તરાર્ધ કલ્પિત રાત્રિ કહેવાય છે. એ બંનેનો જે મધ્ય ભાગ અર્થાત્ દિવસનું આક્રમું સુહર્ત કૃતપ કાલ કહેવાય છે. તે કૃતપ નામના સુહર્તમાં કરેલું શ્રાદ્ધ અક્ષય-ફલને દેનાર છે. અને તે સૂર્ય મધ્યાહ્નના સમયમાં એટલે સૂર્ય આથા-ઉપર અર્થાત્ આકાશની અરોબર મધ્યમાં પ્રાપ્ત થાય ત્યારે જે સુહર્ત પ્રાપ્ત થાય તે આક્રમો ભાગ કહેવાય છે. આકાશ, કામળી, ગાય, સૂર્ય, અગ્નિ, તિથિ, તલ, દર્ભ, અને કાળ એ નાવનું કૃતપ છે.

મધ્યાહ્નશ્ચલિતો આતુઃ કિંચિન્મન્દગતિર્મૈષેત્ ।

સ કાલો રૌહિણો નામ પિતૃણાં દત્તમક્ષયમ્ ॥

,, ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—મધ્યાહ્નથી ચલિત થયેલો સૂર્ય જ્યારે કંઈક મન્દ ગતિવાળો થાય છે તે કાલને રૌહિણી કાલ કહે છે. તે કાલમાં કરેલું શ્રાદ્ધ અક્ષય થાય છે.

લઘુ શાતાતપ સ્મૃતિમાં દૌહિત્ર-ચન્દનું “દૌહિત્રમ્” એવું નામ સ્કન્ધ-સિંગ કહ્યું છે. ત્યાં દૌહિત્ર પાત્રવિશેષનું નામ છે.

દૌહિત્રં પ્રોચ્યતે સ્વદ્ગં લલાટે यस્ય દૃશ્યતે ।

તસ્ય સ્વદ્ગસ્ય યત્પાત્રં તદૌહિત્રમિતિ સ્મૃતમ્ ॥ લઘુશાતાસ્મ. શ્લો. ૧૦૮ ॥

અર્થ:—દૌહિત્ર નામ લાગુકાર (ગાન્ધાર) નામના મથુના લલાટમાં દેખાતા ન્યૂનનું નામ છે. એ શૃંગના પાત્રને દૌહિત્ર કહે છે.

આમશ્રાદ્ધં તુ પૂર્વાદ્દં ઇકોદિષ્ટં તુ મધ્યતઃ ।

પાર્વણં ચાપરાદ્ધે તુ પ્રાતર્વદ્ધિનિમિત્તકમ્ ॥ યા. સ્મૃ. જ. ૧ છો. ૨૨૭ જ. ટી. ॥

અર્થ:—આમશ્રાદ્ધ પૂર્વાદ્દમાં, એકોદિષ્ટ મધ્યાદ્દમાં, પાર્વણશ્રાદ્ધ અપરાદ્દમાં, અને વદ્ધિ નિમિત્તક શ્રાદ્ધ પ્રાતઃકાલમાં કરવું જોઈએ.

રાત્રી શ્રાદ્ધં ન કુર્વતિ ગણસી કીર્તિતા હિ સા ।

સન્ધ્યયોરુભયોશ્ચૈવ સૂર્યે ચૈવાચિરોદિતે ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૩-૨૮૦ ॥

અર્થ:—રાત્રિને રાક્ષસી કહેલી છે, માટે રાત્રિમાં શ્રાદ્ધ ન કરવું. તેમ જ બંને સન્ધ્યા સમયે તથા સૂર્યોદય થવાને બહુવાર ન થઈ હોય તે સમયે એટલે સૂર્યોદય પછી તથા સુહર્ત સુધીમાં શ્રાદ્ધ નહીં કરવું જોઈએ.

ક્ષત્રિયાયાં તુ યૌ જાતૌ વૈશ્યાયાં તુ તથા સુતઃ ।

ગ્રાહણસ્ય પિતૃસ્તૌ તુ નિર્વપેતાં દ્વિજાતિવત ॥ ધૃ. પા. સ્મૃ. જ. ૫-૨૮ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણથી ક્ષત્રિયામાં કે વૈશ્યામાં ઉત્પન્ન થયેલા પુત્ર પોતાના બ્રાહ્મણ પિતાનું શ્રાદ્ધ બ્રાહ્મણીમાં ઉત્પન્ન થયેલા પુત્રની માફક કરે.

ક્ષત્રિયસ્ય સુતઃૈવ તથા વૈશ્યસુતોઽપિ ચ ।

શૂતાન્નેન દ્વિજૉસ્ત્યર્થ શ્રાદ્ધદ્વયં ચ નિર્વપેત્ ॥ ॥ ૫૯ ॥

અર્થ:—ક્ષત્રિય જાતિનો પુત્ર તથા વૈશ્ય જાતિનો પુત્ર પણ રાંધેલા અન્ન વડે બ્રાહ્મણોની તુષિ કરીને કામ્ય તથા આભ્યુદયિક એ બંને શ્રાદ્ધો કરે.

આમાન્નેન તુ શૂદ્રસ્ય તૂર્ણીં તુ દ્વિજપૂજનમ્ ।

કૃત્વા શ્રાદ્ધં તુ નિર્વાપ્ય સજાતીનાશયેત્થા ॥ ॥ ૬૦ ॥

અર્થ:—શૂદ્રનો પુત્ર કામ્ય અન્ન વડે તથા મન્ત્ર વિના બ્રાહ્મણોનું પૂજન કરીને પછી શ્રાદ્ધ કરી પોતાના સજાતિઓને ભોજન કરાવે.

દ્વિજન્માનોઽપિ કુર્વીરશ્રાદ્ધમામાજ્ઞેન તુ ।

યદૈવ સ્યુઃ પ્રવાસસ્થા માર્યા યત્ર ન સંનિધૌ ॥ ॥ ૭૦ ॥

અર્થ:—દ્વિજાતિના મનુષ્ય પણ જ્યારે પ્રવાસમાં ગયા હોય અને પાસે પત્ની ન હોય ત્યારે આમાજ્ઞથી શ્રાદ્ધ કરે.

વ્યવધાનેન માર્યાયા ગ્રહણે પુત્રજન્મનિ ।

કુર્યાદમાજ્ઞન શ્રાદ્ધમિતિ પારાશરોઽવવીત્ । યુ. પા. સ્મૃ. જ. ૫-૭૧ ॥

અર્થ:—પત્ની સમીપમાં ન હોવાથી ગ્રહણકાલમાં અને પુત્રજન્મ કાલમાં દ્વિજાતિ આમાજ્ઞથી શ્રાદ્ધ કરે એમ પારાશરજીની આજ્ઞા છે.

ન જાતીકુસુમૈર્વિદ્વાન્નિલ્વપૈત્રૈશ્ચ નાર્ચયેત્ ।

સુરમોનાગકર્ણાદૈર્હ્યારિકાચ્ચનારકૈઃ ॥ ॥ ૧૨૩ ॥

અર્થ:—માલતી પુષ્પ, બિલ્વપત્ર, ચંપો, નાગકેસર, કરંજો, કમેર, કમનાર(કાચનાર)—એ પુષ્પો વડે પિતરોનું પૂજન નહીં કરવું.

સર્વાણિ રક્તપુષ્પાણિ નિષિદ્ધાન્યપરાણિ તુ ।

વર્જયેત્પિતૃશ્રાદ્ધેષુ કેતકીકુસુમાનિ ચ ॥

” ॥ ૧૨૫ ॥

અર્થ:—સંપૂર્ણ રક્ત પુષ્પ અને કેતકી તથા અન્ય નિષિદ્ધ પુષ્પોને શ્રાદ્ધમાં પરિત્યાગ કરવાં.

ન દદ્યાદ્ગુગુલૈઃ શ્રાદ્ધં દ્વિજાનાં પિતૃદૈવતે ॥

ધૂપાભાવે તુ કર્તવ્યં ઘૃતધૂપં દ્વિજોત્તમૈઃ ॥

” ॥ ૧૨૭ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં પિતૃ અને દેવતાઓને માટે ગુગળનો ધૂપ ન કરવો. અન્ય ધૂપના અભાવે ઘૃતનો ધૂપ કરવો.

દીપશ્ચ સર્પિષા દેયસ્તિલતૈલેન વા પુનઃ ।

ન કાઘૃતૈલૈરન્યૈશ્ચ કદાચિત્સાર્પણૈશ્ચ તૈઃ ॥

” ॥ ૧૩૨ ॥

અર્થ:—શ્રાદ્ધમાં દીવો ઘૃતનો અથવા તલનો તેલનો કરવો, પરંતુ કાઘના તેલનો કે એરંદીઆનો કે સરસીઆ વગેરેનો કદાપિ ન કરવો.

વર્જિતાનિ ન દેયાનિ પિતૃમીતિવિજ્ઞાનતા ।

હવિષ્યાણિ પ્રદેયાનિ વક્ષ્યમાણાનિ વર્જયેત્ ॥

” ॥ ૨૧૮ ॥

અર્થ:—જે વર્જિત પદાર્થ છે તે જાણનાર મનુષ્યે પિતૃશને ન આપવો જોઈએ. પરંતુ હવિષ્ય પદાર્થ જ અર્પણ કરવા.

વળી શ્રાદ્ધમાં નીચેના પદાર્થો પણ ન આપવા:—સફેદ સામો, રાજમાયા (બરબદા), કુરથી, કાદરા, મસૂર, અને જે શીત કાલમાં પાકેલા હોય તેવા પદાર્થ, પુલક, સન, મર્કટ (કૌચનાં ખીજ), તુવેર, રાઇ, બિલ્વ, ઘુઘરી (સ્વિન્નધાન્યક), પિણ્ડાક (ખળી), દગ્ધ અન્ન, તક, નીરસ પદાર્થ, નિર્ગન્ધ પદાર્થ, જે ધાન્યને ખાંડવા ફૂટવા આદિ સંસ્કાર ન થયા હોય તે, તથા જેને શ્રાદ્ધશુદ્ધિ સંસ્કાર ન કરવામાં આવ્યા હોય તેવા, આગલા દિવસના રાંધેલા વાસી પદાર્થ, વૃક્ષોનો લાલ રંગનો શુદ્ધ, એકલું મીઠું (નિમક), જેમાં કાણું મીઠું નાંખીને બનાવવામાં આવેલો હોય તેવો, સર્વ પ્રકારની કુંગળી (પલાણકુ), પીપળ, જીરૂ, વાંસનો અંકુર, જૂતણ, કુંભી, કાપડળ, સરગવો, કુસુંભ, કચનાર, કરંજ, નિર્ગુણી, મૂળા, કાણું (કુભાણ-ભૂર કાણું), સફેદ રિંગણ, કાળાં મરી, બોટંગરીનું ફળ, કરીરનું પુષ્પ, ફલાખીડુંગ, મોથ, બિન્દોર, જાંબુ, કુધી, પીપળ, પટાલ, પિણ્ડામૂલ, (સલગમ) મસૂર તથા કાળાં પુષ્પ એ સર્વ પદાર્થ પિતૃશને નહીં આપવા જોઈએ.

વિશેષ કરીને મનુસ્મૃતિ આદિ ગ્રન્થોમાં મત્સ્ય, માંસ, આદિ વડે પણ શ્રાદ્ધ કરવાનું કહ્યું છે, તે સર્વ આપત્તિકાલમાં જ્યારે અનાદિક કાંઈ મળે નહીં અને તેથી મત્સ્યાદિથી જીવન ચલાવવું પડતું હોય ત્યારે શ્રાદ્ધમાં વિધિ ન પડે માટે મત્સ્યાદિથી પણ શ્રાદ્ધ કરવાનું કહ્યું છે. તે કાંઈ કર્તવ્ય વિધિ રૂપ લગેલું નથી. જેવી રીતે માંસપત્તના વિષયમાં નિષેધ છે એવો અહીં પણ સમજવો જોઈએ.

માટે વૈદિક લોકોએ પવિત્ર વસ્તુથી જ વિધિને અનુસરી શ્રાદ્ધ કરવું યોગ્ય છે.

પ્રતિ શ્રાદ્ધનિરૂપણ અ ૧૨. સ. ૪૪. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨: સર્ગ. ૪મા

અવિકાવિષયક વિચાર.

ઉપરના સર્ગમાં થાકું નિરપણ કરીને આ સર્ગમાં અવિકા વિષયમાં વિચાર કરવામાં આવે છે.

અદ્રોહેણૈવ ભૂતાનામલ્પદ્રોહેણ વા પુનઃ.

યા વૃત્તિસ્તાં સમાસ્યાય વિપ્રો જીવેદનાપદિ ॥ માં સ્મૃ. અ. ૪-૨ ॥

અર્થ:—જ્ય. સુધી આપતિકાલ ન હોય ત્યાં સુધી જ્ઞાત્યે પ્રાણીઓનો દ્રોહ કર્યા વિના અથવા બિનકુલ થોડા દ્રોહથી જે અવિકા છે તેનો આશય કરીને જીવન ચલાવવું જોઈએ. અહીં શિક્ષાનું અને અપાશિન આદિ જીવનો પાપને અદ્રોહ વૃત્તિ કહી છે. કારણ કે તેમાં કોઈને પણ પીડા થવાનો સંભવ નથી. અને યાચના આદિથી જે વૃત્તિ છે તે અપદ્રોહ વૃત્તિ કહેવાય છે. આ ઉપાયથી અવિકા ન ચાલે તો યત કરાવવો તથા જાણવું આદિ તથા શુદ્ધ કુલ પાસેથી પ્રતિગ્રહ લેતો ઇત્યાદિ જીવનો પાપ પણ જ્ઞાત્યને માટે વિહિત છે: તે વડે પણ જ્ઞાત્ય અવિકા ચલાવી શકે છે.

યાત્રામાત્રપસિદ્ધયર્થ સ્વૈ: કર્મભિરગર્હિતૈ: ॥

અવલેશેન શરીરસ્ય કુર્વાત ધનસંચયમ્ ॥

” ॥ ૩ ॥

અર્થ:—પોતાના પ્રાણની સ્થિતિને અનુસરી શરીરને બહુ કષ્ટ આપ્યા વિના કુટુંબના રક્ષણને માટે પોતાના નિત્ય કર્મોના અનુકૂળ સહિત સાત્ત્વમાં વિધાન કરેલી (અગર્હિત) ઋનાદિ વૃત્તિથી ધનનો સંગ્રહ કરવો જોઈએ. આ શ્લોકમાં યાત્રામાત્ર કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે ભોગને માટે કદાપિ ધન સંગ્રહ કરવો યોગ્ય નથી. તેથી એવો પણ નિશ્ચય થાય છે કે ધન સંગ્રહ કરવાનો નિષેધ કેવલ સંન્યાસી માત્રને માટે નથી. જે કોઈ સંન્યાસનું ક્ષત મેળવવાની ઇચ્છાવાળો હોય તેવા ગૃહસ્થાશ્રમીએ પણ નિર્વાહ માત્રથી અધિક ધનનો સંગ્રહ કરવાની સાત્ત્વની આજ્ઞા નથી.

ક્રતામૃતાભ્યાં જીવેત્, મૃતેન પ્રમૃતેન, વા. ॥

સત્યાનૃતાભ્યામપિ વા: ન સ્વવૃત્ત્યા, કદાચન ॥

” ॥ ૪ ॥

અર્થ:—અનાપત્ત કાલમાં જાન તથા અમૃત, મૃત તથા પ્રમૃત, અને સત્ય તથા અનૃતથી પણ જીવન ચલાવે. પરંતુ અવૃત્તિથી કદાપિ જીવન ચલાવવું નહીં જોઈએ.

આ: ક્રતા, અમૃત, આદિના અર્થ નીચે પ્રેમાણે છે:—

કૃતમુઁ-છશિલં જ્ઞેયમમૃતં સ્યાદ્યાચિતમ્ ॥

મૃતં તુ યાચિતં મૈશં પ્રમૃતં કર્પણં સ્મૃતમ્ ॥

” ॥ ૫ ॥

અર્થ:—જે સ્થાનમાં પડેલી વસ્તુ લેવાથી કોઈને પણ કોઈ પ્રકારની હાનિ ન થાય એવા રસ્તા તથા ખેતર આદિ સુસ્ત્રી જગ્યામાં પડેલા અનનો એક એક દાણો વીણી એકઠા કરી તે વડે જીવન ચલાવવું તેને ઉચ્ચવૃત્તિ કહે છે. આ વૃત્તિ સર્વથી શ્રેષ્ઠ છે. અને ધાન્યોના ગુચા (કુંક) ૩૫ અનેક દાણાને સાથે લઈને એકઠા કરવા તેનું નામ શિલ છે. આ ઉચ્ચવૃત્તિની અપેક્ષાએ ખીચા દરજ્જાનું છે. પરંતુ આ બંનેમાં કોઈ પ્રકારનું કપટ નથી, અને તેમાં કોઈ પણ પ્રકારનું મિથ્યાભાષણ આદિ અવહારનો પણ સંભવ નથી, કેવલ

સત્યનો જ વ્યવહાર થાય છે. તેથી આ બંને પ્રકારની વૃત્તિને ઝડત કહ્યું છે. ઝડત નામ સત્યનું છે, અને જે વિના માગ્યે, મળેલી, વસ્તુ છે અર્થાત્ શ્રદ્ધાળુ મનુષ્યે આપણી પ્રેરણા વિના આપેલી જે વસ્તુ છે તે પ્રમત્તની તુલ્ય સુખનું કારણ હોવાથી અમૃત કહ્યું છે. અને શિક્ષાવૃત્તિથી અર્થાત્ શિક્ષા માગીને થોડું થોડું લાઇને એકદું કરેલું શિક્ષાના સમૂહ રૂપ જે અન્ન છે તે મૃત કહેવાય છે, કારણ વાચનાવૃત્તિ મરણ તુલ્ય પીડાકારી છે. અને ખેતી કરીને જે જીવન છે તે પ્રમૃત કહેવાય છે. જેના આગલા ભાગમાં લોહાનો તીક્ષ્ણ લાલો છે એવા હજુ વડે પૃથ્વીને એડવાથી અનેક જીવોની હિંસા થાય છે, અને લીલાં વૃક્ષાદિને કાપવાથી પાપ થાય છે. તેથી તે વિશેષ કરીને મૃત તુલ્ય છે, તેથી તે પ્રમૃત કહેવાય છે.

સત્યાવૃત્તં તુ વાણિજ્યં તેન ચૈવાપિ જીવ્યતે ।

સેવા શ્વૃત્તિરાભ્યાતાં તસ્માત્તાં પરિવર્જયેત્ ॥

૧૧ ॥ ૬ ॥

અર્થ:—પ્રાયઃ કરીને વેપારમાં કેટલીક વ્યાજતમાં મિથ્યા બોલવાનો સંભવ હોય છે. તેથી વ્યાપારમાં કોઈ વાતમાં સત્ય અને કોઈ વાતમાં મિથ્યા બોલે છે, તેથી પ્રથમ કહેલી ઉગ્ગ્ર, શિલ્પ, આદિ વૃત્તિથી જીવન ન ચલાવી સકાય તો જ બ્રાહ્મણે વ્યાપારથી પણ જીવન ચલાવવું નોંધ્યે. સેવાવૃત્તિને શ્વૃત્તિ કહી છે. જેવી રીતે કૂતરાં પોતાના સ્વામીનું તાડન આદિ સહન કરે છે, તેવી રીતે સેવકને પણ પોતાના સ્વામીનું તાડન આદિ સહન કરવું પડે છે. તે કારણથી સેવાવૃત્તિને શ્વૃત્તિ કહી છે. માટે બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિય સેવાવૃત્તિ કદાપિ પણ ન કરે. અહીં ખેતી વડે જીવન કરવું તેને પ્રમૃત કહ્યું છે, તે પહેલાં કહેલી ઉગ્ગ્રવૃત્તિ આદિ કરતાં ખેતીનું જીવન નિષ્કૃષ્ટ હોવાનું સૂચન કરવાને માટે જ કહ્યું છે. વૈશ્યને માટે ખેતી વિહિત ધર્મ હોવાથી તે જીવિકા ઉત્તમ છે. અને કલિયુગમાં અસ્યત્ત આદિ કરવાનો જે નિયમ શાસ્ત્રમાં બતાવ્યો છે તે નિયમને અનુસાર બળદને તકલીફ આપ્યા વિના બ્રાહ્મણ પણ ખેતી કરી શકે છે. તેમાં કોઈ દોષ નથી એમ પણ પરાયાર સ્મૃતિમાં કહ્યું છે. પરંતુ, કેટલાક ટીકાકાર ઉપર કહેલા સ્લોકની “તેન ચૈવાપિ જીવ્યતે” એ ખીજી પંક્તિમાં કહેલા ચ શબ્દથી અનાપદ્, કાલમાં પણ બ્રાહ્મણે વ્યાજ લઈને જીવત અસાવવાની આરાતો સ્વીકાર કરીને વ્યાજથી પણ જીવિકા અસાવવાનું કહે છે. પરંતુ તે શાસ્ત્ર અને યુક્તિથી વિરુદ્ધ છે. વૃદ્ધિજીવીનું અન્ન ખાવાની પણ શાસ્ત્રમાં મનાઇ કરેલી છે. છતાં વ્યાજથી જીવન અસાવવાની આરા શાસ્ત્રમાં હોવાનો સંભવ જ નથી. કેટલેક ઠેકાણે અન્નની ધીરધાર કરનારને વાર્ધુષિક (વૃદ્ધિજીવી) કહ્યા છે. તે પહેલાંના સમયમાં પૈસાનો વ્યવહાર ન હોવાથી કહ્યું છે. કોઈ પણ પ્રકારની વૃદ્ધિજીવિકા વૈશ્ય સિવાય અન્ય કોઈને માટે પણ એક નથી. કેટલાક લોક એમ પણ માને છે કે કૃષિ તથા વ્યાજ લેવું આદિ વ્યવહાર પોતે ન કરે, પરંતુ બીજાની દ્વારા કરાવવામાં કોઈ હાનિ નથી. આ વાત બિલકૂલ શાસ્ત્રાનુસાર નથી, કારણ જે કર્મમાં પાપ થવાનો સંભવ છે તે કરનાર તથા કરાવનાર અથવા કરનારને કોઈ પ્રકારની સહાયતા કરનાર સર્વ પાપના ભાગી થાય છે એમ કહ્યું છે. માટે યુક્તિશૂન્ય તે લોકનો પણ પરિભ્રમ કરવા યોગ્ય છે.

કુસૂલધાન્યકો વા સ્યાત્કુંભોધાન્યક एव वा ।

ત્રહૈદિકો વાપિ ભવેદશ્વસ્તનિક एव वा ॥

૧૧

॥ ૭ ॥

અર્થ:—ગૃહસ્થ બ્રાહ્મણ એક કુસલ (અનાજ 'ભરવાની કોઠીનું' નામ) ભરીને અનાજ રાખે, અથવા એક કુંભી (કુંભ ભરીને) અનાજ ભરી રાખે, અથવા ત્રણ દિવસ ચાલે તેટલું અન રાખે, અથવા કેવલ એક દિવસના ભોજન જેટલા અન્નનો સંગ્રહ કરે.

चतुर्णामपि चैतेषां द्विजानां गृहमेधिनाम् ।

ज्यावान्परः परो द्वेयो धर्मतो लोकजित्तमः ॥

,, ॥૮॥

અર્થ:—આ પ્રકારના ગૃહસ્થ બ્રાહ્મણોમાં પહેલાની અપેક્ષા પછી પછી કહેલો એક છે અને સ્વર્ગાદિ લોકોને જીતનાર થાય છે.

આ શ્લોકથી કુસલ ધાન્ય વાળા કરતાં કુંભીધાન્ય વાળાને, અને કુંભીધાન્ય વાળા કરતાં ત્રણ દિવસના નિર્વાહ જેટલું ધાન્ય રાખનારને, અને તેના કરતાં પણ બીજા દિવસ માટે અન્ન નહીં રાખનારને અર્થાત્ પ્રતિદિન મળેલી વસ્તુને તે જ દિવસે વાપરી દેનારને એક કહ્યો છે. માટે થોડામાં થોડો સંગ્રહ કરનાર એક છે એ વાત સ્પષ્ટ થાય છે. તપોવ્રત પણ સંગ્રહના અભાવથી જ વધે છે. જ્ઞાનની વૃદ્ધિ થવામાં પણ સંગ્રહનો અભાવ જ કારણ છે. કોઇ શાસ્ત્રને પૂર્ણ રીતે જાણનાર મનુષ્ય હોય તોપણ સંગ્રહશુદ્ધિ વિશેષ હોય તેને જ્ઞાનનો વિકાસ થવો સંભવ નથી, કારણ કે ધનાદિનો સંગ્રહ કરવામાં રૂચિ હોવામાં કારણ કેવલ અન્તઃકરણની મહિનતા જ છે. વિત્તેષણ પરિત્યાગ નહીં કરવાથી યથાર્થ જ્ઞાન થવું અથવા યથાર્થ વસ્તુનો અનુભવ થવો પણ સંભવ નથી. અમારી પાસે ધનાદિ સંપત્તિ હોય તોજ અમને સસારનું સુખ મળી શકે છે, અને ધનનો સંગ્રહ થવાથી જ દરેક સમય અમારા કામમાં આવશે, તથા કોઇ દુકાળ આદિની બાધા થતાં પણ અમારી પાસે ધન હશે તો અમને દુઃખ નહીં થાય આ પ્રકારનો વિચાર તથા દુઃખી થવાનો ભય ધનનો સંગ્રહ કરવામાં કારણ છે. જેને જીવિકા આદિ વિષયમાં ભય છે તેને દૈવી સંપત્તિવાળો મનુષ્ય કહી શકાય નહીં, કેમકે ભગવદ્ગીતાના ૧૬ મા અધ્યાયમાં દૈવી સંપત્તિ તથા આસુરી સંપત્તિનાં લક્ષણોનું કથન કરતાં પ્રથમ દૈવી સંપત્તિના ગુણોમાં “અભય”ને જ કહેલો છે. જીવિકા આદિ કોઇ પણ નિમિત્તે ભય ન થવો તેનું નામ અભય છે. (તેનું વિશેષ વિવેચન કર્મ પ્રકરણના અન્તમાં કરવામાં આવશે.) ધનાદિ સંગ્રહ કરવાની શુદ્ધિ આસુરી સંપત્તિનું લક્ષણ છે. દૈવીસંપત્તિ વાળાને પોતાના અથવા કુટુંબ આદિના જીવન વિષયમાં કોઇ પ્રકારની કલ્પના થતી નથી; કેમકે તેમને “હું મારી તથા મારા કુટુંબ આદિની રક્ષા કરું છું” એવું અભિમાન નથી. પરંતુ ઈશ્વર જ યોગક્ષેમ ચત્રાવનાર છે અને તે સર્વની રક્ષા કરનાર છે, તે અમારી પણ રક્ષા કરશે એવો નિશ્ચય છે.

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।

तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥ મંગી૦અ૦ ૧-૨૨ ॥

અર્થ:—ભેદદષ્ટિ રહિત અને સર્વ પ્રકારના ભોગમાં નિરુપ્ત જે પુરુષ, સર્વ વસ્તુ પર-માત્મારૂપ છે, પરમાત્માથી ભિન્ન કોઇ પણ વસ્તુ નથી, એમ જાણીને પરમાત્માનું જ હમેશાં ચિન્તન કરે છે-તેના આત્મધ્યાનમાં તત્પર પુરુષોને યોગક્ષેમ હું પરમેશ્વર પોતે જ પ્રાપ્ત કરાવું છું” અર્થાત્ તે ભક્તલોક પોતાના શરીરની રિથિતિને ઊપયોગી પદાર્થોને માટે પ્રયત્ન ન કરવા છતાં પણ હું પ્રાપ્ત કરાવું છું. અપ્રાપ્ત વસ્તુની પ્રાપ્તિનું નામ યોગ છે, અને પ્રાપ્ત થયેલી વસ્તુનું રક્ષણ કરવું તેનું નામ ક્ષેમ છે.

વળી ભક્તોનો યોગક્ષેમ ભગવાન પોતે જ કરે છે એવું મહાભારતમાં પણ કહ્યું છે:—

મનીષિણો હિ યે કેચિદતયો મોક્ષધર્મિણઃ ।

તેષાં વિચ્છિન્નવૃણાનાં યોગક્ષેમવહો દરિઃ ॥ મ.મા.શા.પ.અ. ૩૪૯-૭૨ ॥

અર્થ:—જે કોઈ બુદ્ધિશાળી મોક્ષધર્મી મનુષ્ય મોક્ષને માટે યત્ન કરનાર છે એવા તૃણચરિત મનુષ્યનો યોગક્ષેમ પરમેશ્વર પોતે જ વહન કરે છે.

આ પ્રમાણે ભગવદ્ગીતા આદિ ગ્રંથોમાં ભક્તોના યોગક્ષેમ કરનાર ભગવાનને કહ્યા છે. તેથી ઇશ્વર તથા શાસ્ત્ર ઉપર શ્રદ્ધાવાળા મનુષ્ય સંગ્રહ કરવામાં કદાપિ તત્પર થતા નથી. જેટલી જેટલી સંગ્રહ કરવાની ઇચ્છા થાય છે તેટલી તે વિશ્વાસની ખામીનું જ સૂચન કરાવે છે. તેથી પરમાત્માની પ્રાપ્તિની ઇચ્છાવાળો કોઈ પણ આશ્રમમાં હોય તોપણ તેને સંગ્રહ કરવાની બુદ્ધિ હોવાનો સંભવ નથી. અને ધર્મોદિ આર પુરુષાર્થમાં સર્વ કોઈ મોક્ષને જ પરમ પુરુષાર્થ તરીકે સ્વીકાર કરે છે, અને મુમુક્ષુને માટે ત્યાગ જ પ્રધાન સાધન છે. ત્યાગ કોઈ અમુક વેષ માત્રથી થતો નથી. સંગ્રહના અભાવથી જ ત્યાગી થઈ શકે છે. તેથી વૈદિક ધર્મનો જે સિદ્ધાન્ત છે તે સંગ્રહ નહિ કરવામાં છે.

બાકી શરીરનિર્વાહને યોગ્ય વસ્તુ સંપાદન કરવાને માટે સર્વ પ્રાણી માત્રને હક છે. પરન્તુ કોઈને પોતાના શરીર માત્રનું અને કોઈને પત્ની, પુત્ર, સેવક આદિનું પણ પોપણ કરવાને માટે અધિક વસ્તુઓ સંપાદન કરવી પડે છે. તે બધું સમયને માટે નહીં કરવું જોઈએ એવો શાસ્ત્રકારોનો સિદ્ધાન્ત છે. તેથી મનુમહારાજે મૃહસ્થ બ્રાહ્મણોને માટે ઉત્તમ પક્ષમાં અશ્વરતનિક રહેવાનું કહ્યું છે. જે આવતી કાલની ચિન્તા કરતો નથી, જે આજ મળ્યું તે આજ જ ખર્ચ કરી દે છે, તેને અશ્વરતનિક તથા સદા:પ્રસાદક, તથા કદાપિ ધોર સંન્યાસી નામથી કહ્યું છે.

આ પ્રમાણે મનુજીનું કથન મંગ્રહનો પરિત્યાગ કરવામાં તાત્પર્યવાળું હોવાથી તેને અનુસાર જ શ્લોકનું તાત્પર્ય હોઈ શકે છે. અને કુંભી તથા કુસુલનો અર્થ પણ તેને અનુસાર જ થઈ શકે છે. તેથી ગોવિન્દરાજની ટીકામાં જે ૭ દિવસની જીવિકા યોગ્ય અન્ન રાખનારને “કુંભીધાન્ય” કહ્યો છે તે બરાબર છે. તેને અનુસાર ૧૨ દિવસના નિર્વાહને યોગ્ય અન્ન સંગ્રહ કરનારને જ “કુસુલધાન્ય” પણ કહ્યો છે. (માન સંખધી વિશેષ ભેદ મિત્રપ્રકરણમાં લખવામાં આવશે.)

કુસુલ નામ ધાન્ય ભરવાનું એક માટીના બનાવેલા પાત્રનું છે. તે કેટલાક દેશોમાં ૧૫ અથવા ૨૦ મણ સુધીનું અન્ન રાખવા યોગ્ય મોટું પણ જ્વેલામાં આવે છે. કુસુલધાન્યોદિના ૧૨ દિવસના, ૭ દિવસના, ત્રણ દિવસના, એક દિવસના કમને છોડીને કુલ્લુક લઈ પોતાની ટીકામાં “કુસુલધાન્ય”નો અર્થ સેવક આદિસહિત પોતાના સંપૂર્ણ કુટુંબનો ત્રણ વર્ષ અથવા અધિક સમય સુધી પણ નિર્વાહ ચાલે એટલું અન્ન જેની પાસે હોય તે કર્થો છે. અને એક વર્ષ સુધી નિર્વાહનું અન્ન રાખનારને “કુંભીધાન્ય” કહ્યો છે. પરન્તુ—

યસ્ય ત્રૈવાર્ષિકં ભક્તં પર્યાપ્તં મૃત્યુવૃત્તયે ।

અધિકં વાપિ વિદ્યેત સ સોમં પાતુમર્હતિ ॥ મં સ્મૃ ૭ અં ૧૧-૭ ॥

અર્થ:—જેની પાસે સેવકોદિ સહિત અવસ્ય પાલન કરવા યોગ્ય કુટુંબનું ત્રણ વર્ષ સુધી અથવા અધિક સમય સુધી પોપણ ચલાવવાને માટે પરિપૂર્ણ અન્ન હોય તેજ સોમયાગ કરવાને યોગ્ય છે. મનુજીના આ શ્લોકનું પ્રમાણ આપીને ત્રણ વર્ષ ખર્ચ પૂરતું અન્ન જેની

પાસે હોય તેને કુસલકલ્પે કુસલધાન્ય કહ્યો છે. પરંતુ આ કથન યુક્તિરહિત હોવાથી માનવા યોગ્ય નથી, કારણ કે મનુષ્યને “યસ્ય પ્રેચાર્ષિકે” એ સ્લોકથી કાઢી “કુસલ ધાન્ય” નો અર્થ કર્યો નથી, પરંતુ સોમયાગના અર્થનું સૂચન કર્યું છે. થોડા ધનથી સોમયાગ ન થઈ શકે. સોમયાગ કરવાની ધૃષ્ટિ થાય ત્યારે આટલા અનનો સંગ્રહ કરવો જોઈએ એટલું જ માન્ય કહે છે. વળી કહ્યું છે કે:—

અતઃ સ્વલ્પીયસે દ્રવ્યે યઃ સોમં પિવતિ દ્વિજઃ ॥

સ પીતસોમપૂર્વોઽપિ ન તસ્યામોતિ તત્પલ્લભ ॥

” ॥ ૮ ॥

અર્થ:—પૂર્વ સ્લોકમાં કહેલા ત્રણ વર્ષના નિર્વાહ કરતાં એના અન વાળા ને ખાહણ સોમયાગ કરે છે, તેણે પહેલાં પણ સોમયાગ કર્યો હોય તથાપિ તેને તે ‘સોમયાગનું’ ફળ મળતું નથી. આ સ્લોકમાં સ્વલ્પ ધન વડે સોમયાગ કરનારને દક્ષિણ આદિની ન્યૂનતા હોય છે. માટે આ સ્લોકથી અલ્પ ધન વાળાએ સોમયાગ નહીં કરવો જોઈએ એટલું જ કહે છે. પરંતુ “કુસલધાન્ય” નો અર્થ સ્લોક બનાવતો નથી. છતાં આ સ્લોકથી એટલો તો નિર્ણય થાય છે કે જેને સોમયાગ કરવો હોય તે ત્રણ વર્ષના નિર્વાહ પૂરતા અનનો સંગ્રહ કરી શકે છે. બાકી ૧૨ દિવસથી અધિક નિર્વાહ માટે ધન સંગ્રહ કરી શકેના નથી એવો મનુ મહારાજનો આશય છે.

જેવી રીતે મનુ બગવાને સંગ્રહની ન્યૂનતા અને અધિકતાના બેદથી ગૃહસ્થોના ચાર બેદ કહ્યા છે, તેવી રીતે પરાશર સ્મૃતિમાં પણ જીવિકાની વૃત્તિના બેદથી ગૃહસ્થાશ્રમીના બેદ કહેવામાં આવ્યા છે.

ગૃહસ્થઃ ચતુર્ભેદો વાર્તાશાલીનવૃત્તિકૌ ॥

યાયાવરસ્તથા ચાન્યો ધોરસંન્યાસિકસ્તથા ॥ વૃ. પા. સ્મૃ ૦ અ ૦ ૧.૧-૨૯ ॥

અર્થ:—ગૃહસ્થાશ્રમી પણ વાર્તાવૃત્તિ, શાલીનવૃત્તિ, યાયાવર અને ધોર સંન્યાસિક એવા ચાર પ્રકારના હોય છે. તેમાંથી—

કૃષિગોરક્ષવાણિજ્યૈઃ સર્વાઃ કુર્વન્ક્રિયા દ્વિજઃ ॥

વિહિતૈરામવિઘ્નૈશ્ચ વાર્તાવૃત્તિઃ સ ઇચ્ચતે ॥

” ॥ ૬૦ ॥

અર્થ:—કૃષિ, વાણિજ્ય તથા ગોરક્ષા વડે જીવિકા ચલાવનાર તથા ગૃહસ્થાશ્રમીની સંપૂર્ણ ક્રિયા કરનાર અને આત્મચિન્તન કરનાર એવો ખાહણ વાર્તાવૃત્તિ કહેવાય છે.

મજનાધ્યયનૈર્દાનૈસ્તિમિયો વર્તતે સદા ॥

ક્રિયાઃ કુર્વન્નાત્મવિઘ્નઃ સા સ્યાચ્છાલીનવૃત્તિતા ॥

” ॥ ૬૧ ॥

અર્થ:—જે ખાહણ મજન, અધ્યયન અને દાન કરવામાં તત્પર છે અને ગૃહસ્થાશ્રમીની સર્વ ક્રિયાઓ તથા આત્મચિન્તન પણ કરે છે તેને શાલીનવૃત્તિ કહે છે.

અર્ચનૈઃ સત્કારયેદન્યાન્ક્રિયાઃ કુર્યાત્પતિગ્રહી ॥

પાઠયેચ ય આત્માનં યાયાવરઃ સ ઇચ્ચતે ॥

” ॥ ૬૨ ॥

અર્થ:—અતિમહાલક્ષ્મીને કુર્કુંબનું પોષણ ચલાવનાર તથા ગૃહસ્થોની અન્ય સર્વ ક્રિયા કરનાર તથા અતિથિ આદિ અન્ય મનુષ્યોનો સત્કાર કરનાર તથા અધ્યાત્મશાસ્ત્રનું અધ્યયન કરનાર એવો ખાહણ યાયાવર કહેવાય છે. અને

તિષ્ઠેદ્યથ શિલોઽઙ્ગાભ્યામુદ્ઘૃતાભિશ્ચ વર્તતે ।

આત્મવિચ્છ્રિયાઃ કુર્યાદ્ધોમગ્ન્યાસિકઃ સ તુ ॥ ૬૩ ॥

અર્થઃ—જે શિશુ અને ઊગ્ગૃહ્તિથી જીવન ચલાવે છે, તથા પોતાને હાથે લાવેલા જલાદિથી નિર્વાહ કરે છે તથા આત્મજ્ઞાની છે તથા નિત્ય કર્મોદિ કરે છે તે ધૈર્ય સંન્યાસિક કહેવાય છે. અહીં પોતાને હાથે જલાદિ લાવીને નિર્વાહ કરે છે એમ કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે તેમની પાસે સેવક આદિ હોતા નથી. અને પત્નીનો આભાવ કહ્યો નથી, તેથી તેઓ પશુ પત્નીવાળા જ હોય છે.

ન લોકઋત્તં વર્તેત વૃત્તિહેતોઃ કથંચન ।

અજિહ્મામશઠાં શુદ્ધાં જીવેદ્બ્રાહ્મણજીવિકામ્ ॥ મ ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૪-૧૧ ॥

અર્થઃ—પોતાના જીવનને માટે બ્રાહ્મણે શાસ્ત્રસંસ્કાર રહિત સાધારણ લૌકિક મનુષ્યનો વ્યવહાર કાઢી રીતે નહીં કરવો જાણ્યો અર્થાત્ જીવિકાને માટે મિથ્યા ભાષણ, અસત્યપ્રતિગ્રહ, આદિ નહીં કરવું જોઈએ, તેમજ જીવિકાને માટે જે ધર્મો કરતો હોય તેમાં કોઈ પ્રકારનું કપટ નહીં હોવું જોઈએ તથા જીભાદિ રહિત હોય અને મહિન જીવિકા ન હોય એવી યોગ્ય જીવિકાથી જ પોતાનું જીવન ચલાવવું જોઈએ. અને—

સંતોષં પરમાસ્થાય સુસ્વાર્થી સંયમી ભવેત્ ।

સંતોષમૂલં હિ મુક્તિં દુઃસ્વમૂલં ત્રિપર્યયઃ ॥ ૧૨ ॥

અર્થઃ—જેથી પોતાના કુટુંબનું પોષણ તથા ગૃહસ્થાશ્રમીને ઉચિત પંચમગાદિ બની શકે એટલું માત્ર પ્રાપ્ત થવાથી સન્તુષ્ટ રહે—તેથી અતિરિક્તની ઇચ્છા ન કરે. આ લોક તથા પરલોક મેળવેથી સુખની ઇચ્છા કરનાર બ્રાહ્મણે સન્તોષનો આશ્રય કરીને ધનનો સંગ્રહ કરવામાં મેયમ રાખવો જોઈએ. કારણ કે આ લોક તથા પરલોક સંબંધી સુખ સંતોષથી જ પ્રાપ્ત થાય છે. અને જે અસંતોષ છે તે દુઃખનું જ મૂલ (કારણ) છે. બહુ ધન ઉપાજન કરવાના પ્રયત્નથી તૃષ્ણાની વૃદ્ધિ થાય છે. તૃષ્ણાની વૃદ્ધિ થવાથી મનુષ્ય જીવ કપટ આદિ પશુ કરવા લાગી જાય છે. ધનની તૃષ્ણાવાળા મિથ્યાભાષણ પશુ અવસ્થ કરે જ છે. તેથી તે આ લોકમાં, નિન્દા અને પર લોકમાં નરકનો પશુ ભાગી થાય છે, માટે ગીતામાં તૃષ્ણાને નરકનું દ્વાર કહ્યું છે.

અને બ્રાહ્મણને માટે વેદ ભણવા અને ભણાવવા, યજ્ઞ કરવા અને કરાવવા તથા દાન લેવું અને આપવું એ ૭ કર્મ પહેલાં કહેવામાં આવ્યાં છે.

પણ્ણાં તુ કર્મણામસ્ય ત્રીણ કર્માણિ જીવિકા ।

યાજનાધ્યાપને ચૈવ ત્રિશુદ્ધાન્ પ્રતિગ્રહઃ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૧૦-૭૬ ॥

અર્થઃ—તે ૭ કર્મો મધ્યે યજ્ઞ કરાવવા, વેદ ભણાવવા અને ઉત્તમ કુલ પાસેથી અર્થાત્ વૈદિક ધર્મમાં તત્પર રહેનાર દ્વિગ્નતિ પાસેથી પ્રતિગ્રહ લેવો—એ ત્રણ કર્મો બ્રાહ્મણની જીવિકાને માટે કલાં છે.

ઉપર ઊગ્ગૃહ તથા સિદ્ધ વડે જીવન ચલાવવાનું જે કહ્યું છે તે મદાન્ તપસ્વીથી જ થઈ શકે છે. તે પ્રમાણે જીવન ચલાવવાનું સામર્થ્ય ન હોય તો અધ્યાપનથી નિર્વાહ કરવો શ્રેષ્ઠ છે. ભણવાની પેગાર લેવાનું અહીં તાત્પર્ય નથી. પરન્તુ પોતાના શિષ્ય લોકે લાવેલા ભિક્ષાના

અન્ય વડે નિર્વાહ કરવાનું અને વિદ્યા સમાપ્ત કરીને ઘેર જનાર સિધ્ધ લોકોએ આપેલી દક્ષિણા વડે નિર્વાહ કરવાનું તાત્પર્ય છે. અને તે રીતે ન બને તો યજ્ઞાદિ કરાવી નિર્વાહ કરવો ઠીક છે. તેમાં જે ધન પ્રાપ્ત થાય છે તે પોતાની મહેનતનું છે. તેથી વેદના નિયમને અનુસાર યજ્ઞ કરાવી ધન લેવામાં પાપનો સંભવ નથી. તેથી પણ નિર્વાહ ન ચાહે તો હવિકાનું સાધન પ્રતિગ્રહ છે. કર્મનિષ્ઠ તપસ્વી બ્રાહ્મણે વૈદિક ધર્મમાં નિષ્ઠા રાખી અનુદાન કરનાર દ્વિજાતિ પાસેથી પ્રતિગ્રહ લેવામાં દોષ નથી. માટે વિદ્વાન અને કર્મનિષ્ઠ બ્રાહ્મણ શુદ્ધ પ્રતિગ્રહથી પણ નિર્વાહ કરી શકે છે. પરન્તુ યજ્ઞમાનના પાપનો નાશ કરવાનું જેનામાં સામર્થ્ય હોય તેનેજ પ્રતિગ્રહ લેવાનો અધિકાર છે, અવિદ્વાન અને અતપસ્વી બ્રાહ્મણને માટે તો પ્રતિગ્રહ નરકનું જ કારણ છે.

अजीर्वस्तु यथोक्तेन ब्राह्मणः स्वेन कर्मणा । .

जीवेत्सन्निवर्धयेण स तस्य प्रत्यनन्तरः ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૧૦-૮૧ ॥

અર્થ:—આપત્તિ કાલમાં પૂર્વે કહેલા ઉપાયોથી જીવન ચાલી શકે નહીં તો બ્રાહ્મણ સ્ત્રિય ધર્મથી જીવન ચલાવે અર્થાત્ ગ્રામના અથવા નગરાદિકના રક્ષણથી જીવન ચલાવે. તે સ્ત્રિયવૃત્તિ જ બ્રાહ્મણને માટે અનન્તર વૃત્તિ છે, એટલે કે પોતાના બ્રાહ્મણ ધર્મથી હવિકા ન ચાલતાં જીવન ચલાવવાનો નજીકનો ઉપાય છે. નગર અને ગ્રામની રક્ષા રાજ જ કરી શકે છે. બ્રાહ્મણ રાજ હોય તો પણ સર્વ બ્રાહ્મણ રાજ હોઇ શકતા નથી. રાજ તો એક જ હોય છે. તેથી જ્ઞાતધર્મ વડે હવિકા ચલાવવાનું એજ તાત્પર્ય છે, કે બ્રાહ્મણનું નિત્ય કર્મ જે સન્ધ્યાવન્દન, સ્વાધ્યાય, અગ્નિહોત્રાદિક છે તેને કાંઇ પ્રકારની ક્ષાતિ કર્યા વિના કરી શકે એવી રાજ્યની રક્ષાને ઉપયોગી નોકરી વડે પોતાની હવિકા ચલાવવી. જે નોકરીમાં પોતાના નિત્ય કર્મનો પરિત્યાગ કરવો પડતો હોય અથવા હલકા દરજ્જાની સેવા કરવી પડતી હોય એવી સિપાઇ આદિની નોકરી કરવી ઉચિત નથી.

उभाभ्यामप्यजीवंस्तु कथं स्यादिति चेद्भवेत् ।

कृपिगोरक्षमास्याय जीवेद्वैश्यस्य जीविकाम् ॥ ॥ ૮૨ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણની વૃત્તિથી તથા સ્ત્રિયવૃત્તિથી પણ જીવન ચાલે નહીં તો બ્રાહ્મણ કેવી રીતે પોતાની હવિકા ચલાવે એમ જો પૂછતા હો તો કૃષિ, ગોરક્ષા તથા વ્યાપાર (વ્યાપાર) આદિ વૈશ્યવૃત્તિથી જીવન ચલાવે. અને

वैश्यवृत्त्याऽपि जीवंस्तु ब्राह्मणः क्षत्रियोऽपि वा ।

हिंसाप्रायां पराधीनां कृपिं यत्नेन वर्जयेत् ॥ ॥ ૮૩ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણ અથવા સ્ત્રિય વૈશ્યવૃત્તિથી જીવન ચલાવવા છતાં જેમાં બહુ પ્રાણીની હંસા થાય છે તેવી અને બળદ આદિને આધિન રહીને કરવાની એવીનો અપત્તનપૂર્વક પરિત્યાગ કરવો જોઈએ, અર્થાત્ ગોરક્ષા અને વ્યાપારથી જ પોતાની હવિકા ચલાવવી જોઈએ.

कृपिं साध्विति मन्यन्ते सा वृत्तिः सद्विगर्हिता ।

भूमिं भूमिशयांश्चैव दन्ति काष्ठमयोमुखम् ॥ ॥ ૮૪ ॥

અર્થ:—કેટલાક લોક કૃષિને શ્રેષ્ઠ સમજે છે, તથાપિ તેને સત્જનોએ નિન્દિત કહેલી છે.

કેમકે જેના અમ્રભાગમાં લોકાનું ફળ લાગેલું છે એવું હજી તથા કાદાળી આદિ વડે પૃથ્વી તથા પૃથ્વીમાં રહેનાર પ્રાણીઓ પણ મરે છે મરે તે શ્રેષ્ઠ નથી. બનતા સુધી પોતાને હાથે પ્રાણીની હત્યા થાય એવી ખેતી કરે નહીં. તેમ ન બને તો પરાશરજીએ બતાવેલી રીતે ખેતી કરે તો પાપનો ભાગી થાય નહીં. ૮૩મા શ્લોકથી એ પણ નિર્ણય થાય છે કે ક્ષત્રિય પણ આપત્તિ કાલમાં વૈશ્યવૃત્તિથી જીવન ચલાવી શકે છે. વૈશ્યની વૃત્તિથી જીવન ચલાવવાનું કશું છે, તથાપિ જે વસ્તુ વેચવાનો નિષેધ કર્યો છે તેનો વિક્રય કરવો બ્રાહ્મણને મારે થાય નથી.

સર્વાન્નસાનપોદેત કૃતાન્નં ચ વિલૈઃ સહ ।

અન્નમનો લવણં ચૈવ પશવો ચે ચ માનુષાઃ ॥ ૮૬ ॥

અર્થ:—સર્વ પ્રકારના રસ, રૂધિલું અન્ન, તલ, પથ્થર, મીઠું, પશુ, મનુષ્ય, તથા

સર્વં ચ તાન્તવં રક્તં શાણસૌમાવિકાનિ ચ ।

અપિચેત્સુરરક્તાનિ ફલમૂલં તથૌપધીઃ ॥ ૮૭ ॥

અપઃ શસ્ત્રં વિપં માંસં સોમં ગન્ધાંશ્ચ સર્વશઃ ।

શીરં શૌદ્રં દધિ ધૃતં તૈલં મધુ ગુદં કુસાન્ ॥ ૮૮ ॥

આરણ્યાંશ્ચ પરશૂન્સર્વાન્ દંટિણશ્ચ ચયાંસિ ચ ।

મઘં નીલીં ચ લાક્ષાં ચ સર્વાંશ્ચૈકશ્વફાંસ્તથા ॥ ૮૯ ॥

અર્થ:—શણનાં વસ્ત્ર, રેશમી વસ્ત્ર, હિનનાં વસ્ત્ર, સર્વ પ્રકારના તન્તુનાં બનાવેલાં રંગેલાં વસ્ત્ર, અળસીની છાલનાં બનેલાં વસ્ત્ર, ફળ, મૂળ, તથા ઔષધિ, તથા જલ, શસ્ત્ર, વિષ, માંસ, સોમબદ્ધી, સર્વ પ્રકારના સુગંધીદાર પદાર્થ, દૂધ, મીઠું, દહીં, ઘી, તેલ, મધુ, કુશ, તથા ગોળસર્વ જાતનાં જંગમી પશુ, દાદવાળાં પશુ, પક્ષી, મલ, ગળી(નીલી), લાખ, ધોડા આદિ એક ખરીવાળાં સર્વ પદ્ધતિ-એ સર્વનો બ્રાહ્મણે ક્યવિક્રમ ન કરવો જોઈએ. વળી—

કામસુત્રાદ્ય કુપ્યા તુ સ્વયમેવ કૃપીવલઃ ।

વિક્રીણીત તિઠાંઠુદ્યાન્ધમાર્થમચિરસ્થિતાન્ ॥ ૯૦ ॥

અર્થ:—એકુતલોક પોતાના ખેતરમાં ઇચ્છાનુસાર તલ ઉત્પન્ન કરીને પવિત્ર તલ ધર્મ-કાર્મને નિમિત્ત વેચી શકે છે. પરન્તુ વધારે લાભ મેળવવાની મતલબથી બહુ દિવસ સુધી રાખીને વેચે નહીં.

સદ્યઃ પતતિ માંસેન લાક્ષયા લવણેન ચ ।

જ્યહેણ શૂદ્રો ભવતિ વ્રાહ્મણઃ સીરવિક્રયાત્ ॥ ૯૧ ॥

અર્થ:—માંસ, લાખ તથા મીઠું વેચવાથી બ્રાહ્મણ તરત જ પતિત થાય છે, અને દૂધ વેચવાથી ત્રણ દિવસમાં શૂદ્ર બને છે.

સ્તરેપાં તુ પળ્યાનાં વિક્રયાદિહ કામતઃ ।

વ્રાહ્મણઃ સપ્તરાત્રેણ વૈશ્યમાત્રં નિગચ્છતિ ॥ ૯૨ ॥

અર્થ:—અતે ઇચ્છાથી સાત દિવસ સુધી ઉપર કહેલા બ્રાહ્મણના બધા રસાદિ નિષિદ્ધ પદાર્થ વેચવાથી બ્રાહ્મણ વૈશ્ય થઈ જાય છે.

રસા રસૈર્વિધાતવ્યા ન ત્વેવ લવણં રસૈઃ ।

કૃતાન્નં ચાકૃતાન્નેન તિલા ધાન્યેન તત્સમાઃ ॥ ૧૪ ॥

અર્થઃ—ગોળ વગેરે રસ ધૃતાદિ સાથે અદલ અદલ કરી શકે છે, પરંતુ મીઠાને બીજા વસ્તુ સાથે અદલ અદલ કરી શકતા નથી. રંધેલું અન્ન કાચા અન્નની સાથે અદલ અદલ કરી શકે છે, અને તલ પણુ કીમતમા બરાબર બીજા ધાન્યની સાથે બદલી શકે છે.

વૈશ્યવૃત્તિમનાતિષ્ઠન્ બ્રાહ્મણ. સ્વેપથિ સ્થિતઃ ।

અવૃત્તિકપિતઃ સોદન્નિમં ધર્મસમાચરેત્ ॥ ૧૦૧ ॥

અર્થઃ—જે બ્રાહ્મણ બ્રાહ્મણની વૃત્તિથી નિર્વાહ ન થવાથી દુઃખી થવા છતાં પણ વૈશ્યની વૃત્તિનું અવલંબન ન કરતાં પોતાની વૃત્તિમાં જ સ્થિર રહે છે તે નીચે કહેલા ધર્મનું પાલન કરે.

સર્વતઃ પ્રતિવૃદ્ધીયાદ્બ્રાહ્મણસ્ત્વનયં મતઃ ।

પવિત્રં દુષ્પતીત્યેતદ્ધર્મતો નોપપદ્યતે ॥ ૧૦૨ ॥

અર્થઃ—વિપત્તિને પ્રાપ્ત થયેલો બ્રાહ્મણ સર્વ લોકો પાળેથી દાન લે. જે વ્યય પોતાના આચરણથી પવિત્ર છે તે કાષ્ટ દોષથી દૂષિત થાય છે એવું ધર્મશાસ્ત્રથી સિદ્ધ થતું નથી. અને આપત્તિ કાળમાં ન્યાં ત્યાં આવાથી અને પ્રતિબદ્ધ લેવાથી પણ દોષ નથી એ વાત પ્રથમ ભોક્તૃવિધિમાં અછગર્તાદિનાં દષ્ટાન્તથી કહેવામાં આવી છે.

ભાષેદેતેન રાજન્યઃ સર્વેણાપ્યનયં મતઃ ।

ન ત્વેવ ડયાયસીં વૃત્તિમભિમન્યેત કદિંચિન્ ॥ મ૦ સ્મૃ૦ ૩૦૧૦-૧૫ ॥

અર્થઃ—આપત્તિને પ્રાપ્ત થયેલો રાજા જે વસ્તુએને વેચવાનો બ્રાહ્મણને મારે નિરોધ કર્યો છે તેવા રસાદિ વેચીને પણ વૈશ્યની તુલ્ય અવિકા ચલાવે. પરંતુ કદાપિ બ્રાહ્મણની અવિકા જે દાન લેવું આદિ છે તેનો આશ્રય ન લે. તેથી રીતે—

વૈશ્યોઽન્નીવન્સ્યર્થમેળ શૂદ્રવૃત્ત્યાપિ વર્તયેત્ ।

અનાચરન્ન કાર્યાણિ નિવર્તેત ચ શક્તિમાન્ ॥ ૧૦૮ ॥

અર્થઃ—વૈશ્ય પણ ખેતી, બાપાર, આદિ વડે જીવન ચલાવવા અસમર્થ થાય તો દ્વિગત નિતી શુશ્રૂષા આદિ શૂદ્રવૃત્તિથી નિર્વાહ કરે અને જ્યારે આપત્તિથી નિવૃત્ત થાય ત્યારે શક્તિવાળા વૈશ્યે શૂદ્રની વૃત્તિથી નિવૃત્ત થવું જોઈએ. અને

અચક્રનુવંસ્તુ શૂદ્રાં શૂદ્રઃ કર્તું દ્વિજન્મનામ્ ।

પુત્રદારાત્વયં પ્રાપ્તો જોષેત્ કારુક્યકર્મભિઃ ॥ ૧૦૯ ॥

અર્થઃ—શૂદ્ર જ્યારે શુશ્રૂષા કરવાને અસમર્થ થાય અને પુત્ર, સ્ત્રી, આદિ શુદ્રાથી પ્રાપ્ત દોષ ત્યારે કારિકરીના કામથી પોતાનું જીવન ચલાવે. અને—

યૈઃ કર્મભિઃ પ્રચરિતૈઃ શૂદ્રપ્યન્તે દ્વિજાતયઃ ।

તાનિ કારુક્યકર્માણિ શિન્યાનિ વિવિધાનિ ચ ॥ ૧૧૦ ॥

અર્થ:—જે કર્મ કરવાથી દિગ્ગતિની સેવા થતી હોય એવા સુતાર, કડિયા, આદિનું કામ તથા ઢિંગ કાઢવું, રંગવું, આદિ નાના પ્રકારનાં કામ કરે. પરન્તુ વૈશ્ય અને ગૃહે આપત્તિ કાલમાં પણ ક્ષત્રિયની માફક આભણુવૃત્તિનો સ્વીકાર નહીં કરવો જોઈએ.

સત્ત્વિતાગમા ધર્મ્યાં દાયો લાભઃ ક્રયો જયઃ ।

પ્રયોગઃ કર્મયોગસ્ય સત્પતિગ્રહ એવં ચ ॥ મં ૨૮૦ અં ૧૦-૧૧૫ ॥

અર્થ:—દાય એટલે પોતાની વંશ પરંપરાથી આવેલું ધન, પૃથ્વીમાં દાટેલું ધન અર્થાત્ ધનાદિની પ્રાપ્તિ અથવા મિત્રાદિ દ્વારા પ્રાપ્ત થયેલું ધન જેને લાભ કહે છે તે, તથા કીમત આપીને વસ્તુને ખરીદી લેવી એ ત્રણ પ્રકારનું ધન આરે વર્ણુને માટે ધર્મથી યુક્ત છે. અને જે જ્ય ધન છે તે ખીજનો વીજ્ય કરવાથી જ પ્રાપ્ત થાય છે. તે ધન ક્ષત્રિયને માટે ધર્મયુક્ત છે. અને બ્યાજ લેવું તેને પ્રયોગ કહે છે તે, તથા કૃપિ અને વ્યાપારનું નામ કર્મ-યોગ છે તે બંને (પ્રયોગ અને કર્મયોગ) પ્રકારનું ધન વંશને માટે ધર્મયુક્ત છે. અને જે પવિત્ર પ્રતિગ્રહ છે તેને સત્પ્રતિગ્રહ કહે છે. તે ધન આભણુને માટે ધર્મયુક્ત છે. આ પ્રમાણે ઉપર કહેલા ધનપ્રાપ્તિ કરવાના સાત માર્ગ ધર્મયુક્ત છે. માટે આભણુદિ હમેશા ધર્મયુક્ત ધનને જ સંપાદન કરવાની ઇચ્છા કરે, અને તેવા ધનને પ્રાપ્ત કરવામાં અસમર્થ હોય તો એટલે આપત્તિ કાલમાં તે કાલને માટે વિધાન કરેલા કર્મ વડે ધન ઉપાર્જન કરવું યોગ્ય છે. તેમ કરવામાં પાપ નથી.

વિદ્યા શિલ્પં મૃતિઃ સેવા ગોરક્ષા ચિપણિઃ કૃપિઃ ।

ધૃતિર્મૈત્ર્યં કુસીદં ચ દશ જીવનહેતવઃ ॥

,, ॥ ૧૧૬ ॥

અર્થ:—વિદ્યા એટલે અહીં વૈદ્યવિદ્યાથી અન્ય વૈદ્યની તથા ઝેર ઉતારવું આદિ વિદ્યાનું ગ્રહણ કરવાનું છે તે, તથા નાના પ્રકારની શિલ્પવિદ્યા (કલાઓ), બુનિ, સેવા, ગોરક્ષા, વ્યાપાર, પોતાને હાથે કૃપિ કરવી તે (કૃપિ), મૃતિ અર્થાત્ સતોપ (તે પણ એક જીવિકાનું સાધન છે, કેમકે સતોપ હોય તો થોડી વસ્તુથી પણ નિર્વાહ થાય છે.) તથા શિક્ષાવૃત્તિ અર્થાત્ થોડું થોડું માગી લાવીને એકઠું કરવું તે, તથા બ્યાજ લેવું (કુસીદ) એ દશ જીવિકાના ઉપાય છે. અનાપત્તિના સમયમાં જેને જે કર્મ જીવિકાના સાધન રૂપ નથી તેને આપત્તિ કાલમાં તે કર્મથી પણ જીવિકા ચલાવવાને માટે આ શ્લોક આતા દે છે. તેથી આ દશ કર્મ વડે સર્વલોક પોતાની આપત્તિને તરી શકે છે. અર્થાત્ આપત્તિ કાલમાં આરે વર્ણુ આ દશમાંથી કોઇ પણ કર્મ વડે પોતાની જીવિકા ચલાવી શકે છે એવો ભાવ છે, કારણકે કોઇ પણ પ્રકારે શરીરને બચાવવું એ સર્વથી મોટો ધર્મ છે. કેમકે શરીર રહેવાથી મનુષ્ય ધર્મનું આચરણ કરી શકે છે, અને આપત્તિને તરવાને માટે કોઇ અયોગ્ય કર્મ કર્યું હોય તો પ્રાયશ્ચિત્ત દ્વારા તેનું પણ નિવારણ કરી શકે છે, માટે કહ્યું છે કે:—

શરીરં સર્વધર્મસ્વં રક્ષણીયં પ્રયત્નતઃ ।

શરીરાત્સવતે ધર્મં પર્વતાત્સલિલં યથા ॥

અર્થ:—જે શરીર છે તે જ ધર્મરૂપી ધન (સ્વમ્) છે. તે કારણથી તેની બહુ પ્રયત્ન કરીને રક્ષા કરવી જોઈએ. જેવી રીતે પર્વતમાંથી પાણી (નદી) ઝરે છે, તેવી રીતે શરીરમાંથી ધર્મરૂપી, જલ (નદી) વહે છે.

આ પ્રમાણે શરીર ધર્માચરણનું સાધન હોવાથી તેની રક્ષા કરવી તેને મુખ્ય ધર્મ માન્યો છે. શરીરની રક્ષા કરવી તે બ્રાહ્મણ આદિ સર્વને માટે પ્રધાન ધર્મ છે. અનાયાસને તેટલા માટે જ સાધારણ ધર્મ માન્યો છે. શરીરને બહુ કષ્ટ પહોંચે એવું કર્મ મુમુક્ષુએ કદાપિ ન કરવું જોઈએ. તેમજ લિક્ષાદૃત્તિ અને વ્યાજ લેવું આદિ ધર્મા પણ બ્રાહ્મણ તથા ક્ષત્રિયને માટે બહુ કષ્ટ પડે ત્યારેજ કરવાના છે, કેમકે અન્નની પવિત્રતા ક્રમાઇને અનુસાર હોય છે, અને અન્નની પવિત્રતાને અનુસાર મનની પવિત્રતા રહે છે. અને મનને પવિત્ર કરવું તેજ શાસ્ત્રનું તાત્પર્ય છે. તે કારણથી અન્તઃકરણની શુદ્ધિની ઇચ્છાવાળા મનુષ્યે અવશ્ય શુદ્ધિ, છવિકાનોજ આશ્રય લેવો જોઈએ. અને અન્નની શુદ્ધિ મનની શુદ્ધિમાં કારણ છે તે પહેલાં પણ કહેવામાં આવ્યું છે. પરન્તુ આપત્તિના નિમિત્તથી જે કર્મનો સ્વીકાર કર્યો છે તે કર્મનો આપત્તિ જતાં તરત પરિત્યાગ કરવો જોઈએ.

ક્ષત્રેણ કર્મણા જીવેદ્વિજ્ઞાં વાડપ્યાપદિ દ્વિજઃ ।

નિસ્તીર્યતામથાત્માનં પાવચિત્વા ન્યસેત્પથિ ॥ યા. સ્મૃ. જ, ૩-૨૪ ॥

અર્થઃ—મનુષ્યને પોતાના વર્ણને માટે વિધાન કરેલા અથવા સર્વ વર્ણને માટે સાધારણ રીતે પ્રતિપાદન કરેલા કર્મ વડે જ્યારે ધનની પ્રાપ્તિ થાય નહીં, ત્યારે તેને આપત્તિકાલ કહે છે. તેવા આપત્તિકાલમાં બ્રાહ્મણ ક્ષત્રિયના કર્મથી અથવા વૈશ્યના કર્મથી જીવન ચલાવે. અને તે કર્મ વડે પોતાની આપત્તિને તરીને પછી પોતાને પ્રાપ્તિદ્વારા પવિત્ર કરીને બાદ પોતાની જાતિને માટે વિધાન કરેલા કર્મમાં સ્થિત થાય. જે આપત્તિને તરવાને માટે જ્ય તથા તપાદિરૂપ પ્રાપ્તિ ન કરે તો તે હીનવૃત્તિથી પ્રાપ્ત કરેલા ધનને રસ્તામાં ફેંકી દે તેજ તેનું પ્રાપ્તિ છે. અને પછી પોતાના ધર્મમાં સ્થિત રહે.

આપત્તિ ગયા પછી પણ આપત્તિના ધર્મને જે કાયમ રાખે છે તે અવશ્ય પતિત થાય છે. માટે હીનવૃત્તિમાં અધિક ધનની પ્રાપ્તિ હોવા છતાં પણ તેમાં રૂચિ નહીં રાખવી જોઈએ. અને બહુજ કષ્ટ પડતાંજ હીનવૃત્તિ સ્વીકારવી જોઈએ.

બ્રાહ્મણાદિના આપદર્મનું નિરૂપણ કરીને હવે રાજના પણ આપદર્મનો વિચાર કરીએ છીએ.

ચતુર્થમાદ્દાનોડપિ ક્ષત્રિયો ભાગમાપદિ ।

મજા રક્ષન્પરં શક્ત્યા કિલ્વિપાત્મતિમુચ્યતે ॥ મં ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૧૦-૧૧૮ ॥

અર્થઃ—રાજા આપત્તિકાલમાં પ્રજા પાસેથી ધન અને ધાન્યાદિના ચોથો ભાગ લેવાથી પણ પાપનો ભાગી થતો નથી. તે પોતાની મહાન્ શક્તિ વડે પ્રજાની રક્ષા કરતો સતો પાપથી મુક્ત થાય છે.

રાજા કેટલો કર લે તે વિશે ઋષિઓના અનેક મત છે. પરન્તુ આ કર કદાપિ સ્થિર રહી શકતો નથી. કારણ કે રાજ્યની સારી રીતે રક્ષા થાય, યતુ આદિથી ઝોછપણ પ્રકારની પીડા ન થાય, તથા દુકાલ આદિથી પ્રજા દુઃખી ન થાય તેની સંભાળ રાખવી તે રાજાનું કર્તવ્ય છે. તેને માટે તે તે કાલને અનુસાર ઝોછા કે અધિક કર લઇ શકે છે, તેમાં રાજાને દોષ નથી. પરન્તુ કોઈ પ્રકારના ભોજ્યોપખમાં અધિક અર્થ રાખે અને તે અર્થ પૂરું કરવાને માટે પ્રજા ઉપર કર વધારે છે અને પ્રજા ઉપર સમભાવ નથી એવો રાજા પાપનો ભાગી થાય છે. કેટલાક રાજા એવા કે રાજા ભોજ આદિ પોતાના ખજાનામાં ધનજ જમા થવા

દેતા નહોતા. તેવાઓને પણ ધનના અભાવથી દુઃખ પડ્યું નથી. અને જેની પાસે બહુ ધન છે એવાં હાલના સમયના રાજા લોકોને હમેશાં ધનનું દુઃખ પણ જોવામાં આવે છે. તેથી કરીને કર સંબંધી રાજાનો સદાચાર અને પ્રજાની કે રાજાની આપત્તિ ઉપર આધાર રહે છે. રાજાને ધણીજ આપત્તિ આવે ત્યારે ચોથો ભાગ લેવા છતાં પણ તેને પાપ નથી એમ કહ્યું છે, કારણકે તે કર પણ પ્રજાની રક્ષાને માટે જ હોય છે.

સ્વધર્મો વિજયસ્તસ્ય નાદવે સ્યાત્પરાઢ્મુરુઃ ।

શસ્ત્રેણ ચૈશ્વાનરસિત્વા ધર્મ્યમાહારચેદ્દલિમ્ ॥ ૧૧૯ ॥

અર્થ:—રાત્રુના ઉપર જ્ય મેળવવો તેજ રાજાનો ધર્મ છે. માટે રાજાએ મુદ્દમાંથી કદાપિ વિમુખ ન થવું જોઈએ. શસ્ત્રથી વૈશ્વાદિ પ્રજાનું રક્ષણ કરીને તેમની પાસેથી ધર્માનુસાર કર લેવો જોઈએ.

અહીં કર સંબંધી એટલેજ નિર્ણય થાય છે કે જે સમયમાં સુલિક્ષ છે, કોઈ શત્રુ આદિના ઉપદ્રવ નથી, ત્યારે અધિક કર લઈ પ્રજાને પીડવી તે પાપનું કારણ હોવાથી તેમ નહીં કરવું જોઈએ. તે સમયે પોતાનું રાજ્ય ચલાવવાને ઉપયોગી અને ખર્ચ કરતાં કંઈક ભાગ પ્રજાનામાં જમે પણ થાય તેટલોજ કર લેવો જોઈએ. અને મુદ્દાદિના નિમિત્તે જ્યારે અધિક લેવાની આવશ્યકતા હોય ત્યારે સમયને અનુસાર અધિક પણ લઈ શકે છે. બાકી આટલું જ લેવું જોઈએ એ નિયમ જ્યાં જ્યાં કહ્યા છે તે સર્વ સામાન્ય માત્ર કહ્યા છે.

પરંતુ આપત્તિ કાલ વિના વ્યાહણાદિએ પોતપોતાની જાતિને અનુસાર ઠરાવેલી જીવિકાને પરિત્યાગ નહીં કરવો જોઈએ, અને રાજાએ પણ પ્રજા ઉપર કર વધારવો નહીં જોઈએ.

ઇતિ જીવિકાવિપયક વિચાર અ. ૧૨ સર્ગ. ૪૫ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ ૪૬.

આશૌચનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં જીવિકા સંબંધી વિચાર કરીને આ સર્ગમાં આશૌચનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

પ્રાસવં સૂતકં માહુરશૌચં શાવમુચ્યતે ॥ ૧૦ પાં ૨૪૦ ૭૦ ૫ સ્ત્રો ૫૮ ॥

અર્થ:—પુત્ર અને પુત્રી આદિ ઉત્પન્ન થતાં સૂતક લાગે છે. અને મરણમાં આશૌચ લાગે છે. આ સૂતક તથા આશૌચમાં મનુષ્ય તથા ગાય આદિક પ્રાણી પણ અશુદ્ધ રહે છે. તે કારણથી સૂતક તથા આશૌચની સમાપ્તિ પર્વન્ત વૈદિક કર્મ કરવું યોગ્ય નથી હોતું. તેમ ખીન્ન મનુષ્યોને પણ સ્પર્શ કરી શકતો નથી, વળી ગાય આદિનું દૂધ પણ ઉપયોગમાં લેવા યોગ્ય રહેતું નથી. તેથી વ્યાહણાદિને કેટલા દિવસ સૂતક આદિ લાગે છે તેનું વિશેષ કરીને અહીં નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

દન્તજાતેઽનુજાતે ચ કૃત્તચૂદે ચ સંસ્યિતે ।

અશુદ્ધા નાન્ધવાઃ સર્વે સૂતકે ચ તયોચ્યતે ॥ ૧૦ સ્ત્ર. ૭૦૫ સ્ત્રો ૨ ॥

અર્થ:—દાંત ઉગતી વખતે તથા દાંત ઉગ્યા બાદ તથા મુરડા અને યજ્ઞોપવીત આખ્યા

આન મનુષ્ય મરી (મેસ્થિત-જન્મ-સ્થાન-મરણ) નવ તો સર્વ જાન્ધવો અશુદ્ધ થાય છે. તેમજ આવક આદિનો જન્મ થતાં પણ અશુદ્ધ થાય છે.

દશાદ્ ગાવમાશૌચં સપિઙ્ડેષુ વિधीयते ।

अर्वाक् संवचनादस्थनां त्र्यहमेकाहमेव वा ॥

॥ ૬૯ ॥

અર્થ:—સપિંડ: મનુષ્ય મરવાથી બાહ્યભોજને ૧૦ દિવસનુ મનક લાગે છે, અથવા અસ્થિ સંચયન સુધી લાગે છે મનવળ કે ચાર દિવસ સુધી અથવા એક દિવસ સુધી અશૌચ લાગે છે. એટલે કે શ્રૌત અગ્નિવાણા અને વેદની સર્વ શાખાનું અધ્યયન દરેકા વિદ્વાનને એક દિવસનું અશૌચ લાગે છે; અને વેદનું અધ્યયન તથા શ્રીત અગ્નિહોત્ર એ બંનેથી રક્તિ કેવળ રમાર્ન અગ્નિવાણાને ચાર દિવસનું અશૌચ લાગે છે. અને બંને પ્રકારના અગ્નિથી પણ રક્તિ તથા વેદના અધ્યયનથી પણ રક્તિ જ્ઞાતિ બ્રાહ્મણને ૧૦ દિવસનું અશૌચ હોય છે.

सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते ।

समानोदकभावस्तु जन्मनाम्नोरवेदने ॥

॥ ૬૦ ॥

અર્થ:—સાતમી પેઢી પછી સપિંડના દર થાય છે. પરંતુ જલનો સંબંધ તો જન્મ અને નામ જાત ન થતાં જ નિવૃત્ત થાય છે.

ભાવ એવો છે કે અમુક પુરુષનો જન્મ અમાસ કુલમાં અમુક સમયે થયો હતો તેનું નામ અમુક હતુ—એવી કાંઈ પણ ખબર પડે નહીં ત્યારે જડ સંબંધ પણ છૂટી જાય છે. તે સંબંધમાં વૃદ્ધ મનુષ્યતિ નીચે પ્રમાણે કહે છે:—

सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते ।

समानोदकभावस्तु निवर्तेताचतुर्दशात् ॥

वृद्ध मनु० ૨ ॥

અર્થ:—સાતમી પેઢીએ સપિંડતા નિવૃત્ત થાય છે, અને સમાનોદક ભાવ ચૌદમી પેઢી સુધી રહે છે, પછી નિવૃત્ત થાય છે, આ પ્રમાણે જલસંબંધ ચૌદમી પેઢી સુધી રહે છે વૃદ્ધ મનુષ્ય કથન છે. (આ શ્લોક સાધુ ચરણપ્રસાદજીએ સંગ્રહ કરેલા ધર્મશાસ્ત્ર સંગ્રહ-માંથી અહીં લીધેલો છે.)

पणी मत्स्य पुराणમાં પણ સપિંડતા સંબંધી નીચે પ્રમાણે કહ્યું છે:—

लेपमानश्चतुर्याद्याः पित्राद्याः पिण्डमागिनः ।

पिण्डदः सप्तमन्तेपां सापिण्ड्यं साप्तपौरुषम् ॥ मात्स्य पु. अ. श्लो. ૨૯ ॥

અર્થ:—પિંડ: ૨ (પનારના પિતા આદિ ત્રણ અર્થાત્ પિતા, પિતામહ અને પ્રપિતામહ એ ત્રણ પિંડના ભાગી થાય છે. અને વૃદ્ધ પ્રપિતામહ આદિ ત્રણ એટલે ચેચો, પાંચમો અને છઠો પુરુષ લેપના ભાગી થાય છે આ પિંડના ભાગી તથા લેપના ભાગી મળી ૭ અને પિંડ દેનાર સાતમે—એ સાત પેઢી સપિંડ કહેવાય છે, આ સપિંડતા સમાન જોત્ર હોય ત્યાં જ હોય છે. તેથી માતામહ આદિની સપિંડતા નથી. પણી—

ये चैकजाता बहवो मित्रयोनय एव च ।

मित्रवर्णास्तु सापिण्ड्यं भवेत्तेषां त्रिपूरुषम् ॥ उद्वा० स्मृ० अ० ૬ શ્લો ૦૫૪, ૫ ॥

અર્થ:—એક જ પુરુષથી અનેક વર્ણોની સ્ત્રીઓમાં ઉત્પન્ન થયેલા પુત્રોની પરસ્પર સપિ-
ણ્ડતા તથા પેઢી સુધી હોય છે, અને—

અમત્તાનાં તુ સ્ત્રીનાં ત્રિપુરુષી વિજ્ઞાયતે ॥ વસિ સ્મૃ૦ અ૦ ૬ સૂ૦ ૧૮ ॥

અર્થ:—વિવાહિત ન થયેલી કન્યાની સપિણ્ડતા તથા પેઢી સુધી હોય છે.

અને અશૌચ સંબંધી જે જે સ્થનમાં “અહઃ” અને “રાત્રિ” શબ્દનું ગ્રહણ કરેલું
તેવામાં આવે ત્યાં એક દિનરાત (એક દિવસે) સમજવું જોઈએ.

યયેદં જ્ઞાવમાશૌચં સપિણ્ડેષુ વિધીયતે ।

જનનેડપ્યેવમેવ સ્યાન્નિપુણં શુદ્ધિમિચ્છતામ્ ॥ મ૦ સ્મૃ અ૦ ૫ શ્લો૦ ૬૧ ॥

અર્થ:—જેની રીતે આ પ્રશ્ન સંબંધી આશૌચનું વિધાન કરે છે, તેથી રીતે શુદ્ધિની
પ્રતિષ્ઠાવાળાને બાલક આદિના જન્મમાં પણ આશૌચ (સૂતક) લાગે છે.

હવે મનુસ્મૃતિના અધ્યાય. ૫ ની ૨૬૦. ૫૪ ની વ્યાખ્યામાં બ્રાહ્મણોના અણુને અનુસાર
જે અશૌચનો ભેદ કહ્યો છે તેને વિષે પ્રમાણ આપવામાં આવે છે.

एकाहाच्छुद्ध्यते विप्रो योऽग्निवेदसमन्वितः ।

‘ જ્યહાત્કેવલવેદસ્તુ દ્વિઢીનો દશભિર્દિનૈઃ ॥ પારા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૩ શ્લો૦ ૫ ॥

અર્થ:—વેદ ભણેલો તથા રાજ રાજ વેદાક્ત અગ્નિહોત્ર કરનાર બ્રાહ્મણ એક દિવસમાં
શુદ્ધ થાય છે. અને જે બ્રાહ્મણ કેવલ વેદજ ભણેલો છે, અગ્નિહોત્ર કરતો નથી, તે ત્રણ
દિવસમાં શુદ્ધ થાય છે. અને જે વેદ પણ ભણ્યો નથી તથા અગ્નિહોત્ર પણ કરતો નથી,
તે ૧૦ દિવસે શુદ્ધ થાય છે.

जन्मकर्मपरिभ्रष्टः सन्ध्योपासनवर्जितः ।

नामधारकविप्रस्तु दशाहं सूतका भवेत् ॥

” ॥ ૬ ॥

અર્થ:—જે બ્રાહ્મણ જન્મથી જ નિત્ય અને નૈમિત્તિક કર્મો કરતો નથી એવો કેવલ નામ
માત્ર બ્રાહ્મણ ૧૦ દિવસ સુધી અશુદ્ધ રહે છે.

અગ્નિહોત્ર વૈદિક જ છે. જે વેદાક્ત રીતિથી નિયમપૂર્વક અગ્નિહોત્ર કરે છે તે જ
અગ્નિહોત્રી કહેવાય છે. તથાપિ ધર્મશાસ્ત્રકરો સ્માર્ત અગ્નિહોત્રને પણ ઇષ્ટ માને છે.
તેથી જે વેદ તથા વૈદિક અગ્નિહોત્ર એ બનેથી રહિત કેવળ સ્માર્ત અગ્નિવાળો છે તેને
આર દિવસનું સૂતક લાગે છે. અને—

ऋणव्यसनरोगार्तपराधीनकदर्यकाः ।

तृष्णावन्तो निराचाराः पितृमानविवर्जिताः ॥ ૪. પા. સ્મૃ. અ. ૬ શ્લો. ૩૯ ॥

સ્ત્રીજિતાશ્વાનપત્યાશ્ચ દેવબ્રાહ્મણવર્જિતાઃ ।

परद्रव्यगृहस्वान्ताः सदा सूतकिनः स्मृताः ॥ ” ॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—ઋણી (દિવાદાર), શિકાર ભુગાર આદિ વ્યસનવાળા, રોગી, હમેશાં પરાધીન રહે-
નાર, કદર્ય, તૃષ્ણાળુ, આચાર રહિત, પિતા તથા માતાની સાથે વિરોધ કરનાર, વિપ્રયાસકત
હોવાથી સ્ત્રીને આધીન રહેનાર, સન્તાન રહિત, તથા દેવ અને બ્રાહ્મણને નહીં માનનાર,

અને જેનું ચિત્ત હમેશાં બીજાના ધન, અને ગૃહાદિમાં રહે છે તે સર્વ હમેશાં સૂતકી રહે છે.

ગ્રન્થાર્થ યો વિજાનાતિ વેદમજ્ઞૈઃ સમન્વિતમ્ ।

સકલં સરહસ્યં ચ ક્રિયાવાંચેન સૂતકમ્ ॥ દક્ષ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૬ શ્લો. ૪ ॥

અર્થ:—જે બ્રાહ્મણ યજ્ઞવિદ્યા તથા ઉપનિષદ તથા મંપૂર્ણ અહ્ગો સહિત સમગ્ર વેદોને અર્થ સહિત જાણે છે, તથા ક્રિયાવાળો પણ છે, તેને કોઈ પ્રકારનું સૂતક લાગતું નથી.

અને પારાશર સ્મૃતિમાં પણ તેમજ કહ્યું છે :

કૈપાંચિત્તેન ચૈ સ્નાનં કૈપાંચિન્મરણાન્તિકમ્ ।

સઘઃ શૌચાસ્તથૈવાન્યે ચાન્યે ચૈકાઠ્ઠિકાઃ સ્મૃતાઃ ॥ વૃ.પા.સ્મૃ.અ. ૬ શ્લો. ૩ ॥

અર્થ:—કોઈની શુદ્ધિ સ્નાન માત્રથી થાય છે, તો કોઈની શુદ્ધિ મરણ સુધી પણ થતી નથી, અને કોઈની શુદ્ધિ તત્કાલ જ થાય છે, તો કોઈની શુદ્ધિ એક દિવસમાં થાય છે. આ વાતનો ખુલાસો પારાશરજીએ નીચે પ્રમાણે કર્યો છે:—

વિષ્ણુધ્યાનરતાનાં ચ સદૈવ વ્રતચારિણામ્ ।

ગૃહમેધિદ્વિજાનાં ચ તથૈવ વ્રતચારિણામ્ ॥

” ॥ ૬ ॥

વેદતત્ત્વાર્થવેતૃણાં નિત્યસ્નાનકૃતાં તથા ।

અથાસંસર્ગિણામેષાં નાશૌચં નાપિ સૂતકમ્ ॥

” ॥ ૭ ॥

અર્થ:—જે લોક પરમાત્માના ધ્યાનમાં તત્પર છે, તથા પ્રાપ્તિલાદિ વ્રતોનું આચરણ કરનાર ગૃહસ્થાશ્રમી છે, તથા ઉપકૃર્વાણુ અને નૈષ્ઠિક એ બંને પ્રકારના બ્રહ્મચારી છે (૬), તથા વેદના મથાર્થ તત્ત્વને જાણનાર, તથા નિત્ય સ્નાનાદિક વૈદિક કર્મમાં તત્પર રહેનાર તેમાંના કોઈને જો તેઓ કોઈ અસૌચવાળાને સ્પર્શ ન કરે તો તેમને કોઈ અશાચ કે સૂતક લાગતું નથી.

સંસર્ગ વર્જયેદ્યત્નાત્સંસર્ગો દોષકારણમ્ ।

કાયાન્નાદિકસંસર્ગ વર્જયન્સ્યાજ કિલિવપી ॥

” ॥ ૮ ॥

અર્થ:—સંસર્ગ જ દોષનું કારણ છે. તેથી પ્રયત્નપૂર્વક સંસર્ગનો ત્યાગ કરવો જાઈએ. જે લોક અશુદ્ધ લોકોને સ્પર્શ કરતા નથી, તેમ અશુદ્ધ લોકોનું અન્ન આદિનું પ્રહણ કરતા નથી, તે અશુદ્ધ થતા નથી.

વદન્તિ મુનયઃ સર્વે સંસર્ગો દોષકારણમ્ ।

અસંસર્ગો સ્વકર્મસ્યો દ્વિજો દોષૈર્ન લિપ્યતે ॥

” ॥ ૯ ॥

અર્થ:—સંસર્ગ જ દોષનું કારણ છે એમ સર્વ ઋષિ લોકોએ કહ્યું છે. જે દ્વિજાતિ મનુષ્ય ધર્મરહિત અપવિત્ર મનુષ્યની સાથે સંસર્ગ કરતો નથી અને પોતાતા કર્મમાં તત્પર રહે છે તેને દોષ લાગતો નથી. (પ્રથમ કહેલા પરમાત્માનું ધ્યાન આદિ કરનાર, અસૌચ તથા સૂતકવાળાને સ્પર્શ ન કરે તો, સ્નાન માત્રથી તત્કાલ જ શુદ્ધ થાય છે).

દાનોદ્વાદેષિસંપ્રામે દેશવિપ્લવકાદિષુ ।

સઘઃ શૌચં દ્વિજાતીનાં સૂતકાશૌચયોરપિ ॥

” ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—દાન કરતી વખતે તથા વિવાહકાલમાં, તથા યજ્ઞકાલમાં તથા મુક્તિ સમયમાં, તેમ દેશમાં ઉપદ્રવ સમયે પણ સતત અને અશૌચ એ બંનેમાં દિગ્ગતિની તત્કાલ શુદ્ધિ થાય છે.

દાતૃણાં વ્રતિનામેકે કવયઃ સન્નિષામપિ ।

સઘઃ શૌચમદોષાણામૃચુર્ધર્મવિદઃ કલૈઃ ॥ ” ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—અને કલિયુગમાં દાનશીલ મનુષ્યને, તથા વ્રતીને, તથા યજ્ઞ કરનારની તથા નિર્દોષ મનુષ્યની પણ તત્કાલ શુદ્ધિ થાય છે એવું કોઈ આચાર્ય કહે છે.

સર્વમન્ત્રપવિત્રસ્તુ અગ્નિહોત્રપદ્મવિત્ ।

રાજા તુ શ્રોત્રિયાથૈવ સઘઃ શૌચા મકીર્તિતાઃ ॥ ” ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—જે દિગ્ગતિ મનુષ્ય મન્ત્રથી જ પવિત્ર છે અને અગ્નિહોત્ર કરનાર છે, તથા વેદોનાં છ અંગોને જાણનાર છે તેઓ, તથા રાજા અને શ્રોત્રિય એ સર્વ તત્કાલ શુદ્ધ થાય છે.

સઘઃ શૌચં વિધાતવ્યમર્વાક્ દશનજન્મનઃ ।

વાન્ધવાદિષુ વિજેયમન્યદ્ધૃવં વિધીયતે ॥ ” ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—જ્યાંસુધી બાલકના દાંત ઉઘ્યા નથી, ત્યાંસુધી તેના મરણથી બન્ધુજનોની તત્કાલ શુદ્ધિ થાય છે, તે પછી જે બાલકનું મરણ થયું હોય તે પ્રસંગમાં ક્યારે શુદ્ધિ થાય છે તેનું વિધાન કરીએ છીએ.

પૃથક્વિષ્ણ્વે મૃતે વાલે વિદેશેઽન્યત્ર ચ ઋતે ।

જાતે વાડપિ ચ શુદ્ધિઃ સ્યાત્સઘઃ શૌચાદસંશયમ્ ॥ ” ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—સગોત્રમાં પશુ જેની સપિણ્ડતા નથી તે કુલમાં જે કોઈ જીવે ઠેકાણે મરે અથવા બાલકનો જન્મ થાય અને ૧૦ દિવસ પછી તેની ખબર મળે તો તત્કાલ શુદ્ધિ થાય છે.

સવેદઃ સાગ્નિરેકાદાદ્રાહ્મણઃ શુદ્ધિમાપ્નુયાત્ ।

તથૈકાહાન્ત્રયે સંસ્થે તથૈવ વ્રહ્મચારિણિ ॥ ” ॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—વેદપાઠી તથા અગ્નિહોત્રા બ્રાહ્મણ એક રાત્રિમાં શુદ્ધ થાય છે. અને રાત્રના મરણમાં (સંસ્થે) એક રાત્રિમાં પ્રજની શુદ્ધિ થાય છે, અને બ્રહ્મચારીના મરણમાં પણ ગ્રામવાસી લોકોની એક દિવસમાં જ શુદ્ધિ થાય છે. અને—

દુર્મિક્ષે રાષ્ટ્રમંગે ચ આપત્કાલ લપસ્યતે ।

લપસર્ગમૃતે વાડપિ સઘઃ શૌચં વિધીયતે ॥ ” ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—દુર્લિક્ષ કાલમાં તથા રાત્રના અંગ થવા સમયે તથા આપત્કાલ પ્રાપ્ત થતાં તથા કોઈ મહામારી આદિ ઉપદ્રવથી મરણ થતાં પણ તત્કાલ શુદ્ધિ થાય છે.

ગોદ્વિજાર્થે વિપન્નાનામાહવેષુ ગતાયુષામ્ ।

તે યોગિભિઃ સમા જ્ઞેયાઃ સઘઃ શૌચાઃ મકીર્તિતાઃ ॥ ” ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—ગાય તથા બ્રાહ્મણને મારે પ્રાણનો પગિયાગ કરનાર તથા મુદ્ધમાં મરનાર સર્વને યોગી લોકોની સમાન સમજવા જાઈએ. અને તેઓ તરત શૌચવાળા કહેવાય છે અર્થાત્ તેમના મરણ નિમિત્ત શુદ્ધિ તરત થાય છે.

વિમે સંસ્યે વ્રતાદર્વાક્ શ્રોત્રિયે ચ તથાદ્વિજે ।

અનૂચાને ગુરૌ ચૈવ આચાર્યે વાપિ સંસ્યિતે ॥

” ॥ ૨૦ ॥

અસંસ્કૃતમમીતેષુ શ્રોત્રિયે નિધનં ગતે ।

ત્રિરાત્રમેવાશૌચં સ્યાત્તથૈવોદકદાયિનઃ ॥

” ॥ ૨૧ ॥

અર્થ—પ્રહાર્યની સમાપ્તિ થતા પહેલાં અર્થાત્ વચમાં પ્રહાર્યારીનું મરણ થાય (સંસ્યે), તો તે પ્રસંગે, તથા શ્રોત્રિયના મરણમાં, તથા સાર્જ વેદપાઠીના મરણમાં, તથા ગુરૂ અને આચાર્યના મરણમાં (૨૦), તથા જેમના સંસ્કાર થયા ન હોય તેમના મરણપ્રસંગે સપિણ્ડ લોકાને તથા જલદાનના અધિકારી લોકાને પણ તથા દિવસનું આશૌચ લાગે છે.

અશૌચ સંબંધમાં યાગવલ્કય સ્મૃતિ પણ નીચે પ્રમાણે કહે છે:—

પ્રોપિતે ફાલશેષઃ સ્પાદશેષે વ્યહમેવ ચ ।

સર્વેષાં વત્સરે પૂર્ણે યેતે દત્વોદકં શુચિઃ ॥ યા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૩ શ્લો ૨૧, ૨ ॥

અર્થ:—દેશાન્તરમાં રહેનાર પોતાનો સપિણ્ડ મરણ પામે તેના સમાચાર અશૌચકાલ વીત્યા પહેલાં અર્થાત્ પ્રથમ દિવસે જ સાંભળે તો ૧૦ દિવસનું અશૌચ લાગે છે, અને જે ચાર દિવસ વીત્યા બાદ સાંભળવામાં આવે તો ૧૦ દિવસમાં જેટલા દિવસ બાકી હોય તેટલા દિવસનું જ અશૌચ લાગે છે. અને દશ રાત્રિ વીત્યા બાદ મૃત્યુની ખબર મળે તો સવ સપિણ્ડોએ તથા દિવસ અશૌચ પાળવું જોઈએ. અને એક વર્ષ પછી ખબર મળે તો સ્નાન તથા જલદાન કરવાથી તે જ સમયે શુદ્ધ થાય છે. અને—

વિગતં તુ વિદેશસ્થં ધૃણુયાધો હ્યનિર્દશમ્ ।

યચ્છેપં દશરાત્રસ્ય તાવદેવાશુચિર્ભવેત્ ॥ મ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૫ શ્લો ૭૫ ॥

અતિક્રાન્તે દશાહે ચ ત્રિરાત્રમશુચિર્ભવેત્ ॥

સંવત્સરે વ્યતીતે તુ સ્પૃટૈવાપો વિશુદ્ધયતિ ॥ ” ॥ ૭૬ ॥

અર્થ:—વિદેશમાં મરણ પામેલા મનુષ્યના મૃત્યુની ખબર ૧૦ કે ૧૨ દિવસ પૂર્ણ થતા પહેલાં જાણવામાં આવે તો ૧૦ કે ૧૨ દિવસ પૂરા થવામાં જેટલા દિવસ બાકી હોય તેટલા દિવસનું અશૌચ પાળવું. (૭૫). અને દશ દિવસ વીત્યા પછી સાંભળવામાં આવે તો તથા દિવસનું અશૌચ લાગે છે. અને એક વર્ષ થઈ ગયા પછી જાણવામાં આવે તો સ્નાન કરવા માત્રથી શુદ્ધ થાય છે.

નિર્દશં જ્ઞાતિમરણં શ્રુત્વા પુત્રસ્ય જન્મ ચ ।

સવાસા જલમાપ્નુત્ય શુદ્ધો ભવતિ માનવઃ ॥ મ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૬-૭૭ ॥

અર્થ:—સપિણ્ડ મનુષ્યના મરણની અથવા પુત્રજન્મની ખબર દશ દિવસ થઈ ગયા પછી સાંભળવામાં આવે તો વચ્ચે સદિન સ્નાન કરવાથી મનુષ્ય શુદ્ધ થાય છે. તેવી રીતે દેશાન્તરમાં મરણ પામ્યાની ખબર દશ દિવસ પછીથી મળે તો સ્નાન માત્રથી શુદ્ધિ થાય છે. એમ મનુ ભગવાન કહે છે. વળી—

શ્રુત્વા ચોર્ધ્વં દશમ્યાઃ પક્ષિર્ણમ્ ॥ ગો૦ ધ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૧૪ સ્મૃ૦ ૧૮ ॥

અર્થ:—દેશાન્તરમાં સ્થિત સપિણ્ડીનું મરણ અથવા જન્મ દશ દિવસ બાદ સાંભળવામાં આવતાં પક્ષિણી રાત્રિનું મૃતક લાગે છે. વર્તમાન દિવસ અને આવતી કાલનો દિવસ એ બંનેની વચલી જે રાત્રિ છે તેને પક્ષિણી કહે છે.

દેશાન્તરસ્યે પ્રેત સર્ધ્વે દશઘ્નચ્છૈત્વૈકરાત્રમાશૌચમ્ ॥ વ૦ સ્મૃ. અ. ૪ સૂ. ૨૯ ॥

અર્થ:—દેશાન્તરમાં સ્થિત મનુષ્યના મૃત્યુની વાત ૧૦ દિવસ પછી જાણવામાં આવે તો એક દિવસનું અશૌચ રહે છે. આ પ્રમાણે વસિષ્ઠજીએ જેના મરણની ખબર ૧૦ દિવસ પછી મળે તેનું અશૌચ એક દિવસનું કહ્યું છે. અને—

દશ રાત્રેષ્વતીતેષુ ત્રિરાત્રાચ્છૃદ્ધરિજ્યતે ।

તતઃ સંવત્સરાદર્ધ્વં સર્વૈલસ્નાનમાચરેત્ ॥ પા. સ્મૃ. અ. ૩ શ્લો. ૪ ॥

અર્થ:—સપિણ્ડ મનુષ્ય દેશાન્તરમાં મરી જાય તેની ખબર ૧૦ દિવસ બાદ મળે તો ત્રણ રાત્રિમાં શુદ્ધિ થાય છે. અને એક વર્ષ પછી ખબર સાંભળવામાં આવે તો વજ્ર સહિત સ્નાન કરવાથી તત્કાલ શુદ્ધિ થાય છે એમ પરાશરજી કહે છે.

આ પ્રમાણે નાના પ્રકારના મત હોવાથી દેવલ ઋષિના મતને અનુસાર નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે. તે નીચે પ્રમાણે:—

આત્રિપક્ષાત્ત્રિરાત્રં સ્યાત્ પળ્માસાત્પક્ષિણીં તતઃ ।

પરમેકાદમાવર્ષાદર્ધ્વં સ્નાતો વિશુદ્ધયતિ ॥

દેવલ સ્મૃ. ૦ પ્રમાણં ચા. સ્મૃ. અ. ૩ શ્લો. ૨૧, ૨ અપરા ટીકા ॥

અર્થ:—મરણ પછી દોઢ માસની અંદર ખબર મળે તો ત્રણ રાત્રિનું, અને છ માસની અંદર ખબર મળે તો પક્ષિણી અર્થાત્ દોઢ દિવસનું, અને એક વર્ષ સુધીમાં સાંભળવામાં આવે તો એક દિવસનું અશૌચ લાગે છે, અને એક વર્ષ પછી સાંભળવામાં આવે તો તરત શુદ્ધિ થાય છે.

આત્રિપક્ષાત્ત્રિરાત્રં સ્યાદાપળ્માસાચ પક્ષિણી ।

અઃ સંવત્સરાદર્ધ્વં સઘઃ શૌચં વિધીયતે ॥ પા. ૦ સ્મૃ. ૦ અ. ૩ શ્લો. ૧૬ ॥

અર્થ:—ઉપરના શ્લોકના અને આ શ્લોકના અર્થમાં કંઈ ભેદ નથી. (આ શ્લોક કોઈ કોઈ પુસ્તકમાં મળતો નથી.)

મનુજી મહારાજે, મરણની ખબર દશ દિવસ પછી જાણવામાં આવે તો દશ દિવસનું જે અશૌચ કહ્યું છે તે કર્મ કરવાની ઐશ્વર્યતા માત્રનું બોધન કરે છે. અને “નિર્દેશ જ્ઞાતિમરણમ્” આ શ્લોકમાં અસ્પૃશ્યતાની અપેક્ષાથી કહ્યું છે. તેથી વિદેશમાં મરેલા સપિણ્ડ મનુષ્યના મરણની વાત ૧૦ દિવસ પછી જાણવામાં આવે, તો પણ વૈદિક કર્મ નહીં કરવું જોઈએ. પરંતુ અસ્પૃશ્યતાનિવારણ (શુદ્ધિ) તો તરત સ્નાન માત્રથી થઈ જાય છે. અર્થાત્ ખીજા મનુષ્યને સ્પર્શ કરવામાં બાધ નથી એવો ભાવ છે, વળી—

અનુગમ્યેચ્છયા પ્રેતં જ્ઞાતિમજ્ઞાતિમેવ વા ।

સ્નાત્વા સર્વૈલં સ્પૃદ્ધાન્નિ ઘૃતં પ્રાઞ્ય વિશુદ્ધયતિ ॥ પા. ૦ સ્મૃ. ૦ અ. ૩-૪૪ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્યો પોતાની ઇચ્છાનુસાર, જ્ઞાતિ વાળાના કે અન્યજાતિના મડદાની પાછળ પાછળ જાય છે તેની, વસ્ત્ર સહિત સ્નાન કરી અગ્નિને સ્પર્શ કરી ધૃત પીવાથી શુદ્ધિ થાય છે. વળી—

ક્ષત્રિયં મૃતમજ્ઞાનાદ્વાહ્મણો યોડનુગચ્છતિ ।

एकाहमभुचिर्भूत्वा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ॥

” ॥ ૪૫ ॥

અર્થ:—જે બ્રાહ્મણ અજ્ઞાનતાથી ક્ષત્રિયના મડદાની પાછળ પાછળ જાય છે તેને એક દિવસનું અશૌચ લાગે છે. અને પંચગવ્ય પીવાથી તેની શુદ્ધિ થાય છે. અને—

શવં च वैश्यमज्ञानाद्वाह्मणो ह्यनुगच्छति ।

कृत्वा शौचं द्विरात्रं च प्राणायामान्पट्टाचरेत् ॥

” ॥ ૪૬ ॥

અર્થ:—વૈશ્યના શવની પાછળ અજ્ઞાનતાથી જનનાર બ્રાહ્મણને ત્રણ દિવસનું અશૌચ લાગે છે, અને ૭ વખત પ્રાણાયામ કરવાથી તેની શુદ્ધિ થાય છે. અને—

मेतीभूतं यः शुद्धं ब्राह्मणो ज्ञानदुर्वलः ।

अनुगच्छेन्नीयमानं त्रिरात्रमभुचिर्भवेत् ॥

” ॥ ૪૭ ॥

त्रिरात्रे तु ततः पूर्णं नदीं गत्वा समुद्रगाम् ॥

प्राणायामशतं कृत्वा घृतं प्राश्य विशुद्ध्यति ॥

” ॥ ૪૮ ॥

અર્થ:—જે અજ્ઞાની બ્રાહ્મણ શુદ્ધના શવની પાછળ જાય છે તે ત્રણ દિવસ સુધી અશુદ્ધ રહે છે. અને ત્રણ દિવસ પછી સમુદ્રને મળનારી નદીમાં સ્નાન કરી ૧૦૦ પ્રાણાયામ કરવાથી તથા ઘૃતનું પ્રાશન કરવાથી શુદ્ધ થાય છે.

मानुषास्थि स्निग्धं स्पृष्ट्वा त्रिरात्रमाशौचमस्निग्धे त्वद्दોरात्रम् ॥

व० स्म० अ० ૨૩ સૂ० ૨૧ ॥

અર્થ:—મરેલા મનુષ્યના ચીકણા હાડકાને સ્પર્શ કરવાથી ત્રણ દિવસનું અશૌચ લાગે છે, અને સૂકા હાડકાને સ્પર્શ કરવાથી એક દિવસનું અશૌચ લાગે છે.

शवानुगमने चैवम् ॥

” ॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણ ક્ષત્રિયના શવની પાછળ જાય તો એક દિવસનું વૈશ્યના શવની પાછળ જવાથી બે દિવસનું અને શુદ્ધના શવની પાછળ જવાથી ત્રણ દિવસનું અશૌચ લાગે છે. અને ક્ષત્રિયને વૈશ્યના શવની પાછળ જવાથી એક દિવસનું તથા શુદ્ધના શવની પાછળ જવાથી બે દિવસનું અશૌચ લાગે છે. કોઈએ ક્ષત્રિયને શુદ્ધની પાછળ જવાથી દોઢ દિવસનું સૂતક લખ્યું છે, અને વૈશ્યને શુદ્ધના શવની પાછળ જવાથી એક દિવસનું અશૌચ લાગે છે.

पट्टात्रं नवरात्रं च शवस्पृशां विशुद्धिकृत् ।

ज्यहश्चैव विशुद्ध्यर्थं घर्मशास्त्रविदो विदुः ॥ वृ० पा० स्म० अ० ૬ સ્તો० ૨૪ ॥

અર્થ:—જે કોઈ મડદાને સ્પર્શ કરે છે તેની શુદ્ધિ ૭ રાત્રિ અથવા નવ રાત્રિમાં અથવા ત્રણ રાત્રિ બાદ થાય છે. અર્થાત્ બ્રાહ્મણ શુદ્ધના શવને સ્પર્શ કરે તો નેને નવ દિવસનું, અને વૈશ્યના શવને સ્પર્શ કરે તો ૭ દિવસનું અને ક્ષત્રિયના શવને સ્પર્શ કરે તો ત્રણ દિવસનું સૂતક લાગે છે. અને

‘અનાથં બ્રાહ્મણં પ્રેતં ચે વહન્તિ દ્વિજાતયઃ ।

‘પદે પદે યજ્ઞફલમાનુપૂર્વ્યાહુમન્તિ તે ॥ પા૦ સ્મ૦ અ૦ ૩-૪૧ ॥

અર્થઃ—જે બ્રાહ્મણુ થી ક્ષત્રિય વા વૈશ્ય, અનાથ બ્રાહ્મણુના શબને સ્મરાનમાં લઇ જાય છે તેને એક એક પગલે એક એક ચરતું ફળ પ્રાપ્ત થાય છે.

ન તેપામશુભં કિંચિન્પાપં વા શુભકર્મણામ્ ।

જલાવગાહનાત્તેષાં સઘઃ શૌચં વિધીયતે ॥ ॥ ૪૨ ॥

અર્થઃ—જે મનુષ્ય મરેલા અનાથ બ્રાહ્મણુને ઉઠાવી સ્મરાનમાં લઇ જાય છે તે શ્રેષ્ઠ કર્મ કરનાર મનુષ્યને કાષ્ઠપણુ પાપ કે અમંગલ થતું નથી. અને જલમાં કુબકી મારી સ્નાન કરવા માત્રથી તેની શુદ્ધિ થાય છે. અને—

અસગોત્રમવન્ધું ચ મેત્રીભૂતં દ્વિજોત્તમમ્ ।

વહિત્વા ચ દહિત્વા ચ માણાયામેન શુદ્ધયતિ ॥ ॥ ૪૩ ॥

અર્થઃ—પોતાના ગોત્રથી બિન્ન હોય અને બન્ધુ પણુ ન હોય તેવા મરેલા શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણુને ઉઠાવી જે મનુષ્ય સ્મરાનમાં લઇ જઈને તેને બાળે છે તેની શુદ્ધિ પ્રાપ્તિવાસ માત્રથી થાય છે અને

પ્રેતોપસ્પર્શને દશરાત્રમાશૌચમભિસંધાપયેત્ ॥ ગૌ૦ ધ૦ સૂ૦ અ૦ ૧૪ સૂ૦ ૨૨ ॥

અર્થઃ—જે પૈસા લઇને બ્રાહ્મણુના શબને સ્મરાનમાં લઇ જવાના નિમિત્તથી તેને સ્પર્શ કરે તો તેને ૧૦ દિવસનું આશાચ લાગે છે. અને—

ઉત્તં વૈશ્યશૂદ્રયોઃ ॥ ॥ ૨૩ ॥

અર્થઃ—તેવી રીતે વૈશ્ય તથા શૂદ્ર પણુ પોતાની સમાન જાતિના શબને લઇને સ્મરાનમાં લઈ જાય તો વૈશ્યને ૧૫ દિવસનું અને શૂદ્રને એક માસનું અશૌચ લાગે છે. તેવી રીતે ક્ષત્રિયને પણુ પોતાની જાતિના શબને લઇ જવાથી ૧૨ દિવસનું અશૌચ લાગે છે.

આર્ત્તવીર્વા, ॥ ॥ ૨૪ ॥

અર્થઃ—ઋતુની સમાન સંખ્યાનું આશૌચ વૈશ્ય તથા શૂદ્રને લાગે છે. શિશિર, વસન્ત, વર્ષા, શરદ્, હેમન્ત એમ છ ઋતુઓ છે. અને શિશિર તથા હેમન્તને એક ગણે તો પાંચ ઋતુ થાય છે. ત્યારે વૈશ્યને પાંચ રાત્રિનું અને શૂદ્રને છ દિવસનું અશૌચ લાગે છે. અહીંયાં આરિત્યવાળા વૈશ્યને પાંચ દિવસનું અને તેથી અન્ય વૈશ્યને ૧૫ દિવસનું સૂતક સમજવું જોઈએ. તેવી રીતે આરિત્યવાળા શૂદ્રને છ દિવસનું, અને આરિત્ય રહિત સન્ધૂદ્રને ૧૫ દિવસનું, અને અસન્ધૂદ્રને એક માસનું અશૌચ લાગે છે.

ઉપર જે આરિત્ય કહ્યું તેનો અર્થ નીચે પ્રમાણે છે :—

ગુરુપૂજા ઘૃણા શૌચં સત્યમિન્દ્રિયનિગ્રહઃ ॥

પ્રવર્તનં હિતાનાં ચ તત્સર્વં વૃત્તમુચ્યતે ॥ કોશઃ ॥

અર્થઃ—માતા, પિતા, ગુરુ, ઇન્દ્રિયોના સત્કાર, તથા ઘ્યા (ઘૃણા), તથા શૌચ, સત્ય બાપણુ, તથા ઇન્દ્રિય નિગ્રહ તથા આ લોક અને પરલોક શંખથી હિતાનાં સાધન રૂપ ધર્મ-અર્થમાં પ્રવૃત્તિ—એ સર્વ વૃત્ત કહેવાય છે. અને તેને જ લોક આરિત્ય અથવા અરિત્ય કહે છે. અને—

પૂર્વયોથ ॥

ગૌં ઘં સૂં અં ૧૪ સૂં ૨૫ ॥

અર્થ:—પ્રથમ કહેલા બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિયને પણ પૂર્વોક્ત દશ અને બાર દિવસનું આશૌચ, અથવા ૫ અને ૬ દિવસનું આશૌચ લાગે છે.

ત્યહં વા ॥

॥ ૨૬ ॥

અર્થ:—અથવા બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિયને ત્રણ દિવસનું પણ આશૌચ લાગે છે. ત્યાં ચરિત્ર રહિત બ્રાહ્મણને પાંચ દિવસનું, અને અગ્નિહોત્રીને ત્રણ દિવસનું આશૌચ હોય છે. તેવી રીતે ક્ષત્રિયને પણ જાણવું. આ ને પાંચ, ૭, અને ત્રણ દિવસનો નિયમ છે તે આપત્તિના નિમિત્તથી શબને ઉઠાવનાર પૈત્રી બ્રાહ્મણને દશ, ક્ષત્રિયને બાર, વૈશ્ય તથા શૂદ્રને પંદર, અને અસત્શૂદ્રને મહિનાનું આશૌચ લાગે છે. અને—

અવરથેદ્વર્ણઃ પૂર્વં વર્ણમુપસ્પૃશેત્ પૂર્વો વા અવરં તત્ર શબોક્તમાશૌચમ્ ॥

ગૌં ઘં સૂં અં ૧૪ સૂં ૨૮ ॥

અર્થ:—જો નીચી જાતિ હોય તો જાતિના અથવા હોય તો જાતિવાળો નીચી જાતિવાળાના શબને શ્મશાનમાં લઈ જાય તો તેને જે જાતિનું શબ હોય તે જાતિનું આશૌચ લાગે છે. અર્થાત્ બ્રાહ્મણનું શબ હોય તો દશ દિવસનું, ક્ષત્રિયનું શબ હોય તો ૧૨ દિવસનું, અને વૈશ્ય તથા સત્શૂદ્રનું શબ હોય તો ૧૫ દિવસનું, તથા અસત્શૂદ્રનું શબ હોય તો એક માસનું પણ આશૌચ શબને ઉઠાવનારને લાગે છે. અને તે પણ પૈસા લઈને શબને શ્મશાનમાં લઈ જનારને માટે જ કહ્યું છે. અને જે આશૌચ શબને ઉઠાવનારને માટે કહ્યું છે તે જ આશૌચ શબને બાળનારને માટે પણ છે.

શુદ્ધેદ્વિમો દશાહેન દ્વાદશાહેન ભૂમિપઃ ॥

વૈશ્યઃ પચ્ચદશાહેન શૂદ્રો માસેન શુદ્ધયતિ ॥ મં સ્મૃં અં ૫-૮૩ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણ ૧૦ દિવસે શુદ્ધ થાય છે, ક્ષત્રિય ૧૨ દિવસમાં, વૈશ્ય ૧૫ દિવસમાં, અને શૂદ્ર એક માસમાં શુદ્ધ થાય છે. અહીં ૧૦ દિવસનું આશૌચ કહ્યું છે તે અગ્નિહોત્ર, વેદાભ્યાસ, આદિ રહિત બ્રાહ્મણને માટે છે. તેવી રીતે જે એક મહિનાનું શુદ્ધનું આશૌચ કહ્યું છે તે અસત્શૂદ્રને માટે છે.

સત્રસ્ય દ્વાદશાહાનિ વિશઃ પચ્ચદશૈવ ચ ॥

ત્રિંશદિનાનિ શૂદ્રસ્ય તદર્થં ન્યાયવર્તિનઃ ॥ યાજ્ઞ. સ્મૃ. અ. ૩ શ્લો. ૨૨ ॥

અર્થ:—ક્ષત્રિયને ૧૨ દિવસનું આશૌચ હોય છે, વૈશ્ય તથા ચરિત્રવાળા શૂદ્રને ૧૫ દિવસનું અને અસત્શૂદ્રને એક માસનું આશૌચ છે.

અને પોતાના કર્મમાં સ્થિત ક્ષત્રિયાદિને પણ ૧૦ દિવસ તથા ૧૨ દિવસનું આશૌચ લાગે છે એમ ચાનાતપ આદિ ઋષિઓનો સિદ્ધાન્ત છે. પરંતુ તે વ્યવહારમાં જોવામાં આવતું નથી. તેથી અહીં તેનો વિશેષ વિચાર કરવામાં આવ્યો નથી.

ત્રિરાત્રં દશરાત્રં વા શાવમાશૌચમિપ્યતે ॥

અનદિવર્ષમુખયોઃ સૂતકં માતુરેવ દિ ॥ યાજ્ઞં સ્મૃં અં ૩ શ્લોં ૧૮ ॥

અર્થ:—શબનિમિત્ત જે આશૌચ છે તે સમાનોદક વાળાને ૩ રાત્રિ, અને સપિવહીને ૧૦ દિવસનું હોય છે. અને જે વર્ષની અંદરની ઉમરના બાલકનું આશૌચ કેવળ માતા અને પિતાને જ લાગે છે, અને પ્રસવ નિમિત્ત જે સૂતક છે તે માતાને જ લાગે છે.

પ્રસવે ગૃહમેધી તુ ન કુર્યાત્સંકરં યદિ ।

દશાહાન્નુદ્ધયતે માતા ત્વગ્નાદ્ય પિતા શુચિઃ ॥ પારાંસ્મૃં ૭૦ ૩-૨૫ ॥

અર્થ:—ગૃહસ્થ બ્રાહ્મણ જે સંકર ન કરે તો અર્થાત્ પોતાની પત્નીને છોડીને વિજાતિની સ્ત્રીમાં સન્તાન ઉત્પન્ન ન કરે તો તેના ઘરમાં સન્તાન ઉત્પન્ન થતાં માતાની શુદ્ધિ ૧૦ દિવસમાં થાય છે, અને કેવળ સ્નાન માત્ર કરવાથી પિતા શુદ્ધ થાય છે.

સર્વેપાં શોભમાશૌચં માતાપિત્રોસ્તુ મૂતકમ્ ।

મૂતકં માતુરેવ સ્યાદુપસ્પૃદય પિતા શુચિઃ ॥ ૨૬ ॥

અર્થ:—મરેલાનું આશૌચ સર્વ કુટુંબને લાગે છે. અને જન્મ નિમિત્ત સૂતક માતા પિતા બંનેને લાગે છે. તેમાં પશુ ૧૦ દિવસનું સૂતક માતાને જ લાગે છે. પિતા તો કેવળ સ્નાન તથા આચમન કરવાથી જ શુદ્ધ થાય છે.

યદિ પત્ન્યાં પ્રમૂતાયાં સંપર્કં કુરુતે દ્વિજઃ ।

મૂતકં તુ ભવેત્તસ્ય યદિ વિમઃ પઙ્કજિત્ ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—પ્રમૂતા સ્ત્રીનો સંસર્ગ થતાં બ્રાહ્મણને અવશ્ય સૂતક લાગે છે, અહાય તે બ્રાહ્મણ ૭ અંગે સહિત વેદોનો બાળુનાર પશુ હોય.

જાતે પુત્રે પિતુઃ સ્નાનં સચૈલં તુ વિધીયતે ।

માતા શુચ્યેદશાહેન સ્નાનાત્તુ સ્પર્શનં પિતુઃ ॥ સંવર્તં સ્મૃં શ્લો ૮૧, ૨ ॥

અર્થ:—પુત્રનો જન્મ થતાં પિતાએ વસ્ત્ર સહિત સ્નાન કરવાનું ધર્મશાસ્ત્ર વિધાન કરે છે. માતા ૧૦ દિવસમાં શુદ્ધ થાય છે, અને સ્નાન કરવાથી પિતાનો સ્પર્શ યથા શકે છે. આશૌચ બ્રાહ્મણાદિને ૧૦ અને ૧૨ દિવસનું ક્રમથી થાય છે, તથાપિ અસ્થિસંચયન કર્યા પછી અગ્નિસ્પર્શન કરવામાં બાધ આવતો નથી એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે.

પ્રથમેઽહ્નિ તૃતીયે ચ સપ્તમે નવમે તથા ।

ચતુર્થેઽહ્નિ કર્તવ્યમસ્થિસંચયનં દ્વિજૈઃ ॥ સંવર્તં સ્મૃં શ્લો ૩૮ ॥

અર્થ:—દ્વિજાતિએ પહેલે દિવસે અથવા ત્રીજે દિવસે અથવા નવમે દિવસે અથવા ચોથે દિવસે અસ્થિસંચયન કરવું જોઈએ.

તતઃ સંચયનાદર્ધ્વમહસ્પર્શો વિધીયતે ।

ચતુર્થેઽહ્નિ વિપ્રસ્ય પછે વૈ ક્ષત્રિયસ્ય ચ ॥ ૩૯ ॥

અઠમે દશમે ચૈવ સ્પર્શઃ સ્યાદ્વૈશ્યસૂદ્રયોઃ ।

જાતસ્યાપિ વિધિર્દૃષ્ટ ઇવ ઇવ મનીષિભિઃ ॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—અસ્થિ સંચયન કર્યા બાદ બીજાઓની સાથે અંગસ્પર્શનનો વ્યવહાર થઈ શકે છે, ચોથે દિવસે બ્રાહ્મણનો, છઠે દિવસે ક્ષત્રિયનો, આઠમે દિવસે વૈશ્યનો અને દશમે દિવસે

શુદ્ધિનો અગરપર્યં થઇ શકે છે. પુત્રાદિના જન્મમાં પણ સુતક સંબંધી એ જ પ્રકારની વ્યવસ્થા વિદ્વાનોએ નિશ્ચિન કરી છે. અને પુત્રનો જન્મ થતાં પિતાને માટે સ્નાન માત્રનું વિધાન છે એ વાત પહેલાં કહી દેવામાં આવી છે. વળી—

હોમં તત્ર પ્રકુર્વોત શુષ્કાન્નેન ફલેન વા ॥ સંવર્તે સ્મૃં છોં ૪૨ ॥

અર્થ:—સ્નાન વડે પિતાની શુદ્ધિ થતાં સુતક અન્ન વડે તથા ફલ વડે હોમ કરવો જોઇએ.

૧) પશ્ચયજ્ઞવિધાનં તુ ન કુર્યાન્મૃત્યુજન્મનોઃ ।

દશાહાત્ત પરં સમ્યગ્વિમોઽધીયીત ધર્મવિત્ ॥ ૪૩ ॥

અર્થ:—મૃત્યુ તથા જન્મ નિમિત્ત આશૈય સમાપ્ત થતા પહેલાં પશ્ચયજ્ઞની વિધિ નહીં કરવી જોઇએ. અને ધર્મને જાણનાર બ્રાહ્મણ ૧૦ દિવસ પછી વેદનું અભ્યાસ કરી શકે છે. તે પછી જન્મના નિમિત્તથી આવતા સુતકમાં પિતાની જોતરત શુદ્ધિ કહી છે તે કેવળ અંગપર્યંનને માટે જ છે.

અન્તર્દશાદે સ્વાતાં ચેત્પુનર્મરણજન્મની ।

તાવત્સ્પાદશુચિર્વિમો યાવત્તત્સ્પાદનિર્દશમ્ ॥ મં સ્મૃં છં ૫-૭૯ ॥

અર્થ:—સુતક દરમ્યાન ૧૦ અથવા ૧૨ દિવસની અંદર જન્મ અથવા મૃતકનું આશૈય આવે તો અર્થાત્ એક જન્મના સુતકની અંદર બીજા જન્મનું સુતક આવે, તથા એક મરણના આશૈયમાં બીજા મરણનું આશૈય આવે, તો પહેલા આશૈયના ૧૦ દિવસ પૂરા થતા સુધી જ બ્રાહ્મણનું આશૈય રહેશે. અર્થાત્ પ્રથમના આશૈયની સાથે વચમાં આવેલું આશૈય પણ સમાપ્ત થઇ જાય છે.

ઉપરના “અન્તર્દશાદે” આ શ્લોકમાં, એક મરણના આશૈયમાં બીજા મરણનું આશૈય અને એક જન્મના સુતકમાં બીજા જન્મનું સુતક આવે તો પ્રથમ આશાયની સાથે શુદ્ધિ થાય છે એમ કહ્યું છે. તેથી—

ગ્રવમૂતે સમુત્પન્ને સૂતર્કં તુ મવેદ્યદિ ।

ગ્રાવેન શુદ્ધયતે સૂતિર્ન સૂત્યા શુદ્ધયતે ગ્રવમ્ ॥ ળંગિરઃ સ્મૃ. છોં ૧૬૫ ॥

અર્થ:—પ્રથમના મરણ નિમિત્તે આવેલા સુતકની સમાપ્તિ થતા પહેલાં જો જન્મનું સુતક આવે તો શબ સંબંધી આશૈયની સાથે જન્મના સુતકની પણ નિવૃત્તિ થાય છે. પરન્તુ જન્મના સુતકની અંદર આવેલું મૃતકનું આશૈય જન્મના સુતકની સાથે નિવૃત્ત થતુ નથી. અને—

માતૃપૃથે પ્રમીતાયામશુદ્ધૌ મ્રિયતે પિતા ।

પિતુઃ શોષેણ શુદ્ધિઃ સ્વાન્માતુઃ કુર્યાત્ત પક્ષિણી ॥યાજ્ઞ.સ્મૃ.અ.૩-૨૦અ.ટી.॥

અર્થ—માતા પ્રથમ મરી જઇ હોય, અને તેના આશૈયની વચમાં જો પિતાનું મૃત્યુ થાય તો માતાના આશૈયની સાથે પિતા સંબંધી આશૈયની શુદ્ધિ થતી નથી. પરન્તુ પિતાના આશૈયની સમાપ્તિની સાથે જ માતાના આશૈયની સમાપ્તિ થઇ શકે છે. અને જો પિતાના મરણ નિમિત્તે આશૈયની અંદર માતાનું મૃત્યુ થાય તો પિતાના આશૈયની

સમાપ્તિ થતાં શુદ્ધિ થતી નથી, પરન્તુ પિતાના આશૌચની સમાપ્તિ થયા પછી દોઢ દિવસ માતાનું આશૌચ પાળવું જોઈએ.

મરણ નિમિત્ત આશૌચની વચમાં આવેલું મરણનું આશૌચ અને જન્મના સૂતકની વચમાં આવેલું જન્મનું સૂતક પણ પહેલા આશૌચ અને સૂતકની સાથે જ નિવૃત્ત થાય છે એમ કહ્યું છે. તથાપિ પ્રથમના આશૌચનો અડધો દિવસ જ બાકી રહેલો હોય તો તે પ્રથમના આશૌચની સાથે બીજા આશૌચની નિવૃત્તિ થતી નથી. ત્યાં—

રાત્રિશેષે દ્વાખ્યામ્ ॥

ગૌ૦ ઘ૦ સૂ૦ અ૦ ૧૪ સૂ૦ ૭ ॥

અર્થ:—જે પહેલા આશૌચની સમાપ્તિ થવામાં એક રાત્રિ માત્ર શેષ રહેલી હોય અને તે દરમ્યાન બીજું આશૌચ આવે તો પ્રથમના આશૌચની સમાપ્તિ થયા બાદ બે રાત્રિ પછી શુદ્ધિ થાય છે. અને—

મમાતે તિષ્ઠમિઃ ॥

ગૌ૦ ઘ૦ સૂ૦ અ૦ ૧૪ સૂ૦ ૮ ॥

અર્થ:—પહેલું આશૌચ નિવૃત્ત થવામાં એક રાત્રિ પણ શેષ રહી ન હોય, પરન્તુ કેવલ પ્રભાત જ બાકી હોય—અર્થાત્ બાકી રહેલી રાત્રિનો માત્ર છેલ્લો પહેરજ બાકી રહ્યો હોય, અને દરમ્યાન બીજા જન્મ નિમિત્ત કે મરણ નિમિત્ત આશૌચ આવે તો ફરી પણ ત્રણ રાત્રિ બાદ શુદ્ધિ થાય છે.

ક્ષપા ચ પક્ષિણી સદ્ગિર્માતુલાદિપુ કીર્તિતા ।

ગર્ભસ્ત્રાવેષુ તૈરક્તા રાત્રયો માસમાનતઃ ॥ વૃ. પારા. સ્મૃ. અ. ૬-૩૭ ॥

અર્થ:—મામા આદિના મરણમાં પક્ષિણી રાત્રિ અર્થાત્ બે દિવસ અને એક રાત્રિનું આશૌચ હોય છે અર્થાત્ દોઢ દિવસનું આશૌચ હોય છે. ગર્ભસ્ત્રાવમાં જોટલા મહિનાનો ગર્ભ નષ્ટ થયો હોય તેટલી રાત્રિનું જ આશૌચ હોય છે.

સ્નાવં ગર્ભસ્ય વિદ્રાંતો માસાદર્વાક્ ચતુર્થક્રાત્ ।

પાતમૂર્ધ્વં વદન્ત્યન્યે તત્રાધિકં ચ સૂતકમ્ ॥ ૧ ॥ ૩૮ ॥

અર્થ:—વિદ્વાન્ લોક ચાર માસ સુધીના ગર્ભના નાશને ગર્ભસ્ત્રાવ કહે છે. અને તે હિપરાત પાંચ અને ૭ માસનો ગર્ભ નાશ પામે તો તેને ગર્ભપાત કહે છે, અને તેમાં અર્થાત્ ગર્ભપાતમાં સ્નાવ કરતાં અધિક દિવસનું સૂતક લાગે છે, અર્થાત્ ત્રણ દિવસનું આશૌચ લાગે છે. અને સ્નાતમા માસથી લઈને પ્રસવનું આશૌચ માનવું જોઈએ.

ગર્ભસ્ત્રાવને નિમિત્તે માસ જોટલું જે આશૌચ કહ્યું છે તે સ્ત્રીને માટે જ છે. પુરુષની શુદ્ધિ તો સ્નાન માત્રથી જ થાય છે.

ગર્ભસ્ત્રાવે માસતુલ્યા રાત્રયઃ સ્નાનમાત્રમેવ પુરુષસ્યેતિ ॥ વૃ. વસિ. સ્મૃ. ॥

અર્થ:—ગર્ભનો સ્નાવ થતાં માસ જોટલી રાત્રિનું આશૌચ સ્ત્રીઓને લાગે છે. અને પુરુષને માટે તો સ્નાન માત્ર જ છે. આ વૃદ્ધવસિષ્ઠ સ્મૃતિનું પ્રમાણ યાજ્ઞવલ્ક્ય સ્મૃતિના નીચે અધ્યાયના ૨૦ માં સ્ત્રીકની મિતાક્ષરા દીકરામાં આપેલું છે. ચાર માસ સુધીનો ગર્ભ પડી જતાં સપિણ્ડી લોકોની તરત શુદ્ધિ થાય છે, અને પાંચમા તથા છઠ્ઠા મહિનામાં ગર્ભપાત થાય તો સપિણ્ડી લોકોએ ત્રણ દિવસનું આશૌચ પાળવું જોઈએ. અને—

જાતમૃતે મૃતજાતે વા સપિણ્ડાનાં દશાહમ્ ॥યાજ્ઞ.સ્મૃ.અ.૩.શ્લો.૨૦. મિ.ટી.॥

અર્થ:—સાતમા માસથી લઇને બાળકનો જન્મ થયા બાદ તરત તે બાળક મરણ પામે, અથવા મરણુ જ જન્મ્યું હોય તો સપિણ્ડી લોકોને જન્મ નિમિત્ત જે ૧૦ દિવસનું આશૈય છે તેટલું અશૈય લાગે છે. અને—

દશાદામ્યન્તરે ચાલે પ્રમીતે તસ્ય વાન્ધવઃ ।

શાવાશૌચં ન કર્તવ્યં મૃત્યાશૌચં વિધીયતે ॥ વૃ.ચા.સ્મૃ.અ.૩-૨૦મિતા.ટી. ॥

અર્થ:—બાળક જન્મ થયા પછી ૧૦ દિવસની અંદર મરણુ પામે તો તેના બાન્ધવોએ શય નિમિત્ત અશૈય પાળવું નહિ જોઇએ. પરંતુ સત્તક માટે કહેલું અશૈય પાળવું જોઇએ, અને—

મુહૂર્તં જોષ્વતો ચાલઃ પચ્ચત્વં યદિ ગચ્છતિ ।

માતુઃ શુદ્ધિર્દશાદેન સચઃ શુદ્ધાસ્તુ ગોત્રિણઃ ॥ યા.સ્મૃ.અ.૩-૨૦,મિતા.ટી. ॥

અર્થ:—બાળકનો જન્મ થયા પછી એક મુહૂર્ત માત્ર જીવીને અર્થાત્ થોડીવારમાં તે મરી જાય તો માતાની શુદ્ધિ ૧૦ દિવસે થાય છે, અને સપિણ્ડી લોકોની શુદ્ધિ તરત થાય છે.

આ પ્રમાણે જન્મીને તરત મરી ગયેલા બાળકના આશૈય સંબંધી પણ કંઈક મતભેદ જોવામાં આવે છે, તેની વ્યવસ્થા નીચે પ્રમાણે કરવા યોગ્ય છે. એટલે કે જો જન્મ થયા મછી અને નાલછેદન પહેલાં મરી જાય તો તેના પિતા તથા સપિણ્ડી લોકોને જન્મ નિમિત્ત ત્રણ દિવસનું આશૈય લાગે છે, અતઃ સત્તક લાગતું નથી. નાલછેદન પછી મરી જાય તો જન્મ નિમિત્ત સંપૂર્ણ એટલે ૧૦ દિવસનું અશૈય લાગે છે.

યાવન્ન ઇદ્યતે નાલં તાવન્નામોતિ મૂતરમ્ ।

છિન્ને નાલે તતઃ પશ્ચાત્ મૂતકં તુ વિધીયતે ॥યા.સ્મૃ.અ.૩-૨૦મી.ટી. ॥

અર્થ:—જ્યાંસુધી નાલછેદન થયું ન હોય ત્યાંસુધી સત્તક લાગતું નથી. પરંતુ નાલછેદન થયા પછી સત્તક લાગે છે એવું જૈમિનિનું વચન છે.

પહેલાંના શ્લોકમાં જન્મ પછી થોડીવારમાં બાળક મરી જાય તો તત્કાલ જે શુદ્ધિ કહી છે તે અગ્નિહોત્રીને માટે છે. અગ્નિહોત્રી સ્નાન કરવાથી તરતજ શુદ્ધ થાય છે. “અગ્નિહોત્રાર્થે સ્નાનોપમ્પશનાત્ તત્કાલશૌચમ્”—અગ્નિહોત્ર કરવાને માટે તત્કાલ શુદ્ધિ થાય છે—એવું યજ્ઞ અપિતું વચન છે. આ વચન પણ પૂર્વે કહેલી યાતવદક્ય સ્મૃતિના અ. ૩ ની શ્લોક. ૨૦ ની ટીકામાં આપેલું છે. પરંતુ અગ્નિહોત્ર કર્યા પછી શુદ્ધિ રહેતી નથી.

ઉપાસને તુ વિપ્રાણામદ્વશુદ્ધિશ્ચ જાયતે ।

બ્રાહ્મણાનાં પ્રમૂર્તા તુ દેહસ્પર્શો ત્રિધિયતે ॥ પારા.સ્મૃ.અ.૩ શ્લો. ૩ ॥

અર્થ:—આશૈય કાલમાં વૈદિક લોકોને અગ્નિની ઉપાસના સુધી શુદ્ધિ રહે છે, અને જન્મના આશૈયમાં બ્રાહ્મણોના દેહનો સ્પર્શ કલો છે અર્થાત્ અસ્પૃશ્યતા હોતી નથી.

નૃણામકૃતચૂડાનાં વિશુદ્ધિર્નિશ્ચયી સ્મૃતા ।

નિર્વૃત્તચૂડકાનાં તુ ત્રિરાત્રાચ્છુદ્ધિરિધ્યતે ॥ મ.સ્મૃ.અ.૫-૬૭ ॥

અર્થ:—જે બાળકનું ચૂડકર્મ (સુપ્તન) કરવામાં આવ્યું નથી તેવા બાળકનું મરણ થતાં

સપિણ્ડી લોકોની શુદ્ધિ એક દિન અને એક રાત્રિમાં થાય છે. અને જેનું ચૂડાકર્મ થયેલું છે તેનું, ઉપનયન થયા પહેલાં, મરણ થયું હોય તો ત્રણ રાત્રિમાં શુદ્ધિ થાય છે.

ऊनद्विर्नार्षिकं प्रेतं निदध्युर्वान्धवा वहिः ।

अलंकृत्य शुचौ भूमावस्थिसंचयनादृते ॥

॥ ૬૮ ॥

અર્થ:—જે વર્ષથી ઓછી અવસ્થા વાળું બાળક મરી જાય તો તેના બાન્ધવોએ તેને ગન્ધ તથા માલા આદિથી અલંકૃત કરીને ગ્રામની બહાર પવિત્ર ભૂમિમાં દાટી દેવું જોઈએ, અને તેનું અરિયસંચયન કરે નહીં.

नास्य कार्योऽग्निसंस्कारो न च कार्योदकक्रिया ।

अरण्ये काष्ठवच्यक्त्वा क्षिपेयुस्त्वहमेव च ॥

॥ ૬૯ ॥

અર્થ:—તેનો અગ્નિદાહ અથવા જલદાન કાંઈ ન કરે. પરન્તુ તેને વનમાં કાષ્ઠની પેઠે તથા દે, અને ત્રણ રાત્રિ સુધી આશીચ પણ પાળે. તેમાં જૃણ સ્વાધ્યાયાદિ યુક્તને એક દિવસનું, અને તેનાથી રક્તિત મનુષ્યને ત્રણ દિવસનું આશીચ હોય છે. અહીં કાષ્ઠનો ત્યાગ કરતાં જેમ મનુષ્ય શોક કરતો નથી, તેમ તે બાળક સંબંધી પણ શોક ન કરે એવો ભાવ છે. પરન્તુ પુલ્કા મેદાનમાં ફેંકી દે એવો ભાવ નથી. વળી—

नात्रिवर्षस्य कर्तव्या चान्यवैरुदकक्रिया ।

जातदन्तस्य वा कुर्युर्नाग्नि वापि कृते सति ॥

॥ ૭૦ ॥

અર્થ:—ત્રણ વર્ષથી ઓછી ઉંમરનું બાળક મરી જાય તો તેના અનુલોક તેનું જલદાન ન કરે. અથવા દાંત ઉઘ્યા પછી અથવા નામકરણ થયા પછી બાળક મરી જાય તો જલદાન આદિ કરે. આ સ્ત્રોકમાં જેની અવસ્થા ત્રણ વર્ષની થઇ નથી તેના જલદાનાદિનો નિષેધ કર્યો છે, અને જેની ઉંમર ત્રણ વર્ષની થઇ નથી, છતાં જેના દાંત ઉઘ્યા છે અથવા નામ પાડ્યું છે એવા બાળકની ઉદક્રિયા આદિ કરવાનું પણ કહે છે. તેથી ત્રણ વર્ષથી ઓછી આયુવાળા બાળકના દાંત આઘ્યા હોય અથવા નામકરણ થયું હોય તેનું ઉદકદાન તથા અગ્નિસંસ્કારાદિ ન કરે તો કાંઈ પ્રકારનું પાપ લાગતું નથી. અને જો કરે તો પ્રેતના ઉપસાધારણ હોવાથી શેક છે, એવો ભાવ સમજાવે છે. સાહચર્ય સ્મૃતિમાં આ સંબંધી કંઈક વિશેષ લખ્યું છે:—

ऊनद्विवर्षं निवनेन कुर्यादुदकं ततः ।

आ श्मशानादनुव्राज्य इतरो ज्ञातिभिर्मृतः ॥ याज्ञ० स्मृ ३ ૩ શ્લો ૧ ॥

यमसूक्तं तथा गाथा जपद्भिलौकिकાગ્નિના ।

સ દગ્ધઞ્ય ઉપેતથેદાહિતાગ્ન્યાવૃતાર્થવત્ ॥

॥ ૨ ॥

અર્થ:—જેનું ચૂડાકર્મ થયું ન હોય એવું જે વર્ષની અંદરનું બાળક મરી જાય તો તેને ભૂમિમાં દાટવું જોઈએ. અને પ્રેતના ઉદેશથી કરવા યોગ્ય ઉદકદાન (નિલાગ્ન-જલ) આદિ પણ નહીં કરવું જોઈએ. અને શુદ્ધિને માટે સ્નાન કરવું જોઈએ. (૧). અને જેનું આયુ જે વર્ષનું પૂર્ણ થયું હોય તેવો બાળક મરી જાય તો સપિણ્ડી લોકો સહિત સ્મશાનમાં જળને યમસૂક્ત તથા યમગાયાનો જપ કરતા સતા તેના લૌકિક અગ્નિ વડે અર્થાત્ સંસ્કાર

નહીં કરેલા અગ્નિ વહે દાહ કરવા યોગ્ય છે. અને જો તેના ઉપનયન સરકાર થઇ ગયો હોય તો તેની દહનક્રિયા પોતાના શુદ્ધમૂત્રમાં પ્રસિદ્ધ અગ્નિહોત્રીની પ્રક્રિયા વડે લૌકિકાગ્નિમાં જ કરવી જોઇએ. અને જોનાઇ દીધેલા બાળકના દાહરૂપ સરકારમાં જરૂરની જો ભૂમિપ્રોક્ષણાદિ ક્રિયા છે તે સર્વના લોપ કર્યા વિના તેની દહનક્રિયા કરવી જોઇએ. (ક્રમવેદ અષ્ટમ ૭, અં ૬, ઘં ૧૬ ના “પરે યિવાંસમ્” એ ૧૬ મા મન્ત્રને યમસૂક્ત કહે છે. અને “યોઽસ્ય કૌષ્ઠ્ય જગતઃ” એ મન્ત્રને યમગાથા કહે છે.)

એ વર્ષની અંદરની ઉમરવાળા જો બાળકનું મુરડન કરાવવામાં આવ્યું ન હોય તેને દાહવાના વિષયમાં તથા જલદાનના વિષયમાં ધર્મશાસ્ત્રમાં વિકલ્પ કહ્યો છે.

તૂર્ણીમેવોદકં કુર્યાત્તૂર્ણો સંસ્કારમેવ ચ ।

સર્વેર્ષાં કૃતચૂડાનામન્યત્રાપીચ્છયા દ્વયમ્ । યાજ્ઞ.સ્મૃ.અ. ૩ શ્લો. ૨ અપરા.ટી. ॥
અર્થ:—અર્થાત્ તેને દાંટે અથવા મુપચાપ વૈદિક વિધિ વિના જલદાન કરે અને અગ્નિસંસ્કાર પણ કરે. જેનું સપૂર્ણ ચૂડાકર્મ કરેલું હોય તથા જેનું ચૂડાકર્મ કરવામાં આવ્યું નથી તે ખતેની આવી જ વિધિ છે, અને તે ઇન્દ્રિયોત્તર કરવામાં આવે. માત્ર દાંટી દેવું અને જલદાનાદિ કરવું, અથવા મુપચાપ અગ્નિસંસ્કાર આદિ કરવું—એ બંને પ્રકારની વિધિ છે. કરે તો પ્રેતનો ઉપકાર થાય છે, ન કરે તો કાષ્ઠ પાપ લાગતું નથી એવું લૌભાક્ષીનું વચન છે.

આ પ્રમાણે નામકરણ પહેલાં બાળક મરી જાય તો તેને માત્ર દાંટી દે, અને ઉદ્દેશનાદિ પણ ન કરે. નામકરણ પછી અને ત્રણ વર્ષના આયુ સુધીમાં મરે તો વિકલ્પથી ઉદ્દેશના તથા અગ્નિસંસ્કાર આદિ કરે, અર્થાત્ માત્ર દાંટી દે અથવા અગ્નિસંસ્કારાદિ કરે—જેવી પોતાની ઇચ્છા. અને કાષ્ઠનું મુરડન પહેલાં વયમાં પણ કરવામાં આવે છે. માટે ત્રણ વર્ષની ઉમર પહેલાં પણ ચૂડાકર્મ કરેલું બાળક મરે તો તેના પણ અગ્નિસંસ્કારાદિ મુપચાપ થઇ શકે છે. અને ઉપનયન બાદ મરે તો અગ્નિહોત્રીની પ્રક્રિયાથી દાહાદિ ક્રિયા કરવી જોઇએ.

આત્મનમનઃ સચ્ચશૌચમા ચૂડાન્નૈશિકી સ્મૃતા ।

ચિરાત્રમા વ્રતાદેગ્રાદશરાત્રમતઃ પરમ્ ॥

યાજ્ઞં સ્મૃં ૭ અં ૩-૨૩ ॥

અર્થ:—દાંત ઉગ્યા પહેલાં બાળકનું મરણ થાય તો તરત શુદ્ધિ થાય છે. અને મુરડન થયા પહેલાં મરે તો એક અહોરાત્રનું આશૌચ લાગે છે. અને મુરડન પછી અને ઉપનયન પહેલાં મરે તો ત્રણ દિવસનું આશૌચ હોય છે. અને અગ્રોપથીત પછી મરે તો ૧૦ દિવસનું સ્નાન લાગે છે, અને ક્ષત્રિયાદિને ક્રમે ૧૨ ઇત્યાદિ દિવસનું સ્નાન હોય છે.

આ પ્રમાણે અનેક પ્રકારનાં કથન હોવાથી નીચે પ્રમાણે નિશ્ચય કરવો યોગ્ય છે:—નાસહેદનના પહેલાં બાળકનું મૃત્યુ થયું હોય તો તરત શૌચ થાય છે. તે પછી અને દાંત ઉગ્યા પહેલાં મૃત્યુ થયું હોય અને તેની અગ્નિસંસ્કાર ક્રિયા કરી હોય તો એક દિવસનું આશૌચ હોય છે, અને અગ્નિસંસ્કાર ન દીધો હોય તો તરત શુદ્ધિ થાય છે, અને દાંત ઉગ્યા પછી અને જેનું મુરડન કરવામાં આવ્યું નથી એવા એક વર્ષની અંદરના બાળકનું મૃત્યુ થયું હોય તો એક દિવસનું આશૌચ લાગે છે. એક વર્ષ પછી અને ત્રણ વર્ષમાં મુરડન કરાવેલું બાળક મરે તો ત્રણ દિવસનું આશૌચ લાગે છે, અને ત્રણ વર્ષની ઉમર બાદ પણ મુરડન નહીં કરાવેલા બાળકના મૃત્યુમાં પણ ત્રણ દિવસનું આશૌચ હોય છે. અને ઉપનયન થયા બાદ સર્વ બ્રાહ્મણાદિને ૧૦, ૧૨, આદિ, દિવસનું અશૌચ લાગે છે.

આ ઉમરને અનુસાર જતાવેલું અશૌચ સર્વ વર્ણોને માટે સાધારણ હોય છે—અવિશેષેણ વર્ણનામર્વાક્ સંસ્કારકર્મણ. ॥—ઉપનયન સંસ્કાર પહેલાં બ્રાહ્મણાદિ વર્ણોનો વિશેષ વિચાર કર્યા વિના સર્વને તુલ્ય અશૌચ જ હોય છે એવું અક્ષિરસનું વચન છે. (આ દન્તજન્મન એ શ્લોક સર્વ મન્યમાં જોવામાં આવતો નથી.)

અહસ્ત્વદત્તકન્યાસુ વાલેષુ ચ વિશોધનમ્ ।

શુર્વન્તેવાસ્પન્નુચાનમાતુલશ્રોત્રિયેષુ ચ ॥

યાજ્ઞ ૦ સ્મૃ ૦ અ ૦ ૩-૨૪ ॥

અર્થ:—અવિવાહિત (અદત્ત) કન્યા, બાલક, ગુરુ (ઉપાધ્યાય), શિષ્ય, તથા શિક્ષા આદિ વેદાંગ સહિત વેદોનો વક્તા, તથા મામા, અને શ્રોત્રિય અર્થાત્ કટપસૂત્ર તથા શિક્ષા આદિ અંગો સહિત એક શાખા ભણેલો—એ સર્વના મરણમાં એક દિવસનું અશૌચ હોય છે.

આ ઉપરથી એમ માન્ય પડે છે કે જે કન્યાનો વિવાહ થયો નથી પરન્તુ જેનું ચૂડાકર્મ કરવામાં આવ્યું હોય તેવી કન્યા વાગ્દાન પહેલાં મરી જાય તો એક દિવસમાં શુદ્ધિ થાય છે. અને જે બાળકના દાંત ઉગ્યા નથી તેનું મૃત્યુ થતાં જો તેને અગ્નિસંસ્કાર કરવામાં આવ્યો હોય તો પણ એક દિવસમાં શુદ્ધિ થાય છે. અને જે કન્યાનું ચૂડાકર્મ થયું નથી તેના મરણમાં તરત શુદ્ધિ થાય છે.

વળી વાગ્દાન થયા પછી અને વિવાહ થયા પહેલાં કન્યાનું મરણ થતાં પતિપક્ષમાં તેમ પિતૃપક્ષમાં પણ ત્રણ દિવસનું અશૌચ હોય એમ મનુમહારાજનું કથન છે.—

સ્ત્રીણામસંસ્કૃતાનાં તુ ત્ર્યહાચ્છુદ્ધયન્તિ વાન્ધવાઃ ।

યથોક્તેનૈવ કલ્પેન શુદ્ધયન્તિ તુ સનામયઃ ॥

મ ૦ સ્મૃ ૦ ૫-૭૨ ॥

અર્થ:—જે કન્યાનો વિવાહ થયો નથી પરન્તુ વાગ્દાન થઈ ચૂક્યું છે, એવી કન્યાના મરણમાં પતિ આદિ બાન્ધવ લોકોની ત્રણ દિવસે શુદ્ધિ થાય છે. અને પિતૃપક્ષ (સનામય)ના લોકોની પણ ત્રણ દિવસે શુદ્ધિ થાય છે. (યથોક્તેનૈવ કલ્પેન અર્થાત્ આ શ્લોકના પૂર્વાર્ધમાં કહેલી ત્રણ રાત્રિમાં શુદ્ધિ થાય છે એવું તેનું તાત્પર્ય છે.) અને—

સંસ્કૃતાસુ સ્ત્રીષુ ન શૌચં ભવતિ પિતૃપક્ષે ॥

અર્થ:—વિવાહિત થયેલી સ્ત્રીના મરણમાં પિતૃપક્ષમાં અશૌચ લાગતું નથી.

તત્પ્રસવમરણે ચેત્પિતૃગૃહે સ્થાતાં ત્રિરાત્રઃ ॥

,, સૂ ૦ ૩૩ ॥

અર્થ:—જો વિવાહિત થયેલી સ્ત્રીનો પ્રસવ પિતાના ઘરમાં થયો હોય તો પિતૃપક્ષના લોકોને એક દિવસનું સૂતક હોય છે. અને તેવી સ્ત્રી પિતાના ઘરમાં મરી જાય તો તેમને ત્રણ દિવસનું સૂતક પાળવાનું છે. (સૂત્રમાં જે સ્વકાર છે તે પ્રસવનિમિત્ત એક રાત્રિના સૂતકનો બાલક છે.)

‘ગુરુ’ શબ્દથી પિતા આદિને પણ કહે છે, તથાપિ “અહસ્ત્વદત્તકન્યાસુ” એ શ્લોકમાં ગુરુ શબ્દથી ઉપાધ્યાયનું જ અર્થ છે, કેમકે મુખ્ય ગુરુ જે પિતા છે તે, સપિતૃ હોવાથી તેને ૧૦ દિવસનું અશૌચ હોય છે.

વળી આ આચાર્યના મરણમાં પણ ત્રણ દિવસનું અશૌચ છે.

ત્રિરાત્રમાહુરાશૌચમાચાર્યે સંસ્યિતે સતિ ।

તસ્ય પુત્રે ચ પત્ન્યાં ચ દિવારાત્રમિતિ સ્થિતિઃ ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૫-૮૦ ॥

અર્થઃ—આચાર્યનું મરણ થતાં (સંસ્યિતે) શિષ્યને ત્રણ દિવસનું આશૌચ લાગે છે. અને આચાર્યના પુત્ર તથા સ્ત્રીના મરણમાં શિષ્યને એક દિવસનું આશૌચ હોય છે એવી શાસ્ત્રની મર્યાદા છે. પરન્તુ શિષ્યે જો આચાર્યનું અન્ત્યેષ્ટિ કર્મ કર્યું હોય તો તેને ૧૦ દિવસનું આશૌચ હોય છે.

ગુરોઃ પ્રેતસ્ય શિષ્યસ્તુ પિતૃમેધં સમાચરન્ ।

પ્રેતહરૈઃ સમં તત્ર દશરાત્રેણ શુદ્ધયતિ ॥

૫-૬૫ ॥

અર્થઃ—અસપિણ્ડ આચાર્યદિના મરણમાં શિષ્યે અન્ત્યેષ્ટિ કર્મ કર્યું હોય, તો શબને ક્ષમશાનમાં લઈ જનાર સપિણ્ડી લોકાની પેઠે શિષ્ય પણ ૧૦ દિવસે શુદ્ધ થાય છે.

‘માતૃદ્ધ’ નામ મામાનું છે. તથાપિ ‘મામા’ શબ્દથી આપણા બન્ધુ તથા માતાના બન્ધુ લોક તથા પિતાના બન્ધુલોકનું પણ ગ્રહણ કરવાનું છે. તેથી મામા તથા માતાની બેન વગેરેના મરણમાં પણ એક દિવસનું આશૌચ કહ્યું છે.

અને ઔત્રિયના મૃત્યુમાં જે એક દિવસનું આશૌચ કહ્યું છે તે એક મામમાં રહેનાર ઔત્રિયના મરણમાં છે. પરન્તુ આપણા ઘરમાં રહેતા ઔત્રિયના મરણમાં ત્રણ દિવસનું આશૌચ હોય છે.

ઔત્રિયે તૃપસંપન્ને ત્રિરાત્રમશુચિર્ભવેત્ ॥

૫-૮૧ ॥

અર્થઃ—મિત્રતા આદિ કારણથી આપણા ઘરમાં રહેતા ઔત્રિયનું મૃત્યુ થાય તો ત્રણ રાત્રિમાં શુદ્ધિ થાય છે. અને—

સમ્રાજ્યચારિણ્યેકાદમ્ ॥

ગૌ૦ ઘ૦ સ૦ અ૦ ૧૪ સ૦ ૨૦ ॥

અર્થઃ—એક જ આચાર્યની પાસે બહુતા હોય ત્યારે સાથે બહુનાર ખીજા વિદ્યાર્થીનું નામ સમ્રાજ્યચારી છે. તેના મરણમાં પણ એક રાત્રનું આશૌચ સ્વીકારવું જોઈએ.

માતૃલે પક્ષિણી રાત્રિ શિષ્યત્વિગ્વાન્ધવેષુ ચ ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૫-૮૧ ॥

અર્થઃ—મામા તથા ઋત્વિક્ તથા શિષ્ય તથા બાન્ધવાદિના મરણમાં દોઢ દિવસનું સત્ક હોય છે.

આ મામા આદિના આશૌચ બંબધી અનેક મત છે. તેઓ જે કોઈ કારણથી આપણા ઘરમાં રહેતા હોય, અથવા કોઈ પ્રકારના આશ્રયથી આપણી પાટાશમાં રહેતા હોય તો દોઢ દિવસનું અને દૂર રહેતા હોય તો એક દિવસનું, આશૌચ સમગ્રનું જોઈએ. વળી—

પ્રેતે રાત્રિ સગ્ધોતિર્પ્ત્ય સ્પાદિપયે સ્થિતઃ ।

અથોત્રિયે ત્વહઃ કૃત્સ્નમનૂચાને તથા ગુરૌ ॥

૫-૮૨ ॥

અર્થઃ—જે રાત્રના દેશમાં આપણે રહેતા હોઈએ તે રાત્ર જો દિવસમાં મરી ગય તો સ્પર્શિત થતા સુધી, અને રાત્રિમાં મરી તો તારા દેખાતા સુધી, આશૌચ પાળવું જોઈએ. અને વેદરક્ત પ્લાઠ્ઠણના મરણમાં, તે જોના ઘરમાં મરણ પામ્યા હોય તે ઘરવાળાને, દિવસમાં મર્યો હોય તો તે દિવસનું આશૌચ લાગે છે, રાત્રિમાં નહીં, અને રાત્રિમાં મર્યો હોય તો તે રાત્રિનું જ આશૌચ

લાગે છે. અને અંગે સહિત વેદોને ભણાવનાર ઉપાધ્યાય ગુરૂના મરણમાં શિષ્યને પણ તે જ પ્રકારનું આશૌચ હોય છે. અર્થાત્ દિવસમાં મરે તો દિવસનું, અને રાત્રિમાં મરે તો રાત્રિનું આશૌચ હોય છે. (અહીં રાત્રિના મરણમાં પ્રગ્ને માટે જે અશૌચ કહ્યું છે તે પટ્ટાભિષેક કરેલા સ્ત્રિય રાત્રિના મરણમાં સમજવું.) વળી—

અનૌરસેષુ પુત્રેષુ માર્યાસ્વન્યગતામુ ચ ।

નિવાસરાજનિ પ્રેતે તદહઃ શુદ્ધિકારણમ્ ॥ યાજ્ઞ૦ સ્મૃ૦ અં ૩ સ્લો૦ ૨૪ ॥

અર્થ:—ઔરસ પુત્રને છોડી ખીજા ક્ષેત્રજ આદિ પુત્રોના મરણપ્રસંગે તેમના પિતાને તથા પોતાની વિવાહિત થયેલી સ્ત્રીએ ખીજા પુરૂષનો આશ્રય લીધો હોય અને તે પત્ની મરી જાય તે પ્રસંગે તેના પતિને, એક દિવસ અને રાત્રિનું આશૌચ હોય છે. અને જે દેશમાં આપણે રહેતા હોઈએ તે દેશના પટ્ટાભિષેક કરેલા સ્ત્રિય રાત્રિના મરણપ્રસંગે જો તે દિવસમાં મરી ગયો હોય તો તે દિવસનું, અને રાત્રિમાં મરી ગયો હોય તો તે રાત્રિનું આશૌચ રહે છે. (કોઈ પુરતકમાં આ સ્લોક ૨૫ મે લખ્યો છે).

આ સ્લોકમાં, ખીજા પુરૂષનો આશ્રય લીધેલી સ્ત્રીના સંબંધમાં જે એક દિનરાત્રિનું અશૌચ કહ્યું છે તે સમાન જાતિના પુરૂષનો અથવા ઉચ્ચ જાતિના પુરૂષનો આશ્રય લીધેલી સ્ત્રી સંબંધી છે. નીચી જાતિના પુરૂષનો આશ્રય લીધેલી સ્ત્રીના મરણમાં આશૌચ લાગતું નથી. કારણકે—

પાપણ્ડાનાશ્રિતાઃ સ્તેના મર્ત્યન્યઃ કામગાદિકાઃ ।

સુરાપ્ય આત્મત્યાગિન્યો નાશૌચોદકમાજનાઃ ॥ યાજ્ઞ૦ સ્મૃ., અં ૩-૬ ॥

અર્થ:—વૈદિક મતથી ભિન્ન પાખંડ મતવાળાના આશ્રયે ગયેલી અર્થાત્ તે દોષીના મતમાં દીક્ષિત થયેલી હોય, તથા ચોરી કરનારી હોય, તથા પતિને મારી નાંખનારી હોય, તથા કુલટા આદિ હોય, તથા દારૂ પીનારી હોય, અથવા કુવા આદિમાં પડીને આત્મહત્યા કરેલી હોય, એવી સ્ત્રીઓ આશૌચ તથા જલદાનાદિ કર્મની પણ ભાગી થતી નથી એવો નિશ્ચય છે. વળી આવી સ્ત્રીને માટે જલદાનાદિનો નિષેધ મનુસ્મૃતિમાં પણ કર્યો છે:—

વૃથાસંકરજાતાનાં મવ્રજ્યામુ ચ તિષ્ઠનામ્ ।

આત્મનસ્ત્યાગિનાં ચૈવ નિવર્તેનોદકક્રિયા ॥ મં ૦ સ્મૃ૦ અં ૫-૮૧ ॥

પાપણ્ડમાશ્રિતાનાં ચ ચરન્તીનાં ચ કામતઃ ।

ગર્ભમર્ત્વદ્રઢાં ચૈવ સુરાપીનાં ચ યોપિતામ્ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—વિશેષ કરીને પોતાના ધર્મનો જેણે ત્યાગ કર્યો છે તેવા હીન વર્ણના પુરૂષ વડે ઉત્કૃષ્ટ જાતિમાં ઉત્પન્ન ગયેલા માણસો (સંકરજાતા), તથા વેદભાલ દ્વાલ વસ્ત્ર આદિ પહેરીને સંન્યાસમાં વર્તમાન માણસો, તથા વિધિ આદિ ખાઈને અથવા અન્ય પ્રકારે આત્મહત્યા કરી હોય તેવા માણસો, તથા પાખંડ મતોને ધારણ કરનારી, તથા ઇષ્ટાનુસાર દુરાચાર કરનારી, તથા ગર્ભપાત અથવા પતિનો વધ કરનારી, તથા દારૂ પીનારી-ઇત્યાદિ પ્રકારની સ્ત્રીઓનું મરણ થતાં તેમની ઉદ્ધરક્રિયા તથા આશૌચ આદિ થતું નથી.

તેવી રીતે નીચેના આશ્રયે ગયેલી તથા સ્વયં પોતે નીચ કર્મ કરનારી એવી સ્ત્રીઓના અશૌચ આદિનો પણ શાસ્ત્રમાં નિષેધ કર્યો છે, અને સમાન જાતિ અથવા ઉચ્ચ જાતિનો આશ્રય

લેનારી સ્ત્રીના મરણ પ્રસંગમાં જે એક દિવસ અને રાત્રિનું આશૌચ કહ્યું છે તે તેના પતિને જ લાગે છે, બીજા સપિન્દીઓને લાગતું નથી.

મગિન્યાં સંસ્કૃતાયાં તુ શ્રાતર્યપિ ચ સંસ્કૃતે ।

મિત્રે જામાતરિ મેતે દૈહિત્રે મગિનીસુતે ॥ યા.સ્મૃ.અ. ૩ શ્લો. ૨૪ મિ.ટી. ॥

સ્વાલકે તત્સુતે ચૈવ સઘઃ સ્નાનેન શુદ્ધયતિ ॥

અર્થ:—વિવાહિત થયેલી ભગિનીના મરણમાં લાકડાં તથા વિવાહિત થયેલા ભાઈના મરણમાં બહેનને, અને મિત્ર તથા જમાઈના મરણમાં મિત્ર અને સસરાને, તથા પુત્રીના પુત્ર અને બહેનના પુત્રના મરણમાં, તથા સાળાના તથા સાળાના પુત્રના મરણમાં સ્નાન કરવાથી તરત શુદ્ધિ થાય છે. અને—

ગ્રામેશ્વરે કુલપતૌ શ્રોત્રિયે ચ તપસ્વિનિ ॥

શિષ્યે પશ્ચત્ત્વમાપન્ને શુચિર્નક્ષત્રદર્શનાત ।

અર્થ:—ગામનો માસિક તથા કુલપતિ તથા શ્રોત્રિય તથા તપસ્વીના મરણમાં ગામના વૈદિકને, તથા શિષ્યના મરણમાં ગુરુને પણ, નક્ષત્રનું દર્શન થતાં સુધી આશૌચ લાગે છે. અને રાત્રિમાં મરી જાય તો સૂર્યોદય સુધી આશૌચ લાગે છે. અને—

ગ્રામમધ્યગતો ચાવચ્છત્રસ્તિષ્ઠતિ કસ્યચિત્ ।

ગ્રામસ્ય તાવદાગૌર્ધં નિર્ગતે શુચિતામિયાત્ ।

અર્થ:—ગામની વચ્ચે કોઈ મરી ગયેલાનું જાણ પડેલું જોવામાં આવે તો તે જાળને લાંથી લઈ જતા સુધી ગ્રામનિવાસીને અશુદ્ધિ રહે છે. અને જાળને લઈ ગયા પછી શુદ્ધિ થાય છે.

દુત્તીનાં દશસાહસ્રં ચોઽન્નદાનાદિપોષણાત્ ।

અધ્યાપયતિ વિમર્ષિરસૌ કુલપતિઃ સ્મૃતઃ ॥

શબ્દસ્તોમ મ. નિ. ॥

અર્થ:—દશહજાર અપિઓને અન્નવઆદિ આપી તેમનું પોષણ કરીને જે તેમને વેદ તથા શાસ્ત્રો બહાણે છે તેવા બ્રહ્મર્ષિનું નામ કુલપતિ છે.

આપણા ઘરમાં તથા સમીપમાં રહેનાર શ્રોત્રિયના મરણમાં ત્રણ દિવસનું આશૌચ કહ્યું છે. અને એક ગામમાં રહેનાર શ્રોત્રિયના મરણમાં એક દિવસનું આશૌચ કહ્યું છે. અને બીજા ગામમાં રહેનાર શ્રોત્રિયના મરણમાં નક્ષત્ર દર્શન સુધીનું આશૌચ કહ્યું છે. તેવી રીતે જે જે સ્થાનમાં અશૌચ સંબંધી મતભેદ જોવામાં આવે ત્યાં ત્યાં નજીક અને દુર રહેતા હોવાની અપેક્ષાથી ભેદ છે એમ સમજવું. વળી—

પિત્રોરુપરમે સ્ત્રીજામૂદાનાં તુ કયં મવેત્ ।

ત્રિરાત્રેજૈવ શુદ્ધિઃ સ્વાદિત્યાહ મગવાન્યમઃ ॥ યાજ્ઞ.સ્મ.અ. ૩-૨૪, મિ.ટી. ॥

અર્થ:—માતા તથા પિતાનું મૃત્યુ થતાં વિવાહિત થયેલી સ્ત્રીને ત્રણ દિવસનું આશૌચ હોય છે તે પછી શુદ્ધિ થાય છે, એમ ભગવાન મમ કહે છે.

શ્વશુરયોર્મગિન્યાં ચ માતુલાન્યાં ચ માતુલે ।

પિત્રોઃ સ્વસરિ તદ્વચ પક્ષિણીં ક્ષપયેન્નિશામ્ ॥ ૨૫ મિ. ટી. ॥

અર્થ:—સાસુ સસરાની જેન, તથા મામા અને મામી, તથા માતા અને પિતાની જેન—

તેમના મરણમાં દોઢ દિવસનું આશૈય પાળવું બોધ્યું.

પત્નીનાં દાસાનામાનુલોમ્યેન સ્વામિનસ્તુલ્યમાશૌચમ્ ॥

દૃ.વિ.સ્મૃ.અ. ૨૨ સૂ. ૧૮ ॥

અર્થ:—હીન વર્ણની પત્નીને તથા દાસોને સ્વામીના જેટલું આશૈય હોય છે.

દીનવર્ણાનામધિકર્ણેષુ સપિણ્ડેષુ તથા શૌચવ્યવગમે શુદ્ધિઃ ॥ ૧. ॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—ઉચ્ચ વર્ણના સપિણ્ડના અશૈયમાં નીચ વર્ણના સપિણ્ડની શુદ્ધિ ઉચ્ચ વર્ણની સાથે જ થાય છે અર્થાત્ ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્ર પોતાના વૈમાતૃભાઈ અર્થાત્ અસમાન અર્થાત્ ઉચ્ચ જાતિની માતામાં ઉત્પન્ન થયેલા બ્રાહ્મણ ભાઈના મરણમાં ૧૦ રાત્રિમાં શુદ્ધ થાય છે. વૈશ્ય અને વૈમાતૃ ક્ષત્રિયભાઈના આશૈયમાં ૧૨ રાત્રિમાં શુદ્ધ થાય છે. અને શૂદ્ર પોતાના વૈમાતૃ વૈશ્યના આશૈયમાં ૧૬ દિવસે શુદ્ધ થાય છે.

બ્રાહ્મણસ્ય ક્ષત્રિયવિદ્શૂદ્રેષુ સપિણ્ડેષુ પદ્મરાત્રિરાત્રૈકરાત્રૈઃ ॥

દૃ.વિ.સ્મૃ.અ. ૨૨ સૂ. ૨૧ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણ પોતાના સપિણ્ડ ક્ષત્રિયના જન્મમરણમાં ૭ રાત્રિમાં, અને સપિણ્ડ વૈશ્યના જન્મમરણમાં ત્રણ રાત્રિમાં, અને સપિણ્ડ શૂદ્રના જન્મ મરણમાં એક રાત્રિમાં શુદ્ધ થાય છે. અને—

ક્ષત્રિયસ્ય વિદ્શૂદ્રયોઃ પદ્મરાત્રિરાત્રાભ્યામ્ ॥ ૧ ॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—ક્ષત્રિય પોતાના સપિણ્ડ વૈશ્યના જન્મ મરણમાં ૭ રાત્રિમાં અને સપિણ્ડ શૂદ્રના જન્મ મરણમાં ત્રણ રાત્રિમાં શુદ્ધ થાય છે.

વૈશ્યસ્ય શૂદ્રેષુ પદ્મરાત્રેણ ॥ ૧ ॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—વૈશ્ય પોતાના સપિણ્ડ શૂદ્રના મરણના આશૈયમાં ૭ રાત્રિમાં શુદ્ધ થાય છે.

આચાર્યે માતામહે ચ વ્યતીતે ત્રિરાત્રેણ ॥ દૃ. વિ. સ્મૃ. અ. ૧૨ સૂ. ૪૧ ॥

અર્થ:—આચાર્ય તથા માતામહ (માતાના પિતા)ના મૃત્યુનું આશૈય ત્રણ રાત્રિ રહે છે. અને—

પક્ષિણીં રાત્રિં મૃતા માતામહી યદિ ॥ યાજ્ઞં સ્મૃં અં ૩-૨૪, મિ. ટી. ॥

અર્થ:—માતામહી (માતાની મા) મરી જાય તો દોઢ દિવસનું આશૈય હોય છે.

અસપિણ્ડં સ્વવેદમ્નિ દ્વિરાત્રમ્ ॥ ૧ ॥

અર્થ:—આપણા ઘરમાં કોઈ અસપિણ્ડ મનુષ્ય મરણ પામે તો એક દિવસનું અશૈય લાગે છે.

મહીપતીનાં નાશૌચં હતાનાં વિદ્યુતા તથા ॥

ગોત્રાહ્મણાર્થે સંગ્રામે યસ્ય ચેચ્છતિ ભૂમિપઃ ॥ યાજ્ઞં સ્મૃં અં ૩-૨૭ ॥

અર્થ:—રાજાને માટે આશૈય નથી. અને વીજળી પડવાથી મરાયો હોય અથવા ગૌબ્રાહ્મણની રક્ષા કરતાં મરાયો હોય તેનું પણ આશૈય લાગતું નથી. તેવી રીતે રાજા તથા રાજાના પુરોહિત આદિને જે મનુષ્યની જરૂર પડે છે તે અશૈયમાં હોય તો પણ તેને આશૈય લાગતું નથી. જાત્ર એવો છે કે અન્ય મનુષ્યના ઘરમાં કોઈ મરી ગયું હોય તે કારણથી તેને આશૈય આવેલું હોય, અને તે મનુષ્યની રાજાને તત્કાલ જરૂર હોય, તો તે સમયે રાજાની ઇચ્છાથી જ તે મનુષ્યનું અશૈય નિવૃત્ત થાય છે.

દિમાહવહતાનાં ચ વિદ્યુતા પાર્થિવેન ચ ।

ગોત્રાહ્ણસ્ય ચૈવાર્થે યસ્ય ચેચ્છતિ પાર્થિવઃ ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૬-૯૫ ॥

અર્થઃ—રાત્રિ વિનાના શુદ્ધ (દિમાહવ)માં મરાયો હોય, તથા વિજ્ઞાથી તથા રાત્રીથી મરાયો હોય, તથા ગાય અને બ્રાહ્મણની રક્ષા કરતાં મરાયો હોય, તથા જે અશૌચવાળાની રાત્રને જરૂર હોય—તેવા પ્રસંગોમાં તરત શુદ્ધિ થાય છે.

ઉદ્યતૈરાહવે શસ્ત્રૈઃ ક્ષત્રધર્મહતસ્ય ચ ।

સદ્યઃ સંતપ્તિતે યત્તસ્તથા શૌચમિતિ સ્થિતિઃ ॥ ૫-૯૮ ॥

અર્થઃ—તલવાર આદિ શસ્ત્ર ઉઠાવી લડતાં લડતાં શુદ્ધમાં મરાયલા ક્ષત્રિયને જ્યોતિષીમાદિ યત્નુ ક્ષત તરત પ્રાપ્ત થાય છે. તેનું અશૌચ પણ તરત નિવૃત્ત થાય છે એવી શાસ્ત્રની મર્યાદા છે.

एवं मातामहाचार्यमेतानामुदकक्रि गा ।

કામોદકં સસ્ત્રિ પ્રત્તા સ્વસીયશ્વશુરસ્ત્રિજામ્ ॥ યાજ્ઞ૦ સ્મ૦ અ૦ ૩ શ્લો. ૪ ॥

અર્થઃ—જેવી રીતે સગોત્ર તથા સપિણ્ડ લોકોને જલદાન દેવામાં આવે છે, તેવી રીતે માતામહ તથા આચાર્ય, તથા મિત્ર, તથા વિવાહિત પુત્રી અને બેન આદિ (પ્રત્તા), તથા બેનનો પુત્ર, તથા શ્વશુર, તથા ઋત્વિક આદિના મરણ પ્રમંગે ઉદકદાન ધ્યાનપૂર્વક કરે અર્થાત્ એ સર્વ પ્રેતોના કંમ્બાણની ધ્યાન હોય તો ઉદકદાનાદિ કરવું. નહિતો નહીં. કરે તો પ્રેતનો ઉપકાર થાય છે, ન કરે તો કોઈ પાપ લાગતુ નથી.

વળી સપિણ્ડો મધ્યે પણ કેટલાકના મરણમાં ઉદકદાનાદિનો શાસ્ત્રમાં નિષેધ કરેલો છે—

न ब्रह्मचारिणः कुर्युदकं पतितास्तथा ॥ ૫-૧૦૦ ૫ ॥

અર્થઃ—બ્રહ્મચારીનું સમાવર્તન ન થયું હોય ત્યાં સુધીમાં તેના સપિણ્ડનું મરણ થયું હોય તો તે વખતે તે (બ્રહ્મચારી) ઉદકદાન ન કરે. પરંતુ બ્રહ્મચર્ય સમાપ્ત થયા પછી પહેલાં મરણ પોતાના સપિણ્ડનું ઉદકદાનાદિ કરે. અને દ્વિજાતિના કર્મથી પતિત થયેલા મનુષ્યો પણ પોતાના મરણ પ્રમંગે સપિણ્ડ આદિનું ઉદકદાનાદિ ન કરે. મનુષ્યએ પણ તેજ પ્રમાણે કહ્યું છે—

आदिष्टो नोदकं कुर्यादा व्रतस्य समापनात् ।

સમાપ્તે તૂદકં કૃત્વા ત્રિરાત્રેણૈવ શુદ્ધયતિ ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૫ શ્લો ૮૮ ॥

અર્થઃ—જેણે વ્રત ધારણ કર્યું છે તેણે બ્રહ્મચારી (આદિષ્ટ) વ્રતની સમાપ્તિ થતા સુધી પ્રેતનું ઉદકદાનાદિ ન કરે. પરંતુ બ્રહ્મચર્ય સમાપ્ત થતાં પ્રેતનું ઉદકદાનાદિ કરીને ત્રણ રાત્રિનું આશૌચ પાળવાથી શુદ્ધ થાય છે. પરંતુ આ નિયમ માતા, પિતા, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય, અને ગુરુ—એટલાને છોડીને અન્યના મરણ સંબંધી છે. તેમના સંબંધી નિયમ તો નીચે પ્રમાણે છે—

आचार्यं स्वमुपाध्यायं पितरं मातरं गुरुम् ।

નિર્હૃત્સ તુ વ્રતી પ્રેતાન્ન વ્રતેન વિયુજ્યતે ॥ મ૦ સ્મ૦ અ૦ ૫-૯૧ ॥

અર્થઃ—ઉપનયન કરી વેદની સંપૂર્ણ શાખાને ભણાવનાર આચાર્ય કહેવાય છે. વેદનો એક દેશ અથવા અંગને ભણાવનાર ઉપાધ્યાય કહેવાય છે. અને એક વેદ અથવા સંપૂર્ણ વેદને ભણાવનારને ગુરુ કહે છે. તે સર્વેના તથા માતા અને પિતા આદિના શબને ઉઠાવવાથી, તથા દાદા, જલદાન, આદિ પ્રેતકાર્ય કરવાથી બ્રહ્મચારી, વ્રતથી વ્યુત થતો નથી. મટે

આચાર્યાદિને છોડી ખીજનું શય ઉડાવું તથા જલદાનાદિ કરવું તે બ્રહ્મચારીને ખાટે નિષિદ્ધ છે.
માતૃવંદકય સ્મૃતિ પણુ કહે છે કે:—

આચાર્યપિત્રુપાઘ્યાયૌત્રિહૃત્યાપિ વ્રતી વ્રતી ।

સકટાન્નં ચ નાદનીયાન્ન ચ તૈઃ સહ સંવસેત્ ॥ યાજ્ઞ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૩-૧૫ ॥

અર્થ:—આચાર્ય, માતા, પિતા, તથા ઉપાધ્યાય આદિના શયને ઉડાવવાથી બ્રહ્મચારીના વ્રતનો ભંગ થતો નથી, તે વ્રતી જ રહે છે. પરંતુ આશીચનાળાનો સંબંધ થયેલુ અન્ન નહીં ખાવું જોઈએ, તેમ તેની સાથે રહેવું પણુ નહીં જોઈએ, કેમકે તેમ કરવાથી બ્રહ્મચારીના વ્રતનો ભંગ થાય છે.

હતાનાં નૃપગોવિષૈરન્વલં ચાત્મવાતિનમ્ । ૩-૨૧ ॥

અર્થ:—જેઓને રાજ, ગાય તથા અન્ય શીંગડાવાળાં અથવા દાંતવાળાં પ્રાણીઓએ મારી નાખ્યા હોય, તથા જેઓ બ્રાહ્મણ તથા અન્ત્યજ આદિથી માર્યા ગયા હોય, તથા જેમણે વિષ ખાધને અથવા ગળે ફાંસો ખાધને આત્મહત્યા કરી હોય, છતાં આદિનું અશૌચ તરત નિવૃત્ત થાય છે. અર્થાત્ તેમના સપિણ્ડીઓની શુદ્ધિ તરત થાય છે.

અતિમાનાદતિક્રોધાત્સ્નેહાદ્રા યદિ વા મયાત્ ।

ઉદ્બઘ્નીયાત્સ્ત્રી પુમાન્વા ગતિરેવા વિધીયતે ॥ ૪-૧ ॥

અર્થ:—જે સ્ત્રી અથવા પુરૂષ બહુ માનથી અથવા ક્રોધથી અથવા દ્વેષથી, કે સ્નેહથી, કે ભયાદિથી ફાંસી ખાધને મરી જાય છે, તેની ગતિ ત્રીયે પ્રમાણે થાય છે:—

પૂયશોણિતસંપૂર્ણે ત્વન્યે તમસિ મજ્જતિ ।

પૃષ્ઠિવર્ષસહસ્રાણિ નરકં પ્રતિપદ્યતે ॥ ૨ ॥

અર્થ:—તે આત્મહત્યા કરનાર મનુષ્ય પર તથા લોહીથી કારેલા અન્ધતામિ નામના નરકમાં જુએ છે. સાં સાઠ હજાર વર્ષ સુધી નિવાસ કરે છે. અને—

નાશૌચં નોદકં નાર્મિ નાશ્રુપાતં ચ કારયેત્ ।

ઘોઠારોઽગ્નિપ્રદાતારઃ પાશ્ચન્દ્રેદકરાસ્તયા ॥ ૩ ॥

તપ્સકૃચ્છ્રેણ શુધ્યન્તીત્યેવમાહ પ્રજાપતિઃ ॥ ૪ ॥

અર્થ:—તેનું અશૌચ પાળવું નહીં, અને તેનું જલદાનાદિ કરવું નહીં. તેમ તેને ખાટે અશ્રુપાત પણુ ન કરવો અર્થાત્ શોક પણુ ન કરવો. છતાં જે મનુષ્ય તેના શયને ઉડાવે છે તથા જે દાહ કરે છે, તથા જે તેની ફાંસીને કાપે છે, તેની શુદ્ધિ તપ્સકૃચ્છ્ર કરવાથી થાય છે એમ બ્રહ્માણ્યે કહ્યું છે.

મૃગગ્નિપરણે ચૈવ દેશાન્તરયુતે તથા ।

વાલે પ્રેતે ચ સંન્યસ્તે સઙ્ગઃ શૌચં વિધીયતે ॥ પારા૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૩-૧૧ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય પર્વત (મૃગુ) ઉપરથી પડી જવાથી અથવા અગ્નિથી બળીને મરી ગયો હોય, તથા જે પરદેશમાં મરી ગયો હોય, તથા બાલક અથવા સંન્યાસી મરી ગયો હોય—તેવા પ્રસંગોમાં તરત શુદ્ધિ થાય છે.

અશ્વશુકરશૃંગ્યદ્વિદ્રુમાદિશકટેન ચ ।

મૃગ્યમિદારશસ્ત્રાશ્મવિપોદ્ગન્ધનજૈર્મૃતાઃ ॥

શાસ્ત્રાં સ્મૃં ૦ અં ૬-૧ ॥

વ્યાઘ્રાદિગજમૃપાલચૌરવૈરિષ્ટકાહતાઃ ।

કાષ્ઠશલ્યમૃતા યે ચ શૌચસંસ્કારવર્જિતાઃ ॥

,, ॥ ૨ ॥

વિપૂચિકાન્નકવલદ્વાતીસારતો મૃતાઃ ।

ઢાકિન્યાદિગ્રહૈર્ગ્રસ્તા વિદ્યુત્પાતહતાશ્ચ યે ॥

,, ॥ ૩ ॥

અસ્પૃશ્યા અપવિત્રાશ્ચ પતિતાઃ પુત્રવર્જિતાઃ ।

પશ્ચત્રિંશત્પ્રકારૈશ્ચ નાન્તુવન્તિ ગતિ મૃતાઃ ॥

,, ॥ ૪ ॥

અર્થઃ—જે મનુષ્ય ઘોડાની હાત વાગવા આદિથી, અથવા સુઅરે મારવાથી, અથવા ગાય આદિ શીંગડાવાળા પ્રાણીએ મારવાથી, અથવા પર્વત ઉપરથી પડવાથી, અથવા વૃક્ષાદિ અગર ગાડા આદિની નીચે દગાઇને મરાયો હોય, અથવા ઉંચા સ્થાન (મૃગ) ઉપરથી પડવાથી, કે અગ્નિમાં બળી મરવાથી, કે લાકડા (દાર)થી, કે શસ્ત્રવાતથી, અથવા પથ્થર વાગવાથી, વિષ ખાઇને, અથવા કાંસી ખાઇને મર્યો હોય, તથા વાઘે માર્યો હોય, અથવા સાપ કરડવાથી મરાયો હોય અથવા હાથીએ મારવાથી અથવા રાખના દણ્ડથી મર્યો હોય, અથવા ચોરોએ મારવાથી, અથવા શત્રુએ મારવાથી, અથવા વડે મારવાથી મરી ગયો હોય, અથવા કાષ્ઠથી કે કાંટાથી મરણ પામ્યો હોય, તથા શૈય કર્યા વિના મરી ગયો હોય અથવા સંસ્કાર વિના મરી ગયો હોય, તેમજ જે મનુષ્ય મહામારી (વિપૂચિકા)ના રોગથી મરી ગયો હોય, અથવા ભોજન કરતાં કરતાં ગળામાં કેળીએ અટકી જવાથી મરી ગયો હોય, અથવા દાવાનલમાં બળીને મરી ગયો હોય, અથવા અનિસારના રોગથી કે ડાકિની આદિએ મારવાથી અથવા ઘડ વડે અસ્ત થવાથી અથવા વિજળી પડવાથી મરાયો હોય, અને જે સ્પર્શ કરવાને અયોગ્ય થઇને મરી ગયો હોય, તથા જે અપવિત્ર રહીને મરી ગયો હોય અથવા પતિત થઇને મરી ગયો હોય, અથવા પુત્રહીન થઇને મરી ગયો હોય—આ પાંત્રીસ પ્રકારના મનુષ્યોની સંજ્ઞાતિ થતી નથી. વળી—

અજા ગાવો મહિષ્યશ્ચ ગ્રાહ્યણી નવમૃતિશ્ચ ।

દશરાત્રેણ સંશુદ્ધયેદ્મૂમિષ્ટં ચ નવોદકમ્ ॥

પારાં સ્મૃં ૦ અં ૬-૭ ॥

અર્થઃ—વાયેલી બકરી, ગાય, પ્રસૂતા બાલણી, તથા પૃથ્વી ઉપર પડેલું વર્ણનું જલ—જે ચારેની ૧૦ દિવસમાં શુદ્ધ થાય છે. મારે ૧૦ દિવસ પહેલાં બકરી આદિનું દૂધ ઉપયોગમાં લેવું નહીં એમ.

શિલ્પિનઃ કારુકાશ્ચૈવ દાસીદાસાસ્તથૈવ ચ ।

સ્ત્યાદીનાં ન તે સ્થાતામનુગૃહ્ણન્તિ યે દ્વિજાન્ ॥ વૃં ૦ પાં ૦ સ્મૃં ૦ અં ૬-૪૬ ॥

અર્થઃ—સુનાર, લુહાર, આદિ શિલ્પી, તથા ચિત્રકાર આદિ કારુક, તથા દાસી તથા દાસ આદિક, તથા દ્વિજાતિ ઉપર ઉપકાર કરનાર—છત્યાદિ લોકોને કાષ્ટનું સૂતક અથવા અશૌચ લાગતું નથી. અર્થાત્ એ લોક પોતાનું કાર્ય કરતી વખતે શુદ્ધ છે.

શિલ્પિનઃ કારુકા વૈદ્યા દાસીદાસાશ્ર નાપિતાઃ ।

રાજાનંઃ શ્રોત્રિયાશ્ચૈવ સત્યઃ શૌચાઃ પ્રકીર્તિતાઃ ॥ પારાંસ્મૃં ૪૦૩-૨૨ ॥

અર્થઃ—શિલ્પ કાર્ય કરનારા સુતાર, લવાર, આદિ, તથા કારક અર્થાત્ ચિત્રકાર આદિ, તથા વૈદ્ય, તથા દાસ, તથા દાસી તથા હજમ, તથા રાજા, તથા શ્રોત્રિય (વેદપાઠી)—એ સર્વની તત્કાલ શુદ્ધિ ચાપ છે.

હવે અહીં આશૌચ સમયના નિયમો તથા મરેલા શરીરને સ્પર્શનામાં લઈ જતી વખતે બહાર કાઢવાનો ક્રમ કહીએ છીએ.

અસારલવણાન્નાઃ સ્યુર્નિમજ્જેયુશ્ચ તે જ્યહમ્ ॥

માંસનં ચ નાશ્નીયુઃ જયીરૈશ્ચ પૃથક્ પૃથક્ ॥ મં સ્મૃં ૪૦૫-૭૩ ॥

અર્થઃ—આશૌચવાળા લોકોએ મીઠા (નિમક) વિનાનું ભોજન જમવું નોંધએ, અને ત્રણ દિવસ નદી આદિમાં સ્નાન કરવું નોંધએ, માંસાહારી નીચ લોકોએ પણ અશૌચના સમયમાં માંસ નહિ ખાવું નોંધએ, અને દરેક આશૌચવાળાએ જૂદા જૂદા પૃથ્વી ઉપર સૂવું નોંધએ અર્થાત્ ખાટલા આદિ ઉપર મુઠ્ઠા રહે નહીં.

ભોજન સંબંધી યાજ્ઞવલ્ક્યજી કાંઈક વિશેષ કહે છે.

ક્રીતલઘ્વાશના ભૂમૌ સ્વપેયુસ્તે પૃથક્ પૃથક્ ।

પિંડયજ્ઞાઘ્ના દેયં પ્રેતાયાજ્ઞં દિનત્રયમ્ ॥ યાજ્ઞં સ્મૃં ૪૦૬-૧૬ ॥

અર્થઃ—આશૌચવાળા (સુતકી) મનુષ્ય ખરીદેલું અથવા અપાયિત પ્રાપ્ત થયેલું અન્ન જમે, અને પૃથક્ પૃથક્ પૃથ્વી ઉપર સૂઈ રહે. ત્રણ દિવસ સુધી પ્રેતને માટે પિતૃયજ્ઞની પ્રક્રિયાથી પિપ્પલ્લવ અન્ન પૃથ્વી ઉપર આપવું નોંધએ. અને—

ગૃહાન્વજિત્વા મસ્તારે જ્યહમનનન્ત આસીરન્ ॥ વસિંસ્મૃં ૪૦૭ સૂ ૧૫ ॥

અર્થઃ—આશૌચવાળા પોતાના ઘરમાં જઈને ભોજન કર્યા વિના ધાસ આદિની બનાવેલી ચટાઈ આદિ જમીન ઉપર પિછાવીને ત્રણ દિવસ તેના ઉપર વીતાવે, તેમજ શયન પણ તેના ઉપર જ કરે.

અશક્તૌ ક્રીતોત્પન્નેન વર્તેરન્ ॥ ૧૧ સૂ ૧૬ ॥

અર્થઃ—ભોજન કર્યા વિના ન રહી શકે તો ખરીદ કરેલા અજથી અથવા યાચના કર્યા વિના પ્રાપ્ત થયેલા અન્ન વડે નિર્વાહ કરે.

ભાવ એ છે કે ત્રણ દિવસ સુધી તેઓ પોતે ભોજન બનાવીને જમે નહીં અર્થાત્ ભોજનનો પ્રબન્ધ અન્ય પ્રકારે કરવો નોંધએ.

દક્ષિણેન મૃતં શૂદ્રં પુરદ્વારેણ નિર્હરેત્ ।

પશ્ચિમોત્તરપૂર્વેસ્તુ યથાયોગં દ્વિજન્મનઃ ॥ મં સ્મૃં ૪૦૮ ૫-૧૨ ॥

અર્થઃ—મરેલા શૂદ્રના શબને તેના ઘર (પુર)ના દક્ષિણ દરવાજાથી બહાર કાઢવું નોંધએ. ખાકી દ્વિજાતિના શબને યથાયોગ્ય પશ્ચિમ, ઉત્તર અથવા પૂર્વના દરવાજાથી બહાર કાઢવું. અર્થાત્ વૈશ્યના શબને પશ્ચિમ દરવાજા દ્વારા, સ્ત્રિયના શબને ઉત્તર દરવાજા દ્વારા, અને બ્રાહ્મણના શબને પૂર્વ દરવાજા દ્વારા બહાર કાઢવું.

ન વિમં સ્વેષુ તિષ્ઠત્સુ મૃતં શૂદ્રેણ નાયયેત્ ।

અસ્વર્ગ્યા હ્યાદુતિઃ સા સ્યાચ્ચૂદ્રસંસ્પર્શદૂષિતા ॥ ૬-૧૦૪ ॥

અર્થ:—મરણ પામેલા બ્રાહ્મણાદિની સમાન જનિના મનુષ્યો હોવા છતાં તેના શબને શૂદ્ર પાસે લેવાયે નહીં, કેમકે શબના સ્પર્શથી તે શરીરની આદુતિ દૂષિત થવાથી મરેલા મનુષ્યને સ્વર્ગને હિત થતી નથી અર્થાત્ તેને સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ કરાવી શકતી નથી. વળી—

કૃતોદકાન્સમુત્તીર્ણાન્મૃદુશાદ્વલસંસ્થિતાન્ ।

સ્નાતાનપવદેયુસ્તાનિતિહાસૈઃ પુરાતનૈઃ ॥ યાજ્ઞ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૬-૭ ॥

અર્થ:—જેઓએ ઉદ્ધવાન આપ્યું છે, અને સ્નાન કરીને જલની બહાર નિકળી જેઓ નવીન ઘાસ ઉગેલી પૃથ્વી ઉપર બેઠેલા છે, એવા પુનાદિકાને કુલના વૃદ્ધ લોકો તેમના શોકને દૂર કરવાને શક્તિશાળી એવા નીચે કહેલા પુરાતન ઇતિહાસ દ્વારા બોધ કરે.

માનુષ્યે કદલીસ્તમ્મે નિ.સારે સારમાર્ગણમ્ ।

કરોતિ.યઃ સ સંમૂઢો જલબુદ્બુદસન્નિભે ॥ ૮ ॥

અર્થ:—કેળના ઘાંભલાની તુલ્ય સારરહિત, તથા જળના છુદ્ધુદ સમાન, તથા શીઘ્ર નાશ પામતા મનુષ્યાદિ પ્રાણિશરીરમાં જે સાર હોય છે તે મનુષ્ય મૂઢ છુદ્ધિવાળો છે.

પશ્વથા સંમૃતઃ કાયો યદિ પશ્વત્વમાગતઃ ।

કર્મભિઃ સ્વશરીરોત્થેસ્તત્ર ક્ષા પરિદેવના ॥ ૯ ॥

અર્થ:—જન્માન્તરમાં પોતાના શરીર વડે કરેલા કર્મરૂપ બીજથી, ફલ ભોગવવાને માટે, પૃથિવ્યાદિ પગ્ન્ય જૂતાથી નિર્માણ થયેલું શરીર, કર્મફલ ભોગવ્યા પછી ફરી પૃથિવ્યાદિ પગ્ન્યજૂતાના સ્વરૂપને પ્રાપ્ત થાય તો તેમાં શો શોક કરવાનો છે ? અર્થાત્ કંઈ પણ શોક કરવાનો નથી.

ગન્ત્રી વસુમતી નાશમુદધિર્દેવતાનિ ચ ।

ફેનપ્રલયઃ કથં નાશં મર્ત્યલોકો ન યાસ્યતિ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—આ મનુષ્યનું શરીર નાશ પામે તેમાં કાંઈ આશ્ચર્ય નથી. કેમકે આ પૃથ્વી આદિ મહાજૂતો નાશ પામે છે. વળી આ સમુદ્રો તથા દેવતાલોક પણ પ્રલયકાળમાં નાશ પામે છે. તો પછી જલના છુદ્ધુદ (પરપોટા) સમાન મરણધર્મવાળાં આ પ્રાણી કેમ નાશ નહીં પામે ? અવશ્ય નાશ પામશે જ. તેથી શોક કરવો બ્યર્થ છે.

વળી શોક કરવો નિષ્પ્રયોજન છે એટલું જ નહીં, પરન્તુ તેથી પ્રેતનું અનિષ્ટ પણ થાય છે એમ કહ્યું છે:—

શ્લેષ્માશ્ચ વાન્ધવૈર્મુક્તં પ્રેતો મુક્તે યતોઽવશઃ ।

અતો ન રોદિતવ્યં હિ ક્રિયાઃ કાર્યાઃ સ્વશક્તિઃ ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—શોકને લીધે રુદન કરતી વખતે બન્ધુ લોકોએ પાડેલાં આંસુ, શ્લેષ્મ, આદિ વગેરે ઇન્દ્રિયા દિના પણ પ્રેતને ખાતાં પડે છે. માટે કદાપિ રુદન ન કરવું જોઈએ. પરન્તુ પ્રેતની સર્જિતને માટે પ્રયત્નપૂર્વક આહ્વાદિ ક્રિયા કરવી ઉચિત છે. આથી મરેલા મનુષ્ય સંબંધી રુદન કરવું તે તેના અપકાર રૂપ થાય છે એવો નિશ્ચય થાય છે.

इति संश्रुत्य गच्छेयुर्गृहं बालपुरःसराः ।

विदस्य निम्बपत्राणि नियता दारि वेष्मनः ॥ १२ ॥

आचम्याग्न्यादिसलिलं गोपयं गौरसर्पपान ।

प्रविशेयુः समालभ्य कृत्वाश्मनि पदं शनैः ॥ १૩ ॥

અર્થ—આ પ્રકારે કુલના વૃદ્ધોની વાણી સાંભળીને શોક તથા બાળકોને આગળ કરી ઘરમાં પેસે. અને સમાહિત ચિત્તવાળા થઈને ઘરના દ્વાર આગળ ઉભા રહીને લિંબડાનાં પાંદડાંને પ્રથમ દાંત વડે ચાવીને ખાય, પછી વમન કરે. ત્યાર બાદ અગ્નિ તથા જલ તથા જાણુ તથા સહેદ સરસવને, અથવા દુર્વા તથા પ્રવાલ તથા અગ્નિ તથા બળદને સ્પર્શ કરીને (સમાલભ્ય) પ્રથમ પરચર ઉપર પગ રાખીને ધીમે ધીમે ઘરમાં પ્રવેશ કરે. અને—

प्रवेशनादिकं कर्म भेतसंस्पर्शानामपि ।

इच्छतां तत्क्षणाच्छुद्धिः परेषां स्नानसंयमात् ॥ ૧૪ ॥

અર્થ—ઉપર લિંબડાનાં પાંદડાં ખાવાં આદિ, ઘરમાં પ્રવેશ કરતા સુધી કરવાનું જે કર્મ કહેવામાં આવ્યું છે તે કેવલ સપિણ્ડી લોકને માટે જ નથી, પરન્તુ પ્રેતને સ્મશાનમાં લઈ જવું આદિ માટે ધર્મશુદ્ધિથી પ્રવૃત્ત યનાર બીજા લોકો માટે પણ છે. પરન્તુ શબને ઉઠાવવું આદિ કાર્યમાં સહાય કરનારાઓની શુદ્ધિ સ્નાન તથા પ્રાણ્યાયામથી તત્કાલ થાય છે.

વળી જેવી રીતે આશૌચવાળાને સ્પર્શ કરવાનો નિષેધ છે, તેવી રીતે તેમનું અન્ન ખાવાનો પણ નિષેધ છે—

यस्तः सहान्नं कुर्याच्च पानादीनि तु चैव हि ।

ब्राह्मणो वाऽपरो वापि दशाहेन विशुद्ध्यति ॥ दश० स्मृ० अ० ૬-૪૮ ॥

અર્થ—જે કોઈ મનુષ્ય આશૌચવાળાની સાથે અન્નનું ભોજન કરે છે, અથવા એક સ્થાનમાં વાહનાદિમાં બેસવું આદિ વ્યવહાર કરે છે, તે ચઢાય બ્રાહ્મણ હોય કે અન્ય વર્ણનો મનુષ્ય હોય તેમણે તે આશૌચવાળાની શુદ્ધિ થાય ત્યારે જ શુદ્ધ થાય છે અર્થાત્ તેમને પણ આશૌચવાળાની તુલ્ય ૧૦, ૧૨, આદિ દિવસ સુધી અશુદ્ધિ રહે છે.

यस्तेषामन्नमश्नाति ॥ तु देवोऽपि कामतः ।

तदाशौचनिवृत्तेषु स्नानं कृत्वा विशुद्ध्यति ॥ ૪૯ ॥

અર્થ—જે લોક જાણી ભુજીને આશૌચવાળાના ઘરનું અન્ન ખાય છે, તેઓ ચઢાય દેવતા હોય તેમણે આશૌચવાળાની શુદ્ધિ થયા પછી સ્નાન કરવાથી શુદ્ધ થાય છે. વળી—

यावत्तदन्नमश्नाति दुर्भिक्षाभिहतो नरः ।

जावन्त्यहान्यशुद्धिः स्यात् प्रायश्चित्तं तत्तद्वरेत् ॥ ૫૦ ॥

અર્થ—પરન્તુ જે મનુષ્ય દુર્ભિક્ષથી પીડિત થઈને પ્રાણરક્ષાને માટે અશૌચવાળાને ઘેર ભોજન કરે છે તે જેટલા દિવસ સુધી તેનું ભોજન જમે છે તેટલા દિવસ અશુદ્ધિ રહે છે. તે પછી સ્નાનાદિ પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને તે શુદ્ધ થાય છે. વળી—

जन्मप्रभृतिसंस्कारे श्मशानान्ते च भोजनम् ।

असपिण्डैर्न कर्तव्यं चूडाकार्ये विशेषतः ॥ આપ૦ સ્મ૦ અ० ૧-૨૨ ॥

અર્થ — જ્ઞાતાર્થ સંસ્કાર વખતે, તથા પ્રેતકર્મમા, અને વિશેષ કરીને ચૂડાકર્મ કરતી વખતે પણ અસપિપ્પરોએ તેના ધર્મમા ચોળન નહીં કરવું જોઈએ

વિવાહોત્સવયજ્ઞેષુ અન્તરાશૌચસૂતકે ।

પૂર્વસંવલ્પિતાનર્થોસ્તાન્મોજ્યાનન્નવીન્મત્તુ ॥ વૃં ૦ પારાં ૦ રમૃં ૦ સં ૦ ૬-૪૫ ॥

અર્થ — વિવાહાદિ ઉત્સવ અથવા યજ્ઞ દગ્ધ્યાન બંને આશૌચ અથવા સૂતક આવે તો પૂર્વે સંવલ્પ કરેલું અન્નાદિ સર્વ લોભને બોળન કરના યોગ્ય છે એમ મનુજીનું પ્રહેવું છે માટે આશૌચ અથવા સૂતક આવતા પહેલાં જ સંવલ્પ કરીને ગળી મૂકેલું અન્નાદિ ખાવામા હોય નથી

હવે જે ધર્મમા મનુષ્ય મરી ગયું હોય તે ધર્મની શુદ્ધિનું વિધાન કરવામા આવે છે.

શુદ્ધશુદ્ધિ પ્રવક્ષ્યામિ અન્તસ્થઃ શવદૂષિતામ્ ।

પ્રયોજ્ય મૃન્મયં ધાત્વં સિદ્ધદન્ન તથૈવ ચ ॥ અત્રિં ૦ સં ૦ છોં ૦ ૭૭ ॥

શુદ્ધાન્નિષ્પ્રમ્ય તત્સર્વં ગોમયેનોપલેપયેત્ ।

ગોમયેનોપલિપ્યાથ છાગેનાઘ્રાપયેન્નુનઃ ॥ ૮૮ ॥

અર્થ — જે ધર્મમા મનુષ્ય મરી ગયું હોય તે ધર્મની શુદ્ધિનું વિધાન કરે છે તે ધર્મના વાપરવાના માગીના વાસણ, તથા ગાયેનું અન્ન સર્વપતિયાગ કરવા યોગ્ય છે માટે તે સર્વને ધર્મની બહાર બાદીને, ધર્મને ગાયે વડે લીંપી, ખર્ચીને સુધાડે

ઘ્રાણૈર્મનૈસ્તુ પૂતન્તુ દિશ્યકુશવારિમિ ।

તૈનૈવાભ્યુક્ષ્ય તદ્દેદમ્ શુદ્ધ્યતે નાત્ર સશય ॥ ૭૯ ॥

અર્થ — ત્રણ પાત્રી વેશ્મન્ત્રો વડે પવિત્ર ધરના સુવર્ણ અથવા જલને કુશા વડે ધર્મને ધર્મને શુદ્ધ કરે તે પ્રમાણે ૩ વાથી નિમન્દ થઈ શુદ્ધ થાય છે આરોચનાના બોલ ૧૦ મે દિવસે ગામતી બહાર સ્નાન કરે અને તે દિવસે આશૌચ દગ્ધ્યાન પકરેલા વસ્ત્ર પતિયાગ કરે, તથા શિંગના કેશ ત્રી તથા મૂઠ મુઠાવે અને નખ છે ન કરાવે, એવું લખ્યું છે

વિષ્ણુ શુશ્પત્યપ સ્પૃષ્ટ્વા ક્ષત્રિયો વાદનાયુધમ્ ।

વૈશ્ય પ્રતોદં રમ્મીન્વા યદ્દિ શૂદ્રઃ કૃતક્રિય ॥ સ ૧મું સ. ૬-૯૯ ॥

અર્થ — આશૌચની અન્તરમા (જનક્રિય) બ્રાહ્મણ જરૂરનો સ્પર્શ કરવાથી ક્ષત્રિય વાદન તથા શસ્ત્રનો સ્પર્શ કરવાથી વૈશ્ય દલની કાચ (પ્રતોદ) અથવા દળની સાથે ધુસરીને બાધવાની દોરી (રદિમ)ને સ્પર્શ કરવાથી, અને શૂદ્ર નગ (નાગડી)નો સ્પર્શ કરવાથી શુદ્ધ થાય છે

સૂતકે કર્મણા ત્યાગ સન્ ધાત્રીના વિધીયતે ।

દોમ ધ્રોતે તુ કર્તવ્યઃ શુષ્કાન્નનાપિ વા ફલેઃ ॥ કાયા. રમૃં ૦ ૨૪ શ્લો. ૧ ॥

અર્થ — આશૌચમા સન્ધ્યા આદિ કર્મ કરે નહીં પણ તુ વેદિક હોમ સુધા અન્ન વડે અથવા ૬૫ વડે કરે અને—

અઋત દોમયેત્સમાર્તે તદ્ભાવે ઋતાઋતમ્ ।

કૃતં વા દોમયેદધ્યન્વારમધિધાનતઃ ॥

૧૧ ॥ ૨ ॥

અર્થ:—રમાર્ત અગ્નિમાં અકૃત અન્ન વડે, અને અકૃત અન્ન ન મળે તો કૃતાકૃત અન્ન વડે, અને તે પણ ન મળે તો કૃત અન્ન વડે અ-વારંભ વિધિ વડે આહુતિ આપે. અર્થાત્ સ્થાને મળીને આહુતિ આપે.

કૃતમોદનસક્તવાદિ તણ્ડુલાદિ કૃતાકૃતમ્ ।

ત્રીહાદિ ચાકૃતં પ્રોક્તમિતિ હવ્યં ત્રિધા વૃષૈઃ ॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—રાંધેલો ભાત વગેરે તથા સાચેલો આદિ દળેલા (વાટેલા) અન્નને કૃતાન્ન (કૃતમ્) કહે છે. (કાચા) ચોખા (તણ્ડુલ) આદિને કૃતાકૃત અન્ન કહે છે. અને ત્રીદિ (ડાંગર) આદિને અકૃત અન્ન કહે છે. આ ત્રણ પ્રકારનાં હવ્ય ત્રિદાનેએ કલાં છે. ત્રીદિને ખાટેલા હોવાથી (કાચા) ચોખામાં કૃતાન્નનો ગુણ છે, અને તે ચોખાને રાંધેલા નહીં હોવાથી તે અકૃતાન્ન પણ છે માટે તેમાં બીજે ગુણ હોવાથી તેને કૃતાકૃત અન્ન કહ્યું છે.

કલિયુગમાં સૂતક વગેરે સંબંધી ગરુડ પુરાણમાં નીચે પ્રમાણે કહ્યું છે:—

સર્વેષામેવ વર્ણાનાં મૃતકે મૃતકેર્ષિ વા ।

દશાહાચ્છુદ્ધિગિત્યેષ કલૌ શાસ્ત્રસ્ય નિશ્ચયઃ ॥ ગ. પુ. મ. ૧૩-૧૯ ॥

અર્થ:—કલિયુગમાં સંપૂર્ણ વર્ણોને માટે જન્મ સંબંધી અથવા મૃત્યુ સંબંધી સૂતકમાં ૧૦ દિવસે શુદ્ધિ થાય છે એવો શાસ્ત્રનો નિશ્ચય છે.

આશીર્વાદં દેવપૂજાં પ્રત્યુત્થાનાભિવાદનમ્ ।

પર્યંકે શયનં સ્પર્શં ન કુર્યાન્મૃતમૃતકે ॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—તેમાં મૃતક સૂતક દરમ્યાન આશીર્વાદ દેવો તે, તથા દેવપૂજા, તથા મોટાઓને બોધને ઉકવું તથા તેમને પ્રણામ આદિ કામ, તથા ખાટલા ઉપર સ્થ રહેવું તથા ખીન્ન મતુષ્યને સ્પર્શ કરવો—એ કાંઈ પણ કાર્ય નહીં કરવું. તેમજ—

સન્ધ્યા દાનં જપં હોમઃ સ્વાધ્યાયં પિતૃતર્પણમ્ ।

બ્રહ્મભોજ્યં વ્રતં નૈવ કર્તવ્યં મૃતસૂતકે ॥ ૨૧ ॥

અર્થ:—મૃતક સંબંધી સૂતકમાં સન્ધ્યાવંદન, તથા દાન, તથા જપ, તથા હોમ, તથા સ્વાધ્યાય, તથા પિતૃતર્પણ તર્પણ કરવું તે, તથા બ્રાહ્મણુભોજન કરાવવું, આદિ કરવું પણ થોડા નથી. પરંતુ—

વ્રતિનો મન્ત્રપૂતસ્ય સાગ્રિકસ્ય દ્વિતસ્ય ચ ।

બ્રહ્મનિષ્ઠસ્ય યતિનો ન હિ રાજ્ઞાં ચ મૃતકમ્ ॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—વ્રતવાળાને, તથા વેદમન્ત્રો વડે પવિત્ર થયેલા શ્રોત્રિયને, તથા અગ્નિહોત્રી બ્રાહ્મણને, તથા બ્રહ્મનિષ્ઠ યતિને તથા રાજા-એમાંના કોઈને સૂતક લાગતું નથી.

ધૃતિ આશીર્વાદિપણ અ. ૧૨. સર્ગ. ૪૬ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૨. સર્ગ. ૪૭.

શાન્તિકર્મનિરૂપણ.

હવે આ સર્ગમાં શાન્તિકર્મનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે. “શાન્તિ” શબ્દનો પ્રયોગ, કામકોપાદિનો જન્ય કરવામાં, તથા વિષયોમાંથી મનનું નિવારણ કરવામાં, તથા ઉપદ્રવોનું નિવારણ કરવામાં પણ થાય છે. આ સર્ગમાં શાન્તિનો અર્થ ઉપદ્રવોના નિવારણ રૂપ બાંધવો. તેથી ઉપદ્રવોનું નિવારણ કરવાને માટે જે કર્મ કરવામાં આવે છે તે પણ શાન્તિ કહેવાય છે. અને તે શાન્તિ પણ અનેક પ્રકારની હોય છે. તે અધ્યે અર્થાત—

શાન્તીનામથ સર્વાસાં ગ્રહશાન્તિઃ પરા સ્મૃતા ।

ગ્રહેભ્યો વા ગણેશસ્તુ તસ્ય શાન્તિરયોચ્યતે ॥ વૃ. પા. સ્મૃ. અ. ૧ શ્લો:૧॥

અર્થ:—તે સર્વ પ્રકારની શાન્તિઓમાં ગ્રહોની શાન્તિ શ્રેષ્ઠ છે. અને સર્વ ગ્રહોમાં પણ ગણેશજી શ્રેષ્ઠ છે. તેથી અહીં ગણેશની શાન્તિ-કહેવામાં આવે છે.

‘યદિ’પુંકૃતકર્માણિ ભવન્તિ વિફલાનિ હિ ।

તદાધર્મૈશ્ચ કામાશ્ચ સિદ્ધા ન સ્યુઃ સદા નૃણામ્ ॥ ૨ ॥

અર્થ:—જો મનુષ્યોએ કરેલાં કર્મ વ્યર્થ જાય તો મનુષ્યને ધર્મ, અર્થ અને કામની સિદ્ધિ કદાપિ ન થાય.

તં તૃભિઃ ક્રિયમાણાનાં સર્વેપાં કર્મણામુત ।

નિર્વિગ્રાપાસૃજવૃક્ષા-શઙ્કરશ્ચ વિનાયકમ્ ॥ ૩ ॥

અર્થ:—તેથી મનુષ્યો જે જે કર્મ કરે છે તે કર્મોનાં વિધોનો નાશ કરવાને માટે બ્રહ્માજી અને શંકરજીએ ગણેશને ઉત્પન્ન કર્યા.

તેનોપહતપુંસાં તુ કર્મ સ્યાન્નિષ્ફલં કૃતમ્ ।

સ્ત્રીણામપિ તથા સર્વં કૃતં તુ નિષ્ફલં સદા ॥ ૪ ॥

અર્થ:—જે સ્ત્રી અથવા પુરુષને વિદ્ય બાધા કરે છે તેણે કરેલાં કર્મ હમેશાં નિષ્ફલ જાય છે.

જલાન્નગાદનં સ્વપ્ને ક્રવ્યાદારોહણં તથા ।

સ્વરોષ્ટ્રમ્લેચ્છસંસર્ગ મુઙ્ગકાપાયવાસસામ્ ॥ ૫ ॥

પશ્યન્ત્યાત્માનમેવં હિ સીદન્તં પ્રતિવાસરમ્ ।

યાનિ કુર્વીત કર્માણિ તાનિ સ્યુઃ કલેશદાનિ હિ ॥ ૬ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય, સ્વપ્નમાં પોતાને કુબળો, માસ ખાતો, જ્ઞાન આદિ જનનવરો ઉપર ચઢતો, ગધેડાં, ઉટ, ચીરુ, મુડેયો મનુષ્ય તથા કાપાય વચ્ચ પહેર્યા મનુષ્યની સાથે સંસર્ગ કરતો વગેરે જુએ છે, તેમજ પ્રતિદિન ખરાબ સ્વપ્નથી પોતાને દુઃખી થતો દેખે છે, તે મનુષ્યે કરેલાં સર્વ કર્મ કલેશ આપનારાં જ થાય છે.

રાજપુત્રો ન રાજ્યેન પત્યા ચ ન તુ કન્યકા ।

નાન્તર્વર્તનો ત્વપત્યેન આચાર્યેણ તુ કૃત્વિજઃ ॥ ૭ ॥

અધીયાનસ્તુ વિદ્યામિઃ કૃષિકૃત્તસ્યસંવદા ।

વણિગાદિર્ન લાભેન યુજ્યતે નિહતથ સન્ ॥

” ॥ ૮ ॥

અર્થ:—એવાં દુઃસ્વપ્ન દેખનાર રાજપુત્રને રાજ્ય સંભાળ, કન્યાને પત્નિ સંભાળ, મહિષાસુરે સન્તાનપ્રાપ્તિ, અતિવૃદ્ધને આચાર્યત્વની પ્રાપ્તિ (૭), વિદ્યાર્થીને વિદ્યાપ્રાપ્તિ, ખેડુતને અન્નની પ્રાપ્તિ અને વ્યાપારીને લાભ આદિ થતા નથી, કેમકે દુઃસ્વપ્નથી સચિત્ થતા કોઈ વિધન વડે સર્વ કર્મનો નાશ થયો છે.

તસ્માત્તદુપજાન્ત્યર્થ સમમ્યર્ચ્ય ગણેશ્વરમ્ ।

સ્વપનં કારયેત્તસ્ય વિધિવત્પુણ્યવાસરે ॥

” ॥ ૯ ॥

અર્થ:—માટે વિદ્યોની શાન્તિને અર્થે પુણ્ય દિવસે ગણેશજીનું વિધિપૂર્વક સ્નાન કરાવી પૂજન કરે.

ચતુર્થ્યાં શુક્લપક્ષે તુ અંયને ચોત્તરે શુભે ।

પુણ્યાર્થ સર્વસિદ્ધ્યર્થ કુર્યાચ્છાન્તિં વિનાયકીમ્ ॥

” ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—તે વિધેશની શાન્તિદ્વારા પુણ્ય ઉત્પન્ન થવાને માટે તથા સર્વ પ્રકારનાં સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરવાને માટે ઉત્તરાયણમાં શુક્લ પક્ષની ચતુર્થીને દિવસે ગણેશજીની શાન્તિ કરવી જોઈએ.

સ્મૃત્યુક્તમન્ત્રેર્વિધિવત્પ્રયુક્તમિત્યદ્રિજ્ઞાનન્દનપૂજનં ચ ।

કૃત્વાન્તરાયાન્વિનિહત્ય સર્વાન્કુર્યાદિયાતો ગ્રહયાગમેતમ્ ॥

બુ. ૦ પા. ૦ સ્મૃ. ૦ અ. ૧-૩૩ ॥

અર્થ:—અને સ્મૃતિમાં કહેલા મન્ત્રો વડે વિધિપૂર્વક ગણેશજીનું પૂજન કરીને સંપૂર્ણ વિદ્યોને દૂર કરીને પશ્ચાત્ ગ્રહયાગનો આરંભ કરવો જોઈએ.

સૂર્યાદિ ગ્રહોત્તુ પૂજન કરનારને તે ગ્રહોના વર્ણ, પિતા, દેશ, અધિદેવતા, આદિના જ્ઞાનની આવશ્યકતા છે. માટે હવે તે સર્વનું અહીં સામાન્ય રીતે નિરૂપણ કરીએ છીએ.

રક્તઃ કાશ્યપજો માનુઃ શુક્લો વ્રહ્મસુતઃ શશી ।

રક્તો રુદ્રસુતો ભૈમઃ પીતઃ સોમસુતો સુધઃ ॥

” ॥ ૩૮ ॥

પીતો વ્રાહ્મઃ સુરાચાર્યઃ શુક્લઃ શુક્રો મૃગુદ્રવઃ ।

કૃષ્ણઃ શની રવેઃ પુત્રઃ કૃષ્ણો રાહુઃ મજાપતેઃ ॥

” ॥ ૩૯ ॥

કૃષ્ણઃ કેતુઃ કૃશ્ણાનોશ્ચ કૃષ્ણા પાપાસ્તથા અમી ॥

” ॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—સૂર્ય કાશ્યપજીના પુત્ર છે અને તેમનો વર્ણ રક્ત છે. ચન્દ્રમા બ્રહ્માજીના પુત્ર છે અને તેમનો વર્ણ શુક્લ છે. મંગલ રુદ્રના પુત્ર છે અને તેમનો વર્ણ લાલ છે. બુધ ચન્દ્રમાના પુત્ર છે અને તેમનો વર્ણ પીળો છે (૩૮).

ગૃહસ્પતિ બ્રહ્માજીના પુત્ર છે અને તેમનો વર્ણ પીળો છે. (૩૮). શુક્ર ભૃગુના પુત્ર છે તેમનો વર્ણ સફેદ છે. શનિ સૂર્યના પુત્ર છે અને તેમનો રંગ કાળો છે. રાહુ પ્રમ્લપતિનો પુત્ર છે અને તેનો રંગ કાળો છે. (૩૯).

કેતુ અગ્નિનો પુત્ર છે અને તેનો વર્ણ પથ્થ કાળો છે. તેમાં જોનો વર્ણ કાળો છે તે ગ્રહો અર્થાત્ શનિ, રાહુ અને કેતુ પાપગ્રહ છે. (૪૦).

કાલિહોડ્કો યામુનોઽન્જ આવન્ત્યો ભૌમ સ્ત્યતે ॥ ” ॥ ૪૦ ॥

માગધો બુધ ઇત્યુક્તો સૈન્ધવસ્તુ વૃહસ્પતિઃ ।

ભોજકો દાનવાચારિઃ શૌરિઃ સૌરાષ્ટ્રદેશજઃ ॥ ” ॥ ૪૧ ॥

રાહુઃ સિંહલદેશોત્યો મધ્યદેશમનોઽગ્નિભૂઃ ।

જન્મદેશા રમે પ્રોક્તા ગ્રહજાતકવેદ્મિઃ ॥ ” ॥ ૪૨ ॥

અર્થઃ—સૂર્યનો દેશ કલિંગ છે. ચન્દ્રમા યામુન છે અર્થાત્ તેમનો દેશ ગુરુએન છે. મંગલનો દેશ અવન્તી (માલવા) છે. (૪૦). બૃહસ્પતિનો દેશ સિન્ધ છે. શુક્રનો દેશ ભોજ છે. શનિ-શ્વરનો દેશ સૌરાષ્ટ્ર છે. (૪૧). રાહુનો દેશ સિંહલ છે. અને કેતુની ઉત્પત્તિ મધ્યદેશમાં છે. આ પ્રમાણે પ્રહોના આ જન્મદેશ જ્યોતિષ શાસ્ત્રના પ્રદર્શનકને જાણનારાઓએ કહ્યા છે. (૪૨). અને—

શંભુ રવિમુખાં ચન્દ્રં સ્કન્દં ભૌમં હરિં બુધમ્ ।

બ્રહ્માણં ચ ગુરું વિદ્યાં શક્રં શુક્રં યમં શનિમ્ ॥ ” ॥ ૪૩ ॥

કાલં રાહું ચિત્રગુપ્તં કેતુમિત્યધિદૈવતમ્ ।

પ્રતદ્વિજ્ઞાય યઃ કુર્પાત્તત્સર્વં સફલં ભવેત્ ॥ ” ॥ ૪૪ ॥

અર્થઃ—સૂર્યના અધિદેવતા શંભુ, ચન્દ્રની પાર્વતી, મંગલના સ્કન્દ, બુધના હરિ, શુક્રના બ્રહ્મા, શુક્રના ઇન્દ્ર (શક્ર), શનિના યમ, રાહુના કાલ, અને કેતુના ચિત્રગુપ્ત—આ નવ પ્રહોના અધિદેવતા કહ્યા છે. જે મનુષ્ય પ્રહોના વર્ણુ આદિ જાણીને કર્મ કરે છે તેનાં સંપૂર્ણ કમ સફલ થાય છે. અને—

અર્કસ્ત્વર્કાય હોતવ્યઃ સર્વવ્યાધિપ્રણાશનઃ ।

સુધામુચે ચ સોમાય પલાશઃ સર્વકામિકઃ ॥ ” ॥ ૪૫ ॥

સ્વાદિરશ્વાર્થલાભાય મજ્જલાય વિવેકિભિઃ ।

સુરુપકૃદપામાર્ગો હોતવ્યથ બુધાય તુ ॥ ” ॥ ૪૬ ॥

મમાપ્રદસ્તથાઽશ્વત્યો હોતવ્યોઽમરમન્ત્રિણે ।

ચલ્યં સૌભાગ્યકૃદ્યં દૈત્યામાત્યાય સદ્દ્વિજ્ઞાઃ ॥ ” ॥ ૪૭ ॥

અર્થઃ—સૂર્યને માટે અર્ક (આકાશ)નાં કુલનો હવન કરવો જોઈએ, અને તે સંપૂર્ણ રાગનો નાશ કરતા છે. અશ્વતને વર્ષાવનાર ચન્દ્રમાને માટે પલાશનો હવન કરવો જોઈએ, અને તે સર્વ કામનાને પૂર્ણ કરનાર છે. (૪૫).

અને વિવિધ લોકોએ ધનના લાભને માટે મંગલના માટે ખદિરનો હવન કરવો જોઈએ. બુધને માટે અપામાર્ગ (અંબેડી)નો હોમ કરવો જોઈએ, અને તે સુન્દર રૂપ આપનાર છે. (૪૬).

અને બૃહસ્પતિને માટે કાન્તિ આપનાર અશ્વત્યનો હવન કરવો જોઈએ. અને હે સદ્દ્વિજ્ઞે! શુક્રને માટે સૌભાગ્ય આપનાર ઉદુઘર (ચન્દ્રમ્)નો હવન કરવો જોઈએ. (૪૭).

શમી પાપોપશાન્ત્યર્થ હોતવ્યા મન્દગામિને ।

દીર્ઘાયુર્ધર્મકૃદુર્વા હોતવ્યા રાહુવે દ્વિજાઃ ॥ ” ॥ ૪૮ ॥

ધર્મવિધાર્યકૃદર્મઃ સદ્વિજૈર્વહ્નિમૂનવે ।

દંધિક્ષીરાજ્યસંમિથા સમિધશ્ચ શુભર્દયે ॥

॥ ૪૯ ॥

અર્થ —અને શનિને માટે શમીનો હવન કરવો જોઇએ જેથી સર્વ માપોનો નાશ થાય છે અને હે દિવો ! રાહુને માટે દુર્વાનો હવન કરવો જોઇએ જે દીધાણું આપનાર છે, અને ધર્મ આપનાર છે (૪૮)

અને કેતુને માટે ધર્મ, વિદ્યા, અર્થ એ સર્વને આપનાર દર્શનો લોભ કરવો જોઇએ, અને દધિ, દૂધ તથા પૂત સયુક્ત દોમેલી સમિધો શુભની વૃદ્ધિ કરાવનારી છે (૪૯)

તામ્રિરોઽર્કઃ સ્ફાટિગ્ઽઞ્જો રક્તચન્દનઃ કુજઃ ।

સોમમુસુરાચાર્યો સ્યાર્ણિરૌ તૌ પ્રકોર્તિતૌ ॥

॥ ૫૫ ॥

રાજતો ધૃત્યુગ્રસ્થ વાર્ણાયસઃ જનૈશ્ચરઃ ।

રાદૃશ્ચ સૈસકઃ કાર્ય કેતુશ્ચ વાસિકઃ સ્મૃત ॥

॥ ૫૬ ॥

અર્થ —સૂર્યની ત્રાગાની પ્રતિમા, ચન્દ્રની ચંદ્રિની, મંગલની રક્ત ચન્દ્રની પ્રતિમા, શુક્ર અને બૃહસ્પતિની સુવર્ણની (૫૫), શુક્રની ચાંદીની, શનિની લોહાની, રાહુની સીસાની અને કેતુની કાસાની પ્રતિમા બનારીને પૂજન કરવું જોઇએ

સર્વાનેતન્મયાન્કૃત્વા સમમ્યર્ચ્ય સદા ગૃહે ।

છેલ્લયેદ્વર્ણકૈ સ્વૈઃ સ્વૈર્વિચિતૈ પિષ્ટકેન ચ ॥

॥ ૫૭ ॥

ગ્રહાનાં સાધિદેવાનાં પ્રતિષ્ઠાપનમન્ત્રમાન્ ।

વદન્તિ વેદતત્ત્યાર્થવેદિનો દ્વિજસત્તમા ॥

॥ ૫૮ ॥

અર્થ —અને પૂરોક્ત ધાતુની સૂત્રાદિ ગ્રહોની પ્રતિમા બનારીને ધર્મા તેમજ સદા પૂજન કરે અથવા ન્ચ ઉપર તે તે ગ્રહોના વર્ણોના રંગ વડે ચૂર્નિ દોરીને અથવા તે તે વર્ણોના પિષ્ટ વડે મરડાન પૂરીને ગ્રહોના અધિદેવ સહિત નવ ગ્રહોની તેમના પોતપોતાના મન્ત્રો વડે પ્રતિષ્ઠા તથા પૂજન કરવું જોઇએ એમ વેના તરતને જાણનાર દ્વિજલોક કહે છે અને—

પદ્મર્મનિરતાઃ શાન્તા યે ન દગ્ધા પ્રતિગ્રહૈ ।

નિયોજ્યાસ્નેઽગ્નિકાર્યોદૌ સ્ફુરન્મન્ત્રા દ્વિજોત્તમાઃ ॥

॥ ૭૩ ॥

પ્રતિગ્રહાગ્નિદગ્ધસ્ય જપક્રોમાદિકુર્વતઃ ।

યસ્ય મન્ત્રા અગ્નિર્થાશ્ચ તત્કૃત કર્મ નિષ્ફલમ્ ॥

॥ ૭૪ ॥

અર્થ —જે બ્રાહ્મણ પદ્મર્મ કરનાર હોય જીનેન્દ્રિ હોય, પ્રતિગ્રહ લેવાથી જે દગ્ધ ન થયો હોય અર્થાત્ પ્રતિગ્રહ લેવાથી જેનું તપોનય ધર્મ ગયું ન હોય, તથા મન્ત્રોને જાણનાર હોય સ્ફુરન્મન્ત્રા, એવા બ્રાહ્મણોને હોમાદિ કાર્યમાં રોક્યા જોઇએ (૭૩) પરંતુ પ્રતિગ્રહ રૂપ અગ્નિથી દગ્ધ થયેલા અને તેથી જેના મન્ત્રનું રીત નષ્ટ થયું હોય એવો બ્રાહ્મણ જપ તથા હોમ કરે તો તે કર્મ નિષ્ફલ જાય છે (૭૪) વળી—

ઓદન સગુહ માનોઃ પાયસ ચ સપાકૃતઃ ।

દ્વિવિપ્યં ભૂમિપુત્રસ્ય સીરાજ્યં ચ બુધસ્ય ચ ॥

॥ ૭૫ ॥

પાષ્ટિકયં વ્રહ્મપુત્રસ્ય દધિ સ્પાદ્ધાર્ગવસ્ય ચ ।

પૂર્ણં હવિઃ શનૈર્ગન્તુર્માસં રાહોઃ ગૃતાશૃતમ્ ॥

॥ ૭૬ ॥

ચિત્રાન્નમપ્તિન્મૂનોશ્ચ ભોજ્યાન્નમપિભોજયેત્ ।

હોમકૃતસ્તથાઽન્યેઽપિ યે સદૃત્તા દ્વિજોત્તમાઃ ॥

॥ ૭૭ ॥

અર્થ:—સૂર્યને ગોળની સાથે જાત, ચન્દ્રમાને ખીર (દૂધપાક), મંગલને હવિષ્ય અર્થાત્ પુઆ આદિ, શુક્રને ધૂત તથા દૂધ (૭૫), બૃહસ્પતિને ધાષ્ટિક્ય અર્થાત્ સાકીના ચોખાનો ખનાવેલો પદાર્થ, શુક્રને દહીં, શનિને ધૂત (પૂર્ણ હવિઃ), ગણને કાચું તથા પાકું બંને પ્રકારનું માંસ (૭૬), અને કેતુને ખીચડી (ચિત્રાન્નમ્) અર્પણ કરવી જોઈએ. અને હોમ કરનાર પ્લાઠજોને તથા ખીજા સદાચારી પ્લાઠજો હોય તેમને ચોખ અજનું ભોજન કરાવવું જોઈએ. (૭૭) અને—

પથાવર્ણાનિ વાસાંસિ દેયાનિ કુસુમાનિ ચ ।

દેયા ગન્ધાશ્ચ સર્વેષાં દેયો ધૂપશ્ચ ગુગુલુઃ ॥

॥ ૭૮ ॥

અર્થ:—જે ગ્રહનો જે રંગ હોય તેજ રંગનું વસ્ત્ર, ધૂપ, ચન્દ્ર આપવો જોઈએ, અને ગુગળનો ધૂપ દેવો જોઈએ. વળી—

ધેનુઃ શઙ્કો વૃષઃ સ્વર્ણો વાસાંસ્યશ્વોઽસિતા ચ ગૌઃ ।

અચઃકાલકૃશ્વૈવ ક્રમશો દક્ષિણાઃ સ્મૃતાઃ ॥

॥ ૭૯ ॥

અર્થ:—સૂર્યની દક્ષિણા ધેનુ (ગાય), ચન્દ્રની સ્વર્ણ, મંગલની લાલ રંગનો બગદ, શુક્રની સુવર્ણ, શુક્રની ખીત વસ્ત્ર, શુક્રની સફેદ ઘોડા, શનિની કાળી ગાય, ગણની લોહું અને કેતુની બકરી—એ પ્રમાણે આપવી જોઈએ. વળી—

પ્રત્યદં પ્રતિમાસં ચ પ્રત્યવ્દં વા વિધાનતઃ ।

વર્ણિમિથ ગ્રહાઃ પૂજ્યા રાજમિથ સદૈવ તુ ॥

॥ ૮૦ ॥

અર્થ:—પ્રતિદિન અથવા પ્રતિમાસ અથવા પ્રતિવર્ષ દિવ્યતિઓએ વિધાનપૂર્વક ગ્રહોનું પૂજન કરવું જોઈએ. અને રાજ્યઓએ તો સર્વદા ગ્રહપૂજન કરવું જોઈએ.

વળી મનુષ્યોનાં અનિષ્ટનું સત્તન કરનાર અનેક દુર્નિમિત્તો રાજ્યમાં ક્યાં જો. નિમિત્તો ન્યારે દેખવામાં આવે ત્યારે તેની શાન્તિ અવશ્ય કરવી જોઈએ એવી રાજ્યની આજ્ઞા છે. જે ધરમાં મનુષ્ય રહે તે મકાનમાં તે ધરવાળાની સાથે અકસ્માત્ વનમાં રહેનારા પક્ષી નિર્ભયતાથી પ્રવેશ કરે તો તે ધરવાળાને અવશ્ય લાયક થાય છે, વિશેષે કરીને ગીધ, ધુવડ, તથા કાગડાનું જોડું, શિયાળ, તથા રીંછ, આદિ પ્રાણી અકસ્માત્ નિર્ભયતાથી ધરમાં પ્રવેશ કરે તો વિધિપાલ થાય છે. મષ્ટે તે ગમયમાં શાન્તિ કરવી જોઈએ. અને—

યસ્યાદ્ભૂતાનિ જાયન્તે મૃત્યું તસ્ય સમાદિશેત્ ।

ધનધાન્યક્ષયં વાપિ પુત્રમાર્યાક્ષયં તથા ॥

નૃ. પા. સ્મૃ. અ. ૫-૮૯ ॥

મયં વા જાયતે શત્રો રાજો વા જાયતે મયમ્ ।

શાન્તિસ્તત્ર વિધાતવ્યા યથોક્તા મુનિપુત્રવૈઃ ॥

॥ ૯૦ ॥

અર્થ:—જો કાષ્ઠના ઘરમાં ઉત્પાત થાય, તો તેનું મૃત્યુ થાય અથવા તેના પુત્ર કે પત્નીનું મૃત્યુ થાય, અથવા તો તેના ધન ધાન્યનો નાશ થાય, અથવા શત્રુ કે રાક્ષસી બધ થાય એમ તેને બતાવવું જોઈએ. તેથી તે ઉત્પાતની શાન્તિને માટે મુનિશ્રીઓએ જે ઉત્પાતશાન્તિ કરી છે તે કરવી જોઈએ.

યદિ ગોધૂમશાસ્ત્રાયાં યવશાસ્ત્રોપજાયતે ।

યવે ગોધૂમશાસ્ત્રા સ્યાદેવં સર્વાશનેષુ ચ ॥

” ॥ ૧૧ ॥

સર્પપે તિલશાસ્ત્રાથ તિલશાસ્ત્રાસુ સર્પપઃ ।

માપે મુદ્ગસ્તુ મુદ્ગે સ રક્તદૃષ્ટિર્મવેદ્યાદિ ॥

” ॥ ૧૨ ॥

અમ્ભપૂર્ણકુંભે તુ જ્વલદ્ગ્નિરિવેક્ષયતે ।

હદ્ગમનં ચ કૂપાનાં વાસે વા મધુજાલકમ્ ॥

” ॥ ૧૩ ॥

વિધિવદ્વાયુલિઙ્ગૈશ્ચ નિર્વાપ્ય વાયવં ચરુમ્ ।

મહાવાતાય વાતાય તદ્દરિદ્ધં પ્રશામ્યતે ।

ત્રિ પશ્ચ સપ્ત વા હૃત્વા સર્વથા હનુકૂલતા ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—જો ઘઉંની શાખામાં યવની શાખા ઉગે, અને યવની શાખામાં ઘઉંની શાખા ઉગે, તેવી રીતે બીજાં અન્નામાં વિપરીત ઉત્પત્તિ થાય (૬૧), અને સરસવની શાખામાં તલની શાખા અને તલની શાખામાં સરસવની શાખા ઉગે, અડદમાં મગ અને મગમાં અડદ ઉગે, તથા રક્તની વૃષ્ટિ થાય (૬૨), તથા જલથી ભરેલા કુંભમાં અગ્નિ બળતો હોય તેવું દેખાય, તથા કુંભમાંનું જળ ઉઠાગે, તથા ઘરમાં મધપૂડો બાગે (૬૩)—આવા ઉત્પાતો યતાં વિધિપૂર્વક વાયુદેવનાના મન્ત્રો વડે ચરુ સિદ્ધ કરવો જોઈએ, અને પછી ‘મહાવાતાય વાતાય’ ધૃત્યાદિ મન્ત્રો વડે ત્રણ, પાંચ, સાત અથવા બાર આહુતિ આપવાથી સર્વ પ્રકારનાં અનિષ્ટોની શાન્તિ પશુ થાય છે, અને સર્વ પ્રકારની અનુકૂલતા પશુ થાય છે. (૬૪).

સ્ત્રિયા ગોર્વાં મહિષ્યા વા સુતૌ ચ યદિ પળ્લકૌ ।

દ્વૌ દ્વાવનુપ્રજાયેતે તત્ર શાન્તિર્વિધીયતે ॥

” ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—સ્ત્રી, ગાય અથવા ભેંસને નપુંસક બચ્ચું, અથવા એકી વખતે બે બચ્ચાં ઉત્પન્ન થાય, તો શાન્તિ કરવી જોઈએ.

દૃપવદ્ગોદ્વયં નર્દેદ્દ્વડવા ચ યદા ત્વહઃ ।

અશ્વતરીપ્રમૂતેઽહ્નિ પ્રસ્વેદઃ પ્રતિમાસુ ચ ॥

” ॥ ૧૬ ॥

મૃદક્ષપટહાદીનામકૃતોઽપિ ધ્વનિર્થદિ ।

કાકગૃધ્રકપોતાદ્યા વિશેયુર્થદિ ચા મૃદે ॥

” ॥ ૧૭ ॥

યવપિષ્ટેન નિર્વાપ્ય વિધિવદ્વા હુતં ચ તત્ ।

મન્ત્રૈર્વરુણદૈવત્યૈર્જુહુયાદ્ધરુણાય તમ્ ॥

” ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—જો બે ગાયો બળદની માફક શબ્દ કરે, અથવા ઘોડી અને બચ્ચરીને દિવસમાં પ્રસવ થાય, અને પાપાણાદિની મૂર્તિ (પ્રતિમા)ને પરસેવો થાય (૬૬), અને મૃદંગ, ભેરી,

વગેરે વગાડ્યા વિના અવાજ કરે, તથા કાગડા, ગીધ, કપોત, આદિ પ્રાણી દિવસમાં ધરમાં પ્રવેશ કરે (૯૭), તે શાન્તિને માટે વરુણ દેવતાને માટે જવના હોત વડે વરુણ દેવતાના મન્ત્રોથી, હવન કરવો જોઈએ. (૯૮).

મહાવરુણદેવાય તેષાં ચ પતયે તથા ।

અન્યૈર્વારુણદૈવત્યૈર્મન્ત્રૈશ્ચ જુહુયાત્તતઃ ॥

” ॥ ૧૯ ॥

તિલ્લિસ્તુ જુહુયાન્મન્ત્રૈરન્યૈસ્તૈર્વારુણાય તમ્ ।

મનસ્ય તુલ્યતાં કૃત્વા હૃતૈર્વરુણદૈવતૈઃ ॥

” ॥ ૧૦૦ ॥

અર્થ:—મહાવરુણ ઇત્યાદિ તથા વરુણ દેવતાના અન્ય મન્ત્રો વડે તથુ તથુ આહુતિ આપવી જોઈએ. અને અમોને મેળવી વરુણ દેવતાને માટે હવન કરવો જોઈએ. અને—

इन्द्रचापेक्षणं राज्ञो दिशां वा ज्वलनं तथा ।

गजाश्वशफवस्त्रान्तर्ज्वलनं च प्रतिक्षणम् ।

” ॥ ૧૦૧ ॥

સ્પૂળામરોહણં યસ્પાઙ્ગાણ્ડસ્થાન્નમરોહણમ્ ।

વિદ્યુન્નિર્ધાતવજ્જાણાં પતનં વા ભવેર્ચાદિ ॥

” ॥ ૧૦૨ ॥

पृदाकुकाकसगश्च विपरीतप्रदर्शनम् ।

शुभाय चरुाग्नेयो निर्वाप्यो विधिवद्विजैઃ ॥

” ॥ ૧૦૩ ॥

અર્થ:—ગાંધિ સમયમાં ઇન્દ્રધનુષનું દર્શન થાય, દિશાઓ બળતી જેવી દેખાય, હાથી અને થોડાની ખરીઓ તથા વસ્ત્ર પ્રતિક્ષણ બળતાં દેખાય (૧૦૧), તથા લોકડાના સૂકા ફૂંડામાં અકુર ઉગી નિકળે, તથા પાત્રમાં ગાંધી મૂકેલું અન્ન ઉગી નિકળે, તથા અકાળે ધોર વીજળીની ગજના થાય અથવા વીજળી પડે (૧૦૨), અને સર્પ (પૃથાકુ) તથા કાગડાનો વિષયભોજ જેવામાં આવે, ઇત્યાદિ વિપરીત દર્શન થાય તે શુભને માટે દિવ્યતિએ અગ્નિદેવતાને માટે વિધિપૂર્વક ચરુ સિદ્ધ કરીને હવન કરવો જોઈએ. (૧૦૩). અને તે હવન—

अग्नये त्वमिરાजाय महावैश्वानराय च ।

दक्षिणाः सद्यसा गौस्तु वमप्युग्मं द्विजातये ।

प्रदद्याद् दोषशान्त्यर्थं मर्वोत्पातेषु वै द्विजाः ॥

” ॥ ૧૦૪ ॥

અર્થ:—‘અગ્નયે ત્વમિરાજાય મહાવૈશ્વનારાય’ એ મન્ત્ર વડે કરવો જોઈએ. તે પછી ઉત્પાનની શાન્તિને માટે બ્રાહ્મણને ટૂંક અદિત થાય અને બે વસ્ત્ર દક્ષિણામાં આપવાં જોઈએ. એ પ્રમાણે સર્વ પ્રકારના ઉત્પાનમાં કરવું જોઈએ.

एतेषु चान्येष्वपि चाद्भुतेषु जातेषु सावित्रजपं सहस्रम् ।

होमं विदध्यादपि विष्णुमन्त्रैर्वૈશ્વશમન્ત્રૈરપિ वा द्विजन्मा ॥

” ॥ ૧૦૫ ॥

અર્થ:—વળી દિવ્યતિએ ઉપર કહેલા નેમ નહીં કહેલા સર્વ ઉત્પાનોની શાન્તિને માટે હવન ગાયત્રીનો જપ કરવો, તથા બ્રહ્મા વિષ્ણુ અને મહાદેવના મન્ત્રો વડે હવન કરવો જોઈએ. શાસ્ત્રોમાં રૂદ્રશાન્તિ આદિ અનેક શાન્તિ લખવામાં આવી છે. તે સર્વ સમયને અનુસરી કરવી જોઈએ.

હતિ શાન્તિર્કર્મનિરૂપણ અ. ૧૨. સ. ૪૭. સમાપ્ત.

હતિ શુદ્ધસ્થાવરમનિરૂપણ અ. ૧૨ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૩.

૩. વાનપ્રસ્થાશ્રમના ધર્મ.

ઉપરના અધ્યાયમાં ગૃહસ્થાશ્રમના ધર્મોનું નિરૂપણ કરીને હવે આ અધ્યાયમાં વાનપ્રસ્થાશ્રમના ધર્મોનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

एवं गृहाश्रमे स्थित्वा विधिवत्स्नातको द्विजः ।

वने वसेत्तु नियतो यथावद्विजितेन्द्रियः ॥ મ. સ્મૃ. અં ૬ શ્લો ૧ ॥

અર્થ:—સ્નાતક દ્વિજાતિ પુરુષ પ્રથમ કહેલી શાસ્ત્રોક્ત વિધિને અનુસાર ગૃહસ્થાશ્રમના ધર્મોનું પાલન કરીને જીતેન્દ્રિય તથા નિયમયુક્ત થઇને વનમાં વસે અર્થાત્ વાનપ્રસ્થાશ્રમનું પ્રવેશ કરે.

વાનપ્રસ્થાશ્રમ ગૃહસ્થાશ્રમની ઉપાધિઓને છોડી કેવળ તપ કરવાને માટે નિયત કરવામાં આવ્યો છે. ગૃહસ્થાશ્રમમાં કરેલાં નાના પ્રકારનાં પાપોનો, વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં તપ કરીને જ નાશ કરવો જોઇએ, માટે વૃદ્ધ અવસ્થાને જોઇને મનુષ્યને ગૃહસ્થાશ્રમનો ત્યાગ કરવાની શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે.

गृहस्थस्तु यदा पश्येद्वलीपलितमात्मनः ।

अपत्यस्यैव चापत्यं तदारण्यं समाश्रयेत् ॥ ॥ ૨ ॥

અર્થ:—ગૃહસ્થાશ્રમી જ્યારે વૃદ્ધાવસ્થાનાં સૂચક ચામડીમાં વળીઆં પડેલાં તથા વાળને સફેદ થયેલા જુએ, અને પોતાના પુત્રના પથ પુત્રને જ્યારે જુએ, ત્યારે તેણે વનનો આશ્રય લેવો જોઇએ. અર્થાત્ વાનપ્રસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કરવો જોઇએ. વળી—

उत्पाद्य पुत्राननृणोश्च कृत्वा वृत्तिं च तेभ्योऽनुविधाय कांचित् ।

स्थाने कुमारीः प्रतिपाद्य सर्वा अरण्यसंस्थोऽथ मुनिर्बुभूयेत् ॥

મ.મા. ૩૦૫.અ.૩૭-૩૯ ॥

અર્થ:—પુત્રો ઉત્પન્ન કરીને, તથા તેમને પિતૃ આદિનાં ઋણોથી નિવૃત્ત કરીને, તથા તેમની જીવિકાને માટે કંઈક સાધનનો બંદોબસ્ત કરીને, તથા પુત્રીઓનો વિવાહ કરીને તેમને પોતાપોતાના સ્થાનમાં રાખીને, પછી વનમાં જઈને મુનિ થવાની ઇચ્છા કરે. પુત્ર મોટા હોય અને કમાવાને યોગ્ય થયો હોય તો જીવિકાનો બંદોબસ્ત ન કર્યો હોય તોપણ હરકત નથી. પરંતુ બાળક નાનાં હોય તો તેમને માટે અવશ્ય બંદોબસ્ત કરવો જોઇએ. અને પત્નીને પુત્રની પાસે સોંપીને જવું જોઇએ. અથવા પત્નીને પણ પતિની સાથે વનમાં જઈને પતિની જ સેવામાં રહેવાની ઇચ્છા હોય, તો તેની સાથે વનમાં જવું જોઇએ એવી વિધિ છે.

सुतविन्यस्तपत्नीकस्तया वाऽनुगतो वनम् ।

વાનપ્રસ્થો ब्रह्मचारी साधिः सोपासनो ब्रजेत् ॥ या.સ્મૃ.અ. ૩-૪૪(૪૬) ॥

અર્થ:—પોતાની પત્નીને પુત્રની પાસે સોંપીને જાય, અથવા પત્ની સહિત, વનમાં જાય તોપણ પોતાનામિ તથા આપાસનામિ (ગૃહાગ્નિ)ને સાથે લઇને બ્રહ્મચારી થઇને વનમાં જાય.

અથ વિપ્રો વનં ગચ્છેદ્વિના વા માર્યયા સહ ।

જિતેન્દ્રિયો વસેત્તત્ર નિત્યં શ્રૌતાગ્નિકર્મકૃત્ ॥ બુ. પા. સ્મૃ. અ. ૧૧-૧ ॥

અર્થ:—ગૃહસ્થાશ્રમ પૂર્ણ કર્યા પછી ધ્વાદાણાદિએ સ્ત્રી સહિત અથવા સ્ત્રી વિના વનમાં જવું જોઈએ, અને ત્યાં જિતેન્દ્રિય થઈને રહેવું જોઈએ. અને ત્યાં હમેશાં શ્રૌત અગ્નિમાં હવન કરવે જોઈએ. આ શ્લોકમાં “અથ” શબ્દનો અર્થ “ગૃહસ્થાશ્રમ પછી” એવો સૂચન થાય છે. તેથી નિશ્ચય થાય છે કે ગૃહસ્થાશ્રમ કર્યા વિના વાનપ્રસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કરી શકાય નહીં.

કલિયુગમાં વનમાં જઈને તપ કરવામાં દુરાચારી લોકોનો ઉપદ્રવ થશે, અને રાત્રિલોક તેને માટે કાંઈ પણ પ્રકારનો પ્રયત્ન નહીં કરે. તેથી કલિયુગમાં ગામની બહાર રહીને તપ કરવાની આજ્ઞા છે.

કેટલાક નવીન રાત્રિવેત્તા લોક કહે છે કે ઈશ્વરભજન ધરમાં ખેસીને થઈ શકે છે, તેને માટે વનમાં જવાની અથવા સંન્યાસાશ્રમ સ્વીકાર કરવાની કાંઈ આવશ્યકતા નથી. વનમાં પણ બહુ રહે છે. તેઓ કાંઈ તપસ્વી નથી. વળી બીજા માગીને બહુ લોક ખાય છે અને કાષાય વસ્ત્ર પણ બહુ લોક ધારણ કરે છે. તે લોક સર્વ મોક્ષના ભાગી તથા આત્મજ્ઞાની હોતા નથી. મોક્ષ તથા આત્મજ્ઞાન ધરમાં ખેસી ઈશ્વરભજન કરવાથી તથા પરોપકાર કરવાથી થાય છે. તે લોકોનું કથન કેવળ આર્વાકોનું અનુકરણ માત્ર છે. પોતાની વિષયલોભુપનાને પરિત્યાગ કરવાના દુઃખથી તથા નિતિક્ષા સહન કરવાના દુઃખથી જ તે લોકોનું તેવું કથન છે. પ્રભસ વિષયાસંકિતને નિવૃત્ત કરવાને માટે તિતિક્ષા સહન કરીને તપ કરવું જ જોઈએ. કુટુંબાદિથી દૂર રહીને ઈશ્વરભજન કર્યા વિના કાંઈ પણ અનુષ્ઠાનિર્મોહ થતો નથી. આ વાતને સાંભળતાં જ સર્વ લોક જનકે બની જવાને તૈયાર થાય છે. પરંતુ જનકે રાત્ર તત્ત્વવેત્તા હતા. તે પણ પાછલી અવસ્થામાં પુત્રને રાત્ર સોંપી નિવૃત્તિ પરાયણ થયા છે:—

સ एवमनुशास्तस्तु याज्ञवल्क्येन धીमता ।

પ્રીતિમાનભવદ્રાજા મિથિલાધિપતિસ્તદા ॥ મ.મા.ગા.પ.અ.૩૧૮ શ્લો. ૧૪ ॥

અર્થ:—યાત્રવલ્ક્યએ જ્યારે આ પ્રકારનો ઉપદેશ કર્યો, ત્યારે મિથિલા રાજા જનકેજી બહુ પ્રસન્ન થયા. અને—

गते मुनिवरे तस्मिन् कृते चापि प्रदक्षिणम् ।

देवरातिर्नरपतिरासीनस्तत्र मोक्षवित् ॥

” ॥ ૧૫ ॥

वैदेहराज्यं च तदा प्रतिष्ठाप्य सुतस्य वै ।

यतिधर्ममुपासंथात्यवસન્મિથિલાધિપः ॥

” ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—મોક્ષસાધનને જાણનાર દેવરાતના પુત્ર રાજા જનકેજીએ યાત્રવલ્ક્ય ઋષિને પ્રદક્ષિણા આદિ કર્યું. અને ઋષિ ચાલ્યા ગયા બાદ પોતાનું રાજ્ય પુત્રને સોંપીને જનકેજી યતિધર્મનો આશ્રય કરીને રહેવા લાગ્યા.

આ પ્રમાણે રાજા જનકેજીએ પણ બહુનિશ્ચ પ્રાપ્ત કરવાને માટે નિવૃત્તિમાર્ગનો સ્વીકાર કર્યો છે. તે મરણ પર્વન્ત ધરમાં રહ્યા નથી. માટે સંગદોષથી નિવૃત્ત થઈને સાધન કરવામાં જે સમર્થ છે તેમ પાપોથી રહિત થઈ શકે છે, તથા રાગદોષાદિક દોષોને પણ પરિત્યાગ

કરી શકે છે. માટે વાનપ્રસ્થ તથા સંન્યાસ ઇત્યાદિ ત્યાગાશ્રમનો સ્વીકાર બર્થ નથી. અને જે જે આશ્રમનો સ્વીકાર કરવામાં આવે તે તે આશ્રમનાં ચિહ્નો પણ તેમણે અવશ્ય ધારણ કરવાં યોગ્ય છે. તેથી યજ્ઞચારીનો દણ્ડ, કૌપીન, વૃક્ષની છાવનાં બનાવેલાં વસ્ત્ર, તથા વાનપ્રસ્થ આદિ તપસ્વીની જટાભૂટ તથા સંન્યાસીના કાષાય વસ્ત્રાદિક હાંસી કરવાનો વિષય નથી. હાલના સમયના કેટલાએ અમૃત વાણી લખનારને કાષાય વસ્ત્રાદિ ધારણ કરવાં તે ગેરમાનસભક્ષણ તથા દારૂ પીવે આદિની બરાબર દુરાચાર માત્રમ પડે છે, અને તે વેષ પણ તેમને બહુ ખૂબ લાગે છે. પરંતુ તે લોકોને, વિવાહ કરવાને જનાર વરનો પુષ્પનો વિચિત્ર મુકુટ અને કુંડુમથી રંગેલું મુખ ઉત્તમ લાગે છે, કાંઈ અશય લાગતું નથી. આ બહુ આશ્ચર્યની વાત છે.

મનુષ્યના નાશનો સમય બ્યારે આવે છે, ત્યારે તેની શુદ્ધિ વિપરીત થઈ જાય છે. તપસ્વી લોકોનો જ સંકલ્પ પૂર્ણ થાય છે. અનેક પ્રકારના વૈભવોનો ભોગ પણ તપથી જ મળે છે. માટે તપ કરવાને જે વાનપ્રસ્થાદિક આશ્રમ છે તે નિન્દા કરવાને યોગ્ય નથી. અને દરેક મનુષ્યે તપ કરવાને માટે બાહ્યાવગ્યાથી જ તૈયાર થવું જોઈએ. જો વિપયાસક્તિના નિમિત્તથી ન બની શકે તો ગૃહસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કરીને પુત્ર ઉત્તર લાયક થયા બાદ અવશ્ય તપ કરવાને માટે તૈયાર થવું જોઈએ. ત્યારે જ મનુષ્યજન્મની સફલતા છે. વિપક્ષપદ થઈને આયુ યુમાથી દેવું તે મનુષ્યજન્મનો ઉદ્દેશ નથી. માટે—

વન્યૈર્મુન્યસનૈર્મધ્યૈઃ ઇયામનીવારકંકુભિઃ ।

કન્દમૂલફલૈઃ શાકૈઃ સ્નેહૈશ્ચ ફલસંમયૈઃ ॥ ૧૦ ॥ ૧૦ સ્મૃ ૦ અં ૧૧-૨ ॥

સાયં પ્રાતશ્ચ જુહુયાન્નિકાલં સ્નાનમાચરેત્ ।

ચર્મચીવરવાસા વૈ ઇમશ્રુલોમજટાધરઃ ॥

,, ॥ ૩ ॥

પિતૃશ્ચ તર્પણનિત્યં દેવૈશ્ચૈવ સમર્ચયેત્ ।

અર્ચયેદતિર્થિ નિત્યં તથા મૃતૈશ્ચ પોપયેત્ ॥

,, ॥ ૪ ॥

ન કિંચિત્પ્રતિશ્લોકોયાતસ્વાધ્યાયં નિત્યમાચરેત્ ।

સર્વસત્ત્વહિતોપેતો દાન્તશ્ચાધ્યાત્મચિન્તકઃ ॥

,, ॥ ૫ ॥

સન્તુષ્ટસ્વાન્તકો નિત્યં દાનશીલઃ સદા દ્વિજઃ ।

કંચિદ્દમેદં સમાસ્થાય તદ્વૃત્તૌ વર્તયેત્સદા ॥

,, ॥ ૬ ॥

અર્થઃ—વાનપ્રસ્થાશ્રમીએ વનમાં ઉત્પન્ન થનાં, અને મુનિઓને ભોજન કરવા યોગ્ય, એવા શામાક, નીવાર, કાકુન, તથા કન્દ, મૂળ, ફલ, શાક, આદિનું ભોજન કરવું જોઈએ. તથા ઇગ્નિ આદિના ફલમાંથી નિકળતા તેલ વડે (૨) સાયકાલ તથા પ્રાતઃકાલ હોમ કરવો જોઈએ. અને ત્રણે સમયે સ્નાન કરવું જોઈએ. તથા મૃગાદિના ચર્મનાં વસ્ત્ર અથવા વૃક્ષાદિની છાવનાં વસ્ત્ર પહેરવાં જોઈએ. અને દાદી તથા રોમ, જટા, આદિ ધારણ કરવાં જોઈએ. (૩). અને દરરોજ પિતૃતર્પણ, દેવતા અને અતિથિનું પૂજન, તથા સેવકોનું પોષણ પણ કરવું જોઈએ. (૪). વળી કાંઈ પણ વસ્તુનો પ્રતિગ્રહ નહીં લેવો જોઈએ. અને રોજ વેદનો સ્વાધ્યાય કરવો જોઈએ. તથા સર્વ પ્રાણીઓના હિતમાં રહેતું, અને પ્રતિદ્રોનો નિગ્રહ

કરવો નોંધએ તથા આત્મચિન્તાન પણ કંઠુ નોંધએ (૫) વળી વાનપ્રસ્થાશ્રમીએ હમેશા ચિત્તને પ્રસન્ન રાખવું નોંધએ, અને પોતાની પાસે જે હોય તેમાથી પણ દાન દેવું નોંધએ. અને હમેશા ગૃહસ્થાશ્રમીથી ટકક બેઠી અર્થાત્ અલ્પઅર્થના નિયમથી, તેમજ અગ્નિહોત્ર તથા દાનાદિષ્ટ કર્મ ગૃહસ્થના ધર્મોથી પણ નહેવું નોંધએ. (૬) વળી—

एकादिकं तु कथितं मासिकं वाथ मंचयम् ।

પાખાસિકમાદિકં વા યજ્ઞાર્થં ચ વને વસેત્ ॥ ૭ ॥

અર્થ —એક દિવસને માટે, અથવા એક માસને માટે, અથવા યજ્ઞને માટે છ માસ અથવા બાર માસને ઉપયોગી અનાદિનો સંગ્રહ કરીને વનમા નિવાસ કરવો નોંધએ અને—

त्यक्त्वा तदग्निने मासि अन्यस्थान समावसेत् ।

યથાવદગ્નિહોત્ર તુ સમિધાયૈસ્તુ પાલયેત્ ॥ ૮ ॥

અર્થ —પ્રથમ સંગ્રહ કરેલી વસ્તુને અગ્નિ માસમા પરિત્યાગ કરીને ખીજાં સ્થાનમા નિવાસ કરવો નોંધએ અને સમિધ આદિ વડે યથાયોગ્ય અગ્નિહોત્રનું પાલન કરવું નોંધએ અને—

कृच्छ्रचान्द्रपराकाशः पक्षमासोपवासकैः ।

ત્રિરાત્રેર્લેકરાતૈશ્વાસનસ્ય ક્ષપયેદ્વપુ. ॥ ૯ ॥

અર્થ —કૃચ્છ્રઆન્દ્રાયણ તથા પરાક આદિ વ્રત, તથા ૧૫ દિવસનો ઉપવાસ તથા એક માસનો ઉપવાસ તથા ત્રણ દિવસનો ઉપવાસ તથા એક રાત્રિનો ઉપવાસ—એવા ઉપવાસ વ્રતા સતા આસનમા સ્થિત થઈને શરીરને ક્ષીણ કરવું નોંધએ. વળી—

तिष्ठेन्नावतिक्रान्तं सुप्यादधस्तथा निशि ।

અતન્દ્રિતાં ભવેન્નિત્યં વાસરે પ્રપદૈશ્વરેત્ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ —વ્રત વિનાના ગ્રહેવું નહીં નોંધએ અને રાત્રિમા ખાટલા ઉપર નહીં સૂવું નોંધએ અને આપસ્ય છોડીને દિવસમા પગે આવતા ગ્રહેવું. લાવ એવો છે કે ચાલીને અથવા બેઠા રહીને દિવસ વિતાવે, સૂઈ રહે નહીં.

योगाम्पासरतो नित्यस्थानासनविहारवान् ।

હેમન્તગ્રીષ્મવર્ષાસુ જલાગ્ન્યાકાગમાશ્રયેત્ ॥ ૧૧ ॥

અર્થ,—ઉમા ગ્રહેના કે બેઠેના હોય કે ચાનતા હોય તેપણ ચિત્તને યોગાભ્યાસમા લગાડવું નોંધએ અને હેમન્ત ઋતુમા જતમાં બેસે, ગ્રીષ્મ ઋતુમા પગ-આગ્નિની મધ્યમા બેસી તપ કરવું અર્થાત્ આગ દિશામા ધુણી લગાડી અને ઉપર પાચમા સૂર્યને અગ્નિરૂપ સમજી અગ્નિ અને તાપની ઉપયુક્તાને સ્હન કરીને તપ કરવું તેનું નામ પગ-આગ્નિ તપ છે, અને વર્ષાઋતુમા યાવાનો પરિત્યાગ કરીને વર્ષાને સ્હન કરીને તપ કરવું નોંધએ અર્થાત્ શીત, ઉષ્ણ, અને શનદીને સ્હન કરવી નોંધએ

दन्तोत्सवतिका वापि कालपक्वमुगेव तु ।

શ્યાદાઝમરુટ્ટવિવિના ફલસ્નેહૈશ્વ કર્મકૃત્ ॥ ૧૨ ॥

અર્થ —જે અન્ન દાત વડે ચાની રાગવ એવું હોય તેવા અલ્પજન જોળન કરવું નોંધએ, અથવા સમયને અનુસાર પોતાની મેળે પાકેલા ફળ આદિ ખાવા નોંધએ અર્થાત્ અગ્નિમાં

પકવેલાં નહીં ખાવાં જોઈએ. અને દાંત ન હોય તો અન્નાદિને પથ્થર વડે કૂટીને ખાવું જોઈએ. અને ફળના તેલ વડે હવન તથા દીવો આદિ કાર્ય કરવું જોઈએ. વળી—

શત્રૌ મિત્રે સમસ્તાન્તસ્તથૈવ મુલ્લુઃસ્વયો ।

સમદષ્ટિસ્તુ વર્ણેષુ ન વિશેદગૃહરં વનમ્ ॥

” ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—શત્રુ મિત્ર અને તથા મુખ્યદુષ્ટમાં સમાન ચિત્તવાળા રહેવું જોઈએ, તેમજ બ્રાહ્મણાદિ સર્વ વર્ણો તરફ સમદષ્ટિ થઈને રહેવું જોઈએ. આ પ્રકારનું કંઈન તપ કરવાને માટે વનમાં બરાબર વ્યવસ્થા હોય તો જ વનમાં જઈ શકે છે. કલિયુગમાં તે મળવી કઠિન છે, માટે મોટા વનમાં પ્રવેશ નહીં કરવો જોઈએ.

શ્લેષ્ઠન્યાસાનિ સર્વાણિ વનानि हि कलौ युगे ।

ન ભૂપાઃ શાસિતારસ્તુ ગ્રામોપાન્તે વસેદતઃ ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—કલિયુગમાં વન શ્લેષ્ઠોપાસ્યાસ થાય છે. અને રાજા પશુ સારી રીતે શાસન ચલાવતો નથી. તેથી ગ્રામની સમીપમાં રહેવું યોગ્ય છે. પૂર્વકાલમાં રાજાઓ તપોવનની રક્ષા કરતા હતા, ત્યારે ઋષિઓને ઇચ્છાનુસાર તપ કરવામાં કષ્ટ પડતું નહોતું.

ગ્રામાશ્ચ નગરા દેશાસ્તથારણ્યવનानि तु ।

ક્ષિતીશરક્ષિતાન્યેવ સર્વેષાં ફલદાનિ ચ ॥

” ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—જે સમયે ગ્રામ, નગર કે દેશમાં રાજાનું યોગ્ય શાસન હોય, તથા અરણ્ય અને વનની રાખ રક્ષા કરતા હોય, તે કાલમાં વનમાં પ્રવેશ કરવો યોગ્ય છે, કેમકે રક્ષા કરાયેલ વન સર્વ ફલ દેનાર છે.

ભૂપતેઃ પ્રથમં તસ્માત્કૃત્યં શંસેદ્દ્વિજાગ્રજઃ ।

યોગં વાડરણ્યવાસં વા કુર્યાત્તુ તદનુજ્ઞયા ॥

” ॥ ૧૬ ॥

ધીર્થ:—માટે બ્રાહ્મણ અર્થાત્ મુનિશ્રી લોક પોતાનું કૃત્ય પ્રથમ રાજાને નિવેદન કરે. અને યોગ અર્થાત્ સંન્યાસ અથવા વનવાસ જે કાંઈ કર્તવ્ય હોય તે સર્વ રાજાની આજ્ઞાથીજ કરવું જોઈએ.

સુત્રામાનલઘૂનાં યમવન્દ્રવિવસ્વતામ્ ।

અશ્વિવિત્તેશયોર્બ્રહ્મા માજાખ્યો નિર્મમે નૃપમ્ ॥

” ॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—બ્રહ્માજીએ ઇન્દ્ર (સુત્રામન્), વહ્નિ, વાયુ, યમ, ચન્દ્ર, સૂર્ય, અશ્વિનીકુમાર અને કુબેર—એ આઠ દેવોના અંશોથી રાજાને બનાવ્યો છે. અર્થાત્ તે કારણથી તે સર્વની રક્ષા કરવામાં તથા શિક્ષા કરવામાં સમર્થ હોય છે.

પારત્રિકં ચ યત્કિંચિદ્ધર્ત્તિકંચદૈદિકં તથા ।

નૃપાજ્ઞયા દ્વિજાતીનાં તત્સર્વં સિદ્ધયતિ ધ્રુવમ્ ॥

” ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—રાજાની આજ્ઞાથી કાંઈ દ્વિજાતિએ સંન્યાસ લીધો હોય અથવા વનમાં ગયો હોય તો તેને કાંઈ વિપતિ આવે નહીં. અને તેથી તેનું સર્વ પરલોક કાર્ય તથા અદિક કાર્ય રાજાની આજ્ઞાથી જ સિદ્ધ થાય છે.

નૃપતેઃ પ્રથમં તસ્માત્સર્વં યદગમનાદિકમ્ ।

તત્કાર્યં કથયિત્વા ચ પશ્ચાત્કાર્યં સમાચરેત્ ॥

” ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—માટે પ્રથમ રાજને નિવેદન કરીને પછી વનગમન આદિ કાર્ય કરવું જોઇએ. નીતિશાસ્ત્રનો પણ, પુત્ર સ્ત્રી વગેરેની સંભાળ રાખીને રાજની આજ્ઞા લઇને સંન્યસ્ત અને વાનપ્રસ્થાદિ થવાનો નિયમ છે.

પુત્રદારમપ્રતિવિધાય પ્રવ્રજતઃ પૂર્વઃ સાહસદૃષ્ટઃ ॥

કૌ. જ. બધિ. ૧ અ. ૧ સૂ. ૩૬ ॥

અર્થ:—નાના પુત્ર તથા સ્ત્રીઓના જીવન નિર્વાહનો પ્રબન્ધ કર્યા વિના ધરનો લાભ કરે અર્થાત કાષ્ઠ સંન્યાસી અથવા વાનપ્રસ્થ થાય તો તેને પ્રથમ સાહસ દૃષ્ટ દેવો જોઇએ. માટે વિવાહિત મનુષ્ય વિરક્ત હોવા છતાં પણ નાના બાળકાદિ તથા સ્ત્રીના આવાપીવાનો પ્રબન્ધ કર્યા વિના ત્યાગાશ્રમનો સ્વીકાર કરે, તો તે ધર્મશાસ્ત્રાનુસાર પાપનો ભાગી થાય છે, અને તે ઉપરાંત રાજદ્વંડનો પણ ભાગી થાય છે. વળી—

સ્ત્રિયં ચ પ્રવ્રાજયતઃ ॥

॥ ૩૭ ॥

અર્થ:—તેવી રીતે જે પુરુષ સ્ત્રીને પણ પોતાની સાથે સંન્યાસિની થવાને માટે પ્રેરણા કરે તોપણ તેને પ્રથમ સાહસદૃષ્ટ દેવો જોઇએ. અને

હ્રસ્વવવાયઃ પ્રવ્રજેદાપૃચ્છ્ય ધર્મસ્થાન્ ॥

॥ ૩૮ ॥

અર્થ:—જ્યારે મનુષ્યની વિષયભોગની શક્તિ (જ્યવાય) નષ્ટ થઇ જાય, તે સમયે ધર્મશાસ્ત્રને અનુસાર વ્યવહારની વ્યવસ્થા કરનાર અધિકારી પુરુષોની અનુમતિ લઇને સંન્યાસ લે, આ વિષયભોગની શક્તિ કેવળ નષ્ટ પામતાં જે સંન્યાસ કર્યો છે, તે હ્રસ્વઅર્થ, શુદ્ધરથ, આદિ આશ્રમક્રમથી વાનપ્રસ્થાશ્રમની પછી સંન્યાસ લેનારને માટે છે, તીવ્ર વિરક્તોને માટે નહીં. વિરક્તિ હોય તો કાષ્ઠ પણ આશ્રમમાંથી સંન્યાસી થઇ શકે છે. પરંતુ રાજ અથવા રાજપુરુષોની અનુમતિ લેવી જ જોઇએ. એવો નિયમ છે.

અન્યથા નિયમ્યેત ॥

॥ ૩૯ ॥

અર્થ:—જે કાષ્ઠ મનુષ્ય આ નિયમનું ઉલ્લંઘન કરે તો તેને પકડીને કારાગારમાં બંધ કરી દેવો જોઇએ. વળી—

વાનપ્રસ્થાદ્યન્યઃ પ્રવ્રજિતભાવઃ સુનાતાદન્યઃ સઘઃ સમુત્થાયિકાદન્યઃ સમયા-

નુવન્ધો વા નાસ્ય જનપદમુપનિવેશેત ॥

॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—પહેલાં કહેલા રાજપુરુષની આજ્ઞાથી વનમાં ગયા હોય અથવા સંન્યાસી થયા હોય એવા વાનપ્રસ્થાદિકને છોડી ખીજ કાઢી પણ પ્રકારના સંન્યાસી આદિને રાજ પોતાના રાજ્યમાં રહેવા દે નહીં. તેવી રીતે રાજ તથા રાજ્યના કસ્યાણુને માટે એકત્રિત થયેલા જનસંઘથી અતિરિક્ત હુક જનોનો સંઘ, તથા એકઠા મળીને પૂલ બાંધવો આદિ રાજ તથા પ્રજાને હિતકારી કાર્યોને કરનાર મનુષ્યોના સમુદાયથી અતિરિક્ત, રાજ્યમાં દ્રોહ આદિ ઉત્પન્ન કરવાની ઇચ્છાથી એકઠા થતો, લોકસમુદાય દેશમાં રહેવા ન પામે, કેમકે તે લોક સર્વ શંકાનું સ્થાન છે. વળી—

નટનર્તનગાયનવાદકવાગ્જીવનકુશીલવા વા ન કર્મચિદ્નં કુપુંઃ ॥ ૪૧ ॥

અર્થ:—નટ તથા નર્તક, તથા ગાયન કરનાર, વાગ્ગ વગાડનાર, તથા વાણીની આકાષીથી જીવન ચલાવનાર તથા નાના પ્રકારના ખેલ બતાવી જીવન ચલાવનાર, આદિ કાષ્ઠ પણ ગામમાં

રહીને ખેતી આદિ કરનાર લોકોને પોતાના ખેલ બતાવી તથા ચાણુર્થ સંભળાવી તેમના કાર્યમાં વિધન ન કરે.

આથી એ પણ નિશ્ચય થાય છે કે મનુષ્ય પોતાની જીવિકાને માટે કોઈ પણ અનુચિત વ્યવહાર કરતો હોય તો તેને સમજાવે અવશ્ય રાષ્ટ્ર દેવો જોઈએ.

તેવી રીતે રાજા અથવા રાજપુરુષોની આજ્ઞા લાઇને વનવાસમાં જનાર વાનપ્રસ્થાશ્રમીએ પણ નિર્વાહને માટે ગાયની રક્ષા કરીને રહેવું જોઈએ.

ધેનુઃ પૂર્વે વસિષ્ઠસ્ય દ્વાસીદર્શાસસોડપિ વા ।

વનવાસાશ્રમસ્થસ્ય હાગ્નિકાર્યાય તાઃ શ્રયેન્ ॥ બૃ. પા. સ્મૃ. અ. ૧૧-૨૦ ॥

અર્થઃ—પહેલાં વનમાં રહેનાર વસિષ્ઠ તથા દુર્વાસા ઋષિની પાસે પણ ગાય રહેતી હતી. માટે અગ્નિહોત્રાદિ કાર્યને માટે વનવાસમાં પણ મનુષ્યે ગાય રાખવી જોઈએ. કારણ કે—

ફલસ્નેદો યદા ન સ્પાત્કાલવૈગુણ્યતા દ્વિજાઃ ।

તદા ગોદુગ્ધસર્પિર્મ્યામશિકાર્યં સમાપયેન્ ॥ ૨૧ ॥

અર્થઃ—હે દ્વિજો ! જે વખતે સમય અગતવાથી ફલોનું તેલ મળી શકે નહીં, તે સમયે ગાયનું દૂધ તથા ઘૂત વડે અગ્નિહોત્રાદિ કાર્યને સમાપ્ત કરવાં જોઈએ.

ગાય મનુષ્યને અગ્નિહોત્રાદિ વૈદિક કર્મ કરવામાં તથા શરીર રક્ષા કરવામાં ઉપયોગી હોવાથી મનુષ્ય માત્રે તેને રાખવી તથા પાલન કરવું યોગ્ય છે. કેમકે—

તદા સર્વેષુ કાલેષુ તથા સર્વાશ્રમેષુ ચ ।

ગોદુગ્ધાદિ પવિત્રં સ્થાત્સર્વકાર્યેષુ સત્તમાઃ ॥ બૃ. પા. સ્મૃ. અ. ૧૧-૨૨ ॥

અર્થઃ—જ્યારે ગૌ રાખવામાં આવે ત્યારેજ સર્વ સમયમાં અને ગૃહસ્થાદિ સર્વ આશ્રમોમાં તથા સર્વ કાર્યને માટે ગોદુગ્ધ, ઘી, આદિ સર્વ પવિત્ર રહી શકે છે. અર્થાત્ કોઈ આશ્રમમાં તથા કોઈ કાલમાં કોઈ મનુષ્ય પણ તેનો ઉપયોગ ન કરી શકે તેમ નથી. માટે સર્વેએ ગાય રાખવી પરમ ઉપયોગી છે. વાનપ્રસ્થાશ્રમી જો સ્ત્રી સહિત વનમાં જાય તો અગ્નિહોત્ર થઈ શકે છે, સ્ત્રી વિના જનાર કેવી રીતે અગ્નિહોત્ર બની શકે—એવી થંકા થઈ શકે છે. તથાપિ વાનપ્રસ્થાશ્રમીએ અગ્નિહોત્રાદિ કરવું જોઈએ—એ વિધિથીજ સ્ત્રી વિના પણ અગ્નિહોત્ર પણ કરી શકે છે એવો નિશ્ચય થાય છે. અને જો વાનપ્રસ્થાશ્રમી અગ્નિ-શુશ્રૂષા કરવામાં અસમર્થ હોય તો—

અગ્નીન્વાપ્યાત્મસાન્કૃત્વા વૃક્ષવાસો મિતાશનઃ ।

વાનપ્રસ્થગૃહેષ્વેવ યાત્રાયં મૈસમાચરેન્ ॥ યા. સ્મૃ. અ. ૩-૬૩ ॥

અર્થઃ—અગ્નિનો પોતાનામાં સમાવેશ કરીને વૃક્ષની નીચે રહે તથા સ્વસ્થ ફલ, મૂલ, આદિનું ભોજન કરે. જો એ પ્રકારે શરીરનો નિર્વાહ કરવાને અસમર્થ હોય તો વનમાં રહેનાર તપસ્વી લોકોની તથા વ્યાસાણુ અને અન્ય વનમાં રહેનાર ગૃહસ્થાશ્રમીના ઘરમાંથી શિક્ષા લાવીને પોતાને નિર્વાહ કરે.

અગ્નીનાત્મનિ વૈતાનાન્ સમારોપ્ય યથાવિધિ ।

અનગ્નિરનિકેતઃ સ્યાન્મુનિર્મૂલફલાશનઃ ॥ મં. સ્મૃ. અં. ૬-૨૫ ॥

અર્થ:—ઘ્રૌત અગ્નિએ જાતમપાનાદિ વિધાન દ્વારા પોનાનામાં સમાવેશ કરીને અગ્નિ તથા ધરથી રહિત યજ્ઞને મૌનવ્રત ધારણ કરી ફલ મૂલાદિ વડે જ પોનાનો નિર્વાહ કરે; અને નીવાર આદિ પશુ ન ખાય. અને કલમૂલાદિ લઈ આવવાને ઐસમર્થ હોય તો—

તાપસેઽવેવ વિપ્રેષુ યાત્રિકં ભૈક્ષમાહરેત્ ।

૧૧ ગૃહમેષિષુ ચાન્યેષુ દ્વિજેષુ વનવાસિષુ ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—પોતાના નિર્વાહ માત્રની વસ્તુ, વનમાં રહેનાર ખીજ તપસ્વી લોકો પાસેથી અથવા બ્રાહ્મણ તથા અન્ય ગૃહસ્થાશ્રમી દ્વિજાતિ પાસેથી શિક્ષા માગી લાવીને પોતાનો નિર્વાહ ચલાવે.

૧૨ વનવાસિષુ સર્વેષુ ખિસાં કુર્યાદ્વનાશ્રમી ।

૧૨ તથા સર્વ મકુર્વોત પિતૃદેવાર્ચનાદિકમ્ ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—વનાશ્રમી વનમાં રહેનાર સર્વ લોકો પાસેથી શિક્ષા લાવે અને તે વડે જ પિતૃ તથા દેવતા આદિનું પૂજન વગેરે કરે. રાગાદિ નિમિત્તથી તેમાં પશુ અસમર્થ હોય તો—

૧૩ અઘૌં મુઠ્ઠમીત વા ગ્રાસાન્ગ્રામાદાહત્ય યાચનાત્ ।

૧૩ આશામસંશયં મચ્છેદ્વાચ્ચીશમાગુદોચિકામ્ ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—ગામમાંથી અન્ન માગી લાવાને તેમાંથી આઠ ગ્રાસ જેટલું ભોજન કરે. તે પછી વાયવ્ય અથવા ઉશાન અથવા પૂર્વે અથવા ઉત્તર દિશામાં નિઃસન્દેહ ગમન કરવું જોઈએ. આઠ ગ્રાસ ભોજનથી જે તૃપ્તિ ન થતી હોય તો સોળ ગ્રાસ ખાવા જોઈએ. “અઘૌં ગ્રાસા મુતેર્મદ્યયા વાનપ્રસ્યસ્ય વોઢશ ॥” મુનિનું ભોજન આઠ ગ્રાસ છે, વાનપ્રસ્યનું ભોજન સોળ ગ્રાસ છે—એવું ખીજ સ્મૃતિમાં કહ્યું છે.

૧૪ વાનપ્રસ્યશ્ચતુર્ભેદો વૈશ્વાનસ ઉદુમ્બરઃ ।

૧૪ ચાલસ્વિત્યઃ ફેનપશ્ચ તલ્લક્ષણમયોચ્યતે ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—વાનપ્રસ્યના વૈશ્વાનસ, ઉદુમ્બર, બાલસ્વિત્ય અને ફેનપ એવા ચાર ભેદ છે. હવે એમનાં લક્ષણ કહીએ છીએ.

૧૫ ફલૈર્લૈરકૃષ્ણાઞ્જરગ્નિકર્મ વને વસન્ ।

૧૫ કુર્યાત્પશ્ચમહાયજ્ઞાન્સ વૈશ્વાનસ આત્મવ્રિત્ ॥ ૩૧ ॥

અર્થ:—ફલ, મૂલ, તથા ખેડ્યા વિનાની જમીમાં ઉત્પન્ન થયેલા અન્ન વડે અગ્નિ-લોનાદિક પચ્યમહાયજ્ઞ કરનાર આત્મજ્ઞાનીને વૈશ્વાનસ વાનપ્રસ્ય કહે છે અને—

૧૬ માતૃદૃષ્ટિગાનીતફલાકૃષ્ણાશનેન્યનૈઃ ।

૧૬ ઉદુમ્બરો મતો જ્ઞાની પશ્ચયજ્ઞાગ્નિકર્મકૃત્ ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—પ્રાતઃકાલમાં જે દિશા તરફ દૃષ્ટિ પડે, તેજ દિશામાંથી લાવેલા ફળ તથા ખેડ્યા વિનાની જમીનમાં ઉત્પન્ન થયેલું અન્ન તથા લાકડાં વડે જે પચ્યમહાયજ્ઞ કરે છે, તે ઉદુમ્બર નામનો વાનપ્રસ્ય છે.

૧૭ વનસ્થો ચાલસ્વિત્યોઽસૌ યસ્તુ વલ્કલચીવરી ।

અગ્નિકાર્યકૃતાત્મજ્ઞ ઝર્જાન્તે સંશ્રિતં (સંચિતમ્) ત્યજેત્ ।

ફલંસ્નેહેઃ ફલૈર્વન્યૈર્મુન્યજ્ઞૈઃ શ્રુતિનોદિતમ્ ॥

॥ ૬૭ ॥

અર્થ:—વૃક્ષની છાલનાં બંનાવડાં વચ્ચેના ધારણ કરનાર, તથા આત્મજ્ઞની, તથા અગ્નિકાર્ય કરનાર, તથા પ્રથમ સંગ્રહ કરેલા પદાર્થોનો કાર્તિક માસમાં ત્યાગ કરનાર, અને વનમાં હોવાનાં વૃક્ષોનાં ફળનું તેજ તથા મુનિઓને ખાવા યોગ્ય નીવાર આદિ અન્ન વડે વેદમાં કહેલાં ઝર્જાને કરનાર વાનપ્રસ્થને બ્રાહ્મણિય કહે છે. કેટલાકના મતમાં સંગ્રહ કરેલાનો આશ્વયુજ (અશ્વિન) માસમાં પરિત્યાગ કરવાનો કલ્પો છે. પરન્તુ પહેલાં સંગ્રહ કરેલી વસ્તુનો આશ્વિન કે કાર્તિક માસમાં સર્વ પ્રકારના વાનપ્રસ્થોએ પરિત્યાગ કરવો જ જોઈએ, વળી—

હૃદયૈઃ પરિપૂતાઙ્ગસ્તથા યાચિત્વૃત્તિકઃ ।

ફલૈર્વન્યૈશ્ચ સ્વસ્પૈશ્ચ ફેનપ્તઃ પશ્ચયજ્ઞકૃત્ ॥

॥ ૬૮ ॥

અર્થ:—પોતે લાવેલા જલ વડે દેહશુદ્ધિ કરનાર, તથા પોતે લાવેલાં વનનાં ફળોનું તેજ તથા સ્વામાક આદિ મુનિઓના અન્ન વડે પંચયજ્ઞાદિ કરનાર, અને કોઈની પાસે કંઈ યાચના નહીં કરનાર વાનપ્રસ્થ ફેનપ કહેવાય છે.

બોધામન સ્મૃતિમાં આથી કંઈક વિલક્ષણ વાનપ્રસ્થોના બેઠ કલા છે.

અથ વાનપ્રસ્થૈર્વિવિધમ્ ॥

વૌષા. સ્મૃ. પ્રશ્ન. ૩ અ. ૩ સુ. ૧ ॥

અર્થ:—વાનપ્રસ્થના બે પ્રકારના બેઠ છે.

પચમાનકા અપચમાનકાશ્વેતિ ॥

॥ ૨ ॥

અર્થ:—પચમાનક અને અપચમાનક એ તેમનાં નામ છે.

તત્ર પચમાનકાઃ પશ્ચવિધાઃ ॥

॥ ૩ ॥

અર્થ:—તેમાં પચમાનક વાનપ્રસ્થી પાંચ પ્રકારના છે.

સર્વારણ્યકા વૈતુષિકાઃ કન્દમૂલફલમક્ષાઃ ફલમક્ષાઃ શાકમક્ષાશ્વેતિ ॥૪॥

અર્થ:—સર્વારણ્યક, વૈતુષિક, કન્દમૂલફલમક્ષા, ફલમક્ષા તથા શાકમક્ષા—એ તેમનાં નામ છે.

તત્ર સર્વારણ્યકા નામ દ્વિવિધા દ્વિવિધમારણ્યમાશ્રયન્તે ઇન્દ્રાવસિક્તા રેતોઽ-

વસિક્તાશ્વેતિ ॥

॥ ૫ ॥

અર્થ:—એ પાંચ પ્રકારના વાનપ્રસ્થોઓમાં સર્વારણ્યક નામના જે વાનપ્રસ્થ છે, તે ઇન્દ્રાવસિક્તા તથા રેતોવસિક્તા એમ બે પ્રકારના છે. આ બંને બે પ્રકારથી વાનપ્રસ્થાશ્રમનો આશ્રય કરે છે.

તત્રેન્દ્રાવસિક્તા નામ વહ્નીગુલ્મલતાવૃક્ષાણામાનયિત્વા શ્રપયિત્વા સાયં પ્રાત-

રગ્નિહોત્રં હૃત્વા યત્યતિથિત્રિમ્યશ્ચ દત્ત્વાઽયેતરશેષમક્ષાઃ ॥ ॥ ૬ ॥

અર્થ:—વેલ, તથા ખાવા યોગ્ય તૃણ વિશેષ (ગુલ્મ) જેવાં કે શેરડી આદિ, તથા લતા વૃક્ષાદિનાં પાંદડાં, ફલ, આદિક લાવીને તેને પકાવીને તે વડે સાપંકાલ તથા પ્રાતઃકાલમાં અગ્નિહોત્ર કરીને વનમાં રહેતા યતિ તથા અતિથિ તથા વ્રત કરનારને આપતાં બચેલું ખાનારું નામ ઇન્દ્રાવસિક્તા છે. અને—

રેતોવસિક્તા નામ માંસં વ્યાઘ્રઘટકરૂપેનાદિભિરન્યતમેન વા હતમાનયિત્વા
અપયિત્વા સાયં પ્રાતરગ્નિહોત્રં હૃત્વા ચત્યતિયિધ્યથ દત્ત્વાડ્યેતરશેષમક્ષાઃ ॥૭॥

અર્થ:—આપણે કાશમાં પાંચ તથા વડે અથવા બાગ આદિ કોઈએ પણ મારેલા પણ
અથવા પછી આદિનું માંસ લાવીને તેને પકાવી તથા પ્રાત કાલનો અગ્નિહોત્ર કરીને યતિ,
અતિથિ અને વ્રતવાળાઓને આપી બાકી રહેલું ખાનાર વાનપ્રસ્થને રેતોવસિક્તા કહે છે. અને—

વૈતુપિકાસ્તુપન્નાન્યવર્જે તદ્દુલ્લાનાનયિત્વા અપયિત્વા સાયંપ્રાતરગ્નિહોત્રં હૃત્વા
ચત્યતિયિત્રિધ્યથ દત્ત્વાડ્યેતરશેષમક્ષાઃ ॥ ૮ ॥

અર્થ:—છોડાંવાળા અને છોડી વનના બીજા તદ્દુલેને લાવી તેને રાંધી સાયંકાલ તથા
પ્રાતઃકાલ અગ્નિહોત્ર કરીને યતિ આદિને આપી પછી મગેનું અન્ન જે જમે છે તેને વૈતુપિકા કહે છે.

કન્દમૂલશાકમક્ષણાનામપ્યેવમેવ ॥ ૯ ॥

અર્થ:—કન્દ, મૂલ, ફલ, અને શાકને લક્ષણ કરનાર પણ આ પ્રકારે કન્દ મૂલાદિ લાવી
તેને પકાવી તે પડે અગ્નિહોત્ર કરી અતિથિ આદિને ભોજન કરાવી પોતે ભોજન કરે છે. અને—

પચ્ચૈનાપચમાનકાઃ ॥ ૧૦ ॥

અન્નમજ્જકાઃ પ્રવૃત્તાશિનો મુલ્હેનાડ્ડાયિનસ્તોયાહારા વાયુમક્ષાથેતિ ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—અપચમાન અર્થાત્ રોષાઈ નહીં બનાવનાર પણ પાંચ પ્રકારના હોય છે.
ઉન્નમજ્જક, તથા પ્રવૃત્તાશિન, મુલ્હેનાદાયિન, તથા જઝાહાર તથા વાયુ લક્ષ્ય એ તેમનાં નામ છે.

તત્રોન્નમજ્જકા નામ લોહાઝમ કરણવર્ત્તમ્ ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—તે મધ્યે ઉન્નમજ્જકનામના વાનપ્રસ્થ મૂલાદિને ખોદવા તથા ડાંગર આદિને કૂદવા
આદિ કાર્યને માટે લોહું, પથ્થર, આદિ સાધન રાખના નથી.

હસ્તેનાદાય પ્રવૃત્તાશિનઃ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—અને પ્રવૃત્તાશી લોક હાથે લાવીને ખાય છે. અને—

મુલ્હેનાદાયિનો મુલ્હેનાદદતે ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—મુખથી ખાનાર મુખ વડે લાવીને ખાય છે. અર્થાત્ મુખથી ચાવીને ખાય છે,
ખંડિતા કે રાંધેલા નથી.

તોયાહારાઃ કેવલં તોયાહારાઃ ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—તોયાહાર લોક કેવળ જલનું પાન માત્ર જ કરે છે.

વાયુમક્ષા નિરાહારાથેતિ ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—જેઓ કેવળ પવનાહારી છે તે નિરાહારી છે.

આ પ્રમાણે વાનપ્રસ્થોની દશ પ્રકારની હીક્ષા કહેવામાં આપી છે.

વાનપ્રસ્થાશ્રમીઓએ પણ સુખ દુઃખ આદિ પ્રાપ્ત થતાં હર્ષશોક વગેરેથી રહિત
રહેવું જોઈએ.

યઃ કષ્ટકૈર્વિત્તુદતિ ચન્દનૈર્યથ નિમ્પતિ ।

અક્રુદ્ધોઽપરિતુષ્ટઃ સમસ્તસ્ય ચ તસ્ય ચ

યા, સ્મૃ ૦૪૦ ૩-૬૨ ॥

અર્થ:—કોઈ કાંઠા વડે શરીરને વેધન કરી પીડા આપે છે. અને કોઈ શરીર ઉપર ચન્દનનો લેપ કરી પોતાને સુખ આપે છે. એ બંને ઉપર ક્રોધ તથા સન્તોષનો પરિત્યાગ કરીને બંને ઉપર સમાન શુદ્ધિવાળા રહેવું જોઈએ. અર્થાત્ બંનેમાં ઉપેક્ષા શુદ્ધિવાળા થવું જોઈએ.

આ પ્રમાણે વાનપ્રસ્થાશ્રમના ધર્મોંનું પાલન કરવાથી પાપની નિવૃત્તિ થાય છે, અને બ્રહ્મલોકને પ્રાપ્ત થવાય છે.

જો વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં રહીને સંપૂર્ણ ધર્મોંનું અનુષ્ઠાન ન કરી શકે તો તેને માટે નીચેની રીતિનું વિધાન છે—

વાયુમક્ષઃ પ્રાણુદીર્ઘો ગચ્છેદ્વાડ્ઽવર્ષસંસ્રયાત્ ॥ વા. સ્મૃ. અ. ૩-૫૫ ॥

અર્થ:—અજ જન્મ સર્વનો પરિત્યાગ કરીને કેવળ વાયુ માત્રનું લક્ષણ કરીને ઈશાન દિશા તરફ આવે. શરીર પડી જતાં સુધી વચમાં ખેડા વિના આવવું જોઈએ. તેને મહાપ્રસ્થાન કહે છે, આ પ્રમાણે કરવાથી પણ તેને વાનપ્રસ્થાશ્રમનું પૂર્ણ ફલ મળે છે.

ઇતિ વાનપ્રસ્થાશ્રમધર્મનિરૂપણુ અ. ૧૩. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૪. સર્ગ ૧.

૪. સંન્યાસાશ્રમધર્મનિરૂપણ.

સંન્યાસકાલ (વિચ્છિન્ન) નિરૂપણ.

ઉપરના અધ્યાય ૧૩માં વાનપ્રસ્થાશ્રમના ધર્મોનું નિરૂપણ કરીને આ અધ્યાયમાં સંન્યાસધર્મનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

તેમાં પ્રથમ સર્ગમાં સંન્યાસાશ્રમના કાલનો નિર્ણય કરીએ છીએ.

ઘનેષુ ચ વિદ્વતૈયં તૃતીયં ભાગમાયુષઃ ।

ત્રતુર્થમાયુષો ભાગં ત્યક્ત્વા સદ્વાન્પરિવ્રજેત્ ॥ મ. સ્મ. જ. ૬-૩૩ ॥

અર્થ:—પોતાની આયુનો ત્રીજો ભાગ વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં વિતાવીને આયુના ચોથા ભાગમાં સર્વ પ્રકારના સંગોનો પરિત્યાગ કરીને ચોથા સંન્યાસાશ્રમમાં જાય. એ પ્રમાણે—

આશ્રમાદાશ્રમં ગત્વા હૃતહોમો જિતેન્દ્રિયઃ ।

ભિક્ષાશ્લિપરિશ્રાન્તઃ પ્રવ્રજન્મેત્ય વર્ષતે ॥ ૩૪ ॥

અર્થ:—એક આશ્રમમાંથી બીજા આશ્રમમાં જઈને અર્થાત્ છલ્લઅર્થમાંથી શૂદ્રસ્થાશ્રમમાં, તથા શૂદ્રસ્થાશ્રમમાંથી વાનપ્રસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કરીને પોતાની ચક્તિ અનુસાર આશ્રમધર્મને અનુસાર બ્રહ્મચર્ય સુધી હોમ, બલિ, ભિક્ષાદાન, આદિનું અનુક્રમ કરી ચાકેલો જિતેન્દ્રિય મનુષ્ય સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કરીને મૃત્યુ પછી મોક્ષની પ્રાપ્તિ રૂપે વૃદ્ધિને પ્રાપ્ત થાય છે. અને—

ઋણાનિ ત્રોણ્યપાકૃત્ય મનો મોક્ષે નિવેશયેત્ ।

અપાઠ્ય મોક્ષં તુ સેવમાનો વ્રજત્યયઃ ॥ ૩૫ ॥

અર્થ:—ઋણિક્રય, પિતૃઋણ અને દેવઋણ એ ત્રણ ઋણો ચૂકારી વિરક્તિ પ્રાપ્ત થતા સંન્યાસી યતું જોઈએ, કેમકે જો તેમ ન કરવામાં આવે તો મનુષ્ય અધીગતિને પ્રાપ્ત થાય છે. હવે નીચેના શ્લોકમાં ઋણોને દૂર કરવાના ઉપાય બતાવે છે.

અગ્રીત્ય વિવિવદ્દેદાન્ પુત્રાંચોત્પાદ્ય ધર્મતઃ ।

શૃણુ ચ શક્તિતો યજ્ઞર્મનો મોક્ષે નિવેશયેત્ ॥ ૩૬ ॥

અર્થ:—વધિપૂર્વક વેદ બાંધીને, તથા ધર્મપૂર્વક પુત્રો ઉત્પન્ન કરીને, તથા ચક્તિ અનુસાર યજ્ઞોનું અનુક્રમ કરીને મનને મોક્ષ પ્રાપ્ત કરાવવાને યોગ્ય સંન્યાસ આશ્રમમાં જોડી દેવું જોઈએ. વેદોનું અધ્યયન કરવાથી ઋણિક્રયથી મુક્ત થાય છે. પુત્ર ઉત્પન્ન કરવાથી પિતૃજોના ઋણમાંથી મુક્ત થાય છે. અને યજ્ઞ કરવાથી દેવતાઓના ઋણથી મુક્ત થઈ જાય છે. પરન્તુ—

અનગ્રીત્ય દ્વિજોવેદાનનુત્પાદ્ય તથા મૃતાન્ ।

અનિદ્વા ચૈવ યજ્ઞેઽથ મોક્ષમિચ્છન્ન વ્રજત્યયઃ ॥ ૩૭ ॥

અર્થ:—જો દ્વિજની વેદ બાંધ્યા વિના, તથા પુત્ર ઉત્પન્ન કર્યા વિના તથા યજ્ઞચક્તિ

યજ્ઞો કર્થો વિના સંન્યાસી થાય છે, તે યજ્ઞોગનિને પ્રાપ્ત થાય છે અર્થાત્ નરકમાં પડે છે. ચાતુરવ્રત સ્મૃતિમાં પણ વેદાધ્યયનાદિ ધર્મોનું અનુક્રાન કરેલા મનુષ્યને જ સંન્યાસની આજ્ઞા આપે છે.

અધીતવેદો જપક્રુન્ પુત્રવાનન્નરોઽગ્નિમાન્ ।

શક્ત્યા ચ યજ્ઞક્રુન્મોક્ષે મનઃ કુર્વાત્ નાન્યથા ॥ યાજ્ઞભ્રમૃંઅં ૩ શ્લોક. ૮૬ ॥

અર્થ:—જો વેદોને ભણ્યો છે, જપ કર્યો છે, પુત્રને ઉત્પન્ન કર્યો છે, અન્નદાન કર્યું છે, અગ્નિહોત્ર કર્યો છે અને પોતાની શક્તિ અનુસાર જોયું યજ્ઞ કર્યો છે, તેજ સંન્યાસી થવાની ઇચ્છા કરે, અન્ય નહીં.

આ પ્રમાણે આશ્રમોના ક્રમથી સંન્યાસ ધારણ કરવો તેનું નામ ક્રમસંન્યાસ છે.

આ ક્રમસંન્યાસ તેમ ક્રમરહિત સંન્યાસને જનાશ્રમીનાં પણ કલા છે:—

બ્રહ્મચર્યં સમાપ્ય યુદ્ધી યજેત્ । યુદ્ધી શૂન્ના વની યજેત્ । વની શૂન્ના યજ્ઞજેત્ ।

યદિ ચેતરથા બ્રહ્મચર્યાદેવ યજ્ઞજેદ્યુદ્ધાદ્વા વનાદ્વા । જાવા. ૩. કળિહ. ૪ ॥

અર્થ:—બ્રહ્મચર્યાશ્રમને સમાપ્ત કરીને યુદ્ધસ્થાશ્રમી થવું, યુદ્ધસ્થાશ્રમી થઇને પછી વાનપ્રસ્થાશ્રમી થવું, અને વાનપ્રસ્થાશ્રમી થઇને સંન્યામી થવું જોઇએ. અથવા બ્રહ્મચર્યાશ્રમથી જ સંન્યાસી થાય, અથવા યુદ્ધસ્થાશ્રમમાંથી અથવા વાનપ્રસ્થાશ્રમમાંથી સંન્યાસી થઈ જાય.

આ યુતિ આશ્રમોના ક્રમથી, અથવા ક્રમ વિના ઇચ્છાનુસાર, સંન્યાસ લેવાને કહે છે. તેનો નિર્ણય કરવાને માટે બધા પુનરવસ્થાપકો વા વ્રતો વા સ્નાતકો વોત્સલાગ્નિરત્નમિકો વા-મન વિનાનો હોય અથવા વ્રતી હોય, સ્નાતક હોય કે સ્નાતક ન હોય, અગ્નિનો ત્યાગ કર્યો હોય કે અગ્નિ વિનાનો હોય, તોપણ “યદ્દહરેવ વિરજેત્તદ્દરેવ યજ્ઞજેત્ । જા ૩ કળિહ ૪ ॥” જે દિવસે વિરક્તિ થાય, તેજ દિવસે સંન્યાસી થઈ જવું જોઇએ.

આ પ્રમાણે સંન્યાસનો કાચ વિરક્ત થવાની સાથે જ નિશ્ચય થાય છે, કાંઈ બ્રહ્મચર્ય અથવા યુદ્ધસ્થાદિ આશ્રમોની અપેક્ષા રાખતો નથી. આ પ્રમાણે હોવાથી જો વિરક્તિ ન હોય તો બ્રહ્મચર્યાદિ આશ્રમોના ક્રમથી જ સંન્યાસ ધારણ કરવો જોઇએ. અર્થાત્ બ્રહ્મચર્યાશ્રમમાં શુરુશ્રુશુભા દ્વારા વેદનું અધ્યયન કરીને ૨૫ વર્ષની ઉંમર પછી પાણિગ્રહણવિધિથી વિવાહ કરીને અગ્નિહોત્ર તથા પશ્ચાત્ત્યાગદિનું અનુક્રાન કરીને યુદ્ધસ્થાશ્રમમાં રહેવું જોઇએ. પુત્ર ઉત્પન્ન થતાં તે પુત્ર માતાની રક્ષા કરવામાં સમર્થ થતા કુંડી ઘરમાં રહી અને પુત્રીનો વિવાહ કરીને પોતાના શરીરની વૃદ્ધાવસ્થા જોડતે અથવા પુત્રનો પણ પુત્ર ઉત્પન્ન થયેલો જોઇને વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં જવું જોઇએ. તે આશ્રમમાં તપ કરીને સંપૂર્ણ પાપોને નષ્ટ કરીને પછી સંન્યાસી થવું જોઇએ. અને જો વિરક્તિ હોય તો કાંઈ પણ આશ્રમનો વિચાર કર્યો વિના સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કરી શકે છે. તથાપિ જોયું યુદ્ધસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કર્યો હોય પરંતુ પુત્ર થયો નથી, અથવા પુત્ર બાલક હોય, માતાનું પોષણ કરવામાં સમર્થ થયો નથી અને પત્નીની અવસ્થા પણ નાની હોય, તેવી અવસ્થામાં જો સંન્યાસી થાય તો તે અવસ્થા પાપનો ભાગી થાય છે. અને રાજદણ્ડનો પણ ભાગી છે. આ વાન વાનપ્રસ્થધર્મમાં બનાવી છે. આ પ્રમાણે ત્રીજો વિરક્તિ પ્રાપ્ત થતાં બ્રહ્મચર્યાશ્રમમાંથી જ સંન્યાસ લઈ શકે છે. અને વિવાહ કર્યા પછી વિરક્તિ પ્રાપ્ત થવા છતાં પણ પુત્ર ઉત્પન્ન થાય તથા વિના સંન્યાસ

લઘુ શક્તો નથી. પુત્ર ઉત્પન્ન થયા પછી તીવ્ર વિરક્તિ થાય તો કોઈ પણ સમયે સંન્યાસ લઘુ શકે છે. પરન્તુ વિરક્તિ વિના સંન્યાસી થઈ શક્તો નથી. છતાં થાય તો અર્ધોગતિ થાય છે એવો નિર્ણય છે.

સમ્પત્યા ઝઘ્ઘૈ સંન્યાસમુપદિશ્યતે ॥ વૌ. સ્મૃ. પ્ર. ૨ અ. ૨ સૂ. ૫ ॥

અર્થ:—વિવાહ કરેલા મનુષ્યને પુત્ર ન થયો હોય તો ૭૦ વર્ષની આયુ પછી સંન્યાસ લેવાને ચાલ્યે આતા આપે છે. તે પહેલાં વિવાહિત મનુષ્ય સંન્યાસ લઈ શક્તો નથી.

આ ઉપરાંત ખીજાં ધર્મશાસ્ત્રાદિમાં પણ વિરક્તિ વિના સંન્યાસ લેવાનો નિષેધ કર્યો છે:—

બ્રહ્મચારી ગૃહસ્થો વા વાનપસ્યો મુનિસ્તથા ।

વિરક્તઃ સર્વકાર્યેષુ પારિત્રાજ્યં સમાચરેન્ ॥ ૭૦ ॥ વિ. ૧ મૃ. અ. ૪ શ્લોક ૧ ॥

અર્થ:—બ્રહ્મચારી હોય કે વાનપ્રસ્થ હોય અથવા મૌનવ્રતપારી વાનપ્રસ્થાશ્રમી તપસ્વી હોય—સર્વ કામનાથી જ્યારે વિરક્ત થાય ત્યારે સંન્યાસી થવું જોઈએ. વળી—

સત્ત્વોત્કટાઃ સુરાઃ સર્વે વિપયૈશ્ચ વશીકૃતાઃ ।

પ્રમાદિનિ શુદ્ધસત્ત્વે મનુષ્યે ચાત્ર કા કયા ॥ ૬૯૦ ॥ સ્મૃ. અ. ૭-૨૭ ॥

અર્થ:—અધિક સત્ત્વગુણવાળા સમયે દેવના લોકને પણ સર્વ વિષયોએ અધીન કરી દીધા છે. તો પછી પ્રમાદી અને ગુસ્સાળુ વ્યક્તિઓ મનુષ્યોને વિષયોએ વશ કર્યાં હોય એમાં તો કહેવું જ શું? અર્થાત્ સર્વ મનુષ્ય વિષયોને અધીન છે.

તસ્માત્પક્તકપાયેણ કર્તવ્યં દ્વન્દ્વધારણમ્ ।

ઇતરસ્તુ ન શક્નોતિ વિપયૈરભિભૂયતે ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—તેટલા માટે અન્તઃકરણના રાગાદિ હોયને પરિત્યાગ કરેલા મનુષ્યે જ દ્વન્દ્વ ધારણ કરવો જોઈએ. ખીજા લોક દ્વન્દ્વધારણથી સ્વચ્છ કરેલા મનુષ્યાસને ધારણ કરી શક્તા નથી. કેમકે અવશ્ય વિષયોને વશીભૂત થઈને પતિત થશે (પાશે).

અને વૈરાગ્ય વિના વાંસનો દ્વન્દ્વ ધારણ કરવા માત્રથી ત્રિદ્વન્દ્વ થઈ શક્તા નથી.—

વૈળવેન ત્રિદ્વન્દ્વેન ન ત્રિદ્વન્દ્વો ત્રિકથ્યતે ।

અધ્યાત્મદ્વન્દ્વયુક્તો યઃ સ ત્રિદ્વન્દ્વોતિ કથ્યતે ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—વાંસની ત્રણ લાકડી રાખવા (માત્ર)થી ત્રિદ્વન્દ્વ કહેવાતો નથી. જે શરીરના દ્વન્દ્વથી યુક્ત છે તે ત્રિદ્વન્દ્વ કહેવાય છે.

વાગ્દ્વન્દ્વોઽથ મનોદ્વન્દ્વઃ કર્મદ્વન્દ્વશ્ચ તે ત્રયઃ ।

યસ્યૈતે તુ ત્રયો દ્વન્દ્વઃ સ ત્રિદ્વન્દ્વોતિ કથ્યતે ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—વાણીનો દ્વન્દ્વ તથા મનનો દ્વન્દ્વ તથા કર્મનો દ્વન્દ્વ—એ ત્રણ દ્વન્દ્વ જેને છે તે ત્રિદ્વન્દ્વ કહેવાય છે.

વાગ્દ્વન્દ્વોઽથ મનોદ્વન્દ્વઃ કાયદ્વન્દ્વસ્તયૈવ ચ ।

યસ્યૈતે નિહિતા ચુદ્ધૌ ત્રિદ્વન્દ્વોતિ સ ઉચ્યતે ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૧૨-૧૦ ॥

અર્થ:—વાણીનો દ્વન્દ્વ તથા મનનો દ્વન્દ્વ તથા શરીરનો દ્વન્દ્વ—એ ત્રણ દ્વન્દ્વ જેની છુદ્ધિમાં છે તે ત્રિદ્વન્દ્વ કહેવાય છે. આદી દમન કરતું તેને જ દ્વન્દ્વ કહ્યો છે. માટે વાણી તથા મન

તથા શરીરને દરેક સાધન દ્વારા દમન કરવાં તે જ પ્રધાન દષ્ટ છે, અને વાંસતો દષ્ટ ધારણ કરવો તે ગૌણ છે. વળી—

યદા મનસિ સંજાતં વૈતૃષ્ણ્યં સર્વવસ્તુષુ ।

તદા સંન્યાસમિચ્છેત પતિતઃ સ્યાદ્વિપર્યયે ॥ ના.પ. ઉપ. ઉપદેશ.૩૪૭.૧૨ ॥

અર્થ:—સંસારના સર્વ પદાર્થોમાંથી ન્યારે તૃષ્ણા નિવૃત્ત થઈ જાય તે સમયે સંન્યાસ ધારણ કરવાની ઇચ્છા કરે. તેથી વિપરીત અર્થાત્ વૈરાગ્ય વિના સંન્યાસી થવાથી પતિત થાય છે. માટે—

વિરક્તઃ મવ્રજેદીમાન્ સારક્તસ્તુ ગૃહે વસેત્ ।

સરાગો નરકં યાતિ મવ્રજન્ઠિ દ્વિજાધમઃ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—શુદ્ધિશાળી વિરક્ત પુરુષ સંન્યાસનો સ્વીકાર કરે, અને રાગી મનુષ્ય ધરમાં રહે. રાગી મનુષ્ય જો સંન્યાસી થાય તો તે દ્વિજાતિમાં અધમ મનુષ્ય નરકને પ્રાપ્ત થાય છે.

યસ્યૈતાનિ સુગુપ્તાનિ જિહ્વોપસ્યોદરં કરઃ ।

સંન્યસેદકૃતોદ્ગ્રાહો વ્રાહ્મણો વ્રહ્મચર્યવાન્ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—જેની જિહ્વા, ઉપરચ, ઉદર અને હાથ ગુપ્ત છે અર્થાત્ વિષયો સમીપ હોવા છતાં અંશરૂપતાને પ્રાપ્ત થતાં નથી, વશમાં રહે છે, તે વિવાહ નહીં કરેલો બ્રહ્મચર્યવાળો અગ્રહ સંન્યાસને ધારણ કરે. વળી—

સંસારમેવ નિઃસારં દૃષ્ટ્વા સારદિદક્ષયા ।

મવ્રજન્ત્યકૃતોદ્ગ્રાહાઃ પરં વૈરાગ્યમાશ્રિનાઃ ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—સંસારને સારરહિત જાણીને, અને સાર વરતુને જોવાની ઇચ્છાથી પરમ વૈરાગ્યને પ્રાપ્ત થયેલા મનુષ્ય વિવાહ નહીં કરેલા બ્રહ્મચારી લોક સંન્યાસ ધારણ કરે છે. વળી—

પરમાત્મનિ યો રક્તો વિરક્તોઽપરમાત્મનિ ।

સર્વેષ્ણાવિનિર્મુક્તઃ સ ભૈક્ષં મોક્ષતુમર્હતિ ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—પરમાત્માની પ્રાપ્તિમાં પ્રીતિવાળો હોય, અને અપરમાત્મામાં પ્રીતિ રહિત હોય અર્થાત્ ‘અપરમાત્મા’ શબ્દથી સૂચન કરેલા કાર્યબ્રહ્મ, તેના લોક જો બ્રહ્મલોક તે બ્રહ્મલોકના ભોગમાં પ્રીતિ રહિત હોય, તથા લોકૈષ્ય, પુત્રૈષ્ય અને વિતેષ્ય છત્યાદિ એવંચાથી રહિત જો અધિકારી છે તે લિસાન ખાવાને યોગ્ય છે અર્થાત્ લિસાણીઓના આશ્રમ રૂપ સંન્યાસને યોગ્ય હોય છે.

પૂજિતો વન્દિતથૈવ સુપ્રસન્નો યયા ભવેન્ ।

તથા ચેત્તાઢ્યમાનસ્તુ તદા ભવતિ ભૈક્ષશુક્ ॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે પૂજા અને નમસ્કાર કરવાથી પ્રસન્ન થાય છે, તેવી રીતે તાડન કરવાથી પણ પ્રસન્ન થાય ત્યારે લિસાન ખાવાને યોગ્ય (સંન્યાસી) થઈ શકે છે. વળી—

યસ્મિન્શન્તિઃ શમઃ શૌચં સત્યં સન્તોષ આર્જવમ્ ।

અકિંચનમદમ્બશ્ચ સ કૈવલ્યાશ્રમે ભવેત્ ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—જેનામાં શાન્ત, શમ, શૈય, સત્ય, સન્તોષ, સરલતા છે અને કાઈ પ્રકારનો સંગ્રહ કરતો નથી તે મોક્ષના સાધનરૂપ સંન્યાસાશ્રમમાં રહે. વળી—

यदा न कुर्वते भावं सर्वभूतेषु पापकम् ।

। कर्मणां मनसा वाचा तदा भवति भैक्षमुक् ॥ २५ ॥

અર્થ:—જ્યારે કાઈ પણ પ્રાણીને કર્મ, મન કે વાણી વડે પાપ કરવાનો અર્થાત કાઈનું અનિષ્ટ કરવાનો વિચાર થાય નહીં ત્યારે સંન્યાસી થવાને યોગ્ય થાય છે.

अतीतान्न स्मरेद्भोगान्न तथाऽनागतानपि ।

प्राज्ञाश्च नाभिनन्देद्यः स कैवल्याश्रમે वसेत् ॥ २५ ॥

અર્થ:—જ્યારે પહેલાં ભોગવેલા ભોગોનું સ્મરણ કરે નહીં તેમજ હવે પછીના ભોગોનો પણ વિચાર કરતો નથી, અને વળી પ્રાપ્ત થયેલી વસ્તુથી પણ આનંદિત થતો નથી, તેવો મનુષ્ય સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કરે.

આ પ્રકારનાં અનેક શાસ્ત્રોનાં વચન તથા ઉપનિષદોનાં વચન પણ વૈરાગ્ય વિના સંન્યાસ ધારણ કરવાનો નિષેધ બતાવે છે. અને સંન્યાસી થવાને માટે ત્રિવ વૈરાગ્યની આવશ્યકતા બતાવે છે. પરંતુ આશ્રમક્રમથી સંન્યાસને પ્રતિપાદન કરવાનું એ જ તાત્પર્ય છે કે ક્રમે ક્રમે અનેક ધર્મોનું અનુક્રમ કરવાથી તે મનુષ્ય જિતેન્દ્રિય થઈ શકે છે. પછી સંન્યાસી થવામાં દંદાનિ નથી. જિતેન્દ્રિય થયા વિના સંન્યાસી થાય તો અવશ્ય પતિત થઈ જાય.

વળી કાઈ એવો પણ મન જોવામાં આવે છે કે કલિયુગમાં સંન્યાસ લેવાનો અધિકાર નથી.

अश्वमेधं गवालंभं सन्यासं पलपैतृकम् ।

देवराच्च सुतोत्पत्तिः कलौ पञ्च विवर्जयेत् ॥

જ.વૈ.પુ.કુ.જ.સ્. ૩૭ સ. ૧૧૫-૧૧૬ ॥

અર્થ:—અશ્વમેધ યજ્ઞ, ગોમેધ યજ્ઞ, સંન્યાસપ્રદણ, માંસ વડે પિતૃઓનું શ્રાદ્ધ કરવું તથા દિવર દ્વારા સન્તાન ઉત્પન્ન કરવું—તે પાંચ વાન કલિયુગમાં વર્જન કરવા યોગ્ય છે.

આ પ્રમાણે કલિયુગમાં સંન્યાસનો નિષેધ કર્યો છે. તેનો નિર્ણય નીચે પ્રમાણે છે. કલ્યાણને માટે જો સાધન શાસ્ત્રમાં નિરૂપણ કર્યાં છે તે સર્વ કાલમાં પણ કરી શકે છે. તેનો કાઈ પણ પ્રકારે નિગેધ કરી શકતો નથી. પરંતુ તેમાં કરનારના સામર્થ્ય માત્રનો વિચાર કરવાનો છે. સામર્થ્ય નહીં હોય તો કાઈ કાલમાં પણ કરવો યોગ્ય નથી. સામર્થ્ય હોય તો સર્વ કાલમાં પણ કરી શકે છે. સંન્યાસધર્મ કલિન છે. ત્યાગ સામાન્ય મનુષ્યોને માટે નથી. કલિયુગમાં મનુષ્ય સામર્થ્ય રહિત હોવાથી અસમર્થને માટે સંન્યાસના નિષેધ રૂપ જ પૂર્વેનો સ્લોક છે. ઉપર દહેલા સ્લોકમાં કાઈ ઠેકાણે ‘અગ્નિહોત્ર’ એવો પણ પાડે છે. તે પણમાં અગ્નિહોત્ર તથા અશ્વમેધાદિ યજ્ઞ એવો અર્થ કરવો જોઈએ.

यावद्वर्णविभागोऽस्ति यावद्धेदः प्रवर्तते ।

તાવદ્વર્ણવિભાગોઽસ્તિ ચાવદ્ધેદઃ પ્રવર્તતે ॥ યતિ૦ ઘ૦ સં૦ ૫૦ ૩ ॥

અર્થ:—જ્યાંસુધી પ્રાણજ, ક્ષત્રિયાદિ જાતિનો વિભાગ હોય અર્થાત સર્વ વર્ણ એક રૂપ થઈ ન ગઈ હોય, અને જ્યાંસુધી વેદની પ્રવૃત્તિ હોય, ત્યાંસુધી સંન્યાસ અને અગ્નિહોત્ર કરવો જ યોગ્ય છે. માટે એ નિશ્ચય કરવો યોગ્ય છે કે જ્યાંસુધી વેદની સ્થિતિ છે ત્યાંસુધી વેદિક

કેમનો કાલ છે. તેથી જ્યાંસુધી વેદ છે ત્યાંસુધી સંન્યાસાદિક ધર્મોનું આચરણ કરવામાં કોઇ વિચાર કરવાનો જ નથી. પોતાની શક્તિ અનુસાર કરતાં જ રહેતું બેઠાં. એટલે એ વાતનો નિશ્ચય થાય છે કે જ્યાંસુધી વેદ છે ત્યાંસુધી વિરક્ત મનુષ્ય અવશ્ય સંન્યાસ લઇ શકે છે. સંન્યાસ ધારણ કરવામાં કોઇ કાલમાં પણ બાધ નથી. તથાપિ વેદાદિક નહીં રહેતાં ધર્મની ઉચ્છેદન અવસ્થામાં સંન્યાસ લેનારને પોતાના ધર્મનું પાલન કરવામાં કડિનતા પડે. તેથી તેનો પણ નિષેધ છે, બીજા કોઇ કારણથી નહીં.

આ પ્રમાણે પૂર્વે કહેલાં નાના પ્રકારનાં પ્રમાણોથી, વૈરાગ્ય હોય તો બ્રહ્મચર્યાશ્રમથી જ, અને વિવાહ થયો હોય તો પુત્રલાયક થયા પછી, અને પુત્રહીન મનુષ્યને વૈરાગ્ય હોય તો ૭૦ વર્ષની ઉંમરે પણ સંન્યાસકાલ બતાવ્યો છે. અને આશ્રમક્રમે અનુસાર સંન્યાસ લેનારને માટે વૈરાગ્ય નહીં હોવા છતાં પણ ૭૫ વર્ષની ઉંમર થયા પછી સંન્યાસ લેવાની મના નથી. આ નિયમનું ઉલ્લંઘન કરીને કોઇ સંન્યાસી થતો હોય, અથવા કોઇ શાસ્ત્રને નહીં જાણનાર અવિરક્ત મનુષ્ય તથા બાળક આદિને કોઇ સંન્યાસ આપતું હોય—એ બંને શાસ્ત્રાનુસાર પાપના ભાગી છે એવો પણ નિશ્ચય થાય છે.

ઇતિ સંન્યાસકાલ (વિરક્ત) નિરૂપણ અ. ૧૪. સ. ૧. સમાપ્ત. —

અધ્યાય ૧૪. સર્ગ. ૨.

વિરક્તિસ્વરૂપનિરૂપણ.

પૂર્વ સર્ગમાં સંન્યાસ ધારણ કરવામાં વિરક્તિ પ્રાપ્ત કરવાની આવશ્યકતા બતાવી છે. આ સર્ગમાં વિરક્તિના સ્વરૂપનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

૧. સર્વ વસ્તુનો પરિત્યાગ કરવાની જે ઇચ્છા છે તેજ વૈરાગ્યનું સ્વરૂપ છે.

બ્રહ્માદિસ્થાવરાન્તેષુ વૈરાગ્યં વિષયેષ્વનુ ।

‘યથૈવ કાકવિષ્ટાયાં વૈરાગ્યં તદ્દિ નિર્મલમ્ ॥ અપ૦ મૂર્તિ૦ શ્લો. ૪ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે સર્વ મનુષ્ય કાગડાની વિષ્ટા ઉપર ધૂણા કરે છે, તેવી રીતે બ્રહ્મભોક્ષી લઇને પૃથ્વી ભોક્ષ સુધીના સર્વ ભોગ્ય પદાર્થો ઉપર જ્યારે ધૂણા ઉત્પન્ન થાય ત્યારે તે વૈરાગ્ય નિર્મળ (શુદ્ધ) અર્થાત્ રાગાદિ રૂપ મગ્ન રહિત વૈરાગ્ય કહેવાય છે. અથવા બ્રહ્માથી લઇને વૃક્ષ સુધીના કોઇ પદાર્થોમાં જ્યારથી ઇચ્છા થાય નહીં ત્યારથી શુદ્ધ વૈરાગ્ય કહેવાય છે. વળી વિરક્તિના મન્દ તીવ્રાદિ બેદ છે. તે નીચે પ્રમાણે છે:—

પુત્રદારધનાદીનાં નાશો તાત્કાલિકી મતિઃ ।

ધિક્ સંસારમિતિ દૃક્ સ્વાદ્વિરક્તેર્મન્દતા હિ સા ॥ જી. પિ. પ્ર. ૧, શ્લો. ૬ ॥

અર્થ:—પુત્ર, સ્ત્રી, ધનાદિનો નાશ થવાથી મનુષ્યને સંસારના પદાર્થોમાં તત્કાલ તુચ્છ-ત્વબુદ્ધિ થાય છે, જેથી તે સર્વ પદાર્થોને ધિક્કારવા લાગે. આવી વિરક્તિને મન્દ વૈરાગ્ય કહે છે. અને—

અસ્મિન્નન્મનિ મા ભૂવન્પુત્રદારાદયો મમ ।

ઇતિ ચા સુસ્થિરા બુદ્ધિઃ સા વૈરાગ્યસ્ય તીવ્રતા ॥

„

॥ ૭ ॥

અર્થ:—આ જન્મમાં અને પુત્ર, સ્ત્રી, આદિ કદાપિ ન હો એ પ્રકારની જે દૃઢ શુદ્ધિ છે તે વૈરાગ્યની તીવ્રતા છે. અને—

પુનરાવૃત્તિસંહિતો લોકો મે માઽસ્તુ કથન ।

इति तीव्रतरत्वं स्यान्मन्दन्यासो न कोऽपि हि ॥ ८ ॥

અર્થ:—જે સ્થાનમાં જવાથી ફરી સસારમાં જન્મ લેવો પડતો હોય એવા બહુલોકની પ્રાપ્તિ પણ અને કદાપિ ન હો એ પ્રકારની જે શુદ્ધિ છે તે વૈરાગ્યનું તીવ્રત્વ છે અર્થાત્ તે તીવ્રતર વૈરાગ્ય છે. તેમાં પ્રથમ કહેલા મન્દ વૈરાગ્યમાં કોઇપણ પ્રકારનો ન્યાસ અર્થાત્ સંન્યાસ અર્થ શકતો નથી. અર્થાત્ કુટીચર આદિ કોઇપણ સંન્યાસ મન્દ વૈરાગ્યમાં હોઇ શકતો નથી.

સંન્યાસસેદ.

સંન્યાસીના કુટીચર, બહુદક, હંસ અને પરમહંસ એવા ચાર ભેદ કલા છે.

चतुर्भेदः परिवाद् स्यात् कुटीचरवहूदको ।

हंसः परमहंसश्च वक्ष्यन्ते ते पृथक् पृथक् ॥ ८. पा स्मृ. अ. ૧.૧-૬૯ ॥

અર્થ:—સંન્યાસીના ચાર ભેદ છે-૧. કુટીચર, ૨, બહુદક, ૩. હંસ અને ૪ પરમહંસ. તેમનાં લક્ષણ પણ જુદાં જુદાં છે, તે કહીએ છીએ.

पुत्रस्य भ्रातृपुत्रस्य पौत्रदौहित्रयोरपि ।

तदपान्ते कुटीस्थो यस्तद्वૈષ્ણવૃત્તિશુદ્ધિजः ॥ १ ॥ ૭૦ ॥

प्रतिचर्याकृतस्तेऽपि यो वस्त्रपूतधारिणः ।

कन्यात्रिदण्डधृग् शान्त आत्मज्ञः स कुटीचरः ॥ १ ॥ ૭૧ ॥

અર્થ:—પુત્ર અથવા ભાઈનો પુત્ર, અથવા પૌત્ર કે પુત્રીનો પુત્ર તેમની સમીપમાં કુટી આંખીને રહેનાર અને તે પુત્રાદિના ધરની જ લિક્ષા આનાર (૭૦), તથા તે પુત્રાદિ જ જેની સેવા કરે છે, તથા વસ્ત્રથી ગણેશ જળને પીએ છે, અને કન્યા (ગોદડી) તથા ત્રિદણને ધારણ કરનાર શાન્ત જે આત્મગાની દિવ છે તેને કુટીચર (કુટીચક) સંન્યાસી કહે છે. (૭૧).

ज्ञेयो बहूदको नाम यश्च पवित्रपादुकः ।

शिखायज्ञोपवीतादिधातुकापायवस्त्रयुक् ॥ १ ॥ ૭૨ ॥

साधुवૃત્તિર્દ્વિજૈકસ્થ મિશ્રાશુભાત્પાચિન્તકઃ ।

बहूदकस्त्वयं ज्ञेयः परिवाद् च त्रिदण्डधृक् ॥ ૧ ॥ ૭૩ ॥

અર્થ:—પવિત્ર પાદુકા, શિખા તથા યજ્ઞોપવીત, તથા કાપાય રૂપ ધાતુથી રંગેશા વસ્ત્રને ધારણ કરનાર (૭૨), તથા સાધુ વૃત્તિ વાળા તથા દ્વિગ્નતિનાં ધરમાં લિક્ષા કરનાર, તથા આત્મ વિચાર કરનાર ત્રિદણધારી જે સંન્યાસી છે તે બહુદક નામવાળો છે. (૭૩)

एकदण्डधरा हंसा शिखोपवीतधारिणः ।

चार्याचारकरा शान्ता भूतानामभयप्रदाः ॥ ૧ ॥ ૭૪ ॥

वसन्त्येकक्षपा ग्रामे नगरे पञ्च शर्वरीः ।

कर्शयन्तो यवैर्देहमात्मध्याने सदा रताः ॥ ૧ ॥ ૭૫ ॥

અર્થ:—એક દૃષ્ટ, શિખા તથા યજ્ઞોપવીતને ધારણ કરનાર, તથા સ્નાન શૌચાદિ કરનાર, શાન્ત તથા સર્વ પ્રાણીને અલપદાન દેનાર (૭૪), તથા આમમાં એક રાત્રિ અને નગરમાં પાંચ રાત્રિ રહેનાર, મતો પૈકે શરીરને કૃશ કરનાર તથા આત્મધ્યાનમાં તત્પર રહેનાર સંન્યાસીને હુંસ કહે છે. અને—

एकदण्डधरा मुण्डाः कन्याकौपीनवाससः ।

अव्यक्तलिङ्गिनोऽव्यक्ताः सर्वदैव च मौनिनः ॥ ७६ ॥

शिखादिरहिताः शान्ता उन्मत्तवेपधारिणः ।

भयशून्यामरौकस्तु वासिनो ब्रह्मचिन्तकाः ॥ ७७ ॥

एते परमहंसा वै नैष्ठિકા, ब्रह्मभिक्षवः ।

उक्तांस्तद्व્રતभेदैरारान्ननः मार्यनाकराः ॥ ७८ ॥

અર્થ:—એક દૃષ્ટ તથા કન્યા, કૌપીન તથા કટિવસ્ત્રને ધારણ કરનાર, તથા જેણે મુણ્ડ કરાવેલું હોય છે, અથવા જે અવ્યક્ત ચિહ્નવાળા છે અર્થાત્ જેની પાસે કોઈ દૃષ્ટાદિ ચિહ્ન નથી એવા, તથા જે અવ્યક્ત છે અર્થાત્ તે વિદ્વાન છે કે મૂઠ છે તે કોઈ બાણી થકે નહીં એવા શુભ રીતે રહેનાર અને હ્રમેશાં મૌન રાખનાર અર્થાત્ બર્ધ બાણણ નહીં કરનાર (૭૭), અને શિખાદિથી રહિત તથા શાન્ત તથા ઉન્મત્તના જેવા વેપવાળા તથા તૂટેલા કૂટેલા દેવાલય આદિમાં રહેનાર તથા અભચિન્તન કરનાર (૭૮), એવા નૈષ્ઠિક બ્રહ્મભિક્ષુ (પરમાત્માની પ્રાપ્તિને ચોગ્ય બિહુ) પરમહુંસ નામથી કહેવાય છે. આ પ્રમાણે સંન્યાસીના ભેદોને બાણનાર પુરુષોએ આત્મચિન્તન કરનારના ચાર ભેદ કલા છે. (૭૮). વળી—

જિજ્ઞાસુર્જ્ઞાનર્થાશ્ચેતિ પરહંસો દ્વિધા મતઃ ।

પ્રાહુર્જ્ઞાનાય જિજ્ઞાસોન્યાસં વાજસનેયિનઃ ॥ જી૦ મુ૦ વિ ૦ શ્લો ૦ ૧૨ ॥

અર્થ:—જિજ્ઞાસુ તથા જ્ઞાનવાન એવા પરમહંસના બે ભેદ હોય છે. વાજસનેયિ શાખાવાળાઓએ જિજ્ઞાસુને માટે જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાને સંન્યાસનું કથન કર્યું છે.

एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति ॥ बृ.उप.अ. ૪.૫.૫. ૨૨ ॥

અર્થ:—આ કષ્ટિકાનો અર્થ બાણવાને માટે પ્રથમ “લોક” શબ્દના અર્થ સંબંધી વિવેચન કરીએ છીએ:—

આત્મલોક અને અનાત્મલોક એમ લોક બે પ્રકારના છે. તેમાં અનાત્મલોકના મનુષ્યલોક, પિતૃલોક અને દેવલોક એવા ત્રણ પ્રકારના ભેદ છે:—

अथ त्रयो वाक् लोका मनुष्यलोकः पितृलोको देवलोक इति ।

વૃ૦ ઉપ૦ અ. ૧ બ્રા. ૫ કષ્ટિક. ૧૬ ॥

અર્થ:—મનુષ્યલોક, પિતૃલોક અને દેવલોક એ ત્રણ જ લોક છે. અહીં પિતૃલોક શબ્દથી સ્વર્ગ નામનો અન્દ્રલોક અને દેવલોક શબ્દથી બ્રહ્મલોક નામનો સત્યલોક કહ્યો છે. આ ત્રણે લોક નાશવાન હોવાથી તેમને અનાત્મલોક કલા છે. અને—

“લોક્યસ્યેત્થલોક્યસ્યેત્થ સાક્ષિતયા દૃઢ્યમનેનેતિ લોકઃ પરમાત્મા ॥—સાક્ષી રૂપે જ્ઞેતાથી દૃઢ્ય પદાર્થ જ્ઞેતાય છે અર્થાત્ સાક્ષી રૂપ થઇને જે દરયને જુએ છે તેનું નામ લોક અર્થાત્ પરમાત્મા છે. આ પરમાત્મા રૂપ લોકનો સાક્ષાત્કાર કરવાની ઇચ્છાથી સંન્યાસનું ગ્રહણ કરે છે.

આ પ્રમાણે પરમાત્માના સ્વરૂપનો સાક્ષાત્કાર કરવાની ઇચ્છાથી જે સંન્યાસ ધારણ કરવામાં આવે છે તેને વિવિદિયા સંન્યાસ કહે છે. કેમકે જન્માન્તરમાં અનુગ્રાન કરેલાં નિષ્કામ પુણ્ય કર્મોના બલથી ઉત્પન્ન થયેલી પરમાત્માના જ્ઞાનની ઇચ્છાથી આ સંન્યાસનું ગ્રહણ થાય છે. તેથી તેને વિવિદિયા સંન્યાસ કહેવામાં આવ્યો છે. આ જ્ઞાનના હેતુ રૂપ વિવિદિયા સંન્યાસ બે પ્રકારનો છે—એક તો જન્મને આપનાર સકામ કર્મના ત્યાગ રૂપ છે, અને બીજો પ્રેમના ઉચ્ચારણ દ્વારા કાપાય વસ્ત્રાદિ આશ્રમલિંગોના ધારણ રૂપ છે. તેથી સર્વ કામનાઓનો પરિત્યાગ કરીને નિષ્કામ કર્મોનું અનુગ્રાન કરનાર ગૃહસ્થાશ્રમીની પણ ગણના વિવિદિયા સંન્યાસીની અંદર છે. કર્મફલનો પરિત્યાગ કરેલા હોવાથી માનાસિક ત્યાગ તેમનો પણ છે. આ પ્રકારના ઉદાહર, શ્વેતકેતુ, સનતકુમાર, નારદ, આદિ સંન્યાસીઓને જાન્યોપવિત્તમાં, તથા અન્નપાન, યાત્રવસ્ત્ર, મૈત્રેયી, ક્ષોલ, ઉપરન, રાગ જનક, આદિ લોકોને બૃહદ્ગરુડક ઉપનિષદમાં, તથા ભાગવતાદિ પુરાણોમાં સૂત, શૌનક, કર્કમ, કપિલ, દેવહૂતિ, પ્રિયવ્રત, યદુ, વિદુર, વસુદેવ, ઉદ્ધવ, પરીક્ષિત, આદિને કહ્યા છે. અને “જિજ્ઞાસુર્જ્ઞાનવાચ્ચતિ” એ શ્લોકમાં, પ્રેમોચ્ચારણપૂર્વક કાપાય વસ્ત્ર ગ્રહણાદિ દ્વારા અતુષાશ્રમ સ્વીકાર કરનારને જ કહ્યો છે. તથાપિ નિષ્કામ કર્મયોગી અને અતુષાશ્રમી એ બંનેમાં ત્યાગ ધર્મ છે, કેમકે આશ્રમનો સ્વીકાર કરનાર કર્મનો સ્વરૂપથી જ ત્યાગ કરે છે, અને બીજો કર્મના ફળને જ પરિત્યાગ કરે છે, સ્વરૂપથી ત્યાગ કરતો નથી. પરન્તુ ત્યાગનું ફલ બંનેને સમાન હોવાથી બંનેની વિવિદિયા સંન્યાસીમાં જ ગણતરી કરી છે. અને વિવિદિયા સંન્યાસ આત્મજ્ઞાન દ્વારા વિદેહમુક્તિનું સાધન છે.

અને ગૃહસ્થાશ્રમમાં જ પૂર્ણ રીતે શ્રવણ, મનન તથા નિદિધ્યાસન કરવાથી જ્ઞેતા આત્મ સાક્ષાત્કાર થયો છે, કેવળ જીવન્મુક્તિના સુખને માટે સંન્યાસ ધારણ કરે છે, તે વિદ્વત્સંન્યાસ કહેવાય છે. યાત્રવસ્ત્રજીવે વિદ્વત્સંન્યાસને ધારણ કર્યો હોય. કેટલાક લોકોને એવી પણ શંકા થાય છે કે જ્યારે આત્મજ્ઞાન જ મોક્ષનું સાધન છે અને તે ગૃહસ્થાશ્રમમાં જ જ્ઞેતા ધર્મ ગયું છે તેના મોક્ષ તો નિશ્ચય જ છે, તો પછી સંન્યાસ ધારણ કરવાનું શું પ્રયોજન છે ? ધરમાં જ બેસી રહીને જીવન્મુક્તિનું સુખ શા માટે ન ભોગવવામાં આવે ? તેનું નીચે પ્રમાણે સમાધાન છે.

હાલના સમયના મનુષ્યો જ્ઞેતા જીવન્મુક્તિ કહે છે તે સર્વ કોઇ શીઘ્ર અનુભવ કરી શકે છે. પરન્તુ ધર્મોચ્ચારણ કરનારને માટે જીવન્મુક્તિના સુખનો અનુભવ કઠિન છે. કારણ કે કોઇપણ ધાર્મિક અથવા બ્યાવહારિક કામ કરતું નથી, ફક્ત ખાઇ પીને મોજથી સૂતા રહેવું, અથવા પત્ની આદિ બેઝના રહેવું, અથવા ગપ મારતા રહેવું તેને કેટલાક લોક જીવન્મુક્તિ સમજે છે. તે લોકની દૃષ્ટિમાં જીવન્મુક્તિનું સુખ પંચાવાળાને અથવા અન્ય કેટલાક આગસ લોકોને પણ શીઘ્ર મળે છે. પરન્તુ બીજા લોકોને પોતાના ધર્મોનુસાર ફરજ બજાવવાનો નિયમ હોય છે. તેઓ “જે હું તેને પૂર્ણ નહીં કરું તો પતિત થઇ અધોગતિને પ્રાપ્ત થઇશ” એવા નિશ્ચયવાળા હોય છે. તેથી તેવા લોકોને ધર્મનું અનુગ્રાન કરવામાં સરીશું કષ્ટ ઉઠાવવું જ

પડે છે. અને સંસારનાં કુષ્ણેને નિવૃત્ત કરવાની ઇચ્છાવાળા હોવાથી અન્તઃકરણની શુદ્ધિ સુધી અવસ્ય કરવું જ પડે છે. અન્તઃકરણની શુદ્ધિ સંપાદન કરવી અથવા નિષ્કામ કર્મ કરવું એ સર્વ તત્ત્વજ્ઞાનની ઇચ્છાવાળા સુમુક્તને માટે છે. પરન્તુ હવે તો અન્તઃકરણની શુદ્ધિ સુધી કર્મ પણ કર્યાં, અને શ્રવણાદિ સાધનો દ્વારા આત્મસાક્ષાત્કાર પણ કર્યો. વળી ગૃહસ્થાશ્રમના ધર્મો પાળવામાં બહુ કલેશ પણ થાય છે. ત્યાંસુધી તે આશ્રમમાં છે ત્યાંસુધી તેના નિયમાનુસાર કર્મો નહીં કરે તો અપરાધી પણ થાય છે. માટે સર્વનો પરિત્યાગ કરીને જીવન્-મુક્તિના સુખનો અનુભવ કરવો જોઈએ; અને ધ્વજાનિશ્ચમાં મગ્ન રહેવું જ જોઈએ એવી ઇચ્છા વિવેકી મનુષ્યને અવસ્ય થાય છે જ. બીજા અવિવેકી આજસુ અને વિષયાસક્તની જીવન્-મુક્તિ અને મોક્ષ પણ ધરમાં જ હોય છે. અનેક પ્રકારના વ્યવહારના અપરાધવાળા તથા વૈદિક ધર્મના અનુશાન કરવાના નિર્જન્યવાળા ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને પણ જ્ઞાન સંપાદન કરી શકાય છે, તથાપિ તે બહુ જ દુર્લભ મનુષ્યથી જ બને છે. પરન્તુ તેમાં પણ જો કોઈ સમર્થને જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું પણ હોય તોપણ તે હમેશાં યાજ્ઞવલ્ક્ય આદિનું દૃષ્ટાન્ત લઈને જીવન્-મુક્તિને માટે સંન્યાસ લેવાને ચલાય છે, કેમકે યાજ્ઞવલ્ક્યજી મહાન્ સમર્થ તત્ત્વવેત્તા હોઈને પણ જીવન્-મુક્તિના સુખને માટે તેમણે સંન્યાસ લીધો હતો. અને અજ્ઞાની વિષયાસક્ત કાંઈ સત્કર્મ ન પણ કરતો હોય અને કાંઈ જ્ઞાન પણ પ્રાપ્ત થયું પણ ન હોય, છતાં ત્યાગ નહીં કરવાને બદલે હમેશાં જનકનું જ દૃષ્ટાન્ત આપતા રહે છે. પરન્તુ જનકનો રાજ્યત્યાગ તો પહેલાં કહેવામાં આવ્યો છે. માટે તત્ત્વજ્ઞાનીનો વિદ્વત્ સંન્યાસ બરાબર જ છે.

“જિજ્ઞાસુજ્ઞાનર્જ્ઞેતિ” એ શ્લોકમાં ‘જ્ઞાનવાન’ શબ્દથી વિદ્વત્ સંન્યાસી પરમહંસને, અને જીજ્ઞાસુ શબ્દથી વિવિદિષા સંન્યાસી ૩૫ પરમહંસને કહ્યા છે. અને વિદ્વત્સંન્યાસનું ફક્ત જીવન્-મુક્તિ છે.

જેવી રીતે સ્મૃતિમાં કુટીચર આદિ સંન્યાસીના બેઠ બતાવ્યા છે, તેવી રીતે સંન્યાસોપનિષદમાં પણ—

વૈરાગ્યસંન્યાસી જ્ઞાનસંન્યાસી જ્ઞાનવૈરાગ્યસંન્યાસી કર્મસંન્યાસીતિ ચાતુર્વિ-

ધ્યમુપાગતઃ ॥

સં. ૩. અ. ૨ કણ્ઠ. ૧૩ ॥

વૈરાગ્યસંન્યાસી, જ્ઞાનસંન્યાસી, જ્ઞાનવૈરાગ્યસંન્યાસી તથા કર્મસંન્યાસી એમ સંન્યાસીના ચાર પ્રકારના બેઠ પ્રાપ્ત થયા એમ કહ્યું છે.

એ પ્રમાણે સંન્યાસીના ચાર પ્રકારના બેઠનું કથન કરીને તેમનાં લક્ષણ નીચે પ્રમાણે કહ્યાં છે:—
પૂર્વે કરેલાં પુણ્યકર્મથી આ લોક સંજનથી તથા પરલોક સંજનથી વિષયોથી વિરક્ત થઈને જે સંન્યાસી થાય છે તે વૈરાગ્યસંન્યાસી કહેવાય છે. અને શાસ્ત્રના જ્ઞાનથી ખાપ તથા પુણ્યના અનુભવના શ્રવણથી સંસારથી ઉપરામ પામીને દેહવાસના તથા શાસ્ત્રવાસના તથા લોકવાસના એ ત્રણ વાસનાનો પરિત્યાગ કરીને સાધનચતુષ્ટય સંપન્ન થઈને જે સંન્યાસી થાય છે તે જ્ઞાનસંન્યાસી કહેવાય છે. અને ક્રમે સર્વનો અભ્યાસ કરીને તથા સર્વનો અનુભવ કરીને જ્ઞાન વૈરાગ્યથી સ્વરૂપના અનુસંધાન દ્વારા દેહમાત્રથી ગ્રેષ ગ્વી અર્થાત્ જેવી રીતે જન્મ વખતે કાષ્ઠપણુ પ્રકારના પરિગ્રહ વિના જન્મ્યો હતો, તેવી રીતે સર્વ પ્રકારના પરિગ્રહ વિના જે સંન્યાસી થાય છે તે જ્ઞાનવૈરાગ્યસંન્યાસી કહેવાય છે. અને બ્રહ્મચર્યાશ્રમે

સમાપ્ત કરીને ગૃહસ્થાશ્રમી થવું, ગૃહસ્થ થઇને પછી વાનપ્રસ્થાશ્રમી થવું, અને વાનપ્રસ્થાશ્રમી, વૈરાગ્ય ન હોવા છતાં પણ, આશ્રમક્રમને અનુસાર જે સંન્યાસી થાય છે તે કર્મસંન્યાસી કહેવાય છે. આ છ પ્રકારના હોય છે. તેમાં કુટુંબિક, બ્રહ્મક અને હંસ તથા પરમહંસ એ ચારનાં નામ પ્રથમ કલાં છે. તેથી અતિરિક્ત તુરીયાનીન અને અવધૂત એ બે મળી છ પ્રકારના સંન્યાસી કલાં છે. તેમાં જિજ્ઞાસુ અને જ્ઞાનવાન એવા પરમહંસના બે ભેદ પહેલાં કલાં છે. તેમાં જેને જ્ઞાનવાન પરમહંસ કલાં છે તેને જ, મનનો નારા તથા વાસનાનો ક્ષય થયે તુરીયાતીત કહે છે. અને તેમાંના જે અનિયત વ્યવહારવાળા છે તે અવધૂત કહેવાય છે. આ બંને પણ જ્ઞાનમંન્યાસીના ભેદ છે. તેઓ પતિતાદિને છોડી સર્વ વર્ણોમાં અનગર વૃત્તિથી નિર્વાહ કરવામાં તત્પર રહે છે.

વિરક્તિભેદ.

આ પ્રમાણે પ્રસંગથી પ્રાપ્ત થયેલા સંન્યાસીના ભેદનું નિરૂપણ કરીને હવે વૈરાગ્યનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

યોગશાસ્ત્રાદિ ગ્રંથોમાં વૈરાગ્યની ચાર અવસ્થા કહી છે-૧. યતમાન સંતા અર્થાત્ યતમાન નામનો, ૨. વ્યનિરેક, ૩. એકેન્દ્રિય અને ૪. વશીકાર. તેમનું વિવેચન નીચે પ્રમાણે છે. ચિત્તમાં રાગાદિ દોષ છે, તેથી ઇન્દ્રિયો વિપયોમાં પ્રવૃત્ત થાય છે, તે પ્રવૃત્ત નહીં થવી જોઈએ-એવો વિચાર કરીને ઇન્દ્રિયોને વિપયોમાંથી હટાવવાને માટે દોષદષ્ટિ રૂપ પ્રયત્ન કરવામાં આવે છે. તે સમયે પણ કંઈક વૈરાગ્ય તો થાય છે. તથાપિ પૂર્ણ વૈરાગ્ય પ્રાપ્ત કરવાને માટે યત્ન કરે છે. તે અવસ્થાના વૈરાગ્યનું નામ યતમાન વૈરાગ્ય છે. કંઈક કાલ વૈરાગ્ય પ્રાપ્ત કરવાને માટે યત્ન કરવાથી કેટલાક દોષ નિવૃત્ત થયા છે, કેટલાક દોષ નિવૃત્ત થાય છે, અને કોઈક હજુ નિવૃત્ત થવાના બાકી છે-એવી અવસ્થા આવી જાય છે. તે સમયમાં અભ્યાસી મનુષ્ય "મારા અન્તઃકરણના કેટલા દોષ નિવૃત્ત થયા, કેટલા નિવૃત્ત થાય છે અને કેટલા નિવૃત્ત થવાના બાકી છે-એ પ્રકારનો વિચાર કરીને નિર્ભય કરે છે તે અવસ્થાના વૈરાગ્યને વ્યતિરેક વૈરાગ્ય કહે છે. આ વૈરાગ્યની બીજી અવસ્થા છે. નિવૃત્ત થયેલા દોષોને જૂઠા કરીને નિશ્ચય કરી લે છે, માટે તેને વ્યતિરેક વૈરાગ્ય કહ્યો છે. વ્યતિરેક વૈરાગ્ય પ્રાપ્ત થયા પછી અભ્યાસી મનુષ્ય બાકી રહેલા દોષોને નિવૃત્ત કરવાને માટે પ્રયત્ન કરે છે, ત્યારે તેના ચિત્તની પ્રવૃત્તિ એવી થઈ જાય છે કે વિષય પદાર્થોમાં કંઈક પ્રીતિ રહે છે પરંતુ ઇન્દ્રિયો વિપયોમાં પ્રવૃત્ત થતી નથી. તે અવસ્થાના વૈરાગ્યને એકેન્દ્રિય વૈરાગ્ય કહે છે, કેમકે તે સમયમાં વિપયોનો આશ્રય કેવળ એક મન, રૂપ ઇન્દ્રિય જ લે છે. અને મનમાં રહેલી પ્રીતિની પણ નિવૃત્તિ થતાં જ્યારે આ લોક અને પરલોક સંબંધી સર્વ પ્રકારના ભોગ્ય પદાર્થ હોવા છતાં પણ તે પદાર્થોનો અનુભવ લેવાની ઇચ્છા રહેતી નથી, ત્યારે તે વૈરાગ્યને વશીકાર વૈરાગ્ય કહે છે.

દૃષ્ટાનુશ્રવિકવિષયવિતૃષ્ણસ્ય વશીકારસંજ્ઞા વૈરાગ્યમ્ ॥યો.દ.પા.૧ સુ.૧૬॥

અર્થ:-અહીં પૃથ્વીલોકમાં જે પદાર્થો જોવામાં આવે છે તેમને દૃષ્ટ પદાર્થ કહે છે. અને જે શાસ્ત્રદ્વારા સાંભળવામાં-જાણવામાં આવે છે તેમને આનુશ્રવિક કહે છે. સ્વર્ગલોકાદિમાં હોના દિવ્ય ભોગોને કાષ્ઠ પ્રત્યક્ષ દેખના નથી, શાસ્ત્રદ્વારા સાંભળે જ છે. તેથી તે સ્વર્ગોદિના ભોગને આનુશ્રવિક કહે છે. આ બંને પ્રકારના ભોગમાં આસક્તિ તથા દેવથી રહિત જે

ઉપેક્ષાબુદ્ધિ છે તેનું નામ વશીકાર વૈરાગ્ય છે. આ વશીકાર નામના વૈરાગ્યનું યોગશાસ્ત્રમાં અપર વૈરાગ્ય એવું પણ નામ છે.

તત્પરં પુરુષસ્થિતિર્ગુણવૈતુલ્યમ્ ॥

”

॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—સંપ્રજાત સમાધિના અભ્યાસથી ત્રિગુણાત્મક (સત્ત્વ, રજસ્, તમસૃપ) પ્રકૃતિથી વિરક્ત મનુષ્યને પુરુષખ્યાતિ પ્રાપ્ત થાય છે. એ સંપ્રજાત સમાધિના ફલ રૂપ પુરુષખ્યાતિમાં પણ ઈચ્છા ન રહેવી તેનું નામ પરવૈરાગ્ય છે. પુરુષ શુદ્ધ અને અનન્ત છે, અને તેથી વિપરીત અશુદ્ધ અને અન્તવાળી પ્રકૃતિ (પ્રધાન) છે—આ પ્રકારના પુરુષના સ્વરૂપના સાક્ષાત્કાર (વિવેકદર્શન) ને પુરુષખ્યાતિ અથવા સત્ત્વપુરુષાન્યતાખ્યાતિ કહે છે. આ સંપ્રજાત સમાધિના ફલરૂપ છે. તેથી મુમુક્ષુ પુરુષ આ પ્રકારની પુરુષખ્યાતિ (વિવેકજ્ઞાન) ની પ્રાપ્તિ કરવાને માટે પ્રથમ આ લોક સંબંધી તથા પરલોક સંબંધી વિષયોમાં દોષદૃષ્ટિ કરે છે. દોષદૃષ્ટિથી તે વિષયોથી વિરક્ત થાય છે અર્થાત્ પહેલા કહેલા વશીકાર (અપર) વૈરાગ્યને પ્રાપ્ત કરે છે. તે વડે તે સંપ્રજાત સમાધિનો અભ્યાસ કરવાને યોગ્ય થાય છે. અને સંપ્રજાત સમાધિનો અભ્યાસ કરતાં કરતાં તેને સંપ્રજાત સમાધિના ફલ રૂપ તથા અસંપ્રજાત સમાધિના અન્તરંગ (મુખ્ય) સાધનરૂપ પુરુષખ્યાતિની પ્રાપ્તિ થાય છે. ફરી પણ અભ્યાસ કરવાથી પુરુષખ્યાતિમાં પણ વિરક્ત થઇને અસંપ્રજાત સમાધિમાં સ્થિત થાય છે. જ્યારે સંપ્રજાત સમાધિમાં સ્થિત થાય છે, ત્યારે અપર વૈરાગ્ય દૃઢ થાય છે. અને જ્યારે અસંપ્રજાત સમાધિમાં સ્થિત થાય છે, ત્યારે પર વૈરાગ્ય દૃઢ થાય છે. એ પ્રકારની સમાધિનિધાના ભેદથી વૈરાગ્યના પણ એ ભેદ કહ્યા છે. અને અપર વૈરાગ્યની અવસ્થામાં વિષયોમાં દોષદર્શનથી શબ્દાદિ રૂપ વિષયોમાં જ વૈરાગ્ય થાય છે, વિવેકજ્ઞાન (પુરુષખ્યાતિ)માં વૈરાગ્ય થતો નથી. અને પરવૈરાગ્યની અવસ્થામાં ગુણવિષયક વિવેકજ્ઞાનમાં પણ વૈરાગ્ય થાય છે. અને વિવેકજ્ઞાન થવા છતાં પણ અજ્ઞાનની નિવૃત્તિ થતી નથી. તેથી વિવેકજ્ઞાનને પણ ગુણ વિષયક જ કહે છે. ગુણોમાં વિરક્તિ થવી તેને પરવૈરાગ્ય કહ્યો છે.

સત્ત્વ, રજ્ઃ અને તમઃ એ ત્રણ ગુણોની સમાન અવસ્થાનું નામ પ્રકૃતિ છે. જુદી આદિ તથા અન્ય સર્વ જગત્ના પદાર્થ પ્રકૃતિના પરિણામ રૂપ હોવાથી તેમને પ્રકૃતિના અથવા ગુણોનું કાર્ય કહેવામાં આવ્યું છે. શાસ્ત્રોમાં બહુ કરીને, પ્રકૃતિ અથવા પ્રધાનથી પુરુષનું વિવેચન કરવું જોઇએ, એવો લેખ ધણો થોડો જોવામાં આવે છે. પરન્તુ જુદીથી પુરુષને વિવેક કરવો જોઇએ એવો લેખ વિશેષ જોવામાં આવે છે, કેમકે સદ્ધર્મ રૂપ પ્રકૃતિનો અનુભવ શીઘ્ર થતો નથી. તેથી કાંઇ પણ સ્થાનમાં જુદીથી પુરુષનો વિવેક અથવા પ્રકૃતિથી પુરુષનો વિવેક એવો લેખ જોવામાં આવે તો ત્યાં જુદી અને પ્રકૃતિ એ બંનેથી પુરુષનો વિવેક (સાક્ષાત્કાર) સમજવો જોઇએ. માટે જુદી અને પ્રકૃતિથી પુરુષના વિવેકદર્શનથી થતા સંપૂર્ણ ગુણોમાં તથા ગુણોના કાર્યમાં જ વૈરાગ્ય છે તે પર વૈરાગ્ય છે, એવો સૂત્રનો અર્થ છે.

વિવેકદર્શનનું સ્વરૂપ ઉપર કહેવામાં આવ્યું છે. અને પર વૈરાગ્ય વાળા મુમુક્ષુને સમાધિના ફલરૂપ સર્વભાવાધિષ્ટાત્વાદિ અનેક સિદ્ધિઓમાં પણ ઈચ્છા થતી નથી એમ યોગશાસ્ત્રમાં કહ્યું છે. જેવી રીતે એક મામુલી એવકના ઉપર કોઇ આક્રમણ કરે છે, તેની રીતે અપૂર્વ

પદ્મથો ઉપર આક્રમણ કરવું તેનું નામ સર્વલાવાધિશાત્ત્વ છે. આદિ શબ્દથી સર્વ પ્રકારની વસ્તુનાં જાનવું મહણ કરવાનું છે.

પ્રસંખ્યાનેડબ્યક્તસીદસ્ય સર્વથા વિવેકરૂપાતેર્ધર્મમેષઃ સમાધિઃ ॥

યો. દ. પા. ૪ સૂ. ૨૯ ॥

અર્થઃ—વિવેકજ્ઞાનના ફલમાં પણ દુષ્ટા રહિત વિરક્તને વિવેકખ્યાતિ હમેશાં અચલ રહે છે. માટે તેને ધર્મમેષ સમાધિ થાય છે અર્થાત્ અસપ્રસાદ સમાધિ થાય છે. આ યોગની અવધિ રૂપ સમાધિ છે. ધર્મ પ્રત્યગ્બ્રહ્મૈવયસાધ્યાત્કારઃ તં મેદતિ સિદ્ધતિ વર્ષતીતિ ધર્મમેષઃ ॥ અર્થાત્ જીવબ્રહ્મની એકતાના અનુભવ રૂપ ધર્મને જે વ્યવિ તેનું નામ ધર્મમેષ સમાધિ છે. ત્યાંસુધી ચિત્તમા ઉત્થાનરૂતિ હોય છે, ત્યાંસુધી હમેશાં વિવેકખ્યાતિ બની રહેતી નથી. ઉત્થાન રૂપ વૃત્તિ ન્યારે નષ્ટ થાય છે, ત્યારે વિવેકખ્યાતિ હમેશાં રહે છે. તેથી ધર્મમેષ સમાધિની પ્રાપ્તિ પણ થાય છે. માટે મુમુક્ષુ પુરુષે હમેશાં પર વૈરાગ્ય પ્રાપ્ત કરવાને માટે પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. ક્રોધ પણ પ્રકારના સસારના પદ્મથોની તથા પૂજા પ્રતિષ્ઠા આદિની ઇચ્છા કરનાર મનુષ્યને મોક્ષની સાથે ક્રોધપણ પ્રકારનો સંબંધ હોઈ શકતો નથી. તે વાત—

સ્વામ્યુપનિમન્વણે સદ્ગત્ત્વયાઙ્કરણં પુનરનિષ્ઠપસંગાત્ ॥

યો. ૮૦ પા. ૪ સૂ. ૫૧ ॥

આ યોગસૂત્રથી પણ સ્પષ્ટ કહી છે. તત્તત્ત્થાનમાં અધિકારી અકર્ત્ત્વે રાજ તથા ઇન્દ્રાદિક દેવલોક આદિ સ્થાનોમાં જોડેલા તે સ્થાનોના સ્વામી ચક્રવર્તી રાજ તથા ઇન્દ્રાદિક દેવતા પણ આવીને યોગીને પ્રાર્થના કરે છે અર્થાત્ અમે લોક આપના સેવક છીએ, આ રાજમહેશ અથવા દેવલોકની ઇન્દ્રપુરી આપને નિવાસ કરવા યોગ્ય સ્થાન છે, આપ અહીં નિવાસ કરો તથા આ શ્રેણેવોનો ઇચ્છાનુસાર ભોગ કરો, અને અમે લોક આપની સેવામાં દામર રહીશું—આ પ્રકારે પ્રાર્થના કરવા છતાં પણ તે તે લોગ્ય પ્રદર્શમાં પ્રીતિ કરે નહીં. અને આટલા મોટા રાજ તથા દેવતા લોક આવીને મારી આગળ પ્રાર્થના કરે છે અને સેવા કરવાને માટે તૈયાર રહે છે—આવા પ્રકારનું અભિમાન પણ ન કરે, કેમકે તેમ કરવાથી, અમાધિને પ્રાપ્ત થયા છતાં પણ ફરીથી સંસારને પ્રાપ્ત થાય છે. માટે પોતાના વૈરાગ્યની રક્ષા કરવી તે જ મુમુક્ષુનો પ્રથમ ધર્મ છે. તેની રક્ષા કર્યા વિના સર્વ પ્રયત્ન બ્યર્થ છે.

આ કારણથી મન્દ વૈરાગ્યની અવસ્થામાં ક્રોધપણ પ્રકારનો અન્યાસ થઈ શકતો નથી એ પ્રથમ કહેવામાં આવ્યું છે. માટે તીવ્ર તથા તીવ્રતર વૈરાગ્યની અવસ્થામાં જ આ વાગે પ્રકારના અન્યાસ કદા છે. તે નીચે કહીએ છીએ.

યાત્રાયગક્તિશક્તિભ્યાં તીવ્રેડધ્યાસદ્વયં ધવેત્ ॥

કુટ્ટીચક્રો વહુદત્રેત્યુભાવેતૌ ત્રિદશિન્દ્રૌ ॥ જો. મુ. ચિ. પ્ર. ૯ શ્લો. ૧ ॥

અર્થઃ—પ્રાપ્તમાં કરવું તથા કરને છોડી ખીજનાં વેરમાંથી શિશ્ન લાવી નિર્વાદ કરવો છત્યાદિ કર્મો કરવાની શક્તિ ન હોવી અથવા હોવી તે નિમિત્તથી તીવ્ર વૈરાગ્યની અવસ્થામાં કુટ્ટીચક્ર અને વહુદત્ર એવા બે પ્રકારના અન્યાસ લેવાય છે. અને આ બંને વાંચના તથા દૃષ્ટ કરવા કરનાર હોય છે. અને—

દ્વયં તીવ્રતરે બ્રહ્મલોકમોક્ષવિમેદતઃ ।

તલ્લોકે તત્ત્વવિદંસો લોકેઽસ્મિન્પરહંસકઃ ॥

॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—તીવ્રતર વૈરાગ્ય હોય ત્યારે હસ અને પરમહંસ એવા બે પ્રકારના સંન્યાસ લેવાય છે. તે બંને બ્રહ્મલોક તથા મોક્ષની ઇચ્છાના બેદથી છે એ બંને મધ્યે હસ બ્રહ્મલોકમાં તત્ત્વજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરે છે અને આ લોકમાં જ જે તત્ત્વવેત્તા સંન્યાસી હોય છે તે પરમહંસ હોય છે. આ શ્લોકમાં વિદ્વત્સંન્યાસીને પરમહંસ કહ્યા છે. અને જિજ્ઞાસુ વિવિધવાસ ન્યાસને મદ્ય કરનાર પરમહંસના બેદને ઉપર કહ્યો છે.

આ પ્રમાણે મન્દ વૈરાગ્યમાં સંન્યાસનો નિષેધ કરીને સંન્યાસને પરમહંસ સંન્યાસી થવાને માટે અવસ્થ તીવ્ર વૈરાગ્ય હોવો જોઈએ એવો પણ નિશ્ચય કર્યો છે. આ જગતમાં નાના પ્રકારની વસ્તુઓ જોવામાં આવે છે. કોઈ પણ વસ્તુમાં કોઈ મનુષ્યને ઇચ્છા રહેતી હોય તો તે મનુષ્ય તે વસ્તુનો કદાપિ પરિત્યાગ કરતો નથી તે તેનો અવસ્થ સંગ્રહ કરવાને માટે પ્રયત્ન કરે છે. મોક્ષને માટે સર્વ વસ્તુમાં ઇચ્છાના અભાવ રૂપ વૈરાગ્ય જ પ્રથમ સાધન છે.

निर्वेदादेव निर्वाणं न किंचिद्विचिन्तयेत् ।

मुखं वै ब्राह्मणो ब्रह्म निर्वेदादधिगच्छति ॥ મ.ભા.શા.પ.અ. ૧૮૯-૧૭ ॥

અર્થ:—વૈરાગ્યથી જ મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે. મુમુક્ષુ પુરુષ એ બ્રહ્માનન્દ રૂપ સુખને વૈરાગ્યથી જ પ્રાપ્ત કરે છે. તેથી મુમુક્ષુ મોક્ષને છોડી અન્ય કોઈપણ પદાર્થની ચિન્તા કરે નહીં અર્થાત્ પુનઃ ધનાદિક સર્વ પ્રદાર્થોની ઇચ્છાનો પરિત્યાગ જ કરે. વળી—

न वाचं द्रव्यमुत्सृज्य सिद्धिर्भवति भारत ।

शरीरं द्रव्यमुत्સृज्य सिद्धिर्भवति वा न वा ॥ મ.ભા. શા. પ. અ. ૧૩-૧ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મ દ્રવ્ય જે ધન, જમીન, આદિ વસ્તુ છે તેનો જ કેવળ ત્યાગ કરવાથી મોક્ષરૂપ સિદ્ધિ થતી નથી. પરંતુ શરીરમાં હોતા રાગ દેવાદિ દ્રવ્યનો પરિત્યાગ કરવાથી જ મોક્ષરૂપ સિદ્ધિ મળે છે. રાગ દેવાદિયુક્ત અન્તઃકરણવાળાને મોક્ષની પ્રાપ્તિ થવી સંભવ નથી. રાગ-વાળાને પુણ્ય કર્મના બળથી કદાપિ પુણ્યલોક પણ મળી શકે છે. પરંતુ દેહી મનુષ્યને નરક સિવાય બીજી ગતિ નથી. આ વાતનો નિશ્ચય જ છે. અને જેણે રાગદેવાદિનો પરિત્યાગ કર્યો છે, તથાપિ આત્મસાક્ષાત્કાર થયો નથી, તેને પણ મોક્ષ મળવાનો નથી, કેમકે રાગદેવાદિનો જેણે ત્યાગ કર્યો છે એવા મનુષ્યને પણ આત્મજ્ઞાન થવું બહુ જ કઠણ છે. તે કારણથી શ્લોકમાં “શરીરં દ્રવ્યમુત્સૃજ્ય સિદ્ધિર્ભવતિ” એ પંકિતની આગળ “વા ન વા” એમ કહ્યું છે. મનુષ્ય જ્યાંસુધી રાગદેવાદિનો પરિત્યાગ કરતો નથી ત્યાં સુધી મમતા આદિ પણ તણ શકતો નથી. મમતાને મહાન દુઃખનું કારણ કહ્યું છે.

द्रव्यसंस्तु भवेन्मृत्युस्त्रયस्तरं ब्रह्म शान्तम् ।

भमेति च भवेन्मृत्युर्निर्ममेति च शान्तम् ॥

॥

અર્થ:—જે મમ (માર્ગ) એ બે અક્ષર છે તે જ મૃત્યુ છે અર્થાત્ મારાપણાવાળો કોઈ દિવસ મૃત્યુની જળમાંથી છૂટતો નથી. નિર્મમ અર્થાત્ મમતાનો જે અભાવ છે તેજ હમેશાં રહેનાર બ્રહ્મ રૂપ છે. માટે જે મમતાવાળો મનુષ્ય છે તે મૃત્યુને પ્રાપ્ત થાય છે, અને જે મમતા રહિત છે તે મોક્ષને પણ પ્રાપ્ત થાય છે. વળી—

અથવા વસતો રાજન્ વને વન્યેન જીવતઃ ।

દ્રવ્યેષુ યસ્ય મમતા મૃત્યોરાસ્યે સ વર્તતે ॥

॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—કોઈ મનુષ્ય વનમાં રહેતો હોય, અને વનમાં થતાં ફલમૂલ આદિ વડે નિર્વાહ ચલાવતો હોય તો પણ શું? જેને ધનાદિમાં મમતા છે તે મૃત્યુના પ્રાપ્તમાં જ રહે છે. અર્થાત્ એવા મનુષ્યને વનમાં રહેવું નિષ્ફલ છે.

વળી ભાગવત તથા શિવપુરાણ આદિ ગ્રંથોએ પણ અમુકને માટે વૈરાગ્યની આવશ્યકતા બતાવી છે.

મર્તિર્ન કુળ્ણે પરતઃ સ્વતો વા મિથોઽમિપદ્યેત શૃદ્ધત્રતાનામ્ ।

અદાન્તગોભિર્વિશતાં તમિસ્રં પુનઃ પુનઃચર્વિતચર્વણાનામ્ ॥

મા. પુ. સ્ક. ૭ અ. ૬-૬૦ ॥

અર્થ:—જે લોક શૃદ્ધરાશ્રમમાં જ આસક્તિવાળા છે, અને પોતાને વશ નહીં એવી ઇન્દ્રિયો વડે જેઓ, સંસાર પ્રાપ્તિના હેતુ રૂપ વારંવાર ભોગવેલા વસ્તુને જે ભોગ તેને ભોગવે છે, એવા લોકોને પોતાની ભેગે અથવા બીજાના ઉપદેશ દ્વારા પણ ભગવાનમાં શુદ્ધિ થતી નથી. તેથી કરીને જે વિરક્ત છે તેજ ભગવાનમાં પ્રીતિવાળા હોય છે એવો નિશ્ચય થાય છે.

દૃષ્ટે તથાઽનુશ્રવિકે વિરક્તં વિષયે મનઃ ।

યસ્ય તસ્યાયિકારોઽસ્તિ યોગે નાન્યસ્ય કસ્યચિત્ ॥શિ.પુ.ઉ.વા.સં.અ. ૪૭-૧૨॥

અર્થ:—જેનું ચિત્ત આ લોક સંબંધી તથા પરલોક સંબંધી વિષયોમાં વિરક્ત છે તેને જ યોગ અથવા સંન્યાસમાં અધિકાર છે, બીજા કોઇને નહિ. આ શ્લોકથી યોગ, સંન્યાસ, આદિ સર્વ સાધનોને માટે વિરક્તિને જ પ્રધાન બતાવી છે. ત્યાગ કરવાની ઇચ્છા જ વિરક્તિનું સ્વરૂપ છે. શ્રુતિ પણ વિરક્તિ રૂપ ત્યાગને જ ભોક્ષનું સાધન બતાવે છે.

ન કર્મણા ન પ્રજયા ધનેન ત્યાગેનૈકે અમૃતત્વમાનશઃ ॥

કૈ. ડ. સ્વ. ૧ મં. ૩ ॥ કૈ. ય. વે. તૈ. આ. પ્ર. ૧૦ અનુ. ૧૦ ॥

અર્થ:—અગ્નિહોત્રાદિ કર્મથી અથવા પુત્રથી અથવા ધનથી કોઇને પણ મોક્ષની પ્રાપ્તિ થતી નથી. પરંતુ કર્મફલોની ઇચ્છા તથા પુત્રની ઇચ્છા તથા ધનની ઇચ્છા ઇત્યાદિને પરિત્યાગ કરવાથી જ સર્વને મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે.

જ્ઞાનનાં સાધન.

વળી ત્યાગપ્રધાન હોવાથી જ સંન્યાસને વેદમાં પ્રધાન કહ્યો છે. જ્ઞાનનાં સાધનો મધ્યે સંન્યાસને પ્રધાન બતાવવાને માટે કૃષ્ણ યજુર્વેદ તૈત્તિરીયારણ્યકના ૧૦ મા પ્રપાઠકમાં સત્યાદિ સાધનોને એક બતાવી અન્તમાં સંન્યાસને સર્વથી શ્રેષ્ઠ સાધન કહ્યું છે.

સત્યં પરં પરઃ સત્યેન મુવર્ગાલ્લોકાન્ચ્યવન્તે યદાચન સતાઃ હિ સત્યં તસ્માત્સત્યે રમન્તે ॥

ક. ય. તૈ. આ. પ્ર. ૧૦ અનુ. ૬૨ ॥

અર્થ:—નેત્રાદિ ઇન્દ્રિયો વડે જે વસ્તુને જેવી દોડી હોય અને જેવી સાંભળી હોય તે વસ્તુને તેવી રીતે જ કહેવી તેનું નામ સત્ય છે. જેવી રીતે પરબ્રહ્મ પરમાત્મા સત્ય સ્વરૂપ

૭ અર્થાત્ આધને યોગ્ય નથી, તેવી રીતે સત્ય વચન પણ આધ રહિત છે. સત્ય બોલનારને કદાપિ કોઈપણ પ્રકારનો આધ આવી શકતો નથી. અને મરણ પર્વન્ત સત્ય બાપણ કરવાથી સ્વર્ગલોકથી કદાપિ પડતા નથી અને મિથ્યાભાષણ કરનાર કોઈ પુરુષકર્મના પ્રલાવથી સ્વર્ગને પ્રાપ્ત થતા હોવા છતાં પણ મિથ્યાભાષણરૂપ દોષથી કર્મોના ફલનો સંપૂર્ણ અનુભવ નહીં કરતા સ્વર્ગથી પડે છે. જે કારણથી સન્માર્ગમાં ચાલનાર ઋષિઓના ધર્મરૂપ મથાર્થ બાપણ છે, તે કારણથી સત્યવાદીપણ જ મોક્ષનું શ્રેષ્ઠ સાધન છે. એવું કોઈ મહાન લોક કથન કરતા સત્ય બાપણમાં જ રમણ કરે છે.

એક મતને કહીને હવે બીજા મતનું કથન કરીએ છીએ.

તપ, ઇતિ તપો નાનશનાત્પરં યદ્ધિ પરં તપસ્તદ્ધર્ષે તસ્માત્તપસિ રમન્તે ॥૬૨॥

અર્થ:—તપ જ મોક્ષનું શ્રેષ્ઠ સાધન છે એવો કેટલાકનો મત છે. તીર્થયાત્રા, જપ, હોમ, આદિ બહુ પ્રકારનાં તપ છે. તોપણ તે સર્વ તપમાં અત્રના પરિત્યાગ રૂપ તપ કરતાં અધિક બીજું કોઈ તપ નથી. બ્રહ્મણના પરિત્યાગ રૂપ જે કૃષ્ણ આન્દ્રાયાણાદિ પરમ તપ છે તે સહન કરવું અશક્ય છે અર્થાત્ કઠિન છે. તેથી સર્વ પ્રાણીને તપ સહન કરવું કઠિન છે એવો અનુભવ થાય છે. તેથી કોઈ બ્રહ્મણ લોક તપમાં જ રમણ કરે છે.

હવે ત્રીજા મતનું નિરૂપણ કરીએ છીએ.

દમ ઇતિ નિયતં વ્રજ્યચારિણસ્તસ્માદમે રમન્તે ॥ ૬૨ ॥

અર્થ:—વાણી તથા તેન આદિ ઇન્દ્રિયોને બાહ્ય નિષિદ્ધ વિષયોમાંથી નિવૃત્ત કરવી તેનું નામ દમ છે. તે જ મોક્ષનું ઉત્તમ સાધન છે. એમ માનતા સત્તા નૈષ્ઠિક ધ્વજચારી લોક તેને હમેશાં મોક્ષનું શ્રેષ્ઠ સાધન કહે છે. તેથી તે લોક દમમાં જ રમણ કરે છે.

હવે ચોથા મતને કથન કરવામાં આવે છે.

શમ इत्यरण्ये मुनयस्तस्माच्छમે રમન્તે ॥ ૬૨ ॥

અર્થ:—અંતઃકરણના કોધાદિથી રહિત થવા રૂપ જ શમ છે તે જ મોક્ષનું ઉત્તમ સાધન છે એમ વનમાં રહેનાર વાનપ્રસ્થાશ્રમી મુનિ લોક માને છે. તેથી તે લોક શમમાં જ રમણ કરે છે.

હવે પાંચમો મત કહીએ છીએ.

દાનમિતિ સર્વાણિ ભૂતાનિ પ્રશંસન્તિ દાનાન્નાતિદુષ્કરં તસ્માદ્દાને રમન્તે ॥૬૨॥

અર્થ:—દાનાદિ મોક્ષનું ઉત્તમ સાધન છે એવું માનીને સર્વ પ્રાણી લોક દાનની પ્રશંસા કરે છે કેમકે દાન કરવું તે ધણું જ કઠિન છે. પોતાના ધનની રક્ષાને માટે પ્રાણુનો પરિત્યાગ કરનાર લોક જોવામાં આવે છે. તે પ્રાણુથી પણ અધિક પ્રિય ધનના ત્યાગ રૂપ દાન કેમ દુષ્કર ન હોય ? અર્થાત્ અવશ્ય દુષ્કર હોય જ. માટે દાનશીલ લોક દાનમાં રમણ કરે છે.

હવે છઠો મત કહીએ છીએ.

ધર્મ ઇતિ ધર્મેણ સર્વમિદં પરિગૃહીતં ધર્માન્નાતિદુષ્કરં તસ્માદ્ધર્મે રમન્તે ॥૬૨॥

અર્થ:—વાપી, કુપ, તડગાદિ બનાવવા રૂપ ધર્મ જ મોક્ષનું ઉત્તમ સાધન છે એવું

કેટલાક મોટા લોક માને છે. તદગાદિ રૂપ ધર્મથી આ સર્વ મનુષ્ય, પશુ, આદિ સ્નાનપાનાદિ દ્વારા પ્રસન્ન થાય છે. તે ધર્મ કરતાં કરવામાં કંઠિન બીજો કોઈ ધર્મ નથી. તે કારણથી રાગ, મન્ત્રી તથા અન્ય ધનાઢ્ય આદિ ધર્માત્મા લોક નશાવ વગેરે કરાવવા રૂપ ધર્મમાં રમણ કરે છે.

હવે સાનમા ધર્મનું પ્રતિપાદન કરીએ છીએ.

પ્રજન इति भूयँसस्तस्माद् भूयिष्ठाः प्रजायन्ते तस्माद्भूयिष्ठाः प्रजनन्ते
रमन्ते ॥ ॥ ૬૨ ॥

અર્થ—પુત્ર આદિ ઉત્પાદન કરવા તે જ મોક્ષને માટે ઉત્તમ સાધન છે એમ બહુ લોક માને છે, કેમકે ધની, દરિદ્ર, સદાચારી, દુરાચારી, પવિત્ર, આદિ સર્વ લોક પુત્રાત્પાદન કરવાને માટે પ્રયત્ન કરે છે. તેમ એક એકને બે, પાંચ, આઠ, દસ, બાર એવી બહુ પ્રજા ઉત્પન્ન થાય છે. તેથી ધણા લોક પુત્ર ઉત્પન્ન કરવામાં જ રમણ કરે છે.

હવે આક્રમા મતનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

अग्नय इत्याह तस्मादग्नय आघातव्याः ॥ ॥ ૬૨ ॥

અર્થ—કોઈ વેદિક લોક અગ્નિસ્થાપન કરવો તેને મોક્ષનું સાધન માને છે. તેથી કેટલાક બૃહસ્પતિ લોક અગ્નિસ્થાપન કરનાર હોય છે.

હવે નવમેા મત કહીએ છીએ.

अग्निहोत्रमित्याह तस्मादग्निहोत्रे रमन्ते ॥ ॥ ૬૩ ॥

અર્થ—અને બીજા કેટલાક વેદિક લોક એવા મતના છે કે સ્થાપન કરેલા અગ્નિમાં સાધકાગ તથા પ્રાનઃકાસમાં અનુક્રાંત કરવા ગોચ્ય ને અગ્નિહોત્ર હોમ છે તે જ મોક્ષનું ઉત્તમ સાધન છે. તેથી કોઈ અગ્નિહોત્રમાં રમણ કરે છે.

હવે દશમા મતનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

यज्ञ इति यज्ञेन हि देवा दिवं गतास्तस्माद्यज्ञे रमन्ते ॥ ॥ ૬૪ ॥

અર્થ—દર્શ, પૂર્ણમાસ અને જ્યોતિષોમ આદિ યજ્ઞ મોક્ષનું ઉત્તમ સાધન છે એમ વળી બીજા વેદિક લોક કથન કરે છે, કેમકે જે કારણથી ને સમયમાં ને દેવલોક છે, તે લોક પૂર્વે અનુક્રાંત કરેલા યજ્ઞથી જ સ્વર્ગમાં ગયા છે. અર્થાત્ સ્વર્ગલોક પ્રાપ્ત કર્યા છે. માટે કોઈ વેદિક વિદ્વાન લોક યજ્ઞમાં રમણ કરે છે.

હવે અગિયારમા મતને કહે છે.

मानसमिति विद्वांसस्तस्माद्विद्वांस एव मानसे रमन्ते ॥ ॥ ૬૫ ॥

અર્થ—મનથી થતી ઉપાસના જ મોક્ષનું ઉત્તમ સાધન છે એમ સચુણ શ્રદ્ધાવેતા લોક માને છે. તેથી કોઈ લોક વેદના ઉપાસના ભાગના તાત્પર્યને જાણનાર લોક માનસિક ઉપાસનામાં રમણ કરે છે.

હવે બારમા મતનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

न्यास इति ब्रह्मा ब्रह्मा हि परः परो हि ब्रह्मा तानि वा एतान्यवराणि तपामि
न्यास एवात्परेचयेत् ॥ ॥ ૬૬ ॥

અર્થ:—ઉપર કહેલા અગ્નિહોત્રાદિ કર્મોનો વિધિપૂર્વક ત્યાગ કરવો તે ન્યાસ કહેવાય છે. (જે સમયે ન્યાસ છે તે સંન્યાસ છે અર્થાત્ યોગ્ય રીતે જે ત્યાગ છે તેનું નામ સંન્યાસ છે.) તેજ મોક્ષનું સાધન છે એમ બ્રહ્માજી (હિરણ્યગર્ભ) માને છે. તે બ્રહ્મા પરમાત્મા રૂપ જ છે, પહેલાં કહેલા મતવાણાની તુલ્ય જીવ નથી. યદ્યપિ તે બ્રહ્મા દેહધારી છે, તથાપિ તે પરમાત્મા જ છે, કેમકે પરમાત્માના જ શિષ્ય હોવાથી તેની તુલ્ય જ્ઞાનવાળા છે. ઉપર કહેલા જે સત્યાદિથી માનસ ઉપાસના મુધીનાં સાધન કહ્યાં છે તે તપ જ છે. તે સર્વ અવરોધો અર્થાત્ સંન્યાસની અપેક્ષાએ નિકટ જ છે. સંન્યાસ જ સર્વ સાધનોને અનિકટમણી કરી ગયો છે અર્થાત્ સર્વ કરતાં એજ સાધન છે. આ પ્રમાણે શ્રેષ્ઠત્વનો ભેદ સંન્યાસમાં જ સમાપ્ત થયો છે. સંન્યાસ કરતાં મોટું સાધન શાસ્ત્રમાં દેખવામાં આવતું નથી.

બ્રહ્માજી પરમાત્માના શિષ્ય હોવાનું સ્વેતાશ્વતર ઉપનિષદમાં કહ્યું છે.

યો બ્રહ્માણં વિદધાતિ પૂર્વં યો વૈ વૈદાંશ મહિનોતિ તસ્યૈ ।

તત્ત્વદેવમાત્મવુદ્ધિપ્રકાશં મુમુક્ષુર્વૈ શરણમહં પ્રપથ્યે ॥ શ્લો. ૫. અ. ૬. મં. ૧૮ ॥

અર્થ:—જે પરમાત્માએ પ્રથમ બ્રહ્માજીની સૃષ્ટિ કરી અને પછી જે પરમાત્માએ તેમને વેદો બહુઆપ્યા છે, તે પ્રકાશ સ્વરૂપ તથા મારી શુદ્ધિના સાક્ષી સ્વરૂપ પરમાત્માને હું મુમુક્ષુ શરણે પ્રાપ્ત થાઉં છું. ૧૧—

ન્યાસ इत्याहुर्नृनोपिणो ब्रह्माणम् ॥ ક. ય. તૈ. આ. પ્ર. ૧૦ અનુ. ૬૩ ॥

અર્થ:—જેને મોક્ષનો હેતુ સંન્યાસ કહે છે તેને જ શુદ્ધિમાન ઋષિ લોક બ્રહ્મા રૂપ અર્થાત્ હિરણ્યગર્ભરૂપ કહે છે. હિરણ્યગર્ભ (બ્રહ્મલોક) પ્રાપ્તિનું મુખ્ય સાધન હોવાથી સંન્યાસને હિરણ્યગર્ભ રૂપ કહ્યો છે.

तस्मान्नासमेषां तपसामतिरिक्तामाहुः ॥

,, ॥ ૬૩ ॥

અર્થ:—જે કારણથી સંન્યાસ પરમ પુરુષાર્થ રૂપ મોક્ષનું મુખ્ય સાધન છે, તે કારણથી સત્યાદિ સાધનોની મધ્યે સંન્યાસને જ શ્રેષ્ઠ સાધન શુદ્ધિમાન લોકે કહ્યું છે. ૧૧—

वेदान्तविद्वानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः ।

ते ब्रह्मलોકेषु परान्तકाले परामृतात्परिमुच्यन्ति सर्वे ॥ ક. ય. તૈ. આ.

પ્ર. ૧૦ અનુ. ૧૦ ॥

અર્થ:—વેદાન્તશાસ્ત્રથી ઉત્પન્ન થયેલા જ્ઞાનથી પરમાત્મા રૂપ વસ્તુનો જેણે નિશ્ચય કર્યો છે, તથા સર્વકર્મના પરિત્યાગ રૂપ તથા કેવળ બ્રહ્મનિષ્ઠા સ્વરૂપ વાળા સંન્યાસયોગથી શુદ્ધ થયેલા અન્તઃકરણવાળા યતનશીલ જે મુમુક્ષુલોક છે તેઓ પરાન્તકાલે સંસારના અવસાન સમયે જ અર્થાત્ જે સમયમાં આશ્વાત્કાર થાય છે તે સમયે જ (બ્રહ્મલોકેષુ) પરામૃત અર્થાત્ મરણધર્મથી રહિત બ્રહ્મરૂપ થયેલા સત્તા અર્થાત્ જીવનમુક્ત થયા મતા પ્રત્યક્ષ સ્વૃણ દેહનો ત્યાગ કરીને પછી પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત થાય છે અર્થાત્ વિદેહ મુક્ત થાય છે. અને જોકે લોક સંન્યાસયોગથી જ્ઞાનપ્રાપ્તિને માટે યતન કરનારા છે, છતાં જેમને કાર્મ પ્રતિબંધથી જ્ઞાન ન પામી શકાય, તેવા લોક આ દેહનો નાશ થયા પછી કાર્યબ્રહ્મના સ્થાનરૂપ બ્રહ્મલોકને પ્રાપ્ત થઈને ત્યાં જ જીવ બ્રહ્મની એકતાનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને બ્રહ્માના અનન્યપ્રકારમાં અર્થાત્ બ્રહ્માનું એ પરાધર્મનું

આપુ પૂર્ણ થનાં ઘટનાશ્રના શરીરનો નાશ થયા પછી મુક્તિને પ્રાપ્ત છે. આ શ્રુતિ મુદ્ગલો-
પનિપત્તના ગ્રીવન મુદ્ગલના બીજન અણ્ડમાં તેમ કેવલોપનિપત્તમાં પણ છે.

દત્તાદિ અનેક પ્રકારનાં પ્રયોજોથી સંન્યાસની જ મોક્ષનાં સાધનોમાં પ્રધાનતા નિશ્ચય થાય છે.

હતિ વિરક્તિરવરૂપનિરૂપણ અ. ૧૪ સ. ૨. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૪. સર્ગ ૩.

સંન્યાસ શબ્દનો અર્થ.

પૂર્વ સર્ગમાં સંન્યાસને મોક્ષસાધનોમાં શ્રેષ્ઠ સિદ્ધ કરીને, આ સર્ગમાં 'સંન્યાસ' શબ્દનો
અર્થ તથા તેના પર્યાય શબ્દોનું પણ નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

શાસ્ત્રમાં સંન્યાસ, ન્યાસ, પ્રવ્રત્ત્યા, આદિક સંન્યાસનાં નામ કહ્યાં છે. સમ્ તથા નિ
પૂર્વક ક્ષમ્ ધાતુથી ક્ષમ્ પ્રત્યય કરવાથી સંન્યાસ શબ્દની સિદ્ધિ થાય છે. વેદાદિમાં વિધાન
કરેલાં કર્મોના વિધિપૂર્વક સમ્યક્ ત્યાગમાં, તથા કર્મફલોના ત્યાગમાં તથા ચતુર્થોથમમાં, તથા
શિવવ્રતના બેદમાં પણ તેનો પ્રયોગ કરવામાં આવે છે. તેથી ભગવાન કામ્યાનાં કર્મણાં ન્યાસં
સંન્યાસ કલ્પયો વિદુઃ ॥ મ૦ ગો૦ અ૦ ૧૮-૨ ॥-પુત્રકામો યજેત, સ્વર્ગકામો
યજેત, દત્તાદિ શ્રુતિથી પ્રનિપાદન કરેલાં સકામ કર્મોના પરિત્યાગને કાષ્ઠ વિદ્વાન લોક
સંન્યાસ કહે છે. અને નિયતસ્ય તુ સંન્યાસઃ કર્મણો નોપપદ્યતે ॥ મ૦ ગો૦ અ૦
૧૮-૩ ॥ સંન્યાસવ્રતન આદિ નિત્ય કરવા યોગ્ય કર્મોના પરિત્યાગ અશુદ્ધ ચિત્તવાળા
મુમુક્ષુથી બની શકતો નથી. અર્થાત્ તેને માટે તે કર્મોના પરિત્યાગ સંભવતો નથી. વળી—

અનિષ્ટમિદું મિથ્રં ચ ત્રિવિધં કર્મણઃ ફલમ્ ।

મયત્યત્પાગિનાં મૈત્ર્ય ન તુ સંન્યાસિનાં કલ્પચિત્ ॥ ૧૮-૧૨ ॥

અર્થઃ—જે લોક કર્મફલોનો પરિત્યાગ કરતા નથી તેવા લોકોને મિત્ર, તથા દુઃખ, તથા
સુખ અને દુઃખ બંને મિશ્રિત એવાં ત્રણ પ્રકારનાં કર્મફલો ભોગવવાં પડે છે. અને કર્મફલોનો
પરિત્યાગ કરનારને આ ત્રણે પ્રકારનાં ફળ ભોગવવાં પડતાં નથી. વળી મયિ સર્વાણિ
કર્માણિ મંચ્યસ્ય । મ. ગો. ૩-૩૦ ॥ સંપૂર્ણ કર્મોનાં ફલો અને અર્પણ કરીને, તથા
યોગમંચ્યસ્તકર્મણમ્ મ. ગો. અ ૪-૨૧ ॥-યોગ વડે જેણે કર્મોનો પરિત્યાગ કર્યો છે
તેને, તથા ન જ મંચ્યવનાદેય સિદ્ધિ સમધિગચ્છતિ ॥ મ. ગો. અ. ૩-૪ ॥-કર્મના
ત્યાગ રૂપ સંન્યાસ આવથી મોક્ષ રૂપ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થતી નથી. અને સંન્યાસઃ કર્મયોગઃ
નિઃશ્વેદયસક્રમણુમ્ ॥ મ. ગો. અ ૬-૨ ॥-સંન્યાસ અને કર્મયોગ એ બંને મોક્ષને પ્રાપ્ત
કરાવનાર છે; છતાં સ નિત્યસંન્યાસી તેજ દમેમાં સંન્યાસી છે એમ તું જાણ, દત્તાદિ
અનેક રસદાતા ભગવાને ત્યાગ તથા ત્યાગીના નમ્રક સંન્યાસ તથા સંન્યાસી શબ્દનો પ્રયોગ
કર્યો છે. વળી ચં સંન્યાસમિતિ પ્રાણુયોગં સં તિદિ પાણ્ડવ ॥ મ. ગો. અ. ૬-૨ ॥
શ્રુતિ જેને સંન્યાસ કહે છે તેને જ નિષ્કામ કર્મયોગ પણ કહે છે અર્થાત્ બંનેનું ફળ એક
રોવાથી બંને એક જ છે. આ મોક્ષી નિષ્કામ કર્મયોગ તથા સંન્યાસનો અર્થે જ કહો

છે. અને નિ પૂર્વક અસ્ ધાતુથી ઘજ્ઞ પ્રત્યય કરીને ન્યાસ શબ્દની સિદ્ધિ થાય છે. તેનો અર્થ પણ અર્પણ, સંન્યાસ, આદિ જ શાસ્ત્રકારોએ સ્વીકાર કર્યો છે. અને પ્ર પૂર્વક ઘજ્ઞ ધાતુથી કયપ પ્રત્યય કરવાથી પ્રવ્રજ્યા શબ્દની સિદ્ધિ થાય છે. તેનો અર્થ પણ સંન્યાસ છે.

ન્યાસી, સંન્યાસી, તથા પરિવાદ, પરિવાજક, યજ્ઞસંશ્ય, અન્યાશ્રમસ્થ, અન્યાશ્રમી, મતિ, ભિક્ષુક, પ્રવાણ, મરકરી, ઇત્યાદિ સર્વ નામ ચતુર્થાશ્રમવાળા સંન્યાસીનાં છે.

ઇતિ સંન્યાસશબ્દનિરૂપણ અ. ૧૪. સ. ૩. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૪. સર્ગ. ૪.

સંન્યાસના અધિકારીનું નિરૂપણ

આ પ્રમાણે સંન્યાસ શબ્દનું નિરૂપણ કરીને આ સર્ગમાં સંન્યાસના અધિકારીનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે. વિરકતોને જ સંન્યાસનો અધિકાર છે એમ ઉપર કહી ગયા હીએ. તથાપિ બ્રાહ્મણાદિ જાતિઓમાં કોને અધિકાર છે તેનું વિવેચન આ સર્ગમાં કરવામાં આવે છે.

બ્રાહ્મણા વિચિદિપન્તિ ॥

વૃં ૩૫૦ જં ૪ પ્રાં ૭ કં ૨૩ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણલોક પરમાત્માને ભણવાની ઇચ્છા કરે છે.

ઇત્યાદિ શ્રુતિઓ જોઈને કોન, શ્રુતિમાં બ્રાહ્મણ શબ્દ બ્રાહ્મણજાતિનો વાયક છે એવો નિશ્ચય કરીને બ્રાહ્મણજાતિ માનને જ સંન્યાસમાં અધિકાર છે, ક્ષત્રિયાદિને નથી. એવું કથન કરે છે, અને તેને અનુસરતું ધર્મશાસ્ત્રનું પ્રમાણ પણ જોવામાં આવે છે.

માનાવત્યં નિરુપ્યેષ્ટિં સર્વવેદસદક્ષિણામ્ ।

આત્મન્યગ્નોન્સમારોપ્ય બ્રાહ્મણઃ મન્નજેદ્ગૃહાત્ ॥ ૧૦ સ્મૃં ૭૦ ૬-૩૮ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણને ઇષ્ટ છે કે પ્રજાપતિ દેવતા સંજ્ઞાથી યજ્ઞ કરીને, અને તે યજ્ઞમાં સંપૂર્ણ ધનની દક્ષિણા આપીને ભસ્મપાનાદિ વિધિપૂર્વક અગ્નિઓને પોતાનામાં સમાવેશ કરીને ધરને છોડી સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કરે.

આ મનુ મહારાજના શ્લોકમાં પણ કહેલા બ્રાહ્મણ શબ્દનો અર્થ બ્રાહ્મણજાતિ કરવાથી બ્રાહ્મણને જ સંન્યાસનો અધિકાર છે એવો નિશ્ચય કરીને ક્ષત્રિયાદિને સંન્યાસનો નિષેધ કર્યો છે. વળી—

આશ્રમાસ્તુ ત્રયઃ પ્રોક્તા વૈદ્યરાજન્યયોસ્તથા ।

પરિવ્રાજ્યાશ્રમપ્રાપ્તિર્બ્રાહ્મણસ્યૈવ ચોદિતા ॥ ૧૦ ટિં ૧૪. જ. ૮-૨૩ ॥

અર્થ:—આ ત્રિપણશ્રુતિનો શ્લોક પણ બ્રાહ્મણને જ સંન્યાસનો અધિકાર બતાવે છે. વળી—

મુલ્લજાનામયં ધર્મે યદ્વિષ્ણોર્લિંગ ધારણમ્ ।

વાહુજાતોરુજાતાનામયં ધર્મે ન વિચ્યતે (નાયં ધર્મઃ પ્રશસ્યતે) ॥ ૧૧ સ્મૃ. ॥

અર્થ:—વિષ્ણુ ભગવાનની પ્રાપ્તિના સાધનરૂપ સંન્યાસાશ્રમનાં લિંગ રૂપ દરૂઠ, કાપાલ વત્સાદિ ધારણ કરવાં તે બ્રાહ્મણોનો જ ધર્મ છે, ક્ષત્રિયો અને વૈશ્યોને માટે આ ધર્મ દેખવામાં આવતો નથી. અથવા આ ધર્મ ક્ષત્રિય અને વૈશ્યોને માટે એક નથી.

આ શ્લોક કેટલીક ભગવદ્ગીતાની ટીકાના અન્વયોમાં લખેલો છે. વિષ્ણુસ્મૃતિના આ પ્રમાણથી ક્ષત્રિયાદિને સંન્યાસમાં અધિકાર નથી એમ પણ તેમાં લખ્યું છે. પરંતુ આ શ્લોક હાલમાં પ્રચલિત વિષ્ણુસ્મૃતિમાં જોવામાં આવતો નથી. આ પ્રમાણથી ક્ષત્રિયાદિને સંન્યાસને માટે ખાસ નિષેધ પણ જોવામાં આવે છે. આ નિષેધ પ્રત્યેક મનુષ્યની ઇચ્છાનુસાર જ જોવામાં આવે છે, શ્રુતિને અનુસાર અથવા પ્રાચીન ધર્મ-શાસ્ત્રને અનુસાર સિદ્ધ થતો નથી. “યદહરેવ વિરજેત્તદહરેવ પ્રવ્રજેત્” આ શ્રુતિ સંન્યાસને માટે કેવળ વિરક્તિ માત્રની અપેક્ષા રાખે છે. ત્યાં કોઈ વર્ણની અપેક્ષા બતાવી નથી. તેથી જેને વેદશાસ્ત્રોનો અધિકાર છે તેને વદિક ધર્મોમાં પણ અધિકાર અવશ્ય છે. તેને કોઈ હડાની શકતા નથી. પરંતુ વેદોમાં કેટલાક સકામ કર્મના અનુષ્ઠાનમાં બ્રાહ્મણાદિના અધિકાર ભેદ જોવામાં આવે છે, પરમાત્માની પ્રાપ્તિનાં સાધનોમાં એવો ભેદ હોવો કદાપિ સંભવ નથી. મનુષ્ય જન્મનું કર્તવ્ય પૂર્ણ કરવાને સર્વને અધિકાર છે. આ કાલની અપેક્ષાથી પ્રાચીન કાલના લોક ધર્માચરણમાં વિશેષ શ્રેષ્ઠ હોવાનું માનવામાં આવે છે. તેમના સમયમાં પણ ક્ષત્રિયાદિનો સંન્યાસ કાલના સમયના અન્વયોથી સિદ્ધ થાય છે. રાગ રધુનો સંન્યાસ, મહાયુ રધુવંશથી સિદ્ધ થાય છે.

સ ફિલાશ્રમમન્ત્પ્રાશ્રિતો નિવસન્નાવસયે પુરાદ્રહિઃ ।

સમુપાસ્યત પુત્રભોગ્યયા સ્તુરયેવાવિકૃતેન્દ્રિયઃ શ્રિયા ॥ રધુ. સ. ૮-૨૪ ॥

અર્થ:—તે રધુ અન્ત્યાશ્રમ અર્થાત્ સંન્યાસાશ્રમ મહાયુ કરીને નગરની બહારના સ્થાનમાં જીતેન્દ્રિય યમને રહેતા હતા. તેથી જેવી રીતે પોતાની સ્તુયા (પુત્રવધુ) પાસેથી ફળકુલ માત્ર સેવા સ્વીકારવામાં આવે છે, તેથી અધિક કોઈ પ્રકારની સેવા લેવામાં આવતી નથી, તેવી રીતે રધુ પણ રાજ્યભક્તોથી પોતાના શરીરના નિર્વાહ પૂરતી જ સેવાનો સ્વીકાર કરતા હતા, તેથી અતિરિક્ત વસ્તુની અપેક્ષા કરતા નહોતા. વળી—

યતિપાર્થિવલ્લિંગધારિણૌ દદૃશાતે રધુરાયચૌ જનૈઃ ।

અવવર્ગમહોદયાર્થયોશ્વર્મશાવિવ ધર્મયોગતૌ ॥

” ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—ભિક્ષુના લિંગને ધારણ કરેલા રધુ તથા રાજાના લિંગને ધારણ કરેલા રાજા રધુના પુત્ર અજન્મે બનેને લોહો નિવૃત્તિમાર્ગ તથા પ્રવૃત્તિમાર્ગના ધર્મનું અનુષ્ઠાન કરવાને માટે અવતાર ધારણ કરેલા ધર્મના અંશ જેવા દેખતા હતા. અર્થાત્ રધુ સંન્યાસ મહાયુ કરીને સંન્યાસાશ્રમના ધર્મને નિયમપૂર્વક પાલન કરવાથી તથા રાજા અને રાજા ધર્મને નિયમ પૂર્વક પાલન કરવાથી—એ પ્રમાણે એ જને આશ્રાત્ નિવૃત્તિમાર્ગ તથા પ્રવૃત્તિમાર્ગના અનુષ્ઠાન કરવાને માટે ધર્મના અવતાર રૂપ છે એમ માનતા હતા.

કંઈ દિવસ વીત્યા બાદ રધુનો દેહ છૂટી ગયો.

યુતદેહવિસર્જનઃ પિતૃશ્ચિરમશ્રૂણિ વિમુચ્ય રાયવઃ ।

વિદધે વિધિમસ્ય નૈ શ્વકં યતિભિઃ સાર્ધમનગ્રિમગ્નિચિત્ ॥ રધુવં. સ. ૮ સ્કો. ૨૫ ॥

અર્થ:—અગ્નિહોત્ર કરનાર (અગ્નિચિત) રધુપુત્ર અને ન્યારે પોતાના પિતાનો દેહત્યાગ સાંભળ્યો, ત્યારે થોડીવાર સુધી રૂઠ કરીને અગ્નિસંસ્કારને યોગ્ય નથી એવા તે પિતાની

અન્ત્યેષ્ટિ ક્રિયા સંન્યાસીઓની સાથે મળીને કરી. (સંન્યાસીની અન્ત્યેષ્ટિ આદિ ક્રિયાને ક્રમ આગળ લખવામાં આવશે). મરણ પછી કરવાની જે ક્રિયા છે તેનું નામ અન્ત્યેષ્ટિ છે.

આ પ્રમાણે ધર્માત્મા રહુના સંન્યાસથી દ્વિત્રિવાદિક સંન્યાસી યતા હતા એ વાતનો સ્પષ્ટ નિશ્ચય થાય છે.

વળી એક સમય રામચન્દ્રજીની પાસે દેવરાજ ઇન્દ્રે કંઈ સમાચાર કહેવાને માટે એક દૂતને મોકલ્યો હતો. તે દેવદૂત તથા રામચન્દ્રજીએ જાને એકાન્તમાં બેસી વાન કરતા હતા. તે સમયમાં કોઈ બહારનો માણસ અંદર રામચન્દ્રજીની પાસે જાય નહીં તે ઇચ્છાથી જનારને રોકવાને માટે લક્ષ્મણજી દ્વાર પર ઉભા રહ્યા હતા રામચન્દ્રજીએ એવી પ્રતિજ્ઞા કરી હતી કે અમારી જાનેની વાત યતા દરમ્યાન કોઈ અંદર આવશે તો હું તેનો વધ કરીશ. એટલામાં દુર્વાસા ઋષિ રામચન્દ્રજીને મળવાને આવ્યા. લક્ષ્મણજીએ સમાચાર કહ્યા 'જાતાં ઋષિએ માન્યું નહીં', અને કુદ્ધ થઈને શાપ દેવાને માટે તૈયાર થયા. ત્યારે લક્ષ્મણજીએ રામચન્દ્રજીની પાસે જઈને ઋષિ આવ્યાના અમાચાર કહ્યા. રામચન્દ્રજીએ આડીને દુર્વાસા ઋષિનો સત્કાર આદિ કર્યો. આદિ લક્ષ્મણજીએ એક તલવાર લઈને રામચન્દ્રની પાસે જઈને તેનું શિર કાપી પોતાની પ્રતિજ્ઞાનું પાલન કરવાને માટે રામચન્દ્રજીને કહ્યું. ત્યારે રામચન્દ્રજીએ, કોઈને મારવો કે તેનો પરિત્યાગ કરવો તે તુલ્ય હોવાનું કહીને લક્ષ્મણજીને મારવાને બદલે તેમનો પરિત્યાગ કર્યો, અને પોતાના રાજ્યની બહાર જવાની આજ્ઞા દીધી. ત્યારે લક્ષ્મણજી પોતાના ઘરમાં પોતાની માતા, પત્ની તથા પોતાના સુહૃદોને કોઈને પણ સમાચાર કહ્યા વિના સરયૂ નદીની પાસે જઈને નદીમાં સ્નાન કરીને તેના તીરમાં એકાન્તમાં જઈને પશ્ચાસને બેસી પરમાત્મામાં ચિત્ત લગાવી યોગવિદ્યાથી પ્રાણુનો પરિત્યાગ કર્યો. રામચન્દ્રજીએ તે વાત સાંભળી બહુ રુદન કર્યું. પછી ન્યારે તે લોક લક્ષ્મણજીના સરીરને ચિતામાં મૂકી દહન કરવાને માટે તૈયાર થઈ અગ્નિ લગાડવાને તૈયાર થયા છે, તેટલામાં જ લક્ષ્મણજીનું શરીર નષ્ટ થયું. તે સમયે આકાશવાણી થઈ. તે કહે છે:—

રામ રામ મહાવાહો મા ત્વં શોકપરો ભવ ।

ન चास्य युज्यते बह्ददानं चैव कथंचन ॥ રકા૦પુ૦સ્વ૦૪૪ લ૦૧૦૦-૪૧॥

અર્થ:—હે મહાગાહો રામ ! તું શોકાતુર ન થા. આને કદાપિ અગ્નિદાહ કરવો યોગ્ય નથી. કેમકે—

ब्रह्मदानप्रयुक्तस्य संन्यस्तस्य विशेषतः ।

अग्निदानं न युक्तं स्यात्सर्वेषामपि योगिनाम् ॥

” ॥ ૪૨ ॥

અર્થ:—આ (લક્ષ્મણજી) બ્રહ્મદાન યુક્ત છે, અને વિશેષે કરીને એ સંન્યસ્ત છે. તેથી તેનો તેમ કોઈ પણ યોગીનો અગ્નિદાહ કરવો તે યોગ્ય નથી.

આ આકાશ વાણીના શ્લોકથી લક્ષ્મણે આતુર સંન્યાસ ગ્રહણ કર્યાનું અવસ્ય માલમ પડે છે. વળી મુરેશ્વરાચાર્યજીએ પણ આજ્ઞાણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય એ ત્રણ વર્ણને સંન્યાસનો અધિકાર કહ્યો છે.

त्रयाणामविशेषेण संन्यासः श्रूयते श्रुतौ ।

यदोपलक्षणार्थं स्मादब्राह्मणग्रहणं तदा । बृह०वा०અં ૩ મા. ૫ સ્તો ૦૮૯ ॥

અર્થ:—આહ્વાણુદિક ત્રણે જાતિને શ્રુતિમાં સમાન રીતે સંન્યાસનો અધિકાર સાંભળવામાં આવ્યો છે. શ્રુતિમાં ત્રણેય કરેલો આહ્વાણુ શબ્દ દિગ્જાતિનું ઉપલક્ષણ છે. અને જ્યારે દિગ્જાતિના ઉપલક્ષણ રૂપ આહ્વાણુ શબ્દ છે, ત્યારે ત્રણે જાતિને સંન્યાસ પણ હોય શકે છે.

વળી શ્રુતિમાં આહ્વાણુત્રણેય દિગ્જાતિના ઉપલક્ષણ રૂપ હોવામાં બીજું પણ કારણ છે:—

અબ્રાહ્મ જાયતે યો બ્રાહ્મણો યો યજ્ઞાજ્ઞાયતે તસ્માદપિ રાજન્યં વા વૈશ્યં વા બ્રાહ્મણ इत्येव ब्रूयाद्ब्रह्मणो हि जायते यो यज्ञाज्जायते ॥

શત૦ પ્રા૦ કા૦ ૩ પ્રપા૦ ૧ ક૦ ૪૦ ॥

અર્થ:—આહ્વાણુ તથા ક્ષત્રિય તથા વૈશ્ય તેમને દિગ્જાતિ કહે છે. સર્વ પ્રાણી જ્યારે માતામાંથી ઉત્પન્ન થાય છે ત્યારે સર્વનો એક જન્મ થાય છે. અને દિગ્જાતિ માતાથી ઉત્પન્ન થતા પહેલાં વેદોક્ત ગર્ભાધનાદિ સંસ્કારથી શુદ્ધ થાય છે. અને તે પછી જ્યારે ઉપનયન સંસ્કાર કરવામાં આવે છે ત્યારે ત્રિશેષરૂપે શુદ્ધિ થાય છે. અને ઉપનયન પછી વેદવ્રતનો સ્વીકાર કરીને બ્રહ્મચર્યાશ્રમમાં રહીને વેદનું અધ્યયન કરીને વેદને સમાપ્ત કરે છે, ત્યારે અત્યંત પવિત્ર થાય છે. વેદનું નામ અહીં બ્રહ્મ છે. માટે વેદોક્ત સંસ્કારદ્વારા પવિત્ર થનાર દિગ્જાતિનો બીજાવાર શબ્દબ્રહ્મ રૂપ વેદથી જન્મ થયો એવું માને છે, કેમકે જન્મ સમયની અશુદ્ધિ તથા બાહ્યાવસ્થાની મૂળનાનો પરિત્યાગ કરીને નવીન જન્મ લીધેલો હોય તેવો તે સમયે તે દેખાય છે. તેથી અર્થાત્ યજ્ઞથી બીજો જન્મ થયેલો હોવાથી મન્ત્રમાં તે આહ્વાણુ છે એમ કહે છે.

વેદોક્ત અનેક સંસ્કાર રૂપ યજ્ઞથી પવિત્ર થઈ જે સાવિત્રી રૂપ માતા અને આચાર્ય રૂપ પિતાથી ઉત્પન્ન થાય છે તે બ્રહ્મથી જ ઉત્પન્ન થાય છે. માટે ક્ષત્રિય તથા વૈશ્યને પણ આહ્વાણુ જ કહેવા નોંધ્યો. (બ્રાહ્મણ इत्येव ब्रूयात्). કારણ કે જે સંસ્કાર રૂપ યજ્ઞથી શુદ્ધ થઈને નવીન જન્મને ધારણ કરે છે તે બ્રહ્મથી જ ઉત્પન્ન થાય છે. આ શ્રુતિએ ક્ષત્રિય તથા વૈશ્યને પણ આહ્વાણુ કહ્યા છે. માટે “બ્રાહ્મણા વિચિત્રિર્વિત્” આ શ્રુતિ પણ આહ્વાણુ શબ્દથી આહ્વાણુદિ દિગ્જાતિને જ કહ્યા છે. એવો નિશ્ચય થાય છે. વળી—

ब्राह्मणः क्षत्रियो वा,प वैश्यो वा मन्त्रजेट्दृहात् ॥

વૃ. હ. વા. અ. ૩. પ્રા. ૫ જ્ઞાન. ટીકા ॥

અર્થ:—આહ્વાણુ કે ક્ષત્રિય કે વૈશ્ય સર્વનો પરિત્યાગ કરીને ગૃહસ્થાશ્રમમાંથી સંન્યાસનો સ્વીકાર કરે. વળી—

त्रयाणां वर्णानां वेदमधीत्य चत्वार आश्रमाः । सूत्रम्(छान्दोग्यपरिशिष्टम् ॥)

અર્થ:—આહ્વાણુદિ ત્રણ વર્ણોએ, ઉપકુર્વાણુ બ્રહ્મચારી દશમાં વેદનું અધ્યયન કરીને પછી નેષ્ટિક બ્રહ્મચારી, તથા ગૃહસ્થ, અથવા વાનપ્રસ્થ અને સંન્યાસ એ ચાર આશ્રમ મહત્વકરવા યોગ્ય છે.

ઈત્યાદિ સ્મૃતિ તથા સૂત્ર પણ આહ્વાણુ તથા ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય એ ત્રણે વર્ણને સંન્યાસનો અધિકાર કહે છે.

વળી મહાભારતમાં પણ ત્રણે વર્ણને માટે સંન્યાસ કહ્યો છે:—

शुश्रूषोः कृतकार्यस्य कृतसन्तानकर्मणः ।

અભ્યનુજ્ઞાતરાજસ્ય શુદ્ધસ્ય જગતીપતે ॥મ૦ બા૦ શા૦ ૧૦ જ્ઞ૦ ૬૩-૧૨॥

• અલ્પાન્તરગતસ્યાપિ દશધર્મગતસ્ય વા ।

આશ્રમા વિહિતાઃ સર્વે વર્જયિત્વા નિરાશિષમ્ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—હે રાજન્! પરમાત્માના સ્વરૂપનું શ્રવણ કરવાની ઇચ્છાવાળા તથા સેવારૂપ ધર્મનું પાલન જોણે કર્યું છે, તથા જોણે પુત્રને ઉત્પન્ન કર્યો છે અને રાજ્યને જોને આઠા આપી છે (૧૨), તથા જે આચારમાં ધ્યાનશ્યાદિ ત્રણ વર્ણની સમાન જ હોય અર્થાત્ બહુ ભેદ નથી, થોડો જ (અલ્પાન્તર) ભેદ હોય, એવા શૂદ્રને માટે પણ સંન્યાસને (નિરાશિષમ્) છોડી સર્વ આશ્રમોનું વિધાન કરવામાં આન્યું છે.

મઘાદિ પીવાથી જે મત્ત હોય, તથા અત્યન્ત વિષવાસક્રાંત હોવાથી સાવધાનતા રહિત (પ્રમત) તથા અપરમાર આદિ રાજથી ઉન્મત્ત (એશુદ્ધ) હોય, તથા કુદ્ધ થયેલો હોય, તથા ડરેલો હોય, તથા બહુ કામી હોય—એવા લોકો કોઈ પણ ધર્મને જાણી શકતા નથી. એ હોવાથી રહિતને “દશધર્મગત” એમ પૂર્વ શ્લોકમાં કહ્યું છે. પરન્તુ પુરોક્ત ગુણગુણ શૂદ્રને સંન્યાસાશ્રમને છોડી બાકીના ત્રણ આશ્રમનું જ પૂર્વશ્લોકમાં વિધાન કર્યું છે. અને વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં રહીને કન્દ મૂલાદિ લાવીને નિર્વાહ કરવામાં સમર્થ ન હોય તો—

મૈસ્રચર્યા તતઃ પ્રાહુસ્તસ્ય તદ્દર્મચારિણઃ ।

તથા વૈશ્યસ્ય રાજેન્દ્ર રાજપુત્રસ્ય ચૈવ હિ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—સ્વધર્મનું આચરણ કરનાર શૂદ્રને વાનપ્રસ્થના ધર્મનું અનુશાન કરવાનું સામર્થ્ય ન હોય તો ભિક્ષાર્થ અર્થાત્ ભિક્ષાર્યથી ઉપવ્રક્ષિત થોવા આશ્રમનો સ્વીકાર કરવાનું કહ્યું છે. આ પ્રમાણે, હે રાજાશ્રેષ્ઠ! વૈશ્ય તથા રાજપુત્રને પણ સર્વ આશ્રમોનો અધિકાર સાત્ત્રમાં કલ્પો છે. વળી—

કૃતકૃત્યો વયોઽતીતો રાજ્ઞઃ કૃતપરિશ્રમઃ ।

વૈશ્યો ગન્ધેદનુજ્ઞાતો નૃપેનાશ્રમસંશ્રયમ્ ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—ધર્મશીરણ કરનારો કૃત્યકૃત્ય થયેલો, તથા જેની ઉંમર પણ અધિક થઈ ગઈ હોય તેવો, તથા જેણે રાજ્યને માટે “યજ્ઞ” અને સેવાદાન આદિ કર્યા બહુ પરિશ્રમ કર્યો છે એવો વૈશ્ય પણ રાજ્યની આઠા લઈને વાનપ્રસ્થ તથા સંન્યાસાશ્રમનો આશ્રય લે.

આ પ્રમાણે ક્ષત્રિય પણ પૂર્વ આશ્રમમાં કરવા થોમ્મ સંપૂર્ણ ધર્મોનું અનુશાન કરીને સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કરે.

રાજર્પિત્વેન રાજેન્દ્ર મૈસ્રચર્યા ન સેવતે ।

અપેતૃદ્ધધર્મોઽપિ ચરેન્જીવિતકામ્યયા ॥ મ૦મા૦શા૦પ૦અ૦ ૬૩-૨૨ ॥

અર્થ:—ક્ષત્રિય લોક (રાજર્પિ) ગૃહસ્થધર્મમાં ભિક્ષાવૃત્તિનો સ્વીકાર ન કરે. પરન્તુ ગૃહસ્થાશ્રમનો સાગ કરતાં જીવિકાને માટે ભિક્ષાવૃત્તિનો સ્વીકાર કરે.

તેવી રીતે ચારે વર્ણોને સંન્યાસનો અધિકાર તથા જીવિકાને માટે ભિક્ષાવૃત્તિનો અધિકાર પણ સાત્ર બતાવે છે. અને સંન્યાસ કાલમાં જ કાપાય વસ્ત્ર ધારણ કરી શકે એવો નિયમ નથી. જે કોઈ મનુષ્ય કોઈ પ્રકારનું તપ કરતો હોય તે સર્વ કાપાય વસ્ત્ર ધારણ કરી શકે છે. સાધિની વ્રત કરતી સમયે કાપાય વસ્ત્ર ધારણ કરવી હતી એવું તેના ઇતિહાસમાં

લખ્યું છે. દક્ષિણાદિ કેટલાક દેશોમાં લોક હાલ પણ દરેક વ્રત કરતી સમયે કાપાયન વસ્ત્ર ધારણ કરતા જોવામાં આવે છે.

વળી ધર્મશાસ્ત્ર તથા શ્રુતિમાં કેટલીક જગાએ દ્વિત્વતિ તથા સંપૂર્ણ પ્રાણીનું અહણ કરવાના સ્થાનમાં પ્રાણણ તથા અહણન ઇત્યાદિ શબ્દનું જ અહણ કરવામાં આવ્યું છે. તે સર્વ જગામાં જો પ્રાણણનું જ અહણ કરવામાં આવે તો ખીજા ક્ષત્રિય અને વૈશ્યને કોઈ ધર્મનો અધિકાર જ ન રહે, અને કેટલીક જગાએ અર્થનો અનર્થ પણ થઈ જાય. માટે તેવા સ્થાનમાં પ્રાણણ શબ્દને ક્ષત્રિય આદિ શબ્દનું ઉપલક્ષણ માન્યું છે.

જાયમાનો હ વૈ વ્રાહ્મણસ્ત્રિભિર્ઋણૈર્ઋણવાઠજાયતે ॥

અર્થ:—પ્રાણણાદિ ઉત્પન્ન થતા જ ત્રણ ઋણોથી યુક્ત થઈને જ જન્મ લે છે. અહીં શ્રુતિમાં પ્રાણણ અહણ છે, તેથી પ્રાણણ શબ્દને ક્ષત્રિયાદિનું ઉપલક્ષણ ન અહણ કરે તો પ્રાણણ જનિત જ ઋણથી યુક્ત સિદ્ધ થાય છે અને ક્ષત્રિયાદિ ઋણયુક્ત સિદ્ધ થતા નથી. તે કારણથી પ્રાણણ શબ્દને ક્ષત્રિયાદિનો ઉપલક્ષણ માન્યો છે. તેથી રીતે “વ્રાહ્મણા વિવિદિશન્તિ” એ શ્રુતિમાં પણ પ્રાણણ શબ્દ ક્ષત્રિયાદિકોનું ઉપલક્ષણ છે. તેથી કરીને ત્રણે જનિતે સંન્યાસનો અધિકાર અવશ્ય સિદ્ધ થાય છે. જેને આશ્રમ અહણ કરવાનો અધિકાર છે તેને આશ્રમને ઉચ્ચિત્ત સિંઘ ધારણ કરવાનો અધિકાર પણ અવશ્ય હોવો જોઈએ. માટે પ્રાણણાદિમાં કોણ કોણ સિંઘ ધારણ કરવાને અધિકારી છે તેનો વિચાર કરવાની આવશ્યકતા નથી.

ઈતિ સંન્યાસાધિકારી નિરૂપણ અ. ૧૪ સ. ૪ સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૪. સર્ગ. ૫.

સંન્યાસના અનધિકારીનું નિરૂપણ.

અહીં સુધી સંન્યાસના અધિકારીનું નિરૂપણ કરીને હવે અનધિકારીનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

આરુઢપતિતાપસ્યં કુનસી શાવદન્નકઃ ॥

સયસોળોઽક્ષવિકલો નૈવ સમ્યસ્તુમર્હતિ ॥ સં૦ ઉપ૦ અ૦ ૨ ક૦ ૩ ॥

અર્થ:—આરુઢ પતિતોનાં સન્તાન, તથા કુનસ્ય નામના રોગવાળા, તથા જેના દાંતનો રંગ કાળો હોય તથા ક્ષય આદિ રોગોથી જેનું શરીર ક્ષીણ થઈ ગયું હોય, તથા કોઈ અંગ નષ્ટ થયું હોય અર્થાત્ અંધ, પંચુ, હોવાથી જેની ક્રિયા પરાધીન હોવાનો સંભવ હોય, એવા કોઈપણ મનુષ્યને સંન્યાસી થવાની યોગ્યતા નથી.

બ્રહ્મચારીઘૃદસ્થઃ વાનપસ્યો યતિસ્તથા ॥

ઉત્તમાં વૃત્તિમાશ્રિત્ય પુનરાવર્તયેદ્યદિ ॥ છ૦ વિ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૪-૩૨ ॥

આરુઢપતિતો જ્ઞેયઃ સર્વધર્મવહિઃકૃતઃ ॥

નિન્યથ સર્વદેવાનાં પિતૃણાં ચ તથોચ્યતે ॥

”

॥ ૩૩ ॥

અર્થ:—બ્રહ્મચારી આદિ ચારે આશ્રમીમાંથી કોઈપણ આશ્રમી પોતાના આશ્રમથી ઉપરનો આશ્રમ ગ્રહણ કરીને ફરી પાછો તે આશ્રમમાં આવે તો તેને આશ્રુત પતિત સમજવો. અને તે સંપૂર્ણ દેવતા તથા પિતૃઓ સંબંધી યજ્ઞાદિ કર્મનો અધિકારી થતો નથી, તેમજ તે નિન્દ્ર અને સર્વ ધર્મની બહાર છે. વધી મનુષ્યાશ્રમ ગ્રહણ કરવાના સમયમાં સર્વ પ્રાણીને અભય દેવાનો નિયમ છે. એવું અભયદાન આપીને ફરી પોતાની રક્ષાને માટે કોઈને ભય આપવો તે ઉચિત નથી, અને અંગભંગ થયેલા મનુષ્યની ધારીરિક ક્રિયા પરાધીન હોવાથી હમેશાં કોઈને પણ તે ભય દેવાનું કારણ થશે, અને તેને સ્વતંત્રતા કદાપિ મળી શકતી નથી. માટે તેવો મનુષ્ય સંન્યાસી થાય તો તે પોતાનો નિર્વાહ ચલાવવાને માટે ખીજને અવશ્ય પોતાને વશ રાખવાનો પ્રયત્ન કરશે. તેથી અભયદાનનું તત્ત્વ રહેતું નથી. માટે અંગવિકલ મનુષ્યનો સંન્યાસ વિશુદ્ધ જ નથી.

અન્ધ: પદ્મગુર્દરિદ્રો વા ચિરક્ત: સંન્યસેદ્ દ્વિજ: ।

સર્વેવામેવ વેરાગ્યં સંન્યાસે તુ વિધીયતે ॥ ૫૦ ૫૦ સં૦ અધિ૦ નિ૦ ॥

અર્થ:—કોઈ દ્વિજતિ અન્ધ હોય કે પદ્મ હોય અથવા ગરીબ હોય, પરંતુ જો તે વિરક્ત હોય તો સંન્યાસ લઈ શકે છે, કેમકે સંન્યાસ ગ્રહણ કરવામાં કેવળ વૈરાગ્યનું જ વિધાન છે. વૈરાગ્ય વિના સંન્યાસ લઈ શકાતો નથી આ સ્લોક વૈરાગ્યની આવશ્યકતા માત્ર બતાવે છે, કિન્તુ અન્ધાદિના સંન્યાસનું વિધાન કરતો નથી. વળી—

સમત્વવસિતાનાં ચ મહાપાતકિનાં તથા ।

ગ્રાત્યાનામભિસ્થતાનાં સંન્યાસં નૈવકારયેત્ ॥ સં૦ ૫૫૦ અ૦ ૨ ૮૦ ૪૦ ॥

અર્થ:—પતિત (સપ્રત્યવસિત) અને મહાપાતકી તથા ગ્રાત્ય તેમ હૃષપાતકી મનુષ્યને પણ સંન્યાસ આપે નહીં. “સપ્રત્યવસિત”નો અર્થ નીચેના સ્લોકમાં બતાવ્યો છે. તેનો પર્યાય શબ્દ “પ્રત્યવાસનિક” છે.

પ્રપાતવિપદ્ધામ્બુમગ્નજ્યાનહચનાશકાત્ ।

દ્યુતોઽહતથ દન્તા ચ પ્રત્યવાસનિકા: સ્મૃતા: ॥૪૦૫૦૫૫૦૫૦ ૬-૧૯૦॥

અર્થ:—કોઈ મરવાની ધ્વજાથી પર્વત ઉપરથી પડતું મૂકે, અથવા વિષ ખાઈ હોય અથવા ગળે ફાંસો ખાધો હોય, જલમાં કુબતાં (આતુર) સંન્યાસ લીધો હોય, અથવા અગ્નિમાં પ્રવેશ કરેલો, અથવા જેણે ભોજનનો ત્યાગ કરેલો હોય તથા ખીજને મારનાર આ પ્રમાણે કયાં જતાં પણ જેનું મરણ ન થયું હોય તો તેને પ્રત્યવાસનિકે કહ્યો છે.

વ્રતયજ્ઞતપોદાનદોમસ્વાધ્યાયવર્જિતમ્ ।

સત્યશૌચાશ્રમમ્પ્રદં સંન્યાસં નૈવકારયેત્ ॥ સં૦ ૫૫૦ અ૦ ૨ ક૦ ૫ ॥

एते नार्हन्ति संन्यासमातुरेण विना क्रमम् ॥ ॥ ६ ॥

અર્થ:—મત, યજ્ઞ, તપ, દાન, હોમ, અને વેદનું અધ્યયન એ સર્વથી રહિત, તથા સત્ય, શૌચ તથા આશ્રમધર્મથી રહિત થયેલા મનુષ્યને પણ સંન્યાસ આપે નહીં. અને આ સ્લોક આતુર સંન્યાસને છાડી ક્રમસંન્યાસ લેવાને યોગ્ય નથી.

શાસ્ત્રમાં આતુર સંન્યાસનું પ્રતિપાદન કર્યું છે, તથાપિ તે જમ્બે-તે મનુષ્ય લઈ શકે એવું તાત્પર્ય નથી. પરંતુ—

ઉત્પન્ને સંકટે ઘોરે ચૌર્યાપ્રાદિગોચરે ।

મયમીતસ્ય સંન્યાસમક્તિરામુનિરવ્રવીત્ ॥

ય. ધ. સં. અધિ. નિ. ૫

અર્થ:—ચોરો અથવા વાઘ આદિ જંગલી પ્રાણીથી મરવાના નિમિત્તવશાત્ બચતીત થયો હોય, અથવા રોગાદિથી શરીર રહેવાનો નિશ્ચય ન હોય, તેવા સમયમાં આતુર સંન્યાસ લેવાને અંગિરા ઋષિએ કહ્યું છે. વળી—

આપ્તકાળે તુ સંન્યાસઃ કર્તવ્ય ઇતિ શિષ્યતે ।

જરયામિપરીતેન શત્રુભિર્વ્યથિતેન ચ ॥

સમન્તુ । ય. ધ. સં. ॥

અર્થ:—જે આતુર સંન્યાસ છે તે આપત્તિકાલમાં અથવા વૃદ્ધાવસ્થાથી ધેરાયલો હોય અથવા શત્રુ લોકોએ ધણી પીડા દીધી હોય, તે વખતે જ લેવો યોગ્ય છે એમ શાસ્ત્ર કહે છે. વળી—

પ્રાણસ્યોત્ક્રમણાસન્નકાલસ્ત્વાતુરસંજ્ઞવઃ ।

નેતરત્સ્વાતુરઃ કાલો મુક્તિમાર્ગમર્ત્તરુઃ ॥ ના૦ પ૦ ઉપ૦ અ૦ ૫ શ્લો૦ ૪ ॥

અર્થ:—પ્રાણ જવાનો વખત જ્યારે નજીક આવ્યો હોય તે કાલનું નામ આતુરકાલ કહેવાય છે. તે સમયના સંન્યાસનું નામ આતુર સંન્યાસ છે. પરન્તુ અન્ય સમયમાં લીધેલો સંન્યાસ મુક્તિમાર્ગની મદદતિ કરાવનાર છે.

અથ પण्डः पणितोऽङ्गविकलः स्त्रैणो नधिरोऽर्भको मूयः पापण्डश्चक्री लिङ्गी बुष्टी वैखानसहरद्विजौ भृतवाध्यापकाः शिषिर्विष्टोऽनर्भको नास्तिको वैराग्य-वन्तोऽप्येते न संन्यासार्हाः संन्यस्ता यद्यपि न महावाक्येऽधिकारिणः ॥

॥ સં૦ ૩૦ અ૦ ૨ ક૦ ૩ ॥

અર્થ:—નપુંસક, પનિન, અંગલંગ થયેલો, સ્ત્રીલંપટ, બહેરો, બાલક, મુંગો, વૈદિક આચારથી રહિત, ચક્રાદિ ધારણ કરનાર, સંન્યાસી આદિનાં ચિહ્નોને ધારણ કરનાર, કુદરોગી, તોપસના વેપમાં ફરનાર બ્રાહ્મણ, તથા ગધેકું (હર) રાખનાર, તથા પૈસા લાઇને વેદ ભણાવનાર તથા અર્ધરોગી તથા અગ્નિ રહિત અને નાસ્તિક એ સર્વ વૈરાગ્યવાળા હોવા છતાં પણ સંન્યાસ લેવાને યોગ્ય નથી. યદિ કોઇ પ્રકારથી અર્થાત્ આતુરાદિ નિયમથી સંન્યાસી થયો હોય તોપણ તે લોક મહાવાક્યનો ઉપદેશ લેવાને અધિકારી નથી.

અને જેની પત્ની મરી ગઈ હોય એવા વિધુર આદિને પણ સંન્યાસનો અધિકાર કહ્યો છે. દ્વિજનિએ અનાશ્રમી રહેતું તેને નિષિદ્ધ કહ્યું છે. માટે—

શુનર્દારક્રિયામાતાનૃતભાર્યઃ પરિવ્રજેત્ ॥

ય૦ ધ૦ સં૦ ॥

અર્થ:—જેની પત્ની મરી ગઈ હોય અને બીજવાર જેનો વિવાહ થયો નથી, તે પણ સંન્યાસ ધારણ કરે. વિરક્તિ વિના સંન્યાસ લઈ શકે નહીં, તથાપિ વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં રહીને તપ કરવાનું સામર્થ્ય ન હોય તો વિધુરને સંન્યાસ લેવાનું કહ્યું છે, કેમકે અનાશ્રમી રહેવાથી ધર્મથી પતિત થાય છે. અને—

સંન્યાસં પાતયેષ્વસ્તુ પતિતં ન્યાસયેતુ યઃ ।

સંન્યાસવિઘ્નકર્તા ચ ત્રીનેતાનપતિતાન્વિદુઃ ॥ જા૦ છ૦ (ય૦ ધ૦ સં૦) ॥

અર્થ:—જે સંન્યાસીનું પતન કરાવે છે, અને પતિતને સંન્યાસી બનાવે છે, તથા જે સંન્યાસમાં વિશ્વ કરનાર છે એ ત્રણેને પતિત બાણવા. માટે આતુર સંન્યાસ પણ વિચાર કરીને જ સેવો જોઈએ.

પ્રતિ સંન્યાસના અનધિકારીનું નિરૂપણ અ. ૧૪ સર્ગ. ૫. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૪. સર્ગ ૬.

સંન્યાસાશ્રમભિંગનિરૂપણ.

ઉપરના સર્ગમાં સંન્યાસના અનધિકારી આદિનું નિરૂપણ કરીને હવે આ સર્ગમાં સંન્યાસાશ્રમને ઉચિત દ્વંડ, કમવંડ, કાપાય વસ્ત્ર, આદિ લિંગોનું વિવેચન કરીએ છીએ.

આ વિષયમાં જાણોપનિષદ નીચે પ્રમાણે કહે છે:—

परित्राड् चिवर्णवासा मुण्डोऽपरिग्रहः शुचिर्द्रोही ब्रह्मभूयाय भवति ॥

જા૦ ઉપ૦ કણ્ડ૦ ૫ ॥

અર્થ:—વિરૂદ્ધ વસ્ત્રોનું વસ્ત્ર અર્થાત્ પ્લાઠણાદિ ચારે વસ્ત્રોને માટે જે ચોખ્ખ નથી એવા વિરૂદ્ધ કાપાય રંગના વસ્ત્ર વાળા, તથા જેનું શિર મુંડાવેલું હોય તથા પરિગ્રહથી રહિત હોય, તથા પવિત્ર હોય તથા કોઈ પ્રાણીને દ્રોહ કરનાર ન હોય એવો સંન્યાસી (પરિત્રાડ્) પરમાત્માની પ્રાપ્તિને માટે ચોખ્ખ થાય છે. લાલ, પીળાં, સફેદ, કાળાં વગેરે રંગનાં વસ્ત્ર ચારે વસ્ત્રોના ગૃહસ્થાશ્રમી લોક પહેરે છે. અને તે લોકે ઉપયોગ કરવો નિષિદ્ધ છે, માટે કાપાય વસ્ત્રને વિવર્ણ કહ્યું છે. વળી હે સખા ૩૫ દ્વંડ ! તું મારી રક્ષા કર—આ મન્ત્રથી દ્વંડ ધારણ કરવાનું પણ ઉપનિષદમાં કહ્યું છે.

अनेन मन्त्रेण कृतं वैणवं दण्डं कौपीनं परिग्रहेदौपधवदशनमाचरेदौपधवद-
शनं प्राश्नीयाद्यत्नाभमदनीयात् ॥ आरु० उप० क० ३ ॥

અર્થ:—“સપ્તા મા” એ મન્ત્રથી વાંસનો બનાવેલો દ્વંડ તથા કૌપીનનું પણ ગ્રહણ કરે. અને જેવી રીતે શેઠની નિવૃત્તિને માટે ઔપધનું સેવન કરવામાં આવે છે, તેવી રીતે ક્ષુધા રૂપી શેઠનું નિવારણ કરવાને માટે જોજન કરે. અને ઔપધની માફક જોજન કરે. જેનું મળી આવે તેનું જોજન કરે, જોજનને માટે કોઈ પ્રકારની લાલસા ન રાખે. તે વાતનું સ્મરન કરવાને માટે “ઔપધની તુલ્ય જોજન કરે” એમ જે વાર કહ્યું છે. ઈત્યાદિ શ્રુતિથી દ્વંડ તથા કાપાય વસ્ત્રાદિ ધારણ કરવાનો નિયમ પણ નિશ્ચય થાય છે. અને પૂર્ણ વિરક્ત પરમહંસને માટે દ્વંડાદિક લિંગોનો અભાવ પણ શાસ્ત્રમાં જણાવ્યો છે.

गृक्षीयादण्डकौपीनाद्युचितं लोकवर्तनम् ।

વિરક્ત્યેષ્ઠ ગૃક્ષીયાલોકોત્તિવિચારણે ॥ શિ૦ પુ૦ કૈ૦ સં૦ અ૦ ૩-૨૮ ॥

અર્થ:—લોકોના ઉપકારને માટે તથા પોતાના શરીરના પોષણને માટે પણ સંન્યાસાશ્રમને ઉચિત દ્વંડ તથા કૌપીનાદિક ચિહ્નો ગ્રહણ કરવાં જોઈએ. અને જે વિરક્ત હોય તે લોકોના ઉપકારાદિના વિચારથી દ્વંડાદિ ધારણ ન કરે. અને—

ન તસ્ય વિદ્યતે કાર્યં ન લિંગં વા વિપશ્યિતઃ ।

નિર્મમો નિર્ભયઃ શાન્તો નિર્દ્વન્દ્વોઽવર્ણભોજનઃ ॥ના. પ.હ. આ. ૪ શ્લો. ૩૧॥

અર્થઃ—તે તત્ત્વવેત્તા પરમહંસને માટે કોઈ કર્તવ્ય નથી, ન તો તેને માટે કોઈ કાપાય વસ્ત્રાદિક લિંગ છે. તે મમતારહિત તથા નિર્ભય તથા શાન્ત તથા રાગદ્વેષાદિ દ્વન્દ્વથી રહિત, અને અવર્ણ ભોજનવાળો હોવાથી આહારાદિ વર્ણોની અપેક્ષાથી રહિત હોય છે. વળી—

મુનિઃ કૌપીનવાસાઃ સ્યાન્નગ્નો વા ધ્યાનતત્પરઃ ।

एवं ज्ञानपरो योगी ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥

॥ ૩૨ ॥

અર્થઃ—પરમહંસ તત્ત્વવેત્તા અને ધ્યાનમાં તત્પર એવા મુનિ ચક્રાદિ કૌપીન રાખે અથવા દિગંધર જ રહે. જ્ઞાનમાં તત્પર જે યોગી છે તે પરબ્રહ્મની પ્રાપ્તિને માટે યોગ્ય થાય છે.

લિંગે સત્યપિ खल्वस्मिन्ज्ञानमेव हि कारणम् ।

निर्मोक्षायेह भूतानां लिंगग्रामो निरर्थकः ॥

॥ ૩૩ ॥

અર્થઃ—તત્ત્વવેત્તાએ લિંગ ધારણ કર્યું હોય કે નહીં, મોક્ષને માટે તો જ્ઞાન જ કારણ છે. માટે નાના પ્રકારનાં જે લિંગ છે તે નિષ્પ્રયોજન જ છે.

तस्मादलिङ्गो धर्मज्ञो ब्रह्मवृत्तमनुव्रतम् ।

गूढधर्माश्रितो विद्वानज्ञातर्चास्तं चरेत् ॥

॥ ૩૪ ॥

અર્થઃ—માટે લિંગથી રહિત, ધર્મધર્મને જાણનાર, બ્રહ્મપ્રાપ્તિને યોગ્ય વ્રતોને ધારણ કરેલો, ગૂઢ ધર્મોના આશ્રય કરેલો વિદ્વાન લોકો તેને અણી ન શકે એવું આચરણ કરે. વળી—

संदिग्धः सर्वभूतानां वर्णाश्रमविवर्जितः ।

अन्धवज्जटवच्चापि मूकवच्च महीं चरेत् ॥ ना० प० उप० ૪ શ્લો० ૩૬ ॥

तं दृष्ट्वा शान्तमनसं स्पृहयन्ति दिवौकसः ।

लिंगाभावात्तु कैवल्यमिति ब्रह्માनुशासनम् ॥

॥ ૩૭ ॥

અર્થઃ—તેને દેખનાર પ્રાણીઓને સન્દેહ થાય અર્થાત્ આ જ્ઞાની છે અથવા અજ્ઞાની છે એવો નિશ્ચય ન થાય, અને વર્ણાશ્રમના વિચારથી રહિત હોય, અને અન્ધ તથા જડ અને મૂકોના માફક—એવી રીતે પૃથ્વીમાં વિચરે. (૩૬). એવા શાન્ત મનવાળાને જોઈને દેવતા લોકો પણ તે પદ્ધતિને પ્રાપ્ત કરવાની હચ્છા કરે છે. લિંગાદિના અભાવમાં મોક્ષ છે એવું વેદનું કથન છે. વળી—

ज्ञाननिष्ठो विस्वतो वा मद्भक्तो वाऽनपेक्षकः ।

मन्त्रिद्वાનાશ્રમોત્પત્ત્વા ચરેદવિધિગોચરઃ ॥મા૦પુ૦ સ્ક૦ ૧૧ અ૦ ૧૮-૨૮॥

અર્થઃ—આ લોક સંબંધી તથા પરલોક સંબંધી વિષયોમાં જે વિરક્ત છે, તેથી જ જે સર્વ વસ્તુની અપેક્ષાથી રહિત છે એવો જ્ઞાનનિષ્ઠ હોય, અથવા વિરક્ત હોય, અથવા મારો ભક્ત હોય, તે દેવગદિ લિંગ સહિત આશ્રમ તથા આશ્રમધર્મોનો પણ પરિત્યાગ કરીને તથા વિધિ અને નિષેધોના પણ પરિત્યાગ કરીને વિચરે.

આ પ્રમાણે પણ જ્ઞાનનિષ્ઠાને તથા નિષ્કામ ભક્તિને વર્ણાશ્રમનિયમોએ અબાધ બનાવે છે. વળી—

અવ્યક્તલિંગા અવ્યક્તાચારા અનુન્મત્તા ઉન્મત્તવદાચરન્તઃ ॥

જાગ્રાં ૩૦ કળિટં ૬ ॥

અર્થ:—વર્ણશ્રીઓનાં કોઈ સ્પષ્ટ ચિહ્ન જેનામાં નથી, અને વર્ણશ્રીઓને અનુસાર કોઈ આચાર પણ જેનામાં નથી, અને ઉન્મત્ત નથી છતાં ઉન્મત્તની પેઠે આચરણ કરનાર છે. ઇત્યાદિ શ્રુતિ પણ સર્વ તત્ત્વવેત્તા પરમહંસને દણ્ડાદિ લિંગોનો અભાવ બતાવે છે. તેથી વિરક્ત હોય તો લિંગ ધારણ ન કરે. નહિંતો લિંગાદિ ધારણ કરે એવો નિર્ણય છે. તેટલા માટે જાણાશ્રુતિ—

ત્રિદણ્ડં કમણ્ડલું શિક્યં પાત્રં જલપવિત્રં શિશ્વાં યજ્ઞોપવીતં મૂઃ સ્વાહેત્યપ્સુ
પરિત્યજ્યાડ્ઽત્માનમન્વિચ્છેત્ ॥

જાગ્રાં ૩૦ કં ૬ ॥

અર્થ:—ત્રિદણ્ડ, કમણ્ડલુ, શીકું, પાત્ર, તથા જલ ગળવાનું વસ્ત્ર, તથા શિખા અને યજ્ઞોપવીત—એ સર્વ “મૂઃ સ્વાહા” એ મન્ત્ર બળીને જલમાં પરિત્યાગ કરીને આત્માને જાણવાની ઇચ્છા કરે. આ શ્રુતિ કુડીચક તથા બ્રહ્મ સંન્યાસીને પણ દણ્ડાદિ લિંગના ત્યાગ દ્વારા પરમહંસ સંન્યાસનું વિધાન કરે છે.

અને જેને માટે દણ્ડાદિ ધારણ કરવાની શાસ્ત્રમાં આવશ્યકતા બતાવી છે, તે દણ્ડાદિ ધારણ ન કરે તો પ્રાપ્તિના ભાગી થાય છે એમ બતાવ્યું છે.

મેઘલાજિનદણ્ડૈશ્વ દ્રક્ષ્યચારીતિ લક્ષ્યતે ।

ગૃહસ્થો યદ્વિવેદાયૈર્નસ્વલોમૈર્વનાશ્રમી ॥ દક્ષ૦ સ્મૃં અં ૧ શ્લોં ॥૧૨॥

ત્રિદણ્ડેન યતિશ્ચૈવ લક્ષણાનિ પૃથક્ પૃથક્ ।

યસ્યૈતલ્લક્ષણં નાસ્તિ પ્રાયશ્ચિત્તી ન ચાશ્રમી ॥ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—મેઘલા, ચર્મ તથા દણ્ડથી આ બ્રહ્મચારી છે એમ જાણી શકાય છે. અને લાકડી તથા વેદાદિ શબ્દથી તથા જલપાત્રાદિથી ગૃહસ્થની પિંચાળ થાય છે. વધારેલા નખ અને કેશથી વાનપ્રસ્થાશ્રમીને ઓળખી શકાય છે. અને ત્રિદણ્ડ તથા કમણ્ડલુ આદિ યતિનું સૂચન કરે છે. આ પ્રમાણે સર્વનાં લક્ષણ જૂઠાં જૂઠાં છે. જેનાં આવાં લક્ષણ નથી તે પ્રાપ્તિના ભાગી છે. તે આશ્રમી પણ નથી.

દણ્ડનાં લક્ષણ પણ શાસ્ત્રમાં ક્યાં છે.

ધારયૈઢૈણવં દણ્ડં ન સ્થૂલં ન કૃશં તથા ।

તસ્ય ચાગ્રે ચ મૂલે ચ ગ્રન્થિ ત્યક્ત્વા તુ ધારયેત્ ॥ યં ધં સં ॥

અર્થ:—ખડુ મોટા પણ ન હોય, ન તો બહુ પાતળો હોય, એવો વાંસનો દણ્ડ તેના મૂળ અને અગ્ર ભાગની ગ્રન્થિઓને છોડીને ધારણ કરવો જોઈએ. વળી—

દણ્ડં તુ ઢૈણવં સૌમ્યં સત્ત્વચં સમર્પવકમ્ ।

પુણ્યસ્થાને સમુત્પન્નં નાનાકલ્પાપશોભિતમ્ ॥ ભવિં પું (ય, ધ, સં.) ॥

અદગ્ધમદ્દત્તં કાર્તૈઃ પર્વગ્રન્થિવિરાજિતમ્ ।

સ્વયં ભૂતં તુ મેદિન્યાં શાસ્ત્રાવર્જમૃજું શુભમ્ ॥

”

”

અર્થ:—દૃશ્ય વાંસનો, હોવો ભ્રેષ્ઠ, તે સૌમ્ય હોય અને તેની સર્વ સન્ધિ સમાન હોય, તથા ગંગાતીરાદિ પુષ્પમર્યાદામાં ઉત્પન્ન થયેલો હોય, તથા વિચિત્ર રંગવાળો પરિપક્વ હોય, તથા જે અગ્નિથી બનેલો ન હોય, તથા જેને કીડાએ ખાધેલો ન હોય, અને પર્વ તથા અન્યથી શોભિત હોય, ભૂમિમાંથી સ્વયં ઉત્પન્ન થયેલો હોય અર્થાત્ કાષ્ઠાએ બાગ વગેરેમાં રાખેલો ન હોય તેવો, શાખારહિત અને સીધો અને સુસેખિત હોવો ભ્રેષ્ઠ. વળી—

નાસોદયં શિરસ્તુલ્યં શ્રુવોર્વાં વિશ્રયાદ્યતિઃ ॥

અર્થ:—તે નાસિકા સુધીનો અથવા બૂં સુધીનો અથવા શિર સુધીનો હોયો દૃશ્ય સંન્યાસીએ ધારણ કરવો ભ્રેષ્ઠ. (આ ભવિ. પુ. તું જ પ્રમાણુ યતિધર્મસંગ્રહમાં લખેલું છે.)

દળ્હાત્મનોસ્તુ સંયોગઃ સર્વદૈવ વિધીયતે ।

ન દળ્હેન વિના ગચ્છેદિપુક્ષેપત્રયં બુધઃ ॥ • જમદ. સ્મૃ. (ય. ધ. સં.)

અર્થ:—દૃશ્ય અને શરીરનો સંબંધ હમેશા હોવો ભ્રેષ્ઠ એમ શાસ્ત્ર વિધાન કરે છે. બુદ્ધિશાળી મનુષ્ય દૃશ્ય વિના તથા ધનુષ્ જેટલો રસ્તો પથ ન ચાલે.

જલામ્બરાદિપુ ક્ષિપ્તે ન કશ્ચિદ્દોષમાગ્મચેત્ ।

શિષ્યાદિભિર્વિનીતેડપિ નીત દવ સ આત્મના ॥

અર્થ:—જતાં દૃશ્ય કદાપિ હાથમાં ન રાખ્યો હોય, પરન્તુ જલમાં અથવા ઉંચા સ્થાનમાં રાખ્યો હોય તો દોષનો ભાગી થતો નથી કદાપિ બહાર જતાં પોતે દૃશ્યને હાથમાં ન લીધો હોય, પરન્તુ પોતાના શિષ્યાદિએ હાથમાં રાખ્યો હોય તો પથ્ય તે પોતે લીધા બરાબર જ છે. કેમકે—

હસ્તપાદાદિવચ્છિજ્ય્મ્ય ઇતિ શિષ્ટા દ્રુવન્તિ હિ ॥

અર્થ:—શિષ્ય પોતાના હાથ, પગ, આદિ અવયવ તુલ્ય જ છે એમ શિષ્ટ લોક કહે છે. વળી—

અતૈજસાનિ પાત્રાણિ તસ્ય સ્યુર્નિર્વ્રણાનિ ચ ।

તૈપામદ્ભિઃ સ્મૃતં શૌચં ચમસાનામિવાધ્વરે ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૬-૫૩ ॥

અર્થ:—યતિનું પાત્ર સુવર્ણાદિનું ન હોય એવું ભ્રેષ્ઠ. તે તૂટેલું ફૂટેલું પથ્ય ન હોવું ભ્રેષ્ઠ. અને તેની શુદ્ધિ, જેવી રીતે યજ્ઞોનાં પાત્રની શુદ્ધિ જલથી થાય છે, તેવી રીતે જલથી થાય છે.

હવે નીચેના સ્તોત્રથી, યતિનાં પાત્ર ધાતુથી બનાવેલાં પાત્રથી ભિન્ન હોવાનો નિર્ણય કરવામાં આવે છે.

અભાવું દારુપાત્રં ચ મૃન્મયં વૈળવં તથા ।

પ્રતાનિ યતિપાત્રાણિ મનુઃ સ્વાયંબુવોડગ્રીત્ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૬. ૫૪ ॥

અર્થ:—તુંબકું, લાકડાનું પાત્ર અથવા માટીનું પાત્ર અથવા વાંસ આદિની પેરાઈ કાપીને તેનું બનાવેલું—એ સર્વ પાત્ર યતિને માટે છે એમ સ્વાયંબુવ મનુએ કહ્યું છે.

કૌપીનાઞ્છાદનં વસ્ત્રં કળ્યાં ગીતનિવારિણીમ્ ।

અસમાલ્યાં ચ વૃદ્ધીયાદૈષ્ણવં દળ્હમત્રણમ્ ॥ સ્કા. પુ. (જી. મુ. વિ.)

અર્થ:—કૌપીન તથા શરીરને ઢાંકવાને માટે ધોતીઉં આદિ વસ્ત્ર, તથા શીતનું નિવારણ કરવાને માટે ગોદડી, તથા રૂઢાણની માળા, તથા ભગવાનના ચિહ્ન રૂપ ત્વચા આદિ જેમાંથી ઉખડી ગઈ નથી એવો દ્રવ્ય પણ ચતિએ ગ્રહણ કરવો જોઈએ.

ઈ નિ મંન્યાસાશ્રમલિંગનિરૂપણ અ. ૧૪. સ. ૬. અમાત્ર.

અધ્યાય ૧૪. સર્ગ. ૭.

સંન્યાસની તથા ધર્મચરણની વિધિનું નિરૂપણ.

હવે આ સર્ગમાં સંન્યાસ ધારણ કરવાની સામાન્ય વિધિ તથા સંન્યાસીના ધર્મચરણની વિધિનું પણ પ્રતિપાદન કરવામાં આવે છે.

પ્રાજાપત્યાં નિરુપ્યેષ્ટિં સર્વવેદસદસિણામ્ ।

આત્મન્યગિનં સમારોપ્ય વ્રાહ્મણઃ પ્રવ્રજેદ્ગૃહાત્ ॥ મં ૨૫. અં ૩-૩૮ ॥

અર્થ:—પરમાત્માની પ્રાપ્તિની ઇચ્છાવાળા મુમુક્ષુ પુરુષ જે યજ્ઞમાં સંપૂર્ણ ધનની દક્ષિણા છે એવા પ્રભુપતિ દેવતા સંબંધી યજ્ઞ કરીને વિધિપૂર્વક અગ્નિને પોતાનામાં સમાવશ કરીને ગૃહથી નિકળીને સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કરે. વળી—

યે દત્ત્વા સર્વભૂતેભ્યઃ પ્રવ્રજત્યભયં ગૃહાત્ ।

તસ્ય તેજોમયા લોકા ભવન્તિ વ્રહ્મવાદિનઃ ॥

૩૯ ॥

અર્થ:—સંપૂર્ણ રથાવર અને જંગમ પ્રાણીઓને અભય આપીને જે ગૃહસ્થાશ્રમમાંથી સંન્યાસી થાય છે તે પ્લહાનિદને હિરણ્યગર્ભાદિકના લોક પ્રાપ્ત થાય છે.

યસ્માદ્વપિ ભૂતાનાં દ્વિજાન્નોત્પદ્યતે મયમ્ ।

તસ્ય દેહાદિમુક્તસ્ય મયં નાસ્તિ કુતશ્ચન ॥

૪૦ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્યથી પ્રાણીને લેશ માત્ર પણ ભય ઉત્પન્ન થતો નથી તેને આ વર્તમાન દેહનો નાશ થતાં કોઈ પ્રકારનો ભય થતો નથી. અર્થાત્ અભયદાન આપીને સંન્યાસી થઈ તેના ધર્મનું પાલન કરનાર મનુષ્યને કોઈ પણ પ્રકારનો ભય પ્રાપ્ત થવાનો નથી એવો ભાવ છે.

આ પ્રમાણે શાસ્ત્રોક્ત નિયમને અનુસાર સંન્યાસ લઇને—

एक एव चरेन्नित्यं सिद्धिर्घर्मसहायवान् ।

सिद्धिमेकस्य संपश्यन्न जहाति न हीयते ॥

૪૧ ॥

અર્થ:—એકલો વિચરનારને અને સર્વ પ્રકારના સંગથી રહિત થયેલાને જ મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે એમ જાણ. અને સહાયને માટે પોતાની સાથે કોઈને પણ નહીં રાખતો સતો એકલો વિચરે. અને એકલો વિચરતો સતો તે કોઈ પદાર્થનો ત્યાગ થવાથી દુઃખનો અનુભવ કરતો નથી, અને કોઈ પણ તેના ત્યાગના દુઃખનો અનુભવ પણ કરતું નથી અર્થાત્ એકલો વિચરનાર, યતિને કોઈ પદાર્થ અથવા કોઈ મનુષ્યનો પણ ત્યાગ થવાથી દુઃખ થતું નથી. વળી—

एको भिक्षुर्यथोक्तस्तु द्वौ चैव मिथुनं स्मृतम् ।

त्रयो ग्रामः समाख्यातः ऊर्ध्वं तु नगरायते ॥ દક્ષ સ્મૃં ૦ અં ૭-૩૪ ॥

અર્થ:—જે એકલો વિચરનાર છે તે ચાર્ધ ભિક્ષુ છે. જેઓ બે મળીને વિચરે છે તે

મિથુન કહેવાય છે. જે ત્રણ મળીને ફરે છે તે ગ્રામ કહેવાય છે. અને ત્રણથી અધિક હોય તો નગર કહેવાય છે. તેથી—

નગરં हि न कर्तव्यं ग्रामो वा मिथुनं तथा ।

एतत्त्रयं प्रकुर्वाणः स्वधर्माच्च्यवते यतिः ॥ ३५ ॥

અર્થ:—નગર કે ગ્રામ કે મિથુન પણ નહીં કરવું જોઈએ. આ ત્રણ કરવાથી યતિ પોતાના ધર્મથી પતિત થાય છે.

वर्षासु ध्रुवशीलोऽष्टौ मासानेको यतिश्चरेत् ।

द्वावेव वा विचरेद्द्वावेव वा विचरेदिति ॥ ३६ ॥

અર્થ:—વર્ષા ઋતુના ચાર માસ એક જ સ્થાનમાં રહેવું જોઈએ, અને આઠ માસ એકલા વિચરે, અથવા બે મળીને વિચરે. આ શ્રુતિ પોતાના શિષ્યાદિક કાઈ હોય અને પોતાને કાઈ વિક્ષેપ કરનાર ન હોય, તો બે મળીને વિચરવાની આજ્ઞા કરે છે. “દ્વાવેવ વા” એ બે વાર કહ્યું છે. તેનું તાત્પર્ય બેથી અધિક કદાપિ ન હોય એવું છે.

राजवार्ता ततस्तेषां भिक्षावार्ता परस्परम् ।

स्नेहपैशुन्यमात्सर्यं संनिकर्षाच्च संशयः ॥ ३७ ॥

અર્થ:—બેચાર મળીને વિચરનાર પરસ્પર ભિક્ષાની વાર્તા અથવા રાજ સંબંધી વાર્તા કરતા રહેશે—અર્થાત્ “આ રાજ આવો છે, આ ગ્રામમાં ભિક્ષા હીક મળે છે, બહુ લોક સારા છે” એ પ્રકારની વાતો કરતા રહેશે. અને વળી મળીને એકલા રહેવાથી સ્નેહ, આદીશુભલી અથવા માત્સર્ય એ સર્વ અવશ્ય થાય છે. માટે મુમુક્ષુએ એકલા જ વિચરવું જોઈએ. પહેલાંના સમયમાં ૧૦૦૦ (હજાર) અથવા અધિક પણ શિષ્યોને લઈને ઋષિલોક ફરતા હતા. પરંતુ તે લોક સંન્યાસી નહોતા. સંન્યાસીઓને માટે સંઘ લઈને ફરવાનું શાસ્ત્રમાં નિષિદ્ધ કહ્યું છે. આ શ્લો. ૩૪ થી લઈને ૩૬ સુધીના શ્લોક નારદપરિવાજકોપનિષદમાં પણ છે.

एकाकी निःस्पृहस्तिष्ठेन्न हि केन सहालपेत ।

दद्याच्चाश्रयणेत्येव प्रतिवाक्यं सदा यतिः ॥ ३८ ॥

અર્થ:—યતિએ નિઃસ્પૃહી થઈને એકલા રહેવું જોઈએ. અને કોઈની સાથે વ્યર્થ બોલવું નહીં જોઈએ. અને કોઈ આવીને નમસ્કારાદિ કરે અથવા બોલે તો તેના બદલામાં નાશાયણુ થવું કહેવો જોઈએ.

વળી દ્વાત્રેય અવધૂતે સમૂહમાં રહેનારને પરસ્પર કવદ્ધ થવાનો સંભવ પણ કહ્યો છે.

वासे वहनां कण्टहो भवेद्वार्ता द्वयोरपि ।

एक एव चरेत्तस्मात्कुमार्या इव कङ्कणम् ॥ भा. स्क. ૧૧ અ. ૯ શ્લો. ૧૦ ॥

અર્થ:—યતિઓ સાથે મળીને રહે તોપણ પરસ્પર વાતચીત કરશે. તેટલા માટે કુમારીના કંઠયુની માફક એકલા વિચરવું જોઈએ. વળી—

अनग्रिरनिकेतः स्वाङ्गाममन्त्रार्यमाश्रयेन् ।

उपेक्षकोऽसंकुप्तको मुनिर्भावसमाहितः ॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—રમેઈ બનાવવી આદિ નિમિત્તથી લૌકિક અગ્નિનો સંબંધ ન કરે. અને રહેવાને માટે કોઈ નિશ્ચિત સ્થાન પણ ન રાખે. અને અનને માટે ગ્રામનો આશ્રય કરે. અને સર્વ કાર્યમાં ઉપેક્ષાશુદ્ધિ રાખવી જોઈએ, તથા સ્થિરશુદ્ધિવાળા થવું જોઈએ. આ પ્રકારે બહુ સ્વચ્છ મનન કરનાર મુનિએ પરમાત્મામાં સમાહિત ચિત્તવાળા થઈને રહેવું જોઈએ.

માધૂકરમસંકલ્પ પ્રાક્ષણીતમયાચિતમ્ ।

તાત્કાલિકં ચોપપન્નં મૈક્ષં પઠ્યવિધં સ્મૃતમ્ ॥ સં. ૩. અ. ૨-૬૫ ॥

અર્થ:—૧. અસંકલ્પ માધૂકર, ૨. પ્રાક્ષણીન, ૩. અયાચિત, ૪. તાત્કાલિક તથા ૫. ઉપપન્ન એમ ભિક્ષા પાંચ પ્રકારની કહેવાય છે.

મનઃ સંસ્તપ્તરહિતાંસ્ત્રીનૃદાન્પઠ્ય સપ્ત વા ।

મધુમક્ષિકવત્કૃત્વા માધૂકરમિતિ સ્મૃતમ્ ॥ ॥ ૬૬ ॥

અર્થ:—“આજ અમુક ઘરમાં ભિક્ષા લેવા જવું છે” એવો પ્રથમ મનમાં કોઈ સંકલ્પ ન થયો હોય એવાં ત્રણ અથવા પાંચ અથવા સાત ઘેરથી મધમાખીની પેઠે થોડું થોડું અન્ન લાવીને નિર્વાહ કરવો તેને અસંકલ્પ મધૂકરવૃત્તિ કહે છે.

પ્રાતઃકાલે ચ પૂર્વેશુર્યઞ્જવૈઃ માર્થિતં મુહુઃ ।

તદ્ગૈક્ષં પ્રાક્ષણીતં સ્યાત્સ્પર્થિતં કુર્વાન્નથાપિ ચ ॥ ॥ ૬૭ ॥

અર્થ:—તે (ભિક્ષાને) દિવસે પ્રાતઃકાલમાં અથવા આગલે દિવસે ભક્ત લોકોએ આપીને પારંપર પ્રાર્થના કરીને કશુંક કરાવી હોય તો તે ભિક્ષા પ્રાક્ષણીત કહેવાય છે. તે ભિક્ષાથી પણ પોતાની સ્થિતિ અથાને અર્થાત્ નિર્વાહ કરે.

મિશ્રાટનસમુદયોગાયેન કેન નિમન્નિતમ્ ।

અયાચિતં તુ તદ્ગૈક્ષં ભોક્તવ્યં ચ મુમુક્ષુભિઃ ॥ ॥ ૬૮ ॥

અર્થ:—ભિક્ષાને માટે કરતાં કરતાં કોઈએ તેને પોતાના ઘરમાં ભિક્ષા કરવાને માટે નિમન્નશુ ક્ષુ” હોય તો તે અયાચિત લૈક્ષ કહેવાય છે. તે પણ મુમુક્ષુ લોકોએ બોજન કરવા યોગ્ય છે.

ઉપસ્થાનેન યત્પ્રોક્તં મિશ્રાર્થં વ્રાહ્મણેન તત્ ।

તાત્કાલિકમિતિ રૂપાતં ભોક્તવ્યં યતિમિસ્તદા ॥ ॥ ૬૯ ॥

અર્થ:—ભિક્ષાને માટે આપણા નિવાસસ્થાનમાંથી બહાર જવાને તૈયાર થયા હોયએ તે સમયે કોઈ આવીને બોજનને માટે કહે તો તે તાત્કાલિક કહેવાય છે તે પણ યતિએ ખાવું જોઈએ.

સિદ્ધમન્નં યદાનીતં વ્રાહ્મણેન મઠમતિ ।

ઉપપન્નમિતિ મ્રાહુર્મુનયો મોક્ષકાક્ષિણઃ ॥ ॥ ૭૦ ॥

અર્થ:—અને કોઈ સંધિયુ અથ મઠમાં લાગ્યું હોય તો તેને મોક્ષની ઇચ્છા કરનાર મુનિલોક ઉપપન્ન કહે છે.

વળી યતિએ હમેશાં એકવું જ અન્ન ખાવું યોગ્ય નથી:—

ચરેન્માધૂકરં મૈક્ષં યતિર્મ્લેચ્છકુલાદપિ ।

एकाक्षं न तु शृङ्गीत वृद्धस्पतिसमादपि ॥

યાચિતાયાચિતાભ્યાં ચ મિશ્રાભ્યાં કલ્પયેત્સ્થિતિમ્ ॥ ॥ ૭૧ ॥

અર્થ:—યતિએ મહેનત કુલમાંથી પણ મધુકરવૃત્તિ કરવી યોગ્ય છે, પરન્તુ જીહ્વસ્પતિના કુલની તુલ્ય કોષ ઉત્તમ કુલ હોય તો પણ શુ ? તેનું પણ અન્ન દરરોજ ખાવા યોગ્ય નથી. પરન્તુ યાચિત અને અયાચિત ભિક્ષા વડે પોતાનો નિર્વાહ કરવો ઉચિત છે.
અર્થાત્ અયાચિત વૃત્તિથી નિર્વાહ ન આવે તો યાચિત ભિક્ષાથી પણ નિર્વાહ અલાવવો જોઈએ એવો સિદ્ધાન્ત છે.

મૈક્ષ્ણં વા સર્વવર્ણેભ્યં ઇકાન્નં વા દ્વિજાતિષુ ।

અપિ વા સર્વવર્ણેભ્યો ન ચૈકાન્નં દ્વિજાતિષુ ॥ વૌષા. સ્મૃ. પ્ર. ૨ અ. ૧૦-૬૯ ॥

અર્થ:—સર્વે વર્ણો પાસેથી ભિક્ષા માગીને ખાવી. અથવા દ્વિજાતિમાંથી કોઈ એકનું અન્ન ખાવું. અથવા સર્વની ભિક્ષા માગીને ખાવી, પરન્તુ દ્વિજાતિનું હોય તો પણ કાષ્ટ એકનું અન્ન હમેશાં નહીં ખાવું એવો અનબોજનમાં વિકલ્પ કલો છે. વળી—

પ્રિયમાત્તનરા યત્ર પ્રયચ્છેયુરયાચિતાઃ ।

સ્વસ્થચિત્તો વસેત્તત્ર કૃતકૃત્ય ઇવાત્મવાન્ ॥ શાં ૫૦ અં ૨૮૭-૫૩ ॥

અર્થ:—યાચના કર્યા વિના પ્રેમી લોક જે સ્થાનમાં આપણા નિર્વાહને યોગ્ય સર્વ વસ્તુ આપતા હોય તે સ્થાનમાં આત્મચાની કૃતકૃત્ય યતિ સ્વસ્થ ચિત્તવાળા થઈને રહે.

ન વાયુઃ સ્પર્શદોષેણ નાગ્નિર્દહનકર્મણા ।

નાપો મૂત્રપુરીષાભ્યાં નાન્નદોષેણ મસ્કરી ॥ નાં ૫૦ લં ૨-૭૨ ॥

અર્થ:—મૂત્રપુરીષાદિકાના સ્પર્શથી પણ વાયુને કોઈ દોષ લાગતો નથી. વળી સર્વ પ્રકારના અપવિત્ર પદાર્થોને બાળવાથી પણ અગ્નિ અપવિત્ર થતો નથી. અને જલમાં લોક મળમૂત્રાદિ ફેંકે છે છતાં તે અપવિત્ર થતું નથી. તેવી રીતે અન્નના દોષથી સંન્યાસીને પણ કોઈ દોષ લાગતો નથી. તથાપિ એકનું જ અન્ન ખાવું તે તો નિષિદ્ધ જ છે. પરન્તુ સાધકોને માટે તો તે અત્યન્ત નિષિદ્ધ છે. કારણ—

મૈક્ષેણ વર્તયેન્નિત્યં નૈકાન્નાશ્ચી ભવેત્ચચિત્ ।

ચિત્તશુદ્ધિર્ભવેદ્યાવત્તાવન્નિત્યં ચરેત્સુધીઃ ॥નાં ૫૦લં ૩૫૦ ૫ શ્લો. ૩૬ ॥

અર્થ:—દરેકે ભિક્ષાવૃત્તિથી જ નિર્વાહ અલાવવો યોગ્ય છે. અને કદાપિ પણ એકનું બોજન લે નહીં. ત્યાંસુધી ચિત્તશુદ્ધિ ન થાય ત્યાંસુધી અવસ્થ ભિક્ષાવૃત્તિથી જ નિર્વાહ કરવો જોઈએ, આ યુતિ સાધકોને એકાન્નનો વિશેષ નિષેધ કરે છે.

ઐવર્ણલૌહરૌપ્યેષુ તામ્રાચમમયેષુ ચ ।

અન્નન્મિહુર્ન દુપ્યેત દુપ્યેતે તુ પરિગ્રહાત્ ॥

યં ૫૦ સં ૦ ॥

માધુકરમયૈકાન્નં પરદંસઃ સમાચરેત્ ॥

૧૧

અર્થ:—સુવર્ણ તથા લોહ તથા ચાંદી તથા ત્રાંશુ તથા પરધર આદિના પાત્રમાં બોજન કરવાથી યતિ દુષિત થતો નથી. પરન્તુ તેનો પ્રતિગ્રહ કરવાથી દુષિત થાય છે. અને મધુકર તથા એકાન્ન (એકનું અન્ન) પણ પરમદંસ કરી શકે છે. આ પિતામહનું વચન પણ યતિયર્મ સંમુદમાં લખ્યું છે.

યતીનામાતુરાણાન્તુ શુદ્ધાનાં દોર્ધરોગિણામ્ ।

ઇકાન્નેન ન દોષોઽસ્તિ એકત્વૈવ દિને દિને ॥

પારાશર (યં ૫૦ સં ૦)

અર્થ:—યતિ આતુર હોય અર્થાત્ મરવાની તૈયારીમાં હોય અથવા અન્ય પ્રકારે આતુર હોય તથા વૃદ્ધ હોય, તથા બહુ કાલથી રોગી હોય તો તેને રોજ એકનું અન્ન ખાવાથી રોય નથી. વળી—

સુજીર્ણોઽતિકૃશો યોમી દશાન્તો વિકલેન્દ્રિયઃ ।

પુત્રમિત્રગુરુભ્રાતૃપત્નીભ્યો મૈસમાહરેત્ ॥

કનુ: (ય૦ ધ૦ સં૦)

અર્થ:—શરીર જીર્ણ થઇ ગયું હોય, તથા અત્યન્ત કૃશ થયો હોય, અથવા યોગી હોય, અથવા જેની ઉંમર તેનું વર્ષની થઇ ગઇ હોય અને સોની અંદર હોય (દશાન્તઃ), અથવા જેને ઇન્દ્રિયોની હાનિ થઇ હોય એવો યતિ પુત્ર, મિત્ર, ગુરુ, ભાઇ તથા પત્નીની પાસેથી ભિક્ષા લઇને નિર્વાહ કરી શકે છે. વળી—

ઘૃતં શ્વમૂત્રસદૃશં મધુ સ્પાત્તરયા સમમ્ ।

તૈલં મૂકરમૂત્રં સ્પાત્મૂપં લઘુનસંમિતમ્ ॥

સં૦ ૮૦ અ૦ ૨-૭૫ ॥

માપાપૂપાદિ ગોમાસં ક્ષીરં મૂત્રસમં ભવેત્ ।

તસ્માત્સર્વપપત્નેન ઘૃતાદીન્નર્જયેયતિઃ ॥

ઘૃતમૂપાદિસંયુક્તમત્નં નાઘાત્કદાચન ॥

” ॥ ૭૬ ॥

અર્થ:—યનિને માટે ધી ખાવું તે કૂતરાનું મૂત્ર પીવા તુલ્ય છે, અને મધ ખાવું તે દારૂ સમાન છે, અને તેલ ખાવું તે સુઅરના મૂત્ર સમાન છે, અને દાળ ખાવી તે લસણની બરાબર છે, અને અડદ તથા પૂઠા આદિ ખાવા તે માંસ તુલ્ય છે, અને દૂધ મૂત્ર સમાન છે. માટે સર્વ પ્રકારનો પ્રયત્ન કરીને યનિએ ધી આદિ પદાર્થોને પરિત્યાગ કરવા જોઇએ. ધી તથા દાળ આદિ મળેલું અન્ન કદાપિ ખવું નહીં જાયું કરવું જોઇએ.

આ લેખ લખેલો તો ઉપનિષદમાં જ છે, પરન્તુ તે બહુ વિલક્ષણ માલમ પડે છે, પર-માર્થથી સંન્યાસીના જોગનનો નિયમ નીચે પ્રમાણે છે:—

યદ્વચ્છયોપપન્નાન્નમગ્રાચ્છૈષ્ઠમુતાપરમ્ ।

તથા વાસસ્તથા શય્યાં પ્રાપ્તં પ્રાપ્તં ભજેન્મુનિઃ ॥ માંપુ૦સ્ક૦ ૧૧અ. ૮-૩૫ ॥

અર્થ:—યનિએ, અનાયાસે જે પ્રકારનું જોગન મળ્યું હોય, તથા તે અદ્ય હોય કે લઘુ આદિ હલકું હોય, તે સર્વ સન્તોષથી ખાવું જોઇએ. તેવી રીતે જે પ્રકારનું વસ્ત્ર અનાયાસે મળ્યું હોય તે પ્રકારનું વસ્ત્ર પહેરવું જોઇએ, તેમજ જેથી સખ્યા અને રહેવાનું સ્થાન મળ્યું હોય તે પ્રકારની સખ્યામાં સૂવું તથા રહેવું જોઇએ. પરન્તુ પોતાના શરીરની પુષ્ટિ કરવાને માટે ઉત્તમ અન્નાદિની ઇચ્છા કરવી તથા સુખને માટે સારું વસ્ત્ર, ઘર, આદિની ઇચ્છા કરવી તે પતિત થવાનું કારણ છે. વળી—

યથાભમમદનોયાત્પ્રમાણસંચારણાર્થં યથા મેદોદૃઢિર્ન જાયતે ॥

સં૦ ૮૦ અ૦ ૧ કા૦ ૧ ॥

અર્થ:—પ્રાણ ધારણ કરવાને માટે તથા જેથી શરીરમાં મેદની વૃદ્ધિ ન થાય તેવું યદ્યન્થથી પ્રાપ્ત થયેલા અન્નને સન્તુષ્ટ થઇ જોગન કરવું જોઇએ. વળી—

एककालं चरेद्भक्षं न प्रसज्जेत विस्तरे ।

भैक्षे प्रसक्ता हि यतिर्विषयेष्वपि सज्जति ॥

મ. સ્મૃ. અ૦ ૬-૫૫ ॥

અર્થ:—તેમાં પણ એક વાર જ ભિક્ષા કરવી જોઇએ. અને બહુ વિસ્તાર નહીં કરવો જોઇએ, કારણ કે ભિક્ષામાં આસક્ત થતી અવસ્થા વિષયોમાં પણ આસક્ત થઇ જાય છે.

ભોજન સંબંધમાં અનેક પ્રકારના લેખ છે. તથાપિ યતિને જ્ઞાનાભ્યાસ કરવામાં આધ ન થાય તેવી રીતે ભોજનાદિ કરવું જોઇએ, મહત્ત્વ એક વાર હોય કે બે વાર હોય, એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. વળી—

अयाचितं यथालाभं भोजनाच्छादनं भवेत् ।

परैच्छया च दिग्भासा स्नानं कुर्यात्परैच्छया ॥ ना. प. उ० उप० ૬ સ્તો. ૪ ॥

અર્થ:—વિના માગ્યે જેવી રીતે ભોજન તથા વસ્ત્રાદિ જે પ્રાપ્ત થાય છે તે વડે નિર્વાહ કરવો જોઇએ, બીજાની ઇચ્છાથી દિગંબર રહે અથવા બીજાની ઇચ્છાથી વસ્ત્રધારી થાય અર્થાત્ કોઇ ચાથના વિના વસ્ત્ર મળે તો વસ્ત્ર પહેરે, નહિતો નહીં. અને વળી મળેલું વસ્ત્ર શરીર ઉપરથી કોઇ ઉઠાવી જાય તોપણ દિગંબર રહેવું જોઇએ. અર્થાત્ પરેચ્છા પ્રારબ્ધને અનુસાર રહેવું જોઇએ. તેવી રીતે સ્નાનાદિ પણ બીજાની ઇચ્છાથી કરે. આ સ્નાનને નિયમ પણ પરમહંસ તથા તુરીયાતીત તથા અવધૂતને માટે છે. અને કુરીચક તથા બહુદકને ત્રણ વખત સ્નાન કરવાનું વિધાન છે.

स्नानं त्रिषवर्णं प्रोक्तं नियमाः स्युस्त्रिदण्डिनाम् ॥

न तत्परमहंसानां मुक्तानामाત્મदर्शिनाम् ॥

ય૦ ઘ૦ સં૦ ॥

અર્થ:—પ્રતિને ત્રણ વાર સ્નાન કરવાનું કહ્યું છે. આ નિયમ ત્રિદણ્ડીઓને માટે છે. અને આત્મસાક્ષાત્કાર વાળા મુક્ત પરમહંસોને માટે આ વિધિ નથી. વળી—

स्नानं त्रिषवर्णं प्रोक्तं बहुदकवनस्थयोः ।

हंसे तु सकृदेव स्यात्परहंसे न विद्यते ॥ ना.प.उ० उप० ૪ સ્તો. ૨૩ ॥

અર્થ:—બહુદક નથા વાનપ્રસ્થોને ત્રણ વાર સ્નાન કરવાનું કહ્યું છે. અને હંસનું સ્નાન એક વાર જ થાય છે. અને પરમહંસને સ્નાનની વિધિ જોવામાં આવતી નથી.

स्नानेऽप्यशक्तः स्नायीत नित्यमुष्णेन वारिणा ।

तैलाभ्यક્તો न दुष्येत व्रणीनां वातरोગिणाम् ॥

ય૦ ઘ૦ સં૦ ॥

અર્થ:—કંડા જલમાં સ્નાન કરવાને અશક્ત હોય તો રેાજ ગરમ જલથી સ્નાન કરે. અને જેના શરીરમાં ખુજલી અથવા ઘા આદિ હોય અથવા વાતરોગી હોય તો તેને તેલ લગાવવાથી દાખ નથી. વળી—

यतिश्च ब्रह्मचारी च नाचामेष्टम्वारिणा ।

वानप्रस्थो गृहस्थश्च दैवे पित्र्ये च कर्मणि ॥

”

અર્થ:—બ્રહ્મચારી તથા યતિ યાગ્રદ્ધના પાતથી દાદેલા જલ વડે સ્નાનાદિ ન કરે. અને

વાનપ્રસ્થ તથા ગૃહસ્થ તે વડે સ્નાનાદિ કરે. પરન્તુ દેવતા સંબંધી અને પિતૃસંબંધી કર્મમાં તેનો ઉપયોગ ન કરે. હવે શિક્ષા માટે જવાનો સમય બતાવે છે.

વિધૂમે સન્નમુસલે વ્યજ્જારે મૂક્તવજ્જને ॥

દૃત્તે શરાવસંપાતે મિસાં નિત્યં યતિશ્ચરેત્ ॥

મં સ્મૃં ૭૦ ૬૬ ॥

અર્થ:—ગ્રામમાં લોકોને ભોજન બનાવવાનો સમય વીતી ગયો હોય અર્થાત્ ગ્રામના લોક સર્વ ભોજન બનાવી રહ્યા હોય અને તેથી કોઈ ઠેકાણેથી ધૂમ નિકળતો દેખાતો ન હોય, અને ડાંગર આદિ સર્વ ધાન્ય ખાંડીને તે તે સ્થાનમાં રાખ્યા (સન્ન) હોય અર્થાત્ ખાંડુ પીસવું વગેરે સર્વ ક્રિયા બંધ થઈ ગઈ હોય, અને લોકોના ચૂલામાં અગ્નિ હોશાઈ ગયો હોય, અને લોક પશુ સર્વે ભોજન કરી ચૂક્યા હોય, તેમ લોકોએ ખાઈ પીને પતરાળાં તથા ખાલા આદિ પાત્રોના પરિસાગ કર્યો હોય તે સમયમાં હમેશાં શિક્ષા માગવાને જવું જોઈએ. (અહીં જો “વૃત્ત” શબ્દનો અર્થ ચારિત્ર્ય કરવામાં આવે તો ચારિત્ર્યવાળા ઘરમાં શિક્ષા કરે એવો અર્થ કરવો જોઈએ.) વળી—

વિધૂમે ચ પ્રશાન્તાગ્નૌ યસ્તુ માધુકરીં ચરેત્ ॥

મૃદે ચ વિપ્રમુહ્યાનાં યતિઃ સર્વોત્તમઃ સ્મૃતઃ ॥ નાં ૫૦ ૭. ૭૫૦ ૬ ૭૦ ૬ ॥

અર્થ:—ગ્રામમાં ધૂમ બંધ થયો હોય, તથા લોકના ઘરમાં સર્વ અગ્નિ શાન્ત થઈ ગયો હોય તે સમયમાં એક બ્રાહ્મણોના ઘરમાં જે યતિ વારંવાર શિક્ષા કરે છે તે યતિ સર્વથી એક કહેવાય છે.

હત્યાદિ પ્રમાણથી યતિએ બ્રાહ્મણના ઘેરથી જ શિક્ષાટન કરવું તેને એક કહ્યું છે, તથાપિ બ્રાહ્મણથી હતર ક્ષત્રિયાદિ વર્ણોની શિક્ષા નહીં કરવી એવા નિર્દેશ યતિને માટે કોઈ પણ ઠેકાણે કર્યો નથી. કેમકે—

ત્રિપુ વર્ણેષુ મિસાં ચરેત્ ॥

સં ૭૦ ૭૦ ૧ કં ૧ ॥

અર્થ:—યતિ ત્રણે વર્ણોમાં શિક્ષા કરે—આ શ્રુતિ ત્રણે વર્ણોની શિક્ષા લેવાની આજ્ઞા કરે છે.

ત્રિપુ વર્ણેષ્વમિશ્રસ્તપતિતત્રિજિતેષુ મિસમાણો વ્રહ્મભૂષાય ભવતિ ॥ પરમ. પરિ. ૭. ॥

અર્થ:—ઉપપાતકી તથા પતિતને છોડીને ત્રણે વર્ણોમાં શિક્ષા કરીને અભ્યર્ચન થાય છે. વળી—

પરમહંસાદિત્રયાણાં ન કટિમૂત્રં ન કૌપીનં ન વસ્ત્રં ન કમપ્તલુર્ન દણ્ડઃ સાર્વવર્ણિકે મૈક્ષાટનપરત્વં જાતરૂપધરત્વં વિધિઃ ॥ નાં ૫૦ ૭૫૦ ૧ કં ૬ ॥

અર્થ:—પરમહંસ, પુરીયાતીત તથા અવધૂતને માટે કટિમૂત્ર તથા કૌપીન, વસ્ત્ર, તથા દણ્ડ અને કમપ્તલુ એ સર્વ કોઈ વસ્તુ રાખવાની વિધિ નથી. વળી સર્વ વર્ણો પાસેથી શિક્ષા લઈને ખાવી તથા બીજાં રૂપ યદને વિચરવું તે તેને માટે વિધિ છે આ શ્રુતિ પરમહંસાદિ ત્રણે સર્વ વર્ણો પાસેથી શિક્ષા કરવાને માટે આજ્ઞા કરે છે. વળી—

મિસાં ચતુર્ણાં વર્ણેષુ વિગર્હાન્વર્જયશ્ચરેત્ ॥

સપ્તાગારાનસંવલ્લંઘ્યાસ્તુપ્યેલ્લબ્ધેન સાવતા ॥ માં ૫. સ્ક. ૧૧ ૭૦ ૧૮-૧૮ ॥

અર્થ:—પતિતોને છોડી પહેલાં નિશ્ચય નહીં કર્યો હોય એવાં આરે વર્ણોના લોકોનાં સાત ધરમાંથી ભિક્ષા કરે. તેમાંથી જે મળ્યું હોય તેટલાથી સન્તુષ્ટ રહે.

દુર્યાદિ પ્રમાણોથી બહુદક તથા હસને માટે આઠાણાદિ દ્વિભતિની ભિક્ષા, તથા પરમહંસ અને સુરીયાતીત અને અવધૂતને માટે આરે વર્ણોની ભિક્ષા લેવાની શાસ્ત્ર આજ્ઞા કરે છે. વળી—

વ્યવહારમાત્રેન સાર્વવર્ણિકં ભૈક્ષચરણમભિશસ્તપતિતવર્જમ્ ॥

ગૌ. ધ. ૦ સૂ. ૦ પ્ર. ૧ અ. ૨ સૂ. ૦ ૪૧ ॥

અર્થ:—ભિક્ષા આદિ વ્યવહાર ગ્રામ યતાં ઉપપાતકી તથા પતિતોને છોડી સર્વ વર્ણોમાં ભિક્ષા કરી શકે છે એમ પરમહંસોને આરે વર્ણોની ભિક્ષા કરવાનું ગૌતમ ધર્મસૂત્રમાં પણ કહ્યું છે. કૃત્રીયકને માટે ખીમને ઘેરથી ભિક્ષા કરવાની વિધિ કરી જ નથી. તેથી તેને પુત્રાદિના ધરમાં જ ભિક્ષા કરવી ઉચિત છે. જેવી રીતે આઠણ, ક્ષત્રિય તથા વૈશ્ય અને શૂદ્રનું ભોજન કરવાનું આઠણુને માટે ચોગ્ય કહ્યું છે, તેવી રીતે સંન્યાસીને માટે પણ વિધિ બાણુવી નેપુંઝ્યે. વળી—

અલાભે ન વિપાદી સ્વાહ્યાભે ચૈવ ન હર્ષયેત્ ॥

માળયાત્રિકમાત્રઃ સ્યાન્માત્રાસક્લાદિનિર્ગતઃ ॥ મ. સ્મૃ. સ. ૬-૫૭ ॥

અર્થ:—ભિક્ષાને માટે જવા છતાં ભિક્ષા ન મળે તો તેથી દુઃખી ન થવું નેપુંઝ્યે. તથા પૂર્ણ રીતે મળવાથી હર્ષને પણ ગ્રામ ન થાય. આણુની સ્થિતિ માત્રને ઉપયોગી અન્નનું ભોજન કરવામાં તત્પર રહેવું નેપુંઝ્યે. અને દપ્ક કમપ્કણુ આદિમાં પણ “આ સાફ નથી માટે તેના ત્યાગ કરીશ, આ સાફ છે માટે તે ગ્રહણ કરીશ” એવો સંગ પણ કદાપિ ન કરે અર્થાત્ સર્વ કાર્યમાં આસક્તિ રહિત થઈને રહેવું નેપુંઝ્યે. વળી—

અઘ્રૌ ભિક્ષાઃ સમાદાય સ મુનિઃ સપ્ત પશ્ચ વા ॥

અઙ્ગિઃ પ્રજાલ્ય તાઃ સર્વાં મુહૂતીત મુસમાદિતઃ ॥ સંવર્ત સ્મૃ. શ્લો. ૧૦૬ ॥

અર્થ:—યતિ આઠ ઘેરથી અથવા સાત અથવા પાંચ ઘેરથી ભિક્ષા લાડીને તેને ખાણીમાં પાત્ર સહિત કુખાવા સમાહિત ચિત્તવાજો થઈને ભોજન કરે.

કરપાત્રીતિ ચિરુચાતો વાણપાત્રચિવર્જિતઃ ॥

તસ્ય પુણ્યં શતગુણં ભવત્યેવ દિને દિને ॥ રુક્. પુ. (વ. ધ. સં.) ॥

અર્થ:—જે યતિ જોળી આદિ બાહ્ય પદાર્થમાં ભિક્ષા લેતો ન હોય, પરન્તુ હાથમાં લઈને જ ખાતો હોય, તેને દિન દિનમાં, જેઓ જોળી આદિ પાત્રમાં ભિક્ષા કરનાર છે તેમના કરતાં સોગણું અધિક પુણ્ય થાય છે. વળી—

યતયો ભિક્ષાર્થં ગ્રામં પ્રવિશન્તિ પાણિપાત્રમુદરપાત્રં વા ॥ આરુ. ડ. કળિડ. ૫ ॥

અર્થ:—યતિ ભોક્ષ ભિક્ષાને માટે ગ્રામમાં જાય છે. ભિક્ષાને માટે કાપડને હાથ જ પાત્ર હોય છે, અથવા કાપડને ઉદર જ પાત્ર હોય છે. અર્થાત્ જે હાથમાં લઈને તરત ખાઈ લે છે તે ઉદરપાત્રી કહેવાય છે, અને જે હાથમાં ભિક્ષા લઈને હાથ વડે લઈને મુખમાં મૂક્યા વિના હાથમાં રાખી મુખથી જ ખાય છે તે ઉદરપાત્રી કહેવાય છે. આ શ્રુતિથી કરપાત્રનું તથા ઉદરપાત્રનું પણ વિધાન કર્યું છે. વળી—

આસ્યેન તુ યદાદારં જીવન્મૃગયતે મુનિઃ ।

અર્થઃ—જે પશુની પેઠે મુખ વડે ભોજન કરે છે તે મુનિ ઉદરપાત્રી છે. અને કરે કર્પટકે ચૈવ આયસે તામ્રપાજને ।

મુક્તન્મિશુર્ન લિપ્યેત લિપ્યન્તે ગૃહમેધિનઃ ॥

અર્થઃ—હાથમાં અથવા વસ્ત્રમાં અથવા લોહું કે તાંબાના પાત્રમાં ખાવાથી યનિને પાપ લાગતું નથી. પરન્તુ ગૃહસ્થાશ્રમી એ સર્વમાં ખાય તો તેને દોષ લાગે છે. વળી—

વટાર્કાશ્વત્યર્પણેષુ કુમ્ભીતિન્દુકપત્રયોઃ ॥

एवमाहृत्य पर्णानि कृत्वा पर्णमयीं पुटीम् ।

भिक्षार्थं पर्यटेद्वિશुस्तૈજસે न कदाचन ॥

અર્થઃ—વડ, આહરો, પિરપ્પણો, પાટક તથા તિન્દુ આદિનાં પાંદડાંને સાચીને તેનો પડીઓ બનાવી ભિક્ષાને માટે જાય. પરન્તુ ભિક્ષાને માટે કદાપિ ધાતુનાં પાત્રનો ઉપયોગ ન કરે. ખીન્નનાં ધાતુપાત્રમાં ખાવામાં પણ દોષ નથી. કલિયુગને માટે પોતાનાં સ્વતંત્ર ધાતુ-પાત્રમાં જમવાનો નિષેધ કર્યો છે.

द्वापरादियुगेष्वेव पात्रभोजी भवेद्यतिः ।

कलौ नैव तु भुञ्जीत स्वपात्रे योगवित्तमः ॥

અર્થઃ—દ્વાપરાદિ યુગમાં યતિલોક પોતાનાં સ્વતંત્ર પાત્ર રાખી તેમાં ખાય. પરન્તુ કલિયુગમાં યતિલોક પોતાનાં પાત્રમાં ખાય નહીં.

अनिन्यं वै व्रजेद्गेहं निन्यं गेहं तु वर्जयेत् ।

अनावृते विशेष् द्वारि गेहे नैवावृते व्रजेत् ॥

અર્થઃ—અનિન્દિત મનુષ્યોના ઘરમાં જ જવું ભોધ્યે, નિન્દિત ઘરનો પરિત્યાગ કરવો ભોધ્યે. વળી જે ઘરનો દરવાજો ખુલ્લો રહેલો તે ઘરમાં ભિક્ષાને માટે જવું, જે ઘરનો દરવાજો બંધ હોય તે ઘરમાં જવું નહીં. વળી—

न विक्षेद् द्वाररन्ध्रेण भिक्षां लिप्सुः क्वचिद्यतिः ।

न कुर्याद्वै क्वचिद्योषं न द्वारं ताडयेत्क्वचित् ॥

અર્થઃ—ભિક્ષાની ધમ્મજા વાળો યતિ દરવાજાના છિદ્રમાંથી ઘરની અંદર દ્રષ્ટિ ન કરે. અને બહાર ઉભા રહીને કોઈ અવાજ ન કરે. તેમ દરવાજાને ઠોકે પણ નહીં.

पीडयित्वापि चात्मानमल्पान्नं संप्रयच्छति ।

सा भिक्षा हिंसिता ज्ञेया तादृशो वर्जयेद्यतिः ॥

અર્થઃ—પોતાને પીડા આપીને થોડું પણ અન્ન જે આપે છે તે હિંસિત ભિક્ષા કહેવાય છે. યતિએ આવી ભિક્ષાનો પરિત્યાગ કરવો ભોધ્યે.

पञ्चाहं सप्तरात्रं वा यत्र भिक्षा न लभ्यते ।

तद्गृहं वर्जयेद्विशुश्चाण्डालगृहवत्सदा ॥

અર્થઃ—જે ઘરમાં પાંચ દિવસ અથવા સાત દિવસ સુધીમાં કદાપિ ભિક્ષા મળી ન

હોય તે ધરમાં ફરી લિહાને માટે નહીં જવું નોંધ્યે. તે ધરનો, અણગમના ધરની માફક, ત્યાગ કરવો નોંધ્યે.

યા તુ પર્યુપિતા મિક્ષા નૈવેદ્યાદિષુ કલ્પિતા ।

તામપોઝ્યાં વિજાનીયાદાતા ચ નરકં વ્રજેત્ ॥

અર્થ:— નૈવેદ્યાદિમાં ધરાવેલું વાસી અન્ન યતિને ખાવા યોગ્ય નથી એમ નોંધવું નોંધ્યે. અને એવી લિહા આપનાર પણ નરકમાં જાય છે.

અકાર્પણં તુ વહ્નં મન્યન્તે યત્ર માનવાઃ ।

નિરીક્ષન્ને ત્વન્નુદ્વિગ્નાસ્તદ્ગૃહં યત્નતો વ્રજેત્ ॥

અર્થ:—લોભ રહિત થઇને જે લોક અધિક અન્ન આપવાની ઇચ્છા કરે છે, તથા જેમાં યતિને ઉદ્વેગ રહિત થઇને જુએ છે, તેવા ધરમાં લિહાને માટે યત્નથી જવું નોંધ્યે.

પશ્ચસપ્તગૃહાણાં ચ મિક્ષામિચ્છેત્ક્રિયાવતામ્ ।

ગોદોહમાત્રમાકાઙ્ક્ષી નિષ્ક્રાન્તો ન પુનર્વિશેન્ ॥

અર્થ:—ધર્મનું અનુક્રમ કરનારનાં પાંચ કે સાત ધરની લિહા કરવાની ઇચ્છા કરે, અને ધરમાં અન્ન તૈયાર થવાની વાર હોવાના નિમિત્તથી કાંઈ રહે તો એક ગાયને દેહોવામાં જેટલો સમય જતો હોય તેટલા સમય સુધી ત્યાં રાહ જુએ. પરંતુ કાંઈ ઘેરથી લિહા નહીં મળતાં ત્યાંથી બહાર નીકળી ગયા પછી પાછા ફરીને ફરીથી લિહા લેવાને માટે તે ઘેર ન જાય.

નિમન્ત્રિતસ્તુ સંન્યાસી યથા મૈશં સમાચરેત્ ।

લોભાત્તત્ર મવર્તેત પતત્યેવ ન સંશયઃ ॥

અર્થ:—કાંઈએ લિહાને માટે નિમન્ત્રણ આપેલું હોય છતાં જે લોભથી લિહા માગવાને માટે જાય છે તેવો યતિ પતિત થાય છે તેમાં કાંઈ સંશય નથી.

યત્યન્નં ન તુ મોક્તવ્યં પ્રાણૈઃ કઠગતૈરપિ ।

ગોમાંસસદૃશં જ્યેષ્ઠાવિન્દુસમં જલમ્ ॥

અર્થ:—યતિએ સંપાદન કરેલું અથવા યતિની પ્રેરણાથી પ્રાપ્ત થયેલું અન્ન યત્યન્ન દેહવાય છે. તે અન્ન, અન્ન વિના મરવાની તૈયારી હોય તોપણ, નહીં ખાવું નોંધ્યે, કમકે યત્યન્ન ગોમાંસ બરાબર છે; અને યતિના જીવનું જિન્દુ દારુ સમાન છે.

યત્યન્નં યતિપાત્રસ્ય યતિના પ્રેરિતં ચ યત્ ।

અન્નત્રયં ન મોક્તવ્યં મુક્ત્વા ચાન્દ્રાણં ચરેત્ ॥

જાંબાલ (ય. ઘ. સં.)

અર્થ:—યતિનું અન્ન, તથા યતિના પાત્રમાં ગળેલું અન્ન, તથા યતિની પ્રેરણાથી પ્રાપ્ત થયેલું અન્ન એ ત્રણે નહીં ખાવું નોંધ્યે. અને ખાવામાં આવે તો આન્દ્રાણ મત કરવું નોંધ્યે. વળી—

ઉપાનહૌ વિના મિષ્ટુઃ કૃત્વા મિક્ષાટનાદિકમ્ ।

માર્ગે મૂત્રાદિસંકીર્ણં સમ્પક્ષ્નાનેન શુલ્ક્યતિ ॥

અર્થ:—મૃત્વાદિથી અપવિત્ર થયેલા સ્થલથાં જોડા પહેર્યા વિના જો યતિ બિસ્માટનાદિ કરે તો તે સ્નાન કરવાથી શુદ્ધ થાય છે.

દ્વાતીનાં તુ કુલે મિશ્ન મિષેત કથંવન ॥

અર્થ:—વળી યતિ દ્વાતીના કુલમાં બિસ્મા ન કરે.

સગોત્રમસગોત્ર વા યદ્યદે સૂતકં મ્હેત્ ॥

ન તાવચ્છુલ્યતે મૃમિર્યાવન્ન સ્પાદનિર્દશમ્ ॥

મિષ્ણાં મિશ્ન મિષેત મિષ્ણંચાન્દ્રાયણં ચરેત્ ॥

અર્થ:—સગોત્ર તથા અસગોત્રમાં પણ જોના ઘરમાં સૂતક હોય, તે ઘરમાં જ્યાં સુધી દશ દિવસ થયા નથી ત્યાંસુધી જમીની શુદ્ધ થઈ નથી તેથી યતિએ તે ઘરમાં બિસ્મા લેવી નહીં જોઈએ. જો લેવામાં આવે તો તેની શુદ્ધિને માટે ચાન્દ્રાયણ મત કરે.

ન મિશ્નકં મિષેત્ ॥

ચિ. સ્મૃ. અ. ૩૬ ॥

અર્થ:—બિશ્નની પાસે જઈને બિસ્મા ન માગે. સંન્યાસી ગમે તેટલો ધનાઢ્ય હોય તોપણ તેનું નામ બિશ્ન છે. માટે તેનું અન્ન ખાવું તથા તેની પાસે માગવું એ બંને નિષિદ્ધ છે. વળી—

ન ચોત્પાતનિમિત્તાભ્યાં ન નક્ષત્રાજ્ઞવિચયા ॥

નાનુશાસનવાદાભ્યાં મિષ્ણાં લિપ્સેત કર્હિચિર્ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૬-૫૦ ॥

અર્થ:—મૂકપ આદિ ઉત્પાતોને ખતાવી તથા નેત્ર ફરકવું આદિનું ફલ ખતાવી તથા આજ અશ્વિની નક્ષત્રવાળાને આ પ્રકારનું ફલ છે, તથા આ હસ્તરખાનું આ આપું ફલ છે, આ પ્રકારે આશ્વિનું જોઈએ, આ નીતિમાર્ગ છે—એ પ્રકારે લોકોને શિક્ષણ આપી અને શાસ્ત્ર સંવર્ણાવી કદાપિ ભોજન મેળવવાની ઇચ્છા ન કરે. વળી—

ન તાપસૈવાદ્યૈર્વા વયોભિરપિ વા શ્વભિઃ ॥

આકીર્ણ મિશ્નકૈર્વાનૈર્ગારમ્પસંવ્રજેત્ ॥

૧૧ ॥ ૫૧ ॥

અર્થ:—વાનપ્રસ્થાદિ તપસ્વી લોકો તથા ખાનાર આશ્વલો તથા પક્ષી, તથા શ્વાન, તથા અન્ય ક્ષિપ્રાશિઓથી સરેલા ઘરમાં બિસ્માને માટે જમું નહીં.

અભિપૂજિતઝાઘાસ્તુ જુગપ્સેતૈવ સર્વશઃ ॥

અભિપૂજિતભાષૈશ્ચ યતિર્મુક્તોઽપિ વધ્યતે ॥

૧૧ ॥ ૫૨ ॥

અર્થ:—પૂજા સહિત જો બિસ્માનો લાભ થતો હોય તો તેની હમેશાં નિન્દા જ કરવી જોઈએ. અર્થાત્ તેનો સ્વીકાર ન કરે. કેમકે પૂજા સહિત બિસ્માનો સ્વીકાર કરવાથી દાના ઉપર સ્નેહ તથા મમત્વ આદિ થવાથી મુક્તિને માટે તૈયાર થયેલો પણ યતિ જ-માદિ બંધોને પ્રાપ્ત થાય છે. વળી—

અલ્પાન્નામ્યવહારેણ રહાસ્યાનાસનેન ચ ॥

હિયમાણાનિ વિપયૈરિન્દ્રિયાણિ નિવર્તયેત્ ॥

૧૧ ॥ ૫૩ ॥

અર્થ:—લઘુ ભોજનથી અર્થાત્ માત્ર, ગુરુ તથા સ્વભાવગુરુ આદિ ભોજન નહીં લેનાં હલકા ખોરાક લઈને, તથા એકાન્ત સ્થાનમાં નિવાસ આદિ કરીને રૂપાદિ વિષયો તરફ ખેંચીને લઈ જનારી ઇન્દ્રિયોનો જાળ કરે. અને—

હોય તે ધરમાં ફરી શિક્ષાને માટે નહીં જવું જોઈએ. તે ધરનો, ચણાવના ધરની માફક, ત્યાગ કરવો જોઈએ.

યા તુ પર્યુપિતા મિષ્ણા નૈવેદ્યાદિપુ કલ્પિતા ।

તાપ્તભોજ્યાં વિજાનીયાદાતા ચ નરકં વ્રજેત્ ॥

અર્થ:—નૈવેદ્યાદિમાં ધરાવેલું વાસી અન્ન યતિને ખાવા યોગ્ય નથી એમ જાણવું જોઈએ. અને એથી શિક્ષા આપનાર પણ નરકમાં જાય છે.

અર્કાર્પણં તુ વહ્નં મન્યન્તે યત્ર માનવાઃ ।

નિરીક્ષ્યન્તે ત્વનુદ્વિગ્નાસ્તદ્ગૃહં યત્નતો વ્રજેત્ ॥

અર્થ:—લોક રહિત થઈને જે લોક અધિક અન્ન આપવાની ઇચ્છા કરે છે, તથા જેમાં યતિને ઉદ્વેગ રહિત થઈને જાય છે, તેવા ધરમાં શિક્ષાને માટે યતનથી જવું જોઈએ.

પશ્ચસપ્તગૃહાણાં ચ મિષ્ણામિચ્છેત્ક્રિયાવત્તામ્ ।

ગોદોદમાત્રમાફાહ્વી નિષ્ક્રાન્તો ન પુનર્વિશેત્ ॥

અર્થ:—ધર્મનું અનુષ્ઠાન કરનારનાં પાંચ કે સાત ધરની શિક્ષા કરવાની ઇચ્છા કરે, અને ધરમાં અન્ન તૈયાર થવાની વાર હોવાના નિમિત્તથી કોઈ રોકે તો એક ગાયને દહોવામાં જોડેલો સમય જતો હોય તેટલા સમય સુધી ત્યાં રાહ જુએ. પરંતુ કોઈ ઘેરથી શિક્ષા નહીં મળતાં ત્યાંથી બહાર નીકળી ગયા પછી પાછા ફરીને ફરીથી શિક્ષા લેવાને માટે તે ઘેર ન જાય.

નિમન્ત્રિતસ્તુ સંન્યાસી યથા મૈત્રં સમાચરેત્ ।

લોભાત્તથ પ્રવર્તેત પતત્યેવ ન સંશયઃ ॥

અર્થ:—કોઈએ શિક્ષાને માટે નિમન્ત્રણ આપેલું હોય છતાં જે લોભથી શિક્ષા માગવાને માટે જાય છે તેણે યાત્રા પતિન થાય છે તેમાં કોઈ સંશય નથી.

યત્યક્તં ન તુ મોક્તવ્યં માનૈઃ કઠ્ઠમતૈરપિ ।

ગોમાંસસદૃશં જ્યેષ્ઠાચિન્દુસમં જલમ્ ॥

અર્થ:—પતિએ સંપાદન કરેલું અથવા પતિની પ્રેરણાથી પ્રાપ્ત થયેલું અન્ન યત્યક્ત હોવાય છે. તે અન્ન, અન્ન વિના મરવાની તૈયારી હોય તોપણ, નહીં ખાવું જોઈએ, કમકે યત્યન્ન ગોમાંસ બરાબર છે; અને યતિના જીવનું ચિન્દુ હારે સમાન છે.

યત્યક્તં યતિપાત્રસ્થં યતિના પ્રેરિતં ચ યત્ ।

અન્નત્રયં ન મોક્તવ્યં શુક્ત્વા પાન્દ્રાયણં ચરેત્ ॥

જાગ્યાલ (ય. ધ. સં.)

અર્થ:—પતિનું અન્ન, તથા પતિના પાત્રમાં રાખેલું અન્ન, તથા પતિની પ્રેરણાથી પ્રાપ્ત થયેલું અન્ન એ ત્રણે નહીં ખાવું જોઈએ. અને ખાવામાં આવે તો પાન્દ્રાયણ વર્ત કરવું જોઈએ. વળી—

ઉપાનદૌ વિના મિષ્ણુઃ કૃત્વા મિષ્ણાટનાદિકમ્ ।

માર્ગે મૃત્તાદિસંપોર્ણે સમ્યક્સ્નાનેન શુદ્ધયતિ ॥

અર્થ:—શૂનાદિથી અપવિત્ર થયેલા સ્થલથાં જોડા પહેલાં વિના જો યતિ ભિક્ષાદનાદિ કરે તો તે સ્નાન કરવાથી શુદ્ધ થાય છે.

જ્ઞાતીનાં તુ કુલે ભિક્ષુર્ન ભિક્ષેત કથંવન ॥

અર્થ:—વળી યતિ જ્ઞાતિના કુલમાં ભિક્ષા ન કરે.

સગોત્રપ્રસગોત્રં વા યદ્ગૃહે સૂતકં મથેત્ ॥

ન તાત્રચ્છુદ્ધયતે ભૂમિયોત્તમ સ્પાદનિર્દશમ્ ॥

ભિક્ષાં ભિક્ષર્ન ભિક્ષેત ભિક્ષૈશ્ચાન્દ્રાયણં ચરેત્ ॥

અર્થ:—સગોત્ર તથા અસગોત્રમાં પણ જોના ધરમાં સૂતક હોય, તે ધરમાં જ્યાં સુધી કશા દિવસ થયા નથી ત્યાંસુધી ભૂમિની શુદ્ધિ થઈ નથી તેથી યતિએ તે ધરમાં ભિક્ષા લેવી નહીં જોઈએ. જો લેવામાં આવે તો તેની શુદ્ધિને માટે આન્દ્રાયણ મત કરે.

ન ભિક્ષુકં ભિક્ષેત્ ॥

વિ. સ્મૃ. અ. ૩૬ ॥

અર્થ:—ભિક્ષુની પાસે જઈને ભિક્ષા ન માગે. સંન્યાસી ગમે તેટલો ધનાઢ્ય હોય તોપણ તેનું નામ ભિક્ષુ છે. માટે તેનું અન્ન ખાવું તથા તેની પાસે માગવું એ બંને નિષિદ્ધ છે. વળી—

ન ચોત્પાતનિમિત્તાભ્યાં ન નક્ષગાન્નવિગ્રયા ॥

નાનુશાસનવાદાભ્યાં ભિક્ષાં લિપ્સેત કર્ત્ત્વિચિર્ ॥ મ. સ્મૃં અ. ૬-૫૦ ॥

અર્થ:—જૂકંપ આદિ ઉત્પાતોને બતાવી તથા નેત્ર ફરકવું આદિનું ફલ બતાવી તથા આજ અધિની નક્ષત્રવાળાને આ પ્રકારનું ફલ છે, તથા આ હસ્તરેખાનું આ આપું ફલ છે, આ પ્રકારે આલવું જોઈએ, આ નીતિમાર્ગ છે—એ પ્રકારે લોકોને શિક્ષણ આપી અને શાસ્ત્ર સંવલગાવી કદાપિ ભોજન મેળવવાની ઇચ્છા ન કરે. વળી—

ન તાપસૈત્રાહ્મણૈર્વા વયોભિરપિ વા શ્વમિઃ ॥

આકીર્ણ ભિક્ષુકૈર્વાન્યૈરગારમુપસંવ્રજેત્ ॥

॥ ૫૧ ॥

અર્થ:—નાનપ્રસ્થાદિ તપસ્વી લોકો તથા ખાનાર બ્રાહ્મણો તથા પક્ષી, તથા આન, તથા અન્ય ભિખારીઓથી લેરેલા ધરમાં ભિક્ષાને માટે જવું નહીં.

અભિપૂજિતઝામૌસ્ટુ જુગુપ્સેતૈવ સર્વથઃ ॥

અભિપૂજિતભૈશ્ચ યતિર્મુક્તોઽપિ વધ્યતે ॥

॥ ૫૮ ॥

અર્થ:—પૂજા સહિત જો ભિક્ષાનો લાભ થતો હોય તો તેની હમેશાં નિન્દા જ કરવી જોઈએ. અર્થાત્ તેનો સ્વીકાર ન કરે. કેમકે પૂજા સહિત ભિક્ષાનો સ્વીકાર કરવાથી દાના ઉપર સ્નેહ તથા અમત્વ આદિ થવાથી મુક્તિને માટે તૈયાર થયેલો પણ યતિ જન્માદિ બધોને પ્રાપ્ત થાય છે. વળી—

અલ્પાન્નામ્પચહારેણ રહઃસ્થાનાસનેન ચ ॥

હ્રિયમાણાનિ વિપયૈરિન્દ્રિયાણિ નિવર્તયેત્ ॥

॥ ૫૯ ॥

અર્થ:—લઘુ ભોજનથી અર્થાત્ માત્ર, ગુરુ તથા સ્વભાવગુરુ આદિ ભોજન નહીં લેતાં હલકા ખોરાક લઈને, તથા એકાન્ત સ્થાનમાં નિવાસ આદિ કરીને રૂપાદિ વિષયો તરફ ખેંચીને લઈ જનારી ઇન્દ્રિયોનો જળ કરે. અને—

અવેક્ષેત ગતિર્નૃણાં કર્મદોષસમુદ્રવા ।

નિરયે ચૈવ પતનં યાતનાશ્ચ યમક્ષયે ॥

,, ॥ ૬૧ ॥

અર્થ:—શ્રુતિ તથા પુરાણાદિકામાં કહેવાં નિષિદ્ધ કર્મ કરવાથી તથા વિહિત કર્મો નહીં કરવાથી થવાના પણ આદિ જન્મોની પ્રાપ્તિ રૂપ ગતિ તથા નરકમાં પતન તથા યમ-લોક(યમક્ષય)માં થતી વેદનાઓ સંબંધી પણ વિચાર કરે.

તેમજ વિરક્તિને વધારનાર ગર્ભવાસાન્નિક દુઃખોનો પણ વિચાર કરે.

આજ્ઞાણાદિ સંન્યાસીને કોઈ પ્રકારે શિક્ષા ભાગવારૂપ યાચનારૂતિ હોઈ શકે. પરંતુ તે પણ ચારે વર્ણોની શિક્ષા કેવી રીતે થઈ શકે છતાંદિ શંકા થઈ શકે છે. તેનું સમાધાન નીચે પ્રમાણે છે.

દૂપિતોઽપિ ચરેદ્ધર્મે યત્ત તન્નાશ્રમે સ્તતઃ ।

સમઃ સર્વેષુ ભૂતેષુ ન લિંગં ધર્મકારણમ્ ॥

,, ॥ ૬૨ ॥

અર્થ:—કોઈ પણ આશ્રમમાં રિથન મનુષ્યને તે આશ્રમના કોઈ ધર્મ કાંઈ દોષયુક્ત પ્રતીત થતા હોય તેપણ તે આશ્રમના ધર્મરૂપ શિક્ષાત્મક આદિ તેણે, સર્વ પ્રાણીમાં ષષ્ટાદષ્ટિથી સમદષ્ટિવાળા થઈને, અવશ્ય કરવું જોઈએ; કારણ કે કેવલ આશ્રમને લિખિત દષ્ટાદિ લિંગ માત્રનું ધારણ એ મોક્ષનું સાધન નથી. વળી—

ફલં કતરુદ્ધસ્ય યદ્યપ્યમ્નુમસાદકમ્ ।

ન નામગ્રહણાદેવ તસ્ય ચારિ પ્રસીદતિ ॥

,, ॥ ૬૩ ॥

અર્થ:—નિર્મલીનું ફલ જો કે પ્રાણીને શુદ્ધ કરનારું છે, તથાપિ તે ફલનું નામ માત્ર લેવાથી જલ શુદ્ધ થતું નથી. અર્થાત્ તેનું ચૂર્ણ પ્રાણીમાં નાખવાથી જ તેની શુદ્ધિ થાય છે. તેવી રીતે દષ્ટ, કાપાય, આદિ લિંગ માત્રનું ધારણ કરવું તે મોક્ષનું સાધન નથી. પરંતુ આશ્રમના ધર્મોનું અનુક્રાન કરવાથી જ કલ્યાણ થાય છે. વળી—

સંન્યસ્તમિતિ યો વ્રૂપાત્પ્રાણૈઃ કષ્ટમૈતૈરપિ ।

ન તત્કતુમદ્ભ્રેણ ફલં પ્રાપ્નોતિ માનવઃ ॥

ય. ઘ. સં. ॥

અર્થ:—મરવાને સમય નજીક આવ્યો હોય અને કપડે પ્રાણ આવ્યા હોય, તે સમયમાં પણ કોઈ “હું સંન્યાસી થયો” એવું કહે તો તે વચન પણ તેને દગ્ગરો પતનું ફળ આપે છે. આ પ્રકારનું વચન કહીને આતુર સંન્યાસ આદિનું ફળ જનાનાયું છે તે કેવલ સંન્યાસાશ્રમની પ્રશંસારૂપ છે. એવી અર્થવાદ વાણીને કારણે આશ્રમધર્મનું પાલન નહીં કરનાર મોક્ષમાર્ગથી અવશ્ય પડે છે. શિક્ષા આદિ સંન્યાસીને માટે ધર્માનુસાર તથા શાસ્ત્રવિહિત લેવાથી નિષિદ્ધ નથી. યનિનું અભિમાન નિવૃત્ત થવાને માટે તથા અંતઃકરણની ત્રિશેષ શુદ્ધિ થવાને માટે તથા નિનિદ્યા અને વેરાચ્ચની વૃદ્ધિ થવાને માટે શિક્ષારૂતિ અવશ્ય કરવી જોઈએ. મધુકરી આદિ શિક્ષારૂતિને શાસ્ત્રમાં પવિત્ર કહી છે.

ન મિશાયાં મહેદાંપો ન ચ મિશા પ્રતિગ્રહઃ ।

સોમપાનસમા મિશા તસ્માદદરદશ્ચરેત્ ॥

,, ॥ ૬૪ ॥

અર્થ:—યતિને માટે શિક્ષાદૃષ્ટિમાં કોઈ હોય નથી, અને શિક્ષા કોઈ પ્રતિબદ્ધ નથી. સોમપાનની બરાબર શિક્ષા પણ મનુષ્યને પવિત્ર કરનારી છે. તેથી યતિએ રોજ રોજ શિક્ષા કરવી જોઈએ.

મિષ્તા માધુકરી નામ સર્વપાપવિનાશિની ।

અવધૂતા ચ પૂતા ચ સોમપાનં દિને દિને ॥

અર્થ:—મધુકરી નામની જે શિક્ષા છે તે સર્વ પાપને દૂર કરનારી છે, અને સર્વ પ્રકારે શુદ્ધ અને પવિત્ર છે. અને તે રોજ સોમપાન કરવા મુલ્ય છે. વળી—

ગંગાયાઃ સલિલં પુણ્યં શાલગ્રામશિલા તથા ।

મિસાન્નં પદ્મગલ્યં ચ પવિત્રાણિ યુગે યુગે ॥

અર્થ:—ગંગાજલ હરેશાં પુણ્યનું જ સાધન છે અને પવિત્ર છે. તેવી રીતે શાલગ્રામ-શિલા તથા શિક્ષાનું અથ તથા પદ્મગલ્ય—એ સર્વ યુગોમાં પણ પવિત્ર છે. વળી—

શાકમક્ષાઃ પયોમક્ષા યૈ ચ યાવકમક્ષકાઃ ।

સર્વે તે મૈક્ષમધ્વસ્ય કલાં નાર્હન્તિ પોઢશીમ્ ॥

અર્થ:—શાકનું ભક્ષણ કરનાર, તથા દૂધનો જ આહાર કરનાર, તથા યાવક એટલે જવ આદિના બનાવેલા પીવાના પદાર્થ (રાશ)નું ભક્ષણ કરનાર—એ સર્વ લોક, શિક્ષાનું ભક્ષણ કરનાર યતિના ૧૬ માં ભાગના પણ પુરુષના ભાગી થતા નથી. અહીં મધુકરી શિક્ષાનું જ અહથ છે.

આ પ્રમાણે મધુકરી આદિ શિક્ષા વડે નિર્વાહ કરવામાં કોઈ પાપનો વિચાર કરવાનો નથી. તત્કાલ આશ્રમના ધર્મને છોડીને વિપરીત ધર્મનું આચરણ કરવાથી મનુષ્ય આસુરી સંપત્તિને પ્રાપ્ત થાય છે. તેથી આશ્રમધર્મ રૂપ શિક્ષા આદિ યતિએ અવશ્ય કરવી જોઈએ.

સાક્ષરા વિપરીતાશ્ચ રાક્ષસાસ્ત્વ ઇતિ સ્મૃતાઃ ।

તન્માદૈ વિપરીતં ચ કર્મ નૈત્રાચરેયતિઃ ॥ ગિ. પુ. કૈ. સં. અ. ૨૦-૩૩ ॥

અર્થ:—વિદ્વાનને સાક્ષર કહે છે. તે વિદ્વાન જ્યારે વિપરીત આચરણ કરે છે ત્યારે તે રાક્ષસ બની જાય છે. તેથી યતિ વિપરીત ધર્મને કદાપિ ન કરે. વળી—

સંન્યાસં કર્મણાં ન્યાસઃ કૃતાનામકૃતૈઃ સહ ।

કુશલાકુશલાધ્યાં તુ પ્રહાણં ન્યાસ ઉચ્ચતે ॥ મત્સ્ય પુ. અ. ૧૪૬-૫૪ ॥

અર્થ:—કરેલાં તથા જે હવે પછી કરવાનાં હોય તે સર્વ પ્રકારનાં સારાં કે ખરાબ સર્વ કર્મોના પરિત્યાગને 'સંન્યાસ' કહે છે. તેથી સંન્યાસાશ્રમમાં સર્વ પ્રકારની બેદુશ્ચિનો પરિત્યાગ કરીને અહાનિષ્ઠા સંપાદન કરવાને માટે ધર્માચરણ કરવું જ જોઈએ.

આત્મનૈવ સહાયેન મુશ્વાર્યાં વિચરેદિહ ।

નામિનન્દેત મરણં નામિનન્દેત જીવિતમ્ ॥ કૂર્મ. પુ. હ. અ. ૨૮-૧૨ ॥

અર્થ:—મોક્ષ રૂપ પરમ સુખની ઈચ્છા કરનાર જીવ કોઈની સહાય વિના એકલો વિચરે. મરણ અને જીવન બંનેની ચિન્તા ન કરે.

અજિહ્વઃ પળ્લકઃ પટ્શુરન્ધો વધિર એવ ચ ।

મુગ્ધશ્ચ મુચ્યતે મિષ્ટુઃ પટ્શિરેતૈર્ન સંશયઃ ॥ ના.પ. હ. ઉપ. ૩ સ્લો ૬૨. ॥

અર્થ:—નિર્ણય રહિત, નપુંસક, લંગડો, અન્ધ, બહેરો અને મુગ્ધ એવા જે-સંન્યાસી છે તે આ છ સાધનો વડે મુક્ત થઈ જાય છે તેમાં સંશય નથી.

इदमिष्टमिदं नेति योऽनन्नपि न सज्जति ।

હિતં સત્યં મિતં વક્તિ તમજિહ્વં પ્રવક્ષતે ॥ ૬૩ ॥

અર્થ:—બોજન કરતી વખતે, “આ સાફ છે, તે મને અનુકૂલ છે, અને આ સાફ નથી, તે મને અનુકૂલ નથી” એમ બોજનમાં જે આસક્ત થતો નથી, તથા જે સર્વને દિનકારી વાણી બોલે છે, તથા સત્ય અને મિત અર્થાત્ જરૂર પૂરતું જ બોલે છે, અધિક બોલતો નથી, તેને અનિર્ણય કહે છે. તથા—

अद्य जातां यथा नारीं तथा षोडशवार्षिकीम् ।

શતવર્ષી ચ ચો દૃષ્ટા નિર્વિકારઃ સઃ પण्डकः ॥ ૬૪ ॥

અર્થ:—આજે જ ઉત્પન્ન થયેલી છોકરી તથા ૧૬ વર્ષની તથા વૃદ્ધાવસ્થાની સ્ત્રીને જોઈને જેની ચિત્તવૃત્તિ સમાન રીતે નિર્વિકારી રહે છે તેને નપુંસક કહે છે. અને—

भिक्षार्थमटनं यस्य विष्णून्नकरणाय च ।

યોજનાન્ન પરં યાતિ સર્વથા પદ્મુરેવ સઃ ॥ ૬૫ ॥

અર્થ:—યોજના આમમાં રહેતા હોય તે વખતે ભિક્ષાને માટે અથવા મલમૂત્રાદિનો ત્યાગ કરવાને માટે પણ આસન છોડીને બહાર જતો હોય અર્થાત્ તેથી અતિરિક્ત પ્રયોજન માટે બહાર ન જતો હોય, અથવા એક આમથી બીજો આમ જતા હોય તે વખતે જે એક યોજનથી અધિક દૂર જતો નથી તે પંજુ કહેવાય છે.

तिष्ठतो व्रजतो वापि यस्य चक्षुर्न दूरगम् ।

चतुर्यુगां भुवं मुक्त्वा परिवाद् सोऽन्ध उच्यते ॥ ૬૬ ॥

અર્થ:—અને જે યાતિ એકા હોય કે આશતા હોય, જેનું નેત્ર ૧૬ હાથથી દૂર પૃથિવી કરતાં અધિક દૂર જતું નથી અર્થાત્ આશતી કે કરતી સમય આમ તેમ હેખતો નથી તે અન્ધ કહેવાય છે. તથા—

हिताहितं मनोरामं वचः शोकावहं तु यत् ।

શ્રુત્વાપિ ન શૃણોતીત વધિરઃ સ પ્રકીર્તિતઃ ॥ ૬૭ ॥

અર્થ:—હિત અથવા અવિન મનોહર વાણી સાંભળ્યા છતાં અથવા શોકને ઉત્પન્ન કરનારી વાણી સાંભળ્યા છતાં જે ન સાંભળ્યા જેવો એક સરખો રહે છે તે અધિર કહેવાય છે.

सान्निध्ये विषयाणां यः समर्थोऽविकलेन्द्रियः ।

મુસવદ્ધર્તે નિત્યં સ મિશુર્મુગ્ધ ઉચ્યતે ॥ ૬૮ ॥

અર્થ:—વિષય પદાર્થ પાસે હોય, ઇન્દ્રિયાદિ શિથિલ ન હોવાથી ઉપભોગ કરવામાં સમર્થ પણ હોય, તોપણ જે એવા મનુષ્યની પેઠે રહે છે તે મિશુ મુગ્ધ કહેવાય છે. અને—

रागद्वेषं मदं मायां द्रोहं मोहं परात्मसु ।

પહેતાનિ યતિર્નિત્યં મનસાઽપિ ન ચિન્તયેત્ ॥ ૬૯ ॥

અર્થ:—રાગદ્વેષ, મદ, માયા, દ્રોહ, ખીજામાં મોહ-એ છતું' યતિ મનથી પણ ચિન્તન ન કરે. વળી—

મઞ્ચકં શુક્લવસ્ત્રં ચ સ્ત્રીકયા લૌલ્યમેવ ચ ।

દિવાસ્વાપં ચ યાનં ચ યતીનાં પાતકાનિ પદ ॥ ” ॥ ૭૧ ॥

અર્થ:—ખાટલો, સફેદ વસ્ત્ર, સ્ત્રીઓ સંબંધી કથા, ચતુરતા, દિવસે સ્પર્શ રહેવું અને રથ, પાશખી, આદિ વાહન-એ ૭ યતિને પતિન યવામાં કારણ છે.

દૂરયાત્રાં પ્રયત્નેન વર્જयेदात्मचिन्तकः ।

સદોપનિપદં વિધામભ્યસેન્નુક્તિहेतुकाम् ॥ ” ॥ ૭૨ ॥

અર્થ:—આત્મચિન્તન કરનાર યતિએ દૂર દેશની યાત્રા પ્રયત્ન કરીને પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે. અને મુક્તિના કારણરૂપ બ્રહ્મવિદ્યા (ઉપનિષદ વિદ્યા)નો અભ્યાસ હમેશાં કરવો જોઈએ. વળી—

न तीर्थसेवी नित्यं स्यान्नोपवासपरो यतिः ।

न चाध्ययनशीलः स्यान्न व्याख्यानपरो भवेत् ॥ ” ॥ ૭૩ ॥

અર્થ:—યતિએ હમેશાં તીર્થસેવી નહીં થતું જોઈએ અર્થાત્ હમેશાં તીર્થમાં નહીં રહેવું જોઈએ. તેમ ઉપવાસાદિમાં પણ તત્પર નહીં રહેવું જોઈએ. અને બ્રહ્મવિદ્યાને છોડી ખીજી વિદ્યાનું અધ્યયન પણ નહીં કરવું જોઈએ. અને વ્યાખ્યાન (ભાષણ) આદિ કરવામાં પણ તત્પર રહેવું તે પણ યોગ્ય નથી. વળી—

क्षीणेन्द्रियमनोवृत्तिर्निराशीर्निष्परिग्रहः ।

निर्व्वन्द्वो निर्नमस्कारो नि.स्वधाकार एव च ॥ ” ॥ ૬૪ ॥

અર્થ:—યતિએ ઇન્દ્રિયોની ચતુરતા તથા મનના સંકલ્પ તથા કોઈ કોઈ વસ્તુની ઇચ્છા તથા કોઈ પ્રકારના પરિગ્રહથી રહિત થવું જોઈએ. અને રાગદ્વેષાદિ દ્વન્દ્વથી પણ રહિત થતું જોઈએ. અને કોઈ મને નમસ્કાર કરે એવી ઇચ્છા તેમજ પિતૃઓ આદિ સંબંધી શ્રાદ્ધ આદિ ક્રિયાથી પણ રહિત થવું જોઈએ. વળી—

निर्ममो निरहंकारो निरपेक्षो निराशिपः ।

विविक्तदेशसंस्तक्तो मुच्यते नात्र संशयः ॥ ” ॥ ૭૬ ॥

અર્થ:—મમતા તથા અહંકારથી રહિત, તથા કોઈ વસ્તુની અપેક્ષા રહિત, તથા પોતાના હિતની વસ્તુ મળવાની તથા ઇષ્ટ વસ્તુની વૃદ્ધિને માટે પણ કોઈ પ્રકારની પ્રાર્થના રહિત હોય, અને હમેશાં એકાન્તમાં રહેવાની પ્રીતિવાળો હોય એવો યતિ મોહને પ્રાપ્ત થાય છે તેમાં કોઈ સંશય નથી.

नामगोत्रादिवरणं देशं कालं श्रुतं कुलम् ।

वयो वृत्तं व्रतं शीलं ख्यापयेन्नैव सद्यतिः ॥ ना० प०उ० उप०૪ સ્તો० ૨ ॥

અર્થ:—પોતાનું નામ, ગોત્ર, દેશ, કાલ, અધ્યયન, કુલ, આયુ, આચરણ, વ્રત તથા શીલ સાચો સંન્યાસી કદાપિ કહે નહીં. અર્થાત્ તે સર્વંનું કથન પોતાની પૂજા પ્રતિષ્ઠાને માટે હોય છે. માટે તે કહેવું નહીં.

ન સંભાપેત સ્ત્રિયં કાંચિત્પૂર્વદૃષ્ટાં ચ ન સ્મરેત્ ।

કયાં ચ વર્જયેત્તાસાં ન પર્યેલ્લિખિતામપિ ॥

॥ ૩ ॥

અર્થ:—કોઈ પણ સ્ત્રીની સાથે સંભાષણ કરે નહીં. તેમ પહેલાં દોઢેલી સ્ત્રીનું સ્મરણ પણ ન કરે. તેમ તેમના સંબંધી વાર્તાનો પણ પરિત્યાગ કરે. અને સ્ત્રીના ચિત્રને પણ દેખે નહીં. વળી—

તૃષ્ણા ક્રોધોઽનૃતં માયા લોભમોહૌ પ્રિયાપ્રિયે ।

શિલ્પં વ્યાખ્યાનયોગથ કામો રાગઃ પરિગ્રહઃ ॥

॥ ૫ ॥

અહંકારો મમત્વં ચ ચિકિત્સા ધર્મસાહસમ્ ।

પ્રાયશ્ચિત્તં પ્રવાસશ્ચ મન્ત્રૌપધગરાશિપઃ ॥

॥ ૬ ॥

પ્રતિપિદ્ધાનિ ચૈતાનિ સેવમાનો વ્રજેદ્ધઃ ॥

॥ ૭ ॥

અર્થ:—તૃષ્ણા, ક્રોધ, મિથ્યા ભાષણ, કપટ, લોભ, મોહ, ક્રોધને પ્રિય અને ક્રોધને અપ્રિય થવું, તથા શિલ્પવિદ્યાનો પ્રયોગ, વ્યાખ્યાન કરવું તે, કામ, રાગ, પદાર્થોનો પરિગ્રહ (૫), તથા અહંકાર, મમત્વ, વૈદ્યનો ધધો, ધર્મમાં સાહસ, પ્રાયશ્ચિત્ત, પરદેશમાં જવું, મંત્ર, ઔષધિ, ઝેર ઉતારવાની કોશિષ તથા આશીર્વાદ દેવા—એ સર્વ ચતિને માટે નિષિદ્ધ છે. અને તે કરવામાં અધોગતિ થાય છે. વળી—

આગચ્છ ગચ્છ તિષ્ઠેતિ સ્વાગતં સુહૃદોઽપિ વા ॥

॥ ૭ ॥

સમ્માનનં ચ ન દ્વયાન્મુનિર્મોક્ષપરાયણઃ ।

॥ ૮ ॥

અર્થ:—મોક્ષ પરાયણ યતિ “આવો, જાઓ, ખેસો” એ પ્રકારનું સ્વાગત તથા સુહૃદોની સાથે પણ સમ્માનનું વચન ન બોલે. વળી—

પ્રતિગ્રહં ન ગૃહ્ણીયાન્નૈવ ચાન્યં પ્રદાપયેત્ ॥

॥ ૮ ॥

પ્રેરયેદ્વા તથા ભિક્ષુઃ સ્વપ્નેઽપિ ન કદાચન ॥

॥ ૯ ॥

અર્થ:—ભિક્ષુ પ્રતિગ્રહ લે નહીં અને બીજાને અપાવે પણ નહીં, તેમ ક્રોધને ક્રોધ કાર્યને માટે ક્રોધ પણ પ્રકારે સ્વપ્નમાં પણ પ્રેરણા ન કરે.

જાયાભ્રાતૃસુતાદીનાં વન્ધૂનાં ચ શુભાશુભમ્ ॥

॥ ૯ ॥

શ્રુત્વા દૃષ્ટ્વા ન કંપેત શોકદર્પૈર્લ્યજેદ્યતિઃ ॥

॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—પત્ની તથા સુતાદિ અથવા અન્ય બન્ધુ લોકોનાં સુખ દુઃખ દેખીને અથવા સાંભળીને યતિ પોતાના ચિત્તને અલાયમાન ન કરે અર્થાત્ દર્પ તથા શોક બંનેનો પરિત્યાગ કરે. વળી—

एकश्चरेन्महीमेतां निःसंगः संयतेन्द्रियः ।

आत्मक्रीड आत्मरतिरात्मवान्समदर्शनः ॥ ना० प० उप० ५ श्लो. ૨૫ ॥

અર્થ:—સર્વ પ્રકારના સંગોને પરિત્યાગ કરીને ઇન્દ્રિયોનો સંયમ કરીને આત્મામાં જેની ક્રીડા છે અને આત્મામાં જ જેની પ્રીતિ છે અને આત્મચાની છે તથા સમદર્શી છે એવા યતિ આ પૃથ્વી ઉપર એકલા વિચરે.

બુધો વાલકવત્ક્રીડેત્કુશલો જડવચ્ચરેત્ ।

વદેદુન્મત્તવદ્વિદ્વાન્ ગોચર્યૌ નૈગમચ્ચરેત્ ॥

” ॥ ૨૬ ॥

અર્થ:—અને નાના બાલકને જેમ વિધિ નિષેધ નથી, તેમ જ્ઞાની વિધિ તથા નિષેધથી રહિત વ્યવહાર કરે. અને સમર્થ હોવા છતાં પણ અજ્ઞાનીની માફક વિચરે. અને ઉન્મત્ત મનુષ્યની જેમ બોલે અને શાસ્ત્રમર્્યાદાને ભણુતા સતા પશુની તુલ્ય વ્યવહાર કરે.

સંમાનનં પરાં હાનિં યોગર્થે કુરુતે યતઃ ।

જનેનાવમતો યોગી યોગસિદ્ધિં ચ વિન્દતિ ॥

” ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—યતિના જ્ઞાનની વૃદ્ધિ (ક્રદ્ધ)માં સંમાન હાનિકારક છે. અને લોકોથી અપમાનિત થયેલા યોગીને યોગસિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે.

તથા ચરેદ્ધૈ યોગી સતાં ધર્મમસૂદયન્ ।

જના યથાઽવમન્યેરનાચ્છેયુર્નૈવ સંગતિમ્ ॥

” ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—માટે તત્ત્વવેત્તાએ એવી રીતે વિચરવું જોઈએ કે જેથી સજ્જનોના ધર્મમાં દોષ ન આવે. જેવી રીતે લોક અવમાન કરે અને કોઈ પ્રકારની સંગતિ થાય નહીં એવો વ્યવહાર કરવો જોઈએ.

જરાયુજાળજાદીનાં વાઙ્મનઃકાયકર્મભિઃ ।

યુક્તઃ કુર્વૌત ન દ્રોહં સર્વસંગોશ્ચ વર્જયેત્ ॥

” ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—જરાયુથી ઉત્પન્ન થતા પશુ મનુષ્યાદિ, તથા પક્ષી આદિ ઉપર મન, વાણી અને શરીર તથા કર્મથી યોગયુક્ત યતિ કદાપિ દ્રોહ ન કરે, અને સર્વની સાથેના સંગતે પરિત્યાગ કરે. વળી—

કાપાયવાસાઃ સતતં ધ્યાનયોગપરાયણઃ ।

ગ્રામાન્તે વૃક્ષમૂળે વા ઘસેદેવાલયેઽપિ વા ॥

” ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—અને હમેશાં કાપાય વચ્ચ પહેરી ધ્યાનયોગમાં તત્પર થઈને ગ્રામની નજીક અથવા વૃક્ષના મૂળમાં અથવા મંદિરમાં નિવાસ કરે.

ન સ્નાનં ન જપઃ પૂજા ન હોમો નૈવ સાધનમ્ ।

નાગ્નિકાર્યાદિ કાર્યં ચ નૈતસ્માસ્તીહ નારદ ॥નાં ૦૫૦૩૦ ઉપ. ૬ શ્લો. ૩૩॥

અર્થ:—હે નારદ! સ્નાન, જપ, પૂજા, હોમ, અથવા મન્ત્રસાધન તથા અગ્નિથી સિદ્ધ થવું રસોદનું કાર્ય આદિ પણ તેને નથી.

કૃમિકીટપતંગોશ્ચ તથા યોગી વનસ્પતીન્ ॥

” ॥ ૩૪ ॥

ન નાશયેદ્બુધો જીવનપરમાર્થમતિર્યગિઃ ॥

” ॥ ૩૫ ॥

અર્થ:—કૃમિ તથા કીટ તથા પતંગ તેમ વૃક્ષોનાં પણ બુદ્ધિશાળી પરમાર્થ બુદ્ધિવાળા યતિ જીવતાં મુઠ્ઠી નાશ ન કરે. આ શ્લોકમાં જે યોગી શબ્દ છે તે પરમાત્મામાં ચિત્ત લગાવવાને માટે પ્રયત્ન કરનાર યતિને માટે કહ્યો છે. અહીં કોઈ હઠયોગીનું કથન નથી.

નિઃસ્તુતિર્નિર્નમસ્કારો નિઃસ્વધાકાર એવ ચ ।

ચલાચલનિકેતશ્ચ યતિર્યાદૃચ્છિકો ભવેત્ ॥

” ॥ ૩૮ ॥

અર્થ:—યતિ કોઈની સ્તુતિ અથવા નમસ્કારની પ્રતિજ્ઞા કરતા નથી. અને તેને કોઈ પિતૃકર્માદિ પણ નથી વળી તે અથ અને અચત્ર નિવાસસ્થાન વાળા અને મદ્યપ્રાણાભ વસ્તુ વડે નિર્વાહ કરનાર હોય. અલ પદાર્થ દેહાદિક છે. સ્નાન બોજનાદિના સમયમાં યતિને દેહનું ભાન થાય છે, માટે તેને અથ નિકેતન વાળા કહ્યા છે. અચત્ર નામ પ્રકાશ છે. સ્નાનાદિ કાલથી અનિરક્ત કાલમાં તે અચત્ર નિવાસસ્થાન વાળા છે. અર્થાત્ તેનું ચિત્ત સ્નાનાદિ સમયને છોડી બીજી સમયમાં પરમાત્મામાં જ રહે છે. વળી—

કૌપીનાચ્છાદનં વાસઃ કન્યાં શીતનિવારિણીમ્ ।

પાદુકે ચાપિ શૂદ્ધોપાત્કુર્યાન્નાન્યરય સંગ્રહમ્ ॥

ય૦ ધ૦ સં૦ ॥

અર્થ:—યતિ કૌપીન, તથા શરીર હંકવાને અંગ્રજો તથા શીતનું નિવારણ કરવાને માટે ગોદડી, તથા પાદુકોનાં પણ સંગ્રહ કરે. બીજી કોઈ વસ્તુનો સંગ્રહ ન કરે. અને—

યદિ વા કુરુતે રાગાદધિકસ્ય પરિગ્રહમ્ ।

નરકં રૌરવં ગત્વા તિર્યગ્યોનિપુ જાયતે ॥

” ॥

અર્થ:—રાગથી બે અધિક વસ્તુનો પરિગ્રહ કરે તો રૌરવ નરકમાં જઈને પછી પણ આદિ પ્રાણીમાં જન્મ લે છે.

આદદીત મૃત્તેભ્યઃ સાધુભ્યો ધર્મસાધનમ્ ।

નાદદીત નિવૃત્તેભ્યઃ પ્રમાદેનાપિ કિંચન ॥

” ॥

અર્થ:—તે પણ ધર્મસાધન અર્થાત્ ધર્મપૂર્વક આપણા નિર્વાહનું સાધન પ્રવૃત્તિ માર્ગનાં ધર્મનું આચરણ કરનાર શુદ્ધસ્થો પાસેથી જ લેવું જોઈએ; નિવૃત્તિ પરાધણ મરુખ્ય પાસેથી કદાપિ કંઈ પણ લેવું નહીં જોઈએ. વળી—

નાત્યર્થં સુખદુઃસ્વાભ્યાં શરીરમુપતાપયેત્ ।

સ્તુયમાનો ન હૃષ્યેત નિન્દિતો ન શુપેત્પરમ્ ॥

ય૦ ધ૦ સમુ૦ ॥

અર્થ:—બહુ દુઃખ સહન કરીને શરીરને પીડા ન આપે, તથા બહુ સુખ જોગવીને શરીરને મસ્ત પણ ન બનાવે. અને કોઈ સ્તુતિ કરે તો હર્ષને પ્રાપ્ત ન થાય, તથા કોઈ નિન્દા કરે તો તેને શાપ પણ ન દે.

શૌચં સ્નાનં તથા મિત્રા નિત્યમેકાન્તસેવનમ્ ।

મિત્રોશ્ચત્વારિ કર્મણિ પશ્ચમં નૈવ વિચિતે ॥ શિ. પુ. કે. સં. જ. ૨૦-૨૨ ॥

અર્થ:—શૌચ, સ્નાન, લિપ્તા અને હમેશા એકાન્ત સેવન એ ચાર લિપ્તનાં કર્મ છે. પાંચમા કોઈ દાર્શનિક વિધાન શાસ્ત્રમાં જોવામાં આવતું નથી.

” સ્નાનં મનોમલત્યાગઃ શૌચમિન્દ્રિયનિગ્રહઃ ।

” બ્રહ્મામૃતં પિવેદ્ભૈસમેકાન્તં દૈતવર્જનમ્ ॥

ય, ધ૦ સં૦ ॥

અર્થ:—મનના મલનો પરિત્યાગ કરવો તેનું નામ સ્નાન છે, અને ઇન્દ્રિયોનો નિગ્રહ કરવો તે જ પ્રધાન શૈલ્ય છે. પ્રજ્ઞાનન્દ રૂપી અમૃતનું પાન કરવું તે જ પ્રધાન શિક્ષા છે, અને બેદુષ્ટિનો પરિત્યાગ કરવો તે જ એકાન્ત સેવન છે, વનમાં એકલા બેસવાથી એકાન્ત થતું નથી.

મનસચ્ચેન્દ્રિયાણાં ચ એકાગ્ર્યં પરમં તપઃ ।

તજ્જ્યાયઃ સર્વધર્મેભ્યઃ સ ધર્મઃ પર ઋચ્યતે ॥ ” ॥

અર્થ:—મન તથા ઇન્દ્રિયોની જે એકાગ્રતા છે તે જ પરમ તપ છે. સર્વ ધર્મમાં તે જ શ્રેષ્ઠ ધર્મ છે અને તે જ ધર્મ મુમુક્ષુ(યતિ)ને માટે ઉત્તમ કહેવાય છે.

ગુરુમૂલાઃ ક્રિયાઃ સર્વા મુક્તિમુક્તિફલપ્રદાઃ ।

તસ્માત્સેવ્યો ગુરુર્નિત્યં મુક્ત્યર્થં તુ સમાહિતૈઃ ॥ ” ॥

અર્થ:—ભોગ તથા મોક્ષ દેનાર સંપૂર્ણ પુણ્યના સાધનોમાં ગુરુ જ પ્રથમ કારણ છે. માટે ચિત્તના સમાધાનવાળા મુમુક્ષુ લોકોએ ગુરુની હુમેશાં સેવા કરવી આવશ્યક છે.

નાતિક્રમેષુ મર્યાદાં ગુરુણા યા પ્રકીર્તિતા ।

ગુરુશ્રૂપણં નામ ધર્મો જ્યેષ્ઠઃ પ્રકીર્તિતઃ ॥ ” ॥

અર્થ:—ગુરુએ બતાવેલી મર્યાદાનું કદાપિ ઉલ્લંઘન નહીં કરવું જોઈએ, કેમકે ગુરુશ્રૂણા નામનો જે ધર્મ છે તેને સર્વ ધર્મથી શ્રેષ્ઠ કહ્યો છે.

જપમાલાં ગૃહીત્વા તુ પ્રણવાર્થમનુસ્મરન્ ।

જપેદ્ દ્વાદશસાહસ્રં પ્રણવસ્ય પ્રયત્નતઃ ॥ ” ॥

સહસ્રં શ્રવણાર્થી તુ યોગાભ્યાસી શતં જપેદ્ ।

નિર્વિકલ્પસમાધિસ્તુ ન જપેત્કિંચિદ્વદ્યત્ ॥ ” ॥

અર્થ:—જપ કરવાની રૂઢાણની માળા હાથમાં લઈને પરમાત્માનું સ્મરણ કરીને જ્ઞાકારને ખાર હળાર જપ કરે. અને પ્રજ્ઞાવિલાનું શ્રવણ કરનાર હોય તો એક હળાર જપ કરે. અને જે યોગાભ્યાસી હોય તો સો જપ કરે. અને નિર્વિકલ્પ સમાધિવાળાને બેદંદ્રિ હોતી નથી, માટે તેને જપ કરવાની આવશ્યકતા નથી.

હિમવદ્વિન્ધ્યયોર્મધ્યે રુપાતઃ પુણ્યતમઃશ્રુતૌ ।

દેશઃ સરસ્વતીતીરે નર્મદાયાસ્તુ પશ્ચિમે ॥ ” ॥

અર્થ:—હિમાલય તથા વિન્ધ્યાચલની મધ્યમાં જે પ્રસિદ્ધ દેશ છે તેનેશ્રુતિ (શાસ્ત્ર)માં અત્યન્ત પુણ્યદેશ કહ્યો છે. અને સરસ્વતીનો કિનારો તથા નર્મદાના પશ્ચિમ ભાગને પણ શ્રેષ્ઠ દેશ કહ્યો છે.

તસ્મિન્દેશે સદા મિશ્રઃ સ્વધર્મમનુપાલયન્ ।

પર્યટન્તુ સદા યોગી વીક્ષયન્વસુધાતલમ્ ॥ ” ॥

અર્થ:—યોતાના ધર્મનું પાલન કરતા સતા યોગી શિક્ષુ તે દેશમાં પૃથ્વી ઉપર દંદ્રિ કરતા સદા નિચરે.

ન રાત્રી ન ચ મધ્યાહ્ને સન્ધ્યયોર્નેવ પર્યટેત્ ।

ન શૂન્યે ન ચ દુર્ગે વા પ્રાણવાયાકરે ન ચ ॥

અર્થ:—રાત્રિમાં કે મધ્યાહ્નમાં કે બને સન્ધ્યા સમયે વિચરે નહીં. તેમ શૂન્ય સ્થાનમાં તથા પર્વતાદિ તથા ગમન કરવાને કઠિન માર્ગમાં તથા પોતાના જીવનની હાનિ થવાનો સંભવ હોય ત્યાં પણ વિચરે નહીં.

एकरात्रं वसेद्ग्रामे पट्टने तु दिनत्रयम् ।

पुरे दिनद्वयं भिक्षुर्नगरे पञ्चरात्रकम् ॥

અર્થ:—લિક્ષુ ગ્રામમાં એક દિવસ રહે, પટ્ટનમાં ત્રણ દિવસ, પુરમાં બે દિવસ અને મોટા નગરમાં પાંચ દિવસ રહે.

वर्षास्वेकत्र तिष्ठेत् स्थाने पुण्यजलावृते ।

आत्मवत्सर्वभूतानि पश्यन्भिक्षुश्ચોરન્મहीम् ॥

અર્થ:—વર્ષાઋતુમાં એક સ્થાનમાં રહે. પુણ્ય જલાશય આદિ જે સ્થાનમાં હોય ત્યાં રહેવું સાધું છે. અને સર્વ પ્રાણીઓને પોતાની સમાન ગણીને યતિએ પૃથ્વીમાં વિચરવું જોઈએ. વળી—

वृद्धानामातुराणां च भिक्षूणां सङ्गवर्जिनाम् ।

ग्रामे वाऽथ પુરે चापि वासो नैકत्र दुष्यति ॥

અર્થ:—વૃદ્ધ તથા કોઈ પ્રકારના દુઃખી તથા કોઈને સંગ નહીં કરનાર એવા લિક્ષુ લોકોને ગ્રામમાં હો કે પુરમાં હો—એક સ્થાનમાં વધારે દિવસ રહેવાને કોઈ હોય નથી.

दृष्टिपूतं न्यसेत्पादं वस्त्रपूतं जलं पिबेत् ।

सत्पૂतं वदेद्वाचं मनःपૂतं समाचरेत् ॥

મ. સ્તુ ૦ જા ૦ ૬-૪૬ ॥

અર્થ:—આસતી વખતે કોઈ અપવિત્ર વસ્તુ ઉપર પગ ન પડે, અથવા ખાણમાં ન પડે અથવા કાંટામાં ન પડે તેને માટે નેત્રથી જોઈને પગ ચૂકે. અને જલમાં થતા સૂક્ષ્મ જન્તુનું નિવારણ કરવાને માટે જળને વસ્ત્રથી ગળીને પીવું જોઈએ. અને સત્પત્રથી પવિત્ર થયેલી વાણી જોલે. અર્થાત્ મિથ્યાભાષણ કદાપિ નહીં કરે. અને નિપિદ્ધ સકેદ્વર્ણી રહિત મનથી દ્વંદ્વેષી પવિત્ર આત્મા થઈને આચરણ કરવું જોઈએ.

अतिशर्दास्तितिक्षेत नावमन्येत कंचन ।

न चेवं देहमाश्रित्य चैरं कुर्वीत केनचित् ॥

॥ ૪૭ ॥

અર્થ:—કોઈ અનુચિત વાણી જોલે તોપણ યતિએ સહન કરવી જોઈએ. અને કદાચતું પણ અપમાન ન કરે. તેમ આ દેહને નિમિત્તે કદાચની સાથે ચૈર ન કરે.

क्रुध्यन्तं न प्रतिक्रुध्येदाक्रुष्टः कुशलं वदेत् ।

सप्तद्वारावकीर्णं च न वादमन्त्रं वदेत् ॥

॥ ૪૮ ॥

અર્થ:—અને જો કોઈ આપણા ઉપર ક્રોધ કરતો હોય તો તેના ઉપર પોતે ક્રોધ ન કરે.

અને ખીજે નિન્દા કરતો હોય તો પોતે પણ તેના બનામા તેની નિન્દા ન કરે અને નેત્ર આદિ જ્ઞાનેન્દ્રિય દ્વારા દોડેલા તથા સાબળેલા, તથા અન્ત કરણ અર્થાત્ મન છુદ્ધિ વડે સંકલ્પિત સંસારના પદાર્થો સખધી વાત કદાપિ ન કરે અર્થાત્ પરમાત્મા મખન્ધી વાત જ કરે. અને મિથ્યા વચન કદાપિ ન બોલે

કક્ષોપસ્થશિત્વાવર્જમૃતુસન્ધિષુ વાપયેત્ ।

ન ત્રીનૃતૂનતિક્રામેન્ન મિધુ સંચરેત્કવચિત્ ॥ ય. ધ. સં. ॥

અર્થ —કક્ષ (અગય), ઉપગય તથા શિખાને છોડીને ઋતુની સન્ધિમા ક્ષૌર કરાવે અને ક્ષૌર કરાવવામા ત્રણ ઋતુથી અધિક નિનળ ન કરે અને વર્ષાઋતુમા ક્યાએ પણ વિચરે નહી. દરેક માસની પૂર્ણિમાને ઋતુની સન્ધિ કહી છે, શિખા છોડીને વપન કુનીચ આદિને માટે છે, પરમહસને શિખા હોતી નથી.

આપાઢ્યાં પૌર્ણમાસ્યાં તુ કારયેદ્વપનં યતિઃ ।

ચાતુર્માસ્યસ્ય મધ્યે તુ વર્જયેદ્વપનં યતિ ॥ ॥

અર્થ —યતિ આપાઢી પૂર્ણિમાને દિવસે ક્ષૌર કરાવે ફરી ચાતુર્માસ પૂર્ણ થવા પહેલા ક્ષૌર ન કરાવે વળી—

અસતિ પ્રતિવન્ધે તુ માસાન્વૈ વાર્ષિકાનિહ ।

નિવસામીતિ સઠ્ઠપ્ય મનસા બુદ્ધિપૂર્વકમ્ ॥ ॥

અર્થ —“કાષ્ટ પ્રતિબન્ધ નહી આવે તો વર્ષાના મહિનામા અહી નિવાસ કરીશ” એવો મનથી સંકલ્પ કરીને નિશ્ચયપૂર્વક એક સ્થાનમા રહે

પ્રાયેણ પ્રાવૃષિ પ્રાણિસંકુલં વર્ત્મ દશ્યતે ।

આપાઢ્યાદિચતુર્માસં કાર્તિકચન્તં તુ સંવસેત્ ॥ ॥

ચતુરોઽય વસેન્માસાન્ દ્વૌ વા કૌશિક વાર્ષિકૌ । ॥ ॥

અર્થ —વિશેષ કરીને વર્ષાઋતુમા સર્વ ભાગ જન્તુથી ભરેલા દેખામ છે તેથી આપાઢી પૂર્ણિમાથી લઇને કાર્તિકી પૂર્ણિમા સુધીના આર માસ એક સ્થાનમા રહે અથવા તે કૌશિક વર્ષાના બે માસ રહે

તેષુ માસેષુ કેશાદીનૃતુસન્ધૌ ન વાપયેત્ ।

નદીં ચ ન તરેત્તેષુ ક્રોશાદૂર્ધ્વં ન ચ વ્રજેત્ ॥ ॥

અર્થ —વર્ષાઋતુના મહિનાઓમા ઋતુની સન્ધિમા ક્ષૌર ન કરાવે તથા તે મહિનાઓમા નદી ઉતરે નહી, અને એક કાશથી વધારે શૌચ તથા શિક્ષાના નિમિત્તે પણ જવ નહી

આતુરં ન નમેત્પ્રાણ આતુરો ન નમેત્તથા ।

સર્વદા વન્દનં કુર્યાદ્ગુરોર્જ્યેષ્ઠયતેસ્તથા ॥ ॥

અર્થ —છુદ્ધિમાન યતિ આતુરને, અને આતુર ખીજને નમસ્કાર ન કરે ગુરુ તથા જે પેતાનાથી પહેલા સન્નાતી અથા હોય તેમને હમેશા નમસ્કાર કરવા બોલે

મળતાનાં યનિર્દ્યુયાદાશિષં વ્યાસશાસનાત્ ।

નારાયણેતિ ચ જ્ઞ્યાત્મળતાયુર્વિઠ્ઠદ્યે ॥

અર્થ:—અને આપણને નમસ્કાર કરનારના પ્રતિ તેના આયુની ટકાને માટે વ્યાસજીની આજ્ઞાથી નારાયણ સંપન્નના ઉચ્ચારણ રૂપ આશીર્વાદવચન જાણે.

ધર્મસંકરસંકોળે સ્થાને સોપદ્રવે યતિઃ ।

મુદ્ધતં નોપતિષ્ઠેત યત્ર ધર્મઃ પરાઢ્યુત્ત્વઃ ॥

અર્થ:—ધર્મસંકર થવાથી લોકોના વ્યવહાર સર્વ બ્રહ્મ થયા હોય તથા ઉપદ્રવનું સ્થાન હોય—એવા ધર્મથી વિમુખ સ્થાનમાં યતિ થોડા સમય પણ ન રહે.

તસ્કરોપદ્રુતે ગ્રામે વ્રહ્મહત્યાદિદૂષિતે ।

દુર્ધિક્ષે રાષ્ટ્રમદ્ધે વા વર્ષાસ્વપ્યાશુ તં ત્યજેત્ ॥

અર્થ:—જે ગ્રામમાં ચોરોનો ઉપદ્રવ હોય, તથા બ્રહ્મહત્યા આદિ કરવાથી જે ગામ દૂષિત થયું હોય, તથા જે સ્થાનમાં દુડાળની બાધા બહુ થઈ હોય, તથા કોઈ વિપત્તિથી રાત્ન્યભંગ થયો હોય એવા સ્થાનમાંથી વર્ષાઋતુમાં પણ ખીળ સ્થાનમાં આવ્યા જવું.

પિતા માતા સ્વસા ખ્રાતા સ્ત્રુપા જાયા સુતસ્તયા ।

જ્ઞાતિચન્ધુમુદ્ધદર્ગો દુહિતા તત્સુતાદયઃ ॥

યસ્મિન્દેશે વસન્ત્યેતે ન તત્ર દિવસં વસેત્ ॥

અર્થ:—પિતા, માતા, બાપ, તથા પુત્રવધુ, પત્ની, પુત્ર, માતિ, બન્ધુ લોક, સુહૃદ, પુત્રી તથા પુત્રીના પુત્રાદિક જે સ્થાનમાં રહેતા હોય, ત્યાં એક દિવસ પણ ન રહેવું જોઈએ.

શ્રાદ્ધં નિમન્નિતો ગચ્છેન્નદીલંઘનવર્જિતમ્ ।

સાયમાગત્ય નિવસેત્સ્વાશ્રમે કલ્પિતે મૃદે ॥

અર્થ:—કોઈ શ્રાદ્ધમાં ભોજન કરવાને માટે નિમન્નણ આપ્યું હોય તો, નદી ઉતરીને જવાનું ન હોય તો ત્યાં જાય, અને સાયંકાલમાં પાછા આવીને ચેતાના પહેલાં નિશ્ચિત કરેલા સ્થાનમાં જ રહે.

ગંગાકૂલે વસેન્નિત્યં મિશ્રુર્મોક્ષપરાયણઃ ।

સિદ્ધક્ષેત્રં તુ તજ્ઞેયં યાવદ્ધનુઃશતવચમ્ ॥

અર્થ:—મુમુક્ષુ યતિ હમેશાં ગંગાને કિનારે રહે. ગંગાજીની બંને બાજુ ત્રણસો ધનુષ પ્રમાણનું સ્થાન સિદ્ધક્ષેત્ર કહેવાય છે.

ત્યાં રહેવાથી, કદ તો થશે, તથાપિ—

બ્રાહ્મણસ્ય હિ દેહોઽયં નોપમોગાય જાયતે ।

ઈહ કલેશાય મદતે પ્રેત્યાનન્તમુસ્તાય ચ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણોનો દેહ આ લોકના ભોગ ભોગવવાને માટે નથી. પરન્તુ અહીં કદ સહન કરીને પણ મરણ પછી અનન્ત સુખ ભોગવવાને માટે છે.

આગતં ત્વાશ્રમે મિશ્નું પ્રત્યુત્થાયામિવાચ ચ ।

વિશ્રામ્ય શુશ્રુવદ્વત્યા પૂજયેત્તદિને યતિઃ ॥ ” ॥

અર્થઃ—આપણા આશ્રમમાં આવેલા યતિને ઊડીને અભિવાદન કરી શુશ્રુની માફક ભક્તિથી તે દેવસે તેનો સત્કાર કરવો જોઈએ.

દ્વાવિમૌ ન ચિરાજેતે વિપરીતેન કર્મણા ।

નિરાશંભો ગૃહસ્થથ કાર્યવૌશ્ચિવ મિશ્નુક ॥ ” ॥

અર્થઃ—કોઈ પણ કાર્ય કર્યા વિનાનો ગૃહસ્થ તથા કાર્ય કરનાર યતિ એ બંને વિપરીત કર્મ કરનાર હોવાથી શોભતા નથી.

આસનં પાત્રલોપથ સંચયઃ શિષ્યસંગ્રહઃ ।

દિવાસ્વાપો વૃથાજાપો યતેર્ધન્ધકરાણિ પદ ॥ ” ॥

અર્થઃ—આસન, પાત્રલોપ, સંચય, શિષ્યસંગ્રહ, દિવાસ્વાપ તથા વૃથાજાપ એ છ યતિને સંસારમાં બંધનનાં કારણ છે. એક ગ્રામમાં એક દિવસથી અધિક રહેવું ન જોઈએ ઇત્યાદિ નિયમ, તથા વર્ષાઋતુમાં એક સ્થાનમાં રહેવું ઇત્યાદિ નિયમોનો પરિત્યાગ કરીને એક ગ્રામમાં બહુ દિવસ રહેવું તેને આસન કહે છે. એવું આસન, તથા પાત્રલોપ અર્થાત્ કોઈ પાત્ર ન રાખવું, તથા સંચય અર્થાત્ કાલાન્તરમાં ઉપયોગને માટે કોઈ પણ વસ્તુનો સંગ્રહ કરવા તેનું નામ સંચય છે. અને—

શુશ્રૂપાભાષપૂજાર્થં યજ્ઞોર્ધં વા પરિગ્રહઃ ।

શિષ્યાણાં ન તુ કારુણ્યાત્સ જ્ઞેયઃ શિષ્યસંગ્રહઃ ॥ ” ॥

અર્થઃ—પોતાની એવાને માટે અથવા ધનાદિના લાભને માટે તથા ‘પૂજા પ્રતિષ્ઠાને માટે તથા કીર્તિને માટે જે શિષ્યોને એકઠા કરવા, દયાથી નહીં, તેને શિષ્યસંગ્રહ કહે છે. બ્રહ્મવિદ્યા આદિનો અભ્યાસ કરાવવાને માટે અથવા સમાધિ આદિ શિષ્યવવાને માટે જે વિરક્ત શિષ્યને રાખે છે તે દયા નિમિત્ત કહેવાય છે. તે પણ ફરક શિષ્યની શાન્તિમાં બાધા ન થઈ શકે તેટલા જ રાખવા જોઈ એ એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. બ્રહ્મવિદ્યાનો અભ્યાસ કરવામાં પ્રમાદને દિવાસ્વાપ કહે છે. અહીં બ્રહ્મવિદ્યાને દિવસ કહ્યો છે. યતિ દિવસમાં ખાઈ પીને ઇચ્છાનુસાર સ્થિતિ ગળે તેની મના છે. એ પહેલાં કહેવામાં આવ્યું છે. આત્મજ્ઞાનની વાતોને ઊડીને અન્ય વાતો કરવી એ વૃથાજાપ કહેવાય છે.

ન સ્નાનમાચરેદ્ઙિહુઃ પુત્રાદિનિધને શ્રુતે ।

પિતૃમાતૃક્ષયં શ્રુત્વા સ્નાત્વા શુદ્ધયતિ સામ્વરઃ ॥ ” ॥

અર્થઃ—પુત્રાદિનું મૃત્યુ સાંભળીને બિહુ સ્નાન કરે નહીં. પરંતુ પિતા તથા માતાનું મૃત્યુ સાંભળીને વસ્ત્ર સહિત સ્નાન કરવાથી શુદ્ધિ થાય છે.

નૈવાદદીત પાયેયં યતિઃ કિંચિદનાપદિ ।

પવ્વમાપત્સુ ગૃહ્ણીયાચાવદહોપયુજ્યતે ॥ ” ॥

અર્થઃ—આપત્તિકાલને ઊડી યતિ યાગમાં ભાતું લઈને ચાલે નહીં. અને આપત્તિકાલમાં રહેલું અન્ન દિવસ ભરને માટે ઉપયોગી હોય તેટલું ગ્રહણ કરે.

પાયેયમેકરાત્રસ્ય પાનીયં દુર્ગમે પથિ ।

મૃહ્નોપાન્નાધિકં ચાન્નં મેપજં તુ ચયેચ્છયા ॥

” ॥

અર્થ:—યાત્રા કાલમાં એક દિવસનું જ લાતું લે. અને જે સ્થાનમાં જલ મળે તેમ ન હોય ત્યાં જલ પણ લાઇને ચાલે. અલ્પ અધિક લાઇને ન ચાલે. અને પોતાને માટે કાંઈ ઔષધની આવશ્યકતા હોય તો ઋગ્વેદાનુસાર લાઇ શકે છે.

યસ્તુ મગ્નજિતો ભૂત્વા પુનઃ સેવેત મૈથુનમ્ ।

પૃથિવર્પસહસ્રાણિ વિષ્ટાયાં જાયતે કૃમિઃ ॥

” ॥

અર્થ:—જે સંન્યાસી થઇને ફરી ઓતો સમાગમ કરે છે તે સાઠ હજાર વર્ષ વિષ્ટામાં કૃમિ થઇને જન્મ લે છે. અને—

વાનપ્રસ્થમૃદસ્થાભ્યાં પ્રીતિં યત્નેન વર્જयेત્ ।

” ॥

અર્થ:—વાનપ્રસ્થ તથા મૃદસ્થાશ્રમીની સાથે પ્રીતિ વિશેષ કરીને છોડી દે.

પક્વં વા યદિ વાઽપક્વં પાચयेત્: ક્વચિદ્વતિઃ ।

સ્વધર્મસ્ય તુ લોપેન તિર્યગ્યોનિં વ્રજેદ્વતિઃ ॥

” ॥

અર્થ:—બરાબર ચઢેલું અન્ન હોય કે કાચું હોય તેપણુ યતિ તેને ફરી પકાવે તો તે પોતાના ધર્મના લોપથી પશુ આદિની ચોનિને પ્રાપ્ત થાય છે.

અન્નદાનપરો મિશુર્વસ્ત્રાદીનાં પરિગ્રહી ।

સમૌ તુ મન્દબુદ્ધિત્વાત્ પૂતિનરકશાયિનૌ ॥

” ॥

અર્થ:—જે યતિ અન્નદાન કરવામાં તત્પર છે તથા પોતાના શરીરના પ્રયોજનથી અતિ-રિક્તા વસ્ત્રોના પ્રતિગ્રહ લે છે એ અને મન્દબુદ્ધિ હોવાથી મલમૂત્રાદિથી ભરેલા નરકમાં જાય છે. કેટલીક જગ્યાએ ઉની વસ્ત્રોના પ્રતિગ્રહ લેવામાં નિષેધ લખ્યો છે તે દશભેદને અનુસાર જણવો જોઇએ. કપાસનું વસ્ત્ર માત્ર ઉપયોગમાં લેવાની શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે.

ભૂમિં ગાવો હિરણ્યં ચ યતેર્યસ્ય પરિગ્રહઃ ।

તાદૃશં કદમલં દૃઢ્વા સચૈલો જલમાવિશેત્ ॥

” ॥

અર્થ:—જમીન, પશુ, સુવર્ણ આદિક ધન એનો કાંઈ પણ યતિ પરિગ્રહ કરે તો તે પાપને જોઇને વસ્ત્ર સહિત સ્નાન કરવું જોઇએ.

અજ્ઞાનાથા મવેદ્ધિસા યતેર્મિક્ષાટને ક્વચિત્ ।

પ્રાણાયામત્રયં કૃત્વા તથાચમ્ય વિશુદ્ધયતિ ॥

” ॥

અર્થ:—મિક્ષાટનાદિ કરવામાં અજ્ઞાનથી પણ પ્રાણીની હિંસા થાય છે. તેને માટે ત્રણ પ્રાણાયામ કરીને આચરન કરવાથી શુદ્ધિ થાય છે.

મટેષ્વરમોજ્યમન્નં સ્યાદ્મુક્ત્વા ચાન્દ્રાયણં ચરેત્ ।

સ્પૃઢ્વા મટપતિં ચૈવ સવાસા જલમાવિશેત્ ॥

પદ્મ, પુ. (ય, ઘ. સં)

અર્થ:—યતિએ મહામાં અન્ન ખાવું થોડું નથી. અને ખાવાથી આન્દ્રાપણુ વ્રત કરવું નોંધ્યું. અને મહાના સ્વામી (મહાન્ત) નો સ્પર્શ કરવાથી વસ્ત્ર સહિત જલમાં કુબડી મારવી નોંધ્યું.

સુવર્ણં રજતં તામ્રં તૈજસં યચ્ચ કિંચન ।

સ્પૃષ્ટ્વા પરિત્રાદ શૂદ્રં ચ સવાસા જલમાવિશેત્ ॥ ” ॥

દ્રવ્યં તુ મુદ્રિતં સ્પૃષ્ટ્વા ત્રિરાત્રેણ વિશુદ્ધયતિ ॥ ” ॥

અર્થ:—સોતું, ચાંદી, તાંબુ, તથા અન્ય કોઈ ધાતુને પણ સ્પર્શ કરીને તથા શૂદ્રને સ્પર્શ કરવાથી યતિએ વસ્ત્ર સહિત સ્નાન કરવું નોંધ્યું. અને છાપેલા રૂપિયા આદિને સ્પર્શ કરવાથી ત્રણ દિવસ ઉપવાસ કરવાથી શુદ્ધિ થાય છે. વળી—

સંન્યાસી યો હિ ભૂત્વા તુ હિરણ્યં સંગ્રહેધતિઃ ।

તસ્ય દર્શનમાત્રેણ સચૈલો જલમાવિશેત્ ॥ ” ॥

અર્થ:—સંન્યાસી હોઈને જો ધનનો સંગ્રહ કરે તો તેના દર્શન માત્રથી વસ્ત્ર સહિત સ્નાન કરવું. વળી—

આરુદ્ધપતિતં દૃષ્ટ્વા વિના સ્નાનં તુ યશ્ચરેત્ ।

પાનમિદ્ધાદિકં કર્મ તદા ચાન્દ્રાયણં ચરેત્ ॥ ” ॥

અર્થ:—આરુદ્ધ પતિતને જોઈને સ્નાન કર્યા વિના જો યતિ જલપાન અથવા બિદ્યા આદિ કરે, છે તે આન્દ્રાપણુ વ્રત કરે.

સામર્થ્યે શિષિકામશ્વં ગજં વૃષભમેવ ચ ।

શકટં વા રથં વાપિ સમારુહ્ય ચ કામત્ ॥ ” ॥

વ્રતં સાન્તપનં કુર્યાત્પ્રાણાયામશતાન્વિતમ્ ॥ ” ॥

અર્થ:—આલવાની શક્તિ હોવા છતાં જો યતિ પાલખી, ઘોડા, હાથી અને બળદ તથા ગાડી, રથ, ઇત્યાદિ વાહનમાં ધૃતિથી સ્વારી કરે તો તે સાન્તપન નામનું વ્રત કરે અને સો પ્રાણાયામ કરે.

સ્વયં પક્ત્વા તુ યો યુક્તે તસ્ય સાન્તપનત્રયમ્ ।

પાચયિત્વા તુ યો યુક્તે તસ્ય કૃચ્છ્રં વિધીયતે ॥ ” ॥

અર્થ:—જો યતિ પોતે બનાવીને જામે છે તેણે ત્રણ સાન્તપન વ્રત કરવાં નોંધ્યું ત્યારે તેનું પ્રાચયિત થાય છે. અને જો બીજાની પાસે રંધાવીને જામે તો તેને માટે કૃચ્છ્રનું વિધાન કરે છે. અર્થાત્ બિદ્યા પ્રાપ્તિને જ નિર્વાહ કરવો નોંધ્યું એવો ભાવ છે.

ન રક્તમુલ્લવણં વાસો ન નીલં ચ પ્રશસ્યતે ।

મલાક્તં ચ દશાહીનં વર્જયેદમ્બરં યતિઃ ॥ ” ॥

અર્થ:—લાલ વસ્ત્ર તથા નીલ વસ્ત્ર પહેરવું નહીં નોંધ્યું. તેમ મલિન વસ્ત્ર તથા વસ્ત્રને છેડે દશા (તાંતણા) ન હોય એવું વસ્ત્ર પહેરવું નહીં નોંધ્યું.

ત્વપદાર્થવિવેકાય સન્યામઃ સર્વકર્મણામ્ ।

શ્રુત્યા વિધીયતે તસ્માત્તત્યામી પતિતો ભવેત્ ॥ ” ॥

અર્થ — તત્ત્વના અર્થનું વિવેચન કરવાને માટે સર્વ ભોગો ત્યાગ શ્રુતિએ વિધાન કર્યો છે માટે જે શ્રુતિ અને મનનાં પ્રિતિયાગ કરે છે તે અવશ્ય પતિત થાય છે.

વળી શુદ્ધ શિષ્યના નામ ગણે તો—

તત્ત્વેપદાર્થયોરેકય યત્પદં પ્રતિપાદયેત્ ।

તન્નામ યતયે કુર્યાદ્વાક્યનામ તદિત્યતે ॥ ” ॥

અર્થ — જે નામ શ્રુતિપ્રદાનના અભેદને પ્રતિપાદન કરતું હોય એવું યતિનું નામ રાખવું જોઈએ તેના નામને વાક્યનામ કહે છે

યતીના રૂપાત્તયસામાચાર્યપૂર્વભાવિનામ્ ।

નામ કુર્યાન્ન શિષ્યસ્ય બુદ્ધિપૂર્વ કદાચન ॥ ” ॥

અર્થ — શિષ્યનું નામ બુદ્ધિપૂર્વક પૂર્વ પ્રવચના જે મહાન કીર્તિવાળા આચાર્ય થયા છે તેમના નામ ઉપર ન ગણે

વળી યતિના મગ્ધુમા તેમનો અગ્નિસન્કાર આદિ હોતું નથી

સર્વસદ્ગ નિવૃત્તસ્ય ધ્યાનયોગસ્તસ્ય ચ ।

ન તસ્ય દહન કાર્યં નાશૌચં નોદકક્રિયા ॥ ” ॥

અર્થ — સર્વ પ્રકારના સગથી નિવૃત્ત થયેલા તથા ધ્યાનયોગમાં તરફર એવા યતિનો અગ્નિમરુત તથા અગ્નૌચ તથા ઉદકક્રિયા પણ નથી હોતી વળી—

એકોદિષ્ટ જલપિણ્ડં નાશૌચ પ્રેતસત્ક્રિયામ્ ।

ન કુર્યાત્પાર્ષણાદન્યદૂર્ગમીભૂતાય કલ્પતે ॥ ” ॥

અર્થ — એકોદિષ્ટ તથા જલદાન તથા પિણ્ડદાન તથા અગ્નૌચ તથા પ્રેત સંબંધી ક્રિયા ધર્યાદિ કાર્ય પણ ન કરે કેમકે પાર્વણ્ય આદિને છોડી બ્રહ્મરૂપ યતિને માટે કોઈ પણ કર્મનું વિધાન થયું નથી (મોઢ પ્રશ્નમાં કુનીચક સન્યાસીની દાહક્રિયા બતાવે છે પરંતુ તે કુનીચક સન્યાસી યાત્રી હોય તો તેમના શરીરને દાહ અને અજ્ઞાતી હોય તો તેમના અગ્નિમરુકાગદિ કૃતે એવે નિયમ છે)

દશમ્યામેત્ર કુર્યાત્તુ નારાયણચલિં સુતઃ । ” ॥

અર્થ — જે પુત્ર હોય તો દશમા દિવસે નારાયણચલિ કરે

કર્તવ્ય સનન તસ્ય નાશૌચં નોદકક્રિયા ॥ ” ॥

અશ્વત્થસ્થાપનં કાર્યં તદ્દેશેઽશ્વર્યુણા મુને ।

અશ્વત્થે સ્થાપિતે તેન સ્થાપિતો હિ મહેશ્વર ॥ ” ॥

અર્થ — યતિને દાહના જોઈએ તેમનું અશ્વત્થ અને ઉદકક્રિયા કાઢી પણ કરવાનું નથી અને ત્યાં તેમને તપ્યા હોય તે જગા ઉપર અશ્વત્થ પોષણને સ્થાપન કરે તે પ્રમાણે પોષણનું સ્થાપન કરાથી જ મહાવૃંદન સ્થાપન થયું જાયતું, આશ્વાત્ મહાદેવનું ચિન્હ સ્થાપન ન કરે

દ્રશનાસ્પર્શનાત્તસ્ય સર્વં નઘયતિ પાતકમ્ ॥

અર્થ:—તે ધીપળાના દર્શનથી તથા સ્પર્શનથી સર્વ પાપો નષ્ટ થઈ જાય છે. વળી—

નિર્વૈરઃ શાન્તો દાન્તઃ સંન્યાસી પરમહંસાશ્રમેણાસ્ત્વલિતસ્વસ્વરૂપધ્યાનેન
દેહત્યાગં કરોતિ સ મુક્તો ભવતિ ॥ ના. પ. ડ. ઉપ. ૧૥

અર્થ:—કોઈ પણ પ્રાણીની સાથે જોને વૈર નથી, શાન્ત ચિત્તવાળો છે, તથા જીતેન્દ્રિય છે, એવા અને પરમહંસ આશ્રમના ધર્મથી ચલાયમાન નહીં થયેલા જે સંન્યાસી પોતાના સ્વરૂપના ધ્યાનથી શરીરનો ત્યાગ કરે છે તે મુક્ત થાય છે એવા વેદનો સિદ્ધાન્ત છે.

મુક્તિનું સાધન હોવાથી શાસ્ત્રમા સંન્યાસાશ્રમની નાના પ્રકારની પ્રથંસા તથા સંન્યાસીની સેવા આદિનું વિશેષ ફલ પણ શાસ્ત્રમા કહ્યું છે.

સંન્યસ્તં તુ દ્વિજં દૃષ્ટ્વા સ્થાનાચ્ચલતિ માસ્કરઃ ।

एष मे मण्डलं भित्त्वा परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ વિષ્ણુ: (ય. ધ. સં) ॥

અર્થ:—સંન્યાસ ધારણ કરેલા દ્વિજાતિને જોઈને “આ મારા મણ્ડલનું અતિક્રમણ કરીને ઉપર બ્રહ્માના સ્થાનમાં જશે” એવો નિશ્ચય કરીને સૂર્ય ભગવાન પોતાના સ્થાનથી ચલાયમાન થાય છે.

त्रिशत्परैस्त्रिंशदपरैस्त्रिंशच्च परतः परान् ।

सद्यः संन्यसनादेव नरकात्तारयेत्पितॄन् ॥

અર્થ:—સંન્યાસ ધારણ કરવાથી જ તરત તેની ઉપરની ૬૦ પેઢીના અને નીચેની ૬૦ પેઢીના પિતૃઓનો ઉદ્ધાર કરે છે.

क्षतुर्वेदस्तु यो विमः सोमयाजी क्षतक्रतुः ।

तस्मादपि यतिश्रेष्ठस्तिलपर्वतमन्तरम् ॥ જાવલ (ય. ધ. સ) ॥

અર્થ:—ચારે વેદોને જાણનાર સોમયાજી કરનાર ગૃહસ્થાશ્રમી બ્રાહ્મણ કરતાં પણ યતિ શ્રેષ્ઠ છે. તે બંનેનો તલનો દાણો અને પર્વતના સમાન બેઠ છે. વળી—

पुंजन्म लभते माता पत्नी च प्रैपमात्रतः ।

ब्रह्मनिष्ठः सुशीलश्च ज्ञानं चैतत्प्रभावतः ॥ જો ૦ મુ ૦ વિ ૦ ॥

અર્થ:—સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કરીને પ્રેપ મન્ત્રનો ઉચ્ચાર કરવા માગથી માતા તથા પત્નીને પુરૂષનો જન્મ પ્રાપ્ત થાય છે. અને પ્રેપના પ્રભાવથી યતિ સુશીલ તથા બ્રહ્મનિષ્ઠ પણ થાય છે, અને જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ પણ થાય છે. અર્થાત્ સંન્યાસાશ્રમના ધર્મોનું પાલન કરીને આત્મજ્ઞાન દ્વારા મોક્ષને પ્રાપ્ત થઈ શકે છે અને તેના વશોનો પણ ઉદ્ધાર થાય છે.

सर्वेषामाश्रमाणां तु संन्यासी ह्युत्तमाश्रमी ।

स एवात्र नमस्यः स्याद्भक्त्या सन्मार्गवतिभिः ॥ हरीतः । (ય ૦ ધ ૦ સં ૦) ॥

અર્થ:—સર્વ આશ્રમીઓની મધ્યે સંન્યાસી જ શ્રેષ્ઠ આશ્રમી છે. સન્માર્ગમાં આગનારને તે જ નમસ્કાર કરવા મોગ્ય છે.

વ્રહ્મિષ્ઠઃ પરમો હંસઃ સાક્ષાન્નારાયણઃ સ્મૃતઃ ।

યસ્તં સંપૂજયેન્નિત્યં વિષ્ણુસ્તેન પ્રપૂજિતઃ ॥

” ॥

અર્થઃ—બ્રહ્માનંદ પરમહંસને સાક્ષાત્ નારાયણ રૂપ કહ્યા છે. તેમનું જે રાજ પૂજન કરે તેણે સાક્ષાત્ વિષ્ણુનું જ પૂજન કર્યું છે.

અષ્ટાક્ષરેણ મન્ત્રેણ યતયસ્તુ નમસ્કૃતાઃ ।

સ્મૃતા નારાયણા દ્યન્તિ પ્રાણિનાં પાપપહ્નરમ્ ॥

”

અર્થઃ—“હં નમો નારાયણાય” આ અષ્ટાક્ષરવાળો મન્ત્ર લાલ્પીને યતિને નમસ્કાર કરી જે લોક નારાયણ શબ્દ બોલે છે તેથી પ્રાણીઓનું પાપ રૂપ પાંચરૂં નષ્ટ થઈ જાય છે.

યતિભ્યઃ શ્રદ્ધયા દદ્યાદ્વિદ્યાં પાત્રમપૂરણીમ્ ।

ન ક્ષીયતે ચ તત્તરપ કલ્પકોટિશતૈરપિ ॥

” ॥

અર્થઃ—યતિ લોકોને પાત્ર ભરીને શ્રદ્ધાથી લિદ્યા આપવી જોઈએ. તેમ કરવાથી કરોડો કલ્પ વીતી ગયા છતાં પણ તે લિદ્યા તે ગૃહસ્થના ઘરમાં ઓછી થતી નથી.

વ્રહ્મચારી યતીનાં ચ વ્રપનં યસ્તુ કારયેત્ ।

નરલક્ષ્મીદિ કુર્વાણશ્ચક્ષુષ્માઙ્ગાયતે નરઃ ॥

” ॥

અર્થઃ—બ્રહ્મચારી તથા યતિનું જે ક્ષૌર કરાવે છે તથા તેના નખ વિગેરે કપાવે છે તે મનુષ્ય નેત્રરોગ આદિથી રહિત થાય છે.

ન ક્રિયાં ગોત્રમાચારં ક્ષૌચાક્ષૌચં શુભાશુભમ્ ।

પૃષ્ઠેન્માધુકરાયાતે કૃલં ક્ષીલં શ્રુતં યતેઃ ॥

” ॥

અર્થઃ—યતિ ભિક્ષાને માટે ઘેર આવેલો હોય તેને તેની ક્રિયા, ગોત્ર, આચાર, ક્ષૌચ અને શુભાશુભ સંબંધી તથા, કૃલ, ક્ષીલ અને તેના સ્વાધ્યાય (શું બોલેલો છે તે) સંબંધી કાંઈ પણ પૂછવું જ નહીં.

આશ્રમેષુ યતિર્યસ્ય મૃદ્ધર્તમપિ વિશ્રમેત્ ।

યિઃ તદ્યાન્યેન ધર્મેણ કૃતકૃત્યો હિ ન સ્મૃતઃ ॥ ક્રતુઃ

(ય૦ ધ૦ સં૦)

અર્થઃ—જે ગૃહસ્થના આશ્રમમાં યોડીવાર પણ યતિ વિશ્રામ કરે છે તેને અન્ય કોઈ ધર્મ કરવાની જરૂર નથી. તેટલા માત્રથી જ તે કૃતકૃત્ય થાય છે.

અગ્નિચિત્કપિલા સત્રો રાજા મિહુર્મહોદધિઃ ।

દૃષ્ટમાત્રાઃ પુનન્સ્યેતે તસ્માત્પદ્યેતુ નિત્યજ્ઞઃ ॥

” ॥

અર્થઃ—અગ્નિદેવતા, તથા કપિલા ગાય, તથા મોટા મોટા યજ્ઞ કરનાર, તથા રાજા તથા કિશુ તથા સમુદ્ર એ સર્વ દેવતાં જ પવિત્ર કરે છે. માટે તેમનું હમેશાં દર્શન કરવું જોઈએ. વળી-

ચાતુર્માસ્યં યતીનાં તુ યઃ કારયતિ ધર્મવિત્ ।

સ ચાર્ત્યદિકર્મધર્મમાધુષ્મિકતુલ્લં મદત્ ॥

” ॥

અર્થઃ—ધર્મને જન્યુનાર જે મનુષ્ય યતિને ચાતુર્માસ્ય કરાવે છે તે આ લોકમાં નાના પ્રકારના ધર્મધર્મને પ્રાપ્ત થાય છે, અને પરોક્ષમાં મદાન્ત મુખને પ્રાપ્ત કરે છે.

યતીનાં પાદયોઃ સમ્યગ્વિષ્ણુમૂક્તેન સિશ્વતિ ।

તે નરા વિષ્ણુસાયુજ્યં પ્રાપ્નુવન્તિ ન સંશયઃ ॥ નારદઃ (ય. ધ. સં.)

અર્થઃ—વિષ્ણુસૂક્ત ભણીને જે યતીના પાદ ઉપર પાણી રેડે છે તે મનુષ્ય વિષ્ણુના સાયુજ્યને પ્રાપ્ત થાય છે તેમાં કોઈ સંશય નથી.

આ પ્રમાણે યતીની સેવાનો મદિમા પણ શાસ્ત્રમાં કહ્યો છે.

ઇતિ સંન્યાસવિધિ તથા સંન્યાસીધર્મનિરૂપણ અ. ૧૪. સ. ૭. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૧૪. સર્ગ. ૮.

પરમહંસસંન્યાસી નામલેદ નિરૂપણ.

ઉપર કહેલા પરમહંસ સંન્યાસીમાં શ્રીશંકરાચાર્યથી દસ ભેદ થયા છેઃ—તીર્થ, આશ્રમ, વન, અરણ્ય, ગિરિ, પર્વત, સાગર, સરસ્વતી, ભારતી, મુરી—એ દસ પ્રકારનાં સંન્યાસીનાં નામ છે. તેમનાં લક્ષણ નીચે પ્રમાણે કહ્યાં છે.

ત્રિવેણીસંગમે તીર્થે તત્ત્વમસ્વાદિલક્ષણે ।

સ્નાયાતત્ત્ત્વર્થમાત્રેન તીર્થનામા ॥ ઉચ્યતે ॥

મઠામ્નાયસેતુઃ ॥

અર્થઃ—“તત્ત્વમસિ” મહાવાક્યમાં તત્, ત્વમ્, અસિ એ ત્રણ પદ છે. એ ગંગા, યમુના, સરસ્વતી રૂપ ત્રણ તીર્થ(ત્રિવેણી)માં સ્નાન કરનાર અર્થાત્ એ ત્રણ પદના અર્થનો વિચાર કરીને છત્રબ્રહ્મની એકતાનો નિશ્ચય કરવામાં તત્પર રહેનારને તીર્થ નામના સંન્યાસી કહે છે.

આશ્રમગ્રહણે પ્રૌઢ આશાપાશ્ચવિવર્જિતઃ ।

યાતાયાતવિનિર્મુક્ત એવ આશ્રમ ઉચ્યતે ॥

,, ॥

અર્થઃ—આશ્રમનું મહત્ત્વ કરવામાં તથા આશ્રમ ધર્મોનું પાલન કરવામાં જે સમર્થ છે, અને આશા રૂપી પાશથી જે રહિત છે અર્થાત્ કોઈ પણ પદાર્થની તૃષ્ણાથી કોઈમાં પણ બંધાયો નથી, અને પ્રાપ્ત અને અપ્રાપ્ત વસ્તુની ચિન્તા રહિત છે તેને આશ્રમ કહે છે.

સુરમ્યે નિર્જ્વરસ્થાને વને વાસં કરોતિ યઃ ।

આશાવન્ધવિનિર્મુક્તો વનનામા સ ઉચ્યતે ॥

,, ॥

અર્થઃ—સુંદર રમણીય ઝરણાંવાળા વનમાં જે નિવાસ કરે છે, તથા બન્ધનના કારણ રૂપ તૃષ્ણાથી રહિત છે, તે સંન્યાસીને વન નામથી કહે છે.

અરણ્યે સંસ્થિતો નિત્યમાનન્દે નન્દને વને ।

ત્યક્ત્વા સર્વમિદં વિષ્વમરણ્યઃ પરિકોર્ત્યતે ॥

,, ॥

અર્થઃ—આ જગતના સર્વ પદાર્થોનો પરિત્યાગ કરીને ધણા સુંદર આનંદ દેનાર વનમાં જે રહે છે તે સંન્યાસીને અરણ્ય નામથી કહે છે.

વાસો ગિરિચરે નિત્યં ગીતાઘ્યયનતત્પરઃ ।

ગંગોરાજ્ચલબુદ્ધિશ્ચ ગિરિનામા સ ઉચ્યતે ॥

,,

॥

અર્થ:—જે હમેશાં પર્વતમાં રહે છે, અને ગીતાનું અધ્યયન કરવામાં તત્પર છે અને ગંભીર તથા ચંચલતાથી રહિત શુદ્ધિવાળો છે તે સંન્યાસીને ગિરિ નામથી કહે છે.

વસન્નર્વતમૂલેષુ મૌઢજ્ઞાનં વિભર્તિ યઃ ।

સારાસારં વિજાનાતિ પર્વતઃ પરિકીર્ત્યતે ॥

અર્થ:—જે પર્વતોના મૂલમાં રહે છે, અને જેણે હિતમ જ્ઞાનને ધારણ કર્યું છે, અને જે સાર તથા અસાર વસ્તુને જાણે છે તે પર્વત નામથી કહેવાય છે.

તત્ત્વસાગરગંભીરો જ્ઞાનરત્નપરિગ્રહઃ ।

મર્યાદાં નૈવ લંબેત સાગરઃ પરિકીર્ત્યતે ॥

અર્થ:—જે તત્ત્વજ્ઞાનની નિષ્ઠાથી સમુદ્રની તુલ્ય ગંભીર છે, અને જ્ઞાનરૂપી રત્નને જેણે સંગ્રહ કર્યો છે, અને મર્યાદાનું લંઘન કરતો નથી તે સંન્યાસીને સાગર કહે છે.

સ્વરજ્ઞાનરતો નિત્યં સ્વરચ્છાદો કવીશ્વરઃ ।

સંસારસાગરાસારહન્તાઽસૌ હિ સરસ્વતી ॥

અર્થ:—શાસ્ત્રીય જ્ઞાન(સ્વર)માં જે રત છે, તથા શાસ્ત્રને વક્તા છે, અને જે કવિ છે, તથા જે તુલ્ય સંસાર રૂપી સમુદ્રનો નાશ કરનાર છે તે સંન્યાસી સરસ્વતી કહેવાય છે.

વિદ્યાભારેણ સંપૂર્ણઃ સર્વમારં પરિત્યજન્ ।

દુઃખમારં ન જાનાતિ ભારતી પરિકીર્ત્યતે ॥

અર્થ:—જે વિદ્યા રૂપી ભારથી સંપૂર્ણ છે, તથા સંસારના અન્ય સર્વ ભારનો જે પરિત્યાગ કરે છે, અને દુઃખના ભારને જાણતો નથી તે ભારતી નામથી કહેવાય છે.

જ્ઞાનતત્ત્વેન સંપૂર્ણઃ પૂર્ણતત્ત્વપદે સ્થિતઃ ।

પરબ્રહ્મરતો નિત્યં પુરીનામા સ ચ્ચત્તે ॥

અર્થ:—જે સંન્યાસી જ્ઞાન રૂપ તત્ત્વમાં સંપૂર્ણ છે, અને પરમાત્મા રૂપ મૂર્ત્યુ તત્ત્વમાં સ્થિત છે અને હમેશાં પરબ્રહ્મમાં રત છે તેને પુરી કહે છે.

આ પ્રમાણે મહાભાષ્યસંસ્કૃતમાં ૧૦ પ્રકારના સંન્યાસીનાં લક્ષણ કહેવામાં આવ્યાં છે.

ઘટિ પરમદસસંન્યાસી નામભેદનિરૂપણ. અ. ૧૪. સ. ૮ સમાપ્ત.

ઘનિ સંન્યાસાશ્રમધર્મનિરૂપણ અ. ૧૪. સમાપ્ત.

ઘટિ ધર્મપ્રકરણ ૩. સમાપ્ત.

કર્મયોગ પ્રકરણ. ૪.

અધ્યાય. ૧.

કર્મયોગનિરૂપણ.

જેવી રીતે વિરક્ત મુમુક્ષુએને માટે જ્ઞાનયોગ, અને સામાન્ય વિરક્તોને માટે ભક્તિ-યોગ મોક્ષનું સાધન છે, તેવી રીતે અશુદ્ધ અન્તઃકરણ વાળાને માટે નિષ્કામકર્મયોગ પણ મોક્ષનું સાધન છે. જ્ઞાન તો મોક્ષનું સાક્ષાત્ સાધન છે અને ભક્તિયોગ પરા ભક્તિ (જ્ઞાન) દ્વારા મોક્ષનું સાધન છે. તેવી રીતે નિષ્કામ કર્મયોગ પણ આત્મવિચાર કરવાની ઇચ્છા-વાળાને માટે અન્તઃકરણની શુદ્ધિ દ્વારા મોક્ષનું સાધન છે, કર્મયોગ વડે અન્તઃકરણની શુદ્ધિ કર્યા વિના કોઈને પણ આત્મવિચાર અથવા ભક્તિની યોગ્યતા સિદ્ધ થતી નથી. કેમકે—

ईशावास्यमिदं सर्वं यत्किंच जगत्यां जगत् ।

तैत्તિયક્ષેન भुञ्जीथा मा गृधः कस्यचिद्धनम् ॥

ईशोप० મં ૧ ॥

અર્થ:—આ સંપૂર્ણ જગત્ ઇશ્વરથી વ્યાપ્ત થયેલું છે. જેવી રીતે કટક, કુડક, આદિ નાના પ્રકારનાં જીવજોના ગોળ વગેરે આકાર માત્ર કટકાદિના લિપ્ત રૂપોવામાં કારણ છે, પર માર્થથી કટકાદિનું રૂપ તો સુવર્ણનું જ છે; તેવી રીતે આદિ જીવનમાં જે કોઈ કાર્યકારણ રૂપ અથવા ચરાચર રૂપ પદાર્થ છે તે સર્વ ઇશ્વર રૂપ જ છે. એવી શુદ્ધિ મનુષ્યોએ કરવી જોઈએ. આ પ્રકારની શુદ્ધિની દૃઢતા પ્રાપ્ત કરવાને માટે શ્રુતિ પોતે જ “તૈત્તિયક્ષેન” એ ભાગ્યથી સાધન બતાવે છે. લોકપણા, પુત્રપણા, વિત્તપણા (સ્વાર્થાદિ લોકની પ્રાપ્તિની ઇચ્છા, પુત્રાદિને માટે વિવાહની ઇચ્છા અને ધનની પ્રાપ્તિની ઇચ્છા-પુત્રપણાને કોઈ દારૂપણા પણ કહે છે) આ એપણાને પરિત્યાગ કરીને “મુજ્જોથા:”—સંપૂર્ણ જગત્ ઇશ્વર રૂપ છે એવી શુદ્ધિની રક્ષા કરો. કેમકે વિત્તપણા આદિના ત્યાગ વિના, આ સર્વ જગત્ ઇશ્વર રૂપ છે અને હું પણ ઇશ્વર અથવા સ્વભાવી ભિન્ન નથી, એવું જ્ઞાન આત્મ-વિચાર કર્યા છતાં પણ દૃઢ થતું નથી, અને મોક્ષ પણ મળી શકતો નથી. માટે આત્મ-વિચાર કરવાને અધિકારીનું નિરૂપણ કરતા સમયમાં જ વિવેક, વૈરાગ્ય, આદિ સાધનવાળાને જ અધિકારી નિર્ણીત કર્યો છે. તે કારણથી શ્રુતિ ફરી પણ પોતાના અથવા બીજા કોઈના પણ (પુત્ર, સુવર્ણ, આદિ રૂપ ઉપયોગી) ધનની આકાંક્ષા કરો નહીં એવી આજ્ઞા કરે છે. કેમકે જેનું લક્ષ્ય સંપૂર્ણ જગત્ને આત્મ રૂપે નિષ્કલ્પ કરવાનું છે તેને આત્માથી લિપ્ત ધનની ઇચ્છા કરવી બને નહીં. અને તેની દૃષ્ટિમાં આત્મા સિવાય બીજું ધન પણ સંભવે નહીં. જો બીજા ધનની ઇચ્છા કરે તો તે વૈરાગ્યયુક્ત મુમુક્ષુ નથી. આ પ્રમાણે શ્રુતિનો સિદ્ધાન્ત આત્મવિચાર કરવાને માટે એપણાના ત્યાગ રૂપ વૈરાગ્ય મુખ્ય છે એવો છે. તેથી વૈરાગ્ય સંપાદન કરવું તે જ મુમુક્ષુનું પ્રથમ કર્તવ્ય છે. અને વૈરાગ્ય અન્તઃકરણની શુદ્ધિ વિના થતું નથી. અને અન્તઃકરણની શુદ્ધિ પણ નિષ્કામ કર્મયોગ વિના સિદ્ધ થતી નથી. તે કારણથી અવિરક્ત મનુષ્યોને માટે નીચેની શ્રુતિ નિષ્કામ કર્મયોગ કરવાની આજ્ઞા આપે છે.

કુર્વન્નેવેદ કર્માણિ જિંજીવિષેષ્ઠતઃ સમાઃ ।

एवं त्वयि नान्यथेऽतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे ॥ ईश० मं० २ ॥

અર્થ:—ધનાદિનો જે અભિલાષી છે તે આત્મનિષ્ઠા સંપાદન કરી શકતો નથી. મટે તેના લોક વૈરાગ્ય દ્વારા આત્મવિચાર કરીને જ્ઞાન સંપાદન કરવા સારૂ આ પૃથ્વીલોકમાં (જીવિત અવસ્થામાં) અગ્નિહોત્રાદિક કર્મ અને વર્ણાશ્રમાદિના નિયમોને અનુસાર પ્રતિપાદન કરેલાં કર્મો નિષ્કામપણાથી કરતા ચતા સો વર્ષ સુધી જીવવાની ઇચ્છા કરે. ભાવ આવો છે—સો વર્ષ સુધીનું મનુષ્યનું આયુ છે. આયુની સમાપ્તિ પર્યન્ત શાસ્ત્રોક્ત કર્મ કરતા રહે. પશ્ચાદ્દેવી ભાક્ષ મૂઢાથી જીવન શુભાવે નહીં, અને ન તો જ્ઞાનના મોહથી વૈરાગ્ય વિના કર્મનો ત્યાગ કરીને સંન્યાસી થઇ જાય. પરન્તુ મરણ પર્યન્ત કર્મ કરતા જ રહે એવું શ્રુતિનું તાત્પર્ય છે. “જિજીવિષેત્” એટલું માત્ર કહેવાથી પણ આ જગતમાં સત્કર્મ કરતા રહેવું તે જ જીવનનું ફલ છે એવો ભાવ પ્રકટ થાય છે. તથાપિ “જતઃ સમાઃ” કહેવાથી મરણના સમય સુધી કર્મ કરવાની આવશ્યકતા સૂચન કરી છે. નિષ્કામ કર્મ-યોગથી અન્તઃકરણની શુદ્ધિ થયા બાદ સંન્યાસ વિના પણ આત્મવિચાર કરવાથી જ્ઞાન દ્વારા મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે એવો પૂર્વોક્ત “કુર્વન્નેવેદ” એ શ્રુતિનો ભાવ છે. “ન કર્મ લિપ્યતે નરે” એ ભાગથી આ વાતનો નિશ્ચય થાય છે. ભગવદ્ગીતાનો પણ એ જ સિદ્ધાન્ત છે. આધુનિક વેદાન્તનો સિદ્ધાન્ત તથા ગીતાના સિદ્ધાન્તમાં કંઈક ભેદ છે.

દેખાતા આ સંપૂર્ણ જગતના પદાર્થોમાં જે ભેદ છે તે સત્ય નથી, તે સર્વ પર સ્વર્ગ પરમાત્મા રૂપ જ છે, તેમની માયાથી મોહિત થઇને પ્રાણીને ભેદ માલમ પડે છે, અને મનુષ્યનો આત્મા પણ પરમાર્થથી અલગ રૂપ જ છે, જીવ અલગની એકતાનું જ્ઞાન જ મોક્ષનું સાધન છે એવાં વેદાન્તનો સિદ્ધાન્ત છે. તેને સ્પર્શત્વાદ કહે છે. અને વૈરાગ્ય પ્રાપ્ત થતા સુધી કર્મ કરવાં જ જોઇએ, વૈરાગ્ય (અન્તઃકરણની શુદ્ધિ) પ્રાપ્ત થયા પછી વિધિપૂર્વક કર્મનો ત્યાગ કરીને શ્રવણ, મનન, આદિ દ્વારા આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરવું, પરન્તુ કર્મનો ત્યાગ કર્યા વિના આત્મવિચાર બની શકતો નથી, કમોકે કર્મ અજ્ઞાનનું કારણ છે, જેમ અન્ધકાર અને તેજનું એક જગ્યામાં રહેવું બંને નહીં તેવી રીતે અજ્ઞાનનું કાર્ય કર્મ અને જ્ઞાન(આત્મવિચાર)ની એકત્ર રિચિત બંને નહીં—એવું પણ તે લોક કહે છે. તે સોક્ષ્માના સિદ્ધાન્તમાં સંન્યાસ પણ આઠાણ સિવાય અન્ય વર્ણથી લઇ શકાય નહીં, અને સંન્યાસ વિના આત્મવિચાર પણ બની શકે નહીં. તેથી મોક્ષના અધિકારી પણ આઠાણ જ હોવા જોઇએ એવો પણ એક વિવક્ષણતા છે.

તે સોક્ષ્માને ભગવદ્ગીતા, અલ્લસુત્ર અને ઉપનિષદ એ ત્રણ ગ્રન્થનું પ્રસ્થાનત્રય એવું નામ રાખ્યું છે. પ્રસ્થાનત્રયનો એ અર્થ છે કે વૈદિક ધર્મના આધારભૂત ત્રણ મુખ્ય ગ્રન્થ છે જેમાં પ્રવૃત્તિ અને નિવૃત્તિ બંને માર્ગોનું યથાર્થરૂપે નિયમાનુસાર વર્ણન કર્યું છે. આ ત્રણે ગ્રન્થને સમાનજ પ્રમાણ માને છે.

આ ત્રણે ગ્રન્થોના બૂદ્ધિબદ્ધ વ્યાખ્યાનકારોએ તે ગ્રન્થોના સિદ્ધાન્ત અનેક પ્રકારે નિર્ણય કર્યા છે. તેવી રીતે ગ્રન્થોનાં નાના પ્રકારનાં વ્યાખ્યાન હોવાથી તાત્પર્ય નિર્ણય કરવું કઠિન થયું પડે છે. અલ્લસુત્ર અથવા ઉપનિષદ અથવા ગીતાનું વ્યાખ્યાન કરનાર લોક દીક્ષા અથવા

ભાષ્ય દ્વારા પોતાના સિદ્ધાન્તને બતાવતા નથી, પરન્તુ વ્યાસજી તથા ઉપનિષદ તથા ભગવાનને આશય જે અમે લખ્યો છે તેવો છે એમ કહે છે. તેથી તે વાતોને તે વ્યાખ્યાનકારો પણ અવશ્ય જાણે છે જ કે જો અમે સ્વતંત્રતાથી અમારો મત આ પ્રકારનો છે એવું જણાવીએ તો તે લેખ બહુ લોકને પ્રિય લાગવાનો સંભવ નથી. ભગવાન વ્યાસજીને અને વેદનો આશય કહેવાથી વિશેષ કરીને પ્રિય થશે. તે લોકોએ જ્યારે વ્યાસાદિના એવા આશયને પ્રબલ માન્યો છે ત્યારે વ્યાસાદિના સિદ્ધાન્તને જાણવાને માટે ધ્વજસૂત્ર, ઉપનિષદ અને ગીતાને ભાષ્યાદિના આશ્રય વિના મૂલ અન્ય માત્રને દરેક વિદ્વાનોએ વિચારી જોવા ઉચિત છે. વ્યાસજીએ વેદના સિદ્ધાન્તનો ખુલાસો કરવાને માટે પુરાણ અને ઇતિહાસ લખ્યા છે, અને ધ્વજસૂત્ર પણ બનાવ્યાં છે. તેથી એ પણ નિશ્ચય થાય છે કે વ્યાસ ભગવાન પણ વેદના સિદ્ધાન્તને જ સમજાવે છે, પોતાનો સ્વતંત્ર સિદ્ધાન્ત કહેતા નથી. વળી “સર્વોપનિષદો ગાવો દોઘ્યા ગોપાલનન્દનઃ”—સંપૂર્ણ ઉપનિષદ ૩૫ ગાયોનું દોહન કરીને ભગવાને મીતા રૂપી અમૃત કાઢીને અર્જુન રૂપી વાછડાને પાણું છે—એ પ્રમાણથી ભગવાને પણ વેદનું જ તાત્પર્ય અર્જુનને સંભળાવ્યું છે એમ સ્પષ્ટ માલમ પડે છે. તો પછી વેદ જ સર્વને પ્રમાણભૂત સર્વમાન્ય અન્ય છે એ સ્પષ્ટ થાય છે. વ્યાસ ભગવાને પુરાણોમાં તથા મહાભારતમાં વેદની શ્રુતિનો અર્થ સ્પષ્ટ બતાવ્યો છે. તેથી મૂળ અન્યના તાત્પર્યને જાણવાને માટે પુરાણ પૂર્ણ રીતે સહાય કરે છે. શાસ્ત્રનો વિચાર કરવા પહેલાં મનુષ્યને વેદનું અધ્યયન કરવાનું કહ્યું છે. અને વેદનો પ્રથમ સ્વર સહિત પાઠ બાધ્યાવસ્થામાં (સખવો જોઇએ, કેમકે મોટી ઉમરમાં તેનો સ્વર બરાબર નિકળી શકતો નથી. સ્વર સહિત વેદ ભણવા પછી વ્યાકરણાદિ શિખવાં જોઇએ. અને તે પછી પુરાણાદિ લખીને દર્શનઅન્યોનો વિચાર કરવો જોઇએ. તે પ્રમાણે કરવાથી વિદ્વાન મનુષ્યને, ટીકા અથવા ભાષ્યમાં જે કંઈ વિલક્ષણતા સંકુચિત દૃષ્ટિથી વ્યાખ્યાનકારોએ કરી છે તે તરત માલમ પડે છે. બીજા અન્યોનું તાત્પર્ય નિર્ણય કરવાને માટે મીમાંસક લોકોની ફેલી ઉત્તમ છે. તેઓ ઉપક્રમાંદે ષ્ઠ લિંગથી અથવા સાત લિંગથી તાત્પર્યનો નિર્ણય કરે છે. ઉપક્રમ અને ઉપસંહારની એકરૂપતા લઇને બંનેને એક લિંગ માનવાથી છ લિંગ થાય છે, કોઇ તેમને બૂદા માનીને સાત લિંગ માને છે. આ યુક્તિ વેદાન્તી લોકોએ પણ સ્વીકારી છે. તે સંબંધી તેમનો એક શ્લોક છે:—

ઉપક્રમોપસંહારાભ્યાસોઽપૂર્વતા ફલમ્ ।

! અર્થવાદોપપત્તી ચ લિંગ તાત્પર્યનિર્ણયે ॥

અર્થ:—ઉપક્રમ અને ઉપસંહાર અર્થાત્ અન્યનો આરંભ અને અન્ત-મતલબ કે કોષ્ઠ પણ મનુષ્ય પોતાના મનમાં કોષ્ઠક વિશેષ હેતુ રાખીને અન્ય લખવાનો આરંભ કરે છે, અને તે હેતુ સિદ્ધ થતાં અન્યને સમાપ્ત કરે છે. તે કારણથી અન્યના તાત્પર્ય નિર્ણયને માટે ઉપક્રમ અને ઉપસંહારનો જ પ્રથમ વિચાર કરવામાં આવે છે. જે તાત્પર્ય અન્યના આરંભમાં અને અન્તમાં પ્રતીત થાય છે તે જ અન્યનું યથાર્થ તાત્પર્ય છે. તેથી આદિ અને અન્તને જોઇને પ્રથમ તાત્પર્ય નિર્ણય કરવું જોઇએ. તે પછી અભ્યાસ અર્થાત્ પુનઃક્રિતા સ્વરૂપમાં અન્યમાં વારંવાર શું કહેવામાં આવ્યું છે તે જોવું જોઇએ, કેમકે અન્યકારના મનમાં જે વાતને સિદ્ધ કરવાની ઇચ્છા હોય છે તેના સમર્થનને માટે તે અનેકવાર કંઈ એક કારણોનો ઉલ્લેખ કરીને વારંવાર એક જ નિશ્ચિત સિદ્ધાન્તને પ્રકટ કર્યા કરે છે, અને વારંવાર

કહે છે. અન્યના તાત્પર્યનો નિર્ણય કરવાના ચોથા સાધનને અપૂર્વતા કહે છે. અને પાંચમા સાધનને દ્વેષ કહે છે. અપૂર્વતા નવીનતાને કહે છે. કોઈ પણ અન્યકાર જ્યાં અન્ય લક્ષ્યો શરૂ કરે છે ત્યાં તે કોઈક નવી વાત બતાવવા અદ્યત્ત છે. કોઈ વિશેષ વસ્તુ વિના અન્ય લક્ષ્યવામાં કોઈ પ્રગત થતું નથી. તેથી અન્યના તાત્પર્યનો નિર્ણય કરવા પહેલાં તેમાં નવીનતા (અથવા વિશેષતા) શી છે તેનો પણ વિચાર કરવો જોઈએ. તેથી રીતે અન્ય અથવા લેખના ફલ ઉપર અર્થાત્ જે પરિણામ આપ્યું હોય તેના ઉપર પણ ધ્યાન આપવું જોઈએ. છતાં સાધન અર્થવાદ છે. (સ્તુતિ અથવા તિન્દા રૂપ વાણીને અર્થવાદ કહે છે.) અર્થવાદ તથા પ્રકારના હોય છે. અર્થવાદનું વર્ણન જે વસ્તુસ્થિતિના આધાર ઉપર કર્યું હોય તો તેને અનુવાદ કહે છે, જે વિરૂદ્ધ રીતે કર્યું હોય તો તેને શુલ્બવાદ કહે છે, જે એ બંનેથી ભિન્ન પ્રકારે કર્યું હોય તો તેને ભૂતાર્થવાદ કહે છે. કોઈ વિશેષ વાતને સિદ્ધ કરી બતાવવા માટે બાધક પ્રમાણોનું ખસડન કરવું અને સાધક પ્રમાણોનું તર્કશાસ્ત્રાનુસાર મરડન કરવું તે ઉપપત્તિ અથવા ઉપપાદન કહેવાય છે. અન્યતાત્પર્યનિર્ણયનો આ નિયમ સર્વને સંમત હોવાથી વેદાન્તી લોકે પણ સ્વીકાર કર્યો છે. “ઈશાવાસ્થમિદ્વૃત્તર્થમ્” એ મંત્રથી લઇને “સ પર્યગાચ્છુકમ્” અહીં સુધીના આઠ મંત્રોના ઉપક્રમાંદિના વિચારથીજ ઈશાવાસ્થોપનિપતનું અદ્વૈતમાં તાત્પર્ય સિદ્ધ કર્યું છે. ઈશાવાસ્થ ઉપનિષદથી બ્રહ્મજ પ્રતિપાદન કરવાને ઇચ્છત છે તેથી શરૂઆતમાં જ ઈદ્રા એ પરમાત્માના વાચકપદથી શરૂઆત કરી છે. અને “સ પર્યગાત્” એ મંત્રથી બ્રહ્મનું વર્ણન કરતાં જ સમાપ્તિ કરી છે. અને તે જ અદ્વૈત પરમાત્માને “કન્નેજદેકમ્” ઇત્યાદિ મંત્રમાં પ્રવર્તિત (અભ્યાસ) રૂપે કહેવામાં આવ્યું છે. અને “તૈનદેવા આપ્તુવન્ પૂર્વમર્ષત્” ઇત્યાદિ અપૂર્વતા કહી છે. શ્રુતિથી ભિન્ન પ્રમાણની અવિષયતા એ બ્રહ્મમાં અપૂર્વતા છે. અર્થાત્ વેદની શ્રુતિને છોડી અન્ય કોઈપણ પ્રત્યાક્ષાદિ પ્રમાણથી આત્મા જાણી શકાતો નથી એ જ બ્રહ્મમાં અપૂર્વતા છે. અને “તત્ર કો મોહઃ કઃ શોકઃ” ઇત્યાદિથી શોકગ્રોહાદિની નિવૃત્તિ રૂપ ફલ બતાવ્યું છે. અને “તસ્મિન્નપો માતરિશ્વા” ઇત્યાદિ મંત્રથી ઉપપત્તિ અર્થાત્ અજેદબોધક યુક્તિ બતાવી છે. ઇત્યાદિ લિંગોનો વિચાર કરવાથી ઈશાવાસ્થોપનિપતનું તાત્પર્ય અદ્વૈત નિર્ણય કર્યું છે.

તેથી રીતે ક્રોપનિપત્તમાં પણ વિચાર કરવામાં આવ્યો છે. તેમાં પ્રતિપાદન કરવાના વિષય બ્રહ્મને “ધોગ્સ્ય ધોગમ્” એ મંત્રથી શરૂ કર્યું છે. અને “પ્રતિવોધચિદિતમ્” એ મંત્રથી સમાપ્ત કર્યું છે. “તદેવ બ્રહ્મ ત્વં વિદ્મિ” ઇત્યાદિ મંત્રથી પ્રવર્તિત રૂપથી બ્રહ્મનું પ્રતિપાદન કર્યું છે. “ન તત્ર ચક્ષુર્ગચ્છતિ” ઇત્યાદિ શ્રુતિથી બ્રહ્મવિષયક અપૂર્વતા બતાવી છે. “પ્રેત્યાસ્માહ્નોઋદમૃતા મદન્તિ” એ પ્રકારે ક્ષણ પણ બતાવ્યું છે. “બ્રહ્મ દેવેભ્યો વિજિજ્ઞે” ઇત્યાદિ અર્થવાદ કલો છે. “અવિજ્ઞાતં વિજ્ઞાનતામ્” એ મંત્રથી ઉપપત્તિ કહી છે. આ પ્રકારેનાં લિંગોના વિચારથી ક્રોપનિપત્તનો સિદ્ધાન્ત પણ અદ્વૈતમાં નિર્ણય કર્યો છે.

તેથી રીતે અન્ય ઉપનિષદોનો સિદ્ધાન્ત નિર્ણય કરવામાં પૂર્વલિંગોનો જ આશ્રય લીધો છે. અને સર્વ પ્રકારના લેખ તથા અન્યોના તાત્પર્યનો નિર્ણય કરવામાં આ જ રીતિ છે. ગમે તે અન્યનું તાત્પર્ય નિર્ણય કરવાને માટે આ રીતિ જ લેવી જોઈએ. સમગ્રદાયના આમંદમાં પડવાથી આ નિયમ મર્વ જાણુ ઉપર રહી જાય છે. તે લોકોને અન્યનું વ્યાખ્યાન કરવામાં

એ જ વિચાર રહે છે કે અમુક મનુષ્યે લખેલા અર્થથી આ શ્લોકોનો કે સૂત્રનો અથવા મંત્રોનો ખીજો કાર્મ અર્થ થઈ શકે છે કે નહીં. એ વિચારથી ધાતુ, પ્રત્યય, શ્રુતિ આદિ શોધતા રહે છે. મનુષ્યની શુદ્ધિ એક વાર જ્યારે સંકુચિત થઈ જાય છે ત્યારે ફરી તેની દૃષ્ટિ ફરવી બહુ મુશ્કેલીની વાત છે. પોતાનો સિદ્ધાન્ત સિદ્ધ કરવામાં તત્પર થયેલા તે લોક ખીજી મર્પાદાની ધરવા કરતા નથી. તેઓ પોતાની અન્ય-વાટિકામાં પ્રતિપાદન કરવાને ઇચ્છિત વિષયોને સિદ્ધ કર્યા પછી લોકોને પોતાના અનુયાયી બનાવવા માટે પ્રાચીન ધર્મશાસ્ત્ર, ઇતિહાસ, પુરાણાદિનો સિદ્ધાન્ત પણ તે જ છે જે અમે અમારા અન્યમાં બતાવ્યો છે, અને વેદનો પણ તે જ સિદ્ધાન્ત છે જે અમારો સિદ્ધાન્ત છે-એ પ્રમાણે લોકોમાં પ્રચાર કરે છે. અને તે ધર્મશાસ્ત્રોમાં તથા પુરાણાદિ અન્યોમાં અને વેદમાં પણ સંસ્થાપક પોતાના સિદ્ધાન્તની સાથે કંઈકે ભળતા આવતા શ્લોકો અને મંત્રોને લખી દેવાની એટલા કરે છે. તે કારણથી અન્યના તાત્પર્યનો નિર્ણય કરવામાં પહેલેથી જ બહુ કઠિનતા પડે છે, અને જેમ સમુદ્રમાં પડેલાને સમુદ્રના પારની ખબર પડતી નથી તેમ શાસ્ત્ર દેખનારની શુદ્ધિ વ્યાકુલ થઈ જાય છે, અને પાર માત્રમ પડતો નથી. અન્તમાં પોતે પકડેલાને જ પકડી રાખે છે. આજ કાલ આ સાંપ્રદાયિક દૃષ્ટિવાળાઓએ દરેક શાસ્ત્રમાં અને વેદમાં પણ ક્ષેપક મંત્ર તથા શ્લોકોને લખી શાસ્ત્રની યોગ્યતાને નષ્ટ કરી નાંખી છે. જેને જિજ્ઞાસા હોય તેણે પૂર્વોક્ત સંકુચિત દૃષ્ટિનો પરિવાગ કરીને ઉપક્રમાદિ વિચારથી શાસ્ત્રતાત્પર્યનો નિર્ણય કરવો જોઈએ. આ પ્રમાણે વિચાર કરતાં ગીતા, ઉપનિષદ, બ્રહ્મસુત્રાદિ અન્યોત્તર પશુ તાત્પર્ય રસાતલમાંથી બહાર નિકળી આવશે.

ખીજું શાસ્ત્રવિચાર કરનારે આ પણ એક વાત ધ્યાનમાં રાખવાની છે કે ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચાર પ્રકારના પુરુષાર્થ કહેવાય છે. તેને સંપાદન કરવાને માટે ધર્મશાસ્ત્ર, અર્થશાસ્ત્ર, કામશાસ્ત્ર અને મોક્ષશાસ્ત્ર એ ચાર પ્રકારનાં શાસ્ત્ર પણ પ્રસિદ્ધ છે. પરંતુ શાસ્ત્રમાં એવો નિર્ણય કર્યો નથી કે આ શાસ્ત્રનો આટલો ભાગ મોક્ષને પ્રતિપાદન કરે છે અને આ ધર્મનો, આ નીતિનો, અને આ કામનો પ્રતિપાદક છે. સર્વ અન્યમાં કાર્મવાર મોક્ષનો, કાર્મવાર ધર્મનો, કાર્મવાર નીતિનો એમ મેળવણી કરી કહેવામાં આવ્યું છે. મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવામાં સર્વ અન્યોનો ઉદ્દેશ હશે, તથાપિ તેનું જ્ઞાન, ભક્તિ, યોગ, ઉપાસના, કર્મ આદિ સાધન અનેક અધિકારીઓના જોડથી કહેવામાં આવ્યું છે. આ વાત દરેક ઋષિપ્રેક્ષા અન્યોમાં જોવામાં આવે છે. શાસ્ત્રનો વિચાર કરનારે પ્રથમ અન્યમાં ક્યા ક્યા વિષયના ક્યા ક્યા શ્લોક છે તેનો નિર્ણય કરવો જોઈએ. પછી ઉપક્રમાદિ વિગતોથી તાત્પર્ય જાણવામાં બહુ સ્પષ્ટતા થઈ જાય છે. પરંતુ આ વાત બહુ પ્રવલ્ન સાધ્ય છે. અન્યની એક અંતરંગ અને ખીજી બહિરંગ એમ બે પ્રકારની પરીક્ષા થાય છે. વળી અન્યકર્તાએ ક્યા સમયમાં અમુક અન્ય લખ્યો અને તે વખતે ધર્મની શી વ્યવસ્થા હતી, ક્યા સમાજનું પ્રવલ્ન હતું, ભાષા કેવી છે, શબ્દોમાં મધુરતા છે કે નહીં, શુદ્ધિ અશુદ્ધિનો વિચાર કર્યો છે કે નહીં, ઇત્યાદિ પરીક્ષા બહિરંગ પરીક્ષા છે. અને તાત્પર્ય જાણવાની દૃષ્ટિથી અન્યનો વિચાર કરવો તેને અન્તરંગ પરીક્ષા કહે છે. અન્યનો વિચાર કરવાને માટે બહિરંગ પરીક્ષાની પણ થોડી આવશ્યકતા રહે છે જ. તેમાં પણ ધર્મશાસ્ત્રોનો વિચાર કરવામાં કંઈકે દીર્ઘદૃષ્ટિની પણ આવશ્યકતા રહે છે, કેમકે જે સમયમાં વેદના શાખા રૂપે વિભાગ કરવામાં આવ્યા છે તે સમયમાં શે ઉદ્દેશ હતો તે પણ જોવો જોઈએ. વેદમાં અનેક

પ્રકારની ઉપાસના આદિ છે અને કર્મોના પણ નાના પ્રકારના બેદ છે. તે સર્વનું અનુદાન દરેક મનુષ્યથી જાનવું અસંભવ છે. અને તે સર્વનું જ્ઞાન થવું પણ કઠિન છે. એ પ્રમાણે સમગ્રાવયુ અને કરાવયુ એ બંને કઠિન હોવાથી ધીરે ધીરે નજરો એમ જાણી બેદ કરવામાં આવ્યો. અને તેમને માટે પોતપોતાની અમુક શાખાના કર્મ કરવાનો પણ નિયમ કર્યો. તે પ્રમાણે હજારો શાખામાં વૈદિક કર્મનો વિભાગ કરીને તેનું અનુદાન થતું રહ્યું. થોડા કાલમાં એક એક શાખાનું અધ્યયન કરનાર જૂદા પડી ગયા. તેવી જ રીતે અનેક શાસ્ત્રોનું અધ્યયન કરનાર તથા તત્ત્વ શાસ્ત્રમાં કહેલા ધર્મનું અનુદાન કરનાર સર્વ મળીને વેદ રૂપી વૃક્ષની રક્ષા કરતા હતા. શાખાબેદને અનુસાર સામાન્ય ધર્મ દયા, ક્ષમા, આદિમાં બેદ નહોતો. તથાપિ સંસ્કારાદિ કોઇ કોઇ વિશેષ ધર્મમાં કંઈક કંઈક બેદ પડવા લાગ્યો. અને સર્વનો એક દેશમાં નિવાસ નહીં હોવાથી તથા કોઈ કોઈ વાર આવતા ધર્મસંદર્ભાદિ નિમિત્તથી તથા સંપૂર્ણ શાખાનું અધ્યયન નહીં થવાથી જ્ઞાનનો સંકોચ થયો આદિ અનેક નિમિત્તથી દરેક શાખાવાળાના ધર્મમાં કંઈક કંઈક ફેર થવા લાગ્યો. તે વખતે તેઓ ધર્મશાસ્ત્રની રચના પણ તેને અનુસાર જ કરતા હતા. ક્રમે ક્રમે અજ્ઞાન વધી ગયું. અને વૈદિક સર્વ એક છીએ, અમારો ધર્મ સર્વ-વ્યાપી છે, એવી વિશ્વાસ લાવના રહી નહીં. અમારી શાખાવાળાનો જ ધર્મ એક છે. અને બીજાનો ધર્મ ખોટો છે, એવી સંકુચિત દષ્ટિ થવા લાગી. અને તેમના કુલમાં જે એક હતા તેમના વચન તથા આચરણને જ ધર્મ માનતા હતા. અને બીજા શાખાવાળાના ધર્મ ઉપર ખ્યાલ કરતા નહોતા. થોડા સમય પછી તેમનું આચરણ સાંઠે હોય કે વિપરીત હોય, તથાપિ તેમના લેખ ધર્મરૂપે ધર્મશાસ્ત્રોમાં અવશ્ય આવે છે.

૨૬મું પુરાણના બીજા અધ્યકના ૨૬ મા અધ્યાયના ૫ મા શ્લોકથી ચોક્કસ ચક્રવર્તીનો ઇતિહાસ છે. કાંચીપુરમાં પહેલાં ચોક્કસ ચક્રવર્તી નામનો રાજા હતો. તે બહુ જ ધર્માત્મા હતો. જેના નામથી ચોક્કસદેશ નામ પ્રસિદ્ધ થયું છે. તેના દેશમાં કોઇ દુઃખી અથવા દરિદ્ર નહોતો. તેનો સુવર્ણધરિત યજ્ઞરત્નલ તામ્રપર્ણી નહીને કિનારે શોભાવમાન થઇ રહ્યો હતો. તે રાજા એક વખત અનન્ટરાચન ગયો, ત્યાં ભગવાનની યોગનિદ્રા છે, ત્યાં જઈને હીરા, મોતી, તથા નાના પ્રકારના સુવર્ણોનાં પુષ્પો વડે પૂજન કર્યું. એટલામાં ત્યાં રહેનાર વિષ્ણુદાસ નામનો બ્રાહ્મણ ગુલસીદાસ અને જળ લઈને પૂજન કરવાને આવ્યો. તેણે ગુલસીદાસથી રત્નોને સર્વ ટાંકી દીધાં. તે જોઇ રાજા કુદ્ધ થયો. બ્રાહ્મણને કહ્યું કે તું ભક્તિ જાણતો નથી, દરિદ્ર છે, તે ગુલસી વડે રત્નપૂજન ટાંકી દીધી. એટલે બ્રાહ્મણે ગમનના ગૌરવનો વિચાર નહીં કરતાં કહ્યું કે તું રાજા લક્ષ્મીથી ગર્વિન છે, કેટલી વિષ્ણુભક્તિ તે કરી છે તે કહે. તે સાંભળી રાજા બોલ્યો કે તને ભક્તિનો ગર્વ છે, દરિદ્રી તે મરદાનાદિ કાંઈ કંઈ નથી, ભક્તિમાં શું છે? જો એમ હોય તો આપણે બંને ભગવાનનો સાક્ષાત્કાર કરીએ તો આપણુ બંનેની ભક્તિનો નિશ્ચય થશે-એમ કહી બંને પોતપોતાને ઘેર ગયા. રાજાએ એક મુદ્ગલ નામના બ્રાહ્મણને આચાર્ય કરી વૈષ્ણવસત્રનો આરંભ કર્યો. બહુ ઋષિઓ તથા બહુ અનંદાન તથા બહુ દક્ષિણા મુક્ત થઇ કરવાનો આરંભ કર્યો. વિષ્ણુદાસ પણ તે જ મહીરમાં દ્વાદશાક્ષર મન્ત્રનો જપ, પૂજા, આદિ કરીને ભગવાનનું સ્મરણ કરતો કરતો નીચે સુનો રહેતો. અને ધણા દિવસ થયા. તે વિષ્ણુદાસ સર્વ પ્રાણીઓમાં પરમેશ્વરને દેખતો હતો. તેણે એક દિવસ પોતાની નિત્ય વિધિ મમાત્ત કરીને બોજન બનાવ્યું. તે કોઇ ઉડાવી લઇ ગયું. સાવકાસના અર્ચનનો ભજ થવાના ભયથી તથા પોતાના મનના બંધન

ભયથી ફરીથી બનાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો નહીં. બીજો દિવસે પણ ભોજન બનાવી નૈવેદ્ય ધરાવવાને ગયો, એટલામાં કોઇ આવી તે ભોજનને પણ ઉઠાવી લઈ ગયું. એ પ્રમાણે સાત દિવસ સુધી થતું રહ્યું. આડમે દિવસે બ્રાહ્મણના મનમાં વિચાર આવ્યો કે રાજ માટે ભોજન કોણ લઇ જાય છે? જો હું રસોઈ બનાવીને તરત જમવા બેસું તો ભગવાનનું નૈવેદ્ય બને નહીં. નૈવેદ્ય કર્યા વિના ભક્તોએ ભોજન કરવું પણ ઉચિત નથી. અને જો નૈવેદ્ય કરવા બહુ ધું તો તેને કોઇ ઉઠાવી જાય છે. બીજી વાર બનાવવા પ્રયત્ન કરે તો સાયંકાળની પૂજામાં પણ ભંગ પડે, અને મંદિરને છોડીને પણ જવાનું મારે વિચાર નથી. મને હાડ સાત દિવસના ઉપવાસ થયા છે. આજ જરૂર રસોઈનું સંરક્ષણ કરીશ—એવો વિચાર કરી રસોઈ બનાવી બીજા સ્થાનમાં છુપાઇને ઉભો રહ્યો. એટલામાં એક ચપ્પાસ આવીને પાકને લઈ જતો દોડો. તે ચપ્પાસ છુપાથી બહુ પીડિત હતો. અને તેના શરીરમાં હાડ અને ચામડી માત્ર બાકી રહ્યાં હતાં. તેને જોઇને વિષ્ણુદાસના મનમાં દયા આવી. તેને કહ્યું—તું ઉભો રહે. તું આ લૂખું અન્ન કેવી રીતે ખાશે? થોડું ઘી લઇ જા. એમ કહીને પોતાની પાછળ આવતા બ્રાહ્મણને જોઇને ચપ્પાસ દોડવા લાગ્યો, એટલે ભયથી મૂર્છિત થઇને પડી ગયો. ડરથી મૂર્છિત થયેલા ચપ્પાસને જોઇ તે બ્રાહ્મણ શીઘ્ર તેની પાસે ગયો અને તેને ઉઠાવ્યો અને પોતાના વસ્ત્રથી તેને પવન નાંખવા લાગ્યો. ત્યારે તે ચપ્પાસને તેણે શંખ, ચક્ર, આદિ ધારણ કરેલા વિષ્ણુ રૂપ દોડો. વિષ્ણુદાસે સાર્વિક ભાવથી વિષ્ણુ ભગવાનની સ્તુતિ કરી. એટલામાં ઇન્દ્રાદિ દેવતા તથા ગન્ધર્વ અને અપ્સરા પણ હાં પહોંચી ગયાં. સ્થાન સર્વ ભરાઇ ગયું. ત્યારે વિષ્ણુ ભગવાન પોતાના ભક્તને આલિંગન દઇને તેને પોતાના સમાન રૂપ આપીને વૈકુંઠમાં લઈ ચાલ્યા. તેને વિમાનમાં જતો ચોક્ષરાજએ દોડો. ત્યારે રાજા પોતાના શુર શુદ્ધગતને બેઠાવી કહેવા લાગ્યા કે જેની સાથે સ્પર્ધા કરીને મેં આ યજ્ઞ, દાન, આદિ શરૂ કર્યું છે તે તો વિષ્ણુરૂપ યદ્દ વૈકુંઠમાં જાય છે. તેં મને આ વૈષ્ણુવસત્રમાં દીક્ષિત કરી મહાન હોમ કરાવ્યો અને મેં દાનથી બ્રાહ્મણોને પ્રસન્ન કર્યાં. છતાં હજી પણ વિષ્ણુ ભગવાન પ્રસન્ન થતા નથી, અને વિષ્ણુદાસની ભક્તિથી જ તેને દર્શન દીધાં છે.

તસ્માદ્ દાનૈશ્ચ યજ્ઞૈશ્ચ નૈવ વિષ્ણુઃ પ્રસીદતિ ।

ભક્તિરેવ પરં તસ્ય નિદાનં દર્શને વિષ્ણોઃ ॥ સ્કા.પુ.સ્વ.૨કા.મા.૪ અ.૨૭-૨૪॥

અર્થ:—મોટે દાન તથા યજ્ઞથી વિષ્ણુ ભગવાન પ્રસન્ન થતા નથી. વ્યાપક ભગવાનના દર્શનમાં ભક્તિ જ કારણ છે.

એમ કહીને પોતાને પુત્ર નહીં હોવાથી પોતાના ભાગિનેય(ભાણેજ)ને રાજ્યાસન આપ્યું. બાલ્યાવસ્થાથી જ યજ્ઞદીક્ષામાં રહેવાથી તેને પુત્ર થયો નહોતો. ભાણેજને માદી આપ્યા પછી યજ્ઞભૂમિમાં આવી યજ્ઞકુંડના અગ્નિ ભાગમાં સ્થિત યદ્દ વિષ્ણુ ભગવાનને પોદારી મન, વાણી અને કર્મથી વિષ્ણુભક્તિ માગી, અને સર્વ લોકના દેખતાં જ રાજા અગ્નિમાં પડ્યો. એટલામાં ભક્તવત્સલ વિષ્ણુ ભગવાન કુણ્ડના અગ્નિમાંથી પ્રકટ થયા. રાજાને આલિંગન દઇ પોતાના વિમાનમાં બેસાડ્યો અને તેની સાથે વૈકુંઠમાં ચાલ્યા ગયા.

મુદ્ગલસ્તુ તદા ક્રોધાચ્છિલામુત્પાટયત્સ્વકમ્ ।

તત્તસ્ત્વદ્યાપિ તદ્ગોત્રે મુદ્ગલા વિશિશ્વા વશ્ચુઃ ॥

અર્થ:—તે સમયે રાજના ગુરુ મુદ્ગલે પોતાની શિષ્યાને ઉપાદી નાંખી. તે દિવસથી હાલ સુધી મુદ્ગલ ગોત્ર વાળા સર્વ શિષ્યા વિનાના થયા છે.

વૈદિક ધર્મીઓને શિષ્યાનું મોટું અભિમાન છે. બાહ્યભોને શિષ્યારૂઢિત કરવા તેને મોટા દબ્બ માન્યો છે. જ્યાં મુદ્ગલ ગોત્ર વાળાને તે ધર્મ રૂપ થયું છે. તે સમયમાં તેમના ગોત્રમાં તે પ્રતિષ્ઠિત રાજપુરોહિત હતો. તેથી તેણે ક્રોધથી કરેલા શિષ્યાઉત્પાટન રૂપ અધર્મ પણ તેના અનુયાયી લોકોને માટે ધર્મ રૂપ થયો છે. અને ચોક્કસ રાજ્યએ પોતાનો પુત્રના અભાવમાં બાહ્યભને રાજગાદી આપી હતી, તે કારણથી—

તસ્માદધ્યાપિ તદ્દેશે સદા રાજ્યાંશમાગિનઃ ।

સ્વસ્ત્રેયો એવ જાયન્તે તત્કૃતાવધિવર્તિનઃ ॥

અર્થ:—ચોક્કસ રાજ્યએ કરેલી મર્યાદાના અનુયાયી તે દેશમાં હાલ પણ બાહ્યભ ન રાજ્યનો ભાગી થાય છે.

આ પ્રમાણે, અનાદિકાલથી આવેલો આવેલો ધર્મશાસ્ત્રના નિયમ રૂપ હાયલાગ પણ ચોક્કસવર્તીએ બાહ્યભને ગાદી આપી તે જોઈ ગયો છે. અને ચોક્કસ સમય પછી બીજા દેશમાં પણ બહુ પ્રચાર કરી બાહ્યભને વારસ કરાવી લાખો સ્ત્રીઓ અને બાળકોને આગ્રમાં નાંખી દીધા છે. અહીં વિચારવાનું એ છે કે લોક દેખાદેખી કરનાર છે, પરંતુ અર્થના અનુયાયી નથી, અથવા અન્ધ શ્રદ્ધા વાળા છે. આવી રીતે લોકોને ભૂલ ખવરાવવી યોગ્ય નથી એમ સમગ્રી ભગવાને—

યદ્યદાચરતિ શ્રેષ્ઠસ્તત્તર્વેતરો જનઃ ।

સ ચત્તપમાણં કુરુતે લોકસ્તદનુવર્તતે ॥

મં ૦ ગો ૦ અ. ૩-૨૧ ॥

અર્થ:—પ્રધાન રૂપ ગણ તથા આચાર્યોદિ જે કર્મનું આચરણ કરે છે, ચહાય કે પુણ્ય કર્મ હો કે પાપ કર્મ હો, તેનું અનુકરણ તેના અનુયાયી લોક કરે છે. અને તે શ્રેષ્ઠ પુરૂષ જોને પ્રભાવ માને છે તેને જ લોક પણ પ્રભાવ માને છે, સ્વતંત્રતાથી કંઈ કરવા નથી, એવો ભગવાને અર્જુનને ઉપદેશ આપ્યો છે.

તેવી રીતે ધર્મ અદલઅદલ થવામાં અને અન્યોમાં લખતાં કોષ્ટચાર લાગતી નથી. અનેક પ્રકારની અધર્મ રૂપ વાત પણ ધર્મ રૂપે લખીને પ્રકટ થઈ છે. અને ધર્મની કેટલીક વાત બદલાઈ પણ ગઈ છે. વેદમાં પણ અનેક મંત્રોને લખી દીધા છે. અને હાલ પણ એવા પ્રકારની ચેષ્ટા થઈ રહી છે. તેથી સંકુચિત દષ્ટિને છોડીને ઉપક્રમાદિ વિગતો સહાયતાથી મૂળ અન્યને વિચાર કરીને સુક્તિમદ વાનોનો સ્વીકાર કરવો તે જ દર્મશને માટે શાસ્ત્રનું તત્ત્વ સમજવાનો ઉપાય છે. આ ઉપક્રમાદિના નિયમ દ્વારા ભગવદ્ ગીતાનો વિચાર કરતાં સંન્યાસ વિના નિષ્કામ કર્મયોગની સાથે આત્મવિચાર કરવાથી જ્ઞાન દ્વારા મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે એવા ભગવદ્ગીતાના કર્મયોગ શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. તથાપિ પ્રસ્થાનત્રયમાં દાખલ કરીને અદ્વૈત સિદ્ધાન્ત પરક વ્યાખ્યાન કરવાથી ગીતાના નિષ્કામ કર્મયોગનું તાત્પર્ય પ્રકટમાં આવ્યું નથી. કર્મયોગના સિદ્ધાન્તને દેવેનાગરી ગીતા જેવો બીજો કોઈ અન્ય પણ નથી. તેથી આ પ્રકરણમાં ગીતાના જ સિદ્ધાન્તને અનુસાર કર્મયોગ પ્રકરણ લખીએ છીએ.

ભગવાને ઉપદેશ કરેલા કર્મયોગમાં કંઈ વિશેષ મર્મ બહુવાની આવશ્યકતા છે. તે સ્ત્રી

છે? જ્ઞાન થયા પહેલાં જે કર્મયોગ છે તે અન્તઃકરણની શુદ્ધિને માટે છે. અને જ્ઞાન પછી જે કર્મવાર્મા આવે છે તે લોકસંગ્રહાર્થ છે. તેથી બંનેમાં કાંઈક ભેદ છે. પ્રથમ ત્યારે મુમુક્ષુ અન્તઃકરણની શુદ્ધિને માટે કર્મ કરે છે ત્યારે તેને શાસ્ત્રના તથા સત્પુરુષોની વાણીના અવલુથી પ્રાપ્ત થયેલું પરાક્ષ જ્ઞાન થાય છે. તે પરાક્ષ જ્ઞાન પણ-કાંઈ એક ધર્મર છે, તેને પ્રાપ્ત કર્યા વિના દુઃખની નિવૃત્તિ થતી નથી, વૈરાગ્ય વિના આત્મજ્ઞાન થઈ શકતું નથી, ન તો તેનો વિચાર થઈ શકે છે, ફક્તની ઇચ્છાને છોડી કર્મ કરવાથી અન્તઃકરણની શુદ્ધિ થાય છે-એવું સામાન્ય જ્ઞાન થાય છે. શ્રદ્ધા યુક્ત થઈને કર્મ કરવાથી અન્તઃકરણની શુદ્ધિ થાય છે. પછી વિચાર કરતાં કરતાં-આત્મા અકર્તા છે, અભોક્તા છે, નિત્ય છે, સુક્ત છે, તેને કદાપિ કર્મનું બન્ધન નથી, એવું જ્ઞાન થાય છે. અવલ, મનન તથા નિદિધ્યાસનના બલથી સાક્ષાત્કાર પણ થાય છે.

સાક્ષાત્કાર થયા પછી તેને કર્મ કરવાનું કે નહીં કરવાનું-એ બંનેનું શાસ્ત્ર-વિધાન કરતું નથી, કેમકે તેને કર્તવ્યતા રહેતી નથી. જેમ તેને કર્મ કરવામાં કર્તવ્યતા નથી, તેમ કાર્યનો ત્યાગ કરવામાં પણ તેને કર્તવ્યતા નથી. પરંતુ કર્મનો ત્યાગ કરનારને બ્યવહારનો વિશેષ નહીં હોવાથી જીવનમુક્તિનું સુખ વિશેષ મળે છે. અને કર્મનો ત્યાગ નહીં કરનારને બ્યવહારનો વિશેષ વિશેષ હોય છે. પ્રારબ્ધ કર્મનું ફક્ત ભોગવવાને મળેલા શરીરનો નાશ થયા પછી મોક્ષ બંનેને પણ થાય છે. અને જેને કર્મથી થતા વિશેષથી અવજ્ઞાદિક બની શકતું ન હોય તેને કર્મના ત્યાગ દ્વારા મન્યાસની આવશ્યકતા છે. તથાપિ કર્મનો ત્યાગ કરવા કરતાં કર્મ કરવાં અધિક શ્રેષ્ઠ છે, કેમકે તેથી લોકસંગ્રહ (પોતે સત્કર્મ કરી લોકોને પોતાની પાછળ લગાડવા તે જ લોકસંગ્રહ છે) થાય છે. શિષ્ય, ભક્ત તથા તટરથના ભેદથી સંગ્રહ કરવાને યોગ્ય લોક ત્રણ પ્રકારના હોય છે. શિષ્યને અન્તર્મુખ ગુરુનું આચરણ જોઈને પૂર્ણ વિશ્વાસ ઉત્પન્ન થઈ શીઘ્ર ચિત્તની વિશ્રાન્તિ થાય છે. અને યોગીની સેવા કરનાર ભક્તલોક તેના પ્રુપ્તને પ્રાપ્ત કરે છે, અને દ્રુષી લોક પાપને પ્રાપ્ત કરે છે. તટરથ જે પ્રકારના હોય છે-આસ્તિક અને નાસ્તિક, આસ્તિક તટરથ, યોગીનો સન્માર્ગચરણને જોઈને પોતે પણ સન્માર્ગમાં પ્રવૃત્ત થાય છે. નાસ્તિક સન્માર્ગમાં તત્કાલ પ્રવૃત્ત થતા નથી, તથાપિ કાલાન્તરમાં તે પણ આસ્તિક થઈને સન્માર્ગમાં પ્રવૃત્ત થાય છે. કેમકે—

यस्यानुभवपर्यन्ता तत्त्वे बुद्धिः प्रवर्तते ।

तद्दर्शितोचराः सर्वे मुच्यन्ते सर्वपातकैः ॥

॥ ॥

અર્થ:—જેની બુદ્ધિ પરમાત્માના સાક્ષાત્કાર સુધી પહોંચી છે, તેની દૃષ્ટિની સામે જે પ્રાણી આવે છે તે સર્વ તેના દર્શનથી પાપથી મુક્ત થાય છે. તે મુજબ નાસ્તિકનાં પાપની પણ નિવૃત્તિ તત્ત્વજ્ઞાના દર્શનથી થાય છે. અને પાપ નિવૃત્ત થવાથી તે પોતે જ સત્કર્મમાં પ્રવૃત્ત થાય છે.

આ પ્રમાણે સર્વ પ્રકારના લોકોનો સંગ્રહ કરવાને માટે તત્ત્વજ્ઞાનીએ પણ કર્મ કરવાં જ શ્રેષ્ઠ છે. કર્મ કરવાથી તેને મોક્ષમાં કોઈ પ્રકારની બાધા થતી નથી. જેવી રીતે જે પરાધ આધુવાળા સ્વભાવ પોતાના આયુની સમાપ્તિ પર્યન્ત સૃષ્ટિ કરવાનું કાર્ય હોડતા નથી, સમય

પૂર્ણ થતાં જ્ઞાનબલથી તે મુક્તિ પ્રાપ્ત કરે છે; તેવી રીતે દુષ્ટાને દષ્ટ અને સન્નનોતું પાલન આદિ કરનાર રાજા આદિ પણ આયુની સમાપ્તિ સુધી કર્મયોગ કરતા સત્તા ધર્માશ્રની તુલ્ય અન્તર્માં જ્ઞાનના બલથી મોક્ષ પ્રાપ્ત કરે છે—આવો ભગવદ્ ગીતાનો મુખ્ય સિદ્ધાન્ત છે. તેથી અજ્ઞાનાવસ્થાનો કર્મયોગ અને જ્ઞાન પદ્ધતિ કરાના કર્મયોગનો ભેદ પણ જાણવો જોઈએ. આ લોક અને પરલોક સંબન્ધી અથવા પરલોક સંબન્ધી દુષ્ટોની ધર્માશ્રી કરેલું કર્મ જ અજ્ઞાનનું કાર્ય છે. અને અકર્ત્રાત્મજ્ઞાનથી ફેલેચ્છા અને કર્તૃત્વના અભિમાનને છોડીને કરેલું કર્મ અજ્ઞાન કોટિમાં નથી. તે જ્ઞાનસાધન હોવાથી જ્ઞાન જ છે. જેમ અમાનિત્વાદિ જ્ઞાનનું સાધન હોવાથી જ્ઞાન કહેવાય છે, તેમ આ પણ છે.

સંન્યાસ વિના જો જ્ઞાન ન થતું હોય તો શાસ્ત્રમાં વિદ્વત્ સંન્યાસનું નિરૂપણ જ ન હોત; કેમકે વિદ્વત્સંન્યાસ પૂર્વાશ્રમમાં જ જ્ઞાન થયા બાદ લેવામાં આવે છે, અને તેનું ફક્ત જીવન્મુક્તિ છે. યાજ્ઞવલ્ક્યજીએ ગૃહસ્થાશ્રમમાં જ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને જનકાદિને ઉપદેશ કર્યો છે. અન્તર્માં જીવન્મુક્તિના સુખને માટે વિદ્વત્સંન્યાસનું ગ્રહણ કરતી વખતે પોતાની પત્ની મેત્રેયીને પણ પ્રભુવિદ્યાનો ઉપદેશ કર્યો છે. તેમણે કર્મનો ત્યાગ કર્યો નહોતો. તેવી રીતે જનક રાજાએ રાજ્ય કરતા સત્તા આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરીને શુદ્ધેવજીને ઉપદેશ કર્યો છે. તેવી રીતે અત્તતથ્થુ આદિ અનેક રાજા લોક તેમાં પ્રમાણ છે. વળી વ્યાસ ભગવાન, વસિષ્ઠજી, આદિ મહાન સમર્થ લોક જેઓ આત્મજ્ઞાનીની કોટિમાં હતા તે લોકે કોઈ પણ કર્મનો ત્યાગ કર્યો નથી. તેથી કર્મત્યાગ વિના જ્ઞાન ન થઈ શકે એ વાતનો સંભવ નથી. જેથી આશ્રમાન્તરનો સ્વીકાર કર્યો વિના ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને વિધિપૂર્વક નિષ્કામ કર્મ કરનાર લોક પણ આત્મજ્ઞાન દ્વારા મોક્ષના અધિકારી છે.

અહીં સુધી નિષ્કામ કર્મયોગના પ્રયોજનાદિનું નિરૂપણ સામાન્ય રૂપે કરીને આગળ તેનું વિશેષરૂપે નિરૂપણ કરીએ છીએ.

મુखाभ्युदयिकं चैव नैश्रेयसिकमेव च ।

प्रवृत्तं च निवृत्तं च द्विविधं कर्म वैदिकम् ॥ મ. રમૃ. અ. ૧૨-૮૮ ॥

અર્થ:—આ લોક સંબન્ધી તથા સ્વર્ગાદિ પરલોક સંબન્ધી સુખને આપનાર પ્રવૃત્ત કર્મ અને મોક્ષને આપનાર નિવૃત્ત કર્મ એમ બે પ્રકારનું વૈદિક કર્મ છે.

इह कामूत्र वा काम्यं प्रवृत्तं कर्म कार्त्तये ।

निष्कामं ज्ञानपूर्वन्तु निवृत्तमुपदिश्यते ॥ ,, ॥ ૮૯ ॥

અર્થ:—આ લોકમાં સુખને માટે પુત્ર, પૃથુ, આદિ અથવા વૃષ્ટિ આદિ પ્રાપ્ત કરવાને માટે સકામ કર્મ, તથા પરલોક(સ્વર્ગાદિ)ના સુખની પ્રાપ્તિ માટે જ્ઞેયોતિષોમાદિ સકામ કર્મ, એ પ્રવૃત્ત કર્મ કહેવાય છે. અને ધર્મજ્ઞાનના અભ્યાસની સાથે ધર્મચાર્યજી શુદ્ધિથી કરાતું જે નિષ્કામ કર્મ છે તે નિવૃત્ત કર્મ કહેવાય છે.

प्रवृत्तं कर्म संसेव्य देवानामेति साम्यताम् ।

निवृत्तं सेवमानस्तु भूतान्यप्येति पञ्च वै ॥ ॥ ૯૦ ॥

અર્થ:—પ્રવૃત્ત કર્મનું અનુજ્ઞાન કરવાથી દેવ લોકોના સમાન સ્વર્ગલોકવાસાદિ રૂપ ફલ પ્રાપ્ત થાય છે. અને નિવૃત્ત કર્મનું અનુજ્ઞાન કરવાથી શરીરને ઉત્પન્ન કરનાર પાંચ જીવોનું ઉદ્ધારન કરે છે—અથવા મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે.

સર્વભૂતેષુ ચાત્માનં સર્વભૂતાનિ ચાત્મનિ ।

સમં પદ્યન્નાત્મયાજી સ્વારાજ્યમધિગચ્છતિ ॥

॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—સ્થાવર જંગમાદિ સંપૂર્ણ પ્રાણીમાં હું જ આત્મ રૂપે રિયન છું અને સર્વ પ્રાણી માત્ર હું પરમાત્મામાં રિયન છે એવી રીતે જાણીને બ્રહ્માર્પણ શુદ્ધિથી જ્યોતિષ્ટોમાદિ કર્મ કરતાં અત્તા મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે.

દ્વે કર્મણી નરશ્રેષ્ઠ વ્રહ્મણા સમુદાહતે ।

પ્રવૃત્તં ચ નિવૃત્તં ચ સ્વર્ગમુક્તિફલં હિ તે ॥

અર્થ:—હે મનુષ્યોમાં શ્રેષ્ઠ ! પ્રવૃત્ત અને નિવૃત્ત એવાં બે કર્મ વેદ દ્વારા પ્રતિપાદન કર્યાં છે. એ બંને કર્મ સ્વર્ગ અને મોક્ષ રૂપ ફલને દેનારા છે.

પ્રવૃત્તમપિ મોક્ષાય કર્મ પાર્થિવં જાયતે ।

કર્મસ્વરૂપતો ભ્રષ્ટમનાકાંક્ષી ફલં સ્મૃતમ્ ॥

અર્થ:—હે રાજન ! જે કર્મના ફલની ઇચ્છા રાખતા નથી તે કર્મનું સ્વરૂપ જ નષ્ટ થાય છે, કેમકે ફળની ઇચ્છા નહીં કરવાથી તે ફલ આપી શકતું નથી. તેથી તેમાં કર્મત્વ રહ્યું નથી. તે કારણથી પ્રવૃત્ત કર્મ પણ ફલેચ્છા છોડીને કરવાથી નિવૃત્ત રૂપ થાય છે, અને મોક્ષને આપે છે.

ઉદ્દિશ્ય વિષ્ણુ જગતામધીશ્ચ નારાયણં યઃ સુકૃતં કરોતિ ।

અનન્તમાપ્નોતિ કૃતન્તુ તસ્ય યસ્માદનન્તો ભગવાન્પુરાણઃ ॥

શ્રુ. પાં ૨૫૦ અં ૮-૩૬૫ ॥

અર્થ:—જગતના સ્વામી તથા વ્યાપક સંપૂર્ણ પ્રાણીમાં રહેનાર પરમાત્માને અર્પણ કરીને જે કાર્ષ્ણ્ય પણ પુણ્ય કર્મ કરે છે તેનું ફળ અનન્ત (અન્ત રહિત) મોક્ષ જ થાય છે, કેમકે ભગવાન અનન્ત (પરિચ્છેદ રહિત) છે. તેથી આ નિષ્કામ કર્મનું ફલ મોક્ષ જ છે, એવું ભગવાન પરાશરજી પણ કહે છે.

કર્મજં બુદ્ધિયુક્તાં હિ ફલં ત્યક્ત્વા મનીષિણઃ ।

જન્મચન્દ્રવિનિર્મુક્તાઃ પદં ગચ્છન્ત્યનામયમ્ ॥ મં ૧૦ અં ૨-૧૧ ॥

અર્થ:—સિદ્ધિ અસિદ્ધિમાં તથા જન્મ પરાજન્મ આદિમાં હર્ષશોકનો પગિત્યાગ કરીને (સમત્વશુદ્ધિથી) કેવલ મધિરાર્પણ શુદ્ધિથી ફલનો પગિત્યાગ કરીને કર્મ કરી વિદ્વાન્ લોક જન્મ રૂપી બન્ધનથી નિવૃત્ત થઈ ઉપદ્રવ રહિત મોક્ષ રૂપી પરમ પદને પ્રાપ્ત કરે છે.

ન માં કર્માણિ લિમ્પન્તિ ન મે કર્મફલે સ્પૃહા ।

ઈતિ માં યોઽમિજાનાતિ કર્મમિર્નં સ વચ્યતે ॥ મં ૧૦ અં ૪-૧૪ ॥

અર્થ:—કર્તૃત્વનું અભિમાન નહીં હોવાથી સૃષ્ટિ કરવી આદિ કર્મ મને બન્ધન કરતું નથી, અને આત્મકામ હોવાથી મને કર્મફળની ઇચ્છા પણ નથી—એવા હું ભગવાનને પોતાના આત્મા રૂપે જે જાણું છું તે કર્મથી બન્ધાતો નથી પોતાના સ્વરૂપ રૂપ આત્માને અચ્છા અને અમોક્ષતા જાણનાર મનુષ્ય કર્મ કરવાથી બન્ધનનો ભાગી થતો નથી.

યસ્ય સર્વે સમારંભાઃ કામસંકલ્પવર્જિતાઃ ।

જ્ઞાનાગ્નિદગ્ધકર્માણં તમાહુઃ પન્થિતં વૃષાઃ ॥ , , ॥ ૪-૧૯ ॥

અર્થ:—જેને સંપૂર્ણ કર્મફળની ઇચ્છા નથી, તેમ હું કર્મકર્તા છું એ પ્રકારનું અભિમાન પણ નથી, અને જે ફક્ત લોકસંગ્રહને માટે અથવા જીવન નિમિત્ત કર્મ કરે છે, અને જ્ઞાન રૂપી અગ્નિમાં જેણે સંપૂર્ણ કર્મને દબા કર્યો છે તેને તત્ત્વવેત્તા લોક પશ્ચિંકત કહે છે.

ત્યક્ત્વા કર્મફલાસંગં નિત્યતૃપ્તો નિરાશ્રયઃ ।

કર્મણ્યભિમદ્વૃત્તોઽપિ નૈવ કિંચિત્કરોતિ સઃ ॥ ૪-૨૦ ॥

અર્થ:—કર્મનું ફલ તથા કર્તૃત્વનું અભિમાન છોડીને જે કર્મ કરે છે, અને ભોગની અભિલાષા નહીં હોવાથી હમેશાં તૃપ્ત છે, અને જે દેહ અને ઇન્દ્રિયાદિના અભિમાનથી રહિત છે તે લૌકિક અથવા વૈદિક કર્મમાં પ્રવૃત્ત હોવા છતાં પોતાની દૃષ્ટિથી કંઈ પણ કર્મ કરતો જ નથી. માટે તેને કર્મનિમિત્ત બન્ધન થતું નથી. લોકદૃષ્ટિથી તે કર્મ કરતા ભ્રાતામાં આવે છે, તથાપિ બીજાએ આરોપણ કરેલા કર્મથી બીજાને બન્ધન થતું નથી. ચણેડીના બીજના દગલામાં પાનર આદિએ કરેલી અગ્નિશુદ્ધિ ત્યાંના વાસને બાળી દેવામાં કારણ પડતી નથી. તત્ત્વવેત્તા નિષ્કામ કર્મચોગીનાં કર્મ જ્ઞાનાગ્નિમાં પહેલેથી જ નષ્ટ થઈ ચૂક્યાં છે. વળી—

નિરાશીર્ઘતાચિત્તાત્મા ત્યક્તસર્વપરિગ્રહઃ ।

શરીરં કેવલં કર્મ કુર્વન્નામોતિ કિલ્વિપમ્ ॥ ૨૧ ॥

અર્થ:—જે તૃપ્ત રહિત છે, તથા ચિત્ત અને ઇન્દ્રિયો અને દેહનો જેણે નિમ્મલ કર્યો છે, સંપૂર્ણ પરિગ્રહ (ભોગસામગ્રી)નો જેણે પરિત્યાગ કર્યો છે એવા સંન્યાસી પણ કેવલ શરીર માનથી કર્મ કરતા સત્તા પાપને પ્રાપ્ત થતા નથી. મનમાં કર્મફળની ઇચ્છા તથા કર્તૃત્વનું અભિમાન નહીં હોવાથી ‘શરીરં કેવલમ્’ એમ કહ્યું છે. પાંચમા અધ્યાયના ૧૧ માં શ્લોકમાં જે કેવલ શબ્દનો ભાવ છે તે જ અહીં કેવલ શબ્દનો ભાવ છે.

યદૃજ્ઞાલામસન્તુષ્ટો દ્વન્દ્વાતીતો વિમત્સરઃ ।

સમઃ સિદ્ધાવસિદ્ધૌ ચ કૃત્વાપિ ન નિવધ્યતે ॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—શાસ્ત્રનિર્ણય કર્મને નહીં કરતા સત્તા, જે પ્રાપ્ત થાય તેથી સન્તુષ્ટ તથા ક્રુધા તથા આદિથી બાધા થવા છતાં જેને હર્ષશોકાદિ પ્રાપ્ત થતા નથી (અથવા જેણે ક્રુધા તથા આદિ દ્વન્દ્વોને અતિક્રમણ કર્યાં છે), તેથી બીજાની ઉત્કર્ષતા સહન નહીં કરવા રૂપ ભરભરથી રહિત છે, તથા સિદ્ધિ અસિદ્ધિમાં પણ તૃપ્ત છે—સિદ્ધિ થતાં હર્ષને પ્રાપ્ત થતો નથી, અને અસિદ્ધિમાં વિવાદને પ્રાપ્ત થતો નથી, એવા તત્ત્વવેત્તા નિષ્કામ કર્મચોગી કર્મ કરવાથી પણ કર્મથી બન્ધાતા નથી.

ગતસંગસ્ય મુક્તસ્ય જ્ઞાનાવસ્થિતચેતસઃ ।

યજ્ઞાયાચરતઃ કર્મ સમગ્રં પ્રવિલીયતે ॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—ફળની આસક્તિ રહિત તથા કર્તૃત્વાદિ અભિમાન રહિત તથા નિર્વિકલ્પ પરમાત્માના જ્ઞાનમાં સ્થિત ચિત્તવાળો અર્થાત્ કદાપિ ક્ષેત્ર નહીં તેવો મનભ્રમ કે જે સ્થિતપ્રજ્ઞ છે એણે કર્મચોગી લોકસંગ્રહને માટે જે કર્મ કરે છે તે કર્મ ફલસંહિત નષ્ટ થઈ જાય છે. અર્થાત્ તે કર્મ નિમિત્ત બન્ધનને પ્રાપ્ત થતો નથી.

બ્રહ્માર્પણં બ્રહ્મ હવિર્બ્રહ્માગ્નૌ બ્રહ્મજા હુતમ્ ।

બ્રહ્મૈવ તેન ગન્તવ્યં બ્રહ્મકર્મસમાધિના ॥ ૨૪ ॥

અર્થ:—અનેક સાધનોથી યશની સિદ્ધિ થાય છે. દેવતાઓના ઉદ્દેશથી ધૃત્વાદિક વસ્તુના ત્યાગને ત્યાગ કહે છે. તેજ વસ્તુને અગ્નિમાં હોમવાથી તેમને હોમ કહે છે. યજમા ઉપયોગી સરવૈ તથા મન્ત્ર, હવિ (ધૃતાદિ), દેવતા અને અગ્નિ, તથા યજમાન અને હોમ રૂપ ક્રિયા એ સર્વ બ્રહ્મ જ છે, કર્મક એ સર્વ બ્રહ્મમાં કલ્પિત છે. આ પ્રમાણે યજ્ઞાદિકર્મમાં તથા કર્મોના સંપૂર્ણ અંગોમાં પણ જેને બ્રહ્મનું જ્ઞાન છે તે એક રીતે સમાધિ છે. તે સમાધિ કર્મના વિષયમાં હોવાથી કર્મને સમાધિ કહી છે. તે કર્મસમાધિથી તે પણ બ્રહ્મને પ્રાપ્ત થવા યોગ્ય છે.

યોગસંમ્પત્તકર્માણં જ્ઞાનસંછિન્નસંશયમ્ ।

આત્મવન્તં ન કર્માણિ નિવર્ઘ્નન્તિ ઘનજ્ઞય ॥

” ॥ ૪૧ ॥

અર્થ:—હે અર્જુન! ભગવાનની આરાધના રૂપ સમત્વશુદ્ધિ રૂપ યોગથી જેણે સંપૂર્ણ કર્મ ભગવાનને સમર્પણ કર્યાં છે, અને જ્ઞાનથી પોતાના સંશયને દૂર કર્યાં છે એવા પ્રમાદ રહિત અને હમેશાં સાવધાન રહેનાર નિષ્કામ કર્મયોગીને કર્મ બંધન કરી શકતું નથી.

તસ્માદજ્ઞાનસંભૂતં હૃત્સ્યં જ્ઞાનાસિનાત્મનઃ ।

છિત્ત્વૈનં સંશયં યોગમાતિષ્ઠોત્તિષ્ઠ ભારત ॥

” ॥ ૪૨ ॥

અર્થ:—જે કારણથી નિષ્કામ કર્મયોગી કર્મથી બંધાતો નથી, તે કારણથી તું અજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થયેલા તારા સંશયને જ્ઞાન રૂપી તલવારથી છેદન કરીને નિષ્કામ કર્મયોગ કર. અને હવે યુદ્ધને માટે ઉભો થા.

યોગયુક્તો વિશુદ્ધાત્મા વિજિતાત્મા જિતેન્દ્રિયઃ ।

સર્વભૂતાત્મભૂતાત્મા કુર્વન્નપિ ન લિપ્યતે ॥

મં ૦ ગી ૦ અમ ૫-૧ ॥

અર્થ:—કુલેશ્વરને અભાવ તથા ભગવદર્પણ આદિ શુભયુક્ત સાચો કર્મને અહીં યોગ કહે છે. તે યોગથી યુક્ત છે તેથી જેનું અન્તઃકરણ શુદ્ધ થયું છે, અને તેથી જેણે પોતાના દેહને વશ કરેલો છે અને જિતેન્દ્રિય છે, અને સંપૂર્ણ પ્રાણીઓને પોતાના આત્મા રૂપ બાણ છે—એવો નિષ્કામ કર્મયોગી કર્મ કરતો સતો પણ કર્મથી લેપાયમાન થતો નથી.

તેનું જ રૂપ ભગવાન એ શ્લોકથી વિવેચન કરે છે.

નૈવ કિંચિત્કરોમીતિ યુક્તો મન્યેત તત્ત્વવિત્ ।

પર્યઋષ્ણ્વન્સ્પૃશ્નિઘ્નઘ્નન્નાઙ્ગન્સ્વપઋક્ષન્ ॥

” ॥ ૮ ॥

પ્રલપન્ત્રિસ્ટજન્યુક્ત્વન્નિમપન્નિનિપન્નપિ ।

ઇન્દ્રિયાણીન્દ્રિયાર્થેષુ વર્તન્તેતિ ધારયન્ ॥

” ॥ ૯ ॥

અર્થ:—પરમાર્થદર્શી નિષ્કામ કર્મયોગી નેત્રથી દેખતાં, કર્ણોથી સાંભળતાં, ત્વચાથી સ્પર્શ કરતાં, નાસિકાથી સ્પર્શતાં, રસનાથી ચાખતાં, આગ્રતાં, સૂતાં, શ્વાસ લેતાં, બોલતાં, મલાદિનો પરિત્યાગ કરતાં, હાથથી વસ્તુનું ગ્રહણ કરતાં, નેત્ર ઉઘાડતાં તથા બંધ કરતાં, અર્થાત્ જ્ઞાનેન્દ્રિયો તથા કર્મેન્દ્રિયો તથા પ્રાણાદિ વાયુ તથા અન્તઃકરણથી જે જે કર્મ થાય છે તે સર્વ કર્મમાં ઇન્દ્રિયો જ પોતાના વિષયમાં પ્રવૃત્ત થાય છે પોતે પ્રવૃત્ત થતો નથી એમ ધારણ કરતો સતો “હું કંઈ પણ કરતો નથી” એમ માને છે. આ પ્રમાણે

માનવું તે ટોંગી તથા યથાર્થ સદાચાર યુક્ત કર્મયોગી એ બંનેમાં હોઈ શકે છે. તથાપિ જ્યારે સદાચારી યથાર્થ કર્મયોગીની નિષ્કામ કર્મબુદ્ધિથી કરાતા વૈદિક ધર્મના બળથી અંતઃકરણ પવિત્ર થાય છે, ત્યારે તે ઈશ્વરરૂપાથી કર્તૃત્વની ભાવના જૂલી જાય છે, અને કર્મ કરતો સતો પણ જ્ઞાનનિષ્ઠા પધતી જાય છે. અને દુરાચારી પોતાના દુરાચારને ઢાંકવાને માટે “ઇન્દ્રિયો કર્મ કરે છે, હું તો સાક્ષી નિર્લેપ છું” એમ કહી જે પોલ ચલાવે છે તે નરકનો ભાગી થાય છે. યથાર્થ અવહારમાં બંનેનાં અંતઃકરણ જ ખરાં સાક્ષી હોઈ શકે છે. તથાપિ શાસ્ત્રસંસ્કારવાળા વિવેકી તેના આચરણથી તેને ઓળખી શકે છે.

ब्रह्मण्याधाय कर्माणि संगं त्यक्त्वा करोति यः ।

लिप्यते न स पापेन पञ्चपत्रमिवाम्बसा ॥

॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—જે નિષ્કામ કર્મયોગી કર્મફલને પરમેશ્વરમાં અર્પણ કરીને ફલેચ્છાનો પરિત્યાગ કરીને કર્મ કરે છે, તે, જેવી રીતે પાણીમાંનું કમળ પાણીથી લેપાયમાન થતું નથી તેવી રીતે પાપથી લેપાયમાન થતો નથી.

कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिन्द्रियैरपि ।

योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये ॥

॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—કર્મયોગી લોક પોતાના અંતઃકરણની શુદ્ધિને માટે કર્મફલની ઇચ્છાનો પરિત્યાગ કરીને, “હું ઈશ્વરને માટે જ કર્મ કરું છું, મારે માટે નહીં” એ પ્રમાણે મમત્વ રહિત કેવલ દેહ, મન, બુદ્ધિ અને ઇન્દ્રિયો વડે કર્મ કરે છે, તેથી તે કર્મ બંધનનો હેતુ થતું નથી.

सर्वकर्माणि मनसा संन्यस्यास्ते सुखं वशी ।

नवद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन्न कारयन् ॥

॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—દેહી-દેહલિંગ આત્મદર્શી-નિત્ય, નૈમિત્તિક, કામ્ય અને નિષિદ્ધ એ સર્વ કર્મોનો મનથી પરિત્યાગ કરીને જેણે શરીર અને ઇન્દ્રિયોને પોતાને વશ કર્યા છે એવો (વશી) મનુષ્ય નવ દરવાજા વાળા આ શરીરમાં અનાયાસે સ્થિત થાય છે. ન તો કંઈ કરે છે, ન તો કંઈ કરાવે છે. જે કર્તૃત્વનું અભિમાન રાખે છે તે જ કર્મ કરે છે અને કરાવે છે. દેહથી લિંગ કરીને આત્મસ્વરૂપને જાણનાર દેહાદિકોથી કર્મ કરતો સતો કંઈ કરતો કરાવતો નથી. બે શ્રોત્ર, બે નેત્ર, બે નાસિકા, એક વાણી એ સાત દ્વાર શિરમાં છે, અને ગુદા અને ઉપસ્થ એ બે દ્વાર નીચે છે. એ પ્રમાણે શરીરમાં નવ દરવાજા છે. આ પ્રકારના શરીર રૂપી ઘરમાં, ધર્મશાસ્ત્રમાં રહેતા પરદેશી(મુસાફર)ની માફક, રહે છે. અને અધકાર તથા મમતાને છોડીને રહે છે. તેથી દેહથી લિંગ આત્માને અર્ક્તા આદિ દેખનાર નિષ્કામ કર્મયોગી ધર્મ કરતો સતો પણ ન તો કરે છે, ન તો કરાવે છે.

अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ।

स संन्याસो च योगा च न निरग्रिर्न चाक्रियः ॥ મં ૦ ગી૦ ૯-૧ ॥

અર્થ:—કર્મનાં ફલોની ઇચ્છા નહીં કરીને કર્તવ્ય કર્મોને જ કરે છે તે સંન્યાસી છે, અને તે યોગી પણ છે. કેમકે ત્યાગનું નામ સંન્યાસ છે, ચિત્તના વિક્ષેપના અભાવનું નામ યોગ છે. તે બંને યુગ્મ નિષ્કામ કર્મયોગીમાં દેખાય છે, કેમકે ફલની ઇચ્છાના ત્યાગ રૂપ સંન્યાસનું બ્રહ્મણ્ય પણ તેમાં જોવા રીતે છે, અને ફલની વૃષ્ટિને અભાવ હોવાથી તૃપ્ત્ય રૂપ

ચિત્તવિક્ષેપ પણ નથી. કેવળ જેણે અગ્નિનો પરિત્યાગ કર્યો છે અથવા કોઈ કર્મ કરતો નથી. તેને સંન્યાસી કે યોગી માનવો નહીં, પરંતુ સામિ અને સક્રિય નિષ્કામ કર્મનું અનુદાન કરનાર ગૃહસ્થ જ સંન્યાસી અને યોગી છે.

યં સંન્યાસમિતિ પ્રાહુર્યોગં તં વિદ્ધિ પાण्डव ।

ન યસંન્યસ્તસંકલ્પો યોગી ભવતિ કશ્ચન ॥

” ॥ ૨ ॥

અર્થ:—હે પાણ્ડુપુત્ર અર્જુન! જેને શ્રુતિ સંન્યાસી કહે છે તેને જ નિષ્કામ કર્મયોગી પણ કહે છે. કર્મયોગ અને સંન્યાસ બંને એક જ છે, કેમકે ફક્ત પ્રાપ્ત થવાનો સંકલ્પ જેણે પરિત્યાગ કર્યો નથી એવો કોઈ પણ કર્મયોગી હોતો નથી. બંનેએ કર્મફલનો ત્યાગ કર્યો હોય છે. કર્મસંન્યાસીએ તો સ્વરૂપથી જ કર્મનો ત્યાગ કર્યો છે. કર્મયોગીએ સ્વરૂપથી તેનો ત્યાગ કર્યો નથી, પરંતુ ફલનો ત્યાગ કર્યો છે. ત્યાગ તો બંનેમાં છે. માટે જે નિષ્કામ કર્મયોગી છે તે જ સંન્યાસી છે.

कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ।

लोकसंग्रहमेवापि संपश्यन्कर्तुमर्हसि ॥

મં ૧૦ ૭૦ ૩-૨૦ ॥

અર્થ:—નિષ્કામ કર્મયોગથી જ જનકાદિ રાજાઓએ અન્તઃકરણની શુદ્ધિ દ્વારા આત્મનિષ્ઠાને પ્રાપ્ત કરી છે. તું પોતાને જ્ઞાની જાણતો હોય તથાપિ તારે લોકસંગ્રહને માટે પણ કર્મ કરવાં જોઈએ.

આ પ્રમાણે ભગવાન ત્રીજા અધ્યાયમાં નિષ્કામ કર્મયોગ કરનાર જ્ઞાની પુરૂષને મોક્ષ-પ્રાપ્તિનું કથન કરતા સત્તા છઠ્ઠા અધ્યાયમાં ફરી ઉપરના બે શ્લોકથી તુલ્યતા બતાવે છે.

વળી પાંચમા અધ્યાયમાં પણ—

સંન્યાસઃ કર્મયોગશ્ચ નિઃશ્રેયસકરાલુભૌ ।

તયોસ્તુ કર્મસંન્યાસાત્કર્મયોગો વિશિષ્યતે ॥

મં ૧૦ ૭૦ ૬-૨ ॥

અર્થ:—સંન્યાસ અને કર્મયોગ બંને મોક્ષ આપનાર છે, પરંતુ એ બંનેમાં કર્મસંન્યાસ કરતાં કર્મયોગ જ શ્રેષ્ઠ છે, કેમકે કર્મયોગમાં લોકસંગ્રહાદિ શુભ અધિક છે. માટે કર્મયોગ જ શ્રેષ્ઠ છે. અને અન્તઃકરણની શુદ્ધિમાં કાંઈ ન્યૂનતા હોય તો તે પણ પૂર્ણ થઈ જાય છે. સંન્યાસીનું પણ આચરણ લોકસંગ્રહનું કારણ છે એમ કહેો તો તે વાત પણ બરાબર છે, કેમકે કર્મયોગીના જેવા સંન્યાસી હોવાનો તો સંભવ છે, સંન્યાસી હોવાથી દુષ્ટને દણ્ડ દેવો તથા શિષ્ટની રક્ષા કરવી આદિ ધર્મને ભગવાન સંન્યાસ કરતાં શ્રેષ્ઠ સમજે છે, કારણ કે તેઓ દણ્ડના બલથી ધર્મને નિયમપૂર્વક ચલાવી શકે છે. સંન્યાસી તો કેવલ સત્ત્વમસિ જ સંભળાવી શકે છે. તેનાથી ધર્મની રક્ષા પહેલાના જેવી થઈ શકતી નથી. રાજા આદિના દણ્ડથી પ્રજા ધર્મમાં કાયમ રહે છે. સંન્યાસીએ તો અલપદાન આપેલું હોય છે. તે કારણથી લોક તેનાથી ડરે નહીં. દણ્ડ વિના ભલ થવાનો નથી, અને ધર્મની રક્ષા પણ થઈ શકતી નથી, એ વાત રાજનીતિપ્રકરણમાં કહી છે. દુષ્ટોને દણ્ડ દબાવે ધર્મની રક્ષા કરવાને માટે જ ભગવાનનો પણ અવતાર છે. તે દુષ્ટોને દણ્ડ અને સત્જનની રક્ષાનો ક્રમ જગતમાં બન્યો રહે તેને માટે પ્રજાને અધીનમાં રાખનાર રાજા લોકોના વંશમાં એક અર્જુનને કર્મયોગનો ઉપદેશ કર્યો છે. અનાદિ કાલથી કર્મયોગના બલથી આ જગતમાં ધર્મની મર્યાદા

દડી હતી. તે નષ્ટ થવાથી અધર્મની વૃદ્ધિ થઈ. ફરી તે અધર્મને દૂર કરવાને માટે ભગવાને પોતે અવતાર ધારણ કર્યો છે એ વાત મીતામાં સ્પષ્ટ છે:—

ઇમં વિવસ્વતે યોગં પ્રોક્તવાનહમવ્યયમ્ ।

વિવસ્વાન્મનવે માહ મનુરિક્ષાકવેઞ્ચવીત્ ॥

૪-૧ ॥

અર્થ:—હે અર્જુન ! આ નિષ્કામ કર્મયોગનો મેં પહેલાં સર્વ ક્ષત્રિયોના ખીજ રૂપ આદિત્ય પ્રતિ ઉપદેશ કર્યો હતો. સૂર્ય પોતાના પુત્ર મનુને તેનો ઉપદેશ કર્યો હતો. મનુએ પોતાના પુત્ર ધૃતવાકુને ઉપદેશ કર્યો. એ પ્રમાણે આદિત્યની પરંપરાથી પિતા પુત્ર પરંપરાથી તથા સુદ શિષ્ય પરંપરાથી આવેલા આ કર્મયોગનું તત્ત્વ નિમિષ આદિ ક્ષણે બિંદુ છે. ક્ષત્રિય વંશમાં ઉત્પન્ન થયેલા રામલોક સુદૃઢ તત્ત્વને જાણવાને સમર્થ હોય તો તે રાજર્ષિ કહેવાય છે. હે શત્રુને સંતાપ દેનાર અર્જુન ! તે યોગ બહુ કાંઈ વીતી જતાં નષ્ટ થયો હતો.

સ एवायं मया तैश्च योगः प्रोक्तः सनातनः ।

भक्तोऽसि मे सखा चेति रहस्यं ह्येतदुत्तमम् ॥

॥ ૩ ॥

અર્થ:—પૂર્વકાલમાં ઉપદેશ કરેલો છતાં યોગ્ય અધિકારી ઓછા થવાથી નષ્ટ થયેલા આ કર્મયોગને આજ મેં તને ઉપદેશ કર્યો છે, કેમકે તું મારો ભક્ત તથા મિત્ર છે. તેથી આ રહસ્ય તથા ઉત્તમ કર્મયોગ મેં તને કહ્યો છે.

કર્મયોગ નષ્ટ થવાથી રામલોકોનું બળ ઘટ્યું અને દુષ્ટોની તથા અધર્મની વૃદ્ધિ થઈ. પ્રબલ દુષ્ટોની વૃદ્ધિ થવાથી તેમનો નાશ કરવાને મારો ભગવાનનો અવતાર થયો. હાલ જે પ્રબલ દુષ્ટ છે તે સર્વનો હું નાશ કરીશ. તથાપિ આગળને માટે રામલોક નિષ્કામ કર્મયોગના બલથી પોતે ધર્મશત્રુઓનો નાશ કરી શકે અને સત્પુરુષોની રક્ષાદિ થાય, એ વિચારથી જ ભગવાને અર્જુનને નિષ્કામ કર્મયોગનો ઉપદેશ કર્યો છે. ભગવાનના ઉપદેશ પછી કુધર્માદર તથા પરીક્ષિત આદિ ગણ લોકોમાં કર્મયોગની અસર પૂર્ણ રીતે થઈ હતી. તથાપિ ૨૫૦૦ વર્ષથી ભારતવર્ષમાં સંન્યાસની પ્રથા બેસાડવાને માટે વિદ્વાન્ લોકોએ બહુ ચેષ્ટા કરી અને તે બહુ વધી ગઈ. તે વધતાં કર્મયોગની પ્રથા ઘટતી ગઈ. કુમારિલ ભટ્ટ વૈદિક કર્મોની પ્રથા વધારવાની ચેષ્ટા કરી. વૈદિક કર્મમાં લોકોની પ્રવૃત્તિ પણ થઈ. પરંતુ અન્તઃકરણની શુદ્ધિ ધર્મન્ત કર્મ કરીને પછી કર્મનો ત્યાગ કરીને સંન્યાસ લેવો જોઈએ એવો પ્રચાર વધ્યો. અને તેથી નિષ્કામ કર્મયોગની પ્રથા વધી નહીં. તેથી કરીને ધર્મની વિશેષ હાનિ થઈ છે.

यत्करोपि यदश्नापि यज्जुहोपि ददासि यत् ।

यत्तपस्पसि कौन्तेय तत्કुरुष्व मदर्पणम् ॥

૧-૨૭ ॥

અર્થ:—હે અર્જુન ! શાસ્ત્રના આધાર વિના જે કાંઈ સાધારણ રીતે ગમનાદિ કર્મ કરે છે, અથવા ભોજન કરે છે, તથા શાસ્ત્રાધારથી જે કોઈ અગ્નિહોત્રાદિ હોમ કરે છે, તથા અતિથિ આદિની પ્રતિ જે કાંઈ અન્નાદિ દાન કરે છે અથવા જે કાંઈ તપ કરે છે તે સર્વ મુ મને ભગવાનને અર્પણ કર.

શુભાશુભફલૈરેવં મોક્ષ્યસે કર્મવન્ધનૈઃ ।

સંન્યાસયોગયુક્તાત્મા વિમુક્તો મામુપૈવ્યસિ ॥

,,

॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે અનાયાસ સિદ્ધ સર્વકર્મસમર્પણ રૂપ માર્ગે ભગવાનનું બળન થવાથી બન્ધન રૂપ કર્મથી તું મુક્ત થઈશ. માટે સર્વ કર્મો ભગવાનમાં અર્પણ રૂપ જે સંન્યાસ છે તે જ યોગના જોડો યોગ છે. તે વડે અર્થાત્ નિષ્કામ કર્મ વડે શુદ્ધ અન્તઃકરણ વાળો થઈને કર્મબન્ધનથી મુક્ત થયેલો તું આત્મજ્ઞાન દ્વારા મને પ્રાપ્ત થઈશ.

આ જે શ્લોકની પહેલાં ભકિતનો ઉપદેશ કરીને અન્ધ દેવની ભક્તિ કરતાં ભગવાનની ભક્તિ બહુ સુગમ છે એમ “યત્તં પુત્ર્યં ફલં હોયમ્ ” એ ૨૬ માં શ્લોકથી કહ્યું છે.

આથી અણુને એવી પણ ચંકા થાય કે મારે પણ પત્ર પુષ્પાદિથી ભગવાનની પૂજા કરવી જોઈશે. તેની નિવૃત્તિને માટે ભગવાન ૨૭ અને ૨૮ માં શ્લોકમાં સર્વ પ્રકારનાં કર્મોને ભગવદર્પણ કરવાં તે જ ભક્તિ છે, તેનાથી તે લોક કલ્યાણ પ્રાપ્ત કરી શકે છે, બીજી કોઈ અમુક રીતિની આવશ્યકતા નથી એમ બતાવ્યું છે. વળી ૧૮ માં અધ્યાપમાં ભગવાનની પ્રતિ સંન્યાસ તથા ત્યાગ શબ્દના અર્થમાં કોઈ ભેદ છે કે નહીં તેનો નિર્ણય કરવાને માટે અણુને પ્રશ્ન કર્યો છે. તેના ઉત્તરમાં ભગવાન મતભેદથી ત્યાગ તથા સંન્યાસ શબ્દના અર્થને પ્રતિપાદન કરીને ૧૮ માં અધ્યાયના “નિશ્ચયં શૃણુ મે ત્વજ્ઞ ” એ ૪ થા શ્લોકથી પોતાના સિદ્ધાન્તને અનુસાર ભગવાને ત્રણ પ્રકારના ત્યાગ કહ્યા છે. અને

યજ્ઞો દાનં તપશ્ચૈવ ન ત્યાજ્યં કાર્યમેવ તત્ ।

યજ્ઞો દાનં તપશ્ચૈવ પાવનાનિ મનીષિણામ્ ॥

મં ૦ ગી ૦ ૪૦ ૧૮-૧ ॥

અર્થ:—યજ્ઞ, દાન, તપાદિ રૂપ કર્મ ત્યાગ કરવા યોગ્ય નથી. તે અવશ્ય કરવાં જોઈએ; કેમકે યજ્ઞ, દાન, તપ રૂપ કર્મ ફલેશ્ચાનો પરિત્યાગ કરીને કરનાર બુદ્ધિમાન લોકોને પવિત્ર કરનારાં છે. ત્યારે એમ છે ત્યારે ભગવાનના પક્ષમાં કર્મનો ત્યાગ કદાપિ અને નહીં. માટે કહે છે:—

एतान्यपि तु कर्माणि संगं त्यक्त्वा फलानि च ।

कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्तमम् ॥

,,

॥ ૬ ॥

અર્થ:—યજ્ઞ, દાન, તપાદિ રૂપ કર્મ ફલની કામનાથી કરવાથી પણ કંઈક શુદ્ધિ થાય છે, કેમકે મનુષ્ય શરીરમાં સકામ કર્મ કરીને દેવત્વને પ્રાપ્ત કરે છે અને પછી સ્વર્ગલોકનું સુખ અથવા ઇન્દ્રની પદવીને ભોગવે છે. કોઈ સુઅર આદિ પશુને અથવા કોઈ નીચ મનુષ્યને સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થતી નથી. તેથી સ્વર્ગપ્રાપ્તિના સાધન રૂપ સકામ કર્મમાં પણ દેવત્વની પ્રાપ્તિ કરવાને યોગ્ય સંકિત ઉત્પન્ન કરવાનું સામર્થ્ય છે. પરન્તુ તે શુદ્ધિ ભોગ દેનારી છે, મોક્ષમાં ઉપયોગી નથી. તેથી મારાદિ કર્મ પણ મુમુક્ષુઓએ “ હું આ પ્રકારના કર્મનો કર્તા છું ” એવા કર્તૃત્વનું અભિમાન તથા ફલની ઇચ્છાને પરિત્યાગ કરીને કરવા યોગ્ય છે એવો મારો મત છે. સર્વ મતોથી આ મત ઉત્તમ છે.

नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते ।

મોહાત્તસ્ય પરિત્યાગસ્તામસઃ પરિકીર્તિતઃ ॥

,,

॥ ૭ ॥

અર્થ:—અન્તઃકરણની શુદ્ધિ દ્વારા મોક્ષની ઇચ્છાવાળા મનુષ્યે કર્મનો ત્યાગ કરવો તે સંભવિત નથી. છતાં અજ્ઞાનથી તેનો ત્યાગ કરે તો તે તામસી ત્યાગ કહેવાય છે. અને તામસી

ત્યાગ કરનાર અધોગતિને પ્રાપ્ત થાય છે. તેને અન્તઃકરણની શુદ્ધિ નહીં હોવાથી આત્મ-
વિચાર કરે તોપણ જ્ઞાનપ્રાપ્તિ કે મોક્ષ પ્રાપ્ત થઈ શકતો નથી. અને—

દુઃસ્વમિત્યેવ યત્કર્મ કાયક્લેશમયાત્ત્યજેત્ ।

સ કૃત્વા રાજસં ત્યાગં નૈવ ત્યાગફલં લભેત્ ॥ ૮ ॥

અર્થ:—કર્મ કરવામાં અધિકારી છે તથાપિ શરીરને કષ્ટ દેવાના લાયકી જે કર્મનો
પરિત્યાગ કરે છે તે રાજસી ત્યાગ કહેવાય છે. અને તેને ત્યાગફલ (સાત્ત્વિક જ્ઞાનનિષ્ઠા
૩૫) મળતું નથી.

કાર્યમિત્યેવ યત્કર્મ નિયતં ક્રિયતેઽર્જુન ।

સંગં ત્યક્ત્વા ફલં ચૈવ સ ત્યાગઃ સાત્ત્વિકઃ સ્મૃતઃ ॥ ૯ ॥

અર્થ:—હે અર્જુન! કર્મ કરવું અવશ્ય કર્તવ્ય છે એવો નિશ્ચય કરીને કર્તૃત્વનું અભિમાન
અને ફલની ઇચ્છા છોડીને જે કર્મ કરે છે તે ત્યાગ સાત્ત્વિક ત્યાગ છે એવો મારો મત
છે. આ પ્રમાણે કર્મફલના ત્યાગને આત્ત્વિક ત્યાગ કહ્યો છે. અને મનુષ્યથી સર્વ પ્રકારે
કર્મનો પરિત્યાગ કદાપિ બની શકતો નથી. માટે જે કર્મફલનો ત્યાગી છે તે જ ત્યાગી
કહેવાય છે એમ ત્યાગીનો નિશ્ચય કર્યો છે.

ત્યાર બાદ—

અનિષ્ટમિદં મિથં ચ ત્રિવિધં કર્મણઃ ફલમ્ ।

ભવત્યત્યાગિનાં પ્રેત્ય ન તુ સંન્યાસિનાં કચિત્ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—દુઃખ, સુખ, અને દુઃખ તથા સુખથી મિશ્રિત-એમ ત્રણ પ્રકારનું કર્મફલ હોય
છે. પરંતુ કર્મફલનો ત્યાગ કરનાર કર્મચોગીને (સંન્યાસિન) આ ત્રણે પ્રકારનાં કર્મફલો
ભોગવવાં પડતાં નથી.

આ શ્લોકથી વારંવાર કહેલા નિષ્કામ કર્મચોગીના કર્મબંધનના અભાવને કહેતા સત્તા
નિષ્કામ કર્મચોગીને સંન્યાસીની સાથે તુલના કરી બતાવી છે. વળી—

યસ્ય નાદંકૃતો ભાવો બુદ્ધિર્યસ્ય ન લિપ્યતે ।

હત્વાઽપિ સ ઇમૌલ્લોકાન્ન હન્તિ ન નિવદ્યતે ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—જેને “હું કર્તા છું” એવું કર્તૃત્વનું અભિમાન નથી, અને ફલની ઇચ્છા નહીં
હોવાથી જેની બુદ્ધિ વિશ્વ થતી નથી તેવો વિવેકી આ સર્વ લોકોનો નાશ કરવા છતાં પણ
પાપનો ભાગી થતો નથી-કર્મફલથી બંધાતો નથી.

અસક્તબુદ્ધિ મર્વત્ર જિતાત્મા વિગતસ્પૃહઃ ।

નૈવકર્મ્યામદ્ધિ પરમાં સંન્યાસેનાધિગચ્છતિ ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—મમતાના વિષય સ્ત્રી, પુત્ર, ધનાદિમાં જેની બુદ્ધિ મમતા ગ્રહિત છે તથા વિષ-
યાભિલાષા ગ્રહિત છે, તથા જેણે અન્તઃકરણને વશ કરેલું છે એવો મનુષ્ય આત્મવિચાર
સહિત નિષ્કામ કર્મચોગી (સંન્યાસી) જ્ઞાન ૩૫ સિદ્ધિને પ્રાપ્ત કરે છે. વળી—

ચેતમા સર્વકર્માણિ મયિ સંન્યમ્ય મત્પરઃ ।

બુદ્ધિયોગમુપાશ્રિત્ય યચિત્તઃ સતતં ભવ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—મનથી સર્વ કર્મ મને પરમેશ્વરને સમર્પણ કરીને પહેલાં કહેલા સમત્વબુદ્ધિ રૂપ યોગનો આશ્રય કરીને હમેશાં મારામાં ચિત્તવાળો થા—અર્થાત્ સમત્વબુદ્ધિથી નિષ્કામ કર્મયોગ કરતો સતો મારામાં ચિત્ત લગાડ. પ્રાપ્તિ અને અપ્રાપ્તિ વિષયમાં હર્ષ શોકનો પરિત્યાગ કરીને બંનેમાં સમાન રહેવું તેને ઉપર યોગ કહ્યો છે.

આ પ્રમાણે લગવાને ઉપક્રમથી ઉપસંહાર સુધી અન્તઃકરણની શુદ્ધિ થયા પછી પણ મરણ પર્વન્ત યમ, દાન, તપાદિ રૂપ કર્મ કરતા સત્તા આત્મવિચાર કરવાથી જ્ઞાન દ્વારા મોક્ષ સંપાદન કરી શકે છે એવું પ્રતિપાદન કર્યું છે.

અકર્તાદમભોક્તાહમસદ્ગઃ પરમેશ્વરઃ ।

સદા મત્સન્નિધાનેન ચેષ્ટતે સર્વમિન્દ્રિયમ્ ॥ મૂતસંઁસ્વ૦ ૨. અ૦ ૨૦-૭ ॥

અર્થ:—હું અકર્તા છું, અભોક્તા છું, અસંગ પરમેશ્વર છું. હું સમીપમાં હોવાથી જ્યાં રૂપ સર્વ ઇન્દ્રિયોની ચેષ્ટા થાય છે.

इति विज्ञानसंपन्नः संगं त्यक्त्वा करोति यः ।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥

” ॥ ૮ ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે આત્માના અકર્તૃત્વાદિ જ્ઞાન યુક્ત થઇને ફેલેગળ છોડી ને કર્મ કરે છે તે, જેવી રીતે જલમાં રહેલું કમલપત્ર જલથી લેપાયમાન થતું નથી, તેવી રીતે પાપથી લેપાયમાન થતો નથી.

काम्यकर्मफले दोषं विदित्वा प्रतिषिद्धवत् ।

काम्यकर्म त्यजन्तुल्यो भिक्षुणा फलतो भवेत् ॥ સૂંસં૦વૈંસ્વ૦અ૦૨-૨૬॥

અર્થ:—કામ્ય કર્મ જન્મ રૂપી ફલને દેનાર છે, તેથી તેમાં દોષને દેખતા સત્તા નિષિદ્ધ કર્મની પેઠે કામ્ય કર્મનો પણ પરિત્યાગ કરીને નિષ્કામ કર્મ કરવાથી ભિક્ષુ(સન્યાસી)ની તુલ્ય આત્મજ્ઞાન દ્વારા મોક્ષ રૂપ ફલ મળે છે.

વળી નિષ્કામ કર્મયોગથી મોક્ષની પ્રાપ્તિ અગત્ય સંહિતામાં પણ કહી છે.

संसारसागरस्यास्य पारं प्राप्तुं यदीच्छसि ।

कर्मयोगेऽथवा ज्ञानयोगे प्रविश सत्त्वरम् ॥ અગત્ય સં૦ અ૦ ૨૦ ॥

અર્થ:—સંસાર સાગરની પાર રૂપ પરમાત્માને પ્રાપ્ત થવાની જો ઇચ્છા હોય તો કર્મયોગ અથવા જ્ઞાનયોગ બંનેમાંથી એકમાં શીઘ્ર પ્રવેશ કરો.

कर्मयोगेन वा ज्ञानयोगेनायोभयेन च ।

प्राप्यते पुनरावृत्तिरहितं ब्रह्म शाश्वतम् ॥

” ॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—કર્મયોગથી અથવા જ્ઞાનયોગથી અથવા બંને મળીને પણ પુનરાવૃત્તિ રહિત નિત્ય બ્રહ્મને પ્રાપ્ત થાય છે. અર્થાત્ નિષ્કામ કર્મયોગથી અન્તઃકરણની શુદ્ધિ કરીને પછી કર્મત્યાગ દ્વારા જ્ઞાનયોગનો અભ્યાસ કરવાથી, અથવા અન્તઃકરણની શુદ્ધિ બાદ પણ નિષ્કામ કર્મ કરતા સત્તા સાથે સાથે જ્ઞાનયોગનો અભ્યાસ કરવાથી પણ પરમાત્માની પ્રાપ્તિ થાય છે.

जीवस्य कर्मणा बन्धस्तस्य मोक्षश्च कर्मणा ।

तस्माद्धेयं च कर्म स्यादुपादेयं च कर्म हि ॥ સૂર્ય ગો૦ અ૦ ૧-૨૪ ॥

અર્થ:—શુભને કર્મથી જ સંસારમાં બંધન થાય છે અને તેનો મોક્ષ પણ કર્મથી જ થાય છે. માટે બંધનના કારણે રૂપ સદામ કર્મનો પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે, અને મોક્ષના હેતુ રૂપ નિષ્કામ કર્મનો સ્વીકાર કરવા યોગ્ય છે.

આવિચકમશુદ્ધં ચત્ કર્મ દુઃસ્વાય તન્તૃણામ્ ।

વિદ્યાસંવન્ધિ શુદ્ધં ચત્તત્સુસ્વાય ચ કથ્યતે ॥ ૨૬ ॥

અર્થ:—અજ્ઞાનના કર્મ રૂપ જે નિષિદ્ધ અને સકામ રૂપ અશુદ્ધ કર્મ છે તે મનુષ્યને દુઃખ ઉત્પન્ન કરનાર છે, અને જ્ઞાન સંબન્ધિ જે નિષ્કામ કર્મરૂપી શુદ્ધ કર્મ છે તે મોક્ષને ઉત્પન્ન કરનાર છે.

કર્મણા શુદ્ધહૃદયોઽભેદબુદ્ધિમુપૈવ્યતિ ।

સમયોગઃ સમાસ્વાતોઽમૃતત્વાય હિ કલ્પતે ॥ ગણેશ ગી૦ અ૦ ૧-૪૦ ॥

અર્થ:—નિષ્કામ કર્મથી અન્તઃકરણની શુદ્ધિ થતાં અભેદ જ્ઞાનની ઉત્પત્તિ થાય છે. તે (અભેદ) સમયોગ કહેવાય છે અને તે મોક્ષ આપવાને સમર્થ છે.

દોગ્ધી ધેનુર્યથા નીતા દુઃસ્વદા ગૃહમેધિનામ્ ।

તથૈવ જ્ઞાનવાન્વિપ્રો દેવાનાં દુઃસ્વદો ભવેત્ ॥ શિવ ગી૦ અ૦ ૧-૧૧, ૨ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે દુઃસ્વાદી ગાયને દોઢ વાધ આદિ લાઇ જાય, તે જ ગૃહસ્થને બહુ દુઃખ થાય છે, તેવી રીતે જ્ઞાનવાન વિપ્ર પણ દેવતા લોકોને દુઃખનું કારણ થાય છે, જેમકે જ્ઞાની તત્ત્વજ્ઞાનનો ઉપદેશ આપીને યજ્ઞાદિ કર્મ દ્વારા દેવતા લોકોને પ્રસન્ન કરવામાં તત્પર રહેનાર અજ્ઞાની મનુષ્યોને સકામ કર્મથી છાકાવી નિષ્કામ કર્મયોગ રૂપ જ્ઞાન માર્ગમાં ચઢાવી દે છે. એક દેવલક્ષ્મી ઓછો ચવાયો, જેમ એક દુઃસ્વાદી ગાય ઓછી ચવાયી ગૃહસ્થને તેટલું દુઃખ ઓછું મળે છે, તેવી રીતે તેટલી દેવની પૂજા પણ ઓછી થાય છે. તેથી તે દેવતાઓ જ્ઞાનીને તથા મુમુક્ષુને શત્રુભાવથી જુએ છે, અને તેમને અનેક પ્રકારનાં વિધ્ન પહોંચાડે છે. પરન્તુ—

ઈષ્ટાપૂર્તાદિકર્માણિ તેનાચરતિ માનવઃ ।

શિવાર્પણધિયા કામાન્પરિત્યજ્ય યથાવિધિ ॥ ૧-૧૭ ॥

અર્થ:—તે વિધિઓની નિહિત કરવાને માટે મનુષ્ય ઇષ્ટ, પૂર્ત, આદિ કર્મ ક્ષેત્રમાં રહિત થઇને ઈશ્વરાર્પણ હૃદયથી શાસ્ત્રોક્ત રીતિને અનુસાર કરે છે.

અનુગ્રહાત્તેન શંભોર્જાયતે મુદ્દહો નરઃ ।

તતો ભીતાઃ પલાયન્તે વિઘ્નં હિત્વા સુરેશ્વરાઃ ॥ ૧૮ ॥

જાયન્તે તેન શુશ્રૂષા ચરિતે ચન્દ્રમૌલિનઃ ।

શૃણ્વતો જાયતે જ્ઞાનં જ્ઞાનાદેવ વિમુચ્ચતે ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—એ પ્રમાણે નિષ્કામ કર્મ કરવાથી ઈશ્વર (શંભુ)ની પ્રસન્નતા થાય છે, અને તેથી મુમુક્ષુ પુરૂષ પરિપક્વ થાય છે. તે પછી દેવતાઓ પણ હરીને વિધ્ન કરવું છોડી નાસી જાય છે. એ પ્રમાણે મનુષ્યનો નિશ્ચય પરિપક્વ થતાં ઈશ્વર (ચંકર)ના સ્વરૂપનું જ્ઞાન સંપાદન કરવાને માટે તેમના ચરિત્રનું શ્રવણ કરવાની ઇચ્છા થાય છે. અને શ્રવણ, મનન

અને નિદિધ્યાસન કરવાથી તેને અપરોક્ષ જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય છે. અને અપરોક્ષ જ્ઞાનથી મોક્ષની પ્રાપ્તિ પણ થાય છે.

આ પ્રકારનાં અનેક પ્રમાણોથી નિષ્કામ કર્મયોગ આત્મવિચાર દ્વારા મોક્ષનું સાધન થાય છે એમ બતાવી, હવે નિષ્કામ કર્મયોગ વડે અન્તઃકરણની શુદ્ધિ કર્યા વિના કોઈને પણ આત્મવિચાર દ્વારા જ્ઞાન પ્રાપ્ત થઈ શકવાનું નથી, તેથી નિષ્કામ કર્મની આવશ્યકતા પણ ભગવાને ગીતામાં કહી છે તે બતાવીએ છીએ.

ન કર્મણામનારંભાદૈવકર્મ્યં પુરુષોઽવ્યુતે ।

ન ચ સંન્યસનાદેવ સિદ્ધિં સમધિગચ્છતિ ॥

મ૦ ગ૦ અ૦ ૩-૪ ॥

અર્થ:—નિષ્કામ કર્મયોગ નહીં કરવાથી અન્તઃકરણની શુદ્ધિ થતી નથી, માટે મનુષ્યને જ્ઞાનનિષ્ઠા પ્રાપ્ત થતી નથી. અને ચિત્તશુદ્ધિ વિના કેવલ સંન્યાસ માત્રથી પણ જ્ઞાનનિષ્ઠા પ્રાપ્ત થતી નથી. માટે—

યતઃ પ્રવૃત્તિર્મૂતાનાં યેન સર્વમિદં તત્ત્વ ।

સ્વકર્મણા તમભ્યર્ચ્ય સિદ્ધિં વિન્દતિ માનવઃ ॥ મ૦ ગ૦ અ૦ ૧૮-૪૬ ॥

અર્થ:—જેમાંથી આ સંપૂર્ણ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ થઈ છે અને જેનાથી આ સંપૂર્ણ જગત્ બાંધ છે તે ઈશ્વરનું વર્ણાશ્રમને અનુસાર વિધાન કરેલાં કર્મ વડે પૂજન કરીને તેમની પ્રસન્નતા પ્રાપ્ત કરવાથી જ્ઞાનનિષ્ઠાની યોગ્યતા રૂપ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે.

આ પ્રમાણે અન્તઃકરણની શુદ્ધિ દ્વારા જ્ઞાનનિષ્ઠા સંપાદન કરવાને માટે નિષ્કામ કર્મયોગની આવશ્યકતા બતાવી છે.

યદા તે મોહકલિલં બુદ્ધિર્વ્યતિતરિણ્યતિ ।

તદા ગન્તાસિ નિર્વેદં શ્રોતવ્યસ્ય શ્રુતસ્ય ચ ॥

” ૨-૫૨ ॥

અર્થ:—જે સમયે તારી શુદ્ધિ “હું છું, આ મારું છે” એ પ્રકારના અજ્ઞાનના કાર્પેષ્ય કલુષતાને પરિત્યાગ કરશે, ત્યારે તું સાંભળેલું અને હજી સાંભળવાનું જે બાકી હોય તે સર્વ પ્રકારનાં કર્મફલોની તૃષ્ણા રહિત થશે. આ પ્રકારની બિરક્તિ થવી તે જ અન્તઃકરણની શુદ્ધિનું લક્ષણ છે. આ પ્રકારની અન્તઃકરણની શુદ્ધિ થતા સુધી નિષ્કામ કર્મ અવશ્ય કરવાં પડશે. એ પ્રમાણે નિષ્કામ કર્મયોગની આવશ્યકતા પણ ભગવાને કહી છે. તેથી નિષ્કામતાની સાથે ઈશ્વરાર્પણ શુદ્ધિથી વર્ણાશ્રમ ધર્માનુસાર કર્મ કરીને અન્તઃકરણની શુદ્ધિ કર્યા વિના જે મુમુક્ષુ ત્યાગનો ઉલટો માર્ગ સ્વીકાર કરે છે તે શાસ્ત્રના તાત્પર્યની વિરૂદ્ધ છે એવો પણ નિશ્ચય થાય છે.

જેવી રીતે ભગવાને કર્મયોગનો કર્તવ્યતા તથા નિષ્કામ કર્મયોગની સાથે આત્મવિચાર કરવાથી જ્ઞાનનિષ્ઠા પણ પ્રતિપાદન કરી છે, તેવી રીતે સકામ કર્મ કરવાનો નિષેધ અને નિષ્કામ કર્મ કરવાની રીતિ અને તે વડે અન્ધનને અભાવ પણ ગીતામાં પ્રતિપાદન કર્યો છે.

કર્મણ્યેવાધિકારસ્તે મા ફલેષુ કદાચન ।

મા કર્મફલદેતુર્ભૂર્મા તે સંગોઽસ્ત્વકર્મણિ ॥

” ૨-૪૭ ॥

અર્થ:—હું અજ્ઞાન ! મુમુક્ષુ હોવાથી તને હાલ કર્મ કરવામાં જ અધિકાર છે, કર્મફલમાં અધિકાર નથી. અહીં એવી શંકા થવાનો સંભવ છે કે કર્મફલની ઈચ્છા ના

કરવા છતાં પણ કર્મ પોતાની શક્તિથી પોતે જ ફલ આપશે. તેનું સમાધાન લગવાનું કરે છે—“મા કર્મફલહેતુર્મુઃ”—ફલની કામનાથી જ કરેલું કર્મ ફલને ઉત્પન્ન કરે છે, નહિ-તો નહીં. કર્મ ફલના કારણ રૂપ કામનાવાળો ન થા. તેમ જ કર્મ નહીં કરવામાં પણ તારૂં મન ન હો. અર્થાત્ તને કર્મમાં અપ્રીતિ ન હો. કેમકે—

યજ્ઞોર્થાત્કર્મણોઽન્યત્ર લોકોઽયં કર્મવન્ધનઃ ।

તદર્થં કર્મ કૌન્તેય મુક્તસંગઃ સમાચર ॥

૨-૨૦ ॥

અર્થઃ—યજ્ઞપ્રમત્તાના ઉદ્દેશ વિનાનું જે કાંઈ સકામ કર્મ કરવામાં આવે છે તે જ આ જગતમાં બન્ધનનું કારણ થાય છે. માટે હે કુન્તીપુત્ર ! તું ફલની ઇચ્છા છોડીને કર્મ કર. વળી કહ્યું છે કે—

દુરેણ હાવરં કર્મ બુદ્ધિયોગાદ્દનંજય ।

બુદ્ધૌ શરણમન્વિચ્છ કૃપણાઃ ફલહેતવઃ ॥

૨-૪૯ ॥

અર્થઃ—સર્વાત્મબુદ્ધિના સાધન રૂપ નિષ્કામ કર્મયોગ કરતાં સકામ કર્મ ખૂબ નિષ્ફળ છે. તેથી કરીને સર્વાત્મબુદ્ધિના સાધન રૂપ તથા સર્વ પાપની નિવૃત્તિ દ્વારા ગ્લા કરનાર નિષ્કામ કર્મયોગ કરવાની તું ઇચ્છા કર. ફલની ઇચ્છા કરનાર તો કૃપણ અર્થાત્ દીન છે, કેમકે તેને આત્મજ્ઞાન થવાનો સંભવ નથી. તેથી તે કૃપણ જ રહે છે. આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યા વિના જે અહીં આં શરીરનો ત્યાગ કરે છે તે કૃપણ જ છે એમ શ્રુતિ કહે છે. વળી—

નેદ્યાભિક્રમનાશોઽસ્તિ મત્યવાયો ન વિદ્યતે ।

સ્વરૂપમ્પ્રસ્ય ધર્મસ્ય ધ્રાવતે મહતો મયાત્ ॥

૨-૪૦ ॥

અર્થઃ—સર્વ પ્રકારનાં સકામ કર્મ સાંગોપાંગ સમાપ્ત થવાથી જ ફલ આપે છે. પરન્તુ આ નિષ્કામ કર્મ થોડું પણ કરેલું બ્યર્થ જતું નથી. અને તેમાં કોઈ વિદ્ય પણ બાધા કરતું નથી. નિષ્કામ કર્મયોગથી થતું થોડું પણ પુણ્ય સંસારના જન્મમરણ રૂપ મહાન ભયથી ગ્લા કરે છે.

આ પ્રમાણે નિષ્કામ કર્મયોગનું મહાન ફળ કહીને સાચે સાચે લગવાને અગાનીને કર્મ છોડવામાં હોય પણ બતાવ્યો છેઃ—

ન બુદ્ધિર્ભેદં જનયેદજ્ઞાનાં કર્મસંગિનામ્ ।

જોપયેત્સર્વકર્માણિ વિદ્વાન્બુક્તઃ સમાચરન્ ॥

૩-૨૬ ॥

અર્થઃ—કર્તૃત્વના અભિમાનથી અને ફળની ઇચ્છાથી કર્મમાં આસક્ત થયેલા અગાની મનુષ્યની બુદ્ધિને વિદ્વાન પુરૂષ અર્થાત્ આત્માનો ઉપદેશ કરીને ચલાવમાન ન કરે. પરન્તુ સાવધાન થઈને લોકસંગ્રહ કરવાની ઇચ્છાથી પોતે કર્મોને કરતો સતો અગાની મનુષ્ય પાસે પણ કર્મ ડગવે. આ શ્લોકમાં “વિદ્વાન્” એવું વિશેષણ આપવાથી તત્ત્વજ્ઞાનીને જ લોકસંગ્રહ નિમિત્ત કર્મ કરવાની આજ્ઞા આપે છે એમ સ્પષ્ટ માલમ પડે છે, કારણ કે જ્ઞાનીને પણ પહેલાં લોકસમૂહમેવાપિ મંપદ્યન્કર્તુમર્હસિ” એમ કહ્યું છે.

જેવી રીતે નિષ્કામ કર્મયોગથી મુક્ત જ્ઞાનયોગ ગીતામાં પ્રતિપાદન કર્યો છે, તેવી રીતે નિષ્કામ કર્મયોગ મુક્ત ભક્તિયોગ પણ ગીતામાં પ્રતિપાદન કર્યો છે. જ્ઞાન અને ભક્તિનો બેદ ભક્તિયોગ પ્રકરણમાં દેહેવાશે.

સતતં કીર્તયન્તો માં યતન્તશ્ચ દૃઢવ્રતાઃ ।

નમસ્યન્તશ્ચ માં ભક્ત્યા નિત્યયુક્તા ઉપાસતે ॥

૧-૧૪ ॥

અર્થઃ—હમેશાં ભગવાનનાં નામોચ્ચારણાદિ કીર્તન કરતા સત્તા અને ઇશ્વરના સ્વરૂપમાં મન લગાડવાનો યત્ન કરતા સત્તા, તથા અહિંસા આદિ વ્રતને દૃઢ કરતા સત્તા, તથા મને નમસ્કારાદિ કરતા સત્તા યુક્ત થઈને ભક્તિયોગી મારી ઉપાસના કરે છે.

આ પ્રમાણે ભક્તિયોગ અથવા ઉપાસનાનું પણ કથન કરીને નિર્મુક્તિ તથા સમુક્તિ ભક્તિનું પણ પ્રતિપાદન કર્યું છેઃ ગીતામાં વેદની માફક કર્મ, ઉપાસના અને જ્ઞાન એવા ત્રણ ભાગ છે. તેમાં નિષ્કામ કર્મયોગ વિના કોઈનું પણ કલ્યાણ થઈ શકતું નથી એ વાતનો સ્પષ્ટ નિશ્ચય કર્યો છે. અન્તઃકરણની શુદ્ધિપર્યન્ત નિઃકામ કર્મયોગ કરીને ભક્તિયોગની પરમ નિષ્ઠા અથવા જ્ઞાનનિષ્ઠા સંપાદન કરવાને માટે કર્મનો પરિત્યાગ કરવાનું પણ શાસ્ત્રને સંમત છે. પરન્તુ નિષ્કામ કર્મનો પરિણામ કર્યા વિના શ્રવણાદિના અભ્યાસ કરતા રહેવું અને લોકસંપ્રહારને માટે નિષ્કામ કર્મ કરતા રહેવું તેને ભગવાને ગીતામાં સર્વથી શ્રેષ્ઠ હોવાનું કહીને તે પ્રમાણે કરવાનો ઉપદેશ પણ અર્જુનને કર્યો છે. અને તે આત્મવિચાર સહિત નિષ્કામ કર્મયોગમાં અર્જુનને શ્રેષ્ઠત્વશુદ્ધિ ઉત્પન્ન કરાવવાને માટે ભગવાન પોતાના આચરણનું સૂચન કરતા સત્તા કહે છેઃ—

ન મે પાર્થાસ્તિ કર્તવ્યં ત્રિષુ લોકેષુ કિંચન ।

નાનવામ્નવામ્નવ્યં વર્તેત્તે એવં ચ કર્મણિ ॥

૨-૨૨ ॥

અર્થઃ—હે પાર્થ ! ત્રણે લોકમાં મારે કંઈ કર્તવ્ય નથી, કેમકે મારે કોઈ ફલ અપ્રાપ્ત નથી, તેમ હવે પછી પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય પણ કંઈ બાકી નથી. છતાં પણ હું કરું છું. અને—

યદિ હ્યહં ન વર્તેયં જાતુ કર્મણ્યતન્દ્રિતઃ ।

મમ વર્તમાનુવર્તન્તે મનુષ્યાઃ પાર્થ સર્વશઃ ॥

૨-૨૩ ॥

અર્થઃ—જો હું આલસ્યને છોડી કર્મ ન કરું તો આ કર્માંધિકારી મનુષ્ય લોક પણ મારા ત્યાગમાર્ગનું અનુસરણ કરશે. અર્થાત્ સર્વ કોઈ કર્મ પરિત્યાગ કરશે, તે પ્રમાણે—

વર્તસીદેયુરિમે લોકા ન કુર્યાં કર્મં ચેદહમ્ ।

સંકરસ્ય ચ કર્તા સ્યામુપહન્યામિમાઃ પ્રજાઃ ॥

૨-૨૪ ॥

અર્થઃ—જો હું ઇશ્વર થઈને કર્મ ન કરું તો મારા અનુયાયી જે મનુષ્યાદિ લોક છે તે પણ કર્મ નહીં કરે. અને કર્મનો લોપ થવાથી સર્વ લોક નાશ પામશે, કેમકે કર્મનાશથી સર્વ ધર્મનો નાશ છે. અને ધર્મનો નાશ થવાથી હું વર્ણસંકરાદિના કરતા થઈશ, કેમકે મને કર્મ છોડતો જોઈને તેઓ પણ છોડશે. તેથી શ્રેષ્ઠ પુરૂષના અનનુશાનદોષથી પ્રજામાં જે પાપ ફેલાય છે તેનો ભાગી તે શ્રેષ્ઠ જ થાય છે એ વાત પણ સિદ્ધ થાય છે, અને “ઉપહન્યામિમાઃ પ્રજાઃ” આ સર્વ પ્રજાનો ધર્મલોપ દ્વારા નાશ કરનાર હું જ થઈશ.

માટે મારી પેઠે તું આત્મજ્ઞાની હોઈ તોપણ કર્મત્યાગથી અથવા ધર્મનાશથી પ્રજાને બચાવી લેવાને માટે પણ અવશ્ય નિષ્કામ કર્મયોગ દ્વારા આત્મવિચાર વડે જ્ઞાન સંપાદન કરવું, સર્વથી ઉત્તમ છે એ વાત સર્વ શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત જ છે.

વળી, સકામ કર્મની નિરૂપતા વેદમાં પણ કહી છેઃ—

અવિદ્યાયામન્તરે વર્તમાનાઃ સ્વયં ધીરાઃ પષ્ટિતં મન્યમાનાઃ ।

દન્દ્રમ્પમાણા પરિચન્તિ મૂઢા અન્ધેનૈવ નીયમાના યથાન્ધાઃ ॥

કઠ૦ ૩૦ અ૦ ૧-૨-૫ ॥

અર્થઃ—જે અવિદ્યામાં જ વર્તમાન અને અવિદેશી લોક છે, અને “અમે લૌકિક વ્યવહારની શુદ્ધિવાળા છીએ” એમ પોતાને માનનાર, અને પોતાને શાસ્ત્રીય જ્ઞાનવાળા માનનાર, અને અત્યન્ત કુટિલરૂપ અનેક ફલની ઇચ્છા કરનાર એવા સકામ કર્મ કરનાર લોક અન્ધ મનુષ્યે હાથ પકડીને દોરવાતા અન્ધ મનુષ્યની માફક નાના પ્રકારના અનર્થને પ્રાપ્ત થાય છે. જેવી રીતે એક અન્ધ બીજા અનેક અન્ધોને હાથ પકડીને લઇ જવાથી તેમને સારો રસ્તો કદાપિ મળતો નથી અને જઇને કાંટા આદિમાં પડે છે અને દુઃખી થાય છે, તેવી રીતે સકામ કર્મના ઉપદેશી લોક તથા સકામ કર્મ કરનાર એ બંને પ્રકારના લોક અજ્ઞાની હોવાથી અનર્થને જ પ્રાપ્ત થાય છે એવો ભાવ છે. તેમજ મુક્તિમાં કશું છે—

ઈષ્ટાપૂર્ત મન્યમાના વરિષ્ઠં નાન્યચ્છ્રેયો વેદયન્તે પ્રમૂઢાઃ ।

નાકસ્ય પૃષ્ઠે સુકૃતેન્નુભૂત્વેમં લોકં હીનતરં વા વિશન્તિ ॥ મુ.ર. ૧-૨-૧૦ ॥

અર્થઃ—પૃષ્ઠ અર્થાત્ માગાદિરૂપ વૈદિકકર્મ, તથા પૂર્ત એટલે કુવા, વાવ, આદિ કરાવવાં વગેરે સ્માર્તકર્મ, તેને જ જે ભોક્ષુનું સાધન માને છે, અને સકામ કર્મથી ભિન્ન આત્મજ્ઞાનને માનતા નથી, તેવા મૂઢ લોક સ્વર્ગથી ઉપરના સ્થાનમાં જઈને પ્રુષ્ઠ ફલનો અનુભવ કરીને પછી મનુષ્ય લોકમાં અથવા તેથી પણ નિર્લુપ્ત પણ આદિ યોનિમાં જન્મ પ્રાપ્ત કરે છે,

અહીં સુધી નિષ્કામ કર્મયોગથી આત્મવિચાર દ્વારા ભોક્ષ તથા સકામ કર્મથી સંસારમાં બન્ધન આદિનું નિરૂપણ કરીને હવે કોણે કશું કર્મ કરવું તેનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

મુખ્યત્વે કરીને ચાર વર્ણ અને ચાર આશ્રમનું સર્વ શાસ્ત્ર નિરૂપણ કરે છે. ભગવાનના આશયને અનુસાર તત્તત્ વર્ણ તથા આશ્રમને માટે જે જે કર્મનું વિધાન કરવામાં આવ્યું છે તે જ તેના દૃશ્યાણું સાધન હોવાથી તેનું જ અનુષ્ઠાન કરવું જોઈએ.

શ્રેયાન્સ્વધર્મો વિગુણઃ પરધર્માત્સ્વનુષ્ઠિતાત્ ।

સ્વધર્મે નિધનં શ્રેયઃ પરધર્મો મયાવહઃ ॥

મ૦ ગૌ૦ અ૦ ૩-૩૫ ॥

અર્થઃ—સારી રીતે અનુષ્ઠાન કરાવતા અધિક શુભવાળા પર ધર્મ કરતાં પણ ન્યૂન શુભવાળા પોતાનો જ ધર્મ શ્રેષ્ઠ છે. પોતાના ધર્મનું પાલન કરતાં મરણ આવે તે પણ સારું છે. બીજાનો ધર્મ તો ભય દેનાર છે. માટે પોતપોતાના વર્ણ અને આશ્રમને માટે જે ધર્મનું વિધાન કરવામાં આવ્યું છે તે જ દરેક મનુષ્યને અનુષ્ઠાન કરવા યોગ્ય છે. જગત્સો વ્યવહાર પણ તે જ રીતના આચરણથી ચાલી શકે છે.

અક્રિયા ત્રિવિધા પ્રોક્તા વિદ્વદ્भिઃ કર્મકારિણામ્ ।

અક્રિયા ચ પરોક્તાં ચ તૃતીયા ચાપયાક્રિયા ॥ કાત્યા૦ સ્મૃ૦ સ્ક૦ ૩-૧ ॥

અર્થઃ—વિદ્વાન લોકોએ કર્મ કરનાર સંબંધી ત્રણ પ્રકારની અક્રિયા કહી છે—એક અક્રિયા, બીજી પરોક્ત ક્રિયા અર્થાત્ બીજા વર્ણ અને આશ્રમને, માટે કહેલી, છતાં પોતે કરે

તે પણ અક્રિયા જ છે અર્થાત્ તે પણ કર્મ નહીં કર્મી બનેામર છે તેથી તેને પણ અક્રિયા કહી છે તે, અને ત્રીજી અવધાક્રિયા—અર્થાત્ શાસ્ત્રોક્તા વિધિ અનુસાર નહીં કરવી તેને અવધાક્રિયા કહે છે. તે પણ નહીં કરવા સમાન છે. તેથી અક્રિયા જ છે. આ ત્રણે પ્રકારનાં કર્મ અક્રિયા રૂપ હોવાથી દરેક મનુષ્યે વર્ણાશ્રમને યોગ્ય વિધાન કરેલાં કર્મનું જ અનુદાન કરવું જોઈએ.

આજકાલ કેટલાક લોક નિષ્કામ ખર્ચોગીઓની પકિતના જોવામાં આવે છે. તેઓ પોતાના મોજશોખને માટે જે કાંઈ કર્મ, નીતિ કે અનીતિ કરે છે તે સર્વને નિષ્કામ કર્મ જ કહે છે. પરન્તુ તે લોકોને વર્ણાશ્રમ ધર્મનો એક શબ્દ માત્ર પણ સાંભળવો અપલક્ષણ માલમ પડે છે. અને કેટલાક લોક પોતાની ઉદરપૂર્તિને માટે કોઈ પણ ધર્મ કરતો હોય તેને પણ નિષ્કામ કર્મયોગમાં દાખલ કરીને પોતાના ફલની ઇચ્છાના અભાવને પ્રકટ કરે છે. આ સર્વ આસુરી સંપત્તિવાળા લોકોને ફલની ઇચ્છા નહીં કરવા છતાં પણ નરક રૂપ ફલ અવશ્ય મળવાનું જ છે. ચોર નિષ્કામ થઈને ચોરી કરવાથી પણ તે શુનાથી ગચ્છતો નથી તેથી રીતે લૂંટારાને નિષ્કામતાથી લૂંટ કરવાથી પણ દણ મળે જ છે. શાસ્ત્રની આગામીસાર વર્ણાશ્રમધર્મનું પાલન કરનાર જ નિષ્કામ કર્મયોગી હોઈ શકે છે, અન્ય કાંઈ પણ કર્મ કરે તો તે નિષ્કામ કર્મની અંદર નથી.

અને કેટલાક લોક અણ્ણલથી લઈ સર્વ મનુષ્યની સાથે એક રીતે વર્તાવ કરવો અને શ્વાન આદિ પશુને પણ સમાન જાણી કર્મ કરવું એ જ ગીતાનું તાત્પર્ય છે અને તેથી આત્મરાન અને મોક્ષ મળે છે એમ કહે છે. અને આ નીચેના શ્લોકનું પ્રમાણ આપે છે.

વિધાવિનયસંપન્ને વ્રાહ્મણે ગવિ હસ્તિનિ ।

શુનિ ચૈવ શ્વપાકે ચ પિંડિતાઃ સમદર્શિનઃ ॥ મઠ ગો ૦ લઠ ૬-૧૮ ॥

અર્થ:—વિદ્યા અને વિનયથી યુક્ત તત્ત્વવેત્તા સર્વોત્તમ સાર્વિક બ્રાહ્મણમાં તથા સંસ્કાર શૂન્ય રાજસી મધ્યમ પ્રાણી ગાયમાં, તથા હસ્તી, શ્વાન અને અણ્ણલ એવા અત્યન્ત તામસ સર્વથી અધમ પ્રાણીમાં પણ સમાન રીતે પરબ્રહ્મ પરમાત્માને દેખવાનો જોનો સ્વભાવ છે છે તેવા સમદર્શી જ્ઞાની (પરિવ્રત) કહેવાય છે.

અહીં પ્રથમ એવો વિચાર થાય છે કે સમદર્શી કોને કહેવો. સર્વ વસ્તુમાં પર બ્રહ્મ પરમાત્માને જોવા અને ત્યાગી હોવા છતાં પણ જગત્તા બ્યવહારમાં જે પ્રમાણે ગાય તથા બ્રાહ્મણનું પૂજન કરે છે, અને શ્વાન, અણ્ણલ, આદિને અસ્પર્શ્ય સમગ્રી દૂર રાખે છે, તેવો જ બ્યવહાર કરવો તેને સમદર્શિત્વનું સ્વરૂપ કેટલાક વિદ્વાન લોક તથા લૌકિક લોક પણ કહે છે. અને કેટલાક સંસ્કાર શૂન્ય લોક એમ પણ કહે છે કે સર્વમાં બ્રહ્મદષ્ટિ ત્યારે જ કહેવાય કે જે સર્વની સાથે સરખો બ્યવહાર કરે, એટલે અણ્ણલાદિની સાથે પણ બ્રાહ્મણાદિને મોજન કરવું અને વિવાહાદિ પણ જાત્યાદિને વિચાર કર્યા વિના કરવું જોઈએ એમ કહે છે. આ બંને શાસ્ત્રમર્્યાદાને જાણતા હશે. તથાપિ તેઓ ધર્મતત્ત્વ નથી એમ અવશ્ય કહેવું પડશે. શાસ્ત્રને જાણવા છતાં પણ તેઓ શાસ્ત્રમાં વિધાસરવાળા કે પ્રીતિ વાળા નથી. વર્ણાશ્રમ ધર્મની મર્્યાદા કેવલ પોતાનો સ્વાર્થ પૂર્ણ કરવાને માટે જ છે એવી તે લોકની માન્યતા છે. પરન્તુ ધર્મની મર્્યાદા સ્વાર્થ અને પરમાર્થ બંનેને સુધારવાને માટે બાંધવામાં આવી છે, તે કારણથી શાસ્ત્રમાં જે યાત પોતાના સ્વાર્થને અનુકૂલ

હોય તેનો સ્વીકાર કરવો અને કંઈ પ્રતિકૂલ દેખે તો તેનો પરિત્યાગ કરવો. એ ધાર્મિક આચરણથી વિરુદ્ધ છે. અને તે લોક છુપી રીતિના ચાર્વાક લોક છે; તથા જીવદયાથી શૂન્ય છે.

સમાસમાખ્યાં વિપમસમે પૂજાતઃ ॥ મો૦ ધ૦ સૂ૦ અ૦ ૧૭ સૂ૦ ૧૮ ॥

અર્થ:—સમાનમાં વિષમ પૂજા અને વિષમમાં સમાન પૂજા કરનારનું અજ્ઞાન ખાવા યોગ્ય નથી.

જેમ કોઈ ચાર વેદ જાણેલો છે અને અત્યંત સદાચારી છે. તેનો જેવી રીતનાં વસ્ત્ર, અલંકાર, અન્ન, આદિથી સત્કાર કરવામાં આવે છે તેવી જ રીતે સમાન પંક્તિમાં એકલા ન્યૂન વિદ્વાનની પણ જે પૂજા કરે છે અર્થાત્ અધિક વિદ્વાન અને ન્યૂન વિદ્વાન તથા સદાચારી, ત્યાગી, સંત્રી, આદિનો વિચાર કર્યા વિના ન્યૂન ગુણુવાળાનો, તથા અધિક ગુણુવાળાનો તુલ્ય સત્કાર કરે છે તે ગૃહસ્થનું અજ્ઞાન અપવિત્ર છે અને તે ખાવા યોગ્ય નથી. તેવી જ રીતે સમાન ગુણુનો કોઈ કારણથી જે વિષમ (અસમાન) સત્કાર કરે છે તે પણ અભોજ્યાત્મ છે અર્થાત્ તેનું પણ અજ્ઞાન ખાવા યોગ્ય નથી. કેમકે ધર્મમર્્યાદાનું લંઘન કરવાથી તે પ્રાયશ્ચિત્તનો ભાગી થાય છે. તેથી ભ્યાંસુધી તેના અનુચિત વ્યવહારનું પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરે ત્યાં સુધી તે અશુદ્ધ છે. તેથી તેનું અજ્ઞાન ખાવા યોગ્ય નથી. અને પૂજા કરનાર યોગ્યતાની ન્યૂનાધિકતા અથવા અયોગ્યતાનો વિચાર નહીં કરવાથી—

અર્હાનર્હાપરિજ્ઞાનાદ્નાદ્ધર્માન્વ હીયતે ॥ મ૦ ભા૦ શા૦ ૫૦ અ૦ ૨૦—૧ ॥

અર્થ:—યોગ્યતા અને અયોગ્યતાને જાણ્યા વિના પૂજા કરનાર ધન અને ધર્મથી નષ્ટ થાય છે. આ સમાન દષ્ટિથી તુલ્ય વ્યવહાર કરનાર ગૃહસ્થાશ્રમીને તુલ્ય વ્યવહારથી પાપની પ્રાપ્તિ અને પ્રાયશ્ચિત્તની યોગ્યતા શાસ્ત્રમાં કહી છે. સમાન વર્તાવથી વ્યવહારમાં પણ બહુ પ્રકારની અચ્ચલ આવવાનો સંભવ છે.

સમદર્શિત્વનું અને સમાન વર્તાવનું કથન તો તત્ત્વવેત્તા સંન્યાસીને માટે જ છે. તેમાં પણ જેને ગૃહસ્થાશ્રમીની સાથે કોઈ પણ સંબંધ ન હોય, સર્વથી દૂર રહેનાર અતિવર્ણાશ્રમી સંન્યાસી હોય, તેવાને માટે સમદર્શિત્વ અને સમવર્તનનું કથન છે. નહિતો તે ધર્મમર્્યાદાનું લંઘન કરનાર સંન્યાસી પણ પાપનો જ, ભાગી થાય છે. અને મર્્યાદાનું લંઘન જ્ઞાની મનુષ્યમાં હોય નહિ. યદિ કરે તો તે અત્યંતથી અથવા પાપપ્રગ્ધ છે. ભક્તિપ્રકરણમાં અતિવર્ણાશ્રમીનાં લક્ષણ કહેવામાં આવશે, અને તે જ લક્ષણ તત્ત્વવેત્તાનાં પણ છે. અહીં જાતિ આદિના વિચાર વિના ખાન પાનાદિ વ્યવહાર કરનારને માટે કહ્યું છે.

શાસ્ત્રમર્્યાદાનું પાલન જ જ્ઞાનની ઉત્કર્ષતાનું લક્ષણ છે, લંઘન નહીં. તેથી ફક્તની ઇચ્છા અને કર્તૃત્વનું અભિમાન છોડીને શાસ્ત્રમાં કહેલા વર્ણાશ્રમને અનુસાર યજ્ઞ, દાન, તપાદિ કરનાર જ નિષ્કામ કર્મચોગી થઈ શકે છે. બીજા પોતાને મનમાન્યું કર્મ કરીને પોતાને નિષ્કામ કર્મચોગી માનનાર તથા વર્ણ વ્યવસ્થાની મર્્યાદાનો પરિત્યાગ કરીને સર્વની સાથે ખાનાર પીનાર આતુરી સંપતિવાળા છે.

વિશેષ જીવંદજાના અભેદનો તથા આત્માના અકર્તાપણનો અને અભોક્તાપણનો નિશ્ચય કરીને આસક્તિનો પરિત્યાગ કરી નિષ્કામ કર્મ કરનાર કર્મચોગીના, અને સકામ-કર્મ

કરનાર અત્તાનીના ભેદનો નિશ્ચય કરવાને માટે ભગવાને ગીતામાં નીચે પ્રમાણે કર્મની સિદ્ધિનાં કારણો બતાવ્યાં છે:—

• પञ્ચતાનિ મહાવાહો કારણાનિ નિવોધ મે ।

સાંખ્યે કૃતાન્તે પ્રોક્તાનિ સિદ્ધયે સર્વકર્મણામ્ ॥ મઠ ગીઠ અઠ ૧૮-૧૩ ॥

અર્થ:—વેદાન્ત સિદ્ધાન્તમાં સંપૂર્ણ કર્મની સિદ્ધિ કરવાને માટે આ પાંચ કારણ કહેવામાં આવ્યાં છે. તે હે મહાબાહો ! તું મારી પાસેથી જાણી લે. તે નીચે પ્રમાણે છે.

અધિષ્ઠાનં તથા કર્તા કરણં ચ પૃથગ્વિધમ્ ।

વિવિધાશ્ચ પૃથક્ષ્વેદા દૈવં ચૈવાત્ર પञ્ચમમ્ ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—શરીર, અન્તઃકરણ (કર્તા), શ્રોત્રાદિ રૂપ નાના પ્રકારનાં કરણ (પાંચ જાનેન્દ્રિયો, પાંચ કર્મેન્દ્રિયો, મન અને બુદ્ધિ એ બાર. તેમાં મન અને બુદ્ધિ એ વૃત્તિવિશેષ હોવાથી તેમને કરણમાં ગણ્યાં છે, અને વૃત્તિવાળો અહંકાર કર્તા છે), પ્રાણ, અપાન, વ્યાન, ઉદાન અને સમાન, તથા નાગ, કૂર્મ, કૃક્ષ, દેવદત્ત અને ધનઝળ્ય એ દશ પ્રકારના વાયુની દશ પ્રકારની ક્રિયા (નાગ, કૂર્મોદિનો પ્રાણાદિમાં અન્તર્ભાવ કરવાથી વાયુની ક્રિયા પાંચજ થાય છે), અને પાંચમું દૈવ-અનુગ્રહક પૃથ્વી, અગ્નિ, આદિ દેવતાઓકેનો સમૂહ (શરીર, વાણી, આદિની પૃથ્વી, અગ્નિ, આદિ અધિષ્ઠાની દેવતા કહેવાય છે).

શરીરવાદ્ગમનોર્ભિર્ચત્કર્મ પ્રારમ્ભતે નરઃ ।

ન્યાયયં વા વિપરીતં વા પજ્ઞૈતે તસ્ય હેતવઃ ॥

” ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—મનુષ્ય, શરીર વાણી અને મનથી યોગ્ય અયોગ્ય અથવા નીતિ કે અનીતિ જે કાંઈ કર્મ કરે છે તેનાં કારણ આ પાંચ છે.

તત્રૈવં સતિ કર્તારમાત્માનં કેવલં તુ યઃ ।

પશ્યત્યકૃતવુદ્ધિત્વાન્ન સ પશ્યતિ દુર્મતિઃ ॥

” ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—કર્મ વિષયમાં પૂર્વે કહેલાં આ સર્વ કારણો હોવા છતાં શાસ્ત્રસંસ્કારથી ઉત્પન્ન થતાં વિવેકબુદ્ધિ ન હોવાથી જે દુર્બુદ્ધિ મનુષ્ય કેવલ આત્માને જ કર્તા સમજે છે તે મનુષ્ય આત્માના યથાર્થ અકર્તાત્વ આદિ સ્વરૂપને જાણતો નથી. તે અવિવેકી હમેશાં અનિષ્ટ, અને કદાપિ ઇષ્ટ, અને કદાપિ મિશ્રિત કર્મના સુખ દુઃખાદિ રૂપ ફલને જ ભોગવે છે. શરીર આદિથી થતાં કર્મને આત્મામાં આરોપણ નહીં કરતાં આત્માને અકર્તા અને અભોક્તા જાણી વર્ણુ-શ્રમાદિ ધર્મનું વંરાગ્ય પર્યન્ત શાસ્ત્રાનુસાર અનુષ્ઠાન કરીને પછી સર્વ કર્મના ત્યાગ દ્વારા શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસન વડે આત્મજ્ઞાનને સંપાદન કરેલું, અથવા પરમેશ્વરની શ્રવણ કીર્તનાદિ રૂપ ભક્તિ પરાયણ થયું, અથવા આત્મવિચાર સહિત મરણપર્યન્ત નિષ્કામ કર્મજ કરતા રહેતું-એ જ ગીતાનો સિદ્ધાન્ત છે. તેથી અતિરિક્તિ જ્ઞાન, અપ્રમાદ, આદિની સાથે પશુવત્ વ્યવહાર કરવાની ગીતા અથવા અન્ય કોઈ પણ શાસ્ત્ર આજ્ઞા હેતુ નથી.

અને સર્વ પ્રાણીમાં એક જ ચૈતન્ય રૂપ પરમાત્મા જ વ્યાપક થઈને રહ્યા છે, માટે કોઈ પણ પ્રાણીને દુઃખ દેવામાં આવે તો પરમાત્માને જ દુઃખ દીધું છે એમ જાણી કોઈને પણ દુઃખ નહીં દેવું અને પોતાની બરાબર જ સર્વને સુખ દુઃખ લાગે છે એમ સમજી સર્વની

સાથે નીતિ તથા દયાથી વ્યવહાર કરવો તે જ ગૃહસ્થાશ્રમીને માટે સમદષ્ટિ છે એવું સાસ્ત્રનું તાત્પર્ય છે.

આત્મૌપમ્યેન સર્વં સમં પश्यति योऽर्जुन ।

सुखं वा यदि वा दुःखं स योगी परमो मतः ॥ म० गी० अ० ६-३२ ॥

અર્થ:—જે પોતાના દૃષ્ટાન્તથી સર્વ ગ્રાણીમાં સુખ દુઃખને સુલ્ય દેખે છે તે યોગી સર્વથી ત્રેષ્ઠ છે એવો મારો મત છે. જેવું પોતાનું ઇષ્ટ સંપાદન કરે છે, તેવું બીજાનું પણ ઇષ્ટ સંપાદન કરે છે. અને જેવી રીતે પોતાનું અનિષ્ટ સંપાદન કરતા નથી, તેવી રીતે બીજાનું પણ અનિષ્ટ સંપાદન કરતા નથી. એવા રાજ દ્રેષ રહિત યોગી સર્વથી ત્રેષ્ઠ છે. જે વિષમ દષ્ટિ વાળા છે તે તત્ત્વજ્ઞાની હોઈ શકતા નથી, અને મોક્ષના પણ ભાગી થતા નથી.

સાસ્ત્રકારોએ વિશેષ કરીને અનેક પદાર્થોના સાત્ત્વિક, રાજસ અને તામસ એમ ત્રણ પ્રકારના ભેદ કર્યા છે. તેમાં ધર્મભાર્ગમાં ચાલનાર સદાચારી મનુષ્યોએ સાત્ત્વિકનું જ મહત્ત્વ કરવાનું છે, અને રાજસ અને તામસનો પરિત્યાગ કરવાનો છે. તેમાં સર્વ પ્રકારનાં કર્મ કરવાને માટે પ્રથમ કર્તા (કરનાર), તેની શુદ્ધિ, જ્ઞાન, આદિ સાત્ત્વિક હોવાં મુખ્ય છે. તેથી સાત્ત્વિક જ્ઞાન તથા કર્તા આદિનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

પ્રથમ જ્ઞાનના ભેદ કહે છે.

सर्वभूतेषु येनैकं भावमच्ययमीक्षते ।

अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ॥ १ ॥ १८-२० ॥

અર્થ:—જે જ્ઞાનથી આ દેખાતા (દૃશ્ય) બિન્ન બિન્ન સર્વ પદાર્થોમાં એક જ અવિનાશી ચૈતન્ય ઓતપ્રોત રૂપે રહેલું છે એવું જે જ્ઞાન છે તે સાત્ત્વિક જ્ઞાન છે, કેમકે તે જ્ઞાન સંસારને દૂર કરનાર છે.

पृथक्त्वेन तु यज्ज्ञानं नानाभावान्पृथग्बिभान् ।

वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तज्ज्ञानं विद्धि राजसम् ॥ २ ॥ २१ ॥

અર્થ:—જે જ્ઞાનથી આ બિન્ન બિન્ન પદાર્થોમાં જુદા જુદા પ્રકારના આત્માને જુએ છે તે જ્ઞાન રાજસ છે એમ તું જાણ.

घट्टु कृत्स्नवदेकस्मिन्कार्ये सक्तमहेतुकम् ।

अतत्त्वार्थवदल्पं च तत्तामसमुदाहृतम् ॥ ३ ॥ २२ ॥

અર્થ:—પંચ ભૂતોનાં કાર્ય અનેક છે, અને પંચ ભૂતના કાર્યમાં આત્મત્વ નથી. તથાપિ તેમાંના કોઈ એક પદાર્થમાં આત્મત્વ છે એમ કહેવું એ પ્રકારનું વિચારરહિત જે અવચાર્ય તથા એકદેશી (જુસ્ત) જ્ઞાન છે તે તામસ જ્ઞાન કહેવાય છે.

એમ જ્ઞાન ત્રણ પ્રકારનાં છે, તેમ કર્તા પણ ત્રણ પ્રકારના છે.

मुक्तसंगोऽनहंवादी घृत्पुत्साहसमन्वितः ।

सिद्धयसिद्धयोर्निर्विकारः कर्ता सात्त्विक उच्यते ॥ म० गी० अ० १८-२६ ॥

અર્થ:—ફક્તની ઇચ્છા રહિત તથા કર્તૃત્વના અભિમાન રહિત (હું કર્તા છું એ પ્રમાણે નહીં કહેનાર), તથા નાના પ્રકારનાં વિગ્ર આવવા છતાં પણ આરંભ કરેલા કાર્યનો

પરિત્યાગ નહીં કરવા રૂપ અન્તઃકરણની વૃત્તિવિશેષ ધૃતિ, જેનું બીજું નામ ધૈર્ય છે, એ પ્રકારની ધૃતિ તથા ઉત્સાહવાળો તથા આ કાર્ય હું અવશ્ય કરીશ એ પ્રકારના નિશ્ચય રૂપ સુદ્ધિ એટલે એવા ઉત્સાહવાળો, કરેલા કર્મનું ફળ સિદ્ધ થવા છતાં જેને હર્ષ થતો નથી, તેમ સિદ્ધ ન થવાથી જેને શોક થતો નથી અર્થાત્ જે નિર્વિકાર રહે છે એટલે કે હર્ષશોકથી થતા મુખના વિકાસ તથા શોકથી થતી મુખની મલિનતાથી રહિત છે એવો જે કર્તા છે તે સાત્ત્વિક કર્તા કહેવાય છે.

રાગી કર્મફલપ્રેમ્મુર્છબ્ધો હિંસાત્મકોઽશુચિઃ ।

હર્પશોકાન્વિતઃ કર્તા રાજસઃ પરિકીર્તિતઃ ॥ , , ॥ ૨૭ ॥

અર્થઃ—જે રાગી છે, નાના પ્રકારની કામનાથી વ્યાકુલ ચિત્તવાળો છે, જેથી કર્મફલની પ્રેમભાવણો છે, વળી પર દ્રવ્યનો અભિલાષી છે, અને ધર્મનિમિત્ત પોતાના દ્રવ્યનો ત્યાગ પણ કરી શકતો નથી, અને પોતાના અભિપ્રાયને પ્રકટ કરીને બીજાની વૃત્તિનું હેન કરનાર છે, અશુચિ-શાસ્ત્રોક્ત શૈયથી રહિત છે, કર્મફલની સિદ્ધિમાં હર્ષ કરનાર અને અસિદ્ધિમાં શોક કરનાર છે એવો જે કર્તા છે તે રાજસ કર્તા કહેવાય છે.

અયુક્તઃ પ્રાકૃતઃ સ્તબ્ધઃ શઠો નૈષ્ઠકૃતિકોઽલસઃ ।

વિપાદી દીર્ઘમૂર્ત્રી ચ કર્તા તામસ લચ્યતે ॥ , , ॥ ૨૮ ॥

અર્થઃ—વિપ્રાસક્ત ચિત્તવાળો હોવાથી પોતાના કર્તવ્ય કાર્યમાં સાવધાન નહીં રહેનાર તથા શાસ્ત્રસંસ્કાર રહિત બાલકની સમાન સુદ્ધિવાળો, તથા યોગ્યતા આગળ પણ નમ્ર ન થનાર, તથા બીજાને વચ્ચન કરવાને માટે પોતે જેવું બોલે છે તેનાથી વિપરીત કહેનાર, તથા પોતાનામાં ઉપકારિત્વનો ભ્રમ ઉત્પન્ન કરીને બીજાની વૃત્તિના હેન દ્વારા સ્વાર્થમાં તત્પર, અને અવશ્ય કરવાના કાર્યમાં પણ પ્રવૃત્તિ નહીં કરનાર, તથા હમેશાં અસન્નુષ્ટ સ્વભાવવાળો હોવાથી શોક કરવાના સ્વભાવવાળો, અને હળવે પ્રકારની શંકા યુક્ત મન હોવાથી બહુ ધીમેથી કાર્ય કરનાર, બાળ કરવાનું કાર્ય એક માસમાં પણ કરશે કે નહીં કરે તેની ખબર નથી એવો કર્તા તામસ કર્તા કહેવાય છે.

એ પ્રમાણે સુદ્ધિ અને ધૃતિના પણ સાત્ત્વિકાદિ બેદથી ત્રણ પ્રકાર છે.

પ્રવૃત્તિં ચ નિવૃત્તિં ચ કાર્યાકાર્યે મયામયે ।

બન્ધં માક્ષં ચ યા વેત્તિ બુદ્ધિઃ સા પાર્થ સાત્ત્વિકી ॥ મ૦ગી૦અ૦૧૮-૩૦॥

અર્થઃ—પ્રવૃત્તિમાર્ગ તથા નિવૃત્તિમાર્ગ, તથા કરવા યોગ્ય અને નહીં કરવા યોગ્ય કાર્ય, તથા ભયનું સાધન અને અભયનું સાધન, તથા બન્ધનું કારણ અને મોક્ષનું સાધન એ સર્વને મમાર્થ રીતે જે બુદ્ધિ બોલે છે તે સાત્ત્વિક બુદ્ધિ કહેવાય છે.

મયા ધર્મમધર્મં ચ કાર્યં ચાકાર્યમેવ ચ ।

અયયાવત્પજાનાતિ બુદ્ધિઃ સા પાર્થ રાજસી ॥ , , ॥ ૩૧ ॥

અર્થઃ—હે પાર્થ ! જે બુદ્ધિથી ધર્મ તથા અધર્મ તથા કાર્ય અને અકાર્યને મમાર્થ રીતે બોલતા નથી તે બુદ્ધિ રાજસી છે.

અધર્મ ધર્મમિતિ યા મન્યતે તમસાઽઽવૃતા ।

સર્વાર્થાન્વિપરીતાંશ્ચ બુદ્ધિઃ સા પાર્થ તામસી ॥ , , ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—વિશેષદૃષ્ટિની વિરોધી અને અગાનથી ઠંડાપણી જે ભુદ્ધિ અધર્મને ધર્મ રૂપ સમજે છે, અને સર્વ વિપરીત કાર્યને જ સારાં માને છે, તે તામસી ભુદ્ધિ કહેવાય છે.

કાર્ય સિદ્ધ કરવામાં પ્રથમ કર્તાની પ્રધાનતા હોવાથી કર્તા પ્રથમ સાત્ત્વિક હોવો જોઈએ. તે પછી તેની ભુદ્ધિ અને જ્ઞાન પણ સાત્ત્વિક હોવાં જોઈએ. એ પ્રકારે સાત્ત્વિક જ્ઞાનથી યુક્ત સાત્ત્વિક ભુદ્ધિવાળા સાત્ત્વિક કર્તા સાત્ત્વિક જ્ઞાનયોગ અથવા સાત્ત્વિક ભકિતયોગ, તથા સાત્ત્વિક કર્મયોગ વડે આત્મજ્ઞાન દ્વારા મોક્ષ સંપાદન કરી શકે છે.

પોતપોતાના સિદ્ધાન્તને અનુસાર મોક્ષનાં સાધનોને સર્વ કોઈ જૂદાં જૂદાં પ્રતિપાદન કરે છે, તથાપિ શાસ્ત્રસિદ્ધાન્તને અનુસાર કર્મયોગ, ભકિતયોગ તથા જ્ઞાનયોગ એ ત્રણ જ સાધન છે. તેમાંથી જેને જે સાધન કરવું અનુકૂલ માલમ પડે તેનો તેણે સ્વીકાર કરવો જોઈએ, કેમકે સાધનનો કરનાર પોતે જોમ દરેક સાધનની કક્ષિતા કે સરલતા જાણી શકે છે તેમ ખીજો જાણી શકતો નથી.

તેમાં જેને અન્તઃકરણની શુદ્ધિ સુધી નિષ્કામ કર્મયોગ કરીને વૈરાગ્ય થયા બાદ ધ્વજ-વિચાર કરવામાં કર્મ વિશેષ રૂપ માલમ પડતું હોય તેને સંન્યાસ જ શ્રેષ્ઠ છે, અને જેને કર્મનો વિશેષ થતો ન હોય તેને માટે કર્મયોગ જ શ્રેષ્ઠ છે. સર્વ મનુષ્ય એક જ રીતે કરે એવો કોઈ નિયમ નથી. સામર્થ્યને અનુસાર જ સર્વ સાધન કરવાને માટે શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે. કર્મયોગ દ્વારા સંન્યાસ લઇને જ ધ્વજવિચાર કરવો જોઈએ એ નિયમ નથી. સંન્યાસ વિના પણ ધ્વજવિચાર થઇ શકે છે. નિષ્કામ કર્મની સાથે ધ્વજવિચારના કથનથી સમુચ્ચય વાદની સિદ્ધિ થતી નથી, કેમકે આત્મજ્ઞાન થયા પછી તત્ત્વવેત્તા જે કર્મ કરે છે તે અગાનતું કાર્ય નથી. આત્મજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરી સર્વ પ્રકારનાં કર્મોને છોડી સંન્યાસી થઇ જીવન-મુક્તિના સુખનો અનુભવ કરનાર કર્તા જ્ઞાન થયા પછી લોકસંગ્રહ આદિને માટે શાસ્ત્રોક્ત કર્મ કરનાર બહુ શ્રેષ્ઠ છે. કોઇ એકલા બે રાત્રી બનાવી ખાધને સુપ બેસી રહેનારને વિશેષ બહુ ઓછો છે, અને અપૂર્ણ કુટુંબોને માટે અજ બનાવી વૈશ્વદેવ, ભિક્ષા, તથા અભિયંત્ર સત્કાર આદિ કરીને પછી ભોજન કરનારને વિશેષ અવસ્થ થાય છે; તથાપિ તે બંનેના દરજ્જામાં બહુ ભેદ છે. તેવી રીતે જીવનમુક્તિના સુખનો અનુભવ કરનાર ત્યાગી તત્ત્વવેત્તા અને નિષ્કામ કર્મયોગી તત્ત્વવેત્તાનો પણ છે.

માટે શાસ્ત્રના સિદ્ધાન્તને અનુસાર ધર્મની ગૃહા માટે નિષ્કામ કર્મયોગ જ શ્રેષ્ઠ છે. અન્તઃકરણની શુદ્ધિ સુધી ધર્મચાર્યણુ ભુદ્ધિથી કર્મ કરવું, અને તે પછી સંન્યાસ વિના અવણાદિ સાધનથી આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવું, અને જ્ઞાન થયા પછી પણ લોકસંગ્રહાદિને માટે કર્મ કરતા હોવાથી તેને મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે.

ઇતિ કર્મયોગપ્રકરણ ૪. અ. ૧. સમાપ્ત.

॥

અધ્યાય. ૨.

દેવી તથા આસુરી સંપત્તિનું વિવેચન.

નિષ્કામ કર્માદિના અનુકાન દ્વારા અન્તઃકરણ પવિત્ર થએલું હોય દેવી સંપત્તિ વાળા મનુષ્ય ઈશ્વરભક્તિ, તથા આત્મજ્ઞાનનાં સાધન જે, શ્રવણ, મનન તથા નિદિધ્યાસન તે, કરવાને માટે પૂર્ણ રીતે યોગ્ય થાય છે. તે કાળથી આ અધ્યાયમાં દેવી સંપત્તિ તથા આસુરી સંપત્તિનું વિવેચન કરીએ છીએ.

ભગવાને ગીતાના નવમા અધ્યાયમાં કહ્યું છે કે:—

અવજાનન્તિ માં મૂઢા માનુષીં તન્નુમાશ્રિતમ્ ।

પરં ભાવમજાનન્તો મમ ભૂતપદેશ્વરમ્ ॥

મ. ગી. અ. ૨-૧૧ ॥

અર્થ:—અવિવેકી લોક, હું ભગવાન સંપૂર્ણ પ્રાણીઓનો મોટો ઈશ્વર છું એવા મારા યથાર્થ તત્ત્વને નહીં જાણીને મને મનુષ્ય શરીર ધારણ કરીને બાવલા કરનાર સમગ્રી મારી અવતા કરે છે અર્થાત્ હું ઈશ્વર છું એમ મારો આદર કરતા નથી.

મોઘાશા મોઘકર્માણો મોઘજ્ઞાના વિચેતસઃ ।

રાક્ષસીમાસુરીં ચૈવ પ્રકૃતિં મોહિનીં શ્રિતાઃ ॥

॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—વિવેક જ્ઞાનથી રહિત રાક્ષસી તથા આસુરી અને મોહિની સ્વભાવનો આશ્રય કરેલા તે લોકોનાં નાના પ્રકારનાં કર્મફલોની ઇચ્છા, તથા અગ્નિહોત્રાદિ કર્મ, તથા કુતર્ક શાસ્ત્રથી ઉત્પન્ન થયેલુ જ્ઞાન, એ સર્વ અર્થ છે.

મહાત્માનસ્તુ માં પાર્યં દૈવીં પ્રકૃતિમાશ્રિતાઃ ।

મજન્ત્યનન્યમનસો જ્ઞાત્વા ભૂતાદિમવ્યયમ્ ॥

॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—પરન્તુ હે પાર્યં! જેના ચિત્તમાં ક્ષુદ્રતા નથી એવા અને દૈવી પ્રકૃતિનો આશ્રય કરેલા એવા મહાત્મા લોક, સંપૂર્ણ જગતના કારણે રૂપ તથા નાશથી રહિત એવા ઈશ્વરને જાણીને, અનન્ય ચિત્ત યદને મને ભજે છે.

આ પ્રમાણે દેવી તથા આસુરી તથા રાક્ષસી એ ત્રણ પ્રકારની પ્રાણીની પ્રકૃતિનું સૂચન કર્યું છે. તેમાં કેવલ દેવી સંપત્તિવાળા લોક જ ઈશ્વરને ભજે છે એ પણ નવમા અધ્યાયના ૧૩મા શ્લોકથી નિશ્ચય કર્યો છે. તેમાં વેદથી અર્થાત્ પરમેશ્વરપ્રાપ્તિ રૂપ ભક્તિ તથા જ્ઞાનને પ્રતિપાદન કરનાર શાસ્ત્રથી અતાવેલા ઉપદેશોનું અનુષ્ઠાન કરવામાં હેતુ રૂપ સાર્વત્રિકી શુભ વાસનાને દૈવી પ્રકૃતિ કહે છે. અને શાસ્ત્રાદિએ જે અમોગ્ય કર્મ કરવાનો નિર્દેશ કર્યો છે તેને નહીં માનીને સ્વભાવથી પ્રાપ્ત થયેલા રાગદ્વેષને અનુસારી યદને સર્વ પ્રકારના અનર્થ કરવામાં કારણ રૂપ રાજસી અથવા તામસી અશુભ વાસના આસુરી અથવા રાક્ષસી પ્રકૃતિ કહેવાય છે. તેમાં વિષયલોભ પ્રધાન હોવાથી રાગ પ્રધાનવાળી વાસનાને આસુરી વાસના કહે છે. અને હિંસા પ્રધાન હોવાથી દ્વેષ પ્રધાન વાળી વાસનાને રાક્ષસી વાસના કહે છે. શાસ્ત્રમાં રાક્ષસી તથા આસુરી વાસનાને મેળવીને એક જ આસુરી વાસનાનું કથન કર્યું છે. તેને જ આસુરી સંપત્ત કહે છે. એટલે શાસ્ત્રાનુસાર વિહિત કર્મમાં પ્રવૃત્તિના કારણે રૂપ સાર્વત્રિકી શુભ વાસનાને દૈવી સંપત્ત, તથા શાસ્ત્રનું

ઉત્સંધન કરીને નિષિદ્ધ વિષયમાં પ્રવૃત્તિના કારણે ૩૫ રાજસી તથા તામસી અશુભ વાસનાને આશુરી સંપત્ત કહે છે. આ વાત—

દ્વયા હ માજાપત્યા દેવાશ્ચામુરાશ્ચ । ઇ. પ. મા. કા. ૧૪ પ્ર. ૩. મા. ૧ ।

અર્થ:—દેવતા લોક અર્થાત્ દૈવી સંપત્તિવાળા તથા અમુર અર્થાત્ આશુરી સંપત્તવાળા એ બંને પ્રજાપતિના પુત્ર છે એ આ શ્રુતિમાં પ્રસિદ્ધ છે. તેમાં આશુરી સંપત્ત સર્વ પ્રકારે પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે. અને દૈવી સંપત્ત સંપૂર્ણ શુભ કર્મમાં કારણ ૩૫ હોવાથી મદ્દલ્ય કરવા યોગ્ય છે. માટે એ બંનેનું અહીં, ભગવદ્ગીતાના ૧૬મા અધ્યાયમાં કહેલોને અનુસાર, વિવેચન કરીએ છીએ.

તેમાં પ્રથમ દૈવી સંપત્તિનું વિવેચન કરીએ છીએ.

અભયં સત્ત્વસંશુદ્ધિર્જ્ઞાનયોગવ્યવસ્થિતિઃ ।

દાર્ન દમશ્ચ યજ્ઞશ્ચ સ્વાધ્યાયસ્તપ આર્જવમ્ ॥ મ૦ ગી૦ સ૦ ૧૬-૨ ॥

ઉપરના શ્લોકમાં કહેલા શુભો પૈકી પ્રથમ અભયનું વિવેચન કરીએ છીએ.

અભય.

અર્થ:—અભય-શબ્દમાં કહેલા પુણ્ય કર્મનું અનુષ્ઠાન કરવાને સન્દેહ વિના નિશ્ચ હોવી તેને અભય કહે છે, અને મોક્ષસાધનનું અનુષ્ઠાન કરવાને માટે પરિગ્રહાદિનો પરિત્યાગ કરીને “હું એકલો કેવી રીતે રહી શકું ? મારો નિર્વાહ કેવી રીતે ચાલશે ” એ પ્રમાણેના વિચાર વિના નિર્ભયતાથી તેમાં પ્રવૃત્તિ મળી તેનું નામ અભય છે. જ્યાં સુધી મનુષ્ય નિર્ભય થતો નથી ત્યાં સુધી તેને કોઇ પણ કાર્ય કરવાની હિંમત હોતી નથી. માટે વિચારશીલ મનુષ્ય હમેશાં પોતાની જીવિકા આદિના પ્રારબ્ધ અધીન નિશ્ચય કરીને નિર્ભયતાથી પોતાના કર્તવ્ય કાર્યમાં પ્રવૃત્ત થાય છે. દહ નિશ્ચયથી કર્તવ્ય કાર્યને કરનાર શુદ્ધિમાનોનું યોગક્ષેમ ઈશ્વર પોને જ અસાધી લે છે એમ ભગવદ્ગીતા આદિ ગ્રન્થોમાં અનન્યાશ્ચિન્તયન્તો માં તથા મનાવિષ્ણોઽપિ ચે કેચિદ્ ધર્માદિ શ્લોકોથી જ્ઞાતું છે. (આ એ શ્લોકની વ્યાખ્યા ધર્મપ્રકરણના ૮૦૬ માં પૃષ્ઠમાં આવી ગઇ છે ત્યાં જોઇ લેવું). તથાપિ મનુષ્ય પોતાના અજ્ઞાનથી, “હું જ કરનાર છું, હું જ સમર્થ છું.” એવું ખાલી અભિમાન રાખે છે. તેથી તેના કાર્યમાં વિદ્ય પશુ અનેક પ્રકારનાં આવે છે. માટે પોતાના પ્રારબ્ધને ભોગવનાર મનુષ્યે હમેશાં ઈશ્વરની ઉપર ભરોસો રાખીને પોતાના કર્તવ્ય કાર્યમાં તત્પર રહેવું જોઇએ. તેનું તાત્પર્ય, કોઇ પણ પુરુષાર્થ કરવાની આવસ્યકતા નથી એમ નથી. પુરુષાર્થ તથા પ્રારબ્ધનું મિશ્ર પ્રકરણમાં નિરૂપણ કરવામાં આવશે, ત્યાં તેનો નિર્ણય થશે. જેવી રીતે આપણા શરીરનો ભોગ પ્રારબ્ધને અધીન છે, તેવી રીતે આપણા કુટુંબ પરિવારનો પણ ભોગ પ્રારબ્ધને જ અધીન છે. તેમનું પાલન કરનાર પણ પરમેશ્વર પોતે જ છે. બાકી સર્વ એક નિમિત્ત માત્ર છે. માટે કુટુંબાદિની ચિન્તાથી પણ મનુષ્યને ભયનીન થવાનું કારણ નથી. કેમકે—

મોજનાચ્છાદને ચૈવ માત્રા પિત્રા ચ સંગ્રહમ્ ।

સુકૃતેનાતિગચ્છન્તિ લોકે નાસ્ત્યકૃતં પુરા ॥ મ. મા. સા. પ. અ. ૨૮૮-૧૭ ॥

અર્થ:—ખાવાના પદાર્થો તથા પહેરવાનાં વસ્ત્ર તથા માતાપિતાની સાથે સંબંધ-એ સર્વ પોતે કરેલા કર્મથી જ મનુષ્યને પ્રાપ્ત થાય છે. જેણે પૂર્વ જન્મ અથવા પૂર્વકાલમાં ક્યું નથી એવા કર્મનું ફલ કોઇને મળતું નથી, દરેલા કર્મનું જ ફળ મળે છે. તેથી—

સ્વજને ન હિ તે ચિન્તા કર્તવ્યા મોક્ષચુદ્ધિનઃ ।

इमे मया विना भूता भविष्यन्ति कथं त्विति ॥ १૫ ॥

અર્થ:—આ મારું કુટુંબ મારા વિના કેવી રીતે રહી શકશે, અને મારા વિના તેની રક્ષા કેવી રીતે થશે ? એવી તારે મોક્ષચુદ્ધિવાળાએ ચિન્તા કરવી યોગ્ય નથી, કેમકે તે ચિન્તા હમેશાં ઇશ્વર ઉપરના વિશ્વાસને ઘટાડનારી છે.

स्वयं मृत्पिण्डभूतस्य परतन्त्रस्य सर्वदा ।

को हेतुः स्वजनं पोषुं रक्षितुं वाऽदृढात्मनः ॥ १૬ ॥

અર્થ:—મનુષ્ય જ્યારે ઉત્પન્ન થાય છે ત્યારે એક માટીના પિપ્પડ જેવો હોય છે, અને હમેશાં પરાધીન રહે છે. પાણી પણ કોઇ પાપ તો પી શકે છે, અને કોઇપણ કાર્ય પોતે કરી શકતો નથી. એવી કુર્બલ વસ્તુનું કોણ કુટુંબી પોષણ કરવાને અથવા રક્ષા કરવાને સમર્થ હોઈ શકે છે ? અર્થાત્ કોઇ પણ રક્ષા કરવાને સમર્થ નથી. ઇશ્વર જ તેની રક્ષા કરે છે.

अन्यथा विदधात्येव मानवो बुद्धिवैभवात् ।

भगवत्या भविज्यासौ विदध्याद्विधिरन्यथा ॥ स्क.पु. ख. ૪ અ. ૧૯-૮૨ ॥

અર્થ:—મનુષ્ય પોતાના છુદ્ધિબલથી કંઈક વિધાન કરે છે, જ્યારે ભાવિ રૂપ જે ભગવતી છે તે કંઈ જૂદું જ કરે છે. માટે મનુષ્યના ભોગમાં ભાવિ પ્રબલ છે એવો નિશ્ચય થાય છે. તે કારણથી ભાવિનો વિચાર કરીને હમેશાં પ્રરૂપાર્થ કરવો જોઈએ. ધર્માત્મા ઇશ્વરભક્તોને ખલવાનું શત્રુતો પણ ભય રાખવો આવશ્યક નથી, કેમકે તેમના દત્તાણુ માર્ગમાં વિદ્ધ કરનાર દેવતા લોક અથવા દૈત્યલોક પણ સમર્થ થતા નથી. તેમાં પ્રહ્લાદનું જ દર્શન છે.

પ્રહ્લાદના પિતા હિરણ્યકશિપુને પ્રહ્લાદ, અનુહાદ, સંહ્લાદ અને આહ્લાદ એવા ચાર પુત્ર હતા. તેમાં પ્રહ્લાદ પરમેશ્વરનો પરમ ભક્ત હતો, સદ્ગુણોથી પરિપૂર્ણ હતો. પરંતુ પ્રહ્લાદનો પિતા ભગવાનનો દેવી હતો. તેને કોઇને ઇશ્વરનું નામ સરખું પણ બેતાં સાંભળે તો તરત ક્રોધ મઠતો હતો તથા તેને મારવાની એજા કરતો હતો. પ્રહ્લાદને હમેશાં ઇશ્વર-ચિન્તાનમાં તત્પર રહેતો જોઇ હિરણ્યકશિપુએ પ્રહ્લાદના ઉપર દ્વેષ કરવો શરૂ કર્યો, અને તેને મારવાનો નિશ્ચય કર્યો.

एकदाऽसुरराट् पुत्रमङ्कमारोप्य पाण्डव ।

पप्रच्छ कथ्यतां वत्स मन्यते साधु यद्ववान् ॥ मा. पु. स्क. ૭ અ. ૫-૪ ॥

અર્થ:—નારદજી કહે છે—હે પાણ્ડવ (કૃષ્ણહિર) ! એક દિવસ અસુરોનો રાજા હિરણ્યકશિપુ પોતાના પુત્ર પ્રહ્લાદને ખોળામાં લઇને તેને પૂછવા લાગ્યો—હે પુત્ર ! તું જેને સાર માનતો હોય તે મને કહે. ત્યારે પ્રહ્લાદ સમાધાન આપે છે.—

तत्साधु मन्येऽसुरवर्य देहिनां सदा समुद्रिग्रधियामसद्ग्रहात् ।

हितात्मपातं गृहमन्वकूपं वनं गतो यदरिमाश्रयेत् ॥ ૫ ॥

અર્થ:—હે અસુરોમાં શ્રેષ્ઠ ! “હું છું,” અથવા “માફ છે” એ પ્રકારના મિથ્યા આગ્રહથી મનુષ્યોની બુદ્ધિ અત્યંત ઉદ્વિગ્ન રહે છે અર્થાત્ કદાપિ સ્થિર રહેતો નથી. માટે મનુષ્યે પોતાની પદ્ધતિના કારણે ૩૫ જાણ વિનાના કુવા તુલ્ય આ ધરનો પરિત્યાગ કરીને વનમાં જઈ પરમાત્માનું ભજન કરવું તેને હું સર્વથી શ્રેષ્ઠ માનું છું.

પુત્રનું આ પ્રકારનું વચન સાંભળીને હિરણ્યકશિપુ હસતો હસતો પ્રહલાદને બાણાવનાર શુકાચાર્યના પુત્રોને કહેવા લાગ્યો કે તમે ધરમાં આ બાળકની બરાબર સંભાળ રાખો. રાત્રીના પક્ષના લોક બાળકને ખરાબ ઉપદેશ આપીને બુદ્ધિમાં ભેદ કરાવશે, એમ કહીને પ્રહલાદને મોકલી દીધો. ધરમાં બેલાવેલા દૈત્યોના પુરોહિત પ્રહ્લાદને પૂછે છે—હે પુત્ર ! તું સાચું બોલ. તને આ વિપરીત બુદ્ધિ કેવી રીતે પ્રાપ્ત થઈ છે ? શું તને કોઈએ શિષ્યવ્યો છે ? અથવા તને સ્વયં આ બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થઈ છે ? ત્યારે પ્રહ્લાદ જવાબ આપે છે:—

સ્વઃ પરચેત્પસદ્ગ્રાહઃ પુસાં યન્માયયા કૃતઃ ।

વિમોહિતધિયાં દૃષ્ટસ્તસ્મૈ ભગવતે નમઃ ॥

” ॥ ૧૧ ॥

અર્થ: જે પરમાત્માની માયાથી મોહિત થયેલી બુદ્ધિવાળા મનુષ્યમાં “હું” અને “બીજો” એ પ્રકારનું મિથ્યા અભિમાન જાણે છે, તે ભગવાનને મારા નમસ્કાર છે. અર્થાત્ ભગવાનની માયાથી મોહિત થયેલા મનુષ્યને જ “હું” અને “બીજો” એવું મિથ્યા અભિમાન થાય છે. માટે તે માયાવાળા પ-મેશ્વરને મારા નમસ્કાર છે.

યથા આમ્પત્યયો વ્રહ્મન્ સ્વયમાકર્ષસન્નિધૌ ।

તથા મૈ મિદ્યતે ચૈતશ્ચક્રપાણેર્થદૃષ્ટયા ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ: હે બ્રહ્મન્ ! જેવી રીતે અવસ્થા-તંત્રની આગળ લોકો અન્ય કોઈ કારણ વિના સ્વયં ચેષ્ટા કરવા લાગે છે, તેવી રીતે મારું મન પણ બીજા કોઈ કારણ વિના પરમાત્માની તરફ જાય છે. અર્થાત્ ઈશ્વરની ઇચ્છા જ તેમાં કારણ છે. આ કોઈ પુણ્યનું ફળ છે તે હું જાણતો નથી.

આ પ્રમાણે સાંભળી પ્રહ્લાદને બાણાવનાર રાજપુરોહિતે પ્રહ્લાદને નાના પ્રકારે ડરાવ્યો અને—

દૈતેયચન્દનયને જાતાંડ્યં કણ્ઠકદ્રુમઃ ।

યન્મૂલોન્મૂલપરશોર્વિષ્ણોર્નાભાપિતોર્ઘ્નકઃ ॥

” ॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—જે કારણથી દૈત્ય ૩૫ વનનું મૂલ કાપનાર વિષ્ણુ ૩૫ કોવાડોના આ બાળક હાથે થયો છે, તે કારણથી દૈત્ય ૩૫ ચન્દનવનમાં આ એક કાંડાનું વૃક્ષ ઉત્પન્ન થયું છે. આ પ્રમાણે કહીને નાના પ્રકારનાં શિક્ષણ આપવા લાગ્યા.

કેટલાક દિવસ પછી તેને ફરીથી પિતાની પાસે લઈ ગયા. હિરણ્યકશિપુ ફરી પણ પુત્રને આલિંગન કરીને પૂછવા લાગ્યો—હે પુત્ર ! તું હાલ સુધી જે ભણ્યો છે તેમાં જે કંઈ સારી વાત હોય તે તું મને સંભળાવ. ત્યારે પ્રહ્લાદ, આ અધમ સાહસીએ જે શિક્ષણ આપ્યું છે તેમાં કંઈ પણ સંભળવાનું નથી એમ જણી પહેલાં નારદજીએ સંભળાવેલી વાત કહે છે:—

શ્રવણં કીર્તનં વિષ્ણોઃ સ્મરણં પાદસેવનમ્ ।

અર્ચનં વન્દનં દાસ્યં સસ્યમાત્મનિવેદનમ્ ॥ માંપુ૦ સ્ક૦ ૭, અ૦ ૫-૨૩ ॥

इति पुंसां पिता विष्णौ भक्तिश्चेन्नवलक्षणा ।

क्रियते भगवत्पદ्मा तन्मन्येऽधीतमुत्तमम् ॥

॥ ૨૪ ॥

અર્થ — નિષ્ઠુ ભગવાનનું શ્રવણ, કીર્તન સમગ્ર પાદમેન, યૂગન, નમસ્કાર દાસ્ય અર્થાત્ દાસ્યુદ્ધિથી સર્વ કર્મો ઇશ્વરાર્પણ કરવા તે તથા સાખ્ય અર્થાત્ સુહૃદ્યુદ્ધિથી ઇશ્વરમા નિશ્વાસ વિગેરે, તથા આત્મનિવેન અર્થાત્ દેહધર્માત્ સર્વ ભગવાનના જ છે એવી ભાવનાથી સર્વ પ્રકારની ચિન્તાનો પરિત્યાગ,

આ નવા પ્રમાણની ભક્તિ, ફની ઇચ્છાનો પરિત્યાગ મરીને ઇશ્વરને સમર્પણ કરીને કાઈ કરે તો તેને હું ક્રેડ માનુ છું જે આ પ્રમાણની ભક્તિ તે (શુર) લોકોએ મને શિખરી હોત તો તે સાગી રીતે ભણીને સમગ્રીને હું તમને સભાગારન તે તો હું તેમની પાસેથી શિખ્યો નથી માટે હું શુ સભાગારુ ? એવું પ્રહારાનું કહેવાનું તાત્પર્ય છે

આ પ્રકારના વચન સાભાગીને હિંગ્વર શિકુ શુરપુત્રો ઉપર બહુ કુપિન થશે ત્યારે શુરપુત્ર કહે છે —

न यन्प्रणीत न परप्रणीत सुतो वदत्येव तवेन्द्रज्ञो ।

नैसर्गिणीय मतिरस्य राजन् नियच्छ मन्यु कद्रदाः स्म मा नः॥ , ॥ ૨૮ ॥

અર્થ — હે રાજન્ ! તમારો પુત્ર જે કહે છે તે ન તો તેને મેં શિખ્યુ છે, ન તો ખીજા કોઈએ તેની આરી બુદ્ધિ સ્વભાવ સિદ્ધ છે માટે આપ કોધને શો અને અમારા ઉપર દેશનો આરોપ ન કરો (મા કદ્રદા)

આ પ્રારના શુરપુત્રોના વચન સાભાગી હિરણ્યશંકર પ્રહારાને પૂડે છે કે જે તેને તારા શુરએ આ શિખ્યુ નથી તો તને આ બુદ્ધિ ક્યાથી આરી ? જે તું પ્રકેતો હોય કે આ બુદ્ધિ ભવના વિના સર્વને સ્વભાવથી જ હોય છે, તો ખીજા કોઈને અધના મને કેમ થતી નથી ? ત્યારે પ્રહાર કહે છે —

मतिर्न कृष्णे परतः स्वतो वा मिथोपपन्नेत गृहप्रतानाम् ।

अदान्तगोभिर्विशता तमिस्त्र पुनः पुनश्चर्वितचर्षणानाम् ॥

મા રક. ૭ બ ૬-૩૦ ॥

અર્થ — આ શ્લો તો અર્થ પહેલા લખનામા આ થો છે

અને બાહ્ય નિપેદમા જ આસક્તિનાગા હોનાથી જેવું અન્ન રગણ અપરિત છે એવા લોક પરમાત્માને અપુતા નથી અન્ધ માણસે હાથ પમડીને કુમાર્ગમા લઇ જનાયના અન્ધ લોક જેવી રીતે આગ તથા કાગ આત્મા પડીને દુખી થાય છે, તેવી રીતે જાન દષ્ટિ રહિત શુરના ગિય પણુ દુખી થાય છે, અને ભગવાનને જાણી શકના નથી

આ પ્રકારના પુત્રના વચન સાભાગીને મોષથી પુત્રને ખોળામાંથી નીચે નાખ્યો અને પોતાના ભટ લોકોને પ્રહારાને મારવાની આગ મરી અને કહેના લાગ્યો —

परोऽपत्यं हितकृत्यौषधं स्वदेहजोऽप्यामयत्सुतोऽहितः ।

छिन्द्यात्तदङ्ग यत्ताત્મનોऽहित शेष सुखं जीवति यद्विर्वर्जनात् ॥ , ॥ ૩૭ ॥

અર્થ — આ શ્લો તો અર્થ આગ લખનામા આયો છે

માટે સર્વ પ્રકારે આને મારવો જોઈએ. હિરણ્યકશિપુની આજ્ઞા સાંભળીને:—
નદન્તો મૈરવાન્નાદાઙ્છિન્નિ મિન્ધોતિ વાદિનઃ ।

આસીનેં ચાહનઙ્ઘૃલૈઃ પ્રહ્લાદં સર્વમર્મસુ ॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—ભયંકર શબ્દ કરનાર તથા “હેન કરો, બેન કરો” એવું બોલનાર ભટ લોકો નીચે બેઠેલા પ્રહ્લાદને સર્વ મર્મસ્થાનમાં શ્વથી માર માર્યો. અને—

પરે બ્રહ્મણ્યનિર્દેશ્ય મગવત્યલિલાત્મનિ ।

પુત્રાત્મન્યફલા આસન્નપુણ્યસ્વેવ સત્ક્રિયાઃ ॥ ૪૧ ॥

અર્થ:—નિર્વિકાર તથા ધન્વિયોના અવિષય અને સર્વ પદાર્થોના આત્મા રૂપ તથા પરબ્રહ્મ સ્વરૂપ ભગવાનમાં ચિત્ત લગાવેલા પ્રહ્લાદને મારવાને માટે તે અસુર લોકોએ જે જે પ્રકાર કર્યા તે સર્વ, જેવી રીતે પુણ્યહીન મનુષ્યોના લૌકિક પુરુષાર્થ વ્યર્થ જાય છે, તેવી રીતે વ્યર્થ ગયા. આ પ્રમાણે પ્રહ્લાદને મારવાને માટે કરેલા સર્વ ઉપાય વ્યર્થ ગયા, ત્યારે હિરણ્યકશિપુને શંકા થઈ, અને તેને મારવાને માટે વિશેષ ઉપાય જોવા લાગ્યો.

દિગ્મર્જૈર્દન્દશૃક્ષૈશ્વ અમિચારાવપાતનૈઃ ।

માયામિઃ સંનરોધૈશ્વ ગરદનૈરભોજનૈઃ ॥

દિમવાચ્યગ્નિસલિલૈઃ પર્વતાક્રમણૈરપિ ॥ ૪૨ ॥

અર્થ:—મોટા મોટા દાવીથી તથા નાના પ્રકારના અભિચાર પ્રયોગથી તથા પર્વતો ઉપરથી નીચે ફેંકવાથી તથા અસુરોની માથા વડે અદ્ભુત ઉત્પન્ન કરેલા સિંહાદિ જનનરોથી તથા મોટી શુકા (વગેરેમાં પૂરી રાખવાથી તથા ઝેર દેવાથી તેમ આવાપીવાનું નહીં આપવાથી તથા દિમમાં નાંખવાથી તથા અગ્નિ કે જલમાં નાંખવાથી પણ પ્રહ્લાદને મારી શક્યા નહિ, ત્યારે હિરણ્યકશિપુને ભારે ચિન્તા ઉત્પન્ન થઈ. ત્યારે શુરના પુત્ર શંકર અને અમરક હિરણ્યકશિપુને એકાન્તમાં કહેવા લાગ્યા કે આપે ત્રણે લોકોને છતી લીધા હોઈ સમર્થ છો. આપને આ બાલકના શુભદોષ સંબંધી કોઈ ચિન્તા કરવાની નથી. એને પાછથી બાંધીને અહીં રાખીશું જેથી કરીને તે કંઈ નાશી જાય નહિ. તે જરા મોટી ઉમરનો થશે ત્યારે તેની શુદ્ધિ બદલાઈ જશે. આ પ્રકારનાં શુરપુત્રનાં વચનો સાંભળીને તે વાતને માન્ય કરી, અને પ્રહ્લાદને ધર્મ, અર્થ અને કામ સંબંધી શિક્ષણ આપવાને માટે કહ્યું. અને તે પ્રમાણે ફરીથી પ્રહ્લાદને શિક્ષણ આપવા લાગ્યા. એક સમય શુરલોક પોતાના ધરના કામને નિમિત્તે કંઈક આગળ પાછળ આવ્યા. ત્યારે પ્રહ્લાદ પોતાની સાથે ભણનાર બીજા બાળકોને બોલાવી કહેવા લાગ્યો:—

કૌમાર આવરેત્માજ્ઞો ધર્માન્માગવતાનિહ ॥

દુર્લભં માનુષં જન્મ તદપ્યદ્વવમર્શદમ્ ॥ માં સ્ક૦ ૭ અં ૬-૧. ॥

અર્થ:—શુદ્ધિમાન મનુષ્યે ભગવાનની પ્રાપ્તિને યોગ્ય ધર્મનું બાધ્યાવરણમાં જ આવરણ કરવું જોઈએ. મનુષ્યજન્મ બહુજ દુર્લભ છે, છતાં નાશવાન છે. બહુ મુશ્કેલીથી મળે છે. અને નાશવાન હોવા છતાં પણ ભગવાનની પ્રાપ્તિ રૂપ પ્રયોજનને સિદ્ધ કરનાર છે. તેથી આ શરીરને વ્યર્થ નહીં જતા દેવું જોઈએ.

સુત્રમૈન્દ્રિયકં દૈત્યા દેહયોગેન દેહિનામ્ ।

સર્વત્ર લબ્યતે દૈવાધ્યા દુઃસ્વમયત્નતઃ ॥

॥ ૩ ॥

અર્થ:—હે દૈત્યો ! મનુષ્યે કોઈ પ્રયત્ન કર્યા વિના દુઃખ મળે છે. તેવી રીતે વિષયમુખ પણ દેહધારીઓને સર્વ યોનિમાં દેહનો સંબંધ થવાથી પોતાના આરબ્ધથી મળે છે. અર્થાત્ જે પશુ, પક્ષી, આદિ તથા દેવતા તથા અંસુરાદિક શરીરને કર્માનુસાર આ જીવ ધારણ કરે છે, તે સર્વ પશુ આદિ કે દેવાદિ શરીરમાં પણ પોતાના કર્મને અનુસાર સુખદુઃખનો ભોગ પણ તેને મળે છે. માટે તમે લોક એવો પ્રયત્ન ન કરો કે જેથી કેવલ આધુનો ક્ષય જ થાય.

તતો વિદૂરાત્પરિહૃત્ય દૈત્યા દૈત્યેષુ સઙ્ગં વિપયાત્મકેષુ ।

ઉપેત નારાયણમાદિદેવં વિમુક્તસંજ્ઞૈરિપિતોડપવર્ગઃ ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—માટે હે દૈત્યો ! વિષય રૂપ અર્થાત્ વિષયોમાં આસક્તિ રૂપ દૈત્યોના સંગનો પરિત્યાગ કરીને સર્વ દેવોના પણ કારણ રૂપ આદિ દેવ નારાયણના શરણમાં જાઓ, કેમકે જેણે સર્વ પ્રકારના સંગોનો પરિત્યાગ કર્યો છે એવા સંન્યાસી લોકે પણ મોક્ષની ઇચ્છા કરી છે. અર્થાત્ જેણે વિષયોનો પરિત્યાગ કર્યો નથી, તેને મોક્ષની ઇચ્છા પણ થતી નથી. તો પછી તેની પ્રાપ્તિ થવાની તો વાન જ રી? માટે તમે આસુરભાવનો પરિત્યાગ કરીને સર્વ પ્રાણી ઉપર દયા કરો અને સર્વ તરફ સહૃદયતા રાખો. અને તે પ્રમાણે કરવાથી ભગવાન પ્રસન્ન થાય છે. આ પ્રમાણે પ્રજ્ઞાદે દૈત્યોના પુત્રોને સંસારના વિનાશિત્વ તથા અનિત્યત્વને સ્મરન કરનાર તથા પરમાત્માના સ્વરૂપનું જ્ઞાન કરાવનાર અનેક પ્રકારનો ઉપદેશ આપ્યો.

તે ઉપદેશને સાંભળી નિર્દોષ બાલકોએ તેને ગ્રહણ કર્યો, અને ગુરુલોકોએ કરેલો ઉપદેશ ગ્રહણ ન કર્યો. બાળકો ચિત્તને એકાગ્ર કરીને બેઠા હતા, તે જોઈને આચાર્યના પુત્રે બયથી જોઈને સર્વ ખબર હિરણ્યકશિપુને આપી. તે સાંભળી તેણે પ્રજ્ઞાદેને લાવીને મારવાનો નિશ્ચય કર્યો. તેને પોતાની પાસે બોલાવી મંગાવી ધણી ક્રોધથી કઠોર સ્વભાવવાળો હિરણ્યકશિપુ પ્રજ્ઞાદેને પૂછે છે:—

ઋદ્ધસ્ય યસ્ય કમ્પન્તે ત્રયો લોકાઃ સહેશ્વરાઃ ।

તત્સમૈડમીતવન્મૂઢ જ્ઞાસનં કિંવલોડત્યગાઃ ॥ મં ૦ ગી ૦ અં ૮-૭ ॥

અર્થ:—હે મૂઢ ! કુદ્ધ થયેલા મારા બયથી તે તે લોકપાલ સહિત ત્રણે લોક કંપે છે એવો જે હું તેની આજ્ઞાનું નિર્ભય મનુષ્યની માફક તે ઉલ્લંઘન કર્યું. એવી મારી આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરી શકે એવું તારામાં શું બધ છે ? ત્યારે પ્રજ્ઞાદે કહે છે:—

ન કેવલં મે મત્રતત્ર રાતન્તસ વૈ વલં વલિનાં ચાપરેપામ્ ।

પરેડવરેડમી સ્થિરગજ્ઞમા યે બ્રહ્માદયો યેન વશં પ્રણીતાઃ ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—હે રાજન ! તમે મને “ તારે બધ શું છે ” એવું જે પૂછ્યું છે તે બધ કેવલ મારું જ બધ નહીં, પરન્તુ તમારું તથા બીજા જે બધી લોક છે તેમનું પણ જે બધ છે તે સર્વ બધ, જે પરમાત્મા રૂપ બલે, બ્રહ્મા આદિ સર્વ નાના તથા મોટા સ્થાવર તથા જંગમ પ્રાણીને વશ કર્યા છે. તે જ પરમાત્માનું બળ છે, માટે તમે આ આસુર સ્વભાવને પરિત્યાગ

કરી સર્વ પ્રાણીમા સમદષ્ટિ મ્હે. તમે આ નેત્રાદિ ઇન્દ્રિય રૂપ શત્રુને જય નહી કરતા
દશે દિશાનો જય કર્યો એવું તમે માનો છો તે તો કેવળ તમારું અભિમાનજ છે એવું
પ્રદાનું વચન સાલગીતે દિગ્વિષયશિષુ -૩ છે —

અસ્તં ત્વં મર્તુકામોઽસિ યોઽતિમાત્ર વિકૃત્યસે ।

મુમુર્ષુના દિ મન્દાત્મન્નુ સ્યુર્વિષ્ણવા ગિર ॥ ૧૨ ॥

અર્થ —જે તું બહુ બોને છે અર્થાત્ મારી નિન્દા પૂર્વક તું તારી પોતાની શત્રુજીત
તરીકે પ્રશંસા મ્હે છે, તેથી નિશ્ચય થાય કે કે તું જરૂર મગ્વાની ઇચ્છાવાળો છે, કેમકે
જેવું મૃત્યુ નજીક છે તેની વાણી યોગ્યતાને અનુસાર હોતી નથી

યસ્ત્વયા મન્દમાગ્યોક્તો મદન્યો જગદીશ્વરઃ ।

ક્વાસૌ યદિ સ સર્વત્ર વસ્માત્સ્તંભે ન દૃશ્યતે ॥ ૧૩ ॥

અર્થ —તું મદભાગ્યે જે ભાગરી ભિન્ન પ્રેષ જગત્સા ઇશ્વરને કહ્યા તે કંઈ જગામા
છે ? યદિ કહે તે ઇશ્વર સર્વજ છે તો આ સ્તંભમા કેમ દેખાતા નથી ? આ પ્રમાણે
કહીને મદાત્મ કોષ કરીને પુનઃ માગવાને માટે તવચાર ઉપરી આસન ઉપરથી કહી પડ્યો,
અને “ હમથા હુ તાગ શિગ્ને શરીગી જુદુ મ્હે છુ, તાગ લગરાન્ તારી રક્ષા કરશે ”
એમ કહીને જઈને પ્રથમ સ્તંભને તાડન કર્યું ત્યારે—

સત્ય વિધાતુ નિજમૃત્યુભાષિત વ્યાપ્તિં ચ ભૂતેષ્વલિલેષુ ચાત્મનઃ ।

અદૃશ્યતાત્પદ્મુતરૂપમુદ્ગદ્ગન્તંભે સમાયા ન મૃગ ન માનુષમ્ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ —પોતાના મેર પ્રદાનું વચન સત્ય કરવાને માટે તથા પોતે સપૂર્ણ પદાર્થોમા
વ્યાપ્ત છે એવો નિશ્ચય મગ્વારાને માટે પણ સમાની વચમા સ્તંભમાથી મનુષ્ય નહી તેમ
પશુ પશુ નહી એવું અદ્ભુત રૂપ ધારણ કરેના ભગવાન્ દેખાતા પ્રદક્ષાદે સર્વ વસ્તુમા
પરમેશ્વર છે એમ મ્હુ હવે તે વચન અલન કરવાને માટે સ્તંભમાથી પ્રવ્રથ થયા

આ પ્રમાણે નૃસિંહ રૂપ ધારણ કરીને દિગ્વિષયશિષુને મારી પ્રદાનહતી રક્ષા કરી માટે
પ્રેમી દની સ તિવાગા સાચા લખેને ૧) પણ પ્રજાગ્ના ભવતુ કાગલ નથી તેને ચોમ
ક્ષેમની ચિન્તા મગ્વાની આનંદ નથી, તેમ પ્રગત હવતુ પણ તેને ઉપદ્રવ કરી રાખતા
નથી માટે દેવી અપતિ ગ્રામ મગ્વાની પ્રિયાનાગા મનુષ્યે નિર્ભય થવાની આવશ્યકતા છે
અને જે મનુષ્ય મગ્વાવી કરેના હોય તો તે પણ બર્ધ જ છે, કાગલકે જન્મ લીધેના
પ્રાણીને મર્થ વિના છુએ નથી

જાતસ્ય દિ મૃત્યુર્ધુવ જન્મ મૃતસ્ય ચ ।

તસ્માદપરિદોર્ધર્થે ન ત્વ ઓચિતુમર્હમિ ॥ મ૦ ગ૦ અ૦ ૨-૨૭ ॥

અર્થ —ઉપર થયેના ગનુજનુ મગ્લુ તો નિશ્ચય છે અને મરવાનો જન્મ થયો પણ
નિશ્ચય છે માટે હે અર્જુન ! જેા ઉતાર જની શકે તેમ નથી તેના મર્થમા તારે શોક
કરવો યોગ્ય નથી. આ પ્રમાણે ભગવાને ગીતામા પણ પ્રાણીનું જન્મમગ્લુ અવશ્ય થવાનું
કહ્યું છે મનુષ્ય તો ય, પશુ સમર્થ દેવાનો પણ મૃત્યુને અધીન છે

યહ્નોન્દ્રમદ્યાણિ દત્તેન્દ્રનિયુતાનિ ચ ।

વિનદાનીદ કાલેન મનુષ્યેઽથ કા કયા ॥ વિ૦ સ્મ૦ અ૦ ૨૦-૧૦૪ ॥

અર્થ:—હજારો ઇન્દ્ર અને લાખો દૈત્ય લોક પણ અહીં સમય આવ્યે નહિ થઇ ગયા છે. તો પછી મનુષ્યોનું તો કહેવું જ શું? માટે તુચ્છ મનુષ્ય શરીરથી નિર્ભય થઇને પુરુષાર્થ કરીને પોતાના કર્તવ્યને સિદ્ધ કરવું તે જ મનુષ્યનું મહાન કાર્ય છે. અને નિર્ભયતા વિના મનુષ્ય યોગ્ય રીતે પુરુષાર્થ કરી શકતો નથી.

સ્તનૈર્મહોર્દૈસ્તુતુર્ન દેવા ન મેજિરે भीमविषेण भीतिम् ।

સુધાં વિના નૈવ યયુર્વિરામં ન નિશ્ચિતાર્થાદ્વિરમન્તિ ધીરાઃ ॥નોંશંશ્લો.૮૦॥

અર્થ:—દેવતાઓએ અમૃતને માટે ધીર સાગરનું મન્થન કર્યું, ત્યારે કૌરુભ મણિ આદિ મોટાં મોટાં રત્ન નિકળ્યાં. તેથી તેઓ સન્તુષ્ટ ન થયા. અને જ્યારે બહુ બારે વિષ નિકળ્યું, ત્યારે દેવતાઓ ભય પણ પામ્યા નહીં. જ્યાં સુધી અમૃત નિકળ્યું નહીં ત્યાં સુધી તેઓ સાગરનું મન્થન કરવામાંથી નિવૃત્ત થયા નહોં તેવી રીતે ધીર પુરુષ અનેક પ્રકારની લક્ષ્મી આદિ પ્રાપ્ત થતાં અથવા ભય પ્રાપ્ત થતાં પણ પોતે નિશ્ચય કરેલા કાર્યથી પાછા પડતા નથી. જો દેવતા લોક ગતોની પ્રાપ્તિથી સાગરનું મન્થન કરવામાં નિવૃત્ત થયા હોય, અથવા વિષથી ડરીને પાછા હટ્યા હોય, તો તેમને કદાપિ અમૃતની પ્રાપ્તિ થાત નહોં. તેવી રીતે મુશુકુ પુરુષ જ્યારે મોક્ષને માટે પ્રયત્ન કરે છે ત્યારે અનેક પ્રકારના સંસારના પદાર્થોની પ્રાપ્તિ થાય-છે. જો તેમાં લાલસા થાય તો મોક્ષમાર્ગથી પડે છે. અથવા તેને કોઈ પણ પ્રકારનું વિધિ આવવાથી ડરી ગયો હોય તો પણ તેની ગતિ થતી નથી. બહુ મનુષ્યો વિધોના બળથી પાછા હટતા જોવામાં આવે છે. માટે જો મનુષ્ય નિર્ભય છે તે જ ધર્મ માર્ગમાં પ્રવૃત્ત થઇ શકે છે. અને સાધનોમાં નિર્ભયતા મુખ્ય હોવાથી તેને દેવી સંપત્તિમાં પ્રથમ બનાવી છે. તે કારણથી મનુષ્યે નિર્ભયતાને પ્રથમ પ્રાપ્ત કરવી જોઇએ.

સત્ત્વસંશુદ્ધિ.

હવે સત્ત્વસંશુદ્ધિ પદનો અર્થ કહીએ છીએ:—

સત્ત્વસંશુદ્ધિ—અન્તઃકરણી નિર્મલતાને સત્ત્વસંશુદ્ધિ કહી છે. અન્તઃકરણની શુદ્ધિની જો સમ્યક્તા છે તે સત્ત્વસંશુદ્ધિ છે. અર્થાત્ અન્તઃકરણની જો અન્યન્ત નિર્મલતા છે તેને સત્ત્વસંશુદ્ધિ કહે છે. (અર્થાત્ પરમેશ્વરના સ્વરૂપનું સ્ફુરણ થવાની યોગ્યતાને સત્ત્વસંશુદ્ધિ કહે છે.) કેમકે અન્તઃકરણની પૂર્ણ રીતે નિર્મલતા થવાથી ભગવત્તત્ત્વનું સ્ફુરણ થવાની યોગ્યતા સ્વયં પ્રાપ્ત થાય છે. અને બીજાને વગ્ધન કરવું તેનો, તથા માયા, અનૃત, આદિનો પરિત્યાગ કરવો તેને પણ સત્ત્વસંશુદ્ધિ કહે છે. મનમાં કાંઈ રાખવું અને બહાર બીજું કાંઈ બનાવવું તેનું નામ માયા છે. અને બીજાને કપટથી, વશ, કરવો તેનું નામ વગ્ધન છે. અને દોષથી તથા સાંભળેલી વાતને ચિપરીન રૂપે કહેવી તેનું નામ અનૃત છે. આવા આવા દોષોથી અન્તઃકરણ હમેશાં મગ્નિ રહે છે. તેનો પરિત્યાગ કરવાથી મન પોતે જ શુદ્ધ થાય છે.

અને જ્ઞાતયોગવ્યવસ્થિતિ:—એટલે શાસ્ત્રથી આત્મતત્ત્વને જાણવું તેનું નામ જ્ઞાન છે. અને ચિત્તની એકાગ્રતાથી તેનો અનુભવ કરવો તેનું નામ યોગ છે. એટલે શાસ્ત્ર દ્વારા તત્ત્વને જાણવું તથા તેનો અનુભવ કરવો, એ બંનેમાં જો રિયનિ છે તેને જ્ઞા યોગ-વ્યવસ્થિતિ કહે છે. જ્યાંસુધી શાસ્ત્ર દ્વારા આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરવામાં આવે નહીં,

ત્યામિધી ઉપાસના અથવા કર્મ, ભક્તિ, એ દોષ પણ સાધન થઇ શકશે નહિ. તેટલા માટે દેહાદિથી ભિન્ન દોષ આત્મવસ્તુ છે એવું જ્ઞાન જ સર્વ સરકારમાં પ્રથમ ઉપયોગી છે. આપીતું સર્વ જ્ઞાન તેની અપેક્ષાએ નિરૂપિત છે. આ સંબંધી ઉપનિષદમાં નારદ તથા સનતકુમારનો ઇતિહાસ છે.

ૐ અધીદિ ભગવ इति द्योपससाद सनत्कुमारं नारदस्त २ हावाच यक्षेत्य तेन योपसीद ततस्त ऊर्ध्वं वक्ष्यामीति ॥ छा० उ० अ० ७ ख० १ क० १ ॥

અર્થ:—નારદજીએ સનતકુમારની પાસે જઈને “ મને ભણાવો, ભણવાને માટે હું આપની પાસે આવ્યો છું ” એમ કહ્યું. ત્યારે સનતકુમારે નારદજીને પૂછ્યું કે તમે શું બધ્યા છો, અને શું જાણો છો ? તે મને કહો. તે પછી હું દલીલ એમ કહ્યું. ત્યારે સનતકુમાર પ્રતિ નારદજી કહે છે:—

ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेद २ सामवेदमाथर्वणं चतुर्थमितिहासपुराणं पञ्चमं वेदानां वेदं पित्र्य ५ राशिं दैवं निर्धि वाकोवाक्यमेकाग्रयनं देवविद्यां ब्रह्मविद्यां भूतविद्यां क्षत्रविद्यां नक्षत्रविद्या २ सर्वदेवजनविद्यामेतद्भगवोऽध्येमि ॥ २ ॥

અર્થ:—હે ભગવન ! હું ઋગ્વેદ જાણું છું, તથા યજુર્વેદ, સામવેદ, તથા ચોથો અથર્વજુ વેદ, તથા ઇતિહાસપુરાણ નામનો પાંચમો વેદ (મહાભારતનાદિ), તથા વેદોનો પણ વેદ (વ્યાકરણ), તથા શ્રાદ્ધકલ્પ, ગણિત, ઉત્પાનોત્તુ જ્ઞાન જેનાથી આપ તેવી દૈવ વિદ્યા, તથા મહાકાશાદિ નિધિ શાસ્ત્ર, તથા તર્કશાસ્ત્ર, નીતિશાસ્ત્ર, તથા નિરૂક્ત તથા બ્રહ્મવિદ્યા અર્થાત્ ઋગ્, યજુ: સામ નામની વેદવિદ્યા અર્થાત્ શિક્ષા, કલ્પ, હન્દ તથા અગ્નિઆધાન આદિ, તથા જૂનવિદ્યા (જૂનતન્ત્ર), તથા ધનુર્વેદ તથા જ્યોતિષ તથા ગાર્ગ્યવિદ્યા (સર્પાદિનું એર ઉતારવાની વિદ્યા) તથા દેવજન વિદ્યા અર્થાત્ કેસર આદિ સુગન્ધવાળા પદાર્થો બનાવવા, કેસર જેવા અનેક ખીજ પદાર્થો મેળવી શરીરમાં લેપન કરવાના સુગન્ધદાર દ્રવ્ય બનાવવાની યુક્તિ, તથા નૃત્ય, ગીત, વાદ્ય તથા શિષ્ય આદિનું જ્ઞાન—આ સર્વ હું જાણું છું. પરન્તુ—

सोऽहं भगवो मन्त्रविदेवास्मि नाऽऽत्मविच्छ्रुतश्चेव मे भगवद् दृशोभ्यस्तरति शोकमात्मविदिति सोऽहं भगवः शोचामि तं मा भगवाच्छोकस्य पारं तारय-
त्त्विति त २ हावाच यक्षै विचैतदध्वगीष्ठा नामैवैतत् ॥ ३ ॥

અર્થ:—તે હું હે ભગવન ! આ સર્વ જાણું છું, છતાં પણ હું મંત્રવેતા જ છું અર્થાત્ શબ્દાર્થ માત્રના જ્ઞાનવાળો તથા કર્મનો જ્ઞાતા માત્ર છું, પરન્તુ હું આત્માને જાણીતો નથી. અને આપ જેવાની પાસેથી મેં સાંભળ્યું છે કે આત્મવેતા જ શોધને તરે છે. તેવો હું આત્મવેતા નહીં જાણીતો હોવાથી શોક કરું છું. આપ ભગવાન મને શોકથી પાર કરો અર્થાત્ આત્મજ્ઞાનથી મને કૃતાર્થજીવિ બનાવો. આ પ્રકારે કહેતા નારદજી પ્રતિ સનતકુમાર કહે છે કે તમે જે દંષ્ટ બધ્યા છો તે સર્વ નામ જ છે અર્થાત્ વિકારવાળા પદાર્થોનું પ્રતિપાદન કરનાર હોવાથી નામ માત્ર વિદ્યા છે. આ પ્રમાણે કહીને ફરી સનતકુમાર ઋષિએ નારદજીને બ્રહ્મવિદ્યાનો ઉપદેશ કર્યો. માટે વેદાદિ બધીને સમર્થ વિદ્વાન આપ સોપણ પછીથી મરણ-

દ્વારા ગુરૂ પાસેથી ધ્યાનવિદ્યા શિખવી જોઈએ. પરન્તુ પોતે પોતાની મેળે નાના પ્રકારનાં પુસ્તકો લખને વાંચવાથી પણ ધ્યાનવિદ્યાનું જ્ઞાન મનુષ્યને થતું નથી, કેમકે આચાર્યવાન પુસ્તકો શ્રેય-સાક્ષાત્કાર વાળા તત્ત્વવેદા આચાર્ય જેના ઉપદેશ છે તે જ આત્માને જાણે છે—આ શ્રુતિ આત્મજ્ઞાનને માટે ઉપદેશ ગુરૂની આવશ્યકતા બતાવે છે. સ્વતંત્ર ઉપનિષદાદિ વાંચનાર મનુષ્ય શ્રુતિના ભાવોને નહીં જાણવાથી અર્થનો અનર્થ કરતા જોવામાં આવે છે. માટે આચાર્ય પાસેથી જ ધ્યાનવિદ્યાનું શિક્ષણ લેવું જોઈએ. અને વળી આચાર્ય પાસેથી શ્રવણ માત્ર કરવાથી પણ મનુષ્ય કૃતકૃત્ય થતો નથી. માટે ચિત્તની એકાગ્રતા કરીને શ્રવણ કરેલા તત્ત્વનો અનુભવ કરવા રૂપ યોગની પણ આવશ્યકતા છે, નહિ તો શ્રવણનું ફલ પણ પ્રાપ્ત થતું નથી. માટે મુમુક્ષુ મનુષ્યે શાસ્ત્ર દ્વારા આત્મસ્વરૂપનું શ્રવણ, કરવામાં, તથા મનન અને નિદિધ્યાસન વડે તેનો અનુભવ કરવામાં પણ, તત્પર રહેવું જોઈએ. આ પ્રમાણે તત્ત્વજ્ઞાનમાં તત્પર રહેવું તેનું નામ જ અહીં જ્ઞાનયોગવ્યવસ્થિતિ કહી છે.

અને યોધી દૈવી સંપત્તિ દાન છે. તેનું વિવેચન પહેલું કરવામાં આવ્યું છે. માટે હવે પાંચમી દૈવી સંપત્તિ જે દમ તેનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

બાહ્યેન્દ્રિયોના સંયમ કરેલો તેનું નામ દમ છે. વળી કેટલાક નિષ્ઠિત રૂપ ધર્મ છે તેનું પણ દૈવી સંપત્તિમાં જ ગ્રહણ કરવામાં આવ્યું છે એવો વ્રમશ્ચ પદની સાથે કહેલા ચક્રારથી નિશ્ચય થાય છે. તેનું વિશેષ વિવેચન પદસંપત્તિના નિરૂપણમાં કરવામાં આવશે.

હવે યતનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે. આ દૈવી સંપત્તિમાં છટ્ટી છે. વેદથી પ્રતિપાદન કરેલા તથા સ્મૃતિથી પ્રતિપાદન કરેલા એવા સામાન્ય રીતે યત્ન બે પ્રકારના છે. તેના વિશેષ બેઃ પ્રથમ લખી ચૂક્યા છીએ. અગ્નિજ્ઞાન તથા દર્શન પૂર્વભાસ આદિક વેદ પ્રતિપાદિત હોવાથી શ્રોત યજ્ઞ કહેવાય છે. અને દેવયત્ન, પિતૃયત્ન, જૂનયત્ન, મનુષ્યયત્ન, એ ચાર પ્રકારના યત્ન સ્મૃતિ દ્વારા પ્રતિપાદન કરેલા હોવાથી સ્માર્તયજ્ઞ કહેવાય છે. અને ધ્યાનયત્નને ઉમેરતાં સ્માર્તયત્ન પાંચ પ્રકારનો થાય છે. અહીં “અમયં સત્યસંશુદ્ધિઃ” એ શ્લોકમાં સ્વાધ્યાય પદથી ધ્યાનયત્નનું જુદું ગ્રહણ કરેલું હોવાથી પૂર્વોક્ત દેવયત્ન આદિ ચારને જ સ્માર્ત યત્નથી ગ્રહણ કર્યો છે.

અને સાતમી દૈવી સંપત્તિ સ્વાધ્યાય છે. સ્વાધ્યાયને ધ્યાનયજ્ઞ નામથી કહેવામાં આવે છે. પ્રવચન માટે ઋગ્વેદ તથા રૂદ્રી, ગીતા, સદસનામ, આદિનું અધ્યયન કરવું, તથા પ્રથમ અધ્યયન કરેલાનું જ રોજ નિયમપૂર્વક પાઠવાય કરવું તેનું નામ સ્વાધ્યાય છે.

અને જે તપ છે તે દૈવી સંપત્તિમાં આઠમું છે. મનુષ્યોના નાના પ્રકારના મનોરથોને પૂર્ણ કરનાર વસ્તુ તપ છે. લગવાને ગીતામાં શારીરિક અર્થાત્ શરીર વડે કરવાનું, તથા વાણી વડે થતું તેમ મન વડે થતું—એમ ત્રણ પ્રકારનું તપ કહ્યું છે. તે નીચે પ્રમાણે:—

देवद्विजगुरुमाज्ञपूजनं शौचमार्जवम् ।

ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीरं तप उच्यते ॥

મ. ગી. જ. ૧૭-૧૪ ॥

અર્થ:—ધ્યાન, વિષ્ણુ, શિવ, સૂર્ય, અગ્નિ, ગણેશ, દુર્ગા ઇત્યાદિક દેવતાઓનું પૂજન દેવપૂજન કહેવાય છે. દ્વિજ અર્થાત્ દ્વિજોત્તમ બ્રાહ્મણ, ગુરૂ અર્થાત્ આચાર્ય, ઉપાધ્યાય ઇત્યાદિ, તથા પ્રાણ (વેદવેદા) એમનું પૂજન અર્થાત્ શાસ્ત્રમાં કહેલી રીતે પ્રણામ, શુદ્ધ

આદિ કરતું તે, તથા શૌચ (શૃતિકા અને જલ વડે શરીરની શુદ્ધિ કરવી તે), આર્જવ એટલે દિનકર્મમાં પ્રવૃત્તિ અને નિષિદ્ધ કર્મથી નિવૃત્તિ (અને કુટિલતાના અભાવ રૂપ મનનું આર્જવ ભાવસંશુદ્ધિ શબ્દથી મનના તપમાં કહેવામાં આવશે), સ્ત્રોતમાગમન પરિત્યાગ રૂપ બ્રહ્મચર્ય, અદિસા અર્થાત્ પ્રાણીઓને શરીર, વાણી અને મન વડે અતીતિથી પીડન કરવી તે, અને અદિસા શબ્દની આગળ ચક્રાર છે તેનાથી ચોરી ન કરવી, પરિબ્રહ્મ ન કરવો એ બંનેનું પણ પ્રહણ થાય છે. આ સર્વ શરીરપ્રધાન ચક્રને થતું તપ છે. દેવસ શરીર માત્ર વડે કોઈ પણ કર્મ થતું નથી, કેમકે—

અધિષ્ઠાનં તથા કર્તા કરણં ચ પૃથગ્વિધમ્ ।

વિવિધાથ પૃથક્ ચેષ્ટા દૈવં ચૈવાત્ર પચમમ્ ॥ મ. ગો. જ. ૧૮-૧૪ ॥

શરીરવાહનનોભિર્યત્કર્મ પ્રારમ્ભતે નરઃ ।

ન્યાગ્યં વા વિપરીતં વા પંચૈતે તસ્ય હેતવઃ ॥ મ. ગ. જ. ૧૮-૧૫ ॥

અર્થઃ—શરીર (અધિષ્ઠાન), અહંકાર (કર્તા), ઐનાદિક 'ઇન્દ્રિયો, નાના પ્રકારની પ્રાણાદિ વાયુની એષ્ટા (ક્રિયા) અને પાંચમુ શરીરાદિના અધિષ્ઠાતૃ દેવતા, એ પાંચ, શરીર, વાણી કે મન વડે વિહિત કે નિષિદ્ધ જે કાંઈ કર્મ મનુષ્ય કરે છે તેમાં કારણ છે. સંપૂર્ણ કર્મ કરવામાં આ પાંચ કારણ છે. અને શરીર વડે થતા દેવપૂજન આદિ રૂપ તપમાં શરીરની પ્રધાનતા છે, માટે તેને શરીરથી થતું તપ કહ્યું છે. શરીરની અધિષ્ઠાત્રી દેવતા પૃથિવી છે, અહંકારની અધિષ્ઠાત્રી રૂદ્ર છે ઐન્દ્રિયની દિશાઓ છે, ત્વચાની વાયુ છે, અક્ષુની સૂર્ય છે, રસનેન્દ્રિયનો પ્રએતા (વરુણ) છે, અને ધાતુની આશ્વિનિકુમાર છે, વાણીની દેવતા અગ્નિ છે, હાયની ઈન્દ્ર છે, પાદની ઉપેન્દ્ર છે, યુગની શૃત્યુ છે, અને ઉપરશની પ્રમ્ભર્ણ છે. મનની ચંદ્રમા અને શુદ્ધિની બુદ્ધરૂપિ અધિષ્ઠાત્રી દેવતા છે. અને પ્રાણ, અપાન, વ્યાન, સમાન અને ઉદાન એ પાંચ વાયુની ક્રમે સદોગત, વામદેવ, અધોર, તરુરૂપ અને ઈશાન એ પાંચ અધિષ્ઠાત્રી દેવતા છે.

હવે વાણીનું તપ કહે છે.

અનુદ્વેગકરં વાક્યં સત્યં પ્રિયહિતં ચ યત્ ।

સ્વાધ્યાયાધ્યસનં ચૈવ વાદ્મયં તપ ઓચ્યતે ॥ મ. ગી. અ. ૧૭-૧૬ ॥

અર્થઃ—દોષને ઉદ્વેગ ન કરાવે તેવી તથા સત્ય, પ્રિય અર્થોત્ત્ત્વભજનારને તરફાલ સુખ દેનાર, તથા દિત એટલે પરિણામે સુખકારક હોય એવી ચાર વિશેષણ વાળી વાણી બોલવી, તથા યથાર્થિ વેદાભ્યાસ કરવા તે વાણીનું તપ છે. અને—

મનઃપ્રસાદઃ સૌમ્યત્વં મૌનમાત્મચિનિગ્રહઃ ।

ભાવસંશુદ્ધિરિત્યેતત્તપો માનસમુચ્યતે ॥

” ॥ ૧૬ ॥

અર્થઃ—મનની સ્વચ્છતા એટલે વિષયોની ચિન્તાથી મનની વ્યાકુળતા ન થવી તે, તથા સૌમ્યત્વ એટલે સર્વના દિનનું ચિન્તન કરતું અને નિષિદ્ધનું ચિન્તન ન કરતું તે, તથા મૌન-સુનિબાવ એટલે એકાગ્રતાથી આત્મચિન્તન (નિદિષ્ઠાસન), તથા આત્મવિનિગ્રહ એટલે મનની મર્વ ગતિને નિરોધ કરવો અર્થાત્ નિરોધમગ્રાધિ, તથા ભાવસંશુદ્ધિ-ઉદ્ધવની

શુદ્ધિ અર્થાત્ કામક્રોધાદિ મળની નિવૃત્તિ (ભાવશુદ્ધિથી બીજની સાથે વ્યવહારકાલમાં કપટ-માયા-નો અભાવ થાય છે) -આ મનઃપ્રસાદ આદિ મનનું તપ કહેવાય છે.

• તપ વિના કોઇ પણ પદાર્થની પ્રાપ્તિ થતી નથી તે કહે છે.

સર્વમેતત્તપોમૂલં કવયઃ પરિચક્ષતે ।

ન હતત્તતપા મૂઢઃ ક્રિયાફલમવાપ્નુતે ॥ મ. મા. શા. પ. અ. ૧૬૧-૧ ॥

અર્થ:—આ સંસારમાં જે કોઈની પાસે કાંઈ પણ સંપત્તિ જોવામાં આવે છે તે તે સર્વ તપનું જ કારણ છે. જે મૂઢ તપ કર્યું નથી તે કોઈ પણ કર્મના ઉત્તમ ફળને પ્રાપ્ત કરતો નથી અર્થાત્ અતપરવી મનુષ્ય ઉત્તમ કર્મ કરવા છતાં શ્રેષ્ઠ ફલ પ્રાપ્ત કરી શકતો નથી.

પ્રજાપતિરિદં સર્વં તપસૈવાસૃજત્પ્રમથુઃ ।

તથૈવ વેદાવૃષ્યસ્તપસા પ્રતિપેદિરે ॥ ૨ ॥

અર્થ:—સમર્થ પ્રજાપતિએ આ સંપૂર્ણ પદાર્થોની તપ વડે સૃષ્ટિ કરી છે. તેવી રીતે ઋષિઓએ પણ તપના પ્રભાવથી વેદોને પ્રાપ્ત કર્યા છે.

ઔષધાન્યમદાદોનિ ક્રિયાથ વિવિધાસ્તથા ।

તપસૈવ હિ સિદ્ધયન્તિ તપોમૂલં હિ સાધનમ્ ॥ ૪ ॥

અર્થ:—રોગને નાશ કરનારી ઔષધિ તથા અનેક કર્મોની સિદ્ધિ તપથી જ થાય છે. તેમજ સર્વ સાધન તપથી જ સિદ્ધ થાય છે.

યદુરાર્પં ભવેત્તિકાચિત્તત્ત્વં તપસો ભવેત્ ।

એશ્વર્યમૃષયઃ પ્રાપ્તાસ્તપસૈવ ન સંગ્રય ॥ ૬ ॥

અર્થ:—જે કાંઈ ભેગવવાને કશું હોય છે તે સર્વ તપથી પ્રાપ્ત થાય છે. ઋષિઓએ તપથી જ એશ્વર્ય પ્રાપ્ત કર્યું છે તેમાં કોઈ સંદેહ નથી.

સુરાપોઽસંમતાદાયી ભ્રૂગદા ગુરુતલ્લયમઃ ।

તપસૈવ સુતપ્તેન નરઃ પાપાત્પમુચ્યતે ॥ ૮ ॥

અર્થ:—દાર પીનાર, તથા માલિકની પરવાનગી વિના ધનનું હરણ કરનાર તથા બ્રૂણહત્ય કરનાર, તેમ ગુરૂ સ્ત્રીગામી એ સર્વ સારી રીતે તપ કરવાથી જ તે પાપથી મુક્ત થાય છે. અહીં બ્રૂણ શબ્દનો ત્રિવેદી બ્રાહ્મણ તેમ કલ્પ સહિત પોતાની શાખાનું અધ્યયન કરનાર તથા ગર્ભ એ અર્થ સમજવો.

તપઃ સર્વગતં તાત હીનસ્યાપિ વિધીયતે ।

જિતેન્દ્રિયસ્ય દાન્તસ્ય સ્વર્ગમાર્ગમવર્તરુમ્ ॥ મ. મા. શા. પ. અ. ૨૧૫-૧૪ ॥

અર્થ:—હે તાત ! તપ સર્વગત છે અર્થાત્ તપ કરનાર દેવ, મનુષ્ય, આદિ સર્વ કોઈ છે. હીન જાતિનો મનુષ્ય પણ પોતાના કલ્યાણને માટે તપ કરી શકે છે. જિતેન્દ્રિય અને દાન્ત મનુષ્યને સ્વર્ગમાર્ગનું પ્રવર્તક તપ છે. વળી—

આદિત્યા ચસવો રુદ્રાસ્તથૈવાગ્ન્યશ્ચિમાસ્તાઃ ।

વિશ્વેદેવાસ્તથા સાધ્યાઃ પિતરોઽથ મરુદ્ગણાઃ ॥ ૧૬ ॥

યક્ષરાક્ષસગન્ધર્વાઃ સિદ્ધાશ્વાન્યે દિવૌકસઃ ।

સંસિદ્ધાસ્તપસા તાત યે ચાન્યે સ્વર્ગવાસિનઃ ॥ ૧૭ ॥

અર્થઃ—ખાર આદિત્ય, આઠ વસુઓ, અગિયાર રૂદ્ર, અગ્નિ, અશ્વિનિકુમાર, માતૃત (વાયુ), વિશ્વદેવ, સાધ્ય, પિતૃઓ તથા ૪૯ પ્રકારના મરૂદગણ (૧૬), તથા યક્ષ, રાક્ષસ, ગન્ધર્વ, સિદ્ધલોક, તથા ખીળા સર્વ દેવતાઓ તેમજ અન્ય સ્વર્ગવાસી લોકોને સર્વ તપથી જ સિદ્ધ થયા છે.

યે ચાદૌ બ્રાહ્મણાઃ છૃષ્ટા બ્રહ્મણા તપસા પુરા ।

તે ભાવયન્તઃ પૃથિવીં વિચરન્તિ દિવં તથા ॥ ૧૮ ॥

અર્થઃ—પ્રજાપતિએ સૃષ્ટિની આદિમાં તપથી જે જ્ઞાનશ્રેણી સૃષ્ટિ કરી તેઓ તપના પ્રભાવથી પૃથ્વી તથા સ્વર્ગમાં વિચરે છે.

મર્ત્યલોકે ચ રાજાનો યે ચાન્યે ગૃહમેધિનઃ ।

મહાકુલેષુ દ્વયન્તે તત્સર્વં તપસઃ ફલમ્ ॥ ૧૯ ॥

અર્થઃ—અને જેઓ મનુષ્યલોકમાં રાજા લોક છે તે તથા ખીળા કેટલાક ગૃહસ્થ લોક મહાન કુલમાં જન્મ લીધેલા જોવામાં આવે છે તે સર્વ તપનું જ ફળ છે.

કૌશિકાનિ ચ વસ્ત્રાણિ શુભાન્યામરણાનિ ચ ।

વાહનાસનપાનાનિ તત્સર્વં તપસઃ ફલમ્ ॥ ૨૦ ॥

અર્થઃ—વળી રેશમી વસ્ત્ર (કૌશિક), ઉત્તમ ખૂપણ, વાહન, આસન તથા ખાનપાનના સર્વ પદાર્થ એ સર્વ તપનું ફળ છે.

મનોજુક્લાઃ પ્રમદા રૂપવત્યઃ સહસ્રશઃ ।

વાસઃ પ્રાસાદપૃષ્ઠે ચ તત્સર્વં તપસઃ ફલમ્ ॥ ૨૧ ॥

અર્થઃ—તેમજ મનને અનુકૂલ રૂપવતી અનેક ઓઓ, તથા મેઢાવાળા સારા મકાનમાં રહેવાનું એ સર્વ તપનું ફળ છે.

શયનાનિ ચ મુરુયાનિ મોજ્યાનિ વિવિધાનિ ચ ।

અમિષેતાનિ સર્વાણિ ભવન્તિ શુભકર્મિણામ્ ॥ ૨૨ ॥

નાપ્રાપ્તં તપસઃ કિંચિત્ કૈલોક્યેડપિ પરંતપ । ૨૩ ॥

અર્થઃ—વળી ઉત્તમ સંધ્યા, અનેક પ્રકારના ખાદ્ય પદાર્થો તથા સર્વ પ્રસિદ્ધ વસ્તુની પ્રાપ્તિ શુભ કર્મ કરનાર તપસ્વી લોકોને થાય છે. હે પરંતપ એટલે યતુતપન । ત્રણે લોકમાં એવી કોઈ વસ્તુ નથી કે જે તપથી પ્રાપ્ત ન થાય.

જ્ઞાનવિજ્ઞાનમાસ્તિદયં સૌભાગ્યં રૂપમુત્તમમ્ ।

તપસા લભ્યતે સર્વં મનસા યથાદિચ્છતિ ॥ અગ્નિ૦ પુ૦ જ૦ ૩૮૨-૧૩ ॥

અર્થઃ—જાતનું જ્ઞાન તથા અનુભવ જ્ઞાન, આસ્તિકતા, સૌભાગ્ય, ઉત્તમરૂપ, તથા મનમાં જે જે વસ્તુની ઇચ્છા થાય તે સર્વ તપથી પ્રાપ્ત થાય છે.

યદુસ્તરં યદુરાપં યદુર્ગં યચ દુષ્કરમ્ ।

સર્વં હુ તપસા સાધ્યં તપો દિ દુરાતિક્રમમ્ ॥ મ. સ્મ. અ. ૧૧-૨૩૮ ॥

અર્થ:—મનુષ્ય જે આપત્તિને દુઃખથી તરે છે, તથા જે વસ્તુ દુઃખથી પ્રાપ્ત થાય છે, તથા જે સ્થાનમાં જવું કડિન છે, તથા જે કર્મ દુઃખથી થાય છે. તે સર્વ તપથી સિદ્ધ થાય છે. અરેખર તપનું ઉદ્ધવન કરવું તે દુર્લભ છે. અર્થાત્ તપની શક્તિને કોઈપણ ઉદ્ધવન કરી શકતું નથી. વળી—

સ્વામિત્વં ચૈવ દાતૃત્વં ધનિકત્વં તપઃફલમ્ ।

પ્રનસઃ ફલમર્થિત્વં દાસ્યત્વં ચ દરિદ્રતા ॥ સુ૦ ની૦ અ૦ ૧-૨૨ ॥

અર્થ:—સ્વામીપણું, દાતાપણું, ધની થવું એ સર્વ તપનું ફળ છે. અને યાચક થવું, દાસત્વની સ્થિતિ આવવી, તથા દરિદ્રતા પ્રાપ્ત થવી તે સર્વ પાપનું ફળ છે.

પૂર્વોક્ત શ્લોકથી તપનું મહત્ત્વ પ્રતિપાદન કરીને હવે તપ શબ્દનો અર્થ તથા તપના સારિત્વકાદિ બેદ નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

કોઽહં મોક્ષઃ કથં કૈન સંસારં મત્તિપન્નવાન્ ।

इत्यालोचनमर्थझास्तपः शंसन्ति पण्डिताः ॥ सू० सं० ख० २, ૧૪ શ્લો૦ ૫ ॥

અર્થ:—હું કોણ છું, અને સંસારથી કેવી રીતે મુક્તિ થઈ શકે છે, તથા મને સંસાર કેવી રીતે પ્રાપ્ત થયો છે એ પ્રકારના વિચારને તપાદિશબ્દોના અર્થને જાણનાર શુદ્ધિશાલી લોક તપ કહે છે. વળી—

वेदोक्तेन प्रकारेण कृच्छ्रचान्द्रायणादिभिः ।

शरीरशोषणं यत्तत्तप इत्युच्यते युधैः ॥

” ॥ ૩, ૪ ॥

અર્થ:—કેટલાક વિદ્વાન્ લોક, શાસ્ત્રોક્ત રીતે કૃચ્છ્ર, ચાન્દ્રાયણ, આદિ વ્રત વડે શરીરને પ્રકાશવું તેનું નામ તપ છે એમ કહે છે.

જેને કોઈ પ્રકારના પાપનો ભય લાગ્યો હોય તથા સર્વ ઇન્દ્રિયો ઉન્માર્ગમાં પ્રવૃત્ત થતી હોય એવા મનુષ્યને માટે આ તપ છે, કેમકે ચિત્ત ચગ-ચલ હોવાથી તેનાથી વિચાર થઈ શકતો નથી. પરન્તુ વિચારશીલ મુમુક્ષુ મનુષ્યને માટે “કોઽહમ્” આ પ્રથમના શ્લોકથી કહેલું તપ જ શ્રેષ્ઠ છે. અને આ તપ દિન અને મિત બોજન આદિના નિયમથી રહેવાથી જ થઈ શકે છે. શરીરને કષ્ટ આપી ધાતુનૈષ્ઠ્ય દ્વારા અનેક બેદ ઉત્પન્ન કરનાર કૃચ્છ્ર દિ તપેથી વિચાર રૂપ તપ થઈ શકતું નથી. તથાપિ પાપના પ્રાપ્તચિત્ત રૂપે શરીરનું શીથળ્ય કરવા રૂપ તપ ઉત્તમ છે.

વળી તપના પણ સારિત્વકાદિ બેદ શાસ્ત્રમાં કલ્યા છે, કેમકે સારિત્વક તપનું જ કેવી સંપત્તિમાં પ્રવૃથ્ત છે.

श्रद्धया परया तप्तं तपस्तत्त्रिविधं नरैः ॥

अफलाकाङ्क्षिभिर्युक्तैः सात्त्विकं परिचक्षते ॥ મ૦ ગી૦ અ૦ ૧૭-૧૭ ॥

અર્થ:—કર્મફલોની ઇચ્છા નહીં કરનાર તથા સમાહિત ચિત્તવાળા અર્થાત્ કાર્યની સિદ્ધિ થતાં અથવા અસિદ્ધિ થતાં પણ જેનું ચિત્ત દર્પ શોકાદિથી વિચારને પ્રાપ્ત થતું નથી એવા અધિકારી મનુષ્યે શરીરશદિ વડે કરેલા તપને સાત્ત્વિક તપ કહે છે. અને—

सत्कारमानपूजार्थं तपो दंभेन चैव यत् ।

क्रियते तदिह मोक्तं राजसं चलमध्रुवम् ॥

” ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—સત્કાર તથા માન તથા પૂજા પ્રતિષ્ઠાને માટે દંભથી જે તપ કરવામાં આવે છે તેને શાસ્ત્રમાં રાજસ તપ કહેવામાં આવ્યું છે. અને તેનું કથ અસ્થિર છે અર્થાત્ લોકોથી પ્રાપ્ત થતી પૂજા આદિ પ્રત્યક્ષ નાશવાન હોવાથી તે તપનું ફલ પણ નાશવાન છે. તેથી તે તપ મુમુક્ષુએ પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે. અને

મૃદપ્રાદેનાત્મનો યત્પીડયા ક્રિયતે તપઃ ।

પરસ્યોત્સાદનાર્થં વા તત્તાસમુદાહૃતમ્ ॥

” ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—અત્યંત અવિવેકથી અને દુરાગ્રહથી તથા શરીરને પીડા આપીને જે તપ કરવામાં આવે છે તથા બીજાનો નાશ કરવાને માટે અભિચારાદિ રૂપ જે તપ કરવામાં આવે છે તેને શ્રેષ્ઠ લોકોએ તામસતપ કહ્યું છે. આસુરી સંપત્તિ વાળા રાજસી અથવા તામસી તપ જ કરે છે. તે તપ પરમાત્માની પ્રાપ્તિમાં અથવા સ્વર્ગાદિની પ્રાપ્તિમાં પણ કારણ થઈ શકતું નથી. ઉચ્ચત્ત આ લોક તથા પરલોકના દુઃખનું જ કારણ થાય છે. માટે તે અવશ્ય પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે.

અને આજ્ઞા શબ્દના અર્થની વ્યાખ્યા “વૈવદ્વિજગુરુ” એ શ્લોકની વ્યાખ્યામાં કરવામાં આવી છે. અને—

અદિસા સત્યમક્રોધસ્ત્યાગઃ શાન્તિરપૈશુનમ્ ।

દયા મૂનેષ્વરલોલુપ્તં માર્દવં હોરવાપજમ્ ॥

મ. ગૌ. અ. ૧૬-૨ ॥

અર્થ:—પ્રાણીની ઇતિ (હિંસા)નું હૃદય નહીં કરવું તેનું નામ અહીં અહિંસા છે ક્રોધની પણ હિંસાનો ઉપાય કરવો તે સત્યરૂપોનો ધર્મ છે. તેની હાનિ કરવી તે ક્રોધ રાક્ષસી પ્રવૃત્તિનો સ્વભાવ છે,

અને યથાર્થ બાપણનું નામ સત્ય છે. ક્રોધ નહીં કરવો તેનું નામ અક્રોધ છે. ત્યાગ અર્થાત્ ઇન્દ્રિયપરાયણ થવાને માટે સર્વ કર્મોના ત્યાગ રૂપ સંન્યાસ તથા અન્તઃકરણની શાન્તિ તે ત્યાગ છે. પીડા પાછળ બીજાના દોષનું બીજાની આગળ કથન કરવું તેનું નામ પૈશુન છે. અને તેના અભાવને અપૈશુન કહે છે. અને દયા (જેનું વ્યાખ્યાન સદાચાર પ્રકરણમાં કરવામાં આવ્યું છે તે), તથા અલોલુપ્ત અર્થાત્ વિષય પરાર્થ સમીપ હોવા માં પણ તેને ભ્રષ્ટ્ર હિંદ્રિયોને કોઈ પ્રકારનો વિહાર ન થવો એનું નામ અલોલુપ્ત છે. અને હૃદયમાં ક્રૂરતા ન થવી તેને માર્દવ કહે છે, મનુષ્ય કોઈ પણ અયોગ્ય કાર્ય કરવાને પ્રવૃત્ત થાય તે સમયમાં “હું આ પ્રમાણે કરીશ નો લોક શું કહેશે અથવા શું કરશે” એ પ્રકારની જે લોકલજ્જા (શરમ) છે તેને હી કહે છે. અને કોઈ પ્રકારના પ્રયોગન વિના હાય પણ આદિ વડે કાંઈ કરતા રહેવું તેને આપલ કહે છે, તે ન કરવું તેનું નામ અચપલતા છે. અને આજ્ઞાથી લઈને અચાપલ સુધીના જે ધર્મ છે તે બ્રાહ્મણમાં અવશ્ય હોય છે.

તેજઃ સમા ધૃતિઃ જૌવમદ્રોહો નાતિમાનિતા ।

ભવન્તિ સંપદં દૈવીમભિજાતસ્ય મારત ॥

” ॥ ૩ ॥

અર્થ:—કોઈ મૃદ અદિક નિઃક્રાર કરી ન શકે એવો કોઈ મનુષ્યમાં સ્વભાવથી પ્રભાવ હોય છે. તેનું નામ તેજ છે. બીજા માણસે અપરાધ કર્યો હોય તેને દણ્ડ દેવાનું અથવા

દણ કરાવવાનું સામર્થ્ય છે, તથાપિ તેને માટે પ્રયત્ન ન કરવો અને તેના ઉપર ક્રોધ પણ ન કરવો, પરન્તુ સર્વ વાત સહન કરવી તેનું નામ ક્ષમા છે. અને દેહ તથા ઇન્દ્રિયા-દ્વિતી શક્તિ શિથિલ થઇ હોય, તથાપિ તેને કાષ્ઠ રાખવાનો જે પ્રયત્નવિશેષ છે તેને ધૃતિ (ધૈર્ય-ધીરતા) કહે છે. આ તેજ વગેરે ગુણો ક્ષત્રિયમાં સ્વાભાવિક જ હોય છે.

શાય અંદરનું અને બહારનું એમ બે પ્રકારનું હોય છે. તેને અહીં દૈવી સંપત્તિમાં પ્રહણ કરવાનું છે. માટે ધનાદિક સંબંધી વ્યવહાર કરવામાં જે કપટ આદિનો અભાવ છે તે જ અહીં શૌચ કહેવાય છે. કાંઈની હિંસા કરવાની ઇચ્છાથી શસ્ત્રાદિને પ્રહણ કરવાં તેને દ્રોહ કહે છે. તેના જે અભાવ તે અદ્રોહ છે. આ બન્ને વૈષ્યમાં સ્વાભાવથી જ હોય છે.

અને પોતાનામાં વિશેષ પૂન્યત્વની ભાવનાને અતિમાન કહે છે, તે ન હોવી તેને નાતિ-માનિતા કહે છે અર્થાત્ પૂન્ય મનુષ્યોમાં નમ્રતા રાખવી તેનું નામ નાતિમાનિતા (ન અતિમાનિતા) છે. આ શૂદ્રમાં સ્વાભાવથી જ હોય છે.

હે અર્જુન ! પૂર્વમાં કહેલા અભયાદિ ધર્મ પુણ્ય કર્મના પ્રભાવથી જન્મ સમયમાં જ પ્રકટ થતી શુદ્ધ સત્વગુણ રૂપ દૈવી સંપત્તિ (અર્થાત્ શુભ વાસના)ને લક્ષ્ય કરીને ઉત્પન્ન થયેલા મનુષ્યમાં સ્વાભાવથી જ હોય છે.

આ પ્રમાણે દૈવી સંપત્તિનું વ્યાખ્યાન કરીને હવે આસુરી સંપત્તિનું વ્યાખ્યાન કરીએ છીએ.

દંભો દર્પોઽતિમાનશ્ચ ક્રોધઃ પારુષ્યમેવ ।

અજ્ઞાનં ચામિજાતસ્ય પાર્થ સંપદમાસુરીમ્ ॥ મ૦ ગ૦ અ૦ ૧૬-૪૪ ॥

અર્થ—પોતાને ધર્માત્મા રૂપે પ્રકટ કરવા તેનું નામ દંભ છે. તેને જ ધર્મવિનિરત્ય કહે છે. અને ધન તથા બન્ધુ આદિ નિમિત્તે મોટા માણસનો પણ તિરસ્કાર કરવાના કારણ રૂપ ગર્વવિશેષનું નામ દર્પ છે. પોતાનામાં અત્યન્ત પૂન્યત્વનું આરોપણ કરવું તેનું નામ અતિમાન છે. તથા ક્રોધ, અને પારુષ્ય અર્થાત્ પ્રત્યક્ષ કઠોર વાણી બોલવાનો સ્વાભાવ, તથા અજ્ઞાન અર્થાત્ આ કર્તવ્ય છે, આ કર્તવ્ય નથી, એ પ્રકારના વિવેકના અભાવનું નામ અજ્ઞાન છે.

આ સર્વ પૂર્વે કહેલા પાપ કર્મના બલથી જન્મ કાલમાં પ્રકટ થતી રજસ તથા તમે ગુણ રૂપ આસુરી સંપત્તિ (અર્થાત્ અશુભ વાસનાને) લક્ષ્ય કરીને ઉત્પન્ન થયેલા મનુષ્યમાં હોય છે. વળી—

પ્રવૃત્તિં ચ નિવૃત્તિં ચ જના ન વિદુરાસુરાઃ ।

ન શૌચં નાપિ વાચારો ન સત્યં તેષુ વિષ્યતે ॥ ૧૧ ॥ ૭ ॥

અર્થ—પ્રવૃત્તિમાર્ગના ધર્મને, તથા પ્રવૃત્તિવિષયક ધર્મોને પ્રતિપાદન કરનારાં વેદનાં વિધિવાક્ય, તથા તેવી રીતે નિવૃત્તિવિષયક ધર્મ તથા તેનું પ્રતિપાદન કરનારાં વેદનાં નિષેધવાક્ય— એ બન્નેનો વિચાર આસુરી સંપત્તિવાળા લોક કરતા નથી. તેથી તે લોકમાં અંતઃકરણશુદ્ધિને ઉપયોગી આન્તરીય શૌચ, તથા શારીરિક શુદ્ધિને ઉપયોગી બાહ્ય શૌચ પણ હોતું નથી. તેવી રીતે શાસ્ત્રમાં કહેલા કોઇ પણ પ્રકારના આચાર પણ હોતા નથી. અને તે લોક પ્રિય તથા સત્ય અને હિત વાણી પણ બોલતા નથી. વળી—

અસત્યમપ્રતિષ્ઠં તે જગદાહુરનીશ્વરમ્ ।

અપરસ્પરસંભૂતં કિમન્યત્કામદૈતુકમ્ ॥

૧૧ ॥ ૮ ॥

અર્થ:—આસુરી સંપત્તિવાળા લોક આ જગતને ઉત્પન્ન કરનાર તથા પ્રાણીના કર્મને અનુસાર ફલ દેનાર કોઈ ઈશ્વરને માનતા નથી, કેમકે જેવી રીતે કોઈ ઘટાદિ બનાવનાર કુંભાર આદિને મનુષ્ય અત્યક્ષ દેખે છે, તેવી રીતે જગતની સૃષ્ટિ આદિ કરનાર ઈશ્વરને તે લોક દેખતા નથી. તેથી તે લોક જગતને અનીશ્વર કહે છે અર્થાત્ આ જગત તથા જગતના મનુષ્ય આદિ પ્રાણીને ઉત્પન્ન કરનાર ઈશ્વર કોઈ નથી એમ કથન કરે છે. કામાતુર સ્ત્રી તથા પુરુષના સયોગથી આ જગત ઉત્પન્ન થાય છે, તે કારણથી જગતનાં પ્રાણીની ઉત્પત્તિમાં કામ જ કારણ છે એમ કહે છે. વળી જગતની સૃષ્ટિ કરનાર ઈશ્વર કોઈ જોવામાં નથી. તથાપિ ઈશ્વર સૃષ્ટિ કરે છે એમ વેદ તો કહે છે, છતાં તે લોક ઈશ્વરને જગતની સૃષ્ટિ કરતાં કેમ માનતા નથી? કહે છે કે ઈશ્વરને સૃષ્ટિકર્તા માનવામાં યદ્યપિ તત્ત્વ કહેનાર કોઈ વેદાદિ પ્રમાણ નથી અર્થાત્ વેદને અત્યક્ષ દેખે છે, તથાપિ તેઓ વેદને માનતા નથી. વળી ધર્મ તથા અધર્મની વ્યવસ્થા પણ આ જગતમાં નથી એમ પણ તેઓ કહે છે. વળી—

एतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानोऽल्पबुद्धयः ।

મમવન્ત્યુપકર્માગ. ક્ષયાય જગતોઽહિતાઃ ॥

મં ૦ ગી૦અ. ૧૬-૯ ॥

અર્થ:—આ પ્રકારના નાર્તિકો(આર્વાકો)ની દૃષ્ટિને આશ્ચર્ય કરીને પરલોકના સાધનથી ભ્રષ્ટ થએલા અદ્ય બુદ્ધિવાળા અર્થાત્ અત્યક્ષ દેખાના આ લોકના વિષયો સંબંધી દૃષ્ટિને છોડી બીજી પરલોક સંબંધી દૃષ્ટિથી રહિત લોકની હિંસા કરનાર તે શુભલોક જગતનાં પ્રાણીનો ક્ષય કરવાને માટે શાપ તથા તથા સર્પાદિ રૂપે ઉત્પન્ન થાય છે. ત્રિપાસકત અત્તાની મનુષ્યને સાંભળવાને માટે બહુ પ્રિય લાગે એવી વાણી બોલનારને આર્વાક કહે છે. આર અર્થાત્ શુન્દર વાણી બોલનારને આરવાક કહે છે. આરવાક શબ્દનો અપભ્રંશ થયેલો શબ્દ આર્વાક શબ્દ છે. વેદશાસ્ત્રાદિ વિષયમાં તે લોકોને જે ખ્યાલ છે તે નીચે પ્રમાણે છે:—

अथो वेदस्य कर्तारो भ्राण्डधूर्तनिशाचराः ।

જર્મરીતુર્મરીત્યાદિ પળ્લિતાનાં ત્રયઃ સ્મૃતમ્ ॥

૧૧

અર્થ:—ભ્રાણ્ડ, ધૂર્ત તથા શાસક એ ત્રણે મળીને ત્રણ વેદને બનાવ્યા છે. અને પરિણત લોકોએ વેદોમાં બીજા લોકોને સમજ પડે નહિ એવા જર્મરી, તુર્મરી, ધત્યાદિ અપશબ્દો લખી રાખ્યા છે. વળી—

अनादिसिद्धसंसारः कर्तृकर्मविवर्जितः ।

સ્વયં પ્રાદુર્ભવત્યેવ સ્વયમેવ વિભ્રીયતે ।

૧૧

૧૧

અર્થ:—આ સંસાર અનાદિકાવધી સિદ્ધ છે અર્થાત્ આત્મો આવે છે, તથા કર્તા અને કર્મથી ગરિત છે અર્થાત્ આ જગતને બનાવનાર કોઈ કર્તા ઈશ્વર આદિ નથી. તે સ્વયં ઉત્પન્ન થાય છે અને સ્વયં લય પામે છે.

અર્થાનુપાજ્યં વહુશો દ્વાદશાયતનાનિ ચૈ ।

પરિતઃ પરિપૂજ્યાનિ કિમન્યૈરિહ પૂજનૈઃ ॥

” ॥

અર્થ:—અહુ ધન સંપાદન કરીને દ્વાદશ આયતના (ઇન્દ્રિયો)નું સર્વ પ્રકારે પૂજન કરવું યોગ્ય છે, તેને છોડી બીજા શિવ, વિષ્ણુ, સૂર્ય, કુર્મા, ગણેશ-એ પદ-આયતનાદિ દેવોનું પૂજન કરવાથી શું પ્રયોજન છે અર્થાત્ કંઇ પણ પ્રયોજન નથી.

પञ्चકર્મેન્દ્રિયગ્રામઃ પञ્ચ બુદ્ધીન્દ્રિયાણિ ચ ।

મનો બુદ્ધિરિહ મોક્તં દ્વાદશાયતનં શુભમ્ ॥

” ॥

અર્થ:—પાંચ કર્મેન્દ્રિય તથા પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિય તથા મન અને બુદ્ધિ તેમને અહીં દ્વાદશાયતન કહે છે. વળી—

યાવજ્જીવં સુત્વં જીવેન્નાસ્તિ મૃત્યોરગોચરઃ ।

મસ્મીભૂતસ્ય દેહસ્ય પુનરાગમનં કૃતઃ ॥

” ॥

અર્થ:—જ્યાં સુધી શરીરમાં પ્રાણ છે ત્યાં સુધી સુખથી રહેવું જોઈએ. સર્વને મરવાનું છે, મૃત્યુથી કોઈ બચતું તથી. જો પોતાની પાસે ધન ન હોય તો બીજાની પાસેથી ઉધાર લઇને પણ મેજ મઝા કરવી જ જોઈએ. જો એમ કહે કે જેની પાસે આપવાને માટે કંઇ નથી તે કેવી રીતે લઇ શકે છે? પાણું આપવામાં નહિ આવે તો પાપ લાગશે, અને પાપનું ફલ દુઃખ ભોગવવું પડશે. પરન્તુ આ કોઇ વાત નથી, કેમકે મરી ગયેલા શરીરને અહીં અગ્નિમાં નાંખી બાળી ભસ્મ કરવામાં આવે છે, ફરી બીજો જન્મ થશે, પાપનું ફલ દુઃખાદિ ભોગ ભોગવવો, આદિ સર્વ વ્યર્થ વાત છે. વળી—

ત્યાજ્યં સુત્વં વિષયસંગમજનમ્ પુંસાં દુઃસ્વોપસૃષ્ટમિતિ મૂર્ત્વિચિચારણૈષા ।

ત્રોઢીઙ્ગિહાસતિસિતોત્તમતન્દુલાઙ્ગ્યાન્કો નામ મોસ્તુપક્ષ્ણોપહિતાન્ઢિતાર્થી ॥

અર્થ:—વિષયના સંબંધથી ચતું જે સુખ છે તે દુઃખથી મળેલું હોવાથી પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે એ વિચાર હમેશાં મૂખેવે છે. જેવી રીતે લાલ મેગવવાની ઇચ્છાવાળો મનુષ્ય સુન્દર સફેદ ચોખ્ખા વાળી ડાંગરને છોડીને ડાંગરના કુશકાને નહિ ખાંડે; તેવી રીતે પોતાના સુખને ચલાતાર કોઇ પણ મનુષ્ય પ્રત્યક્ષ વિષયોના સુખનો પરિત્યાગ કરીને સ્વર્ગ્યાદિ સુખની ઇચ્છા નહીં કરે, કેમકે તે લાતને માટે ડાંગરના કુશકા ખાંડવા બેસાવે છે. વળી—

અગ્નિહોત્રં ત્રયો વેદાસ્ત્રિદન્દં મસ્મણુષ્ઠનમ્ ।

બુદ્ધિપૌરુષહીનાનાં જીવિકેતિ મૃદસ્પતિઃ ॥

”

” ॥

અર્થ:—અગ્નિહોત્ર તથા ત્રણે વેદ તથા ત્રિદસધારણુ આદિ (સંન્યાસ) તથા ભસ્મ લગાવવી એ સર્વ બુદ્ધિહીન મનુષ્યોની જીવિકાને માટે ઉપાય બનાવ્યા છે એવું મૃદસ્પતિએ કહ્યું છે. વળી—

અંગનાડડલિંગનજન્યં સુસ્વયેવ પુમર્થતા ।

ક્ષણ્ડકાદિવ્યથાજન્યં દુઃસ્વં નિરયમુચ્યતે ॥

” ॥

અર્થ:—સ્ત્રીઓનું આલિંગન કરવાથી જે સુખ થાય છે તે જ પરમ પુરુષાર્થ છે, અને ક્ષણ આદિ વાગવાથી જે પીડા થાય છે તે જ નરક કહેવાય છે. વળી—

લોકસિદ્ધો ભવેદ્રાજા પરેશો નાપરઃ સ્મૃતઃ ।

દેહસ્ય નાશો મુક્તિસ્તુ તજ્ઞાનાન્મુક્તિરિષ્યતે ॥

” ॥

અર્થઃ—લોક જોને પ્રત્યક્ષ જુઓ એવો જે રાજા છે તે જ પરમેશ્વર છે, બીજો કાંઈ કાંઈ પણ નથી. અને આ સ્થૂલ શરીરનો નાશ થવો તેનું નામ જ મુક્તિ છે. આ જ્ઞાનથી મુક્તિ થાય છે.

આ પ્રકારના આર્વાક મતના લોક પહેલાં હિન્દુસ્થાનમાં હતા, હાલ નથી, એમ બોળા લોક માને છે. તથાપિ આર્વાક મતનું બીજ સમગ્ર અહીંથી ગયું નથી. તેનું બીજ રહ્યું હતું, તે રૂપાન્તરથી અહીં વધતું જ ગયું છે. હવે અસંખ્ય છે. હવે તે લોક ધર્મિયના અસ્તિત્વને કહીને આરવકિના બીજ સર્વ સિદ્ધાન્તો સ્વીકાર કરીને તેમાં મગ્ન રહે છે. જેને પરમેશ્વરના પરમભક્ત કહે છે એવા વૈદિકોમાં કેટલાક “લોકસિદ્ધઃ” એ શ્લોકના સિદ્ધાન્તને બિલ બિલ્લ ચળ્લો દ્વારા લોકોને સંભળાવે છે. પરન્તુ અહીંના અન્ધ શ્રદ્ધાવાળા શાસ્ત્રીય શુદ્ધિ રહિત લોકોને તેનું તત્ત્વ સમજવાની શક્તિ નથી. તે કેવલ પોતાને માન મળવાથી તથા પ્રશંસા માનથી જ પ્રસન્ન થાય છે. તે ઉપર એક દૃષ્ટાંત છે :—

એક દેશમાં એક મૂર્ખ રાજા હતો. તેનું ઐશ્વર્ય બહુ જ હતું. તેનું બોળપણ જોઇને ચાર ઠગે રાજાને ઠગી પૈસા કમાવાનો નિશ્ચય કર્યો. રાજાને મળીને તેઓ એકાન્તમાં કહેતા હતા કે આપના જેવો હાથમાં બીજો કોઇ રાજા નથી. આપ ઇન્દ્ર તુલ્ય પરાક્રમી છો. અને આપની રાણી આદિ પણ ઇન્દ્રાણી આદિ દેવસીથી કાંઈ ઓછી નથી. અને આપનો પુત્ર પણ ઇન્દ્રના પુત્ર જયન્તની તુલ્ય છે. આપનું નગર પણ અમરાવતીથી ઓછું નથી. આપના બાગ બગીચા પણ નન્દનવનની તુલ્ય છે. વિશેષ તો શું કહીએ ! આપ સર્વ પ્રકારે ઇન્દ્રની તુલ્ય છો. અને આપની વિભૂતિ પણ ઇન્દ્રની વિભૂતિ તુલ્ય છે. પરન્તુ એક માત્ર ખામી છે. તે એ કે આપની પાસે ઇન્દ્રનો પોશાક નથી. માટે આપને અવશ્ય ઇન્દ્રનો પોશાક જોઇએ. પરન્તુ તે દરેક મનુષ્ય લાવી શકતો નથી. આપ જેવા મહાત્મ પુરૂષોની કૃપાથી અમે લાવી શકીએ તેમ છે. રાજા આ વાત સાંભળી બહુ પ્રસન્ન થયો અને કહેવા લાગ્યો—તમે લોકોએ આ બહુ સારું કહ્યું છે, મારે માટે જરૂર ઇન્દ્રનો પોશાક લઇ આવો, તેને માટે જેટલા પૈસા જોઇએ તેટલા હું આપું છું. રાજાની આવી વાત સાંભળીને તે ઠગ લોક બોલ્યા—હાલ પંદર હજાર રૂપીઆનો હુકમ થયો જોઇએ. બાકી હિસાબ પોશાક લાગ્યા પછી થશે, દેવલોકનાં મોલી તથા રેશમ આદિ બહુજ કિંમતી હોય છે. રાજાએ તરત પંદર હજાર રૂપીઆ આપવાનો હુકમ કર્યો. તે લોક રૂપીઆ લઇને ગયા. એક મહિના પછી ચાર સુન્દર ખાલી પેટીને મોટાં મોટાં ચાંદીનાં તાળાં લગાવી રાજા જ્યારે સભામાં બેઠેલો હતો તે સમયમાં લઈ આવ્યા અને દેવરાજનો પોશાક લઇ આવ્યાના સમાચાર કહ્યા, અને પેટીઓ મહારાજાની આગળ રજુ કરી, અને કહેવા લાગ્યા—એની અંદર દેવરાજ ઇન્દ્રના નાના પ્રકારના દિવ્ય પોશાક ભરેલા છે. પરન્તુ જોનો એક બાપ હોય તે તેને દેખી શકશે, જેના બે બાપ હશે તે તેને દેખી શકશે નહીં, અને તેને હાથમાં લીધા છતાં પણ તે પોશાક છે એમ તેને માત્રમ નહીં પડે. હવે આપ આપનાં કપડાં ઉતારો, આપને દેવરાજનો નવો પોશાક જ પહેરાવીશું. રાજા તરત સર્વ કપડાં ઉતારી દિગંબર બન્યો. તે લોકોએ પેટી ઉઘાડી માત્ર

હાથનો સંકેત કરી “આ આપને માટે ધોતીઈ” છે, આ અંગરખું છે, આ કાટ, આ આ પાંચડી, આ ફુપ્પો, આ રૂમાલ છે” એમ કહી ખાલી હાથની એટલા કરવા લાગ્યા. પરંતુ બે આપના થવાના ભયથી બધા લોક “બહુ સારું ધોતીઈ છે, કેવું ચમકદાર છે, સુંદર કાટ છે” એમ કહેવા લાગ્યા. રાજા પણ સારું છે એમ કહેતો કહેતો પોશાક પહેરતો રહ્યો. બે આપનો થવાના ભયથી તે પણ કાંઈ કહેતો નથી. સર્વ પોશાક પહેરી રહ્યો ત્યારે ઠગ લોકોએ રાજાને કહ્યું કે આપ સ્વામી ઉપર બેસીને સર્વ ગામમાં સહેલ કરા નેથી સર્વ લોક આપને જુએ અને આનન્દ પામે. રાજા તરત તૈયાર થયો. રાજાને કિંગ્ડમ નોંધ લોકો અકિત થયા. હાહાકાર થયો. એટલે પોશાકની વાત જાણનાર લોકો કહેવા લાગ્યા કે ભાઈ ! આ રાજાસાહેબ નમ્ર નથી. તેમણે ઇન્દ્રનો પોશાક પહેરેલો છે. પરંતુ તેને જે બે આપનો નહીં હોય તે જ દેખી શકે છે. આ સંભળતાં જ લોકો યુગ રહેવા લાગ્યા. આ રાજા પોતાના અદ્ભુત ઇન્દ્રપોશાકના મહિમાનો વિચાર કરી આનન્દથી પોતાની રાણીને બતાવવાને માટે મહેલમાં પહોંચી ગયો. રાજાને દેખતાં જ ત્યાં પણ રાજા ગાંડા થવાની શંકા થઈ. રાજાને રાણીએ પૂછ્યું—આ શું થયું ? રાજા કહે છે કે મેં ઇન્દ્રનો પોશાક પહેર્યો છે, તું દેખતી નથી તેથી તું પણ બે આપની છે. રાણી ભાવ સમગ્રી ગઈ અને કહેવા લાગી કે અમે બરાબર ઇન્દ્રનો પોશાક પહેર્યો છે. પરંતુ તેના સાથે એક દેશી ધોતીઈ હોય તો ઉત્તમ શોભા થાય. તે નહીં હોવાથી બરાબર શોભા નથી—એમ કહી એક ધોતીઈ આપ્યું. રાજા તેને પહેરી પહેલાં કરતાં પણ અધિક પ્રુશી થયો. થોડી વાર પછી રાણી અનેક યુક્તિથી રાજાને સમજાવવા લાગી. બહુ વાર સુધી કહેવાથી ઠગોના ચાલાકી રાજાએ પણ જાણી લીધી. અને પોતાની મૂર્ખતાનો પસ્ચાતાપ કરવા લાગ્યો. તે દિવસથી રાજા કોઈ સાચાં વસ્ત્રો વેપારી પણ ઉત્તમ, રાજા લોકને યોગ્ય વસ્ત્ર લઈને આવે તો તેમના ઉપર પણ વિશ્વાસ કરતો ન હતો. અને મન્ની આદિ અનેક લોકોના કહેવાથી જ તેને વિશ્વાસ થતો હતો.

રાજાને ઇન્દ્રનો પોશાક પહેરાવનારને ઠગ લોકની તુલ્ય અલીના ઉપદેશ લોક પણ વૈદિક ધર્મનું તત્ત્વજ્ઞાન, તથા જાકિત, આચાર, આદિ નામને આગળ કરી ચાર્વાકાદિના સિદ્ધાન્તો સંભળાવે છે. પ્રશંસા આદિથી પોતાને કૃતકૃત્ય માનનાર ભક્તમણ્ડલ સમજે છે કે અમને ધર્મ રૂપી પોશાક પહેરાવી કૃતાર્થ કરે છે. પરંતુ પહેરેલાં વસ્ત્રોને પણ ઉત્તરાવી અમને નાગા કરે છે એમ તેઓ સમજના નથી. કેવલ નાગાપણ્યમાં જ ધર્મ છે એવો નિઃશ્ચય કરીને તેઓ વાનર તથા ગધેડાના વિવાહના સ્વરૂપને બતાવે છે.

વાનરાણાં વિવાહેષુ ગર્દભા ગીતગાયકાઃ ।

અહો રૂપં અહો રૂપં અહો ગાનમહો ગાનમ્ ॥

૩૧

॥

અર્થ:—વાંદરાના વિવાહમાં ગધેડો ગાયન કરવા ગયો. ત્યાં ગધેડો વાંદરાના રૂપની પ્રશંસા કરે છે. તો વાંદરો ગધેડાના ગાયનની પ્રશંસા કરે છે. પરંતુ વાંદરાના રૂપના અને ગધેડાના સ્વરનો મહિમા અન્ય સર્વ લોક જાણે જ છે. તેમાં કેટલાક ઐતલોકોના પ્રુષ્ઠનો ઉદય થવાથી કોઈ વાર વિચારશીલ બુદ્ધિ રૂપી રાણી સાથે વાર્તાવાપ થતાં કંઈક વિવેક થઈ જાય છે, ત્યારે પોશાકના તાત્પર્યની માફક ધર્મ રૂપ પોશાકનું તાત્પર્ય સમજે છે. તે

વખતે પોશાકવાળા ધુતારથી ડરેલા રાજા જેવી રીતે સાચાં વસ્ત્રના વેપારીથી પણ ડરતો હતો, તેવી રીતે યથાથ વસ્ત્ર લોકોની પાસેથી પણ શાસ્ત્રની વાત સાંભળનાં ડર છે. અને નાગા યથા કરતાં પોતાનાં પુરાણાં કપડાં પણ પહેરીને ઘરમાં બેસી રહેવું ઠીક છે, ઇન્દ્રેતો પોશાક પહેરવાની ઇચ્છાથી નાગા ચલુ ઠીક નથી, એવો નિશ્ચય કરી લે છે.

આ પ્રમાણે સાર્વાકોના સિદ્ધાન્તોમાંથી અદાર નિકળવું સર્વને કઠિન પડે છે. આ સર્વ પ્રકારની આસુરી સંપત્તિવાળા લોક—

આશાપાશશતૈર્વદ્વાઃ કામક્રોધપરાયણાઃ ।

ઈદન્તે કામભોગાર્થમન્યાયેનાર્થસંચયાન્ ॥ મ૦ તી૦ અ૦ ૧૬-૧૨ ॥

અર્થ:—જે વસ્તુ મળતી કંઈક છે અને તેને પ્રાપ્ત કરવાનો ઉપાય પણ અશક્ય છે, અને આપણે બરાબર જાણતા પણ નથી, એવી વસ્તુ મેળવવાની ઇચ્છાને આશા કહે છે. એવી અનેક પ્રકારની આશા રૂપી દોરી (પાણ)થી બંધાયેલા, અને કામ તથા ક્રોધને જ વધીભૂત એવા લોક વિષયોને ઉપભોગ કરવાને માટે અન્યાયથી ધનને ઉપાર્જન કરે છે. અને—

इदमद्य मया लब्धमिमं प्राप्स्ये मनोरथम् ।

इदमस्मीदमपि मे भविष्यति पुनर्धनम् ॥ ” ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—આજ મને આ ધન મળ્યું છે, અને મારી આ ઇચ્છા પૂર્ણ થવાની છે, હાલ આટલું ધન મારી પાસે છે અને આટલું વિશેષ ધન થશે. વળી—

असौ मया हतः शत्रुर्हनिष्ये चापरानपि ।

ईश्वराऽहमहं भोगो सिद्धोऽहं बलवान्मुखी ॥ ” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—આ શત્રુને મેં માર્યો છે, અને બીજાને પણ મારીશ, હું કેવલ સાધારણ મનુષ્ય નથી પરન્તુ ઈશ્વર છું અર્થાત્ અન્ય પ્રાણી કરતાં વિલક્ષણ શક્તિવાળો છું અથવા ઈશ્વર જ છું. વળી સર્વ પ્રકારની ભોગ સામગ્રીથી યુક્ત છું. તેમ હું પુત્ર, પૌત્ર તથા સેવક આદિ સદાયથી યુક્ત છું, અને હું યોને પણ બલવાન અને નીરાશ છું. વળી—

आह्वयोऽभिजनवानस्मि कोऽन्योऽस्ति सदृशो मया ।

यस्ये दास्यामि मोदिष्य इत्यज्ञानविमोहिताः ॥ ” ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—હું ધનવાન તથા કુલીન છું. તેથી મારી તુલ્ય કોણ છે? અર્થાત્ કોઈ પણ નથી. વળી હું કીર્તિને માટે યથાદિ કરું છું, અને મારી સ્તુતિ કરનારને તથા નટાદિને હું ધન આપું છું; અને નાચ કરનાર આદિની સાથે આનન્દ કરું છું. આ પ્રમાણે અનેક ભ્રમને પ્રાપ્ત થયા છે:—

अनेकचित्तविभ्रान्ता मोहजालसमावृताः ।

प्रसक्ताः कामभोगेषु पतन्ति नरकेऽशुचौ ॥ ” ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે અનેક પ્રકારના ચિત્તના સંકરોથી જે ભ્રમિત થયેલા છે, કેમકે દિન તથા અસ્તિ વસ્તુના વિવેકનું સામર્થ્ય ન હોવા રૂપ જે મોહ છે તે મોહ રૂપી જલ વડે ઘેરાયેલા છે અર્થાત્ જલમાં ફસેલા માછલાની તુલ્ય પરવચ થયેલા છે જેથી કરીને

પોતાના અનિષ્ટના સાધન રૂપ વિષયભોગમાં જે તત્પર થયેલા છે—એવા તે લોકો અપવિત્ર મલમૂત્રાદિથી ભરેલા નરકમાં પડે છે.

• તે આસુરી સંપત્તિવાળા લોક પણ કદાપિ યજ્ઞાદિ કરે છે, છતાં તેઓ નરકમાં કેમ પડે તેનું સમાધાન કરે છે:—

આત્મસંભાવિતાઃ સ્તન્ધ્યા ધનમાનમદાન્વિતાઃ ।

યજન્તે નામયજ્ઞેસ્તે દંભેનાવિધિપૂર્વકમ્ ॥

” ॥ ૧૬ ॥

અહંકારં વલં દર્પં કામં ક્રોધં ચ સંશ્રિતાઃ

મામાત્મપરદેહેષુ મદ્વિપન્તોઽશ્વસૂચકાઃ ॥

” ॥ ૧૮ ॥

તાનહં દ્વિપતઃ કૂરાન્ સંસારેષુ નરાધમાન્ ।

ક્ષિપામ્યજસ્રમશુભાનાસુરીષ્વેવ યોનિષુ ॥

” ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—હું સર્વ પ્રકારનો ગુણી છું એ પ્રકારે પોતે જ પોતાની પ્રશંસા કરીને જે પૂજ્યતાને પ્રાપ્ત થયેલા છે, કોઈ સત્પુરુષે પૂજ્ય માન્યા નથી, તથા જે નત્રતા રહિત છે, તથા ધનના નિમિત્તથી જે માન અર્થાત્ પોતાનામાં પૂજ્યત્વનું અભિમાન, તથા તે અભિમાનથી યતો જે મદ અર્થાત્ શુદ્ધ આદિ શ્રદ્ધામાં પણ અપૂજ્યત્વ છુદ્ધિ—તે માન તથા મદથી યુક્ત તેઓ નામને માટે અર્થાત્ “ સોમયાજી ” ઇત્યાદિ નામ માત્ર મેળવવાને માટે વિધિ વિનાના યજ્ઞો દંભથી કરે છે. (૧૭). તથા અહંકાર, તથા વલ અર્થાત્ ખીજને દબાવવાને માટે શરીર સંબન્ધી સામર્થ્ય, તથા દર્પ, તથા કામ, ક્રોધ, તથા ખીજના ગુણોને મહન ન કરવા રૂપ માતસર્થ, તથા ખીજ પણ અનેક દોષથી યુક્ત થયેલા તે આસુરી સંપત્તિવાળાની તથા તેમના પુત્ર, સ્ત્રી આદિની પણ છુદ્ધિના સાક્ષી રૂપ થઈને રહેલા એવા મારો દેવ કરે છે. જેવી રીતે રાજાની આજ્ઞાના ઉલ્લંઘનને રાજાનો દેવ કહે છે, તેવી રીતે ઈશ્વરની આજ્ઞા રૂપ સાત્ત્વાદિકને નહીં માનતાં શાસ્ત્રોક્ત કર્મથી વિશુદ્ધ થવું તે જ ઈશ્વરનો દેવ છે. એવો દેવ કરનાર, તથા ધર્માત્મા પ્રરૂપો ઉપર અશ્વસ કરનાર (૧૮), એવા સત્પુરુષ અને ઈશ્વર ઉપર દેવ કરનાર તે દૂર અધમ મનુષ્યોને હું હમેશાં આસુરી યોનિમાં ફેંકું છું. (૧૯). અને—

આસુરીં યોનિમાપન્ના મૂઢા જન્મનિ જન્મનિ ।

મામપ્રાપ્ત્યેવ કૌન્તેય તતો યાન્તપથમાં ગતિમ્ ॥

” ॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—હે કુન્તી પુત્ર ! એ પ્રમાણે આસુરી સંપત્તિને પ્રાપ્ત થયેલા તે લોક દરેક જન્મમાં હું જે પરમેશ્વર તેને પ્રાપ્ત ન થતાં પહેલાં કરતાં પણ નિકૃષ્ટ ગતિને જ પ્રાપ્ત થાય છે.

આ પ્રમાણે આસુરી સંપત્તિવાળા લોક અનેક પ્રકારનાં દુઃખના ભાગી થતા હોવાથી, આસુરી સંપત્તિનો પરિત્યાગ કરીને દેવી સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરવાને માટે પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. દેવી સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરવાને માટે વેદિક ઉપાસના અથવા ભક્તિ, જ્ઞાન, આદિ કોઈ પણ સાધન મનુષ્ય કરી શકે છે. તેટલા માટે પોતાનાં નિત્ય નૈમિત્તિકાદિ ધર્મોનું આચરણ કરનારે પણ પોતાનું અંતઃકરણ આસુરી સંપત્તિ વાળું છે એની પરીક્ષા કરવી જોઈએ; કારણ કે વિવેક તથા વિચાર વિના કર્મ કરનાર કેટલાએ કર્મકે લોકોનું તેમજ શુદ્ધ જ્ઞાનીનું પણ ચિત્ત સાધન કરવા છતાં પણ આસુરી સંપત્તિ તરફ ઝુકવું એવામાં આવે છે. વળી—

દ્વૌ ભૂતસગા લોકેઽસ્મિન્દૈવ આસુર एव च ।

,,

॥ ૬ ॥

અર્થ:—દૈવી અને આસુરી ઝેરી બે પ્રકારની સૃષ્ટિ છે. તેમાંની—

દૈવી સંપદ્વિમોક્ષાય નિવન્ધાયાસુરી મતા ।

,,

॥ ૫ ॥

અર્થ:—દૈવી સંપત્ત મોક્ષને માટે, અને આસુરી સંપત્ત સંસારમાં બન્ધનને માટે થાય છે.

આ કારણથી દરેક મનુષ્યે દૈવી સંપત્ત પ્રાપ્ત કરવાને માટે પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

ઇતિ દૈવી તથા આસુરી સંપત્ત નિરૂપણ ચ. ૨ સમાપ્ત.

ઇતિ કર્મયોગપ્રકરણ ૪ સમાપ્ત.

ભક્તિયોગ પ્રકરણ. ૫.

અધ્યાય ૧.

ઉપોદ્ઘાત

ધર્મ, અર્થ, કામ, મોક્ષ, એ ચારે પુરુષાર્થને માટે પરમેશ્વરની ભક્તિ એક પ્રધાન સાધન છે, એમ સર્વ મનુષ્ય માત્રને સમ્મત છે.

ભારત નિવાસી આર્ય પ્રજા, મુસલમાન, હસાઇ, આદિ સર્વ મતવાળા પશુ ઇશ્વરને માને છે. પરંતુ લિંગ લિંગ મતવાળા મનુષ્યો ઇશ્વરને લિંગ લિંગ નામથી કહે છે—કોઇ ઇશ્વર, કોઇ શન્ય, કોઇ અહંત, કોઇ અલ્લાહ, કોઇ જાડ, કોઇ સિવ, કોઇ બ્રહ્મ, કોઈ છુદ્ધ, કોઈ કર્તા, કોઈ કર્મ નામથી પશુ ઇશ્વરને કહે છે. ઇશ્વરની સત્તાને અથવા ઇશ્વરને પ્રતિષ્ઠાન કરનાર શાસ્ત્રોને, નહીં માનનાર નાસ્તિક લોક પૂર્વકાળમાં હતા, તથાપિ હાલના સમયમાં તેમની સંખ્યા વિશેષ જોવામાં આવતી નથી.

ઇશ્વરના સ્વરૂપના નિર્ણયમાં તથા તેની પ્રાપ્તિ કરવાના સાધનના નિર્ણયમાં મતભેદ છે. તથાપિ ઇશ્વરની સત્તામાં કોઈ પણ વિવાદ કરતા નથી, સર્વ કોઇ તેને માને છે. તેથી ઇશ્વરની સત્તાને માનનાર સર્વ મનુષ્યોને આસ્તિક કહેવા યોગ્ય છે.

પરમેશ્વરની ભક્તિ દ્વારા જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ કરીને માયા રૂપી જળમાં ફસેલા પ્રાણીના દુઃખની નિવૃત્તિ અને આનંદની પ્રાપ્તિ પશુ થાય છે. અને માયાજલની નિવૃત્તિ વિના દુઃખની નિવૃત્તિ થઈ શકતી નથી. અને માયાજલની નિવૃત્તિ પરમેશ્વરની ભક્તિ વિના થતી નથી, એવો સર્વ આસ્તિક શાસ્ત્રોતો સિદ્ધાન્ત છે.

त्रैलोक्ये भक्तिसदृशः पन्था नास्ति सुखावहः ॥

चतुर्युगेषु देवेक्षि कलौ तु सा विशेषतः ॥

त्रि० પુ० ૬૦ મં० ૨૭૦ ૨, ૭૦ ૨૩, શ્લો० ૩૮ ॥

અર્થ:—હે પાર્વતિ! ચારે યુગમાં પશુ સુખને આપનાર સાધન ઇશ્વરભક્તિની તુલ્ય આ ત્રણે લોકમાં ખીલું કોઈ નથી.

दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।

मामेव ये प्रपद्यन्ते मामामेतां तरन्ति ते ॥

મં ગો ૭-૧૪ ॥

અર્થ:—સ્વયં પ્રકાશ અને ચેતન્ય આનંદ સ્વરૂપ પરમાત્માને આશ્રયે રહેનારી તથા

પરમાત્માને જ વિષય કરનારી હોઇ કલ્પેલી ત્રિગુણમયી માયાશક્તિ બહુ દુઃખ પૂર્વક તરાય છે. સર્વ પ્રકારની ઉપાધિ રહિત અને આનંદ સ્વરૂપ પરમાત્માને જ જે મુશ્કેલી “સર્વ-ધર્માન્પરિત્યજ્ય મામેકં શરણં જજ” (મ. ગો ૧૮-૬૬) એ શ્લોકમાં કહેલી રીતે લાગે છે તે જ આ માયાને તરી જાય છે, અર્થાત્ પરમાત્માનો પરમ ભક્ત માયા રૂપી જલને તોડી જન્મ મરણ રૂપી દુઃખને દૂર કરે છે.

ભગવાનના આ વચનથી સંસારદુઃખની નિવૃત્તિ કરવાનું સાધન, ભક્તિ વિના બીજું નથી એમ સર્વ મનુષ્ય જાણી શકે છે.

પુરુષઃ સ પરઃ પાર્થ મત્તયા લભ્યસ્ત્વનન્યયા ।

યસ્યાન્તસ્થાનિ ભૂતાનિ યેન સર્વમિદં તતમ્ ॥ ૮-૨૨ ॥

અર્થઃ—જેવી રીતે ઘટાદિ રૂપ કાર્ય શ્રુતિકા રૂપ કારણમાં જ રહે છે, અને શ્રુતિકા રૂપ કારણ વડે સંપૂર્ણ ઘટાદિ કાર્ય વ્યાપ્ત થયેલું છે; જેવી રીતે વસ્ત્ર રૂપ કાર્ય સૂત્ર રૂપ કારણમાં જ રહે છે, અને સૂત્ર રૂપ કારણથી સર્વ વસ્ત્ર રૂપ કાર્ય વ્યાપ્ત છે; અને જેવી રીતે હારાદિ નાના પ્રકારનાં આબુષણ સુવર્ણ રૂપ કારણમાં જ રહે છે અને સુવર્ણ રૂપ કારણ વડે હારાદિ બધાં વ્યાપ્ત થયેલું છે; તેવી જ રીતે આ સંપૂર્ણ જગત્ રૂપ કાર્ય કારણ રૂપ પરમાત્મામાં જ રહેલું છે, અને કારણ રૂપ પરમાત્મા વડે સંપૂર્ણ જગત્ રૂપ કાર્ય વ્યાપ્ત થઈ રહેલું છે.

જે પરમાત્મામાં આ સંપૂર્ણ જગત્ રહેલું છે, અને જે પરમાત્મા વડે આ સંપૂર્ણ જગત્ વ્યાપ્ત થઈ રહેલું છે, તે પરમાત્મા અનન્ય ભક્તિ વડે જ પ્રાપ્ત થવા યોગ્ય છે. અર્થાત્ જેવી રીતે રજણમાં કંપેલા દંડ, ધારા, સર્પ, તરક, આદિ પદાર્થ રજણથી ભિન્ન નથી, તેવી રીતે પરમાત્મામાં કલ્પિત સંપૂર્ણ જગત્ પરમાત્માના સ્વરૂપથી ભિન્ન નથી. સર્વ જગત્ માત્ર પરમાત્માનું જ સ્વરૂપ છે એવા પ્રકારના નિશ્ચયથી જે પરમાત્મામાં પ્રીતિ છે તેનું નામ “અનન્ય ભક્તિ” છે. તે અનન્ય ભક્તિ વડે પરમાત્મા પ્રાપ્ત થવા યોગ્ય છે.

“અનન્ય ભક્તિ”નો આ પ્રકારનો અર્થ શ્રીમદ્ભગવતમાં કહ્યો છે:—

સ્વં વાયુમપિ સલિલં મહીં ચ જ્યોર્તોપિ સત્ત્વાનિ દિશો દુષ્પ્રાદીન્ ।

સસ્તિસમુદ્રૌશ્ચ હરેઃ શરીરમ્ વર્ત્તિકં ભૂતં પ્રણમેદનન્યઃ ॥

મા૦ પુ૦ સ્ક૦ ૧૧, અ૦ ૨-૪૧ ॥

અર્થઃ—આકાશ, વાયુ, અગ્નિ, જલ, પૃથિવી એ પંચ ભૂત, અને સૂર્ય, ચંદ્ર, નક્ષત્રાદિ જ્યોતિ પદાર્થ, તથા નાના પ્રકારનાં પ્રાણીઓના સમૂહ, તથા પૂર્વાદિ દિશાઓ, તથા વૃક્ષો, નદી, સમુદ્ર, આદિ જે કોઈ સ્થાવર જંગમ પદાર્થ છે તે સર્વ પરમાત્માનું જ શરીર છે. માટે પરમાત્માના અનન્ય ભક્ત વસ્તુ માત્રને પરમેશ્વર સ્વરૂપ જાણીને હૃદયરજુદ્ધિથી પ્રણામ કરે છે. અર્થાત્ સર્વ પદાર્થોમાં અસ્તિ ભાતિ પ્રિય રૂપથી વ્યાપક પરમાત્માને જ દેખતા સના ભેદબુદ્ધિનો અભાવ હોવાથી સર્વ ને નમે છે. કોઈના ઉપર રાગદ્વેષ અથવા કોઈની નિન્દા સ્તુતિ કરતા નથી. આવી પ્રકારનો જે ભક્ત છે તેનું નામ “અનન્ય ભક્ત” છે. કટલાક લોક પોતાના ઇષ્ટ દેવને છોડીને અન્ય દેવને નમસ્કારાદિ ન કરવા, અથવા અન્ય દેવનું નામ ન લેવું, તેને અનન્ય ભક્તિ કહે છે. પરંતુ તે લોકનું કયન સાત્ત્વ વિરૂદ્ધ હોય માન્ય થઈ શકતું નથી.

શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતામાં પણ અનન્ય ભક્તિનો ઉલ્લેખ છે —

‘અપિ ચેત્સુદુરાચારો ભજતે મામનન્યભાક્ ।

સાધુરેવ સ મન્તવ્યઃ સમ્યક્ચ વસિતો હિ સ. ॥ મ૦ ગી૦ અ૦ ૯-૩૦ ॥

અર્થ:—કોઈ દુરાચારી મનુષ્ય પણ અર્થાત્ જોતાં આચરણ કરનાર પણ—અનન્ય ભક્તિ પૂર્વક એ પરમાત્માને ભજે તો તે મનુષ્ય સાધુ જ છે એમ માનવું જોઈએ, કેમકે તે અર્થાત્ નિશ્ચય વાળો છે, અર્થાત્ પરમાત્માના ભજનથી હું સંસારના દુઃખને તરી જઈશ એવો તેનો નિશ્ચય બહુ ત્રેષ છે. એવી પ્રકારના નિશ્ચય પૂર્વક ભગવાનને ભજવાથી તે અતિથી અથવા ક્રિયાથી અથવા દૈવભાવથી પણ અત્યંત દુષ્ટ આચરણ વાળો હોય તો પણ તે મનુષ્ય સાધુ જ છે. તત્કાલ તે સાધુ ન પણ હોય, તોપણ તે થોડા સમયમાં સદાચારી થશે જ. તેથી જ તેને ભક્તિના આરંભ કળમાં પણ સાધુ કહ્યો છે.

બહુ કાલ સુધી અધર્મ કર્યા છતાં પણ મારી (ભગવાનની) ભક્તિના મહિમાથી વિલંબ વગર તે દુરાચારનો પરિત્યાગ કરીને સદાચારી થશે; અને શીઘ્રતાથી વૈરાગ્ય વડે વિવેક ભોગતી ઇચ્છાની નિવૃત્તિ રૂપ નિત્ય શાન્તિને પ્રાપ્ત થશે.

શંકા:—તમારા (ભગવાનના) સર્વ કોષ્ટ ભક્ત પ્રથમથી જ દુરાચારનો ત્યાગ કરે નહીં તો તે ધર્માત્મા જ નહીં થઈ શકે !

આવી શંકા યુક્ત અર્જુનને જોઈને ભગવાન કહે છે—“ હે કુન્તીપુત્ર ! દુરાચારી મનુષ્ય ઇશ્વરભક્તિથી ધર્માત્મા થાય છે એ વાતમાં તું આશ્ચર્ય ન માન. એ તો મારી ભક્તિનો મહિમા છે. માટે એવી શંકા કરનારની પ્રતિ “ પરમેશ્વરનો ભક્ત દુરાચારી કે અયોગ્ય પણ હોય છતાં નાશને પ્રાપ્ત થતો નથી ” એવી તું પ્રતિજ્ઞા કર. અન્નમિલ, ગન્ધેન્દ્ર, આદિકતુ દૃષ્ટાન્ત શાસ્ત્રમાં પ્રસિદ્ધ છે.

પરન્તુ કોષ્ટ પાપથી મનુષ્ય નાના પ્રકારના દુરાચાર પણ કરતો રહે અને ભક્તિનો ડાળ પણ કરતો રહે તો તેને કોષ્ટ પ્રકારનાં પાપથી બાધ નહીં થાય એવો આ શ્લોકનો ભાવ નથી. પરન્તુ ભક્તિ કરનાર તીવ્ર પાપના દોષવશાત્ ભક્તિ કરતાં કરતાં કંઈ પાપ કરી એમે તો તેની નિવૃત્તિ ભક્તિથી થઈ શકે છે, અને પાપથી યુક્ત થઈ તે શીઘ્ર ધર્માત્મા થઈ શકે છે તથા શાન્તિને પણ પ્રાપ્ત કરે છે એવો ભગવદ્ભક્તિનો પ્રવાહ આ શ્લોકથી કહ્યો છે.

મન્મના ભવ મદ્મક્તો મદ્યાજી માં નમસ્કુરુ ।

મામેવૈવ્યસિ યુક્તૈવમાત્માનં મત્પરાયણઃ ॥

૧-૩૪ ॥

અર્થ:—મારામાં મનવાળો થા, અને મારો જ ભક્ત થા, કોઈ રાગનો ભક્ત હોય છે તથાપિ તેનું મન તો પોતાના પુત્રાદિમાં હોય છે. પુત્રાદિમાં મન હોવા છતાં પણ તેમનો ભક્ત કહેવાય નહીં. તેથી મન્મનાઃ તથા મદ્મક્તઃ એ બંને કહ્યાં છે. અર્થાત્ કોઈ ભક્ત પરમાત્માની ભક્તિ કરે છે તથાપિ તેનું મન સંસારના પદાર્થોમાં રહે છે. પરન્તુ તેનું નહીં થવું જોઈએ. ભક્તિ પણ પરમાત્માની કરવી, મન પણ પરમાત્મામાં જ રાખવું—એવો ભાવ છે. તેવી રીતે માઈ (પરમેશ્વરનું) જ પૂજન કરો, મને પરમેશ્વરને જ નમસ્કાર કરો. આ પ્રકારે મન, વાણી, શરીરથી હું પરમાત્માને ચરણ ચમને અંતઃકરણને મારામાં જોડવાથી મને પરમાત્માને જ પ્રાપ્ત થાય છે.

મક્ત્યા મામભિજાનાતિ યાવાન્યથાસ્મિ તત્ત્વતઃ ।

તતો માં તત્ત્વતો જ્ઞાત્વા વિશતે તદનન્તરમ્ ॥

૧૮-૫૫ ॥

અર્થ:—નિરન્તર પરમાત્મામાં અન્તઃકરણની વૃત્તિના પ્રવાહ રૂપ ભક્તિ વડે, જે વિષુ

અને નિત્ય, તથા પરિપૂર્ણ સત્ય જ્ઞાન આનંદ સ્વરૂપ, સર્વ પ્રકારની ઉપાધિ રહિત એક રસ એવા અને પરમાત્માને જાણે છે. ત્યાર બાદ અર્થાત્ પરમાત્માને જાણ્યા પછી—એવા “આદિતીય પરમાત્મા મારું” સ્વરૂપ છે” એવો સાક્ષાત્કાર કરીને, પ્રારબ્ધ કર્મોનો ભોગ પૂર્ણ થયે દેહ પડતાં અને પરમાત્માને પ્રાપ્ત થાય છે,

મચ્ચિત્તઃ સર્વદુર્ગાણિ મત્પ્રસાદાત્તરિપ્યસિ ।

અથ ચૈત્ત્રમહંકારાન્ન શ્રોપ્યસિ વિનદ્ધ્યસિ ॥

,, ૧૮-૨૮ ॥

અર્થઃ—પરમાત્મામાં ચિત્તવાળો તું, તરવાને કડિન એવા કામક્રોધાદિ રૂપ સંસારદુઃખના કારણને મારી પ્રસન્નતા માત્રથી કોઇ પ્રકારના પ્રવત્તન વિના તરી જશે. અને જે તું મારા વચન ઉપર વિશ્વાસ ન રાખતાં “હું” પરિહત “હું” એવા ગર્વથી મારા વચનાનુસાર નહીં વર્તે તો તારો નાર થશે અર્થાત્ તું પુરુષાર્થથી બ્રષ્ટ થઈશ.

સર્વધર્માન્પરિત્યજ્ય મામેકં શરણં વ્રજ ।

અહં ત્વા સર્વપાપેભ્યો મોક્ષયિष્યામિ મા શુચઃ ॥

,, ૧૮-૬૬ ॥

અર્થઃ—વર્ણધર્મ, આશ્રમધર્મ, સામાન્યધર્મ, આદિક નાના પ્રકારના ધર્મોના પરિત્યાગ કરીને હું જે પરમાત્મા તેને શરણે જા. “મારે અન્યધર્મથી શુ પ્રયોજન છે, પરમેશ્વરના અનુગ્રહથી જ હું કૃતાર્થ થઈશ” એવા નિઃશયપૂર્વક પરમાત્માને જાણ, પરમાત્મા જ પ્રમ તત્ત્વ છે. “આ ધર્મ જ મારું શરણ છે, આ ધર્મથી જ હું કૃતકૃત્ય થઈશ” એવી રીતેના ધર્મમાં જે આદર છે તે આદરનો પરિત્યાગ કરવો તેજ ધર્મોના પરિત્યાગ છે, કેમકે કોઈ પણ પ્રકારના ધર્મોનો સ્વરૂપથી ત્યાગ કરવાનો અર્જુન પ્રતિ ઉપદેશ કરી ચકતા નથી, કેમકે—

કર્મણ્યેવાધિકારસ્તે મા ફલેષુ કદાચન ।

મા કર્મફલહેતુર્મમાં તે સંગોઽસ્ત્વકર્મણિ ॥

,, ૨-૪૭ ॥

અર્થઃ—હું અર્જુન ! અશુદ્ધ અન્તઃકરણવાળા તારો અન્તઃકરણની શુદ્ધિ કરનાર નિષ્કામ કર્મમાં જ અધિકાર છે, જ્ઞાનનિષ્ઠા રૂપ વેદાન્તવિચારમાં અધિકાર નથી. વળી કર્મ કરતા સત્તા તને કર્મફળ રૂપ સ્વર્ગાદિની ઇચ્છા ન હો—અર્થાત્ મારે આ કર્મફળ ભોગવવાનું છે એવી શુદ્ધિ ન કર. “કર્મના ફલની ઇચ્છા ન કરવા છતાં પણ કર્મના સામર્થ્યથી જ ફળ મળશે. માટે કર્મ કરનારને અવશ્ય ફલ મળશે” એવી શંકા બની શકે છે. તેનું “મા કર્મફલહેતુર્મમાં” એ સમાધાન છે. કર્મ જરૂર ફળ આપે છે એ વાત સત્ય છે. પરન્તુ ફળની કામના પૂર્વક કરેલું કર્મ, જ સ્વર્ગાદિક ફળને ઉત્પન્ન કરે છે, નિષ્કામતાથી કરેલું કર્મ નહીં. સ્વર્ગાદિ ફલની ઇચ્છા વિના, કેવલ ઇશ્વરાર્પણબુદ્ધિથી કરેલું કર્મ અન્તઃકરણની શુદ્ધિ કરવામાં કારણ છે. મુશુક્ત્યોને અન્તઃકરણની શુદ્ધિની આવશ્યકતા છે. માટે “ફલની ઇચ્છા રાખવાની નથી તો પછી દુઃખ રૂપ કર્મ કરવાનું શું પ્રયોજન છે ?” એવો વિચાર કરીને કર્મના ત્યાગમાં પણ તારી રૂચિ ન થાઓ—“મા તે સંગોઽસ્ત્વકર્મણિ” અકર્મમાં વિહિત કર્મ ન કરવામાં—તને સંગ ન થાઓ—એમ કર્મત્યાગનો પણ નિષેધ કર્યો છે.

આગળ ભગવાને, શ્રેષ્ઠ રાજા આદિક તત્ત્વવેત્તા હોવાથી તેમને કર્મ કરવા કંઈ પ્રયોજન નથી, તથાપિ તે ભોક્ષે ભોક્ષત્ર્યદને માટે પણ કર્મ કરવું જોઈએ, એવી આવશ્યકતા

ખતાવી છે. લોકોને કુમાર્ગમાંથી નિવૃત્ત કરીને સન્માર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરાવવાનું નામ જ
 “લોકસંગ્રહ” છે. રામન આદિ શ્રેષ્ઠ પુરૂષ કર્મ કરે તો સર્વ લોક કર્મ કરશે, અને તે
 લોક કર્મનો ત્યાગ કરે તો સર્વ કોઇ કર્મનો ત્યાગ કરશે—એવો નિયમ નથી. તથાપિ કોઇક
 લોક તેમનું નેષ્ટને કર્મ કરવાનો અથવા કર્મનો ત્યાગ કરવાનો સંભવ છે. માટે શ્રેષ્ઠ
 પુરૂષોએ હમેશાં સન્માર્ગમાં પ્રવૃત્ત રહેવું નેષ્ટએ એવો શ્લોકનો ભાવ છે. અર્જુનને
 સ્વરૂપથી કર્મનો ત્યાગ કરવાનો ઉપદેશ નહીં કરવામાં બીજું પણ કારણ છે, કેમકે સર્વ પ્રકારના
 કર્મનો ત્યાગ સંન્યાસાશ્રમમાં જ બની શકે છે. અર્જુનને ભગવાન સંન્યાસી થવાની કોઈ
 પણ પ્રકારે સંમતિ આપતા નથી, પરંતુ યુદ્ધાદિ રૂપ કર્મો કરવાની જ આજ્ઞા કરે છે. માટે
 પણ “સર્વધર્માન્પરિત્યજ્ય” એ શ્લોકમાં સ્વરૂપથી કર્મત્યાગ કરવાનો અર્જુન પ્રતિ
 ઉપદેશ બની શકતો નથી, પરંતુ કર્મમાં અસંકિત ન રાખવી એ જ ભાવ છે.

કેટલાક વેદાન્તી લોકોનું એવું કથન છે કે જે તત્ત્વવેત્તા છે તે કોઈ પણ ધર્મનું આચરણ
 કરતા નથી, પરંતુ તેઓ શાન્તિથી સૂતા અથવા બેઠા રહે છે, તેથી તત્ત્વવેત્તાથી લોક
 સંગ્રહ બની શકે નહીં. આણું કહેનારનું વેદાન્તશાસ્ત્રનું જ્ઞાન બહુ જ ગંભીર છે! શું
 તત્ત્વજ્ઞાનને તે લોકોએ ક્ષયરોગ તુલ્ય માન્યું છે? આ વાતનો ખુલાસો આગળ કરવાનો છે.
 માટે અહીં વિશેષ લખવામાં આવ્યું નથી. વળી—

માં ચ યોઽવ્યભિચારેણ ભક્તિયોગેન સેવતે ।

સ ગુણાન્સમતીત્યૈતાન્ બ્રહ્મભૂયાય કલ્પતે ॥

॥ ૧૪-૨૬ ॥

અર્થ:—આરમ્ભ અધ્યાપમાં કહેલા ભક્તિયોગની રીતિથી જે અન્તર્યામીનારાયણનું ચિન્તન
 કરે છે એવો અમારો ભક્ત સત્ત્વાદિ ત્રણ ગુણોનું તથા ગુણોના કાર્યરૂપ પ્રપંચનું પણ
 ઉત્ક્રાંધન કરીને અર્થાત્ અદ્વૈતદર્શનથી તેનો બાધ કરીને મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવાને સમર્થ થાય
 છે. હમેશાં ભગવાનનું ચિન્તન જ ગુણાતીત થવામાં કારણ છે એવો આ શ્લોકનો ભાવ છે.

યે તુ સર્વાણિ કર્માણિ મયિ સંન્યસ્ય મત્પરાઃ ।

અનન્યેનૈવ યોગેન માં ધ્યાયન્ત ઉપાસતે ॥

॥ ૧૨-૬ ॥

તેપામહં સમુદ્ધર્તા મૃત્યુસંસારસાગરાત્ ।

ભવામિ ન ચિરાત્પાર્થ મૃત્યાવેશિતચેતસામ્ ॥

॥ ૧૨-૭ ॥

અર્થ:—જેને હું પરમાત્મામાં જ પ્રીતિ છે એવા જે ભક્ત સંપૂર્ણ કર્મકળને હું પરમા-
 ત્મામાં જ અર્પણ કરતા સતા “ભગવાન જ સર્વ પ્રકારે અમારો આશ્રય છે” એવા
 નિઃશય રૂપ એકાન્ત ભક્તિયોગ વડે મારું ચિન્તન કરે છે, અને અંતઃકરણની વૃત્તિને
 પરમાત્માકાર કરે છે, અને એકાગ્રતા કરીને જેણે ચિત્તને પરમાત્મામાં પ્રવેશ કરાવ્યો છે, એવા
 ભક્તનો હું શીઘ્ર જ એટલે આ જન્મમાં જ મૃત્યુમુક્ત સંસાર રૂપી સમુદ્રમાંથી ઉદ્ધાર
 કરી લઉં છું.

સકલશુવનમધ્યે નિર્ધનાસ્તેઽપ ધન્યા નિવસતિ હૃદિ યેપાં શ્રીહરેર્ભક્તિરેકા ।

હરિરપિ નિજલોકં સર્વયાઽતો વિહાય પ્રવિશતિ હૃદિ યેપાં ભક્તિસૂત્રોપનદઃ ॥

મા ૦ માહા ૦ ૩-૭૩ ॥

અર્થ:—કેટલાએ અજ્ઞાની મનુષ્યો આ જગતમાં ધનવાનને જ ધન્ય માને છે, અને ગરીબને તુચ્છ માને છે. પરંતુ સકલ ભુવનમાં દરિદ્ર હોવા છતાં જેના હૃદયમાં પરમેશ્વરની ભક્તિ નિવાસ કરે છે એવા ભક્ત જ ધન્ય છે. તેટલા માટે ભગવાન પણ પોતાના સ્થાનનો ત્યાગ કરીને પ્રેમ રૂપી દોરીથી બન્ધાયલા હોવાથી તે ભક્તોના હૃદયમાં જ નિવાસ કરે છે. સર્વ જગત માત્રને સત્તા સ્ફુર્તિ દેનાર પરમેશ્વર એકલા ભક્તોના હૃદયમાં જ રહે છે એ વાત અને નહીં, કેમકે ભગવાન તો સર્વ સ્થાનોમાં રહે છે. તેમની ચૈતન્યશક્તિ વિના કોઈ પદાર્થની ચેષ્ટા અથવા કોષ્ટની પણ પ્રતીતિ થઈ શકે નહીં તથાપિ “નાહ પ્રકાશઃ સર્વસ્ય યોગમાયાસમાવૃતઃ.” (મ.ગી.૭-૧૮) અર્થ:—હું પરમેશ્વર સર્વ લોકો પ્રતિ પ્રકટ થતો નથી. અર્થાત્ મારા સ્વરૂપથી પ્રકાશતો નથી. પરંતુ મારા કોઈ ભક્તને જ પ્રકટ થાઉં છું. ભક્તોના હૃદયમાં પ્રકટ થવું તે જ આ શ્લોકમાં “પ્રવિશતિ” શબ્દનો અર્થ છે. “નિવાસ” શબ્દનો પણ તે જ ભાવ છે. “યોગમાયાસમાવૃતઃ” એ પદ્યથી સર્વ લોકો પ્રતિ પ્રકટ નહીં થવાનું કારણ બતાવ્યું છે. પરમાત્માના સંકલ્પને અધીન વર્તનારી માયાશક્તિનું નામ યોગમાયા છે. અભક્ત લોકો હું પરમાત્માને જાણે નહીં એવા ઈશ્વરના સંકલ્પને અનુસાર કાર્ય કરનારી યોગમાયા વડે ભગવાન ઢંકાયલા છે. તેથી ભગવાન સર્વના હૃદયમાં રહેલા છતાં પોતાના આનંદ સ્વરૂપને પોતાના ભક્તોના હૃદયમાં જ પ્રકટ કરે છે. અગ્નિથી દૂર રહેનારની ઠંડીને અગ્નિ નિવૃત્ત કરતો નથી. પાસે રહેનારની જ નિવૃત્ત કરે છે એ વાત સર્વને અનુભવ સિદ્ધ છે. તેવી રીતે ભગવાન પણ પોતાના ભક્તોના હૃદયમાં જ પ્લહાનન્દનો અનુભવ કરાવી મોક્ષના અધિકારી બનાવે છે. આ રીતે ભગવાનમાં કોઈ પ્રકારના પક્ષપાતનો આરોપ થતી શકતો નથી.

યદા તે નિશ્ચલં ચેતો મયિ ભક્તિસમન્વિતમ્ ।

તદા ત્વં મત્પ્રસાદેન નિર્વાણમપિ યાસ્યસિ ॥ વિંપુ.૦૪૦ ૧, અ. ૨૦-૨૭ ॥

અર્થ:—જ્યારે તમારું ભક્તિ યુક્ત ચિત્ત ચંચળતાનો પરિત્યાગ કરીને મારા સ્વરૂપમાં સ્થિર થશે ત્યારે મારા અનુગ્રહથી તમને મોક્ષ પ્રાપ્ત થશે.

યમનિયમવિધૂતકલ્મષાણામનુદિનમચ્ચુત સક્તમાનસાનામ્ ।

અપગતમદમાનમત્સરાણાં વ્રજ મટ દૂરતરેણ માનવાનામ્ ॥

વિંપુ.૦૪૦ ૩, અ. ૭-૨૬ ॥

અર્થ:—યમરાજ પોતાના દુતોને કહે છે—હે દુતો ! યમ નિયમ આદિક સાધનો વડે જેમણે પોતાના પાપનો નાશ કર્યો છે, અને જેવી રીતે વિષયભોગની ઇચ્છાવાળા મનુષ્યના ચિત્તની આસક્તિ તે પદાર્થમાંજ રહે છે, તેવી રીતે જે ભક્તોની આસક્તિ પરમેશ્વરમાંજ છે, અને જેના માન, મદ, મત્સરાદિ દૂર થઈ ગયા છે. તેવા ભગવાનના ભક્તોથી તમે લોકો દૂર રહેજો—અર્થાત્ ભગવાનના ભક્ત યમદુતોની સાથે યમપુરીમાં જતા નથી.

નાયમાત્મા પ્રવચનેન લબ્ધો ન મેઘયા ન વહુનાશ્રુતેન ।

યમેવૈપ વૃણુતે તેન લબ્યસ્તસ્યૈવ આત્મા વિવૃણુતે તનુસ્વામ્ ॥

કટ. ૩૦ અ. ૧-૨-૨૩ ॥

અર્થ:—આ આત્મા વેદાધ્યયનથી પ્રાપ્ત થવા યોગ્ય નથી. અર્થાર્થને ધારણ કરવાના મેધાશક્તિથી પણ પ્રાપ્ત થઈ શકતો નથી. વળી આત્મપ્રતિપાદક ઉપનિષદ શાસ્ત્રોને છોડી અન્ય અનેક શાસ્ત્રોના શ્રવણથી પણ પ્રાપ્ત થતો નથી. તેમજ સાક્ષાત્કારવાળા યુરના ઉપદેશ વિના કેવળ ઉપનિષદ શ્રવણથી પણ પ્રાપ્ત થતો નથી. પરંતુ જેના ઉપર પરમાત્માનો અનુગ્રહ છે તેવા મુમુક્ષુને જ પરમાત્માની પ્રાપ્તિ થાય છે. અને તેમના પ્રતિ જ પરમાત્મા પોતાના યથાર્થ સ્વરૂપને પ્રકટ કરે છે.

✓ તત્સવિતુર્વરેણ્યં ભર્ગો દેવસ્ય ધીમહિ । ધિયો યો નઃ પ્રચોદયાત્ ॥ તૈં સં
કાં ૧. પ્રપાં ૫, અનુ ૬ ॥ શું યં વેં સં અ. ૩-૩૬ ॥

અર્થ:—સર્વની ઉત્પત્તિ આદિ કરનાર અને દૃષ્ટિદાનાદિ શુભ યુક્ત તથા સર્વને ભજવા યોગ્ય તેજોરૂપ બ્રહ્મ (પરમાત્મા) નું હું ચિન્તન કરું છું. તે પરમાત્મા મારી શુદ્ધિને ધર્માચરણ, ઈશ્વરભક્તિ, આદિ સન્માર્ગમાં પ્રવૃત્ત કરે.

ત્ર્યંબકં યજામહે સુગન્ધિ પુષ્ટિવર્ધનમ્ ।

✓ ઉર્વારુકમિવ વન્ધનાન્મૃત્યોર્મુક્તીય મામૃતાત્ ॥

જાં વેં સં, મંડલ ૭, અં ૪, સૂં ૫૯ ક્રૂં ૧૨ ॥

અર્થ:—બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહેશ્વરાદિ દેવતાના પણ પિતા રૂપ-અર્થાત્ સંપૂર્ણ સ્થાવર જંગમ રૂપ પ્રાણીઓને ઉત્પન્ન કરનાર, તથા જેણે પોતાના પુત્ર રૂપ (પવિત્ર) કીર્તિને જગત્માં ફેલાવી છે, અને જે ઉપાસકોના ઐશ્વર્યને વધારનાર છે, એવા પરમાત્માનું હું નિષ્કામ કર્મ તથા ઉપાસના દ્વારા, પૂજન કરું છું. આપ પરમાત્માની પ્રસન્નતાથી હું જન્મ મરણ રૂપ દુઃખમાંથી છૂટી જાઉં. જેવી રીતે પાકેલી કાટડી પોતાના કીટામાંથી શીઘ્ર છૂટી જાય છે, તેમ આપ મને મૃત્યુથી અથવા સંસારથી છોડાવો-અર્થાત્ મૃત્યુથી છોડાવો મને મુક્ત કરો. માટે ભક્તિ વડે પરમાત્માનો અનુગ્રહ સંપાદન કરવો એ મુમુક્ષુનું કર્તવ્ય છે એવો આ મન્ત્રનો ભાવ છે.

આવી રીતે શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતા તથા ભાગવતાદિ પુરાણ અને વેદોના અનેક મન્ત્ર પણ પરમાત્માની ભક્તિથી મોક્ષ પ્રાપ્તિનું કથન કર્યું છે.

✓ વૃદ્દેદમાદ્યં સુલભં સુદુર્લભં પ્લવં સુકલપં ગુરુકર્ણધારમ્ ।

મયાનુકૂલેન નમસ્યતેરિતં પુમાન્ ભવાન્ધિ ન તરેત્સ આત્મહા ॥

માં સ્કં ૧૧, અં ૨૦-૧૭ ॥

અર્થ:—સર્વ પ્રાણીઓના જન્મમાં મનુષ્યજન્મ શ્રેષ્ઠ (આદ્યમ્) છે. બહુ કષ્ટથી પ્રાપ્ત થવા છતાં સુલભતાથી પ્રાપ્ત થયો છે. અને સંસાર રૂપ સમુદ્રને તરવાને માટે એક નૌકા રૂપ છે. તથા જે સર્વ પ્રકારનું સાધન કરવાના સામર્થ્ય યુક્ત છે. વળા જેવી રીતે જલમાં નૌકાને સીધા રસ્તા ઉપર લઇ જવાને સુકાનંકામ દે છે, અને અનુકુળ પવનથી પ્રેરિત થયેલી તે શીઘ્ર પાર ઉતારે છે, તેવી રીતે સંસાર રૂપી સમુદ્રને તરી જવામાં શરીર રૂપી નૌકાને યર (ઉપદેષ્ટ) સુકાન રૂપ છે અને ભગવાન્ની કૃપા અનુકુલ પવનનું કામ કરે છે. આ પ્રમાણે યર રૂપી સુકાનવાળી, ઈશ્વરકૃપા રૂપી અનુકુલ પવનવાળી, શરીર રૂપી નૌકાને પ્રાપ્ત કરીને (લજ્જા

इति शेषः) જે પુરૂષ સસારસમુદ્રને તરી જતો નથી તે આત્મહત્યારો છે. ગાયને મારનાર ગોહત્યારો કહેવાય છે, વ્રાહ્મણની હત્યા કરનારને વ્રહ્મહત્યારો કહે છે, તેવી રીતે સસાર-સાગરથી પોતાનો ઉદ્ધાર કરવાનો પ્રયત્ન નહીં કરનારને આત્મહત્યારો કહે છે. અને જેવી રીતે ગોહત્યા, વ્રહ્મહત્યા, આદિ કરનારને ધોર નરક ભોગવવું પડે છે, તેવી રીતે આત્મ-હત્યારા મનુષ્યને પણ પશુ, પક્ષી, આદિ નીચ યોનિની પ્રાપ્તિ રૂપ નરક ભોગવવું પડે છે.

असूर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसा वृताः ॥ तांस्ते भ्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जनाः ॥ ईशा० उ० ३ ॥

અર્થ —જે મનુષ્ય આત્મહત્યારો છે તે મરીને, જે જન્મમાં મહાન્ અજ્ઞાનરૂપ અધકાર, છે, અને જે જન્મમાં માત્ર ખાવા પીવાનું અને રમણ કરવાનું માત્ર જ્ઞાન છે, એવા પશુ, પક્ષી, સર્પ, આદિમાં જન્મને પ્રાપ્ત થાય છે.

ઉપરનો ભાગવતનો શ્લોક તથા ઈશાવાસ્થોપનિષદનો આ મંત્ર, ઈશ્વર ભક્તિ દ્વારા મોક્ષને સંપાદન ન કરનારને પશ્ચાદિ જન્મની પ્રાપ્તિ રૂપ અધોગતિ પણ ખતાવે છે.

તેટલા માટે, જેમ કુધાની નિવૃત્તિને સાફ અજ્ઞ સંપાદન કરવાની, તથા પિપાસાની નિવૃત્તિ માટે જલ સંપાદન કરવાની, તથા રાગની નિવૃત્તિને માટે ઔષધ સેવન કરવાની ઇચ્છા કરે છે; તેવી રીતે સસારના દુઃખની નિવૃત્તિને માટે ઈશ્વરભક્તિ કરવાની ઇચ્છા પણ કરવી જોઈએ. જે મનુષ્ય ભક્તિદ્વારા પોતાનો ઉપકાર કરતો નથી તે આસુરી સંપત્તિ દ્વારા અવસ્થ પાપકર્મમાં પ્રવૃત્ત થશે અને પરસોડના દુઃખનો પણ ભાગી થશે.

ઇતિ ભક્તિયોગ પ્ર० ૫ માં ઉપોદ્ધાતં અ. ૧. સમાપ્ત.

અધ્યાય. ૨.

સગુણ ભક્તિના લેહનું નિરૂપણ.

હવે ભક્તિયોગ પણ મોક્ષનો એક ઉપાય છે તે બતાવવા મોક્ષના ઉપાયોનું વર્ણન કરવામાં આવે છે:—

યોગાદ્યો મયા પ્રોક્તા નૃણાં શ્રેયો વિધિતસ્યા ।

જ્ઞાનં કર્મ ચ ભક્તિશ્ચ નોપાયોઽન્યોઽસ્તિ કુત્રચિત્ ॥ પ્રા. સ્ક. ૧૧, અ. ૨૦-૩ ॥

અર્થ:—મનુષ્યેના મોક્ષનું વિધાન કરવાને માટે, મેં ત્રણ યોગ કહ્યા છે—૧. જ્ઞાનયોગ, ૨. કર્મયોગ, અને ૩. ભક્તિયોગ, તેથી અતિરિક્ત કોઈ ઉપાય શાસ્ત્રોમાં છે નહીં. અને અર્થાગ યોગ તો જ્ઞાનયોગની અન્તર્ગત છે. માટે યોગ ત્રણ જ છે. આ પ્રમાણથી કર્મયોગ તથા જ્ઞાનયોગને પણ ભક્તિયોગની માફક મોક્ષનાં સાધન કહ્યાં છે તે અધિકારીનેદ્વયી કહેલા છે.

નિર્વિણ્ણાનાં જ્ઞાનયોગો ન્યાસિનામિદ્ કર્મસુ ।

તૈષ્વર્તિર્વિણ્ણચિત્તાનાં કર્મયોગસ્તુ કામિનામ્ ॥ ૭ ॥

અર્થ:—કર્મફલનો ત્યાગ કરવાથી જેઓ કર્મમાંથી વિરક્ત (નિર્વિણ્ણ) થયેલા છે તેમને જ્ઞાનયોગ સિદ્ધિ દેનાર છે. અને જેઓ કર્મફલની ઇચ્છાવાળા (સકામી) હોઈ કર્મમાં આસક્ત ચિત્તવાળા છે તેમને કર્મયોગ જ અન્તઃકરણની શુદ્ધિ તથા જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ દ્વારા મોક્ષ રૂપ સિદ્ધિને અપાવનાર છે.

યદૃચ્છયા મત્કયાદૌ જાતશ્રદ્ધસ્તુ યઃ પુમાન્ ।

ન નિર્વિણ્ણો નાતિસક્તો ભક્તિયોગોઽસ્ય સિદ્ધિઃ ॥ ૮ ॥

અર્થ:—પૂર્વ શ્લોકમાં જ્ઞાનયોગ તથા કર્મયોગના અધિકારી બતાવીને આ શ્લોકમાં ભક્તિયોગના અધિકારી કહે છે. જે મનુષ્યને, અનાયાસે પૂર્વનાં પુણ્યનો ઉદય થવાથી મારી કથા, તથા મારા ભક્તોનો સમાગમ, આદિમાં શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થઈ હોય, પરન્તુ પૂર્ણ રીતે વિરક્ત થયા નથી, અને અત્યન્ત આસક્ત પણ નથી અર્થાત્ કંઈક વિરક્ત છે છતાં સર્વ પ્રકારના વિષય પદાર્થોનો ત્યાગ કરવાનું આમર્થ્ય પણ નથી એવા મનુષ્યોને ભક્તિયોગ જ પુરૂષાર્થસિદ્ધિનું સાધન છે.

આ પ્રમાણથી વિરક્તોને જ્ઞાનમાં, અત્યન્ત આસક્તોને કર્મમાં, અને અતિ આસક્તથી રહિત અલ્પ વિરક્તિવાળાને ભક્તિમાં અધિકાર કહ્યો છે.

જગત્માં પ્રાણીમાં બહુલા તો અત્યન્ત આસક્ત જ છે. બાકીના જે પ્રકારના મનુષ્યો ઘણા થોડા હોય છે. તેમાં પણ જ્ઞાનના અધિકારી જે વિરક્તો તેની સંખ્યા તો અતિ અલ્પ જ હોય છે. પરન્તુ ત્રીજા પ્રકારના એટલે અલ્પ વિરક્તિવાળાની સંખ્યા જ્ઞાનના અધિકારી કરતાં અધિક હોય છે. તેથી શાસ્ત્રમાં કેટલાંજે સ્થાનમાં ભક્તિની વિશેષતા કહેલી છે.

ચિત્ત રૂપ વસ્તુનો સ્વભાવ લાખના જેવો કહિને છે. જેવી રીતે અગ્નિતા સંબંધથી લાખ પિગળી જાય છે તેવી રીતે ચિત્ત રૂપ દ્રવ્યને તપાવનાર કામ, ક્રોધ, ભય, રનેહ, હર્ષ, શોક, દયા, આદિકથી ચિત્ત પણ પિગળી જાય છે. વીતરાગ મનુષ્યના ચિત્તને કામાદિક દ્રવીભાવ કરી શકતા નથી. તેથી તેમને “અદ્રુતચિત્ત” કહેવામાં આવે છે. અને વૈરાગ્ય રહિતનું અથવા અલ્પ વૈરાગ્યવાળા યુગ્મુક્તનું ચિત્ત કામાદિક નિમિત્તથી દ્રવીભાવને પ્રાપ્ત થાય છે, તેથી તેમને “દ્રુતચિત્ત” કહે છે. જાનેમાંથી અદ્રુતચિત્તનું, વૈરાગ્યસહિત શ્રવણમનનાદિ સાધન છે; ન્યારે દ્રુત-ચિત્તને ભગવત્કથાશ્રવણ આદિ ભાગવતધર્મનું અનુષ્ઠાન પરા ભક્તિ દ્વારા મોક્ષનું સાધન છે. જેવી રીતે ઘટ અને કલશ બંને એક જ વસ્તુનાં નામ છે, તેમ પરાભક્તિ અને જ્ઞાન બંને એકના જ નામ છે. (આનો ખુલાસો આગળ કરવાનો છે.) દ્રુતચિત્તવાળા અને અદ્રુતચિત્તવાળા અધિકારીઓના ભેદથી જ્ઞાન અને ભક્તિ બંનેને મોક્ષનાં સાધન કહેવામાં આવ્યાં છે. હવે ભક્તિના ભેદ તથા ભક્તિ શબ્દના અર્થનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

મક્તિયોગો વહુવિધો મર્ગેર્માંમિનિ ભાવ્યતે ।

સ્વભાવગુણમાર્ગેણ પુંસાં ભાવોઽપિ પિચતે ॥ મા. સ્ક. ૩, અ. ૨૯-૭ ॥

અર્થ:—મૈત્રેય ઋષિ (કપિલદેવજી) પોતાની માતા દેવહુતીને કહે છે, હે માતા ! મનુષ્યોના સ્વભાવ સાર્ત્વિકાદિ ગુણોના ભેદને અનુસાર હોય છે. આ સાર્ત્વિકાદિ ગુણોની વૃત્તિઓના ભેદથી મનુષ્યોના અભિપ્રાયમાં પણ ભેદ હોય છે. ભક્તિ સ્વતઃ નિર્ગુણ છે, તથાપિ મનુષ્યોના સ્વભાવ તથા અભિપ્રાયના ભેદથી ભક્તિમાં પણ ભેદ પડે છે. અર્થાત્ સત્ત્વગુણી મનુષ્યની ભક્તિ સાર્ત્વિક, તથા રજોગુણીની ભક્તિ રજોગુણી, અને તમેગુણીની ભક્તિ તમેગુણી હોય છે.

અભિસંધાય ચર્દિસાં દંભં માત્સર્યમેવ વા ।

સંરંભી મિચ્છદ્ગભાવં મયિ કુર્યાત્ સ તામસઃ ॥ ૮ ॥

અર્થ:—એક તો ક્રોધી (સંરંભી) માણસ બીજાને દુઃખ દેવાને માટે ભક્તિ કરે છે, બીજો દંભથી એટલે પોતાને ભક્ત બતાવવાને માટે કરે છે, ત્રીજો માત્સર્યથી ભક્તિ કરે છે. બીજાના ગુણોને જોઈને “આ મનુષ્ય આટલો ગુણવાનું કેમ છે” એવો જે દ્રેષ તેનું નામ માત્સર્ય વળી. બીજાની સંપત્તિ જોઈને “આને આટલી સંપત્તિ કેમ છે.” એમ તેની સંપત્તિ સહન ન થવી તે પણ માત્સર્ય કહેવાય છે. એ ત્રણે ભેદદષ્ટિવાળા ભક્ત તામસ છે. તેમની ભક્તિ પણ તામસ છે.

વિષયાનભિસંધાય યજ્ઞ એર્ચર્યમેવ વા ।

અર્ચાદાવર્ચયેષો માં પૃથગ્ભાવઃ સ રાજસઃ ॥ ૯ ॥

અર્થ:—એક તો વિષયોની પ્રાપ્તિને માટે ભક્તિ કરનાર છે, બીજો કીર્તિને માટે કરે છે, અને ત્રીજો ધન(અર્ચ)ને માટે કરે છે. એ ત્રણ પ્રતિભાદિના પૂજન દ્વારા ભક્તિ કરનાર ભેદદર્શી ભક્ત રાજસ છે, અને તેમની ભક્તિ પણ રાજસ છે.

કર્મનિર્હારમુદ્દિશ્ય પરસ્મિન્વા તદર્પણમ્ ।

યજેદાવ્યમિતિ વા પૃથગ્ભાવઃ સ સાત્ત્વિકઃ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—એક તો પાપનો ક્ષય કરવાને માટે ભક્તિ કરે છે, બીજો ધર્મચાર્યજી શુદ્ધિથી ધર્મની પ્રસન્નતાને માટે કરે છે, અને ત્રીજો ‘શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે, માટે ભક્તિ કરવી જોઈએ’ એવા નિશ્ચયથી ભક્તિ કરે છે. આ ત્રણે બેદર્શી ભક્ત સાર્વિક છે, અને તેમની ભક્તિ પણ સાર્વિક છે. આવી રીતે ભક્તોના સંકલ્પબેદને અનુસાર તામસાદિ ભક્તિ ત્રણ ત્રણ પ્રકારની કહી છે. તે નીચે પ્રમાણે:—

૧. બીજાને દુઃખ પ્રાપ્ત થવાની ઇચ્છાવાળા તામસી ભક્તની તામસ ભક્તિ.
 ૨. પોતાને ભક્ત બતાવવાને ભક્તિ કરનાર તામસ ભક્તની તામસ ભક્તિ.
 ૩. માત્સર્યથી ભક્તિ કરનાર તામસ ભક્તની તામસ ભક્તિ.
- એ ત્રણ તામસ ભક્તિના બેદ છે.
૧. વિષયોની પ્રાપ્તિને માટે ભક્તિ કરનાર રાજસ ભક્તની રાજસ ભક્તિ.
 ૨. કીર્તિને માટે ભક્તિ કરનાર રાજસ ભક્તની રાજસ ભક્તિ.
 ૩. ધન (અર્થ)ની ઇચ્છાથી ભક્તિ કરનાર રાજસ ભક્તની રાજસ ભક્તિ.
- આ ત્રણ રાજસ ભક્તિના બેદ છે.
૧. પાપનો ક્ષય કરવાની ઇચ્છાથી ભક્તિ કરનાર સાર્વિક ભક્તની સાર્વિક ભક્તિ.
 ૨. ધર્મચાર્યજી શુદ્ધિથી ભક્તિ કરનાર સાર્વિક ભક્તની સાર્વિક ભક્તિ.
 ૩. શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે માટે ભક્તિ કરવી જોઈએ એવા નિશ્ચયથી ભક્તિ કરનાર સાર્વિક ભક્તની સાર્વિક ભક્તિ.
- આ ત્રણ સાર્વિક ભક્તિના બેદ છે.
- એ પ્રમાણે તામસ, રાજસ અને સાર્વિક એ ત્રણ ભક્તોના ત્રણ ત્રણ પ્રકારની ઇચ્છાના બેદથી નવ પ્રકારની ભક્તિ થઈ.

✓ શ્રવણ કીર્તનં ચૈવ સ્મરણં સેવનં તથા ।

દાસ્યં તથાર્ચનં દેવિ વન્દનં મમ સર્વદા ॥

સહ્યમાત્માર્પણં ચૈવ નવાંગાનિ વિદુર્બુધાઃ ॥

શિ પુ. રુ. સં. સ્વ. ૨, અ. ૨૩, શ્લો ૨૨-૨૩ ॥

અર્થ:—૧. શ્રવણ, ૨. કીર્તન, ૩. સ્મરણ, ૪. પાદસેવન, ૫. અર્ચન, ૬. વન્દન, ૭. દાસ્ય, ૮. સખ્ય, ૯. આત્મનિવેદન એ બેદથી નવ પ્રકારની ભક્તિ છે. શ્રવણાદિ એક એકના પ્રત્યેક ભક્ત તથા ભક્તિના બેદથી ૮૧ પ્રકારની સગુણ ભક્તિ છે.

૧. બીજાને દુઃખ તથા તેવી ઇચ્છાવાળા તામસ ભક્તની તામસ શ્રવણ ભક્તિ.
૨. પોતાને ભક્ત બતાવવાને ભક્તિ કરનાર “ ”
૩. માત્સર્યથી ભક્તિ કરનાર “ ”
૪. વિષયોની પ્રાપ્તિ માટે ભક્તિ કરનાર રાજસ ભક્તની રાજસ શ્રવણ ભક્તિ.
૫. કીર્તિને માટે “ ”
૬. ધનની ઇચ્છાથી “ ”

૭ પાપક્ષયની ઇચ્છાથી ભક્તિ કરનાર સાત્ત્વિક ભક્તની સાત્ત્વિક શ્રવણ ભક્તિ

૮ ઇશ્વરાર્પણ બુદ્ધિથી ઇશ્વરની પ્રસન્નતા માટે

૯. રાત્રિની આરાત્રી છે માટે

એ પ્રકારે એક શ્રવણભક્તિના ભક્ત તથા તેમની ભક્તિના ભેદથી નવ પ્રકારની શ્રવણ ભક્તિ કહી છે તેની જ રીતે કીર્તનાદિક આત્મનિવેદન પર્યન્તની બાકીની અષ્ટ પ્રકારની ભક્તિના, ભક્તના ભેદથી, દરેકના નવ નવ ભેદ બાણુવા એવી રીતે નવ પ્રકારની ભક્તિને મેળવતા ૮૧ પ્રકારના ભેદ થાય છે. આ સગુણ ભક્તિના ભેદ છે

ઇતિ સગુણ ભક્તિનાં ભેદનું નિરૂપણ અં ૨. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૩.

નિર્ગુણ ભક્તિનું લક્ષણ.

હે નિર્ગુણ ભક્તિનું સ્વરૂપ જતાવવા તેનું લક્ષણ કહોએ છીએ.

મદ્ગુણશ્રુતિમાત્રેણ મયિ સર્વગુણાશયે ।

મનોગતિરવિચ્છિન્ના યયા ગંગામ્ભસોઽવુધૌ ॥ મા.સ્ક. ૧૧ અ. ૨૯-૧૧ ॥

છક્ષણં મક્તિયાગસ્ય નિર્ગુણસ્ય હ્રુદાહતમ્ ॥

અહૈતુકવ્યવહિતા યા મક્તિ. પુરુષોત્તમે ॥

,, ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—પરમાત્માના શુભોત્તુ શ્રવણ કરવાથી સંપૂર્ણ પ્રાણીઓના હૃદયપાકાશ રૂપ શુક્રમાં સાક્ષી રૂપથી રિયત ભગવાનના સ્વરૂપમાં, સમુદ્રમાં ગંગાજલની અવિચ્છિન્ન ગતિની માફક, અન્તઃકરણની જે અવિચ્છિન્ન(સતત) ગતિ છે તેને નિર્ગુણ ભક્તિનું લક્ષણ કહ્યું છે. આ પ્રકારની ભગવાનમાં જે ભક્તિ છે તે ક્ષેત્રજા તથા ભેદદર્શનથી રહિત થાય, ત્યારે નિર્ગુણ ભક્તિ થાય છે. ભક્તોનાં ચિત્ત દ્રવીભૂત થઇને જ્યારે વૃત્તિ પરમાત્માકારતાને પ્રાપ્ત થાય છે ત્યારે મોક્ષના સાધન રૂપ નિર્ગુણ ભક્તિ થાય છે એવો ભાવ છે.

અહીં સગુણ તથા નિર્ગુણ ભેદથી ભક્તિના બે ભેદ કહ્યા છે. અન્ય અન્યોમાં ભક્તિને ગૌણ તથા પરા એ ભેદથી, તથા સાધન અને સાધ્યતા ભેદથી બે પ્રકારની કહી છે, જેમકે:—

સા મક્તિર્દિવિધા દેવિ સગુણા નિર્ગુણા મતા ।

વૈધી સ્વાભાવિકી યા યા વરા સા ત્વવરા સ્મૃતા ॥

શિ. પુ. ર. સં. સ્વ. ૨, અ. ૨૩-૧૮ ॥

અર્થ:—હે દેવિ! ભક્તિ સગુણ તથા નિર્ગુણ એ બે ભેદથી બે પ્રકારની સંમત છે. સગુણ ભક્તિને વૈધી નામથી કહી છે. પરાભક્તિની અપેક્ષાએ વૈધી ભક્તિ નીચા દરજ્જાની હોવાથી તેને અવરા ભક્તિ કહે છે. અને જે અન્તઃકરણની વૃત્તિ પરમાત્માકાર થાય તેનું નામ પરાભક્તિ છે. એ પરાભક્તિમાં મૂર્તિ આદિ બાહ્ય સાધનની અપેક્ષા ન હોવાથી તેને સ્વાભાવિકી ભક્તિ કહે છે.

શાસ્ત્રિકસ સૂત્રમાં પણ તેનો ભેદ જતાવ્યો છે:—

સા પરાનુરક્તિરીશ્વરે ॥

શાં સૂં અ૦ ૧, આ૦ ૧, સૂં ૨ ॥

અર્થ:—આ સૂત્રમાં સા શબ્દથી ભક્તિરૂપ લક્ષ્યનું કચન ક્યું છે. અને પર શબ્દથી ગૌણી ભક્તિથી પરા ભક્તિને ભિન્ન કરીને જતાવી છે. રીશ્વર શબ્દથી આરાધાન કરવા યોગ્ય પરમાત્માનું સૂચન ક્યું છે. અનુરક્તિ પદમાંના અનુ શબ્દથી ભક્તિનું લક્ષણ કહ્યું નથી, પરન્તુ શાસ્ત્રાદિનાં શ્રવણાદિ દ્વારા પરમાત્માના મહિમાનું જ્ઞાન થયા પછી હૃદયમાં પ્રીતિ (રક્તિ) થાય છે એમ અનુ શબ્દથી સૂચન ક્યું છે.

મોટે શાસ્ત્રાદિકાના શ્રવણાદિ દ્વારા પરમાત્મામાં થતી જે મુખ્ય પ્રીતિ છે તેનું નામ ભક્તિ છે.

આ સૂત્રથી પરાભક્તિ અથવા સાધ્ય રૂપ ભક્તિના લક્ષણનું કથન કર્યું છે, હવે નીચેના સૂત્રથી સાધનરૂપ ભક્તિ કહે છે.

ગૌણ્યા તુ સમાધિસિદ્ધિઃ । શાં સૂં અં ૧, જાં ૧, સૂં ૨૦ ॥

અર્થ:—અવશ્ય કીર્તનાદિ રૂપ ગૌણી ભક્તિથી સમાધિની સિદ્ધિ થાય છે અર્થાત્ અન્તઃકરણની વૃત્તિની પરમાત્માકાર રૂપે સ્થિતિ રૂપ પરા ભક્તિની પ્રાપ્તિ થાય છે.

આ સૂત્રથી ગૌણી ભક્તિને પરા ભક્તિના સાધન રૂપ કથન કરી છે. આથી પણ ભક્તિના બે પ્રકારના બેદ સિદ્ધ થાય છે.

બ્યાકરણની રીતિથી પણ ભાવમાં તથા કરણમાં પ્રત્યય કરવાથી “ભક્તિ” શબ્દની સિદ્ધિ બે પ્રકારની થાય છે. મજ્ઞ વાતુથી ભાવમાં ક્તિન્ પ્રત્યય કરીને ભક્તિ શબ્દની સિદ્ધિ કરવાથી અન્તઃકરણની વૃત્તિનું ભગવદાકાર રૂપ થતું તેનું નામ ભક્તિ છે. તે મોક્ષના સાધન રૂપ છે. તેને સાધ્ય ભક્તિ અથવા પરા ભક્તિ કહે છે. અને કરણમાં પ્રત્યય કરીને “ભક્તિ” શબ્દની સિદ્ધિ કરવાથી અન્તઃકરણની વૃત્તિને જો (અવજ્ઞાદિ) વડે ભગવદાકાર કરવામાં આવે છે તેનું નામ ભક્તિ છે. આ રીતે પૂર્વ કહેલી સાધ્યરૂપ ભક્તિના સાધન રૂપ અવશ્ય કીર્તનાદિ રૂપ ભક્તિનું કથન થાય છે. આ બંને પ્રકારની—સાધનરૂપ તથા સાધ્ય કલ રૂપ—ભક્તિ શાસ્ત્રમાં પ્રસિદ્ધ છે.

સ્મરન્તઃ સ્મારયન્તશ્ચ મિથોઽપૌઘરં હરિમ્ ।

ભક્ત્યા સંપાદિત્યા ભક્ત્યા વિશ્રત્યુત્પલ્લકાં તનુમ્ ॥ મા.સ્ક. ૧૧ અ. ૩-૩૧ ॥

અર્થ:—અવજ્ઞાદિ રૂપ સાધન ભક્તિ વડે ઉત્પન્ન થયેલી પ્રેમ લક્ષણા ભક્તિથી ભક્તોનાં સર્વ પ્રકારનાં પાપોને નાશ કરનાર પરમાત્માનું પોતે સ્મરણ કરતા તથા પરસ્પર એક બીજાને સ્મરણ કરાવતા સત્તા ભક્તોનાં શરીર શેમાંથી યુક્ત થાય છે. આ શ્લોકમાં પહેલા “ભક્તિ” શબ્દનો પ્રયોગ ભાગવત ધર્મ રૂપ અવશ્ય કીર્તનાદિમાં કર્યો છે, અને ફલ રૂપ પરા ભક્તિમાં બીજા “ભક્તિ” શબ્દનો પ્રયોગ કર્યો છે,

इति भागवतान्धर्मान् शिष्यमन्वत्या तदुत्थया ।

નારાયણપરો માયામઙ્ગસ્તરતિ દુસ્તરામ્ ॥ માં સ્કં ૧૧ અં ૩-૩૩ ॥

અર્થ:—આ શ્લોકની પહેલાંના શ્લો. ૨૩ થી શ્લો. ૩૦-૧ સુધીમાં કહેલા, દેહ પુત્ર ધનાદિમાં આસક્તિને પરિત્યાગ, સત્સંગ, અને અવશ્ય કીર્તનાદિ ભાગવત ધર્મનો અભ્યાસ કરતા સત્તા ભગવાનના આરાધનમાં નિષ્ઠાવાળા પુરૂષ (નારાયણ પરઃ), ભાગવત ધર્મના અનુશાનથી ઉત્પન્ન થયેલી પરમ પ્રેમ રૂપ ભક્તિ વડે દુસ્તર એવી માયાને મુખે તરી જાય છે. આ સમાધિના શ્લોકમાં પ્રથમની સાધનભક્તિના સ્થાનમાં “ભાગવત ધર્મ” એ શબ્દનો પ્રયોગ કર્યો છે. માટે સાધન અને ફલનો બેદ હોવાથી ભક્તિ પણ બે પ્રકારની છે. અર્થાત્ સાધનભક્તિ તથા સાધ્યભક્તિ એમ બે પ્રકારની ભક્તિ છે. અને તેમને જ ગૌણી ભક્તિ, તથા પરાભક્તિ એટલે પ્રેમલક્ષણા ભક્તિ, એમ બે પ્રકારની કહી છે.

गौणी त्रिधा गुणमेदार्तादिमेदाद्वा । नां मं सू०, सू० ५६ ॥

અર્થ:—ભક્તોના સત્વાદિક ગુણોના ભેદથી, અથવા આર્તાદિ અધિકારી ભેદથી ગૌણી ભક્તિ ત્રણ પ્રકારની હોય છે.

ભગવદ્ગીતામાં ભગવાન, આર્ત, જ્ઞાસુ, અર્થાર્થી, તથા જ્ઞાની-એમ ભકતોના ચાર પ્રકારના બેદ કહ્યા છે. તે પૈકી એવા ભક્ત તો જ્ઞાની છે, અને તે તો પરા ભક્તિવાળા છે. બાકીના ત્રણ-આર્ત, જ્ઞાસુ, અને અર્થાર્થી-એ ગૌણી ભક્તિ વાળા છે.

શત્રુ અથવા રાજાદિથી પીડિત મનુષ્ય પોતાના દુઃખની નિવૃત્તિને માટે ભગવાનને પોકારે છે. તે “આર્ત” ભક્ત કહેવાય છે. જોય લોકોનો યજ્ઞ બંધ થવાને લીધે ઉત્પન્ન થયેલા ક્રોધથી ધન્દ્રે વ્રજવાસીઓનો નાશ કરવાને માટે અતિવૃષ્ટિ કરી. તે સમયે વ્રજવાસી લોકે ભગવાનને પોકાર્યા હતા. વળી જરાસંધે કેદમાં પૂરેલા રાજા લોકે ભગવાનને પોકાર્યા હતા. તેમજ દૂત સહામાં દ્રૌપદીએ પણ પોકાર કર્યો હતો. આ સર્વ આર્ત ભકતોમાં છે, કેમકે તેમણે પોતાના દુઃખની નિવૃત્તિ અર્થે ભગવાનને યાદ કર્યા હતા.

આત્મજ્ઞાનની ઇચ્છાવાળા મુમુક્ષુનું નામ “જ્ઞાસુ” છે. જેમકે રાજા જનક, ઉદ્ધવ, આદિક. અને આ લોકે સંબંધી તથા પર લોક સંબંધી એ બે પ્રકારના ભોગની સામગ્રીની ઇચ્છા કરનારનું નામ “અર્થાર્થી” છે. તે મધ્યે આ લોકના ભોગની ઇચ્છાવાળા સુમીવ, વિભીષણ, આદિ પ્રસિદ્ધ છે. પરલોકના ભોગની ઇચ્છાવાળામાં ક્રુવ વગેરે છે.

આ ત્રણે પ્રકારના સકામી ભક્ત પણ ભજનથી માયાને તરી શકે છે. તેમાં જ્ઞાસુ જ્ઞાનના ઉત્પત્તિ દ્વારા સાક્ષાત્ માયાને તરે છે. અને આર્ત તથા અર્થાર્થી જ્ઞાસુત્વની પ્રાપ્તિ કરીને પરપરાથી માયાને તરે છે એટલો બેદ છે.

આ સકામી ભકતોના બેદ ઉપર વિસ્તારથી કહ્યા છે. તેવી રીતે ગૌણી ભક્તિના સામાન્ય રૂપે બેદ કહીને આગળ પરાભક્તિના લક્ષણને કહેતા નારદજી “અન્યસ્માન્ સુકૃત્ત્વમ્ ભક્તોઃ ॥ નારદ સૂ. ૬૮ ॥ આ સૂત્ર કહે છે. અર્થઃ—અન્ય હૃદયોગાદિ ઇશ્વરપ્રાપ્તિના સાધનો કરતાં ભક્તિ સુલભ છે-અર્થાત્ સુગમ છે.

આ સૂત્રથી ભક્તિની સુગમતાને કહીને—

✓ શાન્તિરૂપત્વાત્ પરમાનન્દરૂપત્વાચ્ચ ॥ નાં સૂ. ૬૦ ॥

અર્થઃ—શાન્તિ રૂપ તથા પરમાનન્દ રૂપ હોવાથી ભક્તિની સુગમતા છે એમ કહ્યું. આ સૂત્રથી ભક્તિની સુગમતાના કારણનું સૂચન કરતા નારદજી ભક્તિને પરમાનન્દ રૂપ તથા શાન્તિ રૂપ કહે છે.

✓ અનિર્વચનીયં પ્રેમસ્વરૂપમ્ ॥ ૭૧/૨૧ ॥ ૫૧ ॥

✓ મૂકાસ્વાદનવત્ ॥ ૭૧/૨૨ ॥ ૫૨ ॥

અર્થઃ—એક મુંગા મનુષ્યને મીઠાઇ ખવરાવો હોય, તેને મીઠાઇનો સ્વાદ કેવો છે તે પૂછવામાં આવે તો તે કહી શકશે નહીં. તેવી રીતે જેના સ્વરૂપનું કથન બરાબર થઈ શકતું નથી એવા પ્રેમ સ્વરૂપનું નામ ભક્તિ છે. એવી પરાભક્તિના લક્ષણનું તથા ભક્તિના બે પ્રકારના બેદનું કથન કરીને તેનું અનિર્વચનીય પ્રેમ સ્વરૂપ, તથા શાન્તિ સ્વરૂપ, તથા પરમાનન્દ સ્વરૂપતા બતાવી છે.

આવા પ્રકારની પરાભક્તિને વેદાન્તશાસ્ત્રમાં “અપરાક્ષ જ્ઞાન” કહ્યું છે. અર્થાત્ “પરા-ભક્તિ” અને “અપરાક્ષ જ્ઞાન”માં કોઈ બેદ નથી. જેવી રીતે ભક્તિ અને જ્ઞાનમાં બેદ

નથી, તેવી રીતે ભક્ત અને જ્ઞાનીમાં પણ ભેદ નથી. અપરોક્ષ જ્ઞાનીતત્ત્વવેત્તાને વિષ્ણુ લક્ષ્ય ભક્ત, ગુણાતીત, રિચિતપ્રગ્ન, અતિવર્ણાશ્રમી, જીવન્મુક્ત, આદિ અનેક નામથી શાસ્ત્રમાં કહ્યા છે. ધૃત અથવા કલરા સખદથી એક જ વસ્તુનું ગ્રહણ થાય છે, કારણ કે બનેલું લક્ષણ એક જ છે. તેવી રીતે ભક્ત, ગુણાતીત, આદિનાં લક્ષણ શાસ્ત્રમાં એક જ પ્રકારનાં કહ્યાં છે. તે કારણથી ભક્તાદિકોનાં લક્ષણ દ્વારા શાસ્ત્રને એક તત્ત્વવેત્તાનું જ કથન કરવાનું ધ્વજ છે. લક્ષણ દ્વારા જે વસ્તુને સિદ્ધ કરવામાં આવે છે તેનું નામ લક્ષ્ય છે.

એક વસ્તુના સ્વરૂપને બીજાથી ભિન્ન કરીને જાણાવનાર ધર્મનું નામ લક્ષણ છે. તે લક્ષણનો અર્થ. અવ્યાપ્તિ, અતિવ્યાપ્તિ અને અસંભવ-એ ત્રણ દોષથી રહિત હોય છે. લક્ષ્યના એક દેશમાં લક્ષણનું ન રહેતું તેનું નામ અવ્યાપ્તિ છે. જેમ “ગૌ”રૂપ લક્ષ્યને સિદ્ધ કરવાને માટે “કપિલ રંગ”રૂપ લક્ષણ કહ્યું. અહીં સંપૂર્ણ ગાયો લક્ષ્ય છે. તેમનું કપિલવર્ણત્વ રૂપ જે લક્ષણ છે તે ગાય રૂપ લક્ષ્યના એક દેશ—લાલ, કાળી, આદિ રંગવાળી ગાય—માં ઘટતું નથી. તેથી તે કપિલત્વ રૂપ લક્ષણ અવ્યાપ્તિ દોષવાળું છે.

જે લક્ષણ લક્ષ્યમાં પણ હોય, અને લક્ષ્યને છોડીને અન્ય (અલક્ષ્ય)માં પણ વર્તમાન હોય, તેને અતિવ્યાપ્તિ કહે છે. તેથી ગૌનું શૂંગિત્વ રૂપ લક્ષણ નહીં બની શકે, કારણકે શૂંગ ગાય ઉપરાંત બેંસ, બળદ, આદિમાં પણ છે. તેથી શૂંગિત્વ લક્ષણ અતિવ્યાપ્તિ રૂપ દોષ વાળું છે.

જે લક્ષણ લક્ષ્ય માત્રમાં રહે નહીં તેને અસંભવ કહે છે. માટે ગાયનું એક શકત્વ (એક ખરી હોવાપણું) લક્ષણ નહીં. કારણ એક ખરી તો અશ્વ આદિને હોય છે, ગાયને નહીં. ગાયની તો ફાટેલી બે ખરી હોય છે. તેથી “એકચુરત્વ”રૂપ લક્ષણ અસંભવ દોષ ધુક્ત છે.

તેથી અવ્યાપ્તિ આદિ દોષથી રહિત જે સાસ્નાદિમત્ત્વ છે તે જ ગાયનું લક્ષણ છે. ગણામાં લટકતા માંસવિશેષનું નામ “સાસ્ના” છે. સાસ્ના, પ્રગ્ન, કંધ ઉપર માંસપિપ્પડ, ફાટેલી ખરી, અને શૂંગ એ પાંચને “સાસ્નાદિમત્ત્વ” કહે છે. આ પાંચે જેમાં મળી આવે તે સર્વ ગાય કહેવાય.

એ પ્રકારે દોષ રહિત લક્ષણ દ્વારા શાસ્ત્રમાં સર્વ વસ્તુને સિદ્ધ કરી છે. માટે કોઈ પણ મનુષ્યને કોઈ પણ વસ્તુ જાણવાની ધ્વજા હોય તો પહેલાં તેનું લક્ષણ તથા પ્રમાણ દ્વારા તે વસ્તુને જાણવી જોઈએ, કેમકે લક્ષણપ્રમાણાભ્યાં વસ્તુસિદ્ધિ: થાય છે તે નિયમ છે.

માટે, અહીં ભક્તિયોગનું પ્રકરણ હોવાથી ભક્તિ તથા ભક્તોને, લક્ષણદ્વારા જાણવા યોગ્ય છે. ભક્તિનું લક્ષણ પૂર્વે કહ્યું છે. હવે શાસ્ત્રમાં ગુણાતીત, આદિ ભિન્ન ભિન્ન નામથી કહેલા ભક્તોનાં લક્ષણ કહીએ છીએ.

ઉત્તમ ભક્તોનાં લક્ષણ.

અદ્વેષ્ટા સર્વભૂતાનાં મૈત્ર: કરુણ एव च ।

નિર્મમો નિરહંકાર: સમદુઃખમુક્ત: ક્ષમી ॥

મં ૦ ગો ૦ ૧૨-૧૩ ॥

સંતુષ્ટઃ સતતં યોગી યતાત્મા દદનિશ્ચયઃ ।

મદ્યર્પિતમનોહુદ્ધિયો મદ્વ્રક્તઃ સ મે પ્રિયઃ ॥

૧૧ ॥ ૧૪ ॥

અર્થઃ—સંપૂર્ણ પ્રાણીઓને પોતાના આત્મરૂપ દેખતા સના કોઈ પણ પદાર્થમાં પ્રતિરૂલ હુદ્ધિનો અભાવ હોવાથી જે કોઈ પણ વસ્તુમાં દેવ કરતા નથી (અદ્વેષા સર્વભૂતાનામ્) પરંતુ સર્વના ઉપર સ્નેહવાળા છે, (મિત્રઃ) અને દયાળુ છે; પોતાના દેહ માત્રમાં પણ મમતાથી રહિત છે; તથા અહંકાર રહિત છે; તથા જેને દુઃખ સુખ સમાન હોવાથી દુઃખમાં દેવ નથી, સુખમાં રાગ પણ નથી અર્થાત્ સુખ દુઃખાદિ પ્રાપ્ત થવા છતાં પણ હર્ષશોક રહિત છે; અને તેથી ક્ષમાવાળા છે (૧૩); પોતાને શરીરરક્ષાની વસ્તુ પ્રાપ્ત હો અથવા ન હો, બંનેમાં જે હમેશાં સંતુષ્ટ છે; અને જે હમેશાં સમાહિત ચિત્તવાળા (યોગી) અર્થાત્ પરમાત્મામાં જેની ચિત્તવૃત્તિ સ્થિર થઈ છે; અને જેણે શરીર અને ઇન્દ્રિયોને નિયમમાં રાખી (યતાત્મા) છે અર્થાત્ વિપથલોહુપતામાંથી નિરૂદ્ધ કરી છે; જે દદ છે, કુતાક્રિંકાના કથનથી જેનો નિશ્ચય બદલતો નથી અર્થાત્ સ્થિતપ્રજ્ઞ છે; જેણે પોતાનું ચંતન કરણ પરમાત્મામાં અર્પણ કરેલું છે; એવા જે શુદ્ધ નાશરહિત પરમાત્માને જાણનાર ભક્ત છે તે મને પ્રિય છે. (૧૪).

યસ્માન્નોદ્વિજતે લોકો લોકાન્નોદ્વિજતે ચ યઃ ।

હર્ષામર્ષમયોદ્વેગૈર્મુક્તો યઃ સ ચ મે પ્રિયઃ ॥

૧૧ ॥ ૧૫ ॥

અર્થઃ—પરમાત્માના ભક્તે પોતાના તરફથી સર્વને અભયદાન આપેલું હોય છે તેથી જે ઇશ્વરભક્તથી કોઈ પણ પ્રાણીને સંતાપ થતો નથી; અને નિરપરાધી મનુષ્યોને સંતાપ દેનાર કુષ્ટ માણસોથી પણ જે ભક્તને સંતાપ થતો નથી; અને પ્રિય વસ્તુની પ્રાપ્તિ થતાં હર્ષ રહિત છે તથા ખીજાની ઉન્નતિને સહન ન કરવા રૂપ અમર્ષથી પણ જે રહિત છે તથા ઉદ્વેગથી પણ રહિત છે—અર્થાત્ “હું સર્વ પ્રકારના પરિગ્રહથી રહિત થઈને નિર્જન દેશમાં એકલો રહીશ” એ પ્રકારે જે બાકુલતાથી પણ રહિત છે; એવા જે મારો ભક્ત તે મને પ્રિય છે. (૧૫).

અનપેક્ષઃ શુચિર્દક્ષ ઉદાસીનો ગતવ્યથઃ ।

સર્વાર્થમપરિત્યાગી યો મદ્વ્રક્તઃ સ મે પ્રિયઃ ॥

૧૧ ॥ ૧૬ ॥

અર્થઃ—દદઆથી પ્રાપ્ત થયેલી ભોગસામગ્રીમાં પણ જે સ્પૃહાથી રહિત છે, તથા બાહ્ય અને આંતર શૌચ વાળા છે, તથા દક્ષ છે અર્થાત્ જાણુવા યોગ્ય અને કરવા યોગ્ય વસ્તુને તરત જાણુવા તથા કરવા સમર્થ છે, ઉદાસીન છે અર્થાત્ કોઈ પણ કાર્યમાં કોઈ મિત્ર આદિકોનો પક્ષ કરતા નથી, ખીજા તરફથી પીડા પ્રાપ્ત થતાં પણ જેના મનમાં કલેશ થતો નથી, તથા આ લોક સંબંધી તથા પરલોક સંબંધી ફક્તે દેનાર સર્વ કર્મ (ચારંમ)નો જેણે પરિત્યાગ કર્યો છે, એવા જે મારા ભક્ત છે તે મને પ્રિય છે. (૧૬).

યો ન હૃપ્યતિ ન દ્વેષ્ટિ ન શોચતિ ન કાઙ્ક્ષતિ ।

શુભાશુભપરિત્યાગી મક્તિમાન્યઃ સ મે પ્રિયઃ ॥

૧૧ ॥ ૧૭ ॥

અર્થઃ—૧૩ મા સ્લોકમાં કહેલા “સમદુઃખસુખઃ” એવું આ સ્લોકમાં વિવરણ કરે છે—જે ભક્ત કુષ્ટ વસ્તુની પ્રાપ્તિ થતાં હર્ષને પ્રાપ્ત થતા નથી તથા અનિષ્ટપ્રાપ્તિથી દેવ

પણ કરતા નથી; અને પ્રાપ્ત થયેલી ઇષ્ટવસ્તુના વિયોગથી શોક પણ કરતા નથી, અને પોતાને જે ઇષ્ટ વસ્તુ પ્રાપ્ત થઇ ન હોય એવી વસ્તુની પ્રાપ્તિને માટે ઇચ્છા પણ કરતા નથી; સુખના સાધન રૂપ પ્રુણ્ય કર્મ તથા દુઃખના સાધન રૂપ પાપ કર્મ એ બંનેનો જે ત્યાગ કરનાર છે (આ સર્વાર્થમપસ્તિયાગીતું વિવરણ છે)-એવા જે મારા ભક્ત છે તે મને પ્રિય છે. (૧૭).

સમઃ ગત્રૌ ચ મિત્રે ચ તથા માનાપમાનયોઃ ।

શીતોષ્ણસુખદુઃખેષુ સમઃ સદ્ગુણિર્વર્જિતઃ ॥

તુલ્યનિન્દાસ્તુતિર્મૌની સન્તુષ્ટો યેન કેનચિત્ ।

અનિકેતઃ સ્થિરમતિર્ભક્તિમાન્ મે મિયો નરઃ ॥

૧૦ ગી

” ॥ ૧૮ ॥

૧૧ ગી

” ॥ ૧૯ ॥

અર્થઃ—શત્રુ અને મિત્રમાં પણ જેની સમાન દષ્ટિ છે, તથા માન અને અપમાનમાં, શીત ઉષ્ણમાં, સુખ અને દુઃખમાં, પણ સર્વ પ્રકારે હર્ષ શોકથી રહિત છે; સર્વ વિષય-પદાર્થમાં આસક્તિ રહિત છે; તથા અમુક વસ્તુ સારી હોવાથી તેથી સુખ મળશે એવા પ્રકારના સંગ (શોભનાઅધ્યાસ)થી જે રહિત છે (૧૮); કોઇ નિંદા કરે અથવા સ્તુતિ કરે છતાં જેને શોક કે હર્ષ થતો નથી, તથા મૌની છે એટલે જે વાણીના સંયમવાળા છે, પ્રારબ્ધાનુસાર જેવી તેવી મળેલી વસ્તુથી જે સંતુષ્ટ છે, જેને નિયમથી રહેવાનું કાર્ણ દેહાણું નથી, અને જેની ભુદ્ધિ પરમાત્મા રૂપ પરમાર્થ વસ્તુમાં સ્થિર થઇ ચૂકી છે, એવા મારા ભક્ત મને પ્રિય છે. (૧૯).

એ પ્રકારે અદ્વેષ્ટા ઇત્યાદિક શ્લોકથી અવિનાશી પરમાત્માના ભક્તો (જીવન્મુક્તો) નાં લક્ષણ ભગવાને ગીતામાં કહ્યાં છે. એ જ ભક્તોને શ્રીમદ્ ભાગવતમાં “ઉત્તમ ભક્ત” એ નામથી કહ્યા છે:—

સર્વભૂતેષુ ય પરમેશ્વરગવદ્ભાવમાત્મનઃ ।

ભૂતાનિ ભગવત્પાત્મન્યેષ ભાગવતોત્તમઃ ॥

મા૦ સ્ક૦ ૧૧-૨-૪૫ ॥

અર્થઃ—જે ભક્ત પોતાના સ્વરૂપને ધ્યાન રૂપે સર્વ પ્રાણીઓમાં જુએ છે, તેવી જ રીતે સંપૂર્ણ પ્રાણીઓને આપણા સ્વરૂપ રૂપ પરમાત્મામાં કલ્પિત રૂપેદેખે છે, તે ભગવદ્ભક્તોમાં ઉત્તમ છે.

ગૃહીત્વાપીન્દ્રિયૈરયાન્યો ન દ્વેષ્ટિ ન હૃપ્યતિ ।

વિષ્ણોર્માયામિદં પર્યન્તઃ વૈ ભાગવતોત્તમઃ ॥

” ॥ ૪૮ ॥

અર્થઃ—નેત્રાદિ જ્ઞાનેન્દ્રિયો વડે રૂપાદિ વિષયોનું ગ્રહણ કરનાર મનુષ્યને સારી વસ્તુ પ્રાપ્ત થતાં હર્ષ, તથા ખરાબ વસ્તુ પ્રાપ્ત થતાં દેશ યાચ છે. તેથી પરમેશ્વરનો જે ભક્ત ઇન્દ્રિયો વડે વિષયોને ગ્રહણ કરતો છતાં પણ સંપૂર્ણ જગતને પરમેશ્વરની માયા રૂપદેખીને સારી અથવા ખોટી વસ્તુ પ્રાપ્ત થતાં હર્ષ વા દેશ કરતો નથી અર્થાત્ ઇષ્ટ વા અનિષ્ટ વસ્તુની પ્રાપ્તિથી હર્ષ વા શોક કરતો નથી તે ભગવદ્ભક્તોમાં એક છે.

દેહેન્દ્રિયપ્રાણમનોધિયાં યો જન્માપ્યયશ્ચુદ્ધયતર્પકૃત્તૈઃ ।

સંસારધર્મૈરવિમુક્તમાનઃ સ્મૃત્યા દરેર્ભાગવતપ્રધાનઃ ॥ મા૦ સ્ક૦ ૧૧, અ. ૨-૪૯ ॥

અર્થ:—હમેશાં હરિના સ્મરણથી જે ભક્ત દેહ, ઇન્દ્રિય, પ્રાણ, મન, બુદ્ધિના જન્મ્યાદિ સંસારધર્મથી મોહ પામતો નથી, તે ભગવાનના ભક્તોમાં શ્રેષ્ઠ છે. (પ્રાણનો ક્રુધા પિપાસા ધર્મ છે; ભય તથા કામ, ક્રોધાદિ મનના ધર્મ છે; તૃષ્ણા [તિર્ષ્ણ] બુદ્ધિનો ધર્મ છે; શ્રમ ઇન્દ્રિયોનો ધર્મ છે; એમ બાણવું.)

✓ ન કામકર્મવીજાનાં यस્ય ચૈતસિ સંભવઃ ।

વાસુદેવૈકનિલયઃ સ વૈ ભાગવતોત્તમઃ ॥

” ॥ ૫૦ ॥

અર્થ:—ભોગની ઇચ્છાથી ભોગ્ય પદાર્થોની પ્રાપ્તિને માટે કર્મ, અને કર્મથી શરીર ધારણ કરવાના હેતુ રૂપ પુણ્ય પાપ, ફરી જન્મધારણ, એ પ્રકારે આત્માની મનુષ્યનો સંસાર ધરીયન્ત્રની પેઠે ચાલતો રહે છે. પરન્તુ જે ભક્તના હૃદયમાં સંસારના કારણરૂપ કામાદિકોની ઉત્પત્તિ થતી નથી, અને એક વાસુદેવ જ જેનો આશ્રય છે, એવો જે ભક્ત છે તે શ્રેષ્ઠ ભક્ત છે.

✓ ન यस્ય જન્મકર્માભ્યાં ન વર્ણાશ્રમજાતિભિઃ ।

સજ્જતેઽસ્મિન્નહંભાવો દેહે વૈ સ હરેઃ પ્રિયઃ ॥

” ॥ ૫૧ ॥

અર્થ:—અહંકારના નિમિત્ત રૂપ ઉત્તમ કુલમાં જન્મ, યજ્ઞાદિ કર્મ, તથા બ્રાહ્મણાદિ વર્ણ, તથા બ્રહ્મચર્યાદિ આશ્રમ, મનુષ્યાદિ જાતિ-એ સર્વ હોવા છતાં આ દેહમાં, “હું કુલીન છું, યજ્ઞાદિ કર્મોનો હું કર્તા છું,” ઇત્યાદિ અભિમાન જેને થતું નથી, તે પરમાત્માનો શ્રેષ્ઠ ભક્ત છે.

✓ ન यस્ય સ્વઃ પર ઇતિ વિત્તેષ્વાત્મનિ વા મિદા ।

સર્વભૂતસમઃ શાન્તઃ સ વૈ ભાગવતોત્તમઃ ॥

” ॥ ૫૨ ॥

અર્થ:—ધન, સ્ત્રી, પુત્રાદિકોમાં જેને “આ અમારો છે, આ પારકો છે” એવી ભેદ-બુદ્ધિ નથી-અર્થાત્ જેવી રીતે પોતાના દેહ, ધન, આદિની રક્ષા ચલાવ છે તેવી રીતે જે સર્વની ચલાવ છે, જે સંપૂર્ણ પ્રાણીઓમાં એકાત્મદર્શી છે અને રાગદ્વેષાદિથી રહિત (શાન્ત) છે, તે ભગવદ્ભક્તોમાં શ્રેષ્ઠ છે. (ભેદબુદ્ધિ વાળો મનુષ્ય જેમ પોતાની રક્ષા ચલાવ છે ખીમની નહીં, અને જેમ પોતાના શત્રુનો નાશ ચલાવ છે, તેમ ભગવદ્ભક્ત કોઈનો પણ નાશ ચલાવતો નથી-એવો ભાવ છે.)

✓ ત્રિભુવનવિભવહેતવેઽપ્યકુઠ્ઠસ્મૃતિરજિતાત્મસુરાદિભિર્વિમૃગ્યાત્ ।

ન ચલતિ ભગવત્પદારવિન્દાલ્લવનિમિપાર્ધમપિ યઃ સ વૈષ્ણવાચ્ચઃ ॥ ૫૩ ॥

અર્થ:—જે જીતેન્દ્રિય નથી એવા દેવતા લોક પણ ભગવાનના ચરણકમળને શોધે છે પરન્તુ પ્રાપ્ત થતા નથી, કેમકે દેવતા લોક ત્રિલોકીના વિભવની ઇચ્છા વાળો છે. પરન્તુ ત્રણે લોકનો વિભવ પ્રાપ્ત હોવા છતાં પણ જેનું ચિત્ત દેવો વડે વિમુગ્ધ એવા ભગવાનના ચરણકમળથી એક ક્ષણ પણ અસતું નથી-એવા જે ભક્ત છે તે વિષ્ણુ ભક્તોમાં શ્રેષ્ઠ છે.

ભાગવત સહચિક્રમાદ્ધિશાસ્ત્રાનલ્પમણિચન્દ્રિકયા નિરસ્તતાપે ।

હૃદિ કથમુપસીદતાં પુનઃ સ પ્રભવતિ ચન્દ્ર ઇવોદિતેઽર્કતાપઃ ॥ ૫૪ ॥

અ. ૨-૫૪ ॥

અર્થ:—એક સ્થાનમાંથી બીજા સ્થાનમાં ઉઠાવે તેનું પગ મૂકવો તેનું નામ “ વિક્રમ ” છે. ભગવાને બલિની પાસેથી પૃથિવી લેવાની વખતે ત્રણ પગલામાં સર્વ પૃથિવીને માપી નાંખી હતી. તેથી કરીને ભગવાનનું નામ ઉરવિક્રમ પ્રસિદ્ધ છે.

જેવી રીતે ચન્દ્રમાને ઉદય થતાં સૂર્યનો તાપ રહેવાનો સંભવ નથી, તેવી રીતે ભગવાનના મહાન વિન્યાસ(વિક્રમ) વાળા ચરણની અંગુલી(શાસ્ત્ર)માં જે મણિ તુલ્ય દીપ્તિવાળા નખ છે તેનું હમેશાં ધ્યાન કરવાથી ભક્તોના હૃદયના સર્વ તાપ નખમણિના શીતલ કિરણ (ચન્દ્રિકા)થી નષ્ટ થઇ જાય છે. તેથી ભક્તોના હૃદયમાં કામાદિ રૂપ તાપ અથવા અચયના થવાનો સંભવ નથી. અથવા ધ્યાન કરનારના હૃદયનો અગ્નિ રૂપ અંધકાર નખમણિના પ્રકાશથી દૂર થઇ જાય છે. તેથી અગ્નિનું કાર્ય જે કામાદિ તે ભક્તોના હૃદયમાં હોવાનો સંભવ નથી એવો અર્થ સમજવો.

વિસ્રજતિ હૃદયં ન यस્ય સાક્ષાદ્વિરવશાભિહિતોઽપ્યયૌવનાશઃ ।

પ્રણયરશનયા ધૃતાદ્વિપન્નઃ સ ભવતિ ભાગવતપધાન વ્રત્તઃ ॥ ૧૧ ॥ ૫૬ ॥

અર્થ:—સાક્ષાદિધી વિવશ (અવશ) થયેલી અવસ્થામાં પણ જેનું નામ માત્ર ગ્રહણ કરવાથી જ ભક્તોનાં પાપના સમૂહને જે દૂર કરે છે એવા, તથા જેમના ચરણકમલને પ્રેમ રૂપી દોરી વડે બાંધીને ભક્ત લોકોએ પોતાના હૃદયમાં રાખ્યા છે એવા, સાક્ષાત્ ભગવાન જે (ભક્ત)ના હૃદયનો પરિત્યાગ કરતા નથી તે ભક્ત ભગવદ્ભક્તોમાં શ્રેષ્ઠ છે.

સ્થિતપ્રજ્ઞનાં લક્ષણ.

એવી જ રીતે જે તત્ત્વવૃત્તાઓને ભાગવતમાં “ ઉત્તમ ભક્ત ” એવા નામથી કહેવામાં આવ્યા છે તેમને જ ગીતામાં ભગવાને “ સ્થિતપ્રજ્ઞ ” નામથી કહ્યા છે. તે નીચે પ્રમાણે:—

અર્જુન ઉવાચ—સ્થિતપ્રજ્ઞસ્ય કા માપા સમાધિસ્થસ્ય કેશવ ।

સ્થિતપ્રીઃ કિં પ્રભાપેત કિમાસીત વ્રજેત કિમ્ ॥મંગી ૦ ૨-૫૪॥

અર્થ:—“ હું સન્નિધાનન્દ સ્વરૂપ બહુ છું ” એવી જેની શુદ્ધ નિશ્ચય થઇ છે તેનું નામ સ્થિતપ્રજ્ઞ છે. તે “ સમાધિન ચિત્ત ” તથા “ બ્યુત્થિત ચિત્ત ” એવા ભેદથી બે પ્રકારના છે. તેનું લક્ષણ અર્જુન પૂછે છે.—હે પરમાત્મન! સમાધિસ્થ સ્થિતપ્રજ્ઞનું લક્ષણ શું છે? તથા બ્યુત્થિત ચિત્ત વાળા સ્થિતપ્રજ્ઞ કેવી રીતે બોલે છે, કેવી રીતે આલેન્દ્રિયોના નિગ્રહ કરે છે, અને નિગ્રહના અભાવ સમયે કેવી રીતે વિષયોને પ્રાપ્ત કરે છે?

શ્રીભગવાનુવાચ—શ્રી ભગવાન ઉત્તર આપે છે:—

પ્રજહાતિ યદા કામાન્સર્વાન્પાર્ય મનોગતાન્ ।

આત્મન્યેવાત્મના તુષ્ટઃ સ્થિતપ્રજ્ઞસ્તદોચ્યતે ॥

” ૨-૫૫ ॥

અર્થ:—હે અર્જુન! જ્યારે કામ અર્થાત્ વિષય ભોગની ઇચ્છા, તથા નાના પ્રકારના સંકલ્પ, અંકલ્પ, આદિ જે મનના ધર્મ છે તે સર્વનો પરિત્યાગ કરવામાં આવે છે, તથા સન્નિધાનન્દ એક રસ પર બહુ પરમાત્મ રૂપ જે પોતાનું સ્વરૂપ તેમાં રમણ કરતા સત્ત્વ પોતાના સ્વરૂપથી જ અંતર યાપ છે, ત્યારે તેને “ સ્થિતપ્રજ્ઞ ” કહે છે. (૫૫).

દુઃસ્વેપ્વનુદ્વિગ્રમનાઃ મુલેષુ વિગતસ્પૃહઃ ।

વીતરાગમયક્રોધઃ સ્થિતપ્રીર્મુનિરુચ્યતે ॥

” ૧ ॥ ૫૬ ॥

✓ અર્થ:—હવે વ્યુત્થિત ચિત્તવાળા સ્થિતપ્રજનું લક્ષણ કહે છે:—આધ્યાત્મિક, આધિ-
ભૌતિક તથા આધિદેવિક બેદથી દુઃખ ત્રણ પ્રકારનું હોય છે. આધ્યાત્મિક દુઃખ માનસિક
અને શારીરિક બેદથી બે પ્રકારનું હોય છે. મનમાં શોક મોહ, અને શરીરમાં ન્વર, શિરો-
રોગ, આદિ તે આધ્યાત્મિક દુઃખ કહેવાય છે. વ્યાધિ, સર્પ, આદિકાથી જે દુઃખ થાય છે
તે આધિભૌતિક દુઃખ કહેવાય છે. અતિ વાયુ, અતિવૃષ્ટિ, આદિ હેતુથી જે દુઃખ
થાય છે તે આધિદેવિક દુઃખ કહેવાય છે.

✓ એ દુઃખો પ્રાપ્ત થતાં જેના ચિત્તમાં ઉદ્વેગ થતો નથી, સુખના સાધનમાં પણ જેને
સ્પૃહા થતી નથી, વિષય પદાર્થોમાં “આ વસ્તુ સારી છે, સુખના સાધન રૂપ છે” એવી
બુદ્ધિથી વિષય પદાર્થોમાં જે જે પ્રીતિ થાય છે તેનું નામ રાગ છે. રાગના વિષયનો નાશ
પ્રાપ્ત થતાં તેનું નિવારણ કરવા પોતાને અસમર્થ માનતાં જે દુઃખતા રૂપ ચિત્તવૃત્તિ થાય
છે તેનું નામ ભય છે. તેની જ રીતે રાગના વિષયનો નાશ પ્રાપ્ત થતાં તેનું નિવારણ
કરવાને પોતાને અસમર્થ માનતાં ચિત્તમાં જે ન્વલન રૂપ વૃત્તિ ઉત્પન્ન થાય છે તેનું
નામ ક્રોધ છે. આ રાગાદિ જેના નિવૃત્ત થયા છે એવા જે મનનશીલ પુરૂષ છે તેને
સ્થિતપ્રજા કહે છે.

સ્થિતપ્રજા પોતાના અનુભવને પ્રકટ કરતા શિષ્યોની શિક્ષાને માટે અનુદેગત્વ,
નિઃસ્પૃહત્વ, વગેરે વાણી બોલે છે—એવો “કિં પ્રમાવેત” એ પ્રશ્નનો ઉત્તર દીધો.

✓ ય: સર્વજ્ઞાનભિસ્નેહસ્તત્તમાપ્ય શુભાશુભમ્ ।

નાભિનન્દતિ ન દ્રેષ્ટિ તસ્ય પ્રજ્ઞા પ્રતિષ્ઠિતા ॥

” ॥ ૫૭ ॥

અર્થ:—જે મુનિ સર્વ વસ્તુમાં આસક્તિ રહિત છે, પરમાત્મામાં જ હમેશાં સ્નેહ વાળા
છે, અને પ્રારબ્ધ કર્માનુસાર સુખનું સાધન પ્રાપ્ત થવાથી હર્ષથી તેની પ્રસાસા કરતા નથી,
અને ‘દુઃખનું સાધન પ્રાપ્ત થવાથી અસુખાથી તેની નિન્દા પણ કરતા નથી એવા, સ્નેહ
તથા હર્ષ વિવાદથી રહિત, જે મુનિ છે તેની પરમાત્મવિષયક પ્રજ્ઞા સ્થિર થઇ છે
અર્થાત્ તે સ્થિતપ્રજ છે.

યદા સંહરતે ચાયં કૂર્મોઽજ્ઞાનીવ સર્વશઃ ।

✓ ઇન્દ્રિયાણીન્દ્રિયાર્થેભ્યસ્તસ્ય વજ્રા યત્સિદ્ધિતા ॥

” ॥ ૫૮ ॥

અર્થ:—જેની રીતે કૂર્મ (કાચબો) પોતાનાં અંગોને ઇચ્છાનુસાર અંદર ખેંચી લે છે,
તેવી રીતે જ્યારે આ વ્યુત્થિત ચિત્તવાળા સ્થિતપ્રજા સર્વ પ્રકારે વિષયોમાંથી ઇન્દ્રિયોને
સંકોચી લે છે, ત્યારે તેની પ્રજ્ઞા સ્થિર થાય છે અર્થાત્ તે સ્થિતપ્રજ છે.

હવે અહીંથી જ શ્લોક વડે “કિમાસીન” એ પ્રશ્નનો ઉત્તર આપે છે:—

વિપયા વિનિવર્તન્તે નિરાહારસા દેહિનઃ ।

✓ રસવર્જ રસોઽપ્યસ્ય પરં દૃષ્ટા નિવર્તેતે ॥

” ॥ ૫૯ ॥

અર્થ:—રાક્ષ: મૃદ-મનુષ્યની પણ રોગાદિ નિમિત્તવશાત્ વિષયોમાંથી ઇન્દ્રિયો નિવૃત્ત
થાય છે. તો પછી પૂર્વ શ્લોકમાં, વિષયોમાંથી જે મનુષ્યે ઇન્દ્રિયોને ખેંચી લીધો છે તેને,
સ્થિતપ્રજ કેવી રીતે કહ્યો છે? સમાધાન:—રોગ વા હવવાસાદિ નિમિત્તથી ઇન્દ્રિયો વડે
વિષયોનું મંદણ નહીં કરતા દેહાભિમાની મૃદ નિરાધાર રહેવાથી તેની ઇન્દ્રિયો

થવાથી વિષયોના સેવનમાં અસમર્થ થાય છે. પરંતુ તેના મનમાંથી વિષયોમાંના રાગ નિવૃત્ત થતો નથી. તે રાગ પણ પરમાત્મ સ્વરૂપનો સાક્ષાત્કાર કરી સ્થિતપ્રજ થવાથી નિવૃત્ત થાય છે, તેમ વિષયોની પણ નિવૃત્તિ થાય છે. માટે રાગ સહિત વિષયોની નિવૃત્તિ એ સ્થિતપ્રજનું લક્ષણ છે એમ સિદ્ધ થાય છે.

અહીં સ્થિતપ્રજ થવામાં બાહ્યેન્દ્રિયનિગ્રહ તથા મનોનિગ્રહને પણ મુખ્ય કારણ કહીને ઇન્દ્રિયનિગ્રહ તથા મનોનિગ્રહના અભાવમાં ભગવાન દોષ બતાવે છે:—

યત્તતો હાપિ કૌન્તેય પુરુષસ્ય વિપશ્ચિતઃ ।

इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः ॥

મઠ ગી૦ ૨-૬૦ ॥

અર્થ:—હે અર્જુન ! વિષય પદાર્થોમાંથી ઇન્દ્રિયોને નિવૃત્ત કરવાને માટે દોષદષ્ટિ રૂપ પ્રયત્ન કરતા વિવેકી મનુષ્યના મનને પણ ઇન્દ્રિયો વિચાર યુક્ત કરે છે, કારણ કે ઇન્દ્રિયો બહુ બલવાન હોવાથી વિવેકને નષ્ટ કરવામાં બહુ સમર્થ છે, તેથી બલ પૂર્વક વિવેકને નષ્ટ કરીને વિષયોમાં પ્રવૃત્ત કરાવે છે.

લોકોના ધનને લૂંટનારા ચોર લોક, ધનવાનના દેખતાં દેખતાં જ તેના રક્ષક વગેરે સર્વને મારીને ધનને હરી લે છે; તેવી રીતે મન રૂપી ધનને લૂંટનાર ઇન્દ્રિયો રૂપ ચોર વિવેકી ધનવાન તથા વિવેક રૂપ, રક્ષકના દેખતાં જ તેમનો તિરસ્કાર કરીને વિવેકપ્રદામાં પ્રવિષ્ટ થયેલા મનને ત્યાંથી હઠાવી પોતાના વિષયમાં આસક્ત કરી દે છે એ ભાવ છે.

तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।

वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य मञ्जा प्रतिष्ठिता ॥

” ॥ ૬ ॥

અર્થ:—પૂર્વોક્ત પ્રકારની ઇન્દ્રિયોથી મનની રક્ષા કરવાને ઉપાય બતાવે છે:—એ સર્વ શાનેન્દ્રિય તથા કર્મેન્દ્રિયોને વશ કરીને, તથા બાહ્ય પદાર્થોમાંથી મનને હઠાવીને, વૃત્તિને બ્રહ્માકાર કરતા સત્તા “ હું વામ્હેવ પરમાત્માથી જિજ્ઞાસુ નથી ” એવા નિશ્ચયથી રહેવું. જેની ઇન્દ્રિયો વશમાં છે તેની પ્રજ્ઞા પ્રતિષ્ઠિત છે અર્થાત્ તે સ્થિતપ્રજ છે.

ઇન્દ્રિયોને વશમાં રાખી રહેવું એ “ કિમાસીત ”નો ઉત્તર અર્થ.

ध्यायतो विषयान्पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते ।

संगात्संजायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥

” ॥ ૬૨ ॥

क्रोधाद्भवति संमोहः संमोहात्स्मृतिविभ्रमः ।

स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रमथयति ॥

” ॥ ૬૩ ॥

અર્થ:—હવે બાહ્યેન્દ્રિયનો નિગ્રહ હોવા છતાં મનોનિગ્રહના અભાવમાં દોષ બતાવે છે:—મનથી વિષયોનું ચિન્તન કરનાર મનુષ્યને તે વિષયોમાં આસંગ થાય છે અર્થાત્ “ એ પદાર્થ મને અત્યંત સુખનું સાધન છે ” એવી તેમાં પ્રીતિ ઉત્પન્ન થાય છે. તેવી પ્રીતિથી તે પદાર્થની ઇચ્છા થાય છે. તે ઇચ્છાનો ક્રોધ વાર લગ થતાં ક્રોધ ઉત્પન્ન થાય છે. ક્રોધ થવાથી કાર્યાકાર્યનો વિવેક નષ્ટ થઈ જાય છે. વિવેક નષ્ટ થવાથી સાત્ત્વ તથા ગુણ પાસેથી અવશ્ય રૂરૂ તરતરની સ્મૃતિનો નાશ થાય છે. સ્મૃતિનો નાશ થવાથી આત્માકાર મનોવૃત્તિ રૂપ બુદ્ધિનો નાશ થાય છે, અને બુદ્ધિનો નાશ થતાં સંપૂર્ણ પુરુષાર્થને અચોક્ષ્ થાય છે. (પ્રમથયતિ)

મટે આલેન્દ્રિયવાળાને મનોનિગ્રહની પણ આવશ્યકતા છે. તે આવશ્યકતા ખતાવી હવે મનોનિગ્રહ હોવા છતાં આલેન્દ્રિય નિગ્રહનો અભાવ હોય તો તેમાં દોષ નથી એમ કહે છે :—

• રાગદ્વેષવિયુક્તેસ્તુ વિષયાનિન્દ્રિયૈશ્ચરન્ ।

આત્મવદૈર્વિધેયાત્મા પ્રસાદમધિગચ્છતિ ॥

” ॥ ૬૪ ॥

અર્થ:—મનોનિગ્રહના અભાવવાળા મનુષ્ય ફક્ત આલેન્દ્રિયોનો હક પૂર્વક નિગ્રહ કરીને રાગદ્વેષાદિ દોષયુક્ત મન વડે વિષયોનું ચિન્તન કરતો સતો પુરુષાર્થથી ભ્રષ્ટ થાય છે. પરંતુ અનંતઃકરણને જેણે વશ કરેલું છે તેવો મનુષ્ય પોતાને સ્વાધીન રાગદ્વેષથી રહિત ઇન્દ્રિયો વડે અનિષિદ્ધ વિષયોનું ગ્રહણ કરતો સતો પરમાત્માના સાક્ષાત્કારની યોગ્યતા રૂપ ચિત્તશુદ્ધિને પ્રાપ્ત કરે છે.

હવે નીચેના શ્લોકથી ચિત્તશુદ્ધિનું પ્રયોજન શું તે ખતાવે છે :—

પ્રસાદે સર્વદુઃસ્વાનાં હાનિરસ્યોપજાયતે ।

પ્રસન્નચેતસો જ્ઞાથુ બુદ્ધિઃ પર્યવતિષ્ઠતે ॥

” ॥ ૬૫ ॥

અર્થ:—ચિત્ત શુદ્ધ થતાં સર્વ પ્રકારનાં દુઃખોથી નિવૃત્તિ થાય છે, અને વળી પ્રસન્ન ચિત્તવાળાની જીવબ્રહ્મની એકતા રૂપ બુદ્ધિ સ્થિર થાય છે.

ચિત્તશુદ્ધિ થવાથી જીવ બ્રહ્મની એકતાના નિશ્ચય રૂપ પ્રયોજન ખતાવી હવે ચિત્તશુદ્ધિ ન હોય તો જ્ઞાનનો અભાવ કહે છે :—

નાસ્તિ બુદ્ધિરયુક્તસ્ય ન ચાયુક્તસ્ય ભાવના ।

ન ચાભાવયતઃ શાન્તિરશાન્તસ્ય કૃતઃ સુખમ્ ॥

” ॥ ૬૬ ॥

અર્થ:—જેણે ચિત્તને જીત્યું નથી તેને, વેદાન્તવિચારથી થતી આત્મરિપમિણી શુદ્ધ ઉત્પન્ન થતી નથી. અને તેવી બુદ્ધિ વિના બ્રહ્માકાર વૃત્તિના પ્રવાહ રૂપ નિદિધ્યાસન (ભાવના) ખનતું નથી. અને નિદિધ્યાસન વિના પરમાત્માના સ્વરૂપના સાક્ષાત્કાર રૂપ શાન્તિ થતી નથી. અને સાક્ષાત્કાર રહિત મનુષ્યને મોક્ષાનન્દ સુખ કેવી રીતે મળી શકે? અર્થાત મોક્ષ સુખ મળતું નથી.

ઇન્દ્રિયાણાં હિ ચરતાં ધન્યમનોઽનુવિધીયતે ।

તદસ્ય હરતિ પ્રજ્ઞાં વાયુર્નાવમિવાંમસિ ॥

” ॥ ૬૭ ॥

અર્થ:—જેની ઇન્દ્રિયો વિષયોમાં પ્રવૃત્ત છે, એક પણ ઇન્દ્રિય વશમાં નથી, તેની નેત્રાદિ જે કોઈ એક ઇન્દ્રિય (ચક્ષુ) રૂપાદિ વિષયમાં પ્રવૃત્ત થાય, અને મન પણ તે ઇન્દ્રિય સાથે મળી જઈને તેને અનુકૂલ થઈ તેને ટ્રેરણા કરે, ત્યારે તે એક પણ (તત્ત્વ) ઇન્દ્રિય તે સાધક પુરૂષના આત્મ વિષયક જ્ઞાનને, જલમાં ચાલતી નૌકાને જેમ પવન હરી જાય છે તેમ, હરી જાય છે.

તસ્માદસ્ય મહાવાહો નિવૃદ્ધીતાનિ સર્વશઃ ।

ઇન્દ્રિયાણીન્દ્રિયાર્થેભ્યસ્તસ્ય પ્રજ્ઞા પ્રતિષ્ઠિતા ॥

” ॥ ૬૮ ॥

અર્થ:—મટે હે અર્જુન! ઇન્દ્રિયોની સ્થિતિ આવી હોવાથી, મન સહિત જેની અપૂર્ણ ઇન્દ્રિયો વિષયોથી નિગ્રહ કરવામાં આવી છે તેની પ્રજ્ઞા પ્રતિષ્ઠિત છે.

આ પ્રકારે સ્થિતપ્રજ્ઞનાં લક્ષણ કહીને હવે “ગુણાતીત”નાં લક્ષણ કહીએ છીએ:—

ગુણાતીતનાં લક્ષણ.

પ્રકાશં ચ પ્રવૃત્તિં ચ મોહમેવ ચ પાण्डव ।

न द्वेष्टि संप्रवृत्तानि न निवृत्तानि कांक्षति ॥

મઠ ગી૦ ૧૪-૨૨ ॥

उदासीनवदासीनो गुणैर्यो न विचाल्यते ।

गुणावर्तन्त इत्येवंयोऽवतिष्ठति नेङ्गते ॥

॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—હે અર્જુન! પ્રકાશ, પ્રવૃત્તિ અને મોહ—અર્થાત્ સત્ત્વગુણના કાર્ય ૩૫ સુખ, રજોગુણના કાર્ય ૩૫ દુઃખ, અને તમોગુણના કાર્ય ૩૫ મોહ (મૂઠવ), નિન્દા, આલસ્ય, આદિ પ્રાપ્ત થતાં તેમનો દેવ કરતો નથી—અર્થાત્ મને તમોગુણી વૃત્તિ થવાથી હું મદ થયો છું, દુઃખ ૩૫ રાજસી વૃત્તિ થવાથી મને કષ્ટ થાય છે, અને સત્ત્વગુણ મને સંસાર સુખમાં જોડી અન્ધનમાં નાખે છે એ પ્રકારનો દેવ કરતો નથી. અને તે પ્રાપ્ત ન થાય તો તેની ધ્વજા કરતો નથી. (૨૨). પરન્તુ ઉદાસીન જેવો રહેતો—એટલે કે જે મનુષ્ય પરસ્પર વિવાદ કરતા હોય તેમને જોઈ ક્રોધનો પશુ પક્ષ લેના નથી અર્થાત્ રાગદેવ રહિત હોવાથી તેની ઉપેક્ષા કરે છે, ક્રોધની સાથે રાગ કે દેવ કરતો નથી; તેમજ જે સત્ત્વાદિ ગુણ અથવા તેમનાં કાર્યથી ચલાયમાન થતો નથી, પરન્તુ ગુણો પોતપોતાનું કાર્ય કરે, છે એમ માનીને સ્થિર રહે છે—વિકારને પ્રાપ્ત થતો નથી (૨૩).

समदुःखसुखस्वस्थः समलोष्टादपकाञ्चनः ।

तुल्यमियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥

मानापमानयोस्तुल्यस्तुल્યો मित्रारिपक्षयोः ।

सर्वारभपरित्यागी गुणातीतः स उच्यते ॥

॥ ૨૫ ॥

અર્થ:—જેને સુખ દુઃખ એક જ છે, જે પોતાના સ્વરૂપમાં સ્થિત (સ્વસ્થ) છે, જેને માદી, પથ્થર કે સુવર્ણ સમાન છે, જેને સુખનું સાધન પ્રિય વસ્તુ અને દુઃખનું સાધન અપ્રિય વસ્તુ પશુ સમાન છે, પોતાની નિન્દા કે સ્તુતિ જેને સમાન છે (૨૪), જેને માન કે અપમાન, સત્ત્વ કે મિત્ર સર્વ તુલ્ય છે, દેહયાત્રાથી અતિરિક્ત સંપૂર્ણ કર્મ (કારમ) નો જો પરિત્યાગ કર્યો છે, તેને ગુણાતીત કહે છે. (૨૫).

અતિવર્ણાશ્રમીનાં લક્ષણ.

શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતાના ૧૪ મા અધ્યાયમાં આ પ્રકારે તત્ત્વજ્ઞતા ભગવદ્ભક્તને “ગુણાતીત” નામથી કહ્યા છે એમ બતાવી, હવે સૂતસર્ગકથામાં તેમને જ “અતિવર્ણાશ્રમી” નામથી કહ્યા છે એ બતાવીએ છીએ:—

यः शरीरेन्द्रियादिभ्यो विभिन्नं सर्वसाक्षिणम् ॥

पारमार्थिकविक्षानसुखात्मानं स्वयेवમभम् ॥ મ.સં. મુ. સ્વ. ૩, અ. ૫-૧૬ ॥

પરતત્ત્વં વિજાનાતિ સોડત્તિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ । ॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—હે કૃષ્ણ! જે મનુષ્યે, શરીર તથા ઇન્દ્રિયાદિકાથી બિન્ન, સર્વના સાક્ષી, પદાર્થ

જ્ઞાન સ્વરૂપ તથા નિરતિશય સુખ સ્વરૂપ, સ્વયંપ્રકાશ-એવા પરમાત્મતત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર કર્યો છે, તેને અતિવર્ણાશ્રમી કહે છે. (૧૬-૭)

✓ યો વેદાન્તમદ્વાવાક્યશ્રવણેનૈવ કેશવ ॥ ૨૧ ॥ ૧૭ ॥

આત્માનમીશ્વરં વેદ સોઽતિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય, ઉપનિષદ્ રૂપ વેદાન્ત શાસ્ત્રમાં કહેવાં ૧. પ્રજ્ઞાનેં બ્રહ્મ, ૨ મહ બ્રહ્માસ્મિ, ૩. તત્ત્વમસિ, અને ૪. અયમાત્મા બ્રહ્મ-એ ચાર મહાવાક્યોના શ્રવણ માત્રથી પોતાના સ્વરૂપ જીવાત્માને ધ્રિર સ્વરૂપે જાણે છે તે અતિવર્ણાશ્રમી છે. (૧૭-૮).

✓ યોઽવસ્થાત્રયનિર્મુક્તમવસ્થાત્રયસાક્ષિણમ્ ॥ ૧૯ ॥

મહાદેવં વિજાનાતિ સોઽતિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ ॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—જે જાનત્, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ-એ ત્રણ અવસ્થાથી રહિત અને ત્રણે અવસ્થાના સાક્ષી રૂપ છે એવા મહાન દેવ (પરમાત્મા)ને વેદાન્તશાસ્ત્રના વિચારથી જાણે છે તે અતિવર્ણાશ્રમી છે. (૧૮-૯).

✓ વર્ણાશ્રમાદયો દેહે માયયા પરિકલ્પિતા ॥ ૨૧ ॥

નાત્મનો ધોષરૂપસ્ય મમ તે સન્તિ સર્વદા ॥

इति यो वेद वेदान्तैः सोऽतितर्णाश्रमी भवेत् ॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—વર્ણાશ્રમાદિ સર્વ આ દેહમાં માયા વડે કલ્પિત થયેલા છે, મારા જ્ઞાન સ્વરૂપ આત્મામાં તે કોઇ પણ નથી, એમ વેદાન્તશાસ્ત્રના વિચાર વડે જે જાણે છે તે અતિવર્ણાશ્રમી છે. (૧૯-૨૦).

✓ આદિત્યસંનિધૌ લાકશ્ચેષ્ટતે સ્વયમેન તુ ॥

તથા મત્સંનિધાવેવ ચેષ્ટતે સફલં જગત્ ॥ ૨૩ ॥

इति यो वेद वेदान्तैः सोऽति वर्णाश्रमी भवेत् ॥ ૨૪ ॥

અર્થ:—જેમ આદિત્યની સંનિધિમાં-આદિત્યની સહાયતાથી સર્વ પ્રકારના વ્યવહારમાં લોક પ્રવૃત્ત થાય છે, એટલા માત્રથી આદિત્ય કોઈ પ્રકારે તેના કર્તા થઈ શકતા નથી; તેવી રીતે પરમાત્મામાં કલ્પિત સર્વ જગતનો વ્યાપાર પરમાત્માની સત્તા સ્ફુર્તિથી થાય છે, તેટલા માત્રથી પરમાત્મા કર્તા થઈ શકતા નથી અર્થાત્ આત્મા તો અકર્તા જ છે, એ વાતને વેદાન્તશાસ્ત્રના વિચારથી જે જાણે છે તે અતિવર્ણાશ્રમી છે. (૨૧-૨).

सुवर्णे हारकेयूरकटकस्वस्तिकादयः ॥ ૨૫ ॥

कल्पिता मायया तद्वज्जगन्मायैव सर्वदा ॥

इति यो वेद वेदान्तैः सोऽतिवर्णाश्रमी भवेत् ॥ ૨૬ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે સુવર્ણનાં અનેકાં શુષ્ણો-જેવાં કે હાર, કેયૂર (ખાનુખન્ધ), કટક, સ્વસ્તિક, આદિ નામવાળાં છે તે-કલ્પના માત્ર છે, પરમાર્થથી સર્વ સુવર્ણ માત્ર જ છે; તેવી રીતે આ સંપૂર્ણ જગત્ માયાથી મારામાં કલ્પિત છે એમ જે વેદાન્તશાસ્ત્રના વિચારથી જાણે છે તે અતિવર્ણાશ્રમી છે. [૨૨-૨૩].

શુક્તિકાયાં યથા તારં કલ્પિતં માયયા તથા ।

મહદાદિ જગન્માયામયં મય્યેવ કલ્પિતમ્ ॥ ” ॥ ૨૪ ॥

इति यो वेद वेदान्तैः सोऽतिवर्णाश्रमी भवेत् । ” ॥ ૨૫ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે છીપમાં રૂપની કલ્પના અજ્ઞાનથી થાય છે, તેવી રીતે માયાથી મહદાદિ જગત્ મારામાં કલ્પિત છે. તેથી તે જગત્ પણ માયા રૂપ [માયામયમ્] જ છે, એ પ્રકારે વેદાન્તશાસ્ત્રના વિચારથી જે જાણે છે તે અતિવર્ણાશ્રમી છે. [૨૪-૫].

આ પ્રમાણે સૂતસંહિતાના મુક્તિખંડમાં તત્ત્વવેત્તા ભગવદ્ભક્તને અતિવર્ણાશ્રમી કહ્યા છે.

શ્વનમુક્તનાં લક્ષણ.

તેની રીતે યોગવાસિષ્ઠમાં પણ તત્ત્વવેત્તા ભગવદ્ભક્તને જ “શ્વનમુક્ત” નામથી કહ્યા છે:—

यथास्थितमिदं यस्य व्यवहारवतोऽपि च ।

अस्तं गतं स्थितं व्योम जीवन्मुक्तः स उच्यते ॥ યો.વા.પ્ર.૩, સ. ૯, શ્લો. ૪ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય લોકદૃષ્ટિથી પોતાના વર્ણાશ્રમ આદિને ઉચિત વ્યવહાર મુક્ત છે તો-પણ તેની પોતાની દૃષ્ટિમાં જેને આ પ્રત્યક્ષ જગત્ પરમાર્થ દૃષ્ટિ વડે બાધિત [અસ્તં] થઈ ગયું છે, અને બાધિત થયેલા જગત્ની અવધિ રૂપે ચિદાકાશ દ્યોમ ચૈતન્ય રૂપ આત્મા જ અબ્યાધિન રૂપે વિદ્યમાન [સ્થિતં] રહે છે તે શ્વનમુક્ત કહેવાય છે.

शर्धैकनिष्ठतां यातो जाग्रत्येव सुषुप्तवत् ।

य आस्ते व्यवहर्तૈવ जीवन्मुक्तः स उच्यते ॥ ” ॥ ૫ ॥

અર્થ:—વ્યવહારને કરતા સત્તા પણ પરબ્રહ્મ પરમાત્મામાં નિષ્ઠાને પ્રાપ્ત થવાથી જે જાગ્રદવસ્થામાં પણ સુષુપ્તની તુલ્ય નિર્વિકાર છે તે શ્વનમુક્ત છે.

नोदेति नास्तमायाति सुखे दुःखे मुखमभा ।

यथाप्राप्तस्थितेर्यस्य जीवन्मुक्तः स उच्यते ॥ ” ॥ ૬ ॥

અર્થ:—પ્રારબ્ધવશાત્ જેવું અજ્ઞાદિક પ્રાપ્ત થયું છે તે વડે દેહની રક્ષા [સ્થિતિ] થાય છે એવા જે પુરસ્થને સુખદુઃખ પ્રાપ્ત થવા છતાં પણ સંસારી મનુષ્યની પેઠે તેની સુખપ્રત્યા હિંસ્યા પામતી નથી અથવા અસ્ત પામતી નથી અર્થાત્ જેને હર્ષ શોક થતો નથી, તે શ્વનમુક્ત કહેવાય છે.

यो जागर्ति सुषुप्तस्यो यस्य जाग्रन्न विद्यते ।

यस्य निर्वासनो बोधः स जीवन्मुक्त उच्यते ॥ ” ॥ ૭ ॥

અર્થ:—ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયો વડે વિષયોનું ગ્રહણ કરવા રૂપ જાગ્રદવસ્થાનાં લક્ષણ જેનામાં નથી, તેથી જેનામાં ખરેખરી જાગ્રદવસ્થા નથી, તથાપિ જેની ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિય પોતા-પોતાના ગોલકમાં સ્થિત છે અર્થાત્ ઉપરાત [નિદ્રા] થઈ નથી તેથી જે જાગતો છે, અને સંકલ્પ વિકલ્પ રૂપ અન્તઃકરણની વૃત્તિ નહીં હોવાથી સુષુપ્તરથ છે-તત્ત્વજ્ઞાની હોવા છતાં પણ બહાવિત્પણનું અભિમાન કે યોગસામગ્રી સંપાદન કરવાની ઇચ્છા આદિ બુદ્ધિદોષ રૂપ વાસનાથી રહિત છે, તે શ્વનમુક્ત છે.

રાગદ્વેષભયાદીનામતુરૂપં ચરન્નપિ ।

યોઽન્તવ્યૈર્મવદત્યચ્છઃ સ જીવન્મુક્ત ઇચ્ચતે ॥

” ॥ ૮ ॥

અર્થ:—જે રાગ, દ્વેષ, ભય, આદિને અનુસાર આચરણ કરે છે અર્થાત્ વ્યુત્થાન દશામાં ભોળનાદિકામાં પ્રવૃત્તિ, તથા નિષિદ્ધ વ્યવહારમાંથી વિમુખતા, અને સર્પાદિકોથી યતા ભય રૂપ નિમિત્તથી હકી જતું આદિ આચરણયુક્ત છે, તથાપિ પહેલાંના અભ્યાસથી રાગ દ્વેષાદિ કાલુષ્ય રહિત હોવાથી જે અંતરમાં બહુ જ સ્વચ્છ છે તે જીવન્મુક્ત કહેવાય છે.

યસ્ય નાહંકૃતો ભાવો બુદ્ધિર્યસ્ય ન લિપ્યતે ।

કુર્વતોઽકુર્વતો વાપિ સ જીવન્મુક્ત ઇચ્ચતે ॥

” ॥ ૯ ॥

અર્થ:—બદ્ધ મનુષ્યને શાસ્ત્રીય કર્મ કરતાં “હું કર્તા છું” એવું અભિમાન થાય છે, તથા “મે” કરેલા કર્મથી મને સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થશે” એવી પ્રકારના હર્ષથી તેની બુદ્ધિ ક્ષિપ્ત થાય છે, અને કર્મ નહીં કરતી સમયે “મે” કર્મનો ત્યાગ કર્યો છે” એવો અહંકાર થાય છે અને મને સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ નહીં થાય એવા વિચારથી લેપ પણ થાય છે. પરન્તુ જેને અધ્યાસ નહીં હોવાથી કર્મ કરતાં વા ન કરતાં હર્ષ વગેરે થતું નથી, તેથી કર્તૃત્વાદિ અભિમાન તથા બુદ્ધિમાં લેપ પણ યતો નથી, તે જીવન્મુક્ત કહેવાય છે.

યસ્માન્નોદ્રિજતે લોકો લોકાન્નોદ્રિજતે ચ યઃ ।

હર્ષામર્ષમયાન્મુક્તઃ સ જીવન્મુક્ત ઇચ્ચતે ॥

” ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—જેનાથી લોક ડરતા નથી, અને લોકથી પોતે પણ ઉદ્વેગને પ્રાપ્ત થતો નથી, અને હર્ષ, અમર્ષ, ભય, આદિથી જે રહિત છે, તે જીવન્મુક્ત કહેવાય છે.

યાન્તસંસારકલનઃ કલાવાનપિ નિષ્કલઃ ।

યઃ સચિત્તોઽપિ નિશ્ચિત્તઃ સ જીવન્મુક્ત ઇચ્ચતે ॥

” ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—શત્રુ, મિત્ર, માન, અપમાન, આદિ વિકલ્પ રૂપ સંસારકલના જેની શાન્ત થઇ ગઇ છે, એસક કલા[વિદ્યા]થી યુક્ત હોવા છતાં પણ અભિમાન રહિત હોવાથી જે નિષ્કલ છે, અને સ્વરૂપથી ચિત્ત હોવા છતાં પણ જે નિશ્ચિત્ત છે અર્થાત્ ચિત્તથી રહિત [નિશ્ચિત્તઃ] છે, તે જીવન્મુક્ત કહેવાય છે.

યઃ સમસ્તાર્થજાતેષુ વ્યવહાર્યપિ શીતલઃ ।

પદાર્થેષ્વપિ પૂર્ણાત્મા સ જીવન્મુક્ત ઇચ્ચતે ॥

” ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—ખીજનાં ઉત્સવાદિ સંપૂર્ણ કાર્યમાં જાળને સર્વ વ્યવહાર કરવા છતાં જે લાભ, અલાભ, હર્ષ, શોક રૂપ સંતાપને પ્રાપ્ત થતા નથી, શીતલ જ રહે છે, કેવલ સંતાપનો અભાવ હોવાથી શીતલ છે એમ નહીં પરન્તુ પૂર્ણ સ્વરૂપના અનુસંધાનથી પણ શીતલ છે, એવા ઈશ્વરભક્તને જીવન્મુક્ત કહે છે.

વળી તત્ત્વવેત્તા જીવન્મુક્ત ભક્તને વ્યાસાદિ ઋષિ લોક “બ્રાહ્મણ” નામથી પણ કહે છે :—

બ્રાહ્મણનાં લક્ષણ.

અનુત્તરીયવસનમનુપસ્તોર્ણશાયિકમ્ ।

વાહૂપધાયિનં શાન્તં તં દેવા બ્રાહ્મણં વિદુઃ ॥ જી૦ મુ૦ વિ૦ પ્રક૦ ૧ ॥

અર્થ:—ઉપવસ્ત્ર તથા પહેરવાતું વસ્ત્ર [વનન] એ બનેથી જે રહિત છે, અને જે કાંઈ પણ પાથયાં વિના સૂઈ રહે છે, અને ઉશીકાને બદલે શિરની નીચે જે હાથ રાખે છે એવા સર્વ પરિગ્રહ રહિત અને રાગાદિ રહિત [શાન્ત] તત્ત્વવેતા, ઈશ્વર ભક્તને બ્રાહ્મણ કહે છે.

અથવા વસ્ત્રાદિ હોય તોપણ—

येन केनचिदाच्छन्नो येन केनचिदाश्रितः ।

यत्र कचन शायी स्यात्तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ મ.મા.શા.પ.,અ. ૨૪-૧૨ ॥

અર્થ:—બાવાને માટે, તથા પહેરવાને, તથા ઓઢવાને, તથા રહેવાને માટે સ્થાનાદિ જેવું જેવું મળે તેમાં જે સંતુષ્ટ રહે છે તેવા તત્ત્વવેતાને દેવલોક બ્રાહ્મણ કહે છે. અથવા—કન્યાકૌવીનવાસાસ્તુ દળ્લધૃક્ ધ્યાનતત્પર: ।

एकाकी रमते नित्यं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ જી૦ મુ૦ વિ૦ પ્રક૦ ૧ ॥

અર્થ:—ઓઢવાને માટે અવતનથી મળેલા વસ્ત્રથી બનાવેલી કન્યા [ગોદડી] અથવા કૌવીન માત્ર જેનું વસ્ત્ર છે, શરીર, વાણી અને મન એ ત્રણેનો દંડ જેણે ધારણ કર્યો છે, ધ્યાન કરવામાં જે તત્પર છે અને ઓડોલા વિચરે છે એવા તત્ત્વવેતાને દેવો બ્રાહ્મણ કહે છે.

न क्रुध्येन्न प्रहृष्येच्च मानितोऽमानितश्च यः ।

सर्वभूतेष्वभयदस्तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ મ૦ મા૦ શા૦ અ૦ પ૦ ૨૪૫-૧૪ ॥

जीवितं यस्य धर्मार्थं धर्मो हर्यर्थमेव च ।

अहोरात्राश्च पुण्यार्थं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ ॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—માન મળનાં જેને હર્ષ થતો નથી, અને અપમાન થતાં જેને ક્રોધ ચઢતો નથી, અને સર્વ પ્રાણી માત્રને જેણે અભયદાન આપ્યું છે અર્થાત્ મન, વાણી કર્મથી જે કોઈની પણ હિંસા કરતો નથી, તેને દેવો બ્રાહ્મણ કહે છે.

વળી જેનું હૃદય ધર્મને અર્થે છે અર્થાત્ હૃદય-પર્યન્ત જે ધર્મ કર્યા કરે છે, અને તેનો ધર્મ પણ ઈશ્વરને અર્થે જ છે—ઈશ્વરાર્થેણ શુદ્ધિથી કરવામાં આવે છે, અને જેના અહોરાત્ર પણ પુણ્ય કરવાને માટે છે અર્થાત્ જે અહોરાત્ર પુણ્ય કરતો રહે છે [અર્થાત્ જેનું ધ્યાનાદિ પણ પુણ્ય રૂપ જ છે] તેવા તત્ત્વવેતાને દેવો બ્રાહ્મણ કહે છે.

निराशिपमनारंभं निर्नमस्कारमस्तुतिम् ।

निर्मुक्तं बन्धनैः सर्वैस्तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ ॥ ૨૪ ॥

અર્થ:—કોઈ નમસ્કારાદિ કરનારને જે આશીર્વાદ દેતા નથી [જે મનુષ્યને કોઈ વસ્તુની ઇચ્છા, હોય તેને તે વસ્તુ પ્રાપ્ત થવાની જે પ્રાર્થના છે તેનું નામ “આશી:” છે.], અને જે આરંભથી રહિત છે એટલે કે સ્વાર્થ વા પરાપકારાર્થે મહાન, જમીન, આદિ

સંપાદન કરવાને પ્રયત્ન કરતા નથી, અને જે સ્તુતિ નમસ્કારાદિથી રહિત છે, અને ખીજા મનુષ્ય પોતાની સ્તુતિ નમસ્કારાદિ કરે એવી જેને ઇચ્છા નથી, છતાં મનુષ્ય વિષયક પ્રત્યેક પ્રણામ ન હોવા છતાં પણ ઇશ્વરશુદ્ધિથી સર્વને પ્રણામ કરે છે, જે સર્વ કામ કર્માદિ બંધનથી મુક્ત છે. અક્ષીણં ક્ષીણ કર્માણામ્ ॥ જી૦ મુ૦ વિ૦ પ્રક૦ ૧ ॥ અક્ષીણુ છે અર્થાત્ દીનતાથી રહિત છે, એટલે કે ભોજનાદિક સમવાયુસાર ન મળવા છતાં પણ જેને વિપાદ થતો નથી અને પ્રાપ્ત થવા છતાં હર્ષને પણ પ્રાપ્ત થતો નથી અર્થાત્ સરીરના ભોગને પ્રારબ્ધને અધીન બનથી નિર્હર્ષ રહે છે; અને જે ક્ષીણકર્મા છે અર્થાત્ વિધિ નિષેધને અધીન વૈદિક વા લૌકિક કર્મ રહિત છે) તેવા તત્ત્વવેત્તા ભક્તને દેવો ખાલાયુ કહે છે.

અહેરિવ ગણાઙ્ગીતઃ સન્માનાન્મરણાદિવ ।

કુળપાદિવ યઃ સ્ત્રીભ્યસ્તં દેવા વ્રાહ્મણં વિદુઃ ॥ મ.ભા.શા.પ.અ. ૨૪૫-૧૩ ॥

અર્થઃ—સમુદાયમાં રહેવાથી ભિક્ષાવાતાં અથવા દેશવાતાં અથવા દ્વેષાદિ થવાનો સંભવ હોવાથી, જેમ સર્પથી ડરે છે તેમ, સમુદાયથી જે ડરે છે, તથા કાર્ધ સન્માન કરે તો તેને મરણ સમાન સમજે છે કેમકે સન્માન તપનો નાશ કરતા છે, અને જેને ત્રી ઉપર, મહાની માફક, ગ્લાનિ આવે છે, તેને દેવલોક ખાલાયુ કહે છે.

પૃહદારણ્યકે શ્રુતિ પણ તેજ કહે છે:—

અથ ય ઇતદક્ષરં માર્ગિં વિદિત્વાસ્માલ્લોકાતૈતિ સ વ્રાહ્મણઃ ॥

વૃ. ઉ. અ. ૩-૮-૧૦ ॥

અર્થઃ—હે માર્ગિ! આ અવિનાશી (અક્ષરમ્) પરમાત્માના સ્વરૂપને બળથીને જે આ દેહનો ત્યાગ કરે છે તે ખાલાયુ છે.

આ પ્રમાણે ભગવદ્ભક્ત તત્ત્વવેત્તાને ખાલાયુ શબ્દથી કહીને તેને જ શ્રુતિ "આત્મરતિ" નામથી પણ કહે છે.

આત્મક્રીડઃ આત્મરતિઃ ક્રિયાવાનેપ વ્રહ્મવિદાં વરિષ્ઠઃ ॥

મુ૦ ઉ૦ મુ૦ ૩-૧-૪ ॥

અર્થઃ—તત્ત્વવેત્તા ઉત્તમ ભક્તની પોતાના સ્વરૂપ રૂપ આત્મામાં જ ક્રીડા હોય છે, બાહ્ય પુત્રાદિકામાં તેમની ક્રીડા હોતી નથી. અને પર બ્રહ્મ પરમાત્મામાં પ્રીતિવાળા હોય છે. ક્રીડામાં બાહ્ય સાધનની અપેક્ષા હોય છે, રતિમાં બાહ્ય સાધનની અપેક્ષા રહેતી નથી. એટલે જ બંને (ક્રીડા અને રતિ)માં ભેદ છે. વળી તે જ્ઞાન, ધ્યાન, ઇત્યાદિ ક્રિયા વાળા હોય છે, અન્ય નહીં. આવા પ્રકારના વિશેષણ વાળા તત્ત્વવેત્તા પરમેશ્વરના ભક્તોમાં શ્રેષ્ઠ છે.

બ્રહ્મવિદ્, બ્રહ્મવિદ્, બ્રહ્મવિદ્, રીયાન અને બ્રહ્મવિદ્, રિષ્ટ એવા ચાર પ્રકારના તત્ત્વવેત્તાના ભેદ છે. જ્ઞાનની સાત શ્રેણી છે; તેમાંની ચતુર્થ શ્રેણી વાળાને બ્રહ્મવિદ્ કહે છે, અને તે મોક્ષના ભાગી છે. પરંતુ તેમની જીવન્મુક્તિ અવસ્થા હોતી નથી. પાંચમી, છઠી, અને સપ્તમી એ ત્રણ અવસ્થાઓ જીવન્મુક્તિની અવસ્થાવિશેષ છે. પંચમી શ્રેણીવાળાનું નામ

અહ્મવિદ્ છે, છડી ભૂમિકા વાળાનું નામ અહ્મવિદ્દરીયાનું છે અને સપ્તમી ભૂમિકા વાળાનું નામ અહ્મવિદ્દરિષ્ક છે.

‘ આત્મામાં આ ચારેને પ્રીતિ હોવાથી તેમનું “ આત્મરતિ ” એ નામ સામાન્ય ’ રીતે કહી શકાય. તથાપિ સપ્તમી ભૂમિકા વાળાને પાંચમી વા છડી ભૂમિકા વાળાના જેવા પ્રત્યેક જ્ઞાન ધ્યાનાદિ હોવાનો સંભવ નથી. તેથી તે પક્ષમાં આત્મક્રિયાનો અર્થ આત્મરતિ રૂપ જ ક્રિયા એવો અર્થ કરવો પડશે.

એ પ્રકારે ભક્ત અને જ્ઞાનીનું એક જ લક્ષણમાં કહેવામાં આવેલું હોવાથી જ્ઞાની તથા ભક્તમાં કોઈ પ્રકારનો ભેદ નથી. જ્યારે જ્ઞાની અને ભક્તમાં ભેદ નથી તો જ્ઞાન અને ભક્તિમાં પણ ભેદ હોઈ શકતો નથી. અને પ્રકારભેદ હોવા છતાં ફલભેદ નહીં હોવાથી બંને એક જ છે.

भक्तौ ज्ञाने न भेदो हि तत्कर्तुः सर्वदा सुखम् ।

• વિજ્ઞાનં ન ભવત્યેવ સતિ ભક્તિવિરોધિનિ ॥ શિ.પુ.,૨.સં.સ્વ.૨ . ૨૩-૨૬ ॥

અર્થ:—ભક્તિ અને જ્ઞાનમાં કોઈ ભેદ નથી. ભક્તિ અને જ્ઞાન કરનારને હમેશાં સુખ જ હોય છે. જો કોઈ ભક્તિનો વિરોધી હોય તો તેને અપરેક્ષ જ્ઞાન (વિજ્ઞાનમ્) થવાનો સંભવ નથી. આ પ્રમાણે શાસ્ત્રમાં પણ ભક્તિ અને અપરેક્ષ જ્ઞાનનો અભેદ સિદ્ધ કરતા અવશ્યાદિને પણ ભક્તિનું કારણ કહ્યું છે.

ઇતિ નિર્મુલ્યભક્તિસ્વરૂપનિરૂપણ ચ. ૩. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૪. સર્ગ ૧.

લક્ષિતની ૧૧ ભૂમિકાનાં નામતુ નિરૂપણ

કોઇ કળાનો અભ્યાસ કરનાર, પહેલી કક્ષામાં શિખતા સમયે જ કોઇ સમર્થ શિક્ષીનું કાર્ય કરી શકતો નથી, ન તો તે વિદ્યાર્થી મોટી કક્ષાનો અન્ય ભણી શકે છે. કમવાર જ શિખવાનું હોય છે અર્થાત્ પહેલી, બીજી, ત્રીજી, ચોથી એવા ક્રમથી સંપૂર્ણ કક્ષાનું શિક્ષણ લેવાની આવશ્યકતા હોય છે; તેવી જ રીતે મુયુક્ત મનુષ્યને પણ કક્ષાના ક્રમ પ્રમાણે જ અભ્યાસ કરવાની આવશ્યકતા છે. તેટલા માટે શ્રીમત્ ભાગવતના પ્રથમ સ્કંધના પાંચમા અધ્યાયમાં નારદજીએ લક્ષિતની ભૂમિકા (કક્ષા)નું કથન કર્યું છે તેનો સંગ્રહ મધુસૂદન સ્વામીએ લક્ષિત રસાયન નામના અન્યમાં કર્યો છે:—

પ્રથમં મહતાં સેવા તદ્યાપાત્રતા તતઃ ।

શ્રદ્ધાઽથ તેષાં ધર્મેષુ તતો હરિગુણશ્રુતિઃ ॥ મક્તિરસઃ સ્હાસઃ ૧-૩૨ ॥

તતો રત્યદ્કુરોત્પત્તિઃ સ્વરૂપાધિગતિસ્તતઃ ।

પ્રેમવૃદ્ધિઃ પરાનન્દઃ તસ્યાથ સ્ફુરણં તતઃ ॥ ૩૩ ॥

ભગવદ્ધર્મનિષ્ઠાઽતઃ સ્વસ્મિન્સ્તદ્ગુણશાલિતા ।

પ્રેમ્ણોઽથ પરમા કાષ્ટેત્પુદિતા મક્તિભૂમિકાઃ ॥ ૩૪ ॥

અર્થ:—મહત્ પુરૂષોની સેવા-એ લક્ષિતની પહેલી ભૂમિકા છે અર્થાત્ પ્રથમ કક્ષા છે. તે પછી તે મહાન પુરૂષોની દયાને પાત્ર થવું એ બીજી ભૂમિકા છે. તેઓના ધર્મોમાં (ભાગવત ધર્મોમાં) શ્રદ્ધા એ ત્રીજી ભૂમિકા છે. ભગવાનના ગુણોનું અવશ્ય આદિ ભાગવત ધર્મનું અનુષ્ઠાન એ ચોથી ભૂમિકા છે. (૩૨).

તે પછી ભગવાનમાં પ્રીતિની હિતપતિ એ પાંચમી ભૂમિકા છે. દેહાદિકાથી બિન્ન પરમાત્માનું જ્ઞાન એ છઠી ભૂમિકા છે. પરમાનન્દ સ્વરૂપ ભગવાનમાં પ્રેમની વૃદ્ધિ એ સપ્તમી ભૂમિકા છે. ભગવાનનો સાક્ષાત્કાર એ અષ્ટમી ભૂમિકા છે. (૩૩).

ભગવદ્ધર્મમાં નિષ્ઠા એ નવમી ભૂમિકા છે. પોતાનામાં ભગવતુદય ગુણોનો આવિર્ભાવ એ દશમી ભૂમિકા છે. અતે પ્રાણત્યાગ પર્યન્ત વિરહની અસહિષ્ણુતા ૧૫ પ્રેમની પરમ અવધિ એ અગિયારમી ભૂમિકા છે. (૩૪).

હતિ લક્ષિત પ્ર૦ ૫ માં લક્ષિતની ૧૧ ભૂમિકાનામ નિરૂપણ અ. ૪. સ. ૧. સમાપ્ત

અધ્યાય ૪. સર્ગ ૨.

૧. પ્રથમ ભૂમિકા-મહત્સેવા.

મહાન પુરૂષોની સેવાનો મહિમા, શ્રીમદ્ભાગવતના પ્રથમ સ્કંધમાં વ્યાસજી અને નારદ-જીના સંવાદમાં, નારદજીએ પોતાના પૂર્વ જન્મના વૃતાન્તના કથન દ્વારા વર્ણવ્યો છે. નારદજી પૂર્વ જન્મમાં કોઇ દાસીના પુત્ર હતા. એક વખત ચાતુર્માસમાં મહાત્મા પુરૂષોની

મેવાને માટે નારદજીને નિયુક્ત કરવામાં આવી. નારદજી તે વખતે (પૂર્વ જન્મમાં) આલ્લહ હતા. છતાં રમવામા પ્રીતિ છોડીને મહાત્માઓની સેવા પ્રીતિ પૂર્વક સત્સંગનો મહિમા કરતા હતા. સેવાથી પ્રસન્ન થયેલા મહાત્મા લોક પોતાનું બચેલું અન્ન તેમને ખાવાને આપતા હતા. કેટલોક સમય આ પ્રમાણે કરવાથી નારદજીનું અન્તઃકરણ શુદ્ધ થયું. તે કાળથી તેમને પરમાત્માના ભજનમાં રૂચિ થઇ. મહાત્માલોક પ્રતિદિવસ ભગવાનની મનોહર કથાનું વર્ણન કરતા હતા. તે લોકના અનુગ્રહથી નારદજીએ સંપૂર્ણ કથાનું શ્રવણ કર્યું. શ્રવણ કરતાં કરતાં તેમની પરમાત્મામાં પ્રીતિ વધતી ગઇ, અને શેઠા કાળમાં પરમ્મહા પરમાત્માનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું. નારદજીના આ ઇતિહાસથી, મહાન પુરૂષોની મેવા જ પ્રથમ સાધન છે એવો નિશ્ચય થાય છે.

શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતામાં પણ મહાપુરૂષોના સમાગમનુ પ્રયોજન કહેવામાં આવ્યું છે—

તદ્વિદ્ધિ પ્રણિપાતેન પરિપન્નેન સેવયા ।

उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ॥ મં ગો ૦ અ. ૪-૩૪ ॥

અર્થ:—હે અર્જુન ! તત્ત્વવેદતા યાની પુરૂષ, સેવા કરવાથી તથા વિનય પૂર્વક પ્રાર્થન કરવાથી તથા ઉપદેશ પ્રણામોદિથી પ્રસન્ન થવાથી, યથાર્થ જ્ઞાનતો ઉપદેશ કરે છે એમ તું જાણ. આ ઉપરથી નિશ્ચય થાય છે કે મહાત્મા પુરૂષોની સેવા શુશ્રુષા વિના ભક્તિ કે જ્ઞાન પ્રાપ્ત થતું નથી.

ये साधुसेवासुचयः पुरुषा निजशक्तितः ।

अग्रान्न नास्ति तेषां वै किमप्यैश्वर्यमूर्जितम् ॥

સ્કા ૦ પુ ૦ સ્વ ૦ ૨. વાસુ ૦ મા ૦ ૧, અ ૦ ૨૦-૪૩ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય પોતાની શક્તિ અનુસાર સાધુ પુરૂષોની સેવામાં પ્રીતિવાળા છે તેને માટે કાંઈ પણ મોટું ઐશ્વર્ય એવું નથી કે જે પ્રાપ્ત ન થઇ શકે. અર્થાત્ સર્વ કાંઈ તેને પ્રાપ્ત થાય છે. મહાત્મા પુરૂષ કે મહાન પુરૂષ, સાધુ કે સત્પુરૂષ, શિષ્ટપુરૂષ, એ સર્વ પર્યાય વાચક છે અર્થાત્ એક જ વસ્તુનાં નામ છે.

મનુષ્યની તો શી વાત છે, સત્પુરૂષોના સંસર્ગથી પશુ, પક્ષી, આદિકાની પણ ઉન્નતિ થઇ શકે છે.

वस्त्रमापस्तितान् भूमिं गन्धो वासयते यथा ।

पुष्पाणामधिवासेन तथा संसर्गजा गुणाः ॥ મં મા ૦ વં ૦ ૫૦ અ ૦ ૧-૨૪ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે વસ્ત્ર, જલ, તેજ, બૃમ્હિ એ સર્વ વસ્તુઓ જે પુષ્પોના સંગમાં રહે છે તેની સુગન્ધથી તે યુક્ત થાય છે, તેવી રીતે મનુષ્યોમાં પણ સારા કે ખોટાના સંગથી શુભ કે અશુભ ગુણ ઉત્પન્ન થાય છે.

तस्मात्प्राज्ञैश्च वृद्धैश्च शुद्धभावेस्तपस्त्रिभिः ॥

‘सद्भिश्च सह संसर्ग-कार्यः शमपरायणैः’ ॥ સ્કા. પુ. સ્વ. ૧, ભવ. સ્વ. ૨, અ. ૪૫ ૭ ॥

અર્થ:—તે કારણથી જ્ઞાન્તિની ઇચ્છા કરનાર મનુષ્યે, શુદ્ધિમાન તથા અનુભવી વૃદ્ધ તથા શુદ્ધ ભાવનાવાળા તથા તપસ્વી એવા સત્પુરૂષોની સાથે સંસર્ગ કરવો મોખ્ય છે.

✓ દુર્લભો માનુષો દેહો દેહિનાં ક્ષણમંગુરઃ ।

તત્રાપિ દુર્લભં મન્યે વૈકુણ્ઠમિયદર્શનમ્ ॥ મા૦ સ્ક૦ ૧૧ અ૦ ૨-૨૯ ॥

અત આત્મન્ટિકં ક્ષેમં પૃચ્છામો મગવતોઽનઘાઃ ।

સંસારેઽસ્મિન્કષણાર્ધેઽપિ સત્સંગઃ શેવર્ધિર્નૃણામ્ ॥ „ ॥ ૩૦ ॥

અર્થ—સંપૂર્ણ દેહધારીઓને આ દેહ ક્ષણમાં નાશ પામે તેવો છે, તોપણ મનુષ્યદેહ પ્રાપ્ત થવો બહુ દુર્લભ છે. તેમાં પણ ભગવાનના ભક્તોનું દર્શન થવું દુર્લભ છે માટે, હે પાપરહિત યોગીશ્વર ! હું આપલોકને નિરતિશય સુખનું સાધન શું તે પૂછું છું, કેમકે આ સંસારમાં અર્ધો ક્ષણનો પણ સત્સમાગમ મનુષ્યોને માટે એક ભારે ખળના પ્રત્ય છે.

✓ ભૂતાનાં દેવચરિતં દુઃસ્વાય ચ સુસ્વાય ચ ।

સુસ્વાયૈવ દિ સાધૂનાં ત્વાદશામચ્યુતાત્મનામ્ ॥ મા૦ સ્ક૦ ૧૧ અ. ૨-૬ ॥

મજન્તિ ये यथा देवान्देवा अपि तथैव तान् ।

છાયેવ કર્મસચિવાઃ સાધવો દીનવત્સલાઃ ॥ „ ॥ ૬ ॥

અર્થ—ઈન્દ્રાદિ દેવતાઓની ચેષ્ટા પ્રાણીઓને દુઃખને હેતુ થાય છે તેમ સુખનો હેતુ પણ છે. પરન્તુ આપના જેવા અમ્યુત એવા પરમાત્માના ભક્તોની ચેષ્ટા તો કેવલ તેમને સુખનો જ હેતુ છે. [૫]. તેનું કારણ એ છે કે જેમ મનુષ્ય લોકો દેવતાને યદ્યાદિ કર્મ વડે પ્રસન્ન કરે છે તેમ દેવતાલોક પણ તેને અનુસાર સુવૃષ્ટિ આદિ દ્વારા મનુષ્યોને સુખ આપે છે. કંઈક વિપરીત કરવામાં આવે તો તે જ દેવતાઓ અતિવૃષ્ટિ આદિ દ્વારા દુઃખ પણ આપે છે. જેમ મનુષ્યની હાયા મનુષ્યને અનુસરે છે, તેમ દેવતાઓ પણ કર્મને અનુસાર સુખાદિ દેનાર થાય છે. પરન્તુ મહત્પુરૂષો તો હમેશાં દુઃખી પ્રાણી ઉપર પ્રીતિવાળા હોય છે અર્થાત્ સત્પુરૂષો પોતાની સેવા શુદ્ધિવાની અપેક્ષા નહીં કરતાં ખીજનો ઉપકાર કરવામાં તૈયાર રહે છે. વળી—

ન રોધયતિ માં યોગો ન સાંખ્યં ધર્મં એવ ચ ।

✓ ન સ્વાધ્યાયસ્તપસ્ત્યાગો નૈષ્ઠાપૂર્તં ન દક્ષિણા ॥ મા૦ સ્ક૦ ૧૧ અ. ૧૨-૧૧ ॥

વ્રતાનિ યજ્ઞશ્ચન્દાસિ તીર્થાનિ નિયમા યમાઃ ।

યથાવચ્યે સત્સંગઃ સર્વસંગાપહો દિ મામ્ ॥ „ ॥ ૧ ॥

અર્થ—જેવી રીતે સર્વ આસંગોને નિવૃત્ત કરનાર સત્સંગ મને વશ કરે છે, તેવી રીતે અષ્ટાંગ યોગ, તત્ત્વોનો વિવેક (સાંખ્ય), પરાપકારાદિ ધર્મ, વેદાધ્યયન, તપ, સંન્યાસ, ઇષ્ટ પૂર્તાદિકર્મ, દક્ષિણા (સામાન્ય દાન), ઉપવાસાદિ મત, દેવપૂજન, રહસ્ય મંત્રોનો જપ, તીર્થ, નિયમ, યમ-એ કાંઈ પણ મને વશ કરવામાં સમર્થ નથી.

✓ યયોપશ્રયમાણસ્ય મગવન્તં વિભાવસુમ્ ॥

શીતં મયં તમોઽપ્યેતિ સાધું સંસેવતસ્તથા ॥ મા૦ સ્ક૦ ૧૧, અ૦ ૨૬-૩૧ ॥

અર્થ—જેવી રીતે અગ્નિની પાસે એકેલા મનુષ્યના શીતની નિવૃત્તિ થાય છે, તથા ભયનો નાશ થાય છે, તેમ અન્ધકારનો પણ નાશ થાય છે; તેવી રીતે સાધુની સેવા કરનાર પુરૂષની

મહતા, તથા જન્મમરણનો ભય, તેમ મંસારના કારણે રૂપ અજ્ઞાન રૂપી અન્ધકારની પણ નિવૃત્તિ થાય છે.

નિમજ્જયોન્મજ્જતાં ઘોરે ભવાન્ધૌ પરમાયનમ્ ।

સન્તો વ્રહ્મવિદઃ શાન્તા નૌદ્દેવાપ્સુ મજ્જતામ્ ॥ ” ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે પાણીમાં ડુબતા મનુષ્યને મજ્જાત નૌકા જ તરવાનું સાધન છે, તેવી રીતે સંસાર રૂપી સમુદ્રમાં ઉચ્ચ નીચ યોનિમાં જન્મતા મનુષ્યને શાન્ત સ્વભાવવાળા તત્ત્વવેદા મહાત્મા પુરૂષ જ આશ્રય રૂપ છે.

અન્નં हि प्राणिनां प्राण आर्तानां शरणं त्वहम् ।

ધર્મે ચિત્તં નૃણાં પ્રેત્ય સન્તોઽર્વાગ્ વિશ્વતોઽરણમ્ ॥ ” ॥ ૩૩ ॥

અર્થ:—જેમ પ્રાણીને અન્ન જ જીવન છે, જેમ હુ.ખીનું શરણુ હું (અગવાન) છું, જેમ મૃત્યુને પ્રાપ્ત થયેલા મનુષ્યને પરલોકમાં ઉપયોગી ધન ધર્મ વિના બીજું કંઈ નથી; તેવી રીતે સંસારમાં થતા પતનથી ડરતા મનુષ્યને રક્ષા કરનાર સત્પુરૂષ જ છે.

સન્તો दिशन्ति चक्षुःपि बहिरर्कः समुत्थितः ।

દેવતા બાન્ધવાઃ સન્તઃ સન્ત આત્માહમેવ ચ ॥ ” ॥ ૩૪ ॥

અર્થ:—સંપૂર્ણ રીતે ઉદ્ધિત થયેલો સૂર્ય બહારના અધકારને દૂર કરીને નેત્રને બાહ્ય પદાર્થનું દર્શન કરવાને સામર્થ્ય આપે છે, ત્યારે સત્પુરૂષ અજ્ઞાન રૂપ અધકારને દૂર કરી ત્સગ્રાથ નિર્ગુણ વિષયક જ્ઞાનનું સામર્થ્ય ઉત્પન્ન કરે છે. મટે સત્પુરૂષ જ દેવતા છે—દેવતાત્વ આરાધન કરવા યોગ્ય છે. તેમ સત્પુરૂષ જ બાન્ધવ રૂપ છે—બન્ધુજનોની તુલ્ય સત્કાર કરવા યોગ્ય છે. અને સત્પુરૂષ જ આત્મા છે—આત્માની તુલ્ય પ્રીતિ કરવા યોગ્ય છે. અહુ શું હહેતું. સત્પુરૂષ જ સ્વયમ્ હું છું—અર્થાત્ પરમાત્મ દૃષ્ટિથી સેવન કરવા યોગ્ય છે.

सत्संगत्वे निःसंगत्वं निःसंगत्वे निर्मोहत्वम् ।

નિર્મોહત્વે નિશ્ચલિતત્વં નિશ્ચલિતત્વે જીવન્મુક્તિઃ ॥ મોહ૦ મુ૦ ૧ ॥

અર્થ:—સત્પુરૂષોના સમાગમથી અન્ય સર્વ પ્રકારના આસંગ છૂટી જાય છે; અન્ય પદાર્થોમાંથી આસંગ છૂટવાથી મોહની નિવૃત્તિ થાય છે, મોહ નિવૃત્ત થવાથી તત્ત્વજ્ઞાનની દઢતા થાય છે; અને તત્ત્વજ્ઞાનની દઢતાથી જીવન્મુક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. વળી—

त्रिजगति सज्जनसंगतिरेका भवति भवार्णवतरणे नौका ॥ मो० मु० १३ ॥

અર્થ:—સંસાર રૂપી સમુદ્રને તરવાને માટે ત્રણે લોકમાં સત્સંગ જ એક સાધન છે, બીજું કંઈ સાધન નથી.

अर्चुर्हरि महाराज पञ्च पोताना नीति शतकम् सत्संगना प्रभावन् प्रज्ञानं करे छे—

जादयं धियो हरति सिञ्चति वाचि सत्यं

मानोन्नतिं दिशति पापमपाकरोति ।

चेतः प्रसादयति दिक्षु तनोति कीर्तिं,

सत्संगतिः कथय किं न करोति पुंसाम् ॥

ની૦:શ૦ ૨૩ ॥

અર્થ:—સત્સંગથી, શુદ્ધિની જડતા દૂર થાય છે, મિથ્યા ભાવણ કરનાર પણ સત્ય ખોલતાં શીખે છે, સત્સંગીને સર્વત્ર માનની વૃદ્ધિ થાય છે, અને તેનું પાપ દૂર થાય છે; સત્સંગ ચિત્તને નિર્મલ કરે છે, સત્સંગીની કીર્તિ સર્વત્ર ફેલાય છે. માટે મનુષ્યને માટે સત્સંગ શુ નહીં કરી શકે? અર્થાત્ સર્વ કાંઈ કરી શકે છે.

જેવી રીતે સોનાની વીંટીમાં જડેલો કાચનો કડડો પણ મરડત મણિના પ્રકાશને ધારણ કરે છે—તેના જેવી શોભા આપે છે, તેમ સત્પુરુષના સમાગમથી મૂર્ખ પણ ચોગ્યતાને પ્રાપ્ત થાય છે. માટે મનુષ્યેએ અવશ્ય સત્સંગ કરી ઉત્તમ શુણોને પ્રાપ્ત કરવા જોઈએ.

સેવ્યાઃ શ્રેયોર્થિભિઃ સન્તઃ પુણ્યતીર્થજલોપમાઃ ।

ક્ષણોપાસનમપ્યત્ર ન ચેપાં નિષ્ફલં મયેત્ ॥સ્કાં ૦ પુ ૦ સ્વ ૦ ૭, લ ૦ ૩૩૮-૬૧ ॥

અર્થ:—જેમ ગંગાદિ પવિત્ર તીર્થનાં જલ મનુષ્યના પાપને દૂર કરે છે, તેમ મનુષ્યના પાપનો નાશ કરનાર પવિત્ર જંગમ તીર્થ રૂપ સત્પુરુષોનું, પોતાનું કલ્યાણ છોડીને સેવન કરવું; કેમકે એક ક્ષણ માત્ર પણ કરેલો સત્સમાગમ અર્થ જતો નથી.

સદ્ધિઃ સદ્ સદાસીત સદ્ધિઃ કુર્વતિ સત્કયામ્ ॥

સતાં વ્રતેન વર્તેત નાસદ્ધિઃ કિંચિદાચરેત્ ॥સ્કાં. પુ.સ્વ. ૭, અ. ૩૩૮-૬૨॥

અર્થ:—સત્પુરુષોની સાથે હોં બેસે, સત્પુરુષોની સાથે ધર્મ સંબંધી તથા ધર્મ સંબંધી વાતો કરે, તથા સત્પુરુષોનાં વ્રત—જેવાં કે સત્યભાષણ, પ્રતિષ્ઠાપાલન, પરોપકાર આદિ, તેનું પાલન કરે. કેમકે સત્યભાષણાદિ વ્રતો જૂન તરસને સહન કરવાનાં વ્રતો કરતાં ભારે પુણ્યને ઉત્પન્ન કરનારાં છે. અને દુર્ગંજોની સાથે કાંઈ પણ વ્યવહાર રાખે નહીં. વળી—

સત્સંગશ્ચ વિવેકશ્ચ નિર્મલનયનદ્વયમ્ ।

યસ્ય નાસ્તિ નરઃ સોઽન્ધઃ કથં ન સ્યાદમાર્ગકઃ ॥

મ૦ ગ૦ પુ૦ ઘ૦ કા૦ અ૦ ૪૯-૫૭ ॥

અર્થ:—એક સત્સંગ અને બીજો વિવેક—એ બંને મનુષ્યને માટે પવિત્ર નેત્ર રૂપ છે. જે મનુષ્યને એ બે નેત્ર નથી તે બાહ્ય ચર્મ ચણુ હોવા છતાં અન્ધ જ કહેવાય છે. અને તેવો અન્ધ માણસ ઉલટો માર્ગ કેમ નહીં જાય? અર્થાત્ અવશ્ય જશે.

દૃષ્ટાન્ત.—કુવલયાસ્વની પત્ની મદાલસાને ૧ વિકાંત, ૨, સુખાકુ, ૩. શત્રુમર્દન, અને ૪. અલર્ક નામના ચાર પુત્ર હતા. મદાલસાએ વિકાન્તાદિ ત્રણ પુત્રોને તત્વજ્ઞાનનો ઉપદેશ દેવાથી તેઓ વિરકત થઈ ગયા, અને ગૃહસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કર્યો નહોતો. એવા પુત્ર અલર્કને રાજધર્મદિનો ઉપદેશ કર્યો. તે રાજ્ય થયો. અલર્કને રાજગાદી સોંપીને, પિતામાતા બંને વનમાં જતા વખતે માતાએ અલર્કને એક વીંટી આપી, અને કહેતી ગઈ કે તને કાઈ પ્રકારનું દુઃખ આવે તે વખતે એ વીંટી ખોલીને જેવાથી તેમાંથી દુઃખનો ઉપાય લખેલો મળશે. એમ કહીને બંને જણ તપ કરવા વનમાં ગયાં. અલર્ક રાજ્ય કરતો રહ્યો.

કેટલાક સમય બાદ અલર્કના ભાઈ સુખાકુએ, અલર્કને રાજ્યભોગમાં મસ્ત તથા વિષ-યોમાં ફેસેલો જાણીને, તેનામાં વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન કરવાને માટે ઉપાય શોધ્યો. રાજલોકોને જ્યાંસુધી કબ્જ પડે નહીં ત્યાં સુધી તે કાષ્ટની વાત સાંભળતા નથી. એવો વિચાર કરીને

સુખાહુ કાશીરાજને શરણે ગયો. અને પોતાના ભાઈના સમાચાર સંભળાવી સુખાહુએ પોતે રાજ થવાની ઇચ્છા પ્રકટ કરી. ત્યારે કાશીરાજ સેના લઈને સુખાહુની સાથે ગયો. અને અલક્ષ્મીની પાસે એક દૂત મોકલી તે દ્વારા સુખાહુને રાજ્ય આપવાનો સંદેશ મોકલ્યો. તે વખતે અલક્ષ્મીને રાજ્ય દેવાની ઇચ્છા થઈ નહીં. અને દૂતને કહ્યું, “ભાઈ પોતે આવીને રાજ્ય માગી લે તો હું આપવાને તૈયાર છું. હું ભયથી રાજ્ય આપવાનો નથી.”

સુખાહુ પણ, ક્ષત્રિયોએ યાચના કરવી એ ધર્મ નથી, એવો વિચાર કરીને યાચના કરવા ગયો નહીં. ત્યારે કાશી રાજ્યએ સુખાહુના પક્ષમાં રહીને અલક્ષ્મીના રાજ્યમાં ઉપાધિ કરવી શરૂ કરી. તેના સામન્તોને પીડા આપવા લાગ્યો. અલક્ષ્મીના સેવકાદિકોને સામ દામ ભેદાદિ વડે પોતાને વશ કર્યા. થોડા દિવસમાં અલક્ષ્મીની સેના ઝોઘી થઈ. તેથી ખજાનાથી માં પૈસા પણ ઓછા થયા. ત્યારે અલક્ષ્મીને શોક થયો. ત્યારે માતાએ આપેલી વીંટી યાદ આપી. ખોલીને જોઈ તો તેની અંદરથી નીચેના બે શ્લોક લખેલા મળી આવ્યા:—

સંગઃ સર્વાત્મના ત્યાજ્યઃ સ ચેત્યક્તું ન શક્યતે ।

સ સદ્ધિઃ સદ્ધ કર્તવ્યઃ સતાં સંગો હિ ભેષજમ્ ॥ માર્કં ૦ પુ ૦ ૭ ૦ ૩૩-૨૩ ॥

કામઃ સર્વાત્મના હેયો હાતું ચેચ્છક્યતે ન સઃ ।

મુમુક્ષાં પ્રતિ સ કાર્યઃ સૈવ તસ્યાપિ ભેષજમ્ ॥ ૨૪ ॥

અર્થ:—સંસારના પદાર્થોમાં જે સંગ (રાગ) છે તે સર્વ પ્રકારે પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે. જે પરિત્યાગ કરવામાં સમર્થ ન હોય તો સત્પુરુષો સાથે સંગ કરવો. સત્સંગ જ વિષય પ્રદાર્થોમાંથી પ્રીતિનો ત્યાગ કરવાનો ઉપાય (ભેષજ) છે, અર્થાત્ સત્સંગથી જ વેરાગ્યની પ્રાપ્તિ થાય છે અને તેથી દુઃખ દૂર થાય છે. (૨૩).

કામ (ઇચ્છા) સર્વ પ્રકારે પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે. જે તેના ત્યાગ કરવામાં સમર્થ ન હોય તો કામ(ઇચ્છા) મોક્ષને માટે કરવો ઉચિત છે. કારણ કે મોક્ષની ઇચ્છા એ અન્ય સાંસારિક પદાર્થોની ઇચ્છાને નિવૃત્ત કરવાનો ઉપાય છે. (૨૪).

બંને શ્લોક વાંચીને, મુમુક્ષુતા જ શ્રેયનું સાધન છે એવો નિશ્ચય કરીને અલક્ષ્મી રાજ દતાત્રેય ભગવાનની પાસે ગયો. તેમના ઉપદેશથી તેને વેરાગ્ય પ્રાપ્ત થયો. પછી અલક્ષ્મી કાશી રાજની પાસે ગયો અને નિવેદન કર્યું કે હું તો આપ રાજ્ય સુખાહુને આપો અથવા આપ લ્યો. હું તો હવે મારા મનને પરમાત્મામાં જોડવાનો પ્રયત્ન કરીશ. કાશી રાજ તો સુખાહુને માટે મુદ્દ કરવા આવ્યો હતો. અને સુખાહુની મનસુખ તો પોતાના ભાઈમાં વિરક્તિ ઉત્પન્ન કરાવવાની હતી. તેથી તે બંને પ્રસન્નતા પૂર્વક પોતપોતાના સ્થાનમાં ચાલ્યા ગયા. અને અલક્ષ્મી પણ પોતાના જ્યેષ્ઠ પુત્રને રાજ્ય સોંપી વનમાં ચાલ્યો ગયો.

આ પ્રકારના પવિત્ર ઇતિહાસથી રચણ માલમ પડે છે કે આ લોક તથા પરલોકના મુખને માટે સત્સંગ જેવું બીજું કોઈ સાધન નથી. વળી—

મહાજનસ્ય સંપર્કઃ કસ્ય નોભતિકારકઃ ।

પદ્મપત્રસ્થિતં તોયં ઘટે મુલતાફલશ્રિયમ્ ॥ ૧૦ તં ૦ ૩-૬૧ ॥

અર્થ:—મહાત્મા પુરુષોનો સંસર્ગ સર્વની ઉન્નતિ કરાવનાર છે. કમલના પત્તી ઉપર પડેલા જલના પિંડની રોબા મોતીના જેવી જોવામાં આવે છે.

સુદ્ધેમાન્સકલ્લોલોકાન્પદ્માત્તેપામવસ્થિતિમ્ ।

આમુષ્મિકીમૈદિકીં ચ દ્વિવિધાં પર્યક્લપયત્ ॥

સ્કા. પુ. સ્વ. ૨, વૈ. મા. ૭ વચ ૮-૮ ॥

અર્થ:—પરમાત્માએ આ સંપૂર્ણ પ્રગ્ભી સૃષ્ટિ કર્યા બાદ, તેમની પરલોકમાં તથા આ લોકમાં રક્ષા થવાને માટે એ પ્રકારના ઉપાય કહ્યા. અર્થાત્ આ લોકમાં રક્ષાને માટે જૂદા, અને પર લોકમાં રક્ષાને માટે જૂદા. (૮)

૧. હેતુત્રયં ચ પ્રત્યેકં હેતુઃ સ્થિત્યૈ મહામયુઃ ।

જલસેવા ચાન્નસેવા સેવા ચૈવૌપધસ્ય ચ ॥

” ॥ ૯-૧૦ ॥

સાધુસેવા વિષ્ણુસેવા સેવા ધર્મપથસ્ય ચ ।

પુરા સંપાદિતા હેતે પરલોકસ્ય હેતવઃ ॥

” ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—આ પ્રમાણે જુદા જુદા સાધનોના નિશ્ચય કરીને લગવાને આ લોકમાં રક્ષાને માટે ત્રણ વસ્તુ, અને પરલોકમાં રક્ષાને માટે ત્રણ વસ્તુ, એમ જૂદા જૂદા ત્રણ ત્રણ ઉપાય બતાવ્યા. તેમાં આ લોકના સુખને માટે ૧. જલસેવા, ૨. અન્નસેવા, અને ૩. ઔષધ સેવન એ ઉપાય બતાવ્યા. (૧૦).

અને પરલોકમાં સુખ મળવાને માટે ૧. સાધુસેવા, ૨. ધર્મસેવા, અને ૩. ધર્મ-માર્ગની સેવા એમ ત્રણ ઉપાય પહેલેથી જ કહાવ્યા. (૧૧).

✓ વિશેષેણ મહાયુદ્ધે સંસારોત્તરણે નૃણામ્ ।

સર્વત્રોપકરોતીહ સાધુઃ સાધુસમાગમઃ ॥ યો૦ વા૦, પ્ર૦ ૨ સ૦ ૧૬-૧ ॥

અર્થ:—હે છુદ્ધિમાનુ રામચંદ્ર ! સંસારની પાર ઉતારવાને સર્વત્ર મનુષ્યોને ઉપકાર કરનાર સત્પુરુષોના સમાગમ જ ઉત્તમ છે.

✓ સાધુસંગતરોર્જાતં વિવેકકુસુમં સિતમ્ ।

રક્ષન્તિ યે મહાત્માનો ભાજનં તે ફલશ્રિયઃ ॥

” ॥ ૨ ॥

✓ શૂન્યમાર્કીર્ણતામેતિ મૃતિરપ્યુત્સવાપતે ।

આપત્ સંપદિવાભાતિ વિદ્વજ્જનસમાગમે ॥

” ॥ ૩ ॥

અર્થ:—સત્સંગ રૂપ વૃક્ષથી ઉત્પન્ન થયેલા વિવેક રૂપી સફેદ પુષ્પની જે મહાત્માઓ રક્ષા કરે છે તેઓ મોક્ષ રૂપી ફળના લાગી થાય છે. (૨). વિદ્વાન સદાચારી મનુષ્યના સમાગમથી સ્વજન, ધન, આદિથી રહિત સ્થાન પણ સ્વજનાદિથી પૂર્ણ થાય છે, મૃત્યુ પણ આનન્દનું કારણ થાય છે, સંપૂર્ણ આપત્તિ પણ સંપત્તિ તુલ્ય થઈ જાય છે. (૩).

૧. સંચાસત્સંગમજૈર્વિવેકૈસ્તથા વિનશ્યન્તિ વલાદવિદ્યાઃ ।

યથા જલનાં કતકાનુપદ્માચથા જનનાં મતયોઽપિ યોગાત્ ॥

યો૦ વા૦ પ્ર૦ ૩૨૦ ૬-૨૨ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે કતક (નિર્મલી) નામના ઔષધના સંબંધથી જલમાંના મલ નષ્ટ થઈ જાય છે, અને જેમ યોગાભ્યાસથી ચિત્તની બાલ વૃત્તિઓ નષ્ટ થાય છે; તેવી રીતે સંચાસનના વિચારથી તથા સત્પુરુષોના સમાગમથી ઉત્પન્ન થતા વિવેક વડે અવિદ્યા નષ્ટ થઈ જાય છે.

ન તપાંસિ ન તીર્થાનિ ન શાસ્ત્રાણિ જયન્તિ ચ ।

સંસારસાગરોત્તારે સજ્જનાસેવનં વિના ॥ યોઽવાઽપ્રઽ ૪, સઽ ૩૩-૧૪ ॥

અર્થ:—સંસાર રૂપી સમુદ્રની પાર ઉતરવાને માટે સત્પુરુષોની સેવા વિના તપ કે તીર્થ,

કે શાસ્ત્ર કેાઇ સમર્થ થતાં નથી. વળી—

। સાધૂનાં દર્શનં પુણ્યં તીર્થભૂતા હિ સાધવઃ ।

તીર્થં ફલતિ કાલેન સઘઃ સાધુસમાગમઃ ॥ સ્કાઽપુઽસ્તઽ ૬, અઽ ૨૧-૬ ॥

અર્થ:—સત્પુરુષોનાં દર્શન પવિત્ર કરનારાં છે, કેમકે તેઓ તીર્થ રૂપ છે. પરન્તુ તીર્થ તો કાલાન્તરે ફળે છે, સાધુ સમાગમનું ફળ તો તરત મળે છે. વળી—

દર્શનધ્યાનસંસ્પર્શૈર્મત્સી કૂર્મી ચ પક્ષિણી ।

શિશું પાલયતે નિત્યં તથા સજ્જનસંગતિઃ ॥ ચાઽનીઽ ૪-૩ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે મનુષ્ય પોતાના બાળકને ધાવણુ વગેરેથી પોપણુ આપે છે, તેવી રીતે માછલી આદિ કરતાં નથી. પરન્તુ માછલી જેમ દર્શન માત્રથી પોતાના બચ્ચાનું પોપણુ કરે છે, કાચખી જેમ ધ્યાન માત્રથી પોતાના બચ્ચાનું પોપણુ કરે છે, અને પક્ષી જેમ સ્પર્શ માત્રથી પોતાના બચ્ચાનું પોપણુ કરે છે; તેવી રીતે સત્પુરુષો પ્રેમદષ્ટિથી તથા મન વડે ધ્યાન માત્રથી અથવા ઉપદેશ રૂપ સ્પર્શન માત્રથી—એમ ત્રણે પ્રકારથી દુઃખી મનુષ્યની રક્ષા કરે છે. વળી—

નાર્મિર્ન સૂર્યો ન ચ ચન્દ્રતારકા ન ભૂમિર્જલં સ્વં અસનોઽય વાઙ્મનઃ ।

ઉપાસિતા ભેદકૃતો દરન્ત્પથં વિપથિતો ઘનન્તિ મુહૂર્તસેવવા ॥

મા. સ્ક. ૧૧, અ. ૮૪-૧૨, ॥

અર્થ:—“ આ અમારો ભક્ત છે, આ અમારો ભક્ત નથી ” એવા પ્રકારની ભેદભુદ્ધિવાળા (ભેદકૃતઃ) અગ્નિ, સૂર્ય, ચન્દ્રમા, તારા, પૃથિવી, જલ, આકાશ, વાયુ, આદિના અભિમાની દેવતાઓ, વાણી તથા મન, એ વગેરે બહુ કાલ પર્વન્ત ઉપાસના કરવાથી પણ પાપના કારણ રૂપ અજ્ઞાનને દૂર કરતા નથી, પરન્તુ ભેદભુદ્ધિથી રહિત સત્પુરુષો એક મુહૂર્ત માત્રની સેવાથી પણ ભક્તિ તથા જ્ઞાનાદિના ઉપદેશથી પાપના કારણ રૂપ અજ્ઞાનને દૂર કરે છે. (જાન્દોગ્યોપનિષત્ત્વા ૭ મા અધ્યાયના બીજા ખંડમાં “ યો વાચં બ્રહ્મત્યુપાસ્તે ” આ શ્રુતિથી વાણીની ઉપાસના દહી છે, અને ત્રીજા ખંડમાં “ યો મનો બ્રહ્મત્યુપાસ્તે ” એ શ્રુતિમાં મનની ઉપાસના પણ બનાવી છે.)

ગંગાજી પાપને દૂર કરે છે, ચન્દ્રમા તાપને દૂર કરે છે, ક્રપ્તવૃક્ષ દીનતાને દૂર કરે છે. પરન્તુ સત્પુરુષોનો સમાગમ તો પાપ, તથા આધ્યાત્મિક, આધિભૌતિક અને આર્થિક તાપ, તથા દીનતા એ ત્રણેની નિવૃત્તિ કરે છે.

કોઇ સાધુ પુરૂષની પાસે આપણે જતા હોઇએ, પરન્તુ તે આપણી સાથે કોઇ વાત ન કરતા હોય, તથાપિ તેમની પાસે જવું જ જોઇએ; કારણ કે સ્વભાવથી તેમનું જ આચરણ છે તે સર્વ ઉપદેશ રૂપ હોય છે. પારસમણિ લોહને સુવર્ણ બનાવી દે છે, પરન્તુ તે મણિ પણ લોહને મણિ મુલ્ય બનાવી શકતો નથી. સત્પુરુષ તો પોતાનો સમાગમ, કરનારને

પોતાની તુલ્ય બનાવી દે છે. માટે સત્પુરુષોને પારસમણિ, કલ્પવૃક્ષ, ગંગાજલ, આદિની ઉપમા બને નહીં. અર્થાત્ સત્પુરુષોનો પ્રભાવ તે સર્વ કરતાં અધિક છે.

• મોટા મોટા તપસ્વી પણ સત્સંગીની બરાબરી કરી શકતા નથી. દૃષ્ટાન્તઃ—એક સમય વિશ્વામિત્રજી તથા વસિષ્ઠજી વચ્ચે સંવાદ થયો. વિશ્વામિત્રજીએ કહ્યું કે તપનો પ્રભાવ મોટો છે, વસિષ્ઠજીએ કહ્યું કે સત્સંગનો પ્રભાવ મોટો છે. બંનેના વિવાદનું કાંઈ સમાધાન નહીં થવાથી તેઓ શેષનાગજીનો પાસે ગયા. બંનેએ કહ્યું—“સત્સંગનો પ્રભાવ અધિક છે કે તપનો પ્રભાવ અધિક છે તે વિષે અમને શંકા છે, આપ તેનું નિરાકરણ કરો, માટે અમે આપની પાસે આવ્યા છીએ.” ઋષિ લોકનું કહેવું સાંભળીને શેષનાગજીએ કહ્યું—“મારા શિર પર આ પૃથ્વીનો ભારે બોળે છે, તેથી હું બોલવામાં સમર્થ નથી; આપ બંને સર્વ વાતમાં સમર્થ છો. આપ લોક પોતાના પ્રભાવથી આ પૃથ્વીને પાંચ નિમિષ માત્ર મારાશિર ઉપરથી અધર રાખો તો હું આપ લોકોના પ્રશ્નનો જવાબ બરાબર આપી શકીશ.”

આ પ્રમાણે શેષનાગનું વચન સાંભળીને વિશ્વામિત્રજીએ પોતાના પાંચ નિમિષના તપના ફલથી પૃથિવીને શેષનાગના શિરમાંથી ઉઠાવી યજ્ઞ અધર રહેવાને કહ્યું. પરન્તુ પૃથિવી ઉઠાવી થઈ નહીં. બાદ દસ મિનિટના તપનું ફળ માગ્યું, કલાક, દિવસ, માસ, વર્ષ, અન્તર્માં જન્મ પર્વન્તના તપના ફળના પ્રભાવથી પણ પૃથિવીને ઉઠાવે રહેવાને કહ્યું. તોપણ પૃથિવી ઉઠાવી થઈ નહીં. પછી વસિષ્ઠજીની વારી આવી. તેમણે કહ્યું—મેં તપ કર્યું હોત તો ફલ માગત, તે તો ‘મે’ કર્યું નથી. પરન્તુ મેં સત્સંગ બહુ કર્યો છે. એનો કાંઈ પ્રભાવ હોય તો પાંચ નિમિષના સત્સંગના પ્રભાવથી આ પૃથિવી ઉઠાવી થાઓ. વસિષ્ઠજી એટલી વાત કહેતાં જ પૃથિવી ઉઠાવી થઈ. એટલે શેષનાગજીએ કહ્યું—“હવે આપ લોકોની શંકા નિવૃત્ત થઈ કે નહીં? હવે મારે કંઈ કહેવાની જરૂર છે? ત્યારે વિશ્વામિત્રજીએ તપ કરતાં સત્સંગના પ્રભાવની અધિકતા કબુલ કરી.

પૂર્વોક્ત ઇતિહાસ તથા પ્રમાણથી સત્સંગનું અમૂલ્ય ફલ નિર્વિવાદ છે.

જેવી રીતે સત્સંગ મનુષ્યોની ઉન્નતિનું કારણ છે તેવી રીતે કુસંગ અધોગતિનું પણ કારણ છે.

✓ શુષ્કેનાદ્રૈ દદ્યતે મિશ્રમાવાત તસ્માત્પાપૈઃ સહ સન્ધિ ન કુર્વાત્ ॥

મ. મા. ડ. પ. જ. ૩૪-૭૦ ॥

અર્થઃ—જેવી રીતે સૂકા લાકડાની સાથે મળીને લીટું લાકડું પણ બળી જાય છે, તેવી રીતે કુર્જનના સંસર્ગથી સજ્જનનું પણ આપત્તિ આવે છે. માટે પાપી મનુષ્યોની સાથે સહવાસ કરવો નહીં.

કુર્જનનો સહવાસ હમેશાં મોહમલની વૃદ્ધિનું કારણ છે. માટે મનુષ્યોએ—

✓ ન નીચૈર્નાપ્યવિદ્ધિર્નાનાત્મજ્ઞૈર્વિશેષતઃ ।

येपां त्रीण्यवदातानि योनिर्विद्या च कर्म च ॥

સ્કા. પુ. સ્વ. ૧ કો. સ્વ. ૨, જ. ૪૫-૧૨૮ ॥

—તાંચ સેવેદિશેષેણ શાસ્ત્રં યેપાં હિ વિદ્યતે ।

૧૨૯ ॥

અર્થઃ—અધમની સાથે અથવા અવિદ્વાનની સાથે અથવા અજ્ઞાની (અનાત્મજ્ઞ) સાથે વિશેષ કરીને સંગ કરવા નહીં. પરન્તુ જેનું કુલ (યોનિ) પવિત્ર હોય, જેનામાં વિદ્યા

હોય, અને જેનું આચરણ ઉત્તમ હોય—અર્થાત્ તે ત્રણ જેનામાં શુદ્ધ (અવદાત) હોય તેમનો જ સંગ કરવો—એ ત્રણમાં પણ જેનામાં શાસ્ત્રોનું જ્ઞાન હોય તેમનો વિશેષ કરીને સંગ કરવો. પરંતુ—

અસતાં દર્શનસ્પર્શસંજલ્યાસનમોજનૈઃ ।

॥ ૧૨૯ ॥

ધર્માચારાત્ પ્રહીયન્તે ન ચ સિધ્યન્તિ માનવાઃ ।

બુદ્ધિશ્ચ હીયતે પુંસાં નીચૈઃ સહ સમાગમાત્ ॥

॥ ૧૩૦ ॥

અર્થ:—દુર્જનોનું દર્શન તથા સ્પર્શન તથા તેમની સાથે સંલાપણુ તથા તેમની સાથે એક આસને બેસવું તથા સાથે બેસી બોજન કરવું વગેરે વ્યવહાર કરવાથી મનુષ્ય ધર્માચારણથી નષ્ટ થાય છે. અને તેને કાઈ પ્રકારના ફલની સિદ્ધિ થતી નથી. વળી નીચ માણસોની સાથે સમાગમ કરવાથી બુદ્ધિ પણ અર્થ થઈ જાય છે.

અધીરજુષ્ટે પથિ વર્તમાનં દમાદપેતં વિનયાચ્ચ પાપમ્ ।

અરિવ્રતં નિત્યમભૂતિકામં ધિગસ્તુ સં પાપમર્તિ મનુષ્યમ્ ॥

મ. ભા. શા. પ. સ્વ. ૧૧૪-૧૮ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય અયોગ્ય માણસોના માર્ગે જાય છે, તથા જે દમ રહિત (વિપયોમાં લપટ) છે, તથા વિનય રહિત, અને પાપી છે, બીજાને દુઃખ દેવું એ જેનું વ્રત છે, તથા હંમેશાં અનર્થ કરવામાં જેને રુચિ છે, એવા પાપી બુદ્ધિવાળા મનુષ્યને ધિક્કાર છે !

ગ્રીષ્મસૂર્યાશુસંતપ્તમુદ્વેજનમનાશ્રયમ્ ।

મરુત્થલમિવોદગ્રં ત્યજેદ્દર્જનસંગમમ્ ॥

શુ૦ ની૦ અ૦ ૧-૧૬૨ ॥

અર્થ:—ગ્રીષ્મ ઋતુના સૂર્યની ગરમીથી ખૂબ તપેલા, ઉદ્વેગને ઉત્પન્ન કરનાર, તથા કોઈ પ્રકારના (વૃક્ષાદિ) આશ્રયથી રહિત મરુદેશની સમાન દુર્જનોના ઉગ્ર સંગમનો પરિત્યાગ કરવો. દુર્જનો પણ આપણને દરેક પ્રકારના તાપ દેનાર છે, અને કોઈ પણ પ્રકારનો ઉપકાર કરનારા નથી. માટે એવા મનુષ્યનો સંગ કરવા યોગ્ય નથી એ ભાવ છે.

અકારણાવિષ્કૃતવૈરધારિણઃ સલાદ્ધર્મ કસ્ય ન નામ જાયતે ।

વિપં મહાહેરિવ યસ્ય દુર્વચઃ સુદુઃસહં સંનિહિતં સદા મુખે ॥

મ૦ ગ૦ પુ૦, વ્યા૦ કા૦ સ૦ ૧૪ ॥

અર્થ:—કોઈ માણસ કોઈ નિમિત્તવશાત્ જ બીજાની સાથે વૈર કરે છે. પરંતુ દુર્જન તો કોઈ કારણ વિના જ બીજાના ઉપર વૈર રાખનાર છે, માટે એવા વિના કારણ વૈર રાખનાર, બીજાને ઉપદ્રવ કરનાર, તથા મહાન સર્પના વિપતી તુલ્ય કઠોર વાણી જેના મુખમાં હોય, તેવા મનુષ્યથી કોને ભય થતો નથી ? અર્થાત્ સવને ભય થાય છે.

કટુ ક્વચન્તો મલદાયકાઃ સલાસ્તુદન્ત્યલં વન્ધનશૂન્નલા ઇવ ।

મનસ્તુ સાધુઘ્વનિભિઃ પદે પદે હરન્તિ સન્તો મણિનૂપરા ઇવ ॥ કાર્દવરી૦ ૬ ॥

અર્થ:—કેદીના પગમાં પહેરાવેલી બેડી સમાન દુર્જન છે; કેમકે જેવી રીતે કેદી ચાલે છે ત્યારે બેડી જે રબ્દ કરે છે તે કટુ છે, તેવી રીતે દુર્જનના રબ્દ પણ કટુ છે. જેવી બેડી કેદીના પગમાં બેઠા ચલાવે છે, તેવી રીતે દુર્જન પણ પોતાની સાથે સંબંધમાં આવ-

નાર મનુષ્યના હૃદયમાં પહે પહે મલિનતાને દાખલ કરે છે. અને બેડી જેવી રીતે પગને પીડા આપે છે તેવી રીતે દુર્જન પણ બીજાને પીડા આપે છે. તેથી શાસ્ત્રમાં દુર્જનને બેડીની ઉપમા આપી છે. અને સજ્જનોને મણિનુપુર (મણિનુપુર)ની ઉપમા આપી છે, કેમકે સ્ત્રીઓ નુપુર પહેરીને ચાલે છે ત્યારે તે મધુર શબ્દ કરે છે અને તે શબ્દ મનોહર લાગે છે. તે (નુપુર) જેમ પગને શોભા આપે છે, તેમ સત્પુરુષનો સમાગમ પણ ધર્મ અને સદાચારની વૃદ્ધિ દારા શોભા આપે છે. નુપુરનો શબ્દ સાંભળનારના મનને જેમ આર્દ્રાદ આપે છે, તેમ સત્પુરુષનો સમાગમ પણ પહે પહે મનને આર્દ્રાદ આપે છે.

રાજ ભર્તૃહરિએ પણ દુર્જનોનો સંસર્ગ અપકારિતું કારણ છે એમ કહ્યું છે:—

રે जीव सत्संगमवाप्नुहि त्वमसत्प्रसंगं त्वरया विहाय ।

धन्योऽपि निन्दां लभते कुसंगात् सिन्दूरविन्दुर्विधवाललाटे ॥ ૧૦૧ ॥

અર્થ:—હે જીવ ! તું દુર્જનોનો સંસર્ગ છોડીને સત્પુરુષોનો સંગ કર; કેમકે જો કે લલાટમાં સિન્દૂરનાં ચાંદલો શોભા આપે છે, પરંતુ તે જ ચાંદલો જો વિધવાના લલાટમાં હોય તો નિન્દાનું જ કારણ થાય છે. તેવી રીતે યોગ્ય પુરુષ પણ કુસંગથી નિન્દાને પાત્ર થાય છે.

अकरणत्वमकारणविग्रहः परधने परयोपिति च स्पृहा ।

स्वजनवन्धुजनेष्वसहिष्णुता प्रकृतिसिद्धमिदं हि दुरात्मनाम् ॥ ૧૦૨ ॥

અર્થ:—નિર્દયતા, તથા કારણ વિના લડાઇ કરવી, તથા પરધન તથા સ્ત્રીમાં ઇર્ષ્યા, અને પોતાના નતિયાળા તથા બન્ધુજનોની ઉત્તતિ જોઇ અસહિષ્ણુતા (સહન ન થવું) તે સર્વ દુર્જનોમાં સ્વભાવ સિદ્ધ છે. માટે—

दुर्जनः परिहर्तव्यो विद्यालंकृतोऽपि सन् ।

मणिना भूषितः सर्पः किमसौ न भयंकरः ॥

॥ ૧૦૩ ॥

અર્થ:—મણિથી ભૂષિત હોવાથી શું ઝેરી સર્પ ભયંકર નથી ? અર્થાત્ છે જ. તેવી રીતે દુરાચારી માણસ વિદ્યાન હોવા છતાં પણ ભયનું જ કારણ છે. માટે તેનાથી દૂર રહેવું જોઇએ.

વળી સજ્જનોના શુભોમાં દુર્જન લેકો હમેશાં દોષોનું આરોપણ કરે છે તે વાત પણ ભર્તૃહરિ મહારાજે કહી છે:—

जादव्यं हीमति गण्यते व्रतरुचौ दंभः शुचौ कैतवं

शूरे निर्घृणता ऋजौ विमतिता दैन्यं प्रियालापिनि ।

तेजस्विष्ववलिप्तता मुखरिता वक्तव्यशक्तिः स्थिरे

तत्को नाम गुणो भवेत्स गुणिनां यो दुर्जनैर्નાદ્ધિતઃ ॥ ૧૦૪ ॥

॥ ૧૦૪ ॥

અર્થ:—અનુચિત આચરણ કરવામાં જો લજ્જા હોય તેનામાં દુર્જન માણસ જડતાનું આરોપણ કરે છે, તથા જો મતાદિમાં રૂચિ છે તેના ઉપર દાંભિકતાનું, શુદ્ધ અને પવિત્ર રહેનાર મનુષ્યોમાં ધૂર્તાનું, તેવીજ રીતે શરવીરમાં નિર્દયતાનું, સરલ મનુષ્યોમાં શુદ્ધિ-હીનતાનું, પ્રિય બોલનારમાં દીનતાનું, તેજસ્વી મનુષ્યમાં ગર્વનું, સમર્થ વક્તામાં અસંબલ

વક્રતૃત્વનું, તથા અર્ચયત્વ સ્વભાવવાળા ગંભીર મનુષ્યમાં અશકિતનું આરોપણ કરે છે. તેવી રીતે સજ્જનોનો ક્યો એવો ગુણ છે કે જેમાં દુર્જનો દોષારોપણ ન કરતા હોય ?

આ પ્રકારે શાસ્ત્રમાં સત્પુરુષોના સમાગમમાં ગુણ, અને દુર્જનોના સંસર્ગમાં દોષનું પદ્ધતિપાદન, કર્યું છે.

દૃષ્ટાન્તઃ—એક બ્રાહ્મણે પોતાના ઘરમાં એક પોપટને પાળ્યો હતો. તે બ્રાહ્મણ દરરોજ પ્રાતઃકાલમાં ચાર વાગે ઉઠીને સ્નાન, સંધ્યાવન્દન, વેદપાઠ, આદિ નિત્ય નિયમ કરતો હતો. વારંવાર મન્ત્ર તથા શ્લોકોનું શ્રવણ કરવાથી પોપટ પણ નાના પ્રકારના મન્ત્ર તથા શ્લોક શિખી ગયો. શિખીને મનુષ્યોની આગળ બોલીને તેમને પ્રસન્ન કરતો. તે બ્રાહ્મણની પડોશમાં આવ્યાર શન્ય એક શ્લેષ્ઠ મનુષ્યનું ઘર હતું. તેણે પણ પોતાના ઘરમાં એક પોપટને પાળ્યો હતો. તે પણ શ્લેષ્ઠના જેવી “એસા તૈસા” વાણી હતી તેવી શિખ્યો હતો.

બ્રાહ્મણને એક દિવસ પોતાના પોપટને રાત્રને બેટ આપવાનો વિચાર થયો. તેથી તેણે રાત્રની આગળ જઈને તે પોપટને બેટમાં મૂક્યો. તે જોઈ શ્લેષ્ઠે પણ પોતાના પોપટને રાત્રને બેટમાં આપ્યો. બ્રાહ્મણના પોપટ પ્રાતઃકાળના શાળના નિયમને અનુસરી “મંગલં મંગલાન્ વિષ્ણુર્મંગલં શુક્રહસ્તઃ” ઇત્યાદિ શ્લોક બોલવાનું શરૂ કર્યું. આ સાંભળી રાત્ર જાગ્યો, અને પોપટના પાળકને પોતાના પાસે લાવીને રાખ્યું અને તેની સાથે વાતચીત કરવા લાગ્યો. પોપટે નાના પ્રકારના મન્ત્રો તથા શ્લોકો બોલીને રાત્રને પ્રસન્ન કર્યો. ત્યારે રાત્રએ તે શ્લેષ્ઠના પોપટને પોતાની પાસે લાવવાનો સિપાઈને હુકમ કર્યો. સિપાઈએ તે પોપટનું પાંજર લાવીને રાત્રની પાસે મૂક્યું. તે વખતે તે પોપટ ઉંઘતો હતો. રાત્રએ પોપટને કહ્યું હતું કે તું પણ કાંઈ બોલે. તે પોપટ તરત “અરે સૂઅરકા બચ્ચા, કાફિર ભુદ્ધી.” એવી અરાધ વાણી સંભળાવવા લાગ્યો, કેમકે જેના ઘરમાં તેને પાળ્યો હતો ત્યાં તેને એવી ગાળો સાંભળવાની મળતી હતી. મન્ત્રાદિ શ્રવણ કરવાના તો મળે જ ક્યાંથી ? રાત્રએ પોપટની ગાળો સાંભળી ક્રોધમાં આવી છરીથી તે પોપટની ગરદન કાપવાને સિપાઈને હુકમ કર્યો.

જેવો સિપાઈ તે પોપટનું ગળું કાપવા ગયો તેવો જ બ્રાહ્મણનો પોપટ નીચેનો શ્લોક બોલ્યો :—

अहं शृणोमि वचनं मुनीनां शृणोत्ययं वै यवनस्य वाक्यम् ।

न तस्य दोषो न च मदगुणा वा संसर्गजा दोषगुणा भवन्ति ॥

અર્થઃ—હું દરરોજ ઋષિઓની વાણી સાંભળતો હતો, કેમકે તેઓ પ્રાતઃકાળમાં વેદમન્ત્ર તથા શ્લોકો પઠતા હતા. આ પોપટને હમેશાં શ્લેષ્ઠના શબ્દો સાંભળવા મળતા હતા, તેના ઘરમાં તે ગાળી જ સુણતો હતો. જેવી વાણી મેં સાંભળી તેવી હું શિખ્યો, અને આણે જેવી સાંભળી તેવી એ શિખ્યો. તેમ તે ગાળ દે છે તેમાં તેનો કોઈ દોષ નથી. અને હું મન્ત્ર તથા શ્લોક સંભળાવું છું તેમાં મારો કોઈ ગુણ નથી. ગુણ અને દોષ બંને મેંસર્ગને અનુસાર પ્રાપ્ત થાય છે. અર્થાત્ જેવી જેવી સર્ગતિ મળે છે તેવા તેવા ગુણદોષ પ્રાપ્ત થાય છે. પોપટનાં આવાં વચન સાંભળી રાત્રનો ક્રોધ શાન્ત થયો.

આ દૃષ્ટાંતથી, મહાન્ પુરુષોનો મમાગમ જેવી રીતે ઉન્નતિનું સાધન છે. તેવી રીતે દુર્જનોનો સંસર્ગ અધોગતિનું પણ સાધન છે એ વાત સિદ્ધ થાય છે. વળી—

મહત્સેવાં દ્વારમાહુર્વિમુક્તેઃ ।

મા૦ સ્ક૦ ૧, જ૦ ૫-૨ ॥

અર્થઃ—મહત્પુરુષોની સેવાને મુક્તિનું દાર કહ્યું છે.

માટે મહત્પુરુષોની સેવા ભગવાનની સેવા તુલ્ય છે. તે કારણથી ભગવદ્ભક્તસેવા તથા સાક્ષાત્ ભગવત્સેવા—એમ બે પ્રકારની ભગવત્સેવા શાસ્ત્રમાં કહી છે. અને જે સેવા કરે છે તેને જ સત્સંગનો પ્રસંગ મળે છે. અને જે સત્સંગ કરે છે તે જ સેવા કરે છે. તેથી મહત્પુરુષોની સેવા તથા તેમનો સંગ—એ એક જ વાતનું કથન છે. નૃષપર્વા, બલિ, બાણ, મય, વિભીષણ સુગ્રીવ, હનુમાન, જાંબવાન, ગજેન્દ્ર, જટાશુ, તુલાધાર નામનો વૈશ્ય, ધર્મબાધ, કુબ્જ, ગોપીલોક, આદિકાએ પૂર્વ જન્મમાં કરેલા સત્સંગના પ્રભાવથી જ આ અનુભવ જન્મમાં સાક્ષાત્ ભગવાનનો સંગ પ્રાપ્ત કરી મુક્ત થયાં છે. આ ઉપરથી નીચ જાતિ પણ સત્સંગથી તરી જાય છે એ સિદ્ધ થાય છે.

માટે ભગવાનનો સંગ, અથવા ભગવદ્ભક્તોનો સંગ—એમાંથી કોઈ એક વિના ભક્તિ ઉત્પન્ન થતી નથી. જેમને ભગવાનનો સંગ થયો છે તેઓ તે કૃતાર્થ થવાથી તેમને ખીજના સંગની આપશ્ચકતા નથી. પરંતુ ભગવદ્ ભક્તોનો સંગ કરનારને એ સંગના ફલ રૂપ ભગવત્સંગની અપેક્ષા રહે છે. ભગવત્સંગ અથવા દર્શન, ચોતાની ભૂમિકાને અનુસાર ભક્તિ કરનારને, અનન્ય ભક્તિથી પ્રાપ્ત થાય છે, સર્વને નહીં, એમ ગીતામાં કહ્યું છે :—

મવત્યા ત્વનન્યયા શક્ય અહમેવંચિધોઽર્જુન ।

‘જ્ઞાતું દ્રણ્દું ચ તત્ત્વેન પ્રવેષ્ટું ચ પરંતપ ॥

મ. ગી. અ૦ ૧૧-૫૪ ॥

અર્થઃ—ભગવાન અભ્યુત્થાને વિરાટ સ્વરૂપ બતાવીને કહે છે—“ હે શત્રુતાપન અભ્યુત્થાન ! આ પ્રકારનું મારા સ્વરૂપનું દર્શન તથા આ સ્વરૂપનું મથાર્થ જ્ઞાન અને પ્રાપ્તિ પણ અનન્ય ભક્તિથી જ શક્ય છે.

સ્વાધ્યાયાદિષ્ટદેવતાસંપ્રયોગઃ ॥

યો. દ. પા. ૨-૪૪ ॥

અર્થઃ—મોક્ષશાસ્ત્રનું અધ્યયન અથવા પ્રણવાદિ મન્ત્રોત્તો જપ કરનારને ચોતાના ઇષ્ટ દેવનું દર્શન તથા તેમની સાથે સંબાધણાદિ થાય છે.

આ યોગસૂત્રમાં પણ સ્વાધ્યાયાદિ ભક્તિથી ઇષ્ટ દેવનું દર્શન આદિ કહ્યું છે.

આ પ્રમાણે ભક્તસેવા તથા ભગવત્સેવા એવી બે પ્રકારની મહત્સેવા રૂપ ભક્તિની પ્રથમ ભૂમિકાનું વ્યાખ્યાન પૂર્ણ થયું.

ઈતિ મહત્સેવા નામની પહેલી ભૂમિકાનું નિરૂપણ અ. ૪. સ. ૨. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૪. સર્ગ ૩.

૨. બીજી ભૂમિકા—તદ્વ્યાપાત્રતા.

ભક્તિની “ મહત્સેવા ” રૂપ પ્રથમ ભૂમિકાનું વર્ણન કરી હવે તેની “ તદ્વ્યાપાત્રતા ” નામની બીજી ભૂમિકાનું વ્યાખ્યાન કરવામાં આવે છે.

સત્પુરુષ સ્વભાવથી જ દયાલુતા આદિ ગુણોથી યુક્ત હોય છે. તે લક્ષણો શાસ્ત્રમાં કહેલાં છે, તે આગળ લખવામાં આવશે.

સત્પુરુષોના દયાપાત્ર થવું તે પણ એ પ્રકારે થવાય છે. એક તો પોતાના પ્રયત્ન વિના, અને બીજું પોતાના પ્રયત્નથી. તેમાં પ્રથમ પ્રકારનું દર્શાવેલું—અર્હિષદના પુત્રો પ્રયેતસોને પોતાના પ્રયત્ન વિના કૃપા પામી ચર્ષ હતી. તે કથા ભાગવતના ચોથા અધ્યાયમાં કહેલી છે, જે નીચે પ્રમાણે:—

તપ્તહેમનિકાયામં શિતિકણ્ઠં ત્રિલોચનમ્ ।

મસાદસુમુખં વીક્ષ્ય મણેમુર્જાતકૌતુકાઃ ॥ મા. સ્ક. ૪ અ. ૨૪-૨૬ ॥

અર્થ:—અર્હિષદ રામના પ્રયેતસ નામના દસ પુત્રોએ પિતાની આગાધી તપ કરવાને જતાં માર્ગમાં, તપાવેલા સુવર્ણના તુલ્ય દાન્તિવાળાં તેજસ્વી, નીલકંઠ, ત્રણ નેત્રવાળા, એવા મહાદેવને પોતાની ઉપર કૃપા કરવાને માટે સન્મુખ થયેલા જોઈને, આશ્ચર્ય પામી તેમને પ્રણામ કર્યા.

સ તાન્ પ્રપન્નાર્તિહરો ભગવાન્મક્તવત્સલઃ ।

ધર્માજ્ઞાઠ્ઠીલસંપન્નાન્ પ્રીતઃ પ્રીતાનુવાચ હ ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—પોતાને શરણે આવેલાનું દુઃખ હરનાર ભક્તવત્સલ ભગવાન મહાદેવજી, ધર્મને જાણનાર શીલ સ્વભાવવાળા તથા મહાદેવનાં દર્શનથી પ્રસન્ન થયેલા એવા પ્રયેતસો પ્રતિ પ્રસન્ન થઈને બોલ્યા:—

રુદ્ર ઉવાચ—યૂયં વેદિપદઃ પુત્રા વિદિતં વધિકીર્ણિતમ્ ।

અનુગ્રહાય મદ્રં વ એવં મે દર્શનં કૃતમ્ ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—તમે વેદિપદ—અર્હિષદના પુત્ર છો. અને તમે જે કરવાની ઇચ્છા કરી છે તે હું જાણું છું. તમારું મંગલ હો ! એવો વિચાર કરીને તમારો અનુગ્રહ કરવાને માટે ભગવાનનું આરાધન કરવાની વિધિ બતાવવા સાથે મેં તમને આ પ્રકારે દર્શન દીધું છે.

યઃ પરં રંદસઃ સાક્ષાત્ ત્રિગુણાઙ્ગીવસંજિતાત્ ।

ભગવન્તં વાસુદેવં પ્રપન્નઃ સ પ્રિયો હિ મે ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—જે પ્રાણી ત્રિગુણાત્મક પ્રકૃતિથી (રહસ્યઃ) તથા જીવ (પુરુષ) થી પર, તે બંનેના નિયામક, એવા સાક્ષાત્ ભગવાન વાસુદેવ (પર બ્રહ્મ પરમાત્મા)ને શરણે જાય છે તે અમને પ્રિય છે.

અય ભાગવતા યૂયં પ્રિયાઃ સ્થ ભગવાન્યથા ।

ન મે ભાગવતાનાઞ્ચ પ્રેયાનન્યોઽસ્તિ કહિંચિત્ ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે ભગવાન મને પ્રિય છે તેવી રીતે તમે પણ, ભગવાનના ભક્ત હોવાથી મને પ્રિય છો. અમને ભગવદ્ભક્તોથી અધિક પ્રિય અન્ય કોઈ પણ નથી.

ઇદં વિવિક્તં જાત્તવ્યં પવિત્રં મદ્ગલં પરમ્ ।

નિઃશ્રેયસકરં ચાપિ શ્રૂયતાં તદ્દદામિ વઃ ॥ ૩૧ ॥

અર્થ:—પરમ પવિત્ર, મંગલ રૂપ, અને મોક્ષના સાધન રૂપ આ ગીત હું તમોને હૃદયે તે સાંભળો અને એકાન્તમાં બેસીને તેના જ્ઞાન કરો.

ઇત્યુકોશદ્વયો ભગવાનાહતાઞ્છિવઃ ।

વદ્વાજ્જલીત્રાજપુત્રાન્નારાયણપરો વચઃ ॥

” ॥ ૩૩ ॥

અર્થઃ—દ્વાયી સુકત હૃદયાવાળા તથા પરમાત્મપરાયણ એવા તે ભગવાન મહાદેવજીએ હાથ નેહીને ઉમેલા રાજપુત્રો પ્રતિ રૂઝીતનો ઉપદેશ કર્યો.

આ પ્રમાણે મહાદેવજી પાસેથી ઉપદેશ મેળવવાને માટે કોઈ પણ પ્રયત્ન ન કર્યો છતાં પણ બહિષ્કરના પુત્રોને દયાળુ મહાદેવજીએ ઉપદેશ કર્યો. માટે પુણ્યાત્મા મનુષ્યોને પૂર્વ જન્મના પુણ્યના સંસ્કારના બળથી પોતાના પ્રયત્ન વિના પણ સત્પુરુષોનો સમાગમ તથા તેમની દયાને પાત્ર થવું સંભવ છે. પરંતુ તે પાત્રનો સર્વને સંભવ નથી. તેથી હરેક મનુષ્યે સત્સમાગને માટે પુરુષાર્થ કરવો ઉચિત છે.

શુરકૃપા, શાસ્ત્રકૃપા, ઇશ્વરકૃપા એ સર્વ આપણી પોતાની કૃપાને અનુસાર જ પ્રાપ્ત થાય છે. પોતાના પુરુષાર્થથી જ જીતાસુ પુરુષ યોગ્ય (સત્) પુરુષને જોશે છે, અને તેમની પાસે જાય છે. તથા સેવા આદિ કરે છે. એ પ્રમાણે સેવા, આદિથી પ્રસન્ન થયેલા સત્પુરુષ પોતાના અનુભવને અનુસાર તથા શાસ્ત્રાનુસાર ઉપદેશ કરે છે. આ ઉપદેશ જ તે લોકની દયા છે. શુરના ઉપદેશનું તથા શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરવાથી સમયાનુસાર ઇશ્વરકૃપાના પણ પાત્ર થાય છે. અને ઇશ્વરકૃપાથી મનુષ્ય કૃતકૃત્ય થઈ જાય છે. માટે અકસ્માત્ સદૃશ મૂળશે એવી ઇચ્છા રૂપ આલસ્યસ્વભાવનો ત્યાગ કરીને ધ્રુવદિક પ્રસિદ્ધ ભગવદ્ભક્તોની માફક દેશ, કાળ, આયુ, આદિનો વિચાર કર્યા વિના પુરુષાર્થ કરવો યોગ્ય છે.

ધ્રુવજી બાળક હોવા છતાં પણ પોતાનો તીવ્ર નિમ્ન્ય કરીને ઋષિ લોકોની દયાના પાત્ર થયા હતા.

પુરાણોમાં ધ્રુવજીનો ઇતિહાસ છે. તે નીચે પ્રમાણે—

મિયત્રતોત્તાનપાદૌ મનોઃ સ્વાયંધ્રુવસ્ય તુ ।

દ્વૌ પુત્રૌ મહાવીર્યૌ ધર્મજ્ઞૌ કથિતૌ તત્ર ॥ વિ પુ. અં. ૧ અ. ૧૧-૧ ॥

અર્થઃ—પરાશર ઋષિ મૈત્રેય ઋષિને કહે છેઃ—સ્વાયંધ્રુ (સ્વાયંધ્રુવ) મનુના મિયત્રત તથા ઉત્તાનપાદ નામના મહા પરાક્રમ વાળા તથા ધર્મના બલુનારો એ પુત્ર હતા એ વાત તમને કહી.

તયોરુત્તાનપાદસ્ય સુરુચ્યામુત્તમઃ સુતઃ ।

અમીઘાપામમૂદ્ગ્ધાન્ પિતૃત્યન્તવલ્લભઃ ॥

” ॥ ૨ ॥

અર્થઃ—હે સહનુ! તેમાં ઉત્તાનપાદને સુરુચિ તથા સુનીતિ નામની બે પત્ની હતી. એ બેમાંની ઉત્તાનપાદની અત્યન્ત પ્યારી સુરુચિ નામની પત્નીથી ઉત્તમ નામનો પુત્ર થયો. તે પુત્ર ઉત્તાનપાદને અત્યન્ત પ્રિય હતો.

સુનીતિર્નામ યા રાજસ્તસ્યાસીન્મદિપી દિજ ।

સ નાતિપ્રીતિર્માસ્તસ્યામમૂદ્ગ્ધસ્યા ધ્રુવઃ સુતઃ॥

” મ ૩ ॥

અર્થઃ—હે દિગ્ ! સુનીતિ નામની રાજની બીજી પત્ની હતી તેને ધ્રુવ નામનો પુત્ર હતો. પરંતુ ધ્રુવની માતા ઉપર રાજની સામાન્ય પ્રીતિ હતી.

રાજાસનસ્થિતસ્યાઢ્ઢં પિતૃધ્નાંતરમાશ્રિતમ્ ।

દૃષ્ટોત્તમં ધ્રુવશ્ચક્રે તમારોહું મનોરથમ્ ॥

” ॥ ૪ ॥

અર્થ:—એક સમય પિતા સિંહાસન ઉપર બેઠા હતા. પિતાના બોળામાં ઉત્તમ બેઠેલો હતો. તેને બોળામાં બેઠેલો જોઈ ધ્રુવે પણ પિતાના બોળામાં બેસવાની ઇચ્છા કરી.

મત્યક્ષં શૂપતિસ્તસ્માઃ સુરુચ્યા નામ્યનન્દત ।

મળયેનાગતં પુત્રમુત્સંગારોહણોત્સુકમ્ ॥

” ॥ ૫ ॥

અર્થ:—સુરચિના ગ્રેમનો ભંજ થવાના ભયથી તેની સાથે રાજાએ પોતાના બોળામાં બેસવાની ઇચ્છાથી આવેલા પુત્રને આવકાર આપ્યો નહીં.

સપત્નીતનયં દૃષ્ટ્વા તમઢ્ઢારોહણોત્સુકમ્ ।

સ્વપુત્રં ચ તથારુઢં સુરુચિર્વાંચયમવ્રવીત્ ।

” ॥ ૬ ॥

અર્થ:—પિતાના બોળામાં બેસવાની ઇચ્છાવાળા સપત્ની(શાક)ના પુત્ર ધ્રુવને તથા રાજાના બોળામાં બેઠેલા પોતાના પુત્રને પણ જોઈને સુરચિ બોલી—

ક્રિયતે કિં વૃથા વત્સ મહાનેપ મનોરથઃ ।

અન્વસ્ત્રીર્ગર્ભજાતૈન શસંશૂય મમોદરે ॥

” ॥ ૭ ॥

અર્થ:—હે બેટા ધ્રુવ ! તુ મારા પેટમાં જન્મ ન લેતાં બીજી સ્ત્રીના ગર્ભથી જન્મ લઈ આ મોટો મનોરથ વ્યર્થ સામાટે કરે છે ?

ઉત્તમોત્તમમપ્રાપ્યમવિવેકો હિ વાઙ્છસિ ।

સત્યં સુતસ્ત્વમપ્યસ્ય કિં તુ ન ત્વં મયા ધૃતઃ ॥

” ॥ ૮ ॥

અર્થ:—રાજાની રાણીના પેટે જન્મ લેવો ઉત્તમ છે. તેમાં પણ જોના પુત્રને રાજાનો અધિકાર છે એવી માતાના પેટે જન્મ લેવો તે ઉત્તમમાં પણ ઉત્તમ છે. એવા જન્મને પ્રાપ્ત ન હોઈ તુ રાજાના બોળામાં બેસવાની ઇચ્છા કરે છે તે તારો અવિવેક છે અર્થાત્ વિવેક ન હોવાથી તુ બેસવાની ઇચ્છા કરે છે. જો તું એમ પૂછે કે “શું હું રાજાનો પુત્ર નથી ?” તો તે વાત બરાબર છે. તું પણ રાજાનો જ પુત્ર છે તે વાત સત્ય છે. પરંતુ તને જે ગર્ભમાં ધારણ કર્યો નથી. (રાજાને પત્ની અનેક હોય છે. રાજ્ય અથવા રાજાના બોળામાં બેસવાનો અધિકાર પ્રધાન રાણીના પુત્રનો જ છે, બીજાનો નહીં, એ જ સુરચિના કહેવાનો ભાવ છે).

एतद्राजासनं सर्वं शूभ्रुत्संश्रयकेतनम् ।

याग्यं ममैव पुत्रस्य किमात्मा क्रियते त्वया ॥

” ॥ ૯ ॥

અર્થ:—અન્ય સર્વ રાજાઓના આશ્રયરૂપ, અકર્તૃ રાજાના સ્થાન રૂપ જે રાજાસન છે તે મારા પુત્રને જ યોગ્ય છે. તું સામાટે કલેશ કરે છે ?

उच्चैर्मनोरथस्तेज्यं मत्पुत्रस्येव किं वृथा ।

सनीत्यामात्मनो जन्म किं त्वया नावगम्यते ॥

” ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—શું તું સુનીતિથી તારા જન્મ થયો છે તે બાજુનો નથી ? મારા પુત્રના જેવો મોટો મનોરથ વ્યર્થ સામ્રાટે કરે છે ?

• ઉત્સૃજ્ય પિતરં ચાલસ્ત્રૂત્વા માતૃભાષિતમ્ ।

જગામ કુપિતો માતુર્નિજાયા દ્વિજ મંદિરસ્મ્ ॥ ” ॥ ૧૧ ॥

અર્થ:—સુશિની એ પ્રકારની વાણી સાંભળીને મુત્ર પિતાને છોડી કોધનો માર્યો પોતાની માતાને ઘેર ગયો.

તં દૃષ્ટ્વા કુપિતં પુત્રમીપત્સ્ફુરિતાધરમ્ ।

મુનીતિરઙ્ગમારોઘ્ય મૈત્રેયેદમભાષત ॥ ” ॥ ૧૨ ॥

અર્થ:—હે મૈત્રેય ! કોધથી પોતાના નીચલા હોઠને ફડકાવતા પોતાના પુત્રને જોઈને સુનીતિએ તેને પોતાના બેળામાં બેસાડી આ પ્રકારે કહ્યું:—

વત્સ કઃ કોપદેતુસ્તે કથ ત્વાં નામિનન્દતિ ॥

કોઽવજાનાતિ પિતરં વત્સ યસ્તેઽપરાધ્યતિ ॥ ” ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—હે પુત્ર ! તારા કોપનું શું કારણ છે ? તને પ્રસન્ન ન કરનાર એવો કાણુ છે ? તારા અપરાધ કરીને તારા પિતાનો અપરાધ કરનાર એવો કાણુ છે ?

ઇત્યુક્તઃ સકલં માત્રે કથયામાસ તથથા ।

મુરુચિઃ પ્રાહ ભૂપાલં પ્રત્યક્ષમતિગર્વિતા ॥ ” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—એ પ્રકારે જ્યારે માતાએ પૂછ્યું ત્યારે મુત્રે, સુશિનીએ ગર્વથી રાગની સામે જે કંઈ કહ્યું હતું તે સર્વ કહી બતાવ્યું.

વિનિશ્ચસ્યેતિ કથિતે તસ્મિન્પુત્રેણ દુર્મનાઃ ।

શ્વાસસામેક્ષણા દીના મુનીતિર્વાક્યમગ્રવીત્ ॥ ” ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—પુત્રે જ્યારે આ પ્રકારનું વૃત્તાન્ત સંભળ્યાનું ત્યારે અત્યુબ્ધ દીર્ઘ શ્વાસ લઈને શ્વાસથી ભરિત થયેલાં નેત્રવાળી, ચિન્તાથી વ્યાકુલ થયેલા મનવાળી (દુર્મનાઃ) અને દીન થયેલી સુનીતિ પુત્ર પ્રતિ આ પ્રમાણે કહેવા લાગી:—

મુરુચિસત્યમાહેદં મન્દમાગ્નોઽસિ પુત્રક ।

ન હિ પુણ્યવતો વત્સ સપત્નૈરેવમુચ્યતે ॥ ” ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—હે પુત્ર ! સુશિની સત્ય કહ્યું છે. તું મન્દ ભાગ્યવાળો છે. ભાગ્યવાનને શું લોક આવી વાણી બોલી શકતા નથી.

નોદ્દેગસ્તાત કર્તવ્યઃ કૃતં યદ્વત્તા પુરા ।

તત્કોઽપહર્તુ શક્નોતિ દાતું કથાકૃતં ત્વયા ॥ ” ॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—હે પુત્ર ! તારે ઉદ્દેગ કરવો યોગ્ય નથી. પૂર્વે તે જે કર્મ કર્યું છે તેને કાણુ મટાડી શકનાર છે, અને તે જે વસ્તુ મેળવવાને માટે પુણ્ય કર્મ કર્યું નથી તે આપવાને કાણુ અમર્થ છે ?

તત્ત્વયા ન કર્તવ્યં દુઃખં તદ્વાક્યસંભવમ્ ।

”

॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—માટે તેણે કહેલી વાણીથી દુઃખ ઉત્પન્ન કરવું યોગ નથી.

રાજાસનં રાજછત્રં વરાશ્વા વરવારણાઃ ।

યસ્ય પુણ્યાનિ તસ્યૈતે મત્તૈત્તજ્ઞામ્ય પુત્રક ॥

”

॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—હે પુત્ર ! જેણે પુણ્ય કર્યું છે તેને જ રાજગાદી, તથા રાજાને યોગ્ય છત્ર, સારા ઘોડા, હસ્તી, આદિ મળે છે એમ જાણી તું શાન્તિ પાડ.

અન્યજન્મકૃતૈઃ પુણ્યૈઃ સુરુચ્યા સુરુચિર્નૃપઃ ।

માર્યેતિ પ્રોચ્યતેઽન્યા મદ્વિધા પુણ્યવર્જિતા ॥

”

॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—સુરુચિએ પૂર્વ જન્મમાં કરેલાં પુણ્ય કર્મથી આ જન્મમાં રાજા તેના ઉપર પ્રીતિ રાખે છે. મારા જેવી બીજી પુણ્યહીન તો પત્ની (માર્યા) એમ નામ માત્ર કહેવાય છે. પરંતુ રાજાને મારા ઉપર પ્રીતિ નથી.

પુણ્યોપચયસંપન્નસ્તસ્યાઃ પુત્રસ્તથોત્તમઃ ।

મમ પુત્રસ્તથા જાતઃ સ્વલ્પપુણ્યો ધ્રુવો મવાન્ ॥

”

॥ ૨૧ ॥

અર્થ:—સુરુચિ જેવી રીતે પુણ્યશાલી છે તેવી રીતે તેના પુત્ર ઉત્તમ પણ પુણ્યશાલી છે. હું જેવી અલ્પ પુણ્યવાળો છું તેવો તું મારો પુત્ર પણ અલ્પ પુણ્ય વાળો છે.

તથાપિ દુઃખં ન મવાન્ કર્તુમર્હતિ પુત્રક ।

યસ્ય યાવત્સ તેનૈવ સ્વેન તુપ્યતિ માનવઃ ॥

”

॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—તથાપિ હે પુત્ર ! તારે શોક કરવો યોગ્ય નથી. પોતાના બાગ્યથી જેને જેટલું મળ્યું છે, તેટલાથી જ મનુષ્યને સતોષ પ્રાપ્ત થાય છે. અર્થાત્ સતોષ માનવો નોંધાયે.

યદિ તે દુઃખમત્યર્થં સુરુચ્યા વચસા મવેત્ ।

તત્પુણ્યોપચયે યત્નં કુરુ સર્વફલપ્રદે ॥

”

॥ ૨૩ ॥

અર્થ:—જો તને સુરુચિના વચનથી અત્યન્ત દુઃખ થતું હોય તો જે પુણ્યનું ફલ રાજ્યાદિ છે તે પુણ્યનો સંગ્રહ કર.

શુશીલો ભવ ધર્માત્મા મૈત્રઃ પ્રાણિહિતે સ્તઃ ।

નિમ્નં યયાપઃ પ્રવણાઃ પાત્રમાયાન્તિ સંપદઃ ॥

”

॥ ૨૪ ॥

અર્થ:—તું સુશીલ તથા ધર્માત્મા થા. [તારી હઠને છોડી દે.] સર્વના મિત્ર રૂપ તથા સર્વ પ્રાણીઓના હિતમાં તત્પર થા. તેમ કરવાથી જેમ જલ નીચા પ્રદેશમાં વહે છે, તેમ સંપત્તિ પણ સદ્ગુણી મનુષ્ય પ્રતિ જ જાય છે.

ત્યારે ધ્રુવ કહે છે:—

અંય યત્ત્વમિદં પ્રાત્થ પ્રશમાય વચો મમ ।

નૈતદુર્વચસા મિત્રે હૃદયે મમ તિષ્ઠતિ ॥

”

॥ ૨૫ ॥

અર્થ:—હે માતા ! શાન્તિને માટે તેં મને જે વચન કહ્યું તે સુરુચિની કઠોર વાણીથી વિધાયલા મારા હૃદયમાં કરતું નથી.

સોઽહં તથા ચતિપ્યામિ યથા સર્વોત્તમોત્તમમ્ ॥

સ્થાનં પ્રાપ્સ્યામ્યશેષાણાં જગતામપિ પૂજનમ્ ॥

” ॥ ૨૬ ॥

• અર્થ—તે હું સંપૂર્ણ જગત્ જોનો સત્કાર કરતુ હોય એવા ઉત્તમમાં ઉત્તમ સ્થાનને પ્રાપ્ત કરવાને યત્ન કરીશ.

સુરુચિર્દયિતા રાક્ષસ્તસ્યા જાતોઽસ્મિ નોદરાત્ ।

મદ્ભાવં પશ્ય મેઽમ્ચ ત્વમૃદ્ધસ્યાપિ તવોદરે ॥

” ॥ ૨૭ ॥

અર્થ—સુરુચિ રાક્ષસે પ્રિય છે. હું તેના ઉદરથી ઉત્પન્ન થયો નથી. હે માતા ! તમારા ઉદરમાં વૃદ્ધિ પામેલા મારા પ્રભાવને તું દેખ.

ઉત્તમઃ સ મમ ભ્રાતા યો ગર્ભેણ ધૃતસ્તથા ।

સ રાજાસનમાપ્નોતુ પિત્રા દત્તં તથાસ્તુ તત્ ॥

” ॥ ૨૮ ॥

અર્થ—જો સુરુચિએ ગર્ભમાં ધારણ કરેલા છે એવો મારો બાઈ ઉત્તમ પિતાને આપેલું રાજાસન પ્રાપ્ત કરે ! તે એમ જ હો.

નાન્યદત્તમમ્પ્રાપ્સ્યામિ સ્થાનમંવ સ્વકર્મણા ।

ઈચ્છામિ તદહં સ્થાનં યન્ન પ્રાપ પિતા મમ ॥

” ॥ ૨૯ ॥

અર્થ—હે માતા ! બીજાએ આપેલા સ્થાનની હું ઇચ્છા કરતો નથી. જે સ્થાનને મારા પિતા પ્રાપ્ત થયા નથી તેવા સ્થાનને પ્રાપ્ત કરવાની હું ઇચ્છા રાખું છું.

નિર્જગમ મૃદ્ધાન્માતુરિત્યુક્ત્વા માતરં ધ્રુવઃ ।

પુરોચ નિર્ગમ્ય તતસ્તદ્બાહોપવનં યયૌ ॥

” ॥ ૩૦ ॥

અર્થ—માતાને એ પ્રમાણે કહીને ધ્રુવ માતાને ઘેરથી નિકળ્યો—અને પછી તે નગરમાંથી પણ નિકળીને બહારના એક બાગમાં ગયો.

સ દર્શ્ય સુનીસ્તત્ર સપ્ત પૂર્વાંગતાન્ધ્રુવઃ ।

કૃષ્ણાજિનોત્તરીયેષુ વિપ્તરેષુ સમાસ્થિતાન્ ॥

” ॥ ૩૧ ॥

અર્થ—ત્યાં (તેના ઉપર અનુગ્રહ કરવાને) પ્રથમથી આવેલા, અને કાળા મૃગચર્મ જેના ઉપર બિઝાવ્યાં છે તેવાં કુશાસન ઉપર ફેંકેલા, સાત ઋષિઓને તેણે ભેળે ભેળા.

સ રાજપુત્રસ્તાન્સર્વાન્ પ્રણિપત્યાભ્યમાપત ।

મથ્રયાવનતઃ સમ્યગભિવાદનપૂર્વકમ્ ॥

” ॥ ૩૨ ॥

અર્થ—તે રાજપુત્ર ધ્રુવ તે સર્વ ઋષિઓને પ્રણામ કરીને બહુ વિનયથી યોગ્ય શબ્દો બોલીને અભિવાદન કરી ઋષિ લોકો પ્રતિ બોલ્યો :—

ઉત્તાનપાદતનયં માં નિવોષત્ર સત્તમાઃ ।

જાતં સુનીત્યાં નિર્વેદાદ્યુષ્માકં પ્રાપ્તમન્તિકાત્ ॥

” ॥ ૩૩ ॥

અર્થ—હે ઋષિ શ્રેષ્ઠો ! હું ઉત્તાનપાદનો પુત્ર છું. સુનીતથી મારો જન્મ છે. નિરાશા (દુઃખ)થી હું આપની પાસે આવ્યો છું.

ત્યારે ઋષિલોકો બોલ્યા :—

ચતુઃપંચાન્દસંભૂતો વાલસ્ત્વં નૃષનન્દન ।

નિર્વેદકારણં કિંચિત્ત્વ નાઘાપિ વર્તતે ॥

” ॥ ૩૪ ॥

અર્થઃ—આર પાંચ વર્ષનો તું બાળક છે. અને રાજનો પુત્ર છે. તને હલુ દુઃખનું કાઈ કારણ નથી.

ન ચિન્ત્યં ભવતઃ કિંચિદ્ધિયતે ભૂપતિઃ પિતા ।

ન ચૈવેષ્ટવિયોગાદિ તથ પશ્યામ વાલક ॥

” ॥ ૩૫ ॥

અર્થઃ—કુટુંબાદિકાના પાલણુ પોષણ આદિની તને કાઈ ચિન્તા કરવાની જરૂર ઉત્પન્ન થઈ નથી, કેમકે હલુ તારા પિતા જે રાજ છે તે જીવિત છે (ધિયતે) અને હે બાલક ! તને ઇષ્ટવિયોગ વગેરે દુઃખનું કાઈ કારણ હોવાનું અમે દેખતા નથી.

શરીરે ન ચ તે વ્યાધિરસ્માભિરુપલક્ષ્યતે ।

નિર્વેદઃ કિન્નિમિત્તસ્તે કથ્યતાં यदि વિद्यતે ॥

” ॥ ૩૬ ॥

અર્થઃ—વળા તારા શરીરમાં કાઈ રોગ હોવાનું કાઈ લક્ષણ અમારા જોવામાં આવતું નથી. તને દુઃખનું શું કારણ છે ? જો કંઈ હોય તો કહે.

તતઃ સ કથયમાસ સુરુચ્યાં યદુદાહનમ્ ।

તન્નિશમ્ય તતઃ પ્રોત્તુર્મુનયસ્તે પરસ્પરમ્ ॥

” ॥ ૩૭ ॥

અર્થઃ—ત્યારે તેણે સુરુચિએ જે કહ્યું હતું તે સર્વ ઋષિઓને કહી બતાવ્યું. તે સાંભળીને ઋષિઓ પરસ્પર કહેવા લાગ્યા :

અહો ક્ષાત્રં પરં તેજો વાલસ્યાપિ યદક્ષમા ।

સપત્ન્યા માતુરુત્તં યદ્દુદયાન્નાવસર્પતિ ॥

” ॥ ૩૮ ॥

અર્થઃ—આશ્ચર્યની વાત છે કે ક્ષત્રિયનું એવું પરમ તેજ છે કે જેથી બાલક પણ માનવજાત સહન કરી શકતો નથી. ઓરમાન માતાએ જે કહ્યું છે તે તેના હૃદયમાંથી જન્મી નથી.

ભો ભોઃ ક્ષત્રિયદાયાદ નિર્વેદાઘચ્ચવાધુના ।

કર્તું વ્યવસિતં તન્નઃ કથ્યતામ્ यदि રોચતે ॥

” ॥ ૩૯ ॥

અર્થઃ—હે ક્ષત્રિયપુત્ર ! વૈરાગ્યથી તે હવે શું કરવાનો નિશ્ચય કર્યો છે ? જો તને રચતું હોય તો તે અમને કહે.

યચ્ચ કાર્યં તવાસ્માભિઃ સાહાય્યમમિત્યુતે ।

તદુચ્યતાં વિવક્ષુસ્ત્વમસ્માભિરુપલક્ષ્યતે ॥

” ॥ ૪૦ ॥

અર્થઃ—હે અપરિમિત તેજવાળા રાજપુત્ર ! તું કાંઈક કહેવાની ઇચ્છાવાળો દેખાય છે. અમે તારું શું કાર્ય કરીએ ? તને શી સહાય કરીએ તે કહે ત્યારે પ્રત્ન કહે છે :—

નાહમર્થમભીપ્સામિ ન રાજ્યં દ્વિજસત્તમાઃ ।

તત્સ્થાનમેકમિચ્છામિ શુક્તં નાન્યેન યત્પુરા ॥

” ॥ ૪૧ ॥

અર્થ:—હે સાહસ્યુષ્મેષો ! હું ધન કે રાજ્યની ઇચ્છા રાખતો નથી. પરંતુ જે સ્થાનનો ભોગ પ્રથમ કોઈએ લીધો ન હોય એવા એક સ્થાનની હું ઇચ્છા રાખું છું.

एतन्मे क्रियतां सम्यक्कथ्यतां प्राप्यते यथा ।

સ્થાનમયં સમસ્તેભ્યઃ સ્થાનેભ્યો મુનિસત્તમાઃ ॥

” ॥ ૪૨ ॥

અર્થ:—હે મુનિશ્રેષ્ઠો ! સર્વ સ્થાનથી પણ ઉત્તમ સ્થાન કઈ રીતે મને પ્રાપ્ત થાય તેનો જિવાય આપ લોક ઠીક રીતે મને બતાવો. એટલું માફે કાર્ય આપ લોકોને કરવાનું છે.

આ પ્રકારે જ્યારે ઋષિ લોકોને ધ્રુવજીએ પ્રાર્થના કરી ત્યારે તે મરીચિ, અગ્નિ, અંકિરા, પુલસ્ત્ય, પુલહ, કવુ અને વસિષ્ઠ એ સાત ઋષિઓએ એક રૂપે, એ સ્થાન ભગવાનની ભક્તિથી જ મળી શકે એવો જવાબ દીધો.

आराध्यः कथितो देवो भवद्भिः प्रणतस्य मे ।

મયા તત્પરિતોપાય યજ્ઞસ્રવ્યં તદુચ્યવામ્ ॥

” ॥ ૫૦ ॥

અર્થ:—આપને પ્રણામ કરનાર જે હું તેને આપે આરાધ્ય દેવ કાણુ તે કહ્યા. તો હવે તે દેવને પ્રસન્ન કરવાને કયા મન્ત્રનો જપ કરવો જોઈએ તે કહો.

यथा चाराधनं तस्य मया कार्यं महात्मनः ।

મસાદસુમુલાસ્તન્મે કથયન્તુ મહર્ષયઃ ॥

” ॥ ૫૧ ॥

અર્થ:—આપ મહર્ષિ લોક પ્રસન્ન થઈને ઉપદેશ કરવાને સન્મુખ થયા છો માટે જેવી રીતે ભગવાનની આરાધના કરવી જોઈએ તે કહો.

આ પ્રકારનાં ધ્રુવજીનાં વચનો સાંભળી ઋષિ લોકો કહે છે કે પરમેશ્વરની ભક્તિ કરનાર પ્રથમથી વિષય પદાર્થોમાંથી ચિત્તને દહાવી પરમેશ્વરમાં જ લગાવવું જોઈએ. પછી એકાગ્ર ચિત્ત થઈને “હિરણ્યગર્ભપુરુષપ્રધાનાત્યક્તરૂપિણે ॥ ઐ નમો વાસુદેવાય શુક્લજ્ઞાનસ્વ-રૂપિણે ॥” (વિ. પુ. અ. ૧૭.૧૧-૫૫) (અર્થ:—હિરણ્યગર્ભ (બ્રહ્મા), તથા પુરુષ (વિષ્ણુ), તથા પ્રધાન (પ્રકૃતિમાં સર્વનો લય કરનાર કાલાત્મા રૂદ્ર)—તે ત્રણેના નિમન્તા જે અવ્યક્ત (ત્રિશુભા માયાશક્તિ કારણાત્મા), તદ્વપ્ત ક્ષી સખ્દના વાચ્ય જે શુદ્ધ જ્ઞાન સ્વરૂપ વાસુદેવ તેમને મારા નમસ્કાર છે.) એ મન્ત્રનો જપ કરવો એવો ઉપદેશ કર્યો. તારા ઘણા (સ્વાયંભુ મનુ)એ પણ આ મન્ત્રનો જપ કર્યો હતો. તેમના ઉપર ભગવાન પ્રસન્ન થયા હતા એમ પણ કહ્યું. ધ્રુવજીએ ઋષિલોક પાસેથી ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરી પોતાને કૃતકૃત્ય માનતા મથુ(ધુ)રામાં જઈને યમુનાને કિનારે ઋષિલોકોના કથનાનુસાર ભક્તિ કરીને ભગવાનને પ્રસન્ન કર્યા. અને ભગવાને પ્રસન્ન થઈ તેમને દેવતા લોકો તથા સાત ઋષિઓના કરતાં પણ ઉપરનું સ્થાન આપ્યું.

[ભાગવતમાં, મા. સ્ક. ૪-૮-૫૫ માં, ધ્રુવજીને નારદજીએ મન્ત્રોપદેશ કર્યો એનો લેખ છે. અને લિ. પુ. પૂર્વસંહ. અ. ૬૨-૨૦માં વિષ્ણુમિત્રજીએ ઉપદેશ કર્યો એમ કહ્યું છે. જેમ સાત ઋષિઓને ધ્રુવ મળ્યા છે તેમ નારદજી તથા વિષ્ણુમિત્રજીને પણ મળ્યા હોય. પરંતુ સર્વ ઋષિલોકોએ મન્ત્ર તો વિષ્ણુપુરાણ (અ. ૧-૧૧-૫૫)માં કહેલો “હિરણ્યગર્ભપુરુષ” હત્યાદિ એક જ બતાવ્યો છે. છતાં ભાગવતમાં (સ્ક ૪-૮-૫૫માં) “ઐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય,” તેમ લિંગ પુરાણમાં (પૂર્વસંહ. અ. ૬૨-૨૦ માં)

“**નમોઽસ્તુ વાસુદેવાય**” એવા મંત્રનો ઉપદેશ કર્યાનું લખ્યું છે. પરંતુ આ બંને મંત્ર વિષ્ણુપુરાણમાં કહેલા મંત્રનું સક્ષિપ્ત સ્વરૂપ છે. તાત્પર્યથી મંત્રમાં કાંઈ ભેદ નથી. સંપૂર્ણ મંત્રનો અર્થ ઉપર આપવામાં આવ્યો છે. અને અનેક ઋષિઓનો ઉપદેશ મંત્રની ગૌરવતા સૂચન કરવાને માટે છે.]

આ પ્રમાણે ધ્રુવને ઋષિ લોકોની પ્રસન્નતા-તદ્વાપાત્રતા-પોતાના પ્રયત્નથી પ્રાપ્ત થઇ છે, કેમકે ધર તથા તથા રાજ્યનગરનો ખગિત્યાગ કરીને બહાર નિકળી ઉપવનમાં બેઠેલા ઋષિઓની પાસે જઈને પ્રાર્થના કરવી પડી હતી. ત્યારે ઋષિઓએ ઉપદેશ કર્યો હતો. ઇતિ એ પ્રકારની તદ્વાપાત્રતાફલકિતનીબીજબૂમિકાનિરૂપણ અ. ૪. સ. ૩. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૪. સર્ગ ૪.

૩. ત્રીજી ભૂમિકા-ભાગવત ધર્મમાં શ્રદ્ધા.

હવે “**અદ્વાદશ તેષાં ધર્મેષુ**” ભાગવત ધર્મમાં શ્રદ્ધા-એ લક્ષિતની ત્રીજી ભૂમિકાનું વિવેચન કરવામાં આવે છે.

મહત્પુરુષોનું સેવન કરનાર શ્રદ્ધાલુ મનુષ્યને ભગવાનની કથાનું શ્રવણ કરવામાં રૂચિ થાય છે. “તે મહાત્મા પુરુષોની માફક ભગવત્પ્રાપ્તિના સાધન રૂપ ભાગવત ધર્મનું અનુષ્ઠાન કરવાથી હું પણ કૃતાર્થ થાઉં” એવી જે રૂચિ છે તેનું નામ શ્રદ્ધા છે. તે શ્રદ્ધાથી તે લોક તે ધર્મોનું અનુષ્ઠાન કરે છે. તે વાત ભાગવતમાં કહી છે.

શુશ્રવોઃ શ્રદ્ધાધાનસ્ય વાસુદેવકથારુચિઃ ॥ મા. દ્વ. ૧૭, ૨-૧૬ ॥

અર્થ:—શુશ્રુષુ અને શ્રદ્ધાલુ મનુષ્યને ભગવાનની કથા શ્રવણ કરવાની રૂચિ થાય છે. લક્ષિત, યત્ન, દાન, તપ, આદિ સંપૂર્ણ ધર્મકાર્યમાં શ્રદ્ધા જ પ્રધાન છે. શ્રદ્ધા વિના મનુષ્યને સત્કર્મમાં પ્રવૃત્તિ માન પણ થતી નથી.

શ્રદ્ધાવિહીનસ્ય તુ ન પ્રવૃત્તિઃ પ્રવૃત્તિશૂન્યસ્ય ન સાધ્યસિદ્ધિઃ ।

અશ્રદ્ધયૈવાપહતાશ્ચ સર્વે મજ્જન્તિ સંસારમહાસમુદ્રે ॥ સર્વ.વે.સા. સં. ૨૧૨ ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધારહિત મનુષ્યની તો સત્કાર્યમાં પ્રવૃત્તિ જ થતી નથી. અને પ્રવૃત્તિ રહિત મનુષ્યને કોઇ લૌકિક અથવા પારમાર્થિક ફલની સિદ્ધિ થતી નથી. અશ્રદ્ધાને કારણે સર્વ લોક સંસારરૂપી મહાન સમુદ્રમાં ડુબે છે. અર્થાત્ શ્રદ્ધાગહિત મનુષ્યને ઇશ્વરલક્ષિત, ધર્મોચરણ, આદિમાં પ્રવૃત્તિ હોતી નથી. તેમ તે લોક જન્મ મરણ રૂપ સંસારદુઃખથી પણ દૂરતા નથી. વળી—

દેવે ચ વેદે ચ ગુરૌ ચ મન્ત્રે તીર્થે મહાત્મન્વપિ મૈષજે ચ ।

શ્રદ્ધા ભવત્યસ્ય યથા યથાન્તસ્તથા તથા સિદ્ધિરુદેતિ પુંસામ્ ॥ , ॥ ૨૧૩ ॥

અર્થ:—દેવતા, વેદ, ગુરુ, મંત્ર, તીર્થ મહાત્મા, અને ઔષધ આદિમાં જેવી જેવી શ્રદ્ધા હોય છે તેવી તેવી મનુષ્યોને ફળસિદ્ધિ થાય છે.

અદ્વાણુ મનુષ્યે ગમે તેવો જપ કર્યો હોય તોપણ મન્ત્ર આદિ તેને અવશ્ય ફળ આપે છે.

વામ્વદ્દં ગ્રાયતે શ્રદ્ધા મનોવદ્દં ચ ભારત ।

શ્રદ્ધાવદ્દં વાહ્યમનસી ન કર્મ જ્ઞાતુર્મર્હતિ ॥ મ. મા. શા૦ પ૦અ૦ ૨૬૪-૯ ॥

અર્થ:—મન્ત્રનો જપ કરવામાં તથા સ્તોત્રાદિનો પાઠ કરવામાં જેની વાણી શુદ્ધ હોતી નથી (વૃદ્ધ) અર્થાત્ કણ્ઠાદિ સ્થાનમાંથી બોલવાના અક્ષરોનું ઉચ્ચારણ યોગ્ય સ્થાનમાંથી થતું નથી; તથા જપ સમયે ચિત્તની એકાગ્રતા પણ થતી નથી; તથાપિ પૂર્ણ શ્રદ્ધા હોય તો શ્રદ્ધા જ તેની રક્ષા કરે છે. અશુદ્ધ ઉચ્ચારણ નિમિત્ત અથવા એકાગ્રતાના અભાવ નિમિત્ત દોષનો તે ભાગી થતો નથી. વળી જ્ઞાતું ઉચ્ચારણ બહુ જ શુદ્ધ છે તથા ચિત્તની એકાગ્રતા પણ છે, પરંતુ શ્રદ્ધાથી શુદ્ધ હોય તો શ્રદ્ધાહીનતાના દોષમાંથી શુદ્ધ ઉચ્ચારણ કે મનની એકાગ્રતા કે કોઈ કર્મ રક્ષા કરી શકતાં નથી.

ગંગાજલમાં માછલીઓ બહુ જ હોય છે, તથા મન્દિરમાં કબુતર લણાં હોય છે. પરંતુ તેમને શ્રદ્ધા નથી. તેથી ગંગાજલમાં સ્નાન અથવા મન્દિરનિવાસ કે દેવદર્શનનું ફલ તેમને મળતું નથી. તેવી જ રીતે શ્રદ્ધાહીન મનુષ્યને તીર્થસ્નાન, દેવદર્શન, સત્સંગ, યજ્ઞ, દાન, તપ, આદિ કરવા છતાં પણ તેનું યોગ્ય ફળ મળતું નથી એવો સાત્ત્વનો સિદ્ધાંત છે. વળી—

શ્રદ્ધૈવ સર્વધર્મસ્ય ચાતીવ હિતકારિણી ।

શ્રદ્ધયૈવ ઋણાં સિદ્ધિર્જાયતે લોકયોર્ઋણોઃ ॥

સ્કા. પુ. સ્વ. ૩ વ્ર. સ્વ. ૩, ળ. ૧૭-૩ ॥

અર્થ:—સર્વ ધર્મનું પૂર્ણ ફળ મળવામાં શ્રદ્ધા જ હિતકારી છે. આ લોક તથા પર-લોકમાં શ્રદ્ધાથી જ મનુષ્યોને સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે. વળી—

શ્રદ્ધયા પઠિતો મન્ત્રસ્ત્વવદ્દોઽપિ ફલપ્રદઃ ।

શ્રદ્ધયા પૂજિતો દેવો નીચસ્યાપિ ફલપ્રદઃ ॥ ૫ ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધા પૂર્વક જપેલો મન્ત્ર અશુદ્ધ (અવદ્ધ) હોયતો પણ તે ફલ આપે છે. તેવી રીતે શ્રદ્ધાથી કરેલું દેવનું પૂજન નીચ મનુષ્યને પણ ફળ આપે છે.

શ્રદ્ધાથી નીચોને પણ ઉત્તમ ફળ મળે છે તે વિષે સ્કાન્દ પુરાણના ત્રીજા ખણ્ડમાં એક ઇતિહાસ છે:—

પંચાલ રાજાનો પુત્ર સિંહકેતુ સર્વ પ્રકારે શુણ્ણી તથા ક્ષત્રિયધર્મમાં તત્પર હતો. તે એક દિવસ વનમાં શિકાર કરવા ગયો. ત્યાં તેના ચપકક નામના એક બીલ નોકરે પડી ગયેલું એક પુરાણું દેવાક્ષય દીધું, અને તેમાં એક નાનું શિવલિંગ દીધું. તે શિવલિંગ લઈને તેણે રાજપુત્રને બતાવ્યું. અને કહ્યું—“ હે રાજા ! આપ આ શિવલિંગને જુઓ. તે મને આ જંગલમાંથી મળ્યું છે. તેને હું મારી શક્તિ અનુસાર આદર પૂર્વક પૂજન કરીશ. મારે જે પ્રકારે પૂજન કરવાથી મહાદેવ પ્રસન્ન થાય એવી પૂજાવિધિ આપ મને બતાવો.” રાજપુત્ર કેઈકે હાંસી કરવાની પ્રકૃતિવાળો હતો. તેણે બીલને હાંસીના રૂપમાં,

રોજ આસન ઉપર બેસી જલથી અભિષેક, તથા ગન્ધ, અક્ષત, જંબલનાં પત્ર પુષ્પાદિ તથા ધૂપદીપ, ચિતાભસ્મ, આદિકા વડે પૂજન કરવાનું, તથા પોતાને જે ખાવાનું અન્ન હોય તેમાંથી નૈવેદ્ય ધરાવવાનું, તથા પૂજનની અન્તમાં પ્રસાદ લેવાનો આદિ વિધિ તેને બતાવ્યો. ચિતાભસ્મથી શીઘ્ર શંકર પ્રસન્ન થાય છે એમ કહ્યું. રાગએ તો હાંસીમાં કહ્યું હતું. પરન્તુ તે ચપડક બીલે તેના વચન ઉપર વિશ્વાસ કર્યો. શિવલિંગને ઘેર લાવી ચિતાભસ્માદિ વડે પોતાની પત્ની સાથે પૂજન કરવા લાગ્યો. કેટલોક સમય વીત્યા બાદ એક રોજ શિવપૂજને સારૂ પાત્રમાં ભરી રાખેલી ચિતાભસ્મ તપાસતાં મળી નહીં. ત્યારે તેણે આમ તેમ તેની શોધ કરી. પરન્તુ મળી નહીં. તેથી ચાકીને ઘેર આવ્યો. પોતાની સ્ત્રીને બોલાવીને કહ્યું કે ચિતાભસ્મ કાઈ જગ્યામાં મળી નહીં. હવે શું કરું? મારા પાપીની શિવપૂજનો આજ ભંગ થયો. એ પૂજન કર્યા વિના હું જીવવાની ઈચ્છા કરતો નથી એમ કહ્યું. આ પ્રમાણે વ્યાકુલ ચિત્તવાળા પોતાના પતિને જોઈને તેની પત્નીએ તેને ઉપાય બતાવ્યો કે આ આપણા પુરાણા ધરને અગ્નિ લગાડી હું અગ્નિમાં પ્રવેશ કરું. હું દગ્ધ થઈ જઈ એટલે ચિતાભસ્મ થશે. બીલે તે વાત સ્વીકારી નહીં, ત્યારે બીલડી કહે છે કે—

एतावदेव साफल्यं जीवितस्य च जन्मनः ।
परार्थं यस्त्यजेत्प्राणाच्छिवार्थे किमुत स्वयम् ॥

સ્કા. પુ. સ્વ. ૩. બ્ર. સ્વ. ૩. અ. ૧૭-૩૭ ॥

અર્થ—મનુષ્ય જન્મની તથા જીવનની એટલી જ સફળતા છે કે બીજાને માટે પોતાના પ્રાણનો ત્યાગ કરવો. તેમાં વળી સાક્ષાત્ કલ્યાણ (શિવ) ૩૫ પરમાત્માને નિમિત્તે શરીરનો ત્યાગ થાય તો કહેવાનું જ શું? મહાદેવને નિમિત્તે શરીરનો ત્યાગ કરવાથી મારાં માતાપિતાને તથા મને બહુ પુણ્ય થશે. એવો નિશ્ચય કરીને પતિની આજ્ઞા લઈને સ્નાન અલંકારાદિ સજ્જને ધરને અગ્નિ લગાડ્યો, ભક્તિ પૂર્વક પ્રદક્ષિણા કરી, અને નમસ્કાર કરી ગુરૂ તથા સદાશિવનું મનમાં ધ્યાન કરીને હાથ બેઠી આ પ્રકારે બોલી:—

पुष्पाणि सन्तु तव देव ममेन्द्रियाणि धूपोऽगुरुर्वपुरिदं हृदयं प्रदीपः ।
प्राणा हर्वोऽपि करणानि तत्राक्षताश्च पूजाफलं व्रजतु सांप्रतमेव जीवः ॥૪૩॥

અર્થ—હે દેવ ! મારી યાનેન્દ્રિયો તમારી પૂજના પુષ્પ ૩૫ હો; અને આ શરીર ધૂપના અગુરૂ ૩૫ હો; તથા મારું હૃદય દીપના સ્થાને હો; અને મારા પ્રાણ હોમના હવિષ્ ૩૫ હો; તથા કર્મેન્દ્રિયો અક્ષત ૩૫ હો—આ પ્રકારે દેહના સમર્પણ ૩૫ પૂજાફલ હવે (સાંપ્રતત્ત્વ) આ જીવ પ્રાપ્ત કરે.

वाञ्छामि नाहमपि सर्वगनाधिपत्यं न स्वर्गभूमिमवलं न पदं विधातुः ।
भूयो भवामि यदि जन्मनि जन्मनि स्यां त्वत्पादपंकजलसन्मकरन्दभृङ्गी ॥૪૪॥
અર્થ:—હું મોટી ધનાઢ્ય ચવાની ઇચ્છા કરતી નથી. વળી હું સ્વર્ગ કે અચલ પૃથિવી અથવા બ્રહ્મલોકને પણ ચલાતી નથી. યદિ મારે જન્મ ચવાનો હોય તો હું દરેક જન્મમાં આપના ચરણકમલનો જે ઝળકતો મકરન્દ (મદ) છે તેનું પાન કરનારી જમરી થાઉં.

જન્માનિ સન્તુ મમ દેવ શતાધિકાનિ માયા ન મે વિશતુ ચિત્તમ્બોધહેતુઃ ।

કિંચિત્ક્ષણાર્થમપિ તે ચરણારવિન્દાન્નાપૈતુ મે હૃદયમીશ નમો નમસ્તે ॥ ૪૫ ॥

અર્થ:—હે દેવ હે ઈશ ! આપને વારંવાર નમસ્કાર છે, મારા સૌ કે અધિક જન્મ થાય તો ભલે થાય. પરન્તુ મારા ચિત્તમાં આત્માનના કારણરૂપ માયાનો પ્રવેશ ન હો. વળી એકે અડધી ક્ષણ પણ આપના ચરણારવિન્દથી મારું હૃદય દૂર ન હો.

આ પ્રકારે પ્રાર્થના કરીને મહાદેવને પ્રસન્ન કરીને બળતા અગ્નિમાં તેણીએ પ્રવેશ કર્યો, અને થોડા સમયમાં બળીને ભસ્મ થઇ ગઇ. બીલે પછી ચિતાભસ્મ લઇને પૂજા કરી. પૂજાની સમાપ્તિ બાદ રાજના નિયમાનુસાર પોતાની પત્નીને પ્રસાદ આપવાને તેને યાદ કરી. યાદ કરતાં જ તેની પાછળ ઉભી રહેલી દીડી. તેના શરીરના કાષ્ઠપણુ અવધવને હાનિ થઇ નહોતી. અને બળેલું પોતાનું ઘર પણ. પહેલાંના જેવું ઉગ્નું દીડું. આ પ્રકારે જોઇ વિસ્મયથી તેણે પોતાની પત્નીને પૂછ્યું—તું તો અગ્નિમાં ભસ્મ થઇ ગઇ હતી, અને ઘર પણ બળીને ભસ્મ થઇ ગયું હતું ? ત્યારે તેની પત્ની કહે છે કે હું ઘરને બાળીને અગ્નિમાં પેડી ત્યાર પછી હું મને પોતાને જાણતી નહોતી, અને અગ્નિને પણ દેખતી નહોતી. જલમાં પ્રવેશ કર્યો હોય તેમ મને કોઇ તાપ લાગતો નહોતો. જેવી સૂષ્ણને જાણું છું તેવી રીતે એક ક્ષણમાં હું જાગી છું. અને ઘરને પણ નહીં બળેલું દીડું. અને હમણાં પૂજા બાદ પ્રસાદ લેવાને આવી છું. આ પ્રમાણે પતિપત્ની પરસ્પર વાતચીત કરતાં હતાં તેટલામાં જ વિમાન દ્વારા આવેલા શિવદૂતેના હસ્તને સ્પર્શ થવાથી તે બંનેનાં શરીર દૂતેના શરીર તુલ્ય થઇ ગયાં, અને બંને સદ્ગતિને પ્રાપ્ત થયાં.

તસ્માચ્છૈદૈવ સર્વેષુ વિધેયા પુણ્યકર્મસુ ।

નીચોઽપિ શ્વરઃ પ્રાપ શ્રદ્ધયા યોગિનાં ગતિમ્ ॥ ૬૦ ॥

અર્થ:—એ બીલ લોકે જાતિથી નીચ તથા શાસ્ત્રના જ્ઞાનથી પણ સ્તબ્ધ હતાં. આચાર પણ નહોતો. પૂજાક્રમ પણ જાણતાં નહોતાં. તથાપિ શ્રદ્ધા માનથી જ તેમનું કલ્યાણ થયું. માટે સર્વ દુષ્ટ કર્મમાં શ્રદ્ધા જ રાખવી યોગ્ય છે. નીચ જાતિનાં બીલ પણ શ્રદ્ધાથી યોગી લોકોની ગતિને પ્રાપ્ત થયાં. વળી—

શ્રદ્ધાપૂર્વાઃ સર્વધર્મા મનોરથફલમદાઃ ।

શ્રદ્ધયા સાધ્યતે સર્વ શ્રદ્ધયા તુપ્યતે હરિઃ ॥ શ્રુ. ના. પુ. પ. અ. ૪-૨ ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધા સહિત અનુષ્ઠાન કરેલા સર્વ ધર્મ આપણા ઇચ્છિત ફલને આપે છે. શ્રદ્ધાથી સર્વ કાર્યની સિદ્ધિ થાય છે. અને શ્રદ્ધાથી જ પરમાત્મા પ્રસન્ન થાય છે.

વેદમાં તથા ગીતામાં પણ જ્ઞાનપ્રાપ્તિને માટે ખાસ શ્રદ્ધાની જ આવશ્યકતા બતાવી છે.

શ્રદ્ધયા સત્યમાપ્યતે ॥ શ્રુ. ય. વે. સં. અ. ૧૯-૩૦ ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધાથી સત્ય તથા જ્ઞાન સ્વરૂપ તથા અનન્ત એવા પરમાત્માની પ્રાપ્તિ થાય છે.

શ્રદ્ધાવાંછમતે જ્ઞાનમ્ । મ. ગી. અ. ૪-૩૯ ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધાથી મનુષ્યને જ જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય છે.

ધર્માદિકામાં શ્રદ્ધા ન હોવી તે પાપનું કારણ છે એવું શાસ્ત્રનું કથન છે.

અશ્રદ્ધા પરમં પાપં શ્રદ્ધા પાપમોચની ।

જહાતિ પાપં શ્રદ્ધાવાન્સર્પો બીર્ણમિવ ત્વચમ્ ॥ મ. મા. શા. પ. અ. ૨૬૪-૧૫ ॥

અર્થ.—અશ્રદ્ધા એ મહાન પાપ છે. શ્રદ્ધા પાપનો નાશ કરનારી છે જેવી રીતે સર્પ છૂટું આમડી(કાંચળી)ને છતારી નાંખે છે, તેવી રીતે શ્રદ્ધાણુ મનુષ્ય પાપનો પરિત્યાગ કરે છે. અશ્રદ્ધાથી આપેલું હવિ દેવતાલોક સ્વીકાર કરતા નથી એવું ધર્મશાસ્ત્રનું કથન છે.

અશ્રદ્ધા પરમઃ પાપ્મા શ્રદ્ધા હિ પરમં તપઃ ।

તસ્માદશ્રદ્ધયા દત્તં હવિર્નાશનન્તિ દેવતાઃ ॥ બો. સ્મૃ. પ્ર. ૧, અ. ૫-૭૫ ॥

અર્થ.—અશ્રદ્ધા મોટું પાપ છે, અને શ્રદ્ધા મહાન તપ છે. તેથી શ્રદ્ધા વિના આપેલું હવિ દેવતાઓ સ્વીકારતા નથી.

આ વિષયમાં ધ્રુવશાસ્ત્રે કહેલી એક ગાથા મનુસ્મૃતિમાં આપેલી છે. તેમાં પણ શ્રદ્ધા વિશે કહ્યું છે કે:—

શ્રોત્રિયસ્ય કદર્યસ્ય વદાન્યસ્ય ચ વાર્ધુપેઃ ।

મીમાંસિત્વાભયં દેવાઃ સમમન્નમકલ્પયન્ ॥

મ૦ સ્મૃ. અ૦ ૪-૨૨૪ ॥ મ૦ મા૦ શા૦ ૫૦ અ૦ ૨૬૪-૧૧ ॥

તાન્મજાપતિરાઘૈત્ય મા કૃધ્વં વિપમં સમમ્ ॥

શ્રદ્ધાપૂતં વદાન્યસ્ય હતમશ્રદ્ધયેતરત્ ॥

મ૦ સ્મૃ. ૪-૨૨૫ ॥

તથા મ. મા. શા. પ. અ. ૨૬૪-૧૨, ૩ ॥

અર્થ:—વેદનું જેણે અધ્યયન કર્યું છે એવો અર્થાત્ શ્રોત્રિય હોવા છતાં તે કૃપણ (કદર્ય) હોય એવો એક મનુષ્ય, અને બીજો મનુષ્ય દાનશીલ (વદાન્ય) હોવા છતાં વૃદ્ધિશીલ (વાર્ધુપેઃ) પૈસાના આજ ઉપર જીવન ચલાવનાર) હોય—એ બંનેના અન્ન સંબંધી વિચાર કરીને દેવતા લોકોએ બંનેના અન્નને સમાન ઠરાવ્યું. (૨૨૪)

ત્યારે તે લોકોની પાસે જઈને પ્રજાપતિએ કહ્યું કે આ બંને અન્નમાં ભેદ (વિષમતા) છે. અને વિષમ હોવા છતાં તમે બંનેને સમાન ગણ્યા તે અનુચિત કર્યું છે. બંનેને સમાન ન ગણાવો. ધરણ્ય કે દાનશીલ (વદાન્ય) વાર્ધુષિત્વ અથવા શ્રદ્ધાના ધરણ્ય પવિત્ર (પૂજ્ય) છે, પરંતુ બીજું (હતરત્) એટલે શ્રોત્રિયનું અન્ન કૃપણ હોવાથી અશ્રદ્ધાથી દૂષિતાયેલું (હતમ) છે, અર્થાત્ અધમ છે. માટે બંને અન્ન સમાન નથી.

શ્રદ્ધા વિશે શ્રુતિનું પણ પ્રમાણ છે:—

કુવિદક્ષ યવમન્તો યવં ચિચયાદાન્યન્નુપૂર્વં વિચૂય । રહેહૈપાં કૃણુત મોજનાનિ

(૧) યે વર્હિષો નમોઽર્ક્તિ ન જગ્મુઃ । કૃ. ય. વે. તૈ. સં. કા. ૧, પ્ર. ૮, અનુ. ૨૧ ॥

અર્થ:—હે પ્રિય (અગ) ઇન્દ્રાદિ દેવો! યજ્ઞ કરનાર જે યજ્ઞમાને યજ્ઞના (વર્હિષ) નમસ્કારનો વિનાશ (વર્ક્તિ) ન કર્યો હોય (ન જગ્મુઃ), અર્થાત્ યજ્ઞવિધિએ શ્રદ્ધાનો પરિત્યાગ ન કર્યો હોય—અત્યંત શ્રદ્ધાણુ હોઈને અનુદાન કરતો હોય, તેના હવિ સંબંધી ભોજનનો આપ લોક સ્વીકાર કરે (કૃણુત). જેમ લોકમાં ખેડતો (યવમન્તઃ) નવ, ઘઉં,

આદિ અનેક (કુચિદ્) અન્નોમાંનું “આ પાકિયુ છે, આ પાકિયું નથી” એમ અનુક્રમે પરીક્ષા કરીને (વિચૂચ) પાકિલા ધાન્યને કાપી લે છે (દાન્તિ) અને કાચાને રહેવા દે છે; તેવી રીતે આપ લોક પણ “આ યજ્ઞમાન શ્રદ્ધારહિત નાસ્તિક છે, આ શ્રદ્ધાશુ આસ્તિક છે” એવા વિવેક કરીને નિશ્ચય કરી હવિનું ભોજન કરે.

યો વૈ શ્રદ્ધામનારમ્ય યજ્ઞેન યજતે નાસ્યેષ્ટાય શ્રદ્ધયતે इति ।

ક્ર. ય. વે. તૈ. સં. ફા. ૧, પ્ર. ૬ અનુ. ૮ ॥

અર્થ:—જે યજ્ઞમાન મનમાં દેવતાવિષયક શ્રદ્ધા ન રાખી યજ કરે છે તેના યજ્ઞને દેવતા-લોક અને અત્તિવૃક્ષ લોક પણ તેના ઇષ્ટ ફલને માટે વિશ્વાસ કરતા નથી—મતલબ કે તે યજ વ્યર્થ છે એમ સમજે છે.

પ્રત્યાદિ ગાથા તથા મન્ત્રથી, શ્રદ્ધાહીન મનુષ્યના યજ્ઞને દેવતા પણ સ્વીકારતા નથી એ વાત સિદ્ધ થાય છે.

✓ ભગવાને ગીતામાં પણ શ્રદ્ધાથી રહિત યજ્ઞ, દાન, તપ આદિની નિષ્ફલતા કહી છે:—

અશ્રદ્ધયા હૃતં દત્તં તપસ્તપ્તં કૃતં ચ યત્ ।

અસદિત્યુચ્યતે પાર્થ ન ચ તપ્સેત્ય નો રૂઢ ॥ મ૦ ગી૦ અ૦ ૧૭-૨૮ ॥

અર્થ:—શ્રદ્ધા વિના જે હથનાદિ કરવામાં આવે છે તથા દાન દેવામાં આવે છે તથા તપ કરવામાં આવે છે અથવા અન્ય કોઈ સ્તુતિ નમસ્કારાદિ કર્મ કરવામાં આવ્યું હોય, તે સર્વ અસાધુ (અસત્) કહેવામાં આવે છે. તે કર્મ પરલોકમાં કંઈ ફલ દેતું નથી. તેમજ આ લોકમાં પણ, અશ્રદ્ધાળુના યજ્ઞાદિ સત્પુરુષોથી નિન્દિત હોવાથી કીર્તિ આદિ ફલ પણ મળતું નથી. માટે સકામ કર્મને છોડીને અંતઃકરણની શુદ્ધિને માટે સાત્ત્વિક યજ્ઞાદિજ કરવા જોઈએ.

શ્રદ્ધાળુ મનુષ્યના સાત્ત્વિક યજ્ઞમાં પ્રમાદથી કોઈ ન્યૂનતા થઈ જાય તો પરમાત્માનું પ્રધાન નામ હૈં તત્ સત્ એ ત્રણ શબ્દોનો ઉચ્ચાર કરવાથી પ્રમાદનું પ્રાયશ્ચિત્ત થાય છે અને પૂર્ણ ફલ પણ મળે છે એમ કહ્યું છે. પરંતુ શ્રદ્ધારહિત મનુષ્ય યજ્ઞાદમાં આ ત્રણ શબ્દોનો ઉચ્ચાર કરે તોપણ તે અસત્ જ કહેવાય છે અર્થાત્ તેના સફળતા થતી નથી. અને તેનું કંઈ ફળ પણ મળતું નથી.

તૈત્તિરીયોપનિષદમાં પણ શ્રદ્ધારહિત દાનનો નિષેધ કર્યો છે.

✓ **શ્રદ્ધયા દેયમ્ ॥ અશ્રદ્ધયાઽદેયમ્ ॥ તૈ. ડ. યજ્ઞી. ૧, અનુ ૧૧-૩ ॥**

અર્થ:—શ્રદ્ધાપૂર્વક જ દાન આપવું, અશ્રદ્ધાથી કદાપિ પણ નહીં. ભગવાને ગીતામાં મનુષ્યોના સાત્ત્વિક, રાજસ અને તામસ એવા ત્રણ ભેદ કહ્યા છે, તેમને જાણવાને તેમનાં લક્ષણ કહ્યાં છે.

✓ **યજન્તે સાત્ત્વિકા દેવાન્યસ્રસાંસિ રાજસાઃ ।**

પ્રેતાન્ભૂતગણાશ્ચાન્યે યજન્તે તામસા જનાઃ ॥ મ૦ ગી૦ અ૦ ૧૭-૪ ॥

અર્થ:—જે લોક વસુ, રૂદ્ર, આદિ દેવોનું પૂજન કરે છે તેમને સાત્ત્વિક જાણવા, તેમની શ્રદ્ધા પણ સાત્ત્વિકી હોય છે. જેઓ કુબેર આદિ યક્ષ તથા રાક્ષસાદિની ઉપાસના કરે છે તેઓ રાજસ લોક છે, અને તેમની શ્રદ્ધા પણ રાજસી છે. અને જેઓ ભૂત પ્રેત આદિને ઉપાસે છે તેઓ તામસ છે અને તેમની શ્રદ્ધા પણ તામસી છે.

ઉત્તમ ક્ષરૂપ અન્તઃકરણની શુદ્ધિ તથા આત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ આદિને માટે ભક્તિ, યગ, દાન, તપ, આદિ સંપૂર્ણ કર્મ કરનાર સાત્ત્વિક શ્રદ્ધાશ્રુત દેવો સંપત્તિવાળા થવું જોઈએ. આ પ્રમાણે “ભાગવત ધર્મો ઉપર શ્રદ્ધા” એ ભક્તિની ત્રીજી ભૂમિકાનું વ્યાખ્યાન પૂર્ણ થયું. ક્ષતિ ભાગવત ધર્મમાં શ્રદ્ધા નામની ત્રીજી ભૂમિકાનું નિરૂપણ અ. ૪. સ. ૪. સમાપ્ત.

અધ્યાય ૪. સર્ગ ૫.

૪. ચોથી ભૂમિકા-હરિગુણશ્રુતિ.

હવે “તતો હરિગુણશ્રુતિ.” (શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થવાથી હરિગુણનું શ્રવણ) એ નામની ભક્તિની ચોથી ભૂમિકાનું વ્યાખ્યાન કરીએ છીએ.

ઉપર વર્ણવેલી શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થવાથી “હરિગુણશ્રુતિ” નામની ચોથી ભૂમિકા પ્રાપ્ત થાય છે. ભગવાનના ગુણોનું શ્રવણ કરવું તેનું નામ “હરિગુણશ્રુતિ” છે. અર્થ “હરિગુણશ્રુતિ” થી શ્રવણાદિ સંપૂર્ણ ભાગવત ધર્મનું શ્રદ્ધા છે. તે ધર્મ ભાગવતાદિ ગ્રંથોમાં કહ્યા છે. તે નીચે પ્રમાણે:—

શ્રવણં કીર્તનં વિષ્ણોઃ સ્મરણં પાદસેવનમ્ ।

અર્ચનં વન્દનં દાસ્યં સહ્યમાત્મનિવેદનમ્ ॥ મા૦ સ્ક૦ ૭, અ૦ ૫-૨૩ ॥

અર્થ:—ભગવાનના ગુણોનું ૧. શ્રવણ, ૨. કીર્તન, ૩. સ્મરણ, ૪. પરિચર્યા, ૫. પૂજન, ૬. નમસ્કાર, ૭. દાસભાવથી સંપૂર્ણ કર્મનું અર્પણ, ૮. સમ્ય-ધર્મમાં મુદ્દાભાવ તથા વિશ્વાસ અને ૯. દેહ, કુરુબ, વગેરે સર્વ ભગવાનનું છે એ પ્રકારની ભાવનાથી સર્વ પદાર્થોમાંથી મયતાનો ત્યાગ—એ નવ પ્રકારની ભક્તિના ભેદને “હરિગુણશ્રુતિ” એ શબ્દથી કહેવા છે. માટે એ નવે પ્રકારની ભક્તિને “હરિગુણશ્રુતિ” નામની ભક્તિની ચોથી ભૂમિકા રૂપ ગણવી.

નવપ્રકારભક્તિ-૧, શ્રવણભક્તિ.

ધર્મ અથવા ભક્તિ અથવા સદાચાર શું છે તેનું શ્રવણ કર્યા વિના કોઇને તેનું જ્ઞાન થતું નથી, અને તેના જ્ઞાન વિના તેનું અનુષ્ઠાન પણ જની શક્ય નથી. માટે મનુષ્ય માત્રને પ્રથમ શ્રવણની જ આવશ્યકતા છે. એ સર્વને અનુભવસિદ્ધ છે. અને શાસ્ત્રમાં પણ કહ્યું છે કે:—

શ્રુત્વા ધર્મં વિજાનાતિ શ્રુત્વા પાપં પરિત્યજેત્ ॥

શ્રુત્વા નિવર્તતે મોહઃ શ્રુત્વા જ્ઞાનામૃતં લભેત્ ॥ પુરુ. મા. અ. ૨૧-૬૧ ॥

અર્થ:—શ્રવણ કરીને ધર્મ અણુવામાં આવે છે, નરકદુઃખાદિનું શ્રવણ કરવાથી જ મનુષ્ય પાપકર્મનો પરિત્યાગ કરે છે. (“ચોરી આદિ કરનારને ગાંધક મળે છે”) એ વાતનું દેવાક્યથી દર્શકને જ્ઞાન છે, તથાપિ સર્વ લોક ચોરીનો પરિત્યાગ કરતા નથી. છતાં પણ અધિક લોક ચોરી કરવાથી કરીને તેનું સ્મરણ પણ કરતા નથી, તેમ પોતાના પુત્રાદિને પણ ચોરીની કુટ્ટવથી જાણવવાને પ્રવર્ત કરે છે; તેની રીતે પાપકર્મના દુઃખરૂપ ફલનું શ્રવણ રવા જતા જો કે વિચારશૂન્ય મનુષ્ય પાપકર્મનો ત્યાગ કરતો નથી, તથાપિ આસ્તિક શુદ્ધિવાળા કેટલાએ લોક પાપકર્મનો ત્યાગ કરે છે જ. માટે શ્રવણપ્રયોજન સામાન્ય નથી.)

વળી સંસારના પદાર્થોમાં જે મોહ છે તે પણ શ્રવણથી નિવૃત્ત થાય છે. અને જ્ઞાન રૂપ અમૃતની પ્રાપ્તિ પણ શ્રવણથી જ થાય છે, કેમકે શબ્દની શક્તિ અચિન્ત્ય છે.

• શબ્દશક્તેરચિન્ત્યત્વાચ્છબ્દાદેવાપરોક્ષધીઃ ।

પ્રમુક્તઃ પુરુષો યદ્વચ્છબ્દેનૈવાવબુધ્યતે ॥

સદાચારાનુસંધાનમ્ ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—શબ્દની શક્તિ અચિન્ત્ય છે. અર્થાત્ સામાન્ય મનુષ્યની બુદ્ધિમાં શી પ્રકારની શક્તિ છે તેનો નિર્ણય કરી શકાતો નથી. શબ્દ બે પ્રકારના હોય છે—૧. વર્ણરૂપ, જે સર્વ મનુષ્ય બોલે છે, અને ૨. ધ્વનિ રૂપ જેમ નગારૂં આદિના અવાજોમાં કોઈ પણ શબ્દ અર્થ નથી. સર્વમાં શક્તિ છે. કોઈ શબ્દનો અર્થ નથી પણ હોતો, છતાં તેમાં પણ શક્તિ હોય છે. કોઈ માણસે તાળી વગાડી, અથવા કોઈ પદાર્થમાં હાથ અથવા લાકડી વડે શબ્દ ઉત્પન્ન કર્યો, તે શબ્દનો કોઈ અર્થ નથી. તથાપિ પાસે પક્ષી બેઠું હોય તો ઉડી જતું, તથા ઉંદર આદિ દોડી જતું, અથવા મનુષ્યનો અસાધારણ શબ્દ સાંભળી પશુ આદિ ભયથી નાસ્તી જતું જેવામાં આવે છે. તેથી નિશ્ચય થાય છે કે તાળી આદિ અવાજનો અર્થ નહીં હોવા છતાં પણ તેમાં સામાન્ય પ્રાણીને ભય ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિ છે. તેથી રીતે વેદ તથા મન્ત્રશાસ્ત્રમાં કહેલા ફટ્ આદિ શબ્દોમાં પણ ભૂતાદિ નિર્મુલ પ્રાણીઓમાં ભય ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિ છે. માટે શબ્દની શક્તિને અચિન્ત્ય કહેવામાં કોઈ પ્રકારનો બાધ નથી.

શબ્દથી વસ્તુનું મથાર્થ જ્ઞાન થાય છે. જેવી રીતે સૂતેલો મનુષ્ય શબ્દથી જાગે છે, તેવી રીતે અવિદ્યા રૂપી નિદ્રામાં સૂતેલો મનુષ્ય શાસ્ત્રોના શબ્દ સાંભળીને તેમાંથી જાગે છે, અને તેને ચેતાની બુદ્ધિ જ્ઞાન થાય છે.

✓ પંચનામિન્દ્રિયાણાં ચૈ શુભે શ્રવણદર્શને ।

શ્રવણાદ્સત્ત્વિજ્ઞાનં દર્શનાચ્ચિત્તરજ્જનમ્ ॥

દે૦ મા. અ. ૬-૯ ॥

અર્થ:—પાંચે જ્ઞાનેન્દ્રિયો મધ્યે શ્રવણેન્દ્રિય(કર્ણ) અને દર્શનેન્દ્રિય(તેજ) પ્રધાન છે. કર્ણ વડે શ્રવણ કરવાથી વસ્તુનું જ્ઞાન થાય છે અને વસ્તુની દર્શનથી ચિત્તનું રંજન થાય છે.

સત્ શાસ્ત્ર અને સત્પુરુષોની વાણીનું શ્રવણ ન કરવાથી મનુષ્ય જરૂર અધોગતિને પ્રાપ્ત થાય છે.

નીચોડપિ શ્રવણેનાશુ શ્રેષ્ઠત્વં પ્રતિપદ્યતે ।

શ્રેષ્ઠોડપિ નીચતાં યાતિ રહિતઃ શ્રવણેન ચ ॥ પુરુ૦ મા૦ અ૦ ૨૯-૬૮ ॥

અર્થ:—નીચ મનુષ્ય પણ સત્પુરુષોની વાણી તથા સત્શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરવાથી શ્રેષ્ઠતાને પ્રાપ્ત થાય છે. તેવી રીતે શાસ્ત્રાદિનું શ્રવણ નહીં કરનાર એક મનુષ્ય પણ નીચતાને પ્રાપ્ત થાય છે.

વળી જેને શ્રવણમાં આદર નથી તેને પશુતુલ્ય કહો છે.

ન તેપાં સદસજ્ઞાનં વિવેકો ન ચ મોક્ષદઃ ।

પશુભિસ્તે સમા જ્ઞેયા યેપાં ન શ્રવણાદરઃ ॥

દે. મા. અ. ૬-૭ ॥

અર્થ;—જેને શ્રવણમાં આદર નથી તેને સત્ કે અસત વસ્તુનું જ્ઞાન થતું નથી. તેમજ મોક્ષ આપનાર વિવેક પણ તેમને મળતો નથી. તેવા લોકને પણ તુલ્ય જાણવા.

મટે મનુષ્યોએ શાસ્ત્રાદિનું શ્રવણ અવશ્ય કરવું જોઈએ.

કથાદેર્નિત્યસંમાનં કુર્વન્દેહાદિર્મિર્મદા ।

સ્થિરાસનેન તત્પાનં યત્તચ્છ્રવણમુચ્યતે ॥શિ. પુ. રૂ. સં. સ્વ.૨ અ.૨૩-૨૫॥

અર્થ;—શરીર તથા વાણી તથા મનથી પરમેશ્વર સંબંધી કથા આદિ ચર્ચાનું સન્માન (આદર) કરતો સતો સ્થિર આસને બેસીને, તરસ્યા મનુષ્ય જે પ્રકારે પ્રેમથી જલ પીએ છે તે પ્રકારે, પ્રેમથી કથા શ્રી અસતતનું પાન કરવું તેનું નામ શ્રવણ છે.

સમય ન ચૂકતાં કથા આદિમાં જવું તથા નમસ્કારાદિ કરવા તે શરીરનો આદર છે. તથ જાગવદ્ગુણોની, તથા જાગવદ્ગુણોનું પ્રતિપાદન કરનાર શાસ્ત્ર અને તેના કર્તાની પ્રશંસા કરવી તે વગેરે વાણીનો આદર છે. મનમાં પૂજ્યભાવ, સંતોષ, આદિ રાખવો તે મનનો આદર (સન્માન) છે.

શાસ્ત્રમાં શ્રવણના પણ સાત્ત્વિકાદિક બેદ જતાવ્યા છે, કેમકે દરેક શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરવાથી કોઈ મુશ્કેલું પ્રયોજન સિદ્ધ થતું નથી.

શ્રવણં ત્રિવિધં પ્રોક્તં સાત્ત્વિકં રાજસં તથા ।

તામસં ચ મહાભાગ સુજાતં નિશ્ચયાન્વિતમ્ ॥ દે० મા० જા० ૬-૧૦ ॥

અર્થ;—ઋષિ લોક સતજની પ્રતિ કહે છે, હે મહાભાગ્ય ! તત્ત્વવેતા લોક નિશ્ચય કરીને સાત્ત્વિક, રાજસ અને તામસ એવા ત્રણ પ્રકારનું શ્રવણ કહ્યું છે.

સાત્ત્વિકં વેદશાસ્ત્રાદિ સાહિત્યં ચૈવ રાજસમ્ ।

તામસં બુદ્ધવાર્તા ચ પરદોષપ્રકાશનમ્ ॥

॥ ૧૧ ॥

અર્થ;—વેદશાસ્ત્રાદિનું શ્રવણ સાત્ત્વિક કહેવાય છે; સાહિત્યનું શ્રવણ રાજસ છે; અને બુદ્ધવાર્તાનું શ્રવણ અથવા ખીજના દોષનું કથન એ તામસ કહેવાય છે. (જેમાં શૃંગાર વિશેષ હોય તેવા કાવ્યાદિનું નામ અહીં સાહિત્ય છે.)

સાત્ત્વિકં ત્રિવિધં પ્રોક્તં મજ્ઞાવદ્વિશ્વ પઙ્કિતૈઃ ।

ઉત્તમં મધ્યમં ચૈવ તથૈવાધમમિત્યુત ॥

॥ ૧૨ ॥

અર્થ;—શુદ્ધિમાન પંડિતોએ ઉત્તમ, મધ્યમ અને અધમ એ બેદથી સાત્ત્વિક શ્રવણ પણ ત્રણ પ્રકારનું કહ્યું છે.

ઉત્તમં મોક્ષફલદં સ્વર્ગદં મધ્યમં તથા ।

અધમં મોગદં પ્રોક્તં નિશ્ચિતં વિદિતં બુધૈઃ ॥

॥ ૧૩ ॥

અર્થ;—શાસ્ત્રોનું શ્રવણ યદપિ સાત્ત્વિક છે તથાપિ મોક્ષ રૂપ ફલ દેનાર, તેમજ સ્વર્ગાદિ પરલોકના ભોગ રૂપ ફલ દેનાર અથવા તેના સાધનને જતાવનાર, તેમજ આ લોકના ભોગ રૂપ ફલ આપનાર પણ શાસ્ત્ર જ છે. તેમાં જે મોક્ષ રૂપ ફલ આપનાર શાસ્ત્રશ્રવણ છે તે સાત્ત્વિકમાં ઉત્તમ છે, સ્વર્ગ રૂપ ફલ દેનાર સાત્ત્વિકમાં મધ્યમ છે, અને આ લોકના ભોગ રૂપ ફલ આપનાર શ્રવણ સાત્ત્વિકમાં અધમ છે, એવું વિદ્વાન્ લોકોએ નિશ્ચય કરીને જાણ્યું છે.

સાહિત્યં ચૈવ ત્રિવિધં સ્ત્રીયાયાં ચોત્તમં સ્મૃતમ્ ।

મધ્યમં વારયોપાયાં પરોદાયાં તથાધમમ્ ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—સાહિત્યનું અવલુ રાજસ છે અને તે પણ ત્રણ પ્રકારનું છે. પોતાની સ્ત્રીસંબંધી વાર્તા રાજસમાં ઉત્તમ છે, વેસ્તા વિપયક વાર્તા રાજસમાં મધ્યમ છે, અને પરપુરુષની સ્ત્રી સંબંધી વાર્તા રાજસમાં અધમ છે.

તામસં ત્રિવિધં જ્ઞેયં વિદ્વદ્भिઃ શાસ્ત્રવેદિભિઃ ।

આતતાપિનિ યુદ્ધં યત્તદુત્તમમુદાહૃતમ્ ॥

” ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—શાસ્ત્રવેદના વિદ્વાનોએ તામસ અવલુ પણ ત્રણ પ્રકારનું જાણવું જોઈએ. તેમાં જે આતતાપી લોકોની સાથે યુદ્ધ છે તે તામસમાં સારિયક છે, જેમ રામ રાવણનું યુદ્ધ. કેમકે રાવણમાં, સીતાજીના હરણથી પરસ્પરીહરણ રૂપ આતતાપિત્વ હતું. અને તે જ તત્કાલ યુદ્ધનું કારણ હતું. રામચન્દ્રજીને રાવણ ઉપર ક્રોધ દેવ નહોતો.

મધ્યમં चापि विद्वेषात्पाण्डवानां यथारिभिः ।

અધમં નિર્નિમિત્તનુ વિવાદે કલહે તથા ॥

” ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—દ્રૌપદી પાપડવોનું પોતાના શત્રુ કૌરવો સાથે જે યુદ્ધ છે તે તામસમાં મધ્યમ છે. અને વિના નિમિત્તે જે વિવાદ અને કલહ છે તે તામસમાં અધમ છે. ગીતામાં કૌરવોને આતતાપી કહ્યા છે તે કારણથી તે લોકોના યુદ્ધની વાર્તા ઉત્તમ છે એમ કહી શકાય નહીં, કારણ કે યુદ્ધનું કારણ તો યુધિષ્ઠિર, અર્જુન, આદિકો સાથે દુર્યોધન, કર્ણ, આદિકોને દ્રૌપ જ છે, દ્રૌપના નિમિત્તથી કૌરવ લોકોએ કેટલાંએ આતતાપીનાં કર્મ કર્યાં છે. તે કારણથી તેમને ગીતામાં આતતાપી કહ્યા છે. પરન્તુ યુદ્ધનું મૂલ કારણ તો દ્રૌપ જ છે. માટે તેમના યુદ્ધની વાર્તા મધ્યમ છે.

વેદના કર્મકાણ્ડ, ઉપાસનાકાણ્ડ અને જ્ઞાનકાણ્ડ એ ત્રણ ભાગ છે. એ ત્રણેનું પરમાત્માની પ્રાપ્તિ જ મુખ્ય લક્ષ્ય છે. એ ત્રણે ભાગમાં જે સાર રૂપ જ્ઞાન છે તેનું નામ વેદાન્ત છે એમ રામચન્દ્રજીએ હનમાનજી પ્રતિ કહ્યું છે:—

તિષ્ઠેપુ તૈલવદ્વેદે વેદાન્તઃ સુખવિશ્રિતઃ ।

મુક્તિ૦ ૩૦ ૧ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે તલમાં સર્વ જગાએ તેલ વ્યાપીને રહે છે તથા શુભ છે; તેવી રીતે વેદના કર્મકાણ્ડાદિ ત્રણે ભાગોમાં સ્થિત અને શુભ રહેલા જ્ઞાનનું નામ વેદાન્ત છે. માટે વેદના જ્ઞાનકાણ્ડ માત્રમાં કહેલા જ્ઞાનનું નામ “વેદાન્ત” નથી, કારણ કે કર્મકાણ્ડ દ્વારા અન્તઃકરણની શુદ્ધિ, તથા ઉપાસના દ્વારા વિક્ષેપની નિવૃત્તિ, અને જ્ઞાન દ્વારા આવરણની નિવૃત્તિ વેદાન્ત શાસ્ત્રમાં માની છે. માટે ત્રણે ભાગના સાર રૂપ જ્ઞાન વેદાન્ત સંપન્નનો અર્થ છે. એ વેદાન્ત શાસ્ત્રનું અવલુ જ મુમુક્ષુ મનુષ્યોને માટે મુખ્ય ઉપયોગી છે.

ततश्चाध्यात्मविधायः कुर्वीत श्रवणं सुधीः ।

સર્વથા વૃત્તિહીનોઽપિ મુહૂર્તે સ્વસ્થમાનસઃ ॥

પુ. મા. અ. ૨૨૬-૬૬ ॥

અર્થ:—માટે બુદ્ધિમાન મનુષ્ય અધ્યાત્મ વિદ્યાનું અવલુ કરે. (પરમાત્માની પ્રાપ્તિનું સાધન તથા પરમાત્માનું સ્વરૂપ—એ બંનેનું કથન કરનાર વેદાન્ત શાસ્ત્રનું નામ અધ્યાત્મ શાસ્ત્ર છે. તે પુરાણ, ઇતિહાસ, આદિ કોઈ પણ ગ્રંથમાં લખ્યું હોય તે સર્વને અધ્યાત્મ શાસ્ત્ર જ કહે છે.) વૃત્તિહીન (ગરીબ) હોવાથી આપણી જીવિકા ચલાવવાને માટે દિનભર કામ કરવું પડે છે, અવલુ કરવાનો સમય મળતો નથી. તથાપિ થોડો સમય (મુદ્દત) પણ જરૂર સ્વસ્થ ચિત્ત ધર્મને વૃત્તિ રહિત મનુષ્યે પણ પ્રતિદિન સર્વથા અવલુ કરવું જ જોઈએ.

यदि प्रतिदिनं श्रोतुमशक्तो मानवो भवेत् ।

पुण्यमासादिषु मुने गृणयाच्छङ्करिं कथाम् ॥ शि.पु.उ. सं. अ. ૧૩-૨૭ ॥

અર્થ:—જો કદાપિ દરરોજ તે કથા અવલુ કરવાની શક્તિ ન હોય તો આતુર્ભાવ્યાદિ પુણ્ય મહિનામાં અવસ્થ (પરમાત્મા)ની કથાનું અવલુ કરે.

वणी सूतसंहितायां पञ्च वेदान्तशास्त्रानुं अवलु કરવાનું કહ્યું છે:—

तस्मात्सर्वमयत्नेन स्वमुत्तमार्थं बृहस्पते ।

सर्वदा सर्वमुत्सृज्य वेदान्तश्रवणं कुरु ॥ सू० सं० ख० ૨, अ० ૭-૪૧ ॥

અર્થ:—વેદાન્ત વિચારથી ઉત્પન્ન થનાર જ્ઞાન સંસારની નિવૃત્તિ કરનાર છે. માટે હે બૃહસ્પતિ ! તમે તમારી મુક્તિ માટે સર્વનો ત્યાગ કરીને સર્વ પ્રયત્નથી હમેશાં વેદાન્ત શાસ્ત્રનું અવલુ કરો.

છત્યાદિ પ્રમાણોથી સુમુક્ષુ મનુષ્યને વેદાન્ત શાસ્ત્રના જ અવલુની પ્રધાનતા સિદ્ધ થાય છે.

તથાપિ વેદાન્તનું સર્વ પ્રકારનું અવલુ સાત્ત્વિક હોઈ શકતું નથી, કારણ કે અવલુની સાત્ત્વિકતા શ્રોતા, વક્તા, અવલુની રીતિ, શાસ્ત્ર, આદિ સર્વને અધીન રહે છે. અર્થાત્ અવલુની રીતિ, વક્તા, આદિ સાત્ત્વિક હોય તો જ અવલુ પણ સાત્ત્વિક હોઈ શકે છે.

હાલના સમયમાં ભકતોનું મુખ્ય ધન ભાગવતનું અવલુ જ પ્રધાન રૂપે જોવામાં આવે છે. એ ગ્રંથના અવલુની રીતિ પણ જૂદી જૂદી પ્રકારની જોવામાં આવે છે. સપ્તાહની રીતિ કેટલાક દેશમાં પ્રધાન છે. પરીક્ષિત રાગએ સાત દિવસમાં સંપૂર્ણ ભાગવતનું અવલુ કર્યું, તેથી તેમનો મોક્ષ થયો. તેવી રીતે અમે પણ સાત દિવસમાં સંપૂર્ણ ભાગવતનું અવલુ કરવાથી મુક્ત થઈશું એવી લોકોની માન્યતા છે. માટે ભાગવતના અવલુની રીતિ પણ અહીં બતાવવામાં આવે છે.

સ્કાન્દ પુરાણમાં વલુવેલા ભાગવતમાહાત્મ્યમાં ભાગવતઅવલુની રીતિ કહી છે. અને તે રીતિના ભેદને અનુસાર ચાર પ્રકારના અવલુના ભેદ પણ કલા છે.

राजसं सात्त्विकं चापि ताम्रसं निर्गुणं तथा ।

चतुर्विधं तु विज्ञेयं श्रीभागवतसेवनम् ॥

સ્કાન્દ પુર. ૨, મા.મા. ૬ અ. ૩૪-૨૪ ॥

અર્થ:—રાજસ, સાત્ત્વિક, તામસ, અને નિર્ગુણ એ ભાગવતઅવલુના ચાર પ્રકાર છે.

सप्ताहं यज्ञवद्यस्तु सश्रमं सत्वरं मुदा ।

∴ सेवितं राजसं तच्च बहुपूजादिशोभनम् ॥

∴ ॥ ૨૬ ॥

અર્થ:—પ્રાચીન તુલ્ય ઉત્સાહ તથા અનેક પ્રકારની પૂજાદિ સહિત બહુ શ્રમથી અને જલદીથી સાત દિવસમાં જે શ્રવણ કરવામાં આવે છે તે તો “રાજસ” છે.

• માસેન કૃત્તુના વાપિ શ્રવણં સ્વાદસંયુતમ્ ॥

સાર્તાત્વકં યદનાયાસં સમસ્તાનન્દવર્ધનમ્ ॥

” ॥ ૨૬ ॥

અર્થ:—એક માસ તથા એક ક્રાંતિમાં માસમાં કષ્ટ વિના રસનો અનુભવ કરતા કરતા આનન્દની વૃદ્ધિ કરનાર જે શ્રવણ છે તે સાર્તાત્વક કહેવાય છે.

તામસં યત્તુ વર્ષેણ સાલસં શ્રદ્ધયાઽયુતમ્ ।

વિસ્મૃતિસ્મૃતિસંયુક્તં સેવનં તચ્ચ સૌખ્યદમ્ ॥

” ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—આશર્ય સહિત અને શ્રદ્ધા રહિત તથા સાંભળેલી કાઈ વાત બૂલી જવાય અને કોઈ માફ રહે એવી રીતે વર્ષમાં જે શ્રવણ છે તે તામસ છે, જો કે શ્રોતાને મહેનત ન પડવાથી તે સુખ આપનાર છે.

વર્ષમાસદિનાનાં તુ વિશુદ્ધ્ય નિયમાગ્રહમ્ ।

સર્વદા પ્રેમભક્ત્યૈવ સેવનં નિર્ગુણં મતમ્ ॥

” ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—વર્ષમાં તથા માસમાં અથવા અમુક દિવસોમાં સંપૂર્ણ ભાગવત સાંભળવાના નિયમો આગ્રહ છોડીને દરરોજ પ્રેમભક્તિથી જે શ્રવણ છે તે નિર્ગુણ શ્રવણ કહેવાય છે.

મુશુક્લ મનુષ્યે નિર્ગુણ રીતિથી જ શ્રવણ કરવું યોગ્ય છે, અને તેનું જ ઉત્તમ ફલ છે. સાત્ત્વિક રીતિનું શ્રવણ જો કે શ્રેષ્ઠ છે તથાપિ તે નિર્ગુણ શ્રવણની ખરાબર ફલ દેનાર નથી. જેમ રોજ રોજ ઝાંડું દહીને સાફ રાખવામાં આવેલા ધરમાં કચરો જમા થતો નથી. વર્ષમાં બે વાર સાફ કરવાનું હોય તો ધરમાં કચરો રહેવાનો સંભવ છે. વળી જેવી રીતે રોજ માંજવામાં આવેલાં પાત્રમાં કાટ ચઢે નહીં, સાલમાં એ ત્રણ વાર જ માંજવામાં આવે તો તે પાત્ર સ્વચ્છ રહેતાં જોવામાં આવતા નથી; તેવી રીતે શ્રવણાદિક અભ્યાસ રોજ કરનારની જે શુદ્ધિ છે તે બીજાને મળવાનો સંભવ નથી. માટે રોજનું શ્રવણ જ શ્રેષ્ઠ છે.

પારીક્ષિતેઽપિ સંવાદે નિર્ગુણં તત્ત્વકીર્તિતમ્ ।

તત્ર સપ્તદિનાલયાનં તદાયુર્દિનસંલયયા ॥

” ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—પરીક્ષિત રાજા ભાગવતનું શ્રવણ હમેશાં જ કરતા હતા. તેથી તેમનું શ્રવણ નિર્ગુણ હતું. તેમના ઇતિહાસમાં જે સાત દિવસનું કથન છે તે, તેમને સાત દિવસમાં નાજ કરડવાથી મૃત્યુ થવાનો શાપ લાગ્યો હતો તેથી તેમની રોષ આપુ સાત જ દિવસની હતી, તે કારણથી તેમણે તે સાત દિવસ એટલે આપુ પર્વન્ત ભાગવતનું શ્રવણ કરેલું. તે કારણથી ભાગવતમાં તેમનું શ્રવણ સાત દિવસનું કહેવામાં આવ્યું છે. વાસ્તવિક રીતે તો પરીક્ષિત રાજાએ આપુ પર્વન્ત હમેશાં ભાગવતનું શ્રવણ કર્યું છે એમ સમજવાનું છે. તેથી આપણે લોકોએ પણ સ્વચાર આદિ સાત દિવસ એટલે હમેશાં શ્રવણ કરવું જોઈએ, સાત દિવસ માત્ર નહીં—એવો ભાવ છે. કેમકે અનેક જન્મની મલિનતા આખી જીંદગીમાં સાત દિવસ શ્રવણ કરવાથી દૂર થતી નથી.

પદ્મપુરાણના ઉત્તરખંડના અધ્યાય ૧૯૬ માં ભાગવતમાહાત્મ્યનું વર્ણન છે. તેમાં કોઈ કુટિલ કામી મિથ્યાભાષણ કરનાર, માતાપિતા ઉપર દ્રોહ કરનાર, તૃષ્ણાળુ. વધ્યાશ્રમ ધર્મથી

રહિત, દાંભિક તથા મહાપાતકીનો પણ ઉદ્ધાર સમ્પાદ્યશ્રવણથી કહ્યો છે. આ કથનથી મરણ પર્થન્તના શ્રવણ વડે પાપની નિવૃત્તિ કહી છે. ધુધુંકરીના પ્રેતત્વની જે નિવૃત્તિ કહી છે તે ભાગવતની પ્રશંસા રૂપ અર્થવાદ વાણી છે. તે સાધારણ મનુષ્યોને શાસ્ત્રમાં રૂચિ વધારવાને માટે છે. ભાગવતનું શ્રવણ અવશ્ય કરવું જોઈએ એ ઉદ્દેશ છે.

મનસથાનજયાદ્રોગાત્પુંસાં ચૈવાયુષઃ ક્ષયાત્ ।

કલેર્દોષવહ્નુત્વાચ્ચ સમ્પાદ્યશ્રવણં મતમ્ ॥ પદ્ય૦ પુ૦ ૭૦ સ્વ૦ અ૦ ૧૯૫-૫૧૫ ॥

અર્થ:—મન ઉપર કાળ ન હોવાથી અને રોગાદિક વિધોથી તથા મનુષ્યોના આયુષે ક્ષય થવાથી અર્થાત્ અસ્પષ્ટ હોવાથી, અને કલિના દોષ બહુ હોવાથી પુણ્ય કર્મમાં બાધા થાય છે. તેથી જે મનુષ્ય ઘાઇ પણ ધર્મનું બહુ દિવસ અનુશ્રાન કરી શકે તેમ ન હોય તેને માટે સાત દિવસમાં પણ ભાગવતનું શ્રવણ કરવું જોઈએ એવો નિશ્ચય કરીને સમ્પાદનો નિયમ રાખેલો છે, કેમકે સાત દિવસ સુધી તો સર્વ મનુષ્ય નિવૃત્તિ લઈને નિયમપૂર્વક શ્રવણ કરી શકે છે. તેટલા માટે સમ્પાદનો નિયમ રાખવામાં આવ્યો છે, તેની પ્રધાનતાથી નહીં. પ્રધાનતા તો રોજના શ્રવણની જ છે. સર્વ શાસ્ત્રના શ્રવણનો નિયમ તો આ જ છે.

તતઃ પ્રત્યક્ષેતનાધિગમોઽધ્યન્તરાયાભાવશ્ચ । યો૦ ૬૦ પા૦ ૧-૨૯ ॥

અર્થ:—પ્રભુવાદિ મન્ત્રોનો જપ તથા ઇન્ધિરનું જ્ઞાન કરવાથી આત્માનું જ્ઞાન તથા રોગાદિરૂપ વિધોનો પણ અભાવ થાય છે.

આ પ્રકારનાં અનેક પ્રમાણોથી ઇન્ધિરલક્ષિત કરનારની લક્ષિતતા પ્રભાવથી જ વિદ્ય સર્વ નષ્ટ થાય છે એમ કહ્યું છે. વિધોનું કારણ પાપ છે, પાપને દૂર કરવાને માટે જ લક્ષિત છે. તેથી લક્ષ્યોએ વિધોથી કરવાનું કારણ નથી. પરન્તુ હમેશાં શ્રવણાદિ કરતા સત્તા લક્ષિત-ભૂમિકાઓમાં વધારો કરવો એ જ યોગ્ય છે. શાસ્ત્રમાં એધિક કાળના અભ્યાસથી જ સાધનોની દૃઢતા, ખતાયી છે.

સ તુ દીર્ઘકાલનૈરન્તર્યસત્કારાસેવિતો દૃઢભૂમિઃ ॥ ૧-૧૪ ॥

અર્થ:—સર્વ પ્રકારનો અભ્યાસ પણ (સત્તુ) બહુ કાળ સુધી અને હમેશાં શ્રદ્ધાપૂર્વક અનુશ્રાન કરવાથી જ દૃઢ થાય છે.

મતલબ કે ડોઢ બહુ, કાલ સુધી અભ્યાસ તો કરે છે, પરન્તુ ચાર દિવસ કરે છે, ચાર દિવસ છોડી દે છે. ફરી દશ દિવસ કરે છે. એ પ્રકારે બહુ કાલ સુધી અભ્યાસ કરવાથી પણ તે દૃઢ થતો નથી. ડોઢ મનુષ્ય બહુ કાલ સુધી, નિરન્તર, કરે છે, વચમાં વ્યવધાન પડતું નથી. પરન્તુ શ્રદ્ધા વિના કરે છે. તેવો અભ્યાસ પણ દૃઢ થવાનો નહીં. માટે દરેક અભ્યાસ અધિક કાળ સુધી અને દરરોજ તથા શ્રદ્ધાલક્ષિત પૂર્વક કરવો જોઈએ એવો શાસ્ત્રસિદ્ધાન્ત છે.

એક માસ. વા વર્ષ સુધી શાસ્ત્રનું શ્રવણાદિ કરીને છોડી દેવાથી સિદ્ધિ થવાની નહીં, પરન્તુ મરણ પર્થન્ત પ્રભુલક્ષિત કરીને મરણકાલમાં પ્રભુના સ્મરણ કરતા કરતા પ્રાણત્યાગ કરવાથી સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે.

અહીં સુધીના ગ્રન્થથી મુમુક્ષુને માટે સાર્વત્રિક શાસ્ત્રનું નિરન્તર શ્રવણ સિદ્ધ કરીને હવે યોના અને વક્તાનું લક્ષણ કહીએ છીએ.

શ્રોતાના ભેદ.

પ્રવરા અવરાથેતિ શ્રોતારો દ્વિવિધા મતાઃ । સ્કા.પુ.સ્ત.૨, મા.મા.અ.૪-૧૦ ॥

અર્થઃ—પ્રવર (વિકૃષ્ટ) અને અવર (નિકૃષ્ટ) બેદથી શ્રોતાઓ બે પ્રકારના હોય છે.

પ્રવરાશ્રાત્તકો હંસઃ શુકો મીનાદયસ્તથા ।

અવરા વૃકભૂરુણ્ડવૃષોપ્દ્રાઘાઃ પ્રકીર્તિતાઃ ॥

” ॥ ૧૧ ॥

અર્થઃ—ચાતક, હંસ, શુક, માછલી આદિ નામવાળા શ્રોતા પ્રવર કહેવાય છે. અને વૃક [વિરૂ]—ફૂતરાના આકારનું હરિણઆદિકાને મારનાર એક પશુવિશેષ, ભૂરુણ [પક્ષિ-વિશેષ], બળદ, ઉંટ, આદિ નામના બે શ્રોતા છે તે અવર કહેવાય છે.

અસ્થિલોપેક્ષયા યસ્તુ કૃષ્ણશાસ્ત્રશ્રુતૌ વ્રતી ।

સ ચાતકો યથામોદમુક્તે પાથસિ ચાતકઃ ॥

” ॥ ૧૨ ॥

અર્થઃ—જેવી રીતે કાંઈ ચાતક પક્ષી વર્ષા પૂર્ણ થયા બાદ મેઘરહિત આકાશમાં વર્ષાની રાહ જોઈ રહે છે, તેવી રીતે સર્વ વસ્તુની ઉપેક્ષા કરીને કૃષ્ણ (પરમાત્મા) સંબંધી શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરવાનું જેણે વ્રત રાખ્યું છે અર્થાત્ “ભગવાન્ના મુણ્યોર્નુ શ્રવણ કયારે થશે” એવો વિચાર કરીને જે તેની વાટ જોઈ રહે છે તે ચાતકશ્રોતા કહેવાય છે.

હંસઃ સ્યાસ્તારમાદત્તે યઃ શ્રોતા ચિવિધાન્છુતાત્ ।

દુર્ગ્ધેનૈક્યં ગતાત્તોયાદયથા હંસોઽમલં પયઃ ॥

” ॥ ૧૩ ॥

અર્થઃ—હંસ પાણીમાં મળેલા દુધને પાણીથી બુદ્ધ કરીને ગ્રહણ કરી લે છે, તેવી રીતે શ્રોતામાંથી સાંભળેલી નાના પ્રકારની વાતોમાંથી જે મનુષ્ય સાર રૂપ મોક્ષના સાધન (ગાનાદિ) મારતું ગ્રહણ કરે છે તે હંસ શ્રોતા કહેવાય છે.

શુકઃ સુષ્ટુ મિતં વક્તિ વ્યાસં શ્રોતૃશ્ચ હર્ષયન્ ।

સુપાઠિતઃ શુકો ચદ્વચ્ચિન્તકં પાર્શ્વગાનપિ ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થઃ—જેમ ભણાવેલો પોપટ મધુર શબ્દ બોલીને શિક્ષક તથા અન્ય શ્રોતાને ખુશ કરે છે; તેવી રીતે જે શ્રોતા થોડું અને મધુર બોલીને વક્તા (વ્યાસ) તથા અન્ય શ્રોતા-તાઓને ખુશ કરે છે તે શુકશ્રોતા કહેવાય છે.

શબ્દં નાનિમિષો જાતુ કરોત્યાસ્વાદયન્ રસમ્ ।

શ્રોતા સ્નિગ્ધો ભવેન્મીનો મીનઃ ક્ષીરનિધૌ યથા ॥

” ॥ ૧૫ ॥

અર્થઃ—જેવી રીતે ક્ષીરસાગરમાં રહેનારી માછલી હમણાં નિશ્ચય યદને રહે છે, તેવી રીતે જે શ્રોતા શ્રવણમાં પ્રીતિ હોવાથી, અનિમિષ યદને (નેત્રનો પલકારો ક્યો વિના) ક્યાના રસનો સ્વાદ લેતા સતો કદી પણ કાંઈ શબ્દ બોલતો નથી અને નિશ્ચય રહે છે તે મીનશ્રોતા કહેવાય છે.

યસ્તુદન્ રસિકાઙ્ગોતૃન્વિરૌત્યજ્ઞો વૃકો હિ સ. ।

વેણુસ્વનરસાસક્તાન્વૃકોઽરુણ્યે મૃગાન્યથા ॥

” ॥ ૧૬ ॥

અર્થઃ—કદાપિ કાંઈ શિકારી મૃગને પકડવાને માટે જંગલમાં વાંસળી વગાડે છે. તે

વખતે જંગલના મૃગો ત્યાં આવીને તેના મધુર શબ્દમાં મસ્ત થઈને ઉભા રહે છે. તેવે સમયે કાંઈ વડે સમીપમાં જોરથી જૂમ મારીને તે મૃગોને પીડા આપે છે; તેવી રીતે જે શ્રોતા કયા પ્રસંગે અકસ્માતે ઉભેથી જૂમ મારીને એકાગ્રચિત્તે શ્રવણ કરનાર અન્ય શ્રોતાઓને ઉદ્દેશ કરાવે છે, તે વૃક્કશ્રોતા કહેવાય છે.

મૂરુગ્દઃ શિક્ષયેદન્યાઠ્ઠૃત્વા ન સ્વયમાચરેત્ ।

યથા દિમવતઃ જુંગે મૂરુકાલ્યો વિહંગમઃ ॥

॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—હિમાલય પર્વતના શિખરમાં એક જુરુડ નામનું પક્ષી રહેતું હતું. તે બીજને ધર્મનો ઉપદેશ કરતું હતું. પરંતુ પોતે તે પ્રમાણે ન વર્તતાં અન્ય જીવોની હિંસા કરતું હતું. તેવી રીતે જે શ્રોતા બીજને શિખામણ આપે અને પોતે શ્રવણ કરીને તેનું આચરણ કરતો નથી તે શ્રોતાને મૂરુક શ્રોતા કહે છે.

સર્વં શ્રુતમુપાદત્તે સારાસારાન્વધીર્વૃષઃ ।

સ્વાદુ દ્રાક્ષં સ્વલિં ચાપિ નિર્વિશેષં યથા વૃષઃ ॥

॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—જેમ બળદને બહુ ફળવાળા દ્રાક્ષના વેલા ખાવાને આપે તો મનુષ્યની પેઠે તે તેનાં ફળને જૂદાં કરીને ખાતો નથી, પરંતુ ફલ, પાંદડાં, વેલા સર્વ એકજુ એક સાથે ખાઈ જાય છે; તેવી રીતે જે શ્રોતા સાર અસારને નહીં સમજતો શ્રવણ કરેલું સર્વ ગ્રહણ કરી લે છે તે વૃષશ્રોતા કહેવાય છે.

સ હૃદ્યો મધુરં મુશ્વન્વિપરીતે રમેત યઃ ।

યથા નિમ્બં ચરત્યુદ્યો હિત્વાન્નમપિ તદ્યુતમ્ ॥

॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—હૃદને આંખાનાં મીઠાં પાંદડાં તથા લીંબડાનાં કડવાં પાંદડાં એકઠાં કરીને ખાવાને આપે તો તે હૃદ જેમ લીંબડાનાં પાંદડાંની સાથે મળેલાં છતાં આંખાનાં મીઠાં પાંદડાંને છોડી લીંબડાનાં કડવાં પાંદડાં ખાય છે; તેમ કયા શ્રવણ કરીને જે વાત ગ્રહણ કરવાની તેનું ગ્રહણ જે કરતો નથી અને ઉલટું ન ગ્રહણ કરવાની વાતને ગ્રહણ કરે છે, તે ઉદ્યશ્રોતા કહેવાય છે.

શાસ્ત્રમાં બીજ પણ, મૃતિકા, ચાળણી, હિરવાળા, મકો, શિલા, આદિની દૃશ્ય શ્રોતા કહેલા છે:—

મૃતિકા ગંગાનું પવિત્ર જળ અથવા ગટરનું ગંદું જળ રેડવાથી પણ પકળી જાય છે; તેવી રીતે કાંઈ શ્રોતા શાસ્ત્રને અનુકૂલ વાત સાંભળીને પણ હર્ષિત થાય છે, અને પ્રતિકૂલ વાત સાંભળીને પણ હર્ષિત થાય છે. સત્ય અસત્યનો વિચાર કરતો નથી. તેવો શ્રોતા મૃતિકા શ્રોતા કહેવાય છે.

હોટને ચાળવાની ચાળણી સારા ભાગને બહાર દાઢી નાખે છે અને ઝાંકરા વિગેરે ખરાબ ભાગને સંગ્રહ કરે છે. તેવી રીતે કાંઈ શ્રોતા સારી વાતોનો પરિત્યાગ કરીને મુમુક્ષુને જે નિષ્પ્રયોજન છે તેનું ગ્રહણ કરે છે. તેવો શ્રોતા ચાળણી શ્રોતા અત્યંત અનધિકારી છે.

હિરવાળા મકામાં જળ ભરીને રાખે તો થોડી વારમાં તે ખાલી થઈ જાય છે. તેવી રીતે હૃદયીએ શાસ્ત્રની વાતો સાંભળે છે છતાં એક પણ વાત તેના ચિત્તમાં કરતી નથી. તેવો હિરવાળા મકાને દૃશ્ય શ્રોતા પણ અનધિકારી છે.

પથરનો સ્વભાવ જડ છે, તેથી પથરની તુલ્ય જે જડ શ્રોતા છે તે કેટલું પણ અવશ્ય કરે તોપણ તે નિષ્પ્રયોજન થાય છે. તેને કાંઈ પણ અસર થતી નથી.
તેથી રીતે સર્પ આદિ અનેક શ્રોતાઓને અનધિકારીમાં ગણવામાં આવ્યા છે. તેથી અહીં તેમનું વિવરણ કર્યું નથી. જે શ્રોતામાં જેનું લક્ષણ મળી આવે છે તેને તે સર્પ, પથુ, આદિનાં નામથી કહેવામાં આવે છે. જેમ સર્પને દૂધ પાવાથી ઝેર જ વધે છે, તેમ કોઈ શ્રોતાને શાસ્ત્રની વાત સંભળાવતાં તેનામાં ઝેર જ વધે છે. તે સર્પશ્રોતા કહેવાય છે. ઇલાદિ.

અવણના નિયમો.

શ્રોતા ભેડાનાં લક્ષણ કહીને હવે અવણ કરવાની મર્યાદાને પણ સામાન્ય રૂપે વિવેચન કરી કહીએ છીએ. શ્રોતાએ અવણ કરવાને એસતા પહેલાં જ અન્ય તથા વક્તાની પૂજા તથા પ્રણામ આદિ કરવું જોઈએ. પ્રણામાદિ કર્યા વિના અવણ કરવાનો શાસ્ત્રમાં નિષેધ કર્યો છે.

અસંપ્રણમ્ય શૃણ્વન્તો વિપત્તસા ભવન્તિ હિ ।

તથા જ્ઞયાન્તા શૃણ્વન્તો ભવન્ત્યજગરા હિ તે ॥સ્કા.પુ.સ્વ.૨,વે.મા.સ્વ.૨૭-૪૬॥
અર્થ:—જેઓ પ્રણામ કર્યા વિના અવણ કરે છે તેઓ ઝેરી વૃક્ષના જન્મને જરૂર પ્રાપ્ત કરે છે. અને જેઓ સત્તા સત્તા અવણ કરે છે તેઓ અજગર નામના સર્પના જન્મને પ્રાપ્ત થાય છે.

પ્રણામાદિ નહીં કરવાનું કારણ શ્રદ્ધા અને ભક્તિનો અભાવ અથવા અભિમાન છે. તેમને અવણનું ફળ મળતું નથી. અને વક્તાનો તિરસ્કાર કર્યાના પાપના ભાગી થાય છે.

શ્રદ્ધાભક્તિસમાયુક્તા નાન્યકાર્યેષુ લાલસાઃ ।

વાગ્યતાઃ શુચયોઽચ્ચગ્રાઃ શ્રોતારઃ પુણ્યમાગિનઃ ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—જે અવણ કરનારા શ્રદ્ધા અને ભક્તિ યુક્ત હોય, સુમુક્ષુ હોવાથી સંસારના અન્ય પદાર્થોમાં લાલસા રહિત હોય, વાણીના સંયમવાળા હોય, પવિત્ર તથા એકાગ્ર ચિત્તવાળા હોય—એ શ્રોતા કહેવાય છે અને તેઓ પુણ્યના ભાગી થાય છે.

અભવત્પા યે કયાં પુણ્યં શૃણ્વન્તિ મનુજાધમાઃ ।

તેષાં પુણ્યફલં નાસ્તિ દુઃખં જન્મનિ જન્મનિ ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—જે અધમ મનુષ્યો ભક્તિ વિના, પાપોથી પવિત્ર કરનારી કથાનું અવણ કરે છે તેઓને ઉત્તમ ફલ મળતું નથી અને ઉલટા જન્મોજન્મ દુઃખી થાય છે.

માટે ભક્તિપૂર્વક નમસ્કારાદિ કરીને કયા અવણ કરવી જોઈએ.

પ્રણામાદિનાં લક્ષણ પણ શાસ્ત્રમાં કહ્યાં છે:

પ્રણામાદિની રીતિ.

પદ્મ્યાં કરામ્યાં જાનુમ્યામુરસા શિરસા દશા ।

વચસા મનસા ચેતિ પ્રણામોઽષ્ટાંગૈરિતઃ ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—બે પગ, બે હાથ, બે ઢીંચણ, છાતી, શિર, નેત્ર, વાણી તથા મન—એ આઠ અંગથી પૃથિવી ઉપર લાંબા પંદરને જે પ્રણામ છે તેને સાષ્ટાંગ પ્રણામ કહે છે. આઠ અંગથી થાય છે માટે “સાષ્ટાંગ” નામ છે.

વાહુભ્યાં ચૈવ મનસા શિરસા વચસા દૃશા ।

પદ્માંગોડયં પ્રણામઃ સ્યાત્પૂજામ્ પ્રવરાવિમૌ ॥

” ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—ખે હાથ, મન, શિર, વાણી અને નેત્ર-એ પાંચ વડે જે પ્રણામ કરવામાં આવે છે તે પંચાંગ, કહેવાય છે, કેમકે તે હસ્તાદિ પાંચ અંગ વડે જ કરવામાં આવે છે, આ અષ્ટાંગ અને પંચાંગ પ્રણામ પૂજા આદિમાં શ્રેષ્ઠ છે.

અષ્ટાક્લં વાપિ પંચાંગં પ્રણામં પુરુષશ્ચરેત્ ।

પંચાંગમેવ નારી તુ નાન્યથા મુનિસત્તમા ॥સ્કા.પુ.વા.સુ.મા.૦૯.અ.૦ ૨૯-૨૭॥

અર્થ:—પુરૂષ અષ્ટાંગ અથવા પંચાંગ પ્રણામ કરે. હે મુનિ શ્રેષ્ઠ! સ્ત્રી તો પંચાંગ માત્ર પ્રણામ કરે, અષ્ટાંગ કરે નહીં.

સોષ્ણીપમસ્ત્રકા યે ચ કયાં શૃણ્વન્તિ પાવનીમ્ ।

તે વલાકાઃ પ્રજાયન્તે પાપિનો મનુજાયમાઃ ॥

” ॥ ૩૧ ॥

અર્થ:—મનુષ્યને પાપથી પવિત્ર કરનારી કથાને જોયો માથે પાધડી (ડબ્બીશ) રાખીને જોઈએ તે પાપી અધમ મનુષ્યો ભગવાના જન્મને પ્રાપ્ત કરે છે.

કોઈએ સરદી આદિના નિવારણને માટે પાધડી રાખી હોય તો તેને માટે આ નિષેધ નથી.

તામ્બૂલં ભક્ષયન્તો યે કયાં શૃણ્વન્તિ પાવનીમ્ ।

શ્વવિષ્ણં ભક્ષયન્ત્યેતે નરકે ચ પતન્તિ હિ ॥

” ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્યો પાન ખાતા પવિત્ર કથાનું શ્રવણ કરે છે તેઓ આનંદી-વિદ્યાને ખાત્રી અને નરકમાં પડે છે.

યે ચ તુંગાસનારૂઢાઃ કયાં શૃણ્વન્તિ દાંભિકાઃ ।

ભક્ષયાન્નરફાન્મુક્ત્વા તે ભવન્ત્યેવ વાયસાઃ ॥

” ॥ ૩૩ ॥

અર્થ:—જે ઈંત્રી લોક ઉંચા આસન ઉપર બેસીને કથા શ્રવણ કરે છે તે લોક ભક્ષણ સુધી નરક ભોગવીને પછી કાગડાને જન્મ પ્રાપ્ત કરે છે.

યે વીરાસનારૂઢા યે ચ સિંહાસનસ્થિતાઃ ।

શૃણ્વન્તિ સત્કથાં તે ષ્ઠે ભવન્ત્યર્જુનપાદપાઃ ॥

” ॥ ૩૪ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્યો વીરાસને બેસીને અથવા સિંહાસન ઉપર બેસીને કથા શ્રવણ કરે છે તેઓ અર્જુન નામનું વૃક્ષ થાય છે. (અહીં પણ ઉપર પણ ચઢાવીને બેસવું તેનું નામ વીરાસન છે).

માટે શ્રદ્ધા અને ભક્તિપૂર્વક મુખાસન અર્થાત્ પદાંકીવાળાને બેસી એકાગ્ર ચિત્તે કથા શ્રવણ કરવી જોઈએ.

વક્તાનાં લક્ષણ.

જે જે પ્રકારના ઓતા હોય છે તે તે પ્રકારના વક્તાની પણ આવશ્યકતા છે.

કૃષ્ણાર્થો ચ ધનાર્થી ચ શ્રોતા-વક્તા દ્વિયા મતઃ ।

યથા વક્તા તથા શ્રોતા સત્ર સૌર્યં વિવર્ધતે ॥સ્કા.પુ.સ્ક.૨,મા.મા.૬,અ.૪-૩૯ ॥

અર્થ:—વક્તા અને શ્રોતા બે બે પ્રકારના હોય છે અર્થાત્ કોઈ શ્રોતા અને વક્તા ધનાદિ સાંસારિક પદાર્થની ઇચ્છાવાળા હોય છે. તો કોઈ શ્રોતા અને વક્તા કૃષ્ણ (ધરમાત્મા)ની પ્રાપ્તિની ઇચ્છાવાળા માત્ર હોય છે. જ્યાં શ્રોતા ધનાદિની ઇચ્છાવાળો હોય ત્યાં વક્તા પણ તેવો જ હોવો જોઈએ. અને જ્યાં શ્રોતા પરમાત્માની ઇચ્છાવાળો હોય ત્યાં વક્તા પણ તેવો જ હોવો જોઈએ. તો બંનેને સુખની વૃદ્ધિ થાય.

उभयोर्वैपरीत्ये तु रसाभासे फलच्युतिः ।

॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—બંનેમાં જ્યારે વિપરીતતા હોય છે ત્યારે અરાગર આનંદ નથી આવતો (રસાભાસ). પરંતુ એક આનંદના આભાસ માત્ર હોય છે. તેથી તેમને ક્લની હાનિ થાય છે. અર્થાત્ કૃષ્ણાર્થી વક્તા હોય અને ધનાર્થી શ્રોતા હોય; અથવા ધનાર્થી વક્તા હોય અને કૃષ્ણાર્થી શ્રોતા હોય, તે જ વક્તા તથા શ્રોતાની વિપરીતતા છે. વિપરીતતા હોવાથી કયામાં આનંદ આવતો નથી, કેમકે વક્તા સુમુક્ષુ હોય તો તે વૈરાગ્યની વાતો સંભળાવશે. હરેશાં ત્યાગમાં જ તેનું તાત્પર્ય રહેશે. અને તે વાત ધનાર્થી શ્રોતાને રસશે નહીં. તેને તો નાના પ્રકારના ભોગની પ્રાપ્તિનાં સાધન જ રસશે. પરંતુ તે વાત સુમુક્ષુ વક્તા સંભળાવે નહીં. તે કારણથી પશુ રસ નહીં પડે, તેમ શ્રવણનું ક્લ પણ મળશે નહીં. માટે ધનાર્થી શ્રોતાને ધનાર્થી વક્તા જ જોઈ છે, અને સુમુક્ષુ શ્રોતાને વિરક્ત વક્તા જ જોઈએ.

કથા આદિનું સ્થાન પણ પવિત્ર હોવું જોઈએ:—

કથાન્મ સ્થાનનુ વિવેચન.

न दुर्जनसमाकीर्णे न शूद्रश्चापदाहृते ।

देशे न हृतसदने वदेत्पुण्यकथां सुधीः ॥ સ્કા.પુ.સ્વ.૨, વે.મા.અ.૨૭-૩૫ ॥

અર્થ:—દુર્જન લોક, અસત્ શૂદ્ર, તથા કૂતરાં આદિ પ્રાણીઓથી ભરેલા સ્થાનમાં, તથા ભુગાર રમવાના સ્થાનમાં શુદ્ધિમાન મનુષ્ય કથા કરે નહીં; કારણ કે ત્યાં વાતાવરણ સાફ હોતું નથી. તેથી શ્રોતાઓના હૃદયમાં શુદ્ધભાવ ઉત્પન્ન નહીં થઈ શકે.

માટે શુદ્ધ નદીને કીનારે તથા દેવસ્થાન આદિ સ્થાનોમાં જ કથા કરવી યોગ્ય છે, ઉપરના શ્લોકમાં અસત્ શૂદ્રથી ભરેલા સ્થાનમાં કથા કરવી નહીં એમ કહ્યું છે. તે ઉપરથી શૂદ્રને કોઈ પણ શાસ્ત્ર શ્રવણ કરવાનો અધિકાર નથી અથવા સંભળાવવાનો પણ અધિકાર નથી એવું તાત્પર્ય નથી. ભક્ષ્યાભક્ષ્યનો અથવા આચાર વિચારનો જોને વિવેક નથી, શાસ્ત્ર અર્થોદાને માનતા નથી, તેવા લોકોને શ્રવણ કરાવવું વ્યર્થ છે. અને તેવા લોકોના સંસર્ગથી બીજા શ્રોતાઓને પણ વિક્ષેપ થવાનો સંભવ છે. માટે તેમના સંબંધી નિષેધ કર્યો છે. (આવું વિશેષ વિવરણ ભતિપ્રકરણ તથા અધ્યયન પ્રકરણમાં કરવામાં આવશે.

પણ કથા શ્રવણનો નિષ્કંધ પણ આપવો જોઈએ:—

શ્રુત્વા सर्वशास्त्राणि निष्क्रयं न प्रयच्छति ।

शास्त्रचौरः स विज्ञेयो न चैवाप्नोति तत्फलम् । સ્કા.પુ.સ્વ.૬, અ. ૪૨-૩૧ ॥

અર્થ:—જો શ્રોતા સર્વ શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરીને વક્તાને કોઈ દક્ષિણા આપતો નથી તે શાસ્ત્રનો ચોર છે એમ જાણવું. તેને શ્રવણનું ક્લ પણ મળતું નથી. માટે શ્રોતા લોકોએ વક્તાની સેવા આદિ પણ યથાશક્તિ કરવી જોઈએ.

ઉપરના સર્વ વિવેચનનું તાત્પર્ય એ છે કે જે મુમુક્ષુ શાસ્ત્ર તથા તત્ત્વવેત્તા ગુરૂની વાણીમાં વિશ્વાસ રાખીને રાગદ્વેષ આદિના પરિત્યાગ કરીને નિરભિમાનતા સહિત એકાગ્ર ચિત્ત થઈ ઉપર કહેલી રીતિને અનુસાર અવશ્ય કરે છે તેનેજ અવશ્યનું ફળ મળે છે એવો શાસ્ત્રસિદ્ધાન્ત છે.

ઋતિ “હરિયુગ્યુત્થતિ” નામની ભક્તિની ચતુર્થા ભૂમિકાની “અવશ્ય” નામની પ્રથમ ભક્તિનું નિરૂપણ સમાપ્ત.

નવધાભક્તિ-૨. કીર્તન.

હવે ભક્તિની “હરિયુગ્યુત્થતિ” નામની ચતુર્થ ભૂમિકાની “હરિકીર્તન” નામની બીજી એણીનું નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.

કીર્તનનું પ્રયોજન.

હરિકીર્તનું પ્રયોજન નીચેના શ્લોકમાં કહેવામાં આવ્યું છે.

ધ્યાયન્કૃતે યજ્ઞ્યજ્ઞેષ્ઠેતાયાં દ્વાપરેઽર્ચયન્ ।

યદામોતિ તદામોતિ કલૌ સંકીર્ત્ય કૈશવમ્ ॥ વૃન્ના૦પુ૦પૂ૦સ્વ૦બ૦૪૧-૧૨॥

અર્થ:—કૃત યુગમાં ધ્યાન કરવાથી, ત્રેતામાં યજ્ઞ કૃવાથી અને દ્વાપરમાં પૂજન કરવાથી જે સિદ્ધિ મળે છે, કલિયુગમાં તે સિદ્ધિ પરમાત્માના નામનું તથા ગુણોનું કીર્તન કરવા માનથી પ્રાપ્ત થાય છે.

ધ્યાન યાગ આદિમાં જે કટિનતા છે તે પણ કીર્તનમાં નથી, કેવલ શ્રદ્ધા માત્રની આવશ્યકતા છે. કલિયુગમાં કીર્તનાદિનું ફળ પણ શીઘ્ર મળે છે. તે કારણથી ભક્તોને મોટે કલિયુગ એક કલો છે.

કીર્તનનું લક્ષણ.

હવે કીર્તનનું લક્ષણ કહીએ છીએ.

હૃદાકાશેન સંપદ્યન્જનમકર્માણિ વૈ મમ ।

મૌલ્યોદ્ધારણં તેપામેતત્કીર્તનમુચ્યતે ॥શિ.પુ૦ર૦સં૦૨,સ૦સ્વ૦૨,અ૦૨૩-૨૬॥

અર્થ:—મારો (ઈશ્વરનો) માથાફાળ જન્મ તથા મારાં સાધુપરિત્રાણાદિ દિવ્ય કર્મને ભુલ્લિ વડે સમ્યક્ (યથાવત્) સમજીને પછી પ્રીતિપૂર્વકતેમનું જે ઉચ્ચારણ તે કીર્તન કહેવાય છે.

આ શ્લોકમાં યદ્યપિ ઈશ્વરના જન્મ [અવતાર] તથા અવતારનાં કર્મોના ઉચ્ચારણને કીર્તન કહ્યું છે, તથાપિ મંત્રોનો જપ પણ કીર્તન રૂપ છે. કીર્તન વિશેષ કરીને સ્તોત્ર તથા ભજનાદિ દ્વાગ થાય છે. મંત્રોનો જપ પણ કીર્તનની અંદર છે. તથાપિ મંત્રોમાં કેઈકે વિશેષ શકિત છે. પુરાણોમાં પણ પરમાત્માના ગુણ તથા કર્મોનું વર્ણન હોવાથી તેમનું પારાયણ પણ કીર્તન રૂપ જ છે. પરન્તુ તેવું કીર્તન તો વિદ્વાન્ કરી શકે, અન્ય નહીં. અન્યને મોટે તો હરિના નામનો જપ અથવા મંત્રોનો જપ તે જ કીર્તન રૂપ છે.

યત્ફલં નાસ્તિ તપસા ન યોગેન સમાધિના ।

: તત્ફલં હમતે સમ્પક્ કલૌ કૈશવકીર્તનાત્ ॥ માગ૦ મા૦ બ૦ ૧-૬૭

અર્થ:—જે ફલ તપ તથા યોગ તથા સમાધિથી મળતું નથી તે ફળ કલિયુગમાં ભગવાનના કીર્તનથી બાકી પ્રકારે મળે છે.

યોગાદિ સાધન હિતમ છે, તથાપિ કલિયુગમાં યોગાદિકાનું સાધન કઠિન હોવાથી કીર્તનની પ્રધાનતા બતાવી છે. નામોચ્ચારણાદિ દ્વારા આ કીર્તન પણ ને મનુષ્ય કરી શકે તો નથી તેનો જન્મ નિષ્ફળ છે.

આદરેણ યથા સ્તૌતિ ધનવન્તં ધનેચ્છયા ।

તથા વિશ્વસ્ય કર્તારં કો ન મુચ્યેત વન્ધનાત્ ॥ મગં પુઠ્ઠાંકાં જં ૨૩૦-૫૦ ॥

અર્થ:—જેની રીતે ધનની પ્રાપ્તિની ઇચ્છાથી ધની મનુષ્યની સ્તુતિ કરવામાં આવે છે, તેવી રીતે સર્વજ્ઞ જગત્ની સ્પષ્ટ કરનાર પરમાત્માની સ્તુતિ કરવામાં આવે તો કોણ મોહુસ સંસારના બન્ધનથી મુક્ત નહીં થઈ શકે? અર્થાત્ સર્વ મુક્ત થઈ શકે.

એવું કોણ પાપ છે કે જે ભગવાનના કીર્તનથી નષ્ટ ન થાય? મતલબ કે કોઈ નહીં.

યસ્મિન્ન્યસ્તમર્તિર્ન યાતિ નરકં સ્વર્ગોઽપિ યચિન્તને ।

વિઘ્નો યત્ર ન વા વિશેત્ કયમપિ બ્રહ્માઽપિ લોકોઽલ્પકઃ ॥

શુક્તિ ચૈતસિ સંસ્થિતો જડધિયાં પુંસાં દદાત્યવ્યયઃ ।

કિં ચિત્રં તદર્થં પ્રયાતિ વિલયં તનાચ્યુતે કીર્તિતે ॥

મહાં ગરુ પુઠ્ઠ સ્વં આં કાં જં ૨૩૦-૫૦ ॥

અર્થ:—જેનું ચિત્ત પરમાત્મામાં લાગેલું છે તે કદાપિ પણ નરકમાં જતો નથી અને તેને કોઈ પ્રકારનું વિઘ્ન પણ બાધા કરતું નથી, અને જેના ચિન્તનથી જે ફલ મળે છે તે ફલ કરતાં સ્વર્ગલોક અથવા અલ્પલોક પણ વધુ છે. અર્થાત્ પરમાત્માનું ચિન્તન કરનારાને મોક્ષ મળે છે. અને સ્વર્ગલોક અથવા અલ્પલોકમાં જનારાને પણ ફરીને સંસારમાં પાછા આવવું પડે છે. માટે મોક્ષ કરતાં સ્વર્ગ કે અલ્પલોકની પ્રાપ્તિ વધુ છે. માટે જે અવિનાશી પરમાત્મા હૃદયમાં સ્થિત હોઈ મૂઢ વૃદ્ધિવાળા મનુષ્યને મોક્ષમુખ આપે છે તે પરમાત્માનું કીર્તન કરવાથી પાપનો નાશ થાય એમાં આશ્ચર્ય શું? વળી—

સંસારમૂલભૂતાનાં પાતકાનાં મહાશુને ।

શિવનામકુઠારેણ વિનાશો જાયતે ધ્રુવઃ ॥ શિં પુઠ્ઠ વિં સં જં ૨૩-૩૦ ॥

અર્થ:—હે મહાશુને! સંસારના કારણ રૂપ પાતકો શિવ(પરમાત્મા)ના નામ રૂપી કુહાડાથી અવરૂપ નષ્ટ થાય છે, અર્થાત્ નાના પ્રકારના વૃક્ષોથી ભરપૂર જંગલનો પણ પુરુષાર્થો મનુષ્ય તીક્ષ્ણ કુહાડા વડે કાપીને નાશ કરી દે છે. તેવી રીતે પરમાત્માના નામનો જપ કરનાર મનુષ્ય પાપના મુળનો પણ નાશ કરી નાંખે છે.

નામ્નોઽસ્ય યાવતી શક્તિઃ પાપનિર્દહને મમ ।

તાવત્કર્તુ ન શક્તોતિ પાતકં પાતકી જનઃ ॥ સ્કા.પુ.સ્વ.૨.મા.મા.૫૭.૧૫-૫૩. ॥

અર્થ:—હું પરમાત્માના નામમાં જેટલાં પાપને નાશ કરવાની શક્તિ છે તેટલાં પાપ પાપી માણુસ કરી જ શકે તો નથી.

આ પ્રમાણે પરમાત્માના નામ સંકીર્તનની અનન્ત શક્તિ શાસ્ત્રમાં કહી છે.

ચાન્દ્રાયણશતૈઃ પાપં પરાક્રાણં સહસ્રશૈઃ ।

યન્નાપયાતિ તદ્યાતિ કૃષ્ણ કૃષ્ણોતિ કીર્તનાત્ ॥

॥ ૫૭ ॥

અર્થ:—જે ચાન્દ્રાયણ અને એક હજાર પરાક્રમ કરવાથી જે પાપનો નાશ થતો નથી તે પાપ કૃષ્ણ, કૃષ્ણ, એ પરમાત્માના નામ જપથી નાશ પામે છે.

હરિર્હરતિ પાપાનિ દુષ્ટચિત્તૈરપિ સ્મૃતઃ ।

અનિચ્છપાપિ સંસ્પૃષ્ટો દહત્યેવ હિ પાવકઃ ॥ વિષ્ણુ. સ. ના. સ્લો. ૧૦-માઘ્યમ્ ॥

અર્થ:—જેમ અનિચ્છાથી પણ સ્પર્શ થવાથી અગ્નિ દાહ કરે છે, તેવી રીતે દુષ્ટ ચિત્તવાળા હરિનું સ્મરણ કરે તોપણ તે હરિ સર્વ પાપનો નાશ કરે છે. વળી—

શ્રમાપાલં જલં વહસ્તમસો માસ્કરોદયઃ ।

શાન્તિકાલે ત્વઘૌઘસ્ય નામસંકીર્તનં હરેઃ ॥

॥ ૫૮ ॥

અર્થ:—જેમ અગ્નિને શાન્ત કરવાને માટે જલ પૂર્ણ છે, અને અન્ધકારને દૂર કરવાને સૂર્યોદય બસ છે, તેવી રીતે પાપની શાન્તિ કરવાને માટે પરમાત્માના નામનું કીર્તન જ બસ છે. અર્થાત્ નામના જપથી સર્વ પાપ નાશ પામે છે.

હરેર્નામૈવ નામૈવ નામૈવ મમ જીવનમ્ ।

કલૌ નાસ્ત્યેવ નાસ્ત્યેવ નાસ્ત્યેવ ગતિરન્યથા ॥

શ્રુ. ના. પુ. ૧, પ. સ્વ. અ. ૪૧-૧૧૫ ॥

અર્થ:—કલિયુગમાં હરિનું નામ જ અમારું જીવન છે. અર્થાત્ પરમાત્માનું નામ જ સંસારમાં આશ્રય છે. આ ધોર કલિયુગમાં બીજા કોઈ પ્રકારનું આશ્રય નથી.

અદ્વોરાત્રિઃ હરેર્નામ કીર્તયન્તિ ચ ये नराः ।

कुर्वन्ति हरिपूजां वा न कलिर्वाधते च तान् ॥

॥ ૪૧-૯૩ ॥

અર્થ:—જે ભક્તલોક દિનરાત્ર ભગવાનના નામનું કીર્તન કરે છે અથવા ભગવાનનું પૂજન કરે છે તે લોકને કલિ બાધ કરતો નથી.

नमो नारायणायेति कीर्तयन्ति च ये नराः ।

निष्कामा वा सकामा वा न कलिर्वाधते च तान् ॥

॥ ૯૪ ॥

અર્થ:—જે સકામ કે નિષ્કામી કોઈ પણ મતુષ્ય “નમો નારાયણાય” એ મંત્રનું હૃદયમાં કીર્તન (જપ) કરે છે તેમને કલિ બાધ કરતો નથી.

हरिनामपरा ये तु घोरे कलियुगे द्विज ।

त एव कृतकृत्याश्च न कलिर्वाधते हि तान् ॥

॥ ૯૫ ॥

અર્થ:—હે દ્વિજ ! આ ધોર કલિયુગમાં જેમણે પરમાત્માના નામનો આશ્રય લીધો છે તે કૃતકૃત્ય જ છે. કલિ તેમને બાધ કરતો નથી.

हरे केशव गोविन्दे वांसुदेव जगन्मय ।

हतीरयन्ति ये तित्थं न हि तान्वाधते कलिः ॥

॥ ૧૦૦ ॥

અર્થ:—હે હરે, હે કશવ, હે ગોવિન્દ, હે વાસુદેવ, હે જગન્નથ, એ પ્રકારનાં પરમાત્માનાં નામનું જેઓ ઉચ્ચારણ કરે છે તેમને કલિ બાધ કરતો નથી.

• શિવ શંકર સદૃશ નીલકંઠ ત્રિલોચન ।

इति जल्पन्ति ये वाऽपि कलिस्तान्नापि बाधते ॥ १०१ ॥

અર્થ:—હે શિવ, હે શંકર, હે સદૃશ, હે નિલકંઠ, હે ત્રિલોચન, એ પ્રકારનાં પરમાત્માનાં નામનું જેઓ ઉચ્ચારણ કરે છે તેમને કલિ બાધ કરતો નથી.

महादेव विरूपाक्ष गंगाधर मुढान्वय ।

इत्थं वदन्ति ये विप्र ते कृतार्थो न संशयः ॥ १०२ ॥

અર્થ:—હે દ્વિજ ! મહાદેવ, વિરૂપાક્ષ, ગંગાધર, મુઢ, અન્વય, એ પ્રકારનાં પરમાત્માનાં નામનું જેઓ ઉચ્ચારણ કરે છે તે લોક કૃતાર્થ છે તેમાં કોઈ સંદેહ નથી.

जनार्दन जगन्नाथ पीतांबरधराच्युत ।

इति वाप्युच्चरन्तीह न च तेषां कलेर्भयम् ॥ १०३ ॥

અર્થ:—અથવા હે જનાર્દન, જગન્નાથ, પીતાંબરધર, અચ્યુત, એ પ્રકારનાં પરમાત્માનાં નામનું જેઓ ઉચ્ચારણ કરે છે તેમને કલિનો ભય નથી.

हरिस्मरणनिष्ठानां शिवनामरतात्मनाम् ।

सत्यं समस्तकर्माणि यान्ति संपूर्णतां द्विज ॥ ११२ ॥

અર્થ:—હે દ્વિજ ! હરિ અથવા શિવ એ પ્રકારે પરમાત્માના નામના જપમાં જેઓ પ્રીતિવાળા છે, અને તેનું સ્મરણ કરવામાં જેની નિષ્ઠા છે, તેમનાં સંપૂર્ણ કર્મ નિર્વિઘ્ને પરિપૂર્ણ થાય છે.

પરમાત્માના નામનું ઉચ્ચારણ કરવાથી, પ્રમાદના નિમિત્તથી આવનારાં સંપૂર્ણ વિઘ્નોની નિવૃત્તિ ભગવાને ગીતામાં કહી છે:—

तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविध. स्मृतः ।

ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ॥ મ૦ ગી૦ અ૦ ૧૭-૨૩ ॥

અર્થ:—શિષ્ટ લોકોએ ઐ તત્ સત્ એ ત્રણ પરમાત્માનાં નામ કહ્યાં છે. ઐ હિતિ બ્રહ્મ (તૈ. ડ. અનુ. ૮) ઐ એ અક્ષર બ્રહ્મનો વાચક અર્થાત્ નામ છે. અથવા બ્રહ્મના પ્રતીક રૂપ ઐકાર છે. આ શ્રુતિમાં ઐ એ પરમાત્માનું નામ કહ્યું છે. જેવી રીતે શાલગ્રામમાં વિષ્ણુબુદ્ધિ કરવાથી ઉપાસકોની ઉપર વિષ્ણુ પ્રસન્ન થાય છે; તેવી રીતે ઐ અક્ષરમાં પરમાત્મબુદ્ધિ કરીને ઉપાસના કરવાથી પરમાત્માની પ્રસન્નતા મળે છે. પરમાત્માનાં અનેક નામ છે તથાપિ સર્વ નામમાં 'ઐકાર' આદિ ત્રણ નામ (ઐ તત્ સત્)ની પ્રધાનતા છે.

“ઐ હિતિ બ્રહ્મ” એમા જેમ ઐને પરમાત્માનું નામ કહ્યું છે, તેમ તત્ત્વમસિ—અર્થ:—તે સમિચ્છદાનન્દ સ્વરૂપ પરમાત્મા તું છે, અર્થાત્ તારા સ્વરૂપનું નામ જ તત્—પરમાત્મા—છે. આ શ્રુતિમાં તત્ શબ્દને પણ પરમાત્માનું નામ કહ્યું છે.

તેવી રીતે સદેવ સોમ્યેદમય આસીત્ (છા. ડ. મ. ૬-૨-૧) હે પ્રિયદર્શન (શ્વતકેતુ) । સૃષ્ટિની પહેલાં એક સત્—પરમાત્મા જ હતા, આ નામ રૂપ જગત્ નહોતું. આ

શ્રુતિમાં સત્ શબ્દને પણ પરમાત્માનું નામ કહ્યું છે.

આ ત્રણ નામ વડે સૃષ્ટિના પહેલાં પ્રબળપતિએ બ્રાહ્મણો તથા ઋગ્વાદિ વેદો તથા સંપૂર્ણ યજોને પણ નિર્માણ કર્યા—અર્થાત્ આ ત્રણ પરમાત્માનાં નામ વડે પહેલાં વેદાદિની ઉત્પત્તિ થઈ છે આ પ્રમાણે પરમ પવિત્ર વેદાદિકોની ઉત્પત્તિના કારણ ૩૫ ઈ તત્ સત્ એ ત્રણ નામની પવિત્રતા અપાર છે. એવું ગીતાના શ્લોકથી સૂચન કર્યું છે. તેટલા માટે તેમનું ઉચ્ચારણ સંપૂર્ણ પાપના પ્રાપ્તિ ૩૫ છે, તથા સર્વ પ્રકારનાં વિધોને પણ દૂર કરનાર છે.

તસ્માદોમિત્યુદાહૃત્ય યજ્ઞદાનતપઃક્રિયાઃ ।

પ્રવર્તન્તે વિધાનોક્તાઃ સતતં વ્રજવાદિનામ્ ॥

॥ ૧૭-૨૪ ॥

અર્થઃ—જે કારણથી આ ત્રણ શબ્દો વેદાદિકોની ઉત્પત્તિમાં કારણ ૩૫ છે અને પવિત્ર છે, તે કારણથી (તસ્માત્) કર્મના આરંભકાલમાં તથા સમાપ્તિમાં ઈંકારનું ઉચ્ચારણ કરીને વેદમાં પારંગત લોકોની શાસ્ત્રમાં કહેલી યજ્ઞ દાન તપ આદિ ૩૫ ક્રિયાઓ પ્રવર્તમાન થાય છે. તેથી તે ક્રિયા વૈશ્યસ્ય રહિત થાય છે. અર્થાત્ અગોની ન્યૂનતા આદિ નિમિત્ત દોષથી રહિત થાય છે.

તદિત્યનભિસંધાય ફલં યજ્ઞતપઃક્રિયાઃ ।

દાનક્રિયાશ્ચ વિવિધાઃ ક્રિયન્તે મોક્ષકાંક્ષિભિઃ ॥

॥ ૨૫ ॥

અર્થઃ—ફલેચ્છાના ત્યાગ પૂર્વક પરમાત્માના નામ ૩૫ તત્ શબ્દનું ઉચ્ચારણ કરીને મુમુક્ષુ લોક પોતાના અન્તઃકરણની શુદ્ધિને માટે યજ્ઞ દાનાદિ નાના પ્રકારનાં કર્મ કરે છે. તેથી અગોની ન્યૂનતા આદિ નિમિત્ત દોષોનો પરિહાર કરવાને તત્ શબ્દ પણ અત્યુત્તમ છે.

સદ્ભાવે સાધુભાવે ચ સદિત્યેતત્પ્રયુજ્યતે ।

મશસ્તે કર્મણિ તથા સચ્ચબ્દઃ પાર્થ યુજ્યતે ॥

॥ ૨૬ ॥

અર્થઃ—કોઈ પરતુની અવિદ્યમાનતાની શંકા થતાં વિદ્યમાનતાનું બોધન કરવાને માટે સત્ શબ્દનો પ્રયોગ શિષ્ટ લોક કરે છે. તથા કોઈમાં અસાધુત્વની શંકા થાય તો સાધુત્વનું બોધન કરવાને માટે પણ સત્ શબ્દનો પ્રયોગ કરે છે. માટે સત્ શબ્દ, અગોની ન્યૂનતા નિમિત્ત દોષોનો પરિહાર કરીને યજ્ઞાદિકાનું સાધુત્વ તથા તેમનાં ફલની વિદ્યમાનતા બતાવવામાં પણ સમર્થ છે.

વળી જેવી રીતે સદ્ભાવ તથા સાધુભાવમાં સત્ શબ્દનો પ્રયોગ કરવામાં આવે છે, તેવી રીતે શીઘ્ર સુખ આપનાર વિવાહાદિક માંગલિક કર્મમાં પણ, હે પાર્થ ! સત્ શબ્દનો પ્રયોગ બને છે. માટે અગોની ન્યૂનતા નિમિત્ત દોષોનો પરિહાર કરીને શીઘ્ર ફલ દેવામાં આ (સત્) નામ પણ સમર્થ છે.

આ પ્રમાણે ન્યારે પરમાત્માના એક એક નામના ઉચ્ચારણમાં આટલી શક્તિ છે તો ઈ તત્ સત્ એ ત્રણ નામોના બેગા ઉચ્ચારણનું તો કહેવું જ.શું ? અને જે પ્રકારની પરમાત્માનાં ઈંકારાદિક નામોમાં શક્તિ છે તે જ પ્રકારની પરમાત્માનાં સર્વ નામ માત્રમાં શક્તિ છે જ.

સ્વક્ષત્રે પરક્ષત્રે ચ વન્ધ્યા જિહ્વા પ્રયત્નતઃ ।

કુરુતે વા કલ્પૌ પુત્ર શ્રીકૃષ્ણગુણકીર્તનમ્ ॥

સ્કા.પુ.સ.૨,માર્ગ.મા.૫,અ. ૧૫-૩૪ ॥

અર્થ:—હે પુત્ર ! કલિયુગમાં (પરમાત્મા)નાં નામોનું જિવ્યારણ કરનારી જીહ્વા યહાય આપણા મુખમાં હો, અથવા બીજાના મુખમાં હો, તોપણ તે પ્રયત્ન કરીને પણ વન્ધન કરવા યોગ્ય છે.

પાપવહ્ની દુઃખે તસ્ય જિહ્વારુપેણ કીર્ત્યતે ।

યા ન વક્ત્રી દિવારાત્રી શ્રીકૃષ્ણગુણકીર્તનમ્ ॥ ૬૫ ॥

અર્થ:—જે જિહ્વા દિનરાત્રિ શ્રીકૃષ્ણ—પરમાત્માના ગુણોનું કીર્તન કરતી નથી, તેના મુખમાં તે જીહ્વા નથી પરંતુ તે કાષ્ટ પાપલતા હોઇ કેવલ જીહ્વા નામ માત્રથી કહેવાય છે. અહો માન્યમહોભાગ્યં હરિનામસ્તાત્મનામ્ ।

ત્રિદશૈરપિ તે પૂજ્યાઃ કિમન્યૈર્વહુભાષિતૈઃ ॥૪.ના.પુ.પૂ.સ.૩૭,અ.૪૧-૧૧૩ ॥

અર્થ:—પરમાત્માના નામમાં જે પ્રીતિવાળા છે તેમનું અહોભાગ્ય છે. તેમનું ભાગ્ય આશ્ચર્ય રૂપ છે—અર્થાત્ થોડા ભાગ્યથી પરમાત્માના નામમાં પ્રીતિ નથી થતી. બહુ કહેવાથી શું પ્રયોગ્ય છે ? દેવતા લોકના પણ તે પૂજ્ય થાય છે.

સનકઃ ઋષિ કહે છે કે:—

તસ્માત્સમસ્તલોકાનાં હિતમેવ મયોચ્યતે ।

હરિનામપરાન્મર્ત્યાન્ન કલિર્વાધતે કચિત્ ॥ ૧૧૪ ॥

અર્થ:—મટે સંપૂર્ણ લોકોના હિતને માટે હું કદું હું કે જે મનુષ્ય પરમાત્માના નામમાં તત્પર છે તેમને કલિ આધ કરતો નથી.

આ પ્રમાણે સનક ઋષિએ કીર્તનનો મહિમા નારદજી પ્રતિ કહ્યો છે. વળી—

માણકાન્તારપાયેયં સંસારોચ્છેદમેષજમ્ ।

દુઃખશોકપરિત્રાણં હરિરિત્યક્ષરદ્વયમ્ ॥ મ. મા. શા.પ.રા.ચ.અ. ૪૭-૯૫ ॥

અર્થ:—“ હરિ ” એ પરમાત્માના નામ રૂપ જે અક્ષર પ્રાણીઓને કઠિણ માર્ગથી પણ પાર કરે છે, તથા સંસાર રૂપ રાગના આશય રૂપ છે, તથા દુઃખ અને શોકનો નાશ કરનારા છે. વળી—

સંકીર્ત્યમાનો ભગવાનનન્તઃ શ્રુતાનુભાવો વ્યસનં હિ પુંસામ્ ॥

પ્રવિશ્ય ચિત્તં વિધુનોત્યક્ષેપં યથા તમોઽકૌઽધ્રમિવાતિવાજઃ ॥

માઠ સ્કઠ ૧૨, અઠ ૧૨-૪૮ ॥

અર્થ:—અનન્ત:—દેશ તથા કાલ તથા વસ્તુ વડે દરેક પદાર્થ પરિચ્છેદ વાળો થાય છે. કોઈ વસ્તુ હિંદુસ્થાન દેશમાં ન જોવામાં આવે તો અમેરિકા આદિ દેશમાં જોવામાં આવે છે, તો તે વસ્તુ દેશપરિચ્છેદ વાળી કહેવાય છે. આત્મા તો બ્યાપક વસ્તુ હોવાથી સર્વ દેશમાં છે. તેથી દેશપરિચ્છેદથી રહિત છે. કોઈ વસ્તુ વર્ષાકાલમાં મળે છે ખરી, પરંતુ

જપ્યેનૈવ તુ સંસિધ્યેદ્વાદ્વાપો નાત્ર સંશયઃ ॥ મનુ. સ્મૃ. અ. ૨-૮૭ ॥

અર્થ:—બ્રહ્મ જે પરમાત્મા તેની પ્રાપ્તિની ઇચ્છાવાળાની સિદ્ધિ જપ માનથી થાય છે તેમાં કોઈ પ્રકારની શંકા નથી. તપ કરનાર લોક પણ એકાન્તમાં બેસીને ઇન્દ્રિયોનો સંયમ કરતા સતા જપ જ કરે છે.

યે પાકયજાથત્વારો વિધિયજ્ઞસમન્વિતાઃ ।

સર્વે તે જપયજ્ઞસ્ય કલાં નાર્હન્તિ પોદ્દશીમ્ ॥ મનુ. સ્મૃ. અ. ૨-૮૬ ॥

અર્થ:—પંચ મહાયજ્ઞની અન્તર્ગત બ્રહ્મયજ્ઞથી શિવ વૈભવેન હોમ, બલિકર્મ, નિત્યશ્રાદ્ધ, અતિથિભોજન—એ ચાર પાકયજ્ઞ કલા છે, અને દર્શપૂર્ણમાસાદિનું નામ વિધિયજ્ઞ છે. તે વિધિયજ્ઞસહિત કરવાના આ ચાર પાકયજ્ઞ રૂપકર્મ પશુ જપયજ્ઞના સોળામ્ના દ્વિત્વસા બરાબર નથી.

આ પ્રમાણે જપયજ્ઞનો મહિમા મન્વાદિ ઋષિ લોકોએ વર્ણવ્યો છે. “જપાદિ રૂપ ભક્તિથી પાપની નિવૃત્તિ થતી નથી, પાપનિવૃત્તિને માટે તપ જ કરવું જોઈએ” એવો કેટલાક લોકોનો ખ્યાલ છે. તે ખ્યાલ ભૂલ ભરેલો છે. મન્વાદિકોનો જપ પશુ એક પ્રકારનું તપ જ છે. કેવલ શરીરને કષ્ટ આપવું તેનું નામ માત્ર તપ નથી. તેથી દરેક પાપની નિવૃત્તિને માટે જૂદા જૂદા જપ પશુ શાસ્ત્રમાં કલા છે. તે વાત પ્રાયશ્ચિત્ત પ્રકરણમાં માલમ પડશે.

તપસા બ્રહ્મચર્યેણ જપેન ચ દમેન ચ ।

ત્યાગેન સત્પત્રૌચાર્ય્યાં યમેન નિયમેન ચ ॥ મા. ૨. ૬. અ. ૧-૧૩ ॥

દેહવાગ્બુદ્ધિર્જં ધીરા ધર્મજ્ઞાઃ શ્રદ્ધયાન્વિતાઃ ।

ક્ષિપત્સયં મહદપિ વેણુગુલ્મમિવાનલઃ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:—સર્વ પ્રકારે વિરક્ત (ધીર), તથા ધર્મને જાણનાર જે શ્રદ્ધાલુ મનુષ્ય છે તે, જે પ્રકારે અગ્નિ વાંસના ગુચ્છને બાળી દે છે તેવી રીતે, તપ, બ્રહ્મચર્ય, શમ, દમ, સત્યભાષણ, શૌચ, યમ, નિયમ, આદિ સાધનો વડે શરીર, વાણી અને મન વડે થતાં સર્વ પાપોને બાળી નાંખે છે.

કેચિત્કેવલયા ભક્તયા વાસુદેવપરાયણાઃ ।

અયં ધ્રુવન્તિ કાત્સ્ન્યેન નીહારમિવ ભાસ્કરઃ ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—અને કેટલાક પરમાત્મ પરાયણ લોક કેવલ ભક્તિથી જ, જેવી રીતે સૂર્ય પોતાના તાપથી ધ્રુવસને દૂર કરે છે તેવી રીતે, સંપૂર્ણ પાપનો નાશ કરે છે.

તપાદિ સાધન પાપનો નાશ કરતા છે, તથાપિ, હે રાજન્ !

ન તથાપ્યધવાન્ રાજન્પૂયતે તપઆદિભિઃ ।

યથા કૃષ્ણાર્પિતપ્રાણસ્તત્પુરુષનિષેવયા ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—ભગવાન્નાં મનને અપર્ણ કરીને તેમની ભક્તિ કરવાથી જેવી રીતે પાપીનું પાપ નિવૃત્ત થાય છે. તેનું શીઘ્ર તપાદિકોથી નષ્ટ થતું નથી.

પ્રાયશ્ચિત્તાનિ ચીર્ણાંનિ નારાયણપરાઙ્મુખમ્ ।

ન નિષ્પુનન્તિ રાજેન્દ્ર મુરાર્કુંભમિવાપગાઃ ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—હે રાજેન્દ્ર ! જેમ દારૂના પાત્રને નદીમાં ધોવાથી શુદ્ધ થતું નથી, તેમ પરમાત્માની ભક્તિથી જે મનુષ્ય વિમુખ છે તેનું પાપ પ્રાપ્તિત કરવાથી પણ દૂર થતું નથી.

માટે એવો નિશ્ચય થાય છે કે તપાદિક પાપોને દૂર કરે તો છે, તથાપિ ઇશ્વરથી જે વિમુખ છે તેનું પાપ તપાદિકોથી પણ દૂર થતું નથી.

" ત્યારે ભક્તિ માત્ર કરવાની આવશ્યકતા છે, તપ આદિકોની આવશ્યકતા નથી, તો શાસ્ત્રમાં તપાદિકોનું કથન શામાટે કરવામાં આવ્યું છે ? " એવો પ્રશ્ન થઈ શકે છે. તેનો એવો ઉત્તર છે કે વિષયાસક્ત મનુષ્યોમાં વિરક્તિ ન હોવાથી તેમનાથી અનન્ય ભક્તિ બની શકતી નથી. તેથી તેવા લોકોને માટે પ્રથમ પાપની નિવૃત્તિ તથા ઇન્દ્રિય સંયમને માટે તપ કરવાનું કહ્યું છે. પરંતુ જેનું ચિત્ત વિરક્ત છે તથા પરમાત્મા પરાયણ છે તેને તપાદિકોની કોઈ આવશ્યકતા નથી. તેથી ભક્તિથી સર્વ પ્રકારનાં પાપની નિવૃત્તિ થાય છે એમ કહ્યું. કલિયુગમાં સામર્થ્ય ઓછું હોવાથી કીર્તનભક્તિ ઉત્તમ છે. કીર્તનમાં પણ જપની પ્રધાનતા કહી છે.

સાધારણ રીતે જપ નામનો તથા મન્ત્રનો પણ થાય છે. રામ, કૃષ્ણ, શિવ, શંકર, આદિક નામ કહેવાય છે. મન્ત્રનો વૈદિક, તાન્ત્રિક, પૌરાણિક એવો વેદ છે. ગાયત્રી, પુરૂષ સૂક્ત, પ્રણવ, આદિ મન્ત્ર વૈદિક છે. વેદમાં પ્રતિપાદિત કરેલા મન્ત્ર વૈદિક કહેવાય છે. તન્ત્રશાસ્ત્રમાં કહેલો મન્ત્ર તાન્ત્રિક કહેવાય છે. અને પુરાણોમાં કહેલા મન્ત્રને પૌરાણિક કહે છે. એ સર્વ મન્ત્રોનું પ્રથમ પુરસ્કરણ કરવાની જરૂર છે, કેમકે તે વડે મન્ત્રની શુદ્ધિ થાય છે. પુરસ્કરણ કર્યા બાદ જ ઈષ્ટ દેવો ભક્તોના તરફ દષ્ટિ કરે છે એવો મન્ત્રશાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. પુરસ્કરણ કર્યા પછી જ ધર્મ, અર્થ, કામ કે મોક્ષ વિષયમાં મન્ત્રનો વિનિયોગ કરવાથી તેનું અચુક ફળ મળે છે.

સાધનં મૂલમન્ત્રસ્ય પુરસ્કરણમુચ્યતે ।

પુરસ્કરણીયત્વાદ્વિનિયોગાત્કર્મણઃ ॥ શિ. પુ. ડ. વા. સં. જ. ૧૧-૧ ॥

અર્થ:—મૂલ મન્ત્રના સાધનનું નામ પુરસ્કરણ છે. ધર્માદિક પુરૂષાર્થમાં મન્ત્રનો વિનિયોગ કરતા પહેલાં આ સાધન કરવું પડે છે. તેથી તેને પુરસ્કરણ કહે છે.

મૂલમન્ત્રમાં પણ તાન્ત્રિક અને પૌરાણિક મન્ત્ર કરતાં વૈદિક મૂલમન્ત્ર ઉત્તમ છે. પરંતુ હરેક મન્ત્રનું અનુષ્ઠાન કરનાર અધિકારી મનુષ્યે તેના નિયમ અને આચારનું બરાબર પાલન કરવું જોઈએ. નહિતો તેનું ફળ મળે નહીં. અને કેટલાંક ફળ વિપરીત પણ થાય. અર્થાત્ અર્થને અદલે અનર્થ થઈ જાય. જે મુમુક્ષુ મનુષ્ય નિષ્કામી થઈને ઇશ્વરની પ્રસન્નતાને માટે પોતાના અધિકાર અનુસાર જપ કરે છે તેને કોઈ અનર્થ થતો નથી. પરંતુ બીજા જે સકામી મનુષ્યો છે તેમને વિપરીત ફળ થાય છે.

વૈદિક મન્ત્રોનો જપ કરવાને માટે ઉપનયનાદિ સંસ્કારની આવશ્યકતા છે. તેમાં પણ પ્રણવાદિ મન્ત્રોનો જપ કરવામાં વિરક્ત જ અધિકારી છે. અન્ય તાન્ત્રિકાદિ મન્ત્રોનો જપ કરવામાં સર્વ કોઈ અધિકારી છે. પરંતુ તેમને પણ આચારાદિકોની જરૂર છે. નિષ્કામી ભક્ત લોકોને માટે ભક્તિ અથવા આચારાદિકાની કોઈ વિશેષ ચિન્તા નથી. તેમાં શબ્દો જ પ્રથમ દષ્ટાન્ત છે.

શબ્દો નામની બીજા ભક્તિની સ્ત્રી હતી. વ્યાસસંહિતામાં બીજા જ્ઞાનને પણ અસ્પૃશ્ય

જાતિમાં ગણી છે. બીલોમાં શે આચાર હોવાનો સંભવ છે ? બીલડીના પ્રભાવને રામાય-
ણાદિ ઇતિહાસને જાણનાર અવશ્ય જાણે છે જ. જ્યારે રામચન્દ્રજી અને લક્ષ્મણજી બંને
શબરીના આશ્રમમાં ગયા છે ત્યારે શબરીએ પ્રેમપૂર્વક પૂજા કરીને પોતે સંગ્રહ કરેલાં ફળોને
ખાવા આપ્યાં. રામચન્દ્રજી શબરીના સત્કારથી પ્રસન્ન થઈને ખેડા હતા તે સમયે શબરી
કહે છે—“આપ પરમાત્મા મન વાણીના પણ વિષય નથી. આપના દાસોનો પરપરામાં એક
એક એક થયેલા સોમા દાસનાં પણ દર્શન કરવાની મારી યોગ્યતા નથી. તો પછી સાક્ષાત્
આપનાં દર્શન થવાની યોગ્યતા તો ક્યાથી હોય ? મને સ્તુતિ કરતાં આવડતી નથી. હું શુ
કરું. આપ મારા ઉપર પ્રસન્ન હો,” આ પ્રકારની શબરીની વાણી સાંભળીને રામ-
ચન્દ્રજી કહે છે:—

પુંસ્ત્વે સ્ત્રીત્વે વિશેષો વા જાતિનામાશ્રમાદયઃ ।

ન કારણં મદ્વજને ભક્તિરેવ હિ કારણમ્ ॥અ૦રા૦આ૦કા૦સ૦૧૦-૨૦ ॥

અર્થ:—પરમાત્માના ભજનમાં પુરૂષપણું અથવા સ્ત્રીપણું કે જાતિ, નામ, આશ્રમ, આદિનો
કોઈ વિશેષ નથી. અર્થાત્ પુરૂષ કે સ્ત્રી, તથા સર્વ જાતિ અને આશ્રમવાળા ભક્તિ કરી
શકે છે. તેનું ફળ સર્વને ઉત્તમ જ મળે છે. ભક્તિ કરવામાં એક પ્રેમ જ કારણ છે.

રામચન્દ્રજીના આ વચનથી એવો નિશ્ચય થાય છે કે અન્ત્યજાદિ સર્વ લોક ઇશ્વરભક્તિ
કરવામાં અધિકારી છે, અને ભગવાનનાં નામ તથા અમુક મંત્રાદિકોના પણ જપ કરી શકે
છે. પરન્તુ સદાચારની આવશ્યકતા છે એમાં કોઈ સંદેહ નથી.

આ પ્રકારે રામચન્દ્રજીએ ભક્તિના અધિકારાદિનું કથન કર્યું. ત્યાર બાદ શબરી રામચન્દ્ર-
જીના દેખતાં જ અગ્નિમાં પ્રવેશ કરીને સ્થૂલ શરીરનો ત્યાગ કરી વિશ્વલોકમાં ગઈ.

જેવી રીતે ભક્તિમાં ઉત્તમ જાત્યાદિની અપેક્ષા નથી, તેવી રીતે સ્નાનાદિકોના આગ્રહ
પણ ભક્તિમાં નથી. તે પરમાત્માનો મંત્ર સર્વને પવિત્ર કરે છે. ભક્તોને સ્નાન, શૌચ,
ભક્ષ્યાભક્ષ્યાદિકોના વિચાર તથા સદાચારનો વિચાર કરવાની આવશ્યકતા નથી એવું અહીં
તાત્પર્ય નથી. એ સર્વ ક્રિયાનો પરિત્યાગ કરવાથી મનુષ્ય પણ તુલ્ય થઈ જાય છે. તેથી
સ્નાનાદિકોની આવશ્યકતા તો છે, પરન્તુ કોઈ રોગ અથવા અન્ય વિક્ષેપથી સ્નાનાદિ કરી
શક્યો નથી માટે ભજન પણ નહીં થઈ શકે એવો વિચાર કરીને ભજનને ત્યાગ કરવો
નહીં; જપાદિ જરૂર કરવો જ જોઈએ.

પ્રાંતાના સ્વરૂપ રૂપ પરમાત્માના ચિન્તનનું જ નામ ભક્તિ છે તે તો હમેશાં થઈ શકે
છે. એવો ભક્ત તો હમેશાં શુદ્ધ છે એવો ભાવ છે. શબરીની ભ-
ભક્તિનું લક્ષણ. કિતનો પ્રભાવ ભક્તમાળામાં લખ્યો છે તે દરેક આસ્તિક મનુષ્યના
હૃદયને આર્દ્રાદ તથા આશ્ચર્ય ઉત્પન્ન કરે તેવો છે.

દષ્ટકારપ્પ નામના જંગલમાં માતંગ ઋષિના આશ્રમની નજીકમાં શબરી નામની બીલડી
રહેતી હતી. તે પત્નિ પુત્ર આદિથી રહિત એકલો હતી એક દિવસ માતંગ ઋષિને રસ્તામાં
દીકા તો શબરીએ મનમાં વિચાર કર્યો—“હું નીચ જાતિની હોવાથી ઋષિલોક મને પાસે
જવા દેતા નથી. તેથી મારાથી કોઈ સેવા બને તેમ લાગતું નથી છતાં માતંગ ઋષિના
, આશ્રમમાં રોજ લાકડાં લઈ જઈને મકી આવું, અને રસ્તાને ઝાડું દઈને સાફ રાખું.”

એવો નિશ્ચય કરીને માતંગ ઋષિના આશ્રમમાં રોજ લાકડાં લઈ જઈને નાંખતી હતી. અને ઋષિલોકોને સરોસર જવાના રસ્તાને નિત્ય સાફ કરતી હતી. થોડા દિવસ પછી માતંગ ઋષિએ પોતાના શિષ્યોને પૂછ્યું કે આપણા આશ્રમમાં રોજ આ લાકડાં કાઢી રાખી જાય છે? શિષ્ય લોક પણ શખરીની વાત જાણતા નહોતા. તેથી તેમણે પણ “એ વાત અમે જાણતા નથી” એવો જવાબ આપ્યો. શિષ્યોનાં વચન સાંભળી ઋષિએ તપાસ રાખવાની આજ્ઞા આપી. તપાસ કરતાં શખરી રાખે છે એવી ખબર મળી, તેથી તે ખબર ઋષિને આપી. ઋષિએ તેને આશ્રમની બહાર અન્ન આપી તેની રક્ષા કરવા કહ્યું. થોડા દિવસ પછી ઋષિએ તેને પૂછ્યું કે તું ચામાટે લાકડાં લાવે છે, તારી શી ઇચ્છા છે? બીલદી કહે છે કે મારે કોઈ ધનાદિ વૈભવની જરૂર નથી. સંસાર પણ ઠીક લાગતો નથી, મારી સફળિતિ થાય તેવો કોઈ ઉપાય જતાવો. આવું વૈરાગ્ય યુક્ત વચન સાંભળીને માતંગ ઋષિએ તેને પોતાના આશ્રમમાં જ રહેવાની પરવાનગી આપી, કેમકે માતંગ ઋષિને વર્ણાશ્રમ આદિના વિચાર નહોતા. તે અતિવર્ણાશ્રમી બ્રહ્મવેત્તા હતા. એ પ્રકારે શખરીને આશ્રમમાં રાખવાના નિમિત્તથી ઋષિલોક દ્વેષ કરવા લાગ્યા. અને માતંગ ઋષિની સાથે બોલવાનું પણ બંધ કર્યું. તથાપિ ઋષિ કોઈ પ્રકારનો ક્રોધ નહોતા કરતા. શખરી નિયમાનુસાર રસ્તા ઉપર ઝાકું દેવા જતી હતી. ઋષિ લોકોએ નીચ જાતની શખરીનું સવારમાં ઈર્ષન કરવું સાફ નહીં સમજતા હતા. તેથી શખરી ઋષિ લોક સ્નાનને માટે જાય તે પહેલાં જઈને ઝાકું દેવા લાગી. એક રોજ કંઈ વાર થવાથી રસ્તામાં એ યુવાન ઋષિ મળ્યા. તેમણે ક્રોધથી તેને મારી. તે બિચારી માર ખાઈને દુઃખથી પર્ણકૂટિમાં જઈ બેઠો. એટલામાં બીલુ ઋષિમણ્ડલ સ્નાન કરવા ગયું. સરોવરની પાસે જઈને જોયું તો જલ બધું રક્ત વર્ણનું થયું હતું. અને અંદર કીડા ખડબડતા હતા. ઋષિ લોક એકલા મળીને વિચાર કરવા લાગ્યા, પરંતુ કોઈને કંઈ ખબર પડી નહીં. ભગવાન પણ એક જુદા બ્રાહ્મણને વેષ ધારણ કરી તેમના વચમાં જઈને બેઠો. ઋષિલોક એ જુદા બ્રાહ્મણને જોઈને તેને કહ્યું—“આપ અમારામાં જુદા છો, આવું કોઈ કારણ કહો.” ત્યારે તે જુદા બ્રાહ્મણ કહે છે :—

મતંગમુનિવિદ્વેપાદ્રામમક્તાવમાનતઃ ।

જલમેતાદૃશં જાતં ભવતામમિમાનતઃ ॥

મક્તમાણ ॥

અર્થ:—મતંગ ઋષિની સાથે દ્વેષ કરવાથી, અને રામભક્તનું અપમાન કરવાથી તથા તમારા અભિમાનથી જલ આવું થયું છે. હવે મતંગ ઋષિનો સત્કાર કરો અને શખરીના પગને ધોઈ તે જલ સરોવરમાં નાંખો તો ઠીક થશે એમ કહ્યું.

ઋષિલોકે તે પ્રમાણે શખરીની મારી મારી. અને શખરીના પગ ધોઈને જલસરોવરમાં નાંખ્યું તો તે જલ શુદ્ધ થયું. આ સર્વ ભક્તિનો પ્રભાવ છે.

આ પ્રમાણે નિષ્કામી ભક્તોને વિશેષ આચરણ ન હોય તો પણ કોઈ હરકત નહીં. પરંતુ સકામી મનુષ્યોને માટે મંત્ર જપમાં વિશેષ નિયમની આવશ્યકતા છે. દરેક મંત્રના દ્રષ્ટા (દેખનાર) હોય છે. ઋષિ લોકોનાં નામ તથા મંત્રના છંદ પણ જનાર્યા છે તથા જ્ઞાન ન્યાસાદિક પણ કલા છે. આવા મંત્રને મૂલ મંત્ર કહે છે. પૌરાણિક કે તાનત્રિક

મૂલમંત્રમાં એ સર્વ હોય છે. પરન્તુ વેદના મૂલમંત્રોમાં ઋષિ તથા છન્દ એ બે જ હોય છે.

આ મૂલમંત્રથી ભિન્ન એક માલામંત્ર હોય છે. તેની સિદ્ધ પુરૂષોએ રચના કરેલી હોય છે. દક્ષિણી, અંગાલી, હિન્દી આદિક નાના પ્રકારની ભાષામાં પણ સિદ્ધોએ બનાવેલા મંત્રો હોય છે. તેમનો પ્રચાર પૂર્વ કાલમાં નહોતો. તેથી પુરશ્વરજીના લક્ષ્યલોકમાં તે કલા નથી. પરન્તુ પુરશ્વરજી ભાષાના માલામંત્રોનું પણ ચાલુ છે. આ માલામંત્રથી ભિન્ન જે મૂલમંત્ર તે ઉત્તમ છે.

પરન્તુ એક વાત ખાસ યાદ રાખવાની છે કે કોઈ પણ પ્રકારના (માલામંત્ર કે મૂલમંત્ર) હોય, પરન્તુ તે શાસ્ત્રમાં કહેલા સાઠ પ્રકારના દોષોથી રહિત હોવા જોઈએ. નહિતો અનિષ્ટ પરિણામ આવે. એ સાઠ દોષો નીચે મુજબના છે:—૧. રુદ્ધ, ૨. કૂટાક્ષર, ૩. મુગ્ધ, ૪. બદ્ધ, ૫. કુદ્ધ, ૬. બેદિત, ૭. બાધ, ૮. કુમાર, ૯. યુવક, ૧૦. પ્રૌઢ, ૧૧. વૃદ્ધ, ૧૨. ગર્વિત, ૧૩. સ્તંભિત, ૧૪. મૂર્ચ્છિત, ૧૫. મત્ત, ૧૬. કીલ્બિત, ૧૭. ખંડિત, ૧૮. શઙ્ક, ૧૯. મન્દ, ૨૦. પરાદ્મુખ, ૨૧. છિન્ન, ૨૨. બધિર, ૨૩. અન્ધ, ૨૪. અચેતન, ૨૫. ક્રિકેર, ૨૬. ક્ષુધિત, ૨૭. સ્તબ્ધ, ૨૮. સ્થાનબ્રહ્મ, ૨૯. પીડિત, ૩૦. નિઃસ્તેહ, ૩૧. વિકલ, ૩૨. ધ્વસ્ત, ૩૩. નિર્જીવ, ૩૪. ખંડિતારિક, ૩૫. સુપ્ત, ૩૬. તિરસ્કૃત, ૩૭. નીચ, ૩૮. મલિન, ૩૯. દુરાસદ, ૪૦. નિઃસત્ત્વ, ૪૧. નિર્જિત, ૪૨. દગ્ધ, ૪૩. અપદ્ધ, ૪૪. ભયંકર, ૪૫. નિરિતંશ, ૪૬. નિન્દિત, ૪૭. કૂર, ૪૮. ક્લહીન, ૪૯. નિકૃન્તન, ૫૦. નિર્વાર્ધ, ૫૧. ભ્રમિત, ૫૨. શપ્ત, ૫૩. ઋણકિલ્બ, ૫૪. અગ્રહીનક, ૫૫. જડ, ૫૬. રિપુ, ૫૭. ઉદાસીન, ૫૮. લગ્નિજત, ૫૯. મોહિત, ૬૦. અલસ. આ દોષોને જાણ્યા વિના લક્ષ વાકાદિ જપ કરે, તોપણ મંત્રનું ફળ મળતું નથી એવો મંત્રશાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. મંત્રના દોષનું નિવારણ કરવા માટે નીચે કહેલા દશ પ્રકારના સંસ્કારથી મંત્રને શુદ્ધ કરવો જોઈએ. ૧. જનન, ૨. જીવન, ૩. તાકન, ૪. યોધન, ૫. અભિષેક, ૬. વિમલીકરણ, ૭. આપ્યાયન, ૮. તર્પણ, ૯. દીપન, અને ૧૦. ગુપ્તિ, એ દશ પ્રકારના સંસ્કાર વડે પૂર્વોક્ત દોષોનું નિવારણ કરેલા મંત્રનો જપ કરવો જોઈએ. એ દોષો અને સંસ્કારવિધિ જે જાણતો નથી તેવા મનુષ્યને મંત્રનો ઉપદેશ કરવાનો અધિકાર નથી, એ કે રામ આદિ નામોનો ઉપદેશ તો કરી શકાય છે.

હવે મંત્રનો જપ શરૂ કરતા પહેલાં જે વિધિ કરવી જોઈએ તે કયાં વિના મંત્રનો જપ કરવામાં આવે તો નીચે લખેલું અનિષ્ટ ફળ પ્રાપ્ત થાય છે.

યથોક્તપૂર્વ પૂર્વ યો નાનુતિષ્ઠિતિ જાપકઃ ।

एकदेशक्रियश्चात्र निरयं स च गच्छति ॥ म० सा० शा० प० अ० १९७-३ ॥

અર્થ:—જે જપ કરનાર મનુષ્ય પૂર્વોક્ત શાસ્ત્રનું આચરણ પ્રથમ કરતો નથી પરન્તુ અપૂર્ણ અંગની સાથે જપ કરે છે અર્થાત્ મંત્રોનો જપ કરવામાં જે વિધિ છે તે સંપૂર્ણ રીતે કરતો નથી, તે મનુષ્ય નરકને પ્રાપ્ત થાય છે.

अवमानेन कुरुते न प्रीयति न हृष्यति ।

ईदृशो जापको याति निरयं नात्र संशयः ॥

,, ॥ ૪ ॥

અર્થ:—જે શ્રદ્ધા કે આદરપૂર્વક જપ કરતો નથી, અને જપથી પ્રસન્ન કે હર્ષિત થતો નથી, એવો જપ કરનાર જરૂર નરકમાં જાય છે.

અહંકારકૃતશ્ચૈવ સર્વે નિરયમાયિનઃ ।

પરાવમાની પુરુષો ભવિતા નિરયોપગઃ ॥

” ॥ ૫ ॥

અર્થ:—જે લોક અહંકાર પૂર્વકે જન્મ કરે છે અને જીમની અવસ્થા કરે છે તે નર નરકમાંથી થાય છે.

અભિધ્યાપૂર્વકં જપ્યં કુરુતે યશ્ચ મોહિતઃ ।

યન્નાસ્ય રાગઃ પતિતઃ તત્ર તત્રોપપદ્યતે ॥

” ॥ ૬ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય મોહિત થઈને કૃષ્ણની ઇચ્છાથી જન્મ કરે છે તે લોકે જેવા પદાર્થમાં તેમને પ્રીતિ હોય તેવા ક્ષણે ભોગવવાને માટે તેને અનુસારી શરીરને પ્રાપ્ત થાય છે.

દુર્બુદ્ધિરકૃતમજ્જશ્ચલે મનસિ તિષ્ઠતિ ।

ચલામેવ ગતિં યાતિ નિરયં વા નિયચ્છતિ ॥

” ॥ ૭ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય વિષવાસકૃત ચિત્તવાળો છે, તથા ભોગ્ય પદાર્થ નાશવાન છે, અને ભોગ્યો અન્ત નથી, તથા ભોગ્યી કદાપિ તૃપ્તિ થતી નથી એવા જ્ઞાનથી રહિત છે, અને અંચળ ચિત્તવાળો છે, એવો મનુષ્ય અંચળ ગતિને પ્રાપ્ત થાય છે, અથવા તો નરકમાં જન્મ છે.

આ કારણથી જન્મ કરનાર મનુષ્યે જન્પાદિ નિયમપૂર્વકે કરવા જોઈએ. જ્યાંસુધી મનુષ્ય આશ્રમધર્મનું પાલન કરવાની આશા રાખે છે અને તેના ત્યાગ કરવાની જ્યાંસુધી યોગ્યતા પ્રાપ્ત થઈ નથી, ત્યાંસુધી તેણે સર્વ નિયમો પાળવા જ જોઈએ. સંન્યાસાશ્રમમાં રહીને ઈશ્વરચિન્તન કરનારને અન્ય (ગૃહસ્થાદિ) આશ્રમોના ધર્મનું પાલન પતનનું જ કારણ છે. તેવી રીતે ગૃહસ્થાશ્રમીને સંન્યાસાશ્રમના ધર્મ અધોગતિનું જ કારણ છે. માટે ભગવાને ગીતામાં સ્વધર્મે નિધનં ઘેયઃ પરધર્મે મયાવહઃ । (મઃ ગો. અ. ૩-૩૫) અર્થ:—પરધર્મનું અનુક્રાન કરીને મનુષ્ય પોતાનું જીવન અણધારે તેના કરતાં પોતાના ધર્મમાં સ્થિત રહી પોતાના ધર્મનું અનુક્રાન કરતાં મરણ થાય તો પણ તે એક છે એમ કહ્યું છે. દરેક મનુષ્યને પોતાના આશ્રમધર્મની મર્યાદાને અનુસાર જ સર્વ સાધન ક્ષીણ થાય છે. તેથી તેને અનુસાર જ જન્પાદિનો નિયમ પણ અવશ્ય રાખવો પડશે. સમયનો વિચાર કર્યા વિના નિયમનો ત્યાગ કરનાર મનુષ્ય તામસી ત્થાગી કહેવાય છે. શુદ્ધ અને અવિષ્કૃત યદને જ જન્પાદિ કહ્યું જોઈએ. શિવપુરાણમાં કહ્યું છે કે:—

આજ્ઞાદીનં ક્રિયાદીનં શ્રદ્ધાદીનં વરાનને ।

આજ્ઞાર્થ દક્ષિણાદીનં સદા જાતં ચ નિષ્ફલમ્ ॥

શિ. પુ. ડ. મા. વાય. સં. અ. ૧૪-૧ ॥

અર્થ:—ઈષ્ટ દેવનું વરદાન લેવાને માટે જો ગુરૂની, આજ્ઞા વિના ક્રિયા વિના તથા શ્રદ્ધા વિના તથા ગુરૂને દક્ષિણા આદિ આપ્યા વિના, આમ તેમથી પ્રાપ્ત કરેલા મંત્રોનો સદા કરેલો જન્મ નિષ્ફળ છે. માટે—

ઉપમમ્ય ગુરું વિમમાચાર્યં તત્ત્વવેદિનમ્ ।

જાપિનં સદ્ગુણોપેતં ધ્યાનયોગપરાયણમ્ ॥

” ॥ ૩ ॥

તોપયેત્તં પ્રયત્નેન ભાવશુદ્ધિસમન્વિતઃ ।

વાચા ચ મનસા ચૈવ કાયેન દ્રવિણેન ચ ॥

” ॥ ૪ ॥

અર્થઃ—અધિકારી મુમુક્ષુએ વેદશાસ્ત્રાદિના જાણનાર તથા તત્ત્વજ્ઞાની—અર્થાત્ બ્રહ્મશ્રોત્રિય અને બ્રહ્મનિષ્ઠ તથા હમેશ જાગ્રત અને ધ્યાન પ્રાપ્ત થયું તથા શાસ્ત્રમાં કહેલા સદ્ગુણ સુકત બ્રાહ્મણ ગુરૂની પાસે જઈને શુદ્ધ જ્ઞાનપ્રાપ્તિ વાણી તથા મનથી તથા શરીરથી તથા ધનથી સેવા કરીને પ્રયત્નપૂર્વક તેમને પ્રસન્ન કરે. અને—

આચાર્ય પૂજયેદ્વિપઃ સર્વદાતિપ્રયત્નતઃ ।

” ॥ ૫ ॥

અર્થઃ—અને હમેશાં પ્રયત્નપૂર્વક ગુરૂનું પૂજન કરે—સત્કાર કરે.

હસ્ત્યશ્વચરત્તાનિ ક્ષેત્રાણિ ચ ગૃહાણિ ચ ।

ભૂપણાણિ ચ વાસાંસિ ધાન્યાણિ ચ ધનાણિ ચ ।

एतानि गुरवे दद्याद्भक्त्या च विभवे सति ॥

” ॥ ૬ ॥

અર્થઃ—અને પોતાની પાસે ધન હોય તો ગુરૂને ભક્તિપૂર્વક અને શક્તિ અનુસાર હાથી, ઘેડા, રથ, રત્ન, હીરા, આદિ તથા જમીન, ગૃહ, ભૂપણ, આદિ, તથા વસ્ત્ર, ધાન્યાદિ સર્વ તેમને આપવું.

वित्तज्ञातयं न कुर्वीत यदीच्छेत्सिद्धिमात्मनः ।

पश्चान्निवेद्य स्वात्मानं ગુરવે સ પરિચ્છદમ્ ॥

” ॥ ૭-૭ ॥

અર્થઃ—જો મુમુક્ષુ પ્રુષ્ઠ પોતાના કલ્યાણની ધૃષ્ટિ કરતો હોય તો શક્તિ હોવા છતાં ધનનો વ્યય કરવામાં શક્તિ કરવી નહીં. આ પ્રકારે દક્ષિણા આદિ વડે ગુરૂને પ્રસન્ન કરીને ધન સહિત પોતાના દેહાદિને ગુરૂને અર્પણ કરે; અર્થાત્ દેહાદિમાં મમત્વનો પગિયાગ કરીને ગુરૂની સેવામાં તત્પર રહેવું એ જ દેહનું અર્પણ છે. મન ચત્રણ હોવાથી કોઈને અર્પણ કરી શકતું નથી. પરંતુ હમેશાં ગુરૂમાં પૂજ્ય શુદ્ધિ રાખવી, અને શ્રદ્ધા રાખવી એ જ મનનું અર્પણ છે. ધનનું અર્પણ તો પ્રસિદ્ધ જ છે.

एवं संपूज्य विधिवद्यथाशक्तिस्त्ववञ्चयन् ।

आददीत गुरोर्मन्त्रं જ્ઞાનં ચૈવ ક્રમેણ તુ ॥

” ॥ ૮ ॥

અર્થઃ—એ પ્રકારે યથાશક્તિ નિષ્કપટતાથી વિધિથી ગુરૂનું પૂજન કરીને ગુરૂ પાસેથી મંત્રનું તથા તેનું અનુષ્ઠાન કરવાના જ્ઞાનનું ગ્રહણ કરે.

ઓઝામાં ઓહું, સેવા શુદ્ધવા કરતો એક વર્ષ સુધી જે શિષ્ય પોતાની પાસે રહેલો હોય અને તેના સેવાભાવથી તથા નિરભિમાનતા આદિ ગુણોથી ગુરૂ પ્રસન્ન થયેલા હોય તો ગુરૂએ તેને સ્નાનાદિ કરાવી પશ્ચાત્ પ્રત્યેક શુદ્ધિને માટે વિધિપૂર્વક તેનું કલશસ્નાન કરાવવું, આદિ પ્રુષ્ઠાહવાચન, બ્રાહ્મણપૂજા, આદિ કરાવીને પ્રુષ્ઠ નક્ષત્રમાં તથા શુભ યોગમાં ગુરૂએ મન્ત્ર તથા જ્ઞાનનો ઉપદેશ દેવો.

આ પ્રકારે શિષ્ય મન્ત્ર ગ્રહણ કરીને, મંત્રગ્રહણ વખતે બ્રહ્મચર્ય, હવિષ્યાજબોજન, આદિ જે નિયમમાં હતા તે જ નિયમને કાયમ રાખી મન્ત્રનું પુરસ્કરણ કરે.

જપેદક્ષરલક્ષં વૈ ચતુર્ગુણિતમાદરાત્ ।

નક્ષાશી સંયમી યઃ સ પૌરશ્વરણિકઃ સ્મૃતઃ ॥ ૧૪-૧૮ ॥

અર્થઃ—મંત્રમાં જેટલા અક્ષર હોય તેનાથી ચાર ગણા લાખ જપ રાત્રિભોજન તથા ઈન્દ્રિયોનાં સંયમ આદિ નિયમ પૂર્વક આદરથી જે કરે છે તેને પૌરશ્વરણિક—પુરશ્વરણવાલો—કહે છે. દૃષ્ટાન્ત તરીકે, જે મંત્રમાં પાંચ અક્ષર હોય તો ૨૦ લક્ષ મંત્રનો જપ થવો જોઈએ. એ પુરશ્વરણનો સાધારણ નિયમ છે. પરન્તુ મંત્રના બેદને અનુસાર પુરશ્વરણમાં કંઈ કંઈ બેદ હોય છે. તેમાં પણ નિયમ તો સર્વ સરખા છે, પરન્તુ મંત્રોની સંખ્યામાં અને પદ્ધતિમાં કંઈક બેદ રહે છે. એ પ્રમાણે મંત્રનું પુરશ્વરણ કરીને યજ્ઞી મરણ પર્થન્તે તે મંત્રનો અમુક સંખ્યાનો જપ કરવો એમ કહ્યું છે:—

યાવજ્જીવં જપેન્નિત્યમષ્ટોત્તરસહસ્રકમ્ ।

અનન્યસ્તત્પરો ભૂત્વા સ યાતિ પરમાં ગતિમ્ ॥ ૧૭ ॥

અર્થઃ—આ પ્રમાણે પુરશ્વરણ કરેલા મંત્રનો મરણપર્થન્તે દરરોજ આઠામાં આઠા ૧૦૦૮ સંખ્યાના હિસાબે જપ કરવો. એ રીતે અનન્ય તત્પર થઈને જે મંત્રનો જપ કરે છે તે પરમગતિ રૂપ મોક્ષને પ્રાપ્ત થાય છે. અર્થાત્ જપ કરનાર મનુષ્યની ભક્તિભૂમિકાની વૃદ્ધિ થતાં થતાં સગુણ બ્રહ્મસાક્ષાત્કાર દ્વારા બ્રહ્મલોકાદિને પ્રાપ્ત થાય છે, અને મહાપ્રલય સુધી ત્યાં રહીને ત્યાંથી જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી પશ્ચાત્ મુક્ત થાય છે.

હવે જપ કરનારને માટે જે નિયમોની આવશ્યકતા છે તે કહીએ છીએ.

કેટલાકે લોકોનું કહેવું છે કે “મંત્રાદિકોનો જપ કરવામાં સ્નાનશૌચાદિની આવશ્યકતા નથી, કેમકે ઈશ્વર કાંઈ સ્વાર્થો નથી, તે દવાળું છે, સર્વ પ્રકારથી પ્રસન્ન થાય છે.” તેમાં બહુ વિચાર કરવાની જરૂર નથી. મંત્રાદિકોનો જપ અથવા સંખ્યા આદિ કરવામાં સ્નાનાદિકોની આવશ્યકતા છે કે નહીં એવી શંકા કયા કારણથી ઉત્પન્ન થાય છે? સ્નાનાદિક ક્રિયાની જપાદિમાં આવશ્યકતા ન હોય, તથાપિ સ્નાનાદિથી જપાદિનો આધ પણ થતો નથી. વળી સ્નાનાદિથી આલસ્ય દૂર થવાથી જપાદિમાં જગૃત વધે છે, એ સર્વને અનુભવસિદ્ધ છે.

વળી જૂદા બંધાર પણ સ્નાનાદિ કર્યા બાદ જ સંખ્યાદિ કરવાનો છે. છતાં શંકા થવાનું કારણ આલસ્ય અથવા પ્રમાદ જ છે. પ્રાતઃકાલમાં આઠ વાગ્યા પહેલાં ઉઠી શકાતું નથી, આ પીધા વિના શૌચ પણ આવતું નથી. વળી કોઈ વાર રોજ સ્નાન પણ ઠીક લાગતું નથી. તેમ જપાદિને માટે સ્નાનાદિ બાર રૂપ થાય છે. સંખ્યાવન્દન કે કોઈ ઈશ્વરભજન આદિ ન કરવામાં આવે તો બાપ નારાજ થશે અને લોક/ઠીક સમજતા નથી. આવી પ્રકારના ધર્મ-સંકટનું નિવારણ કરવાને માટે તત્ત્વજ્ઞાની હોય તેમ/કચન કરવા માંડે છે. અને સ્નાનાદિનો પરિત્યાગ પણ કરી દે છે, અને શૌચાદિમાં આગ્રહ રાખનાર મનુષ્યની કંઈક ટીકા પણ કરે છે. આવી પ્રકારનું વિપરીત આચરણ કરવામાં કારણ આલસ્ય માત્ર છે. આ આલસ્ય થોડા સમયમાં મનુષ્યને સદાચારથી લકાવી આવશ્યક ધર્મથી વિમુખ કરી દે છે.

કેટલાક સુરત લોક એવા પણ છે કે જે સ્નાનાદિકમાં જ પોતાને કૃતકૃત્ય માનીને તેમાં જ તત્પર રહે છે, તેમાં કેવલ અજ્ઞાન જ કારણ છે. સ્નાનાદિ માત્ર કરવાથી અન્તઃકરણની પવિત્રતા થતી નથી. તે લોકો શુદ્ધ નિયમોને અધીન રહીને અદિસાદિ યજ્ઞો વિગેરે પવિત્ર

સાધનોથી દૂર રહી સંસારના ધક્કા ખાતા રહે છે. તેથી શાસ્ત્રમાં અતિ આચારને પણ મૂર્ખતા કહી છે. અને આચાર જે છે તે ધર્મમાં હાનિ પહોંચાડનાર છે. આ કારણથી નિયમિત આચારમાં રહીને હરેક ધર્મકાર્યમાં તત્પર રહેનાર મનુષ્ય જ સંસારદુઃખને દૂર કરી શકે છે. માટે જપાદિને ઉપયોગી શૈવ તથા આસનાદિનો જે નિયમ છે તે અહીં બતાવીએ છીએ:—

સ્નાનં કૃત્વા શુચૌ દેશે વદ્ધ્વા સ્થિરમાસનમ્ ।

ત્વયા માં હૃદિ સંચિન્ત્ય સંચિન્ત્ય સ્વચ્છં તતઃ ॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—જપ કરનારે પહેલાં સ્નાન કરીને પછી પવિત્ર દેશમાં પોતાનું આસન લગાવી તારા (પાર્વતીના) સહિત મને (શિવજીને)—પરમાત્માને તથા મંત્રોપદેશ શુરનું સ્મરણ કરી તથા મનથી નમસ્કાર કરી જપ શરૂ કરવો જોઈએ.

આસનાદિકોના પણ નિયમ લગવાને ગીતામાં કહ્યા છે:—

શુચૌ દેશે પ્રતિષ્ઠાપ્ય સ્થિરમાસનમાત્મનઃ ।

નાત્યુચ્છિન્તં નાતિનીચં ચૈલાજિનકુશોત્તરમ્ ॥ મ. ગી. જ. ૬-૧૧ ॥

અર્થ:—દેશની શુદ્ધિ એ પ્રકારે થાય છે—એક સ્વભાવથી, બીજી સંસ્કારથી. ગંગાજીનો તટ આદિ સ્વભાવથી શુદ્ધ છે, જોખરથી લેપન આદિથી શુદ્ધ કરેલું સ્થાન સંસ્કારથી શુદ્ધ કહેવાય છે. જપાદિ કરવાને માટે બેસવાનું જે સ્થાન હોય તે આમાંની કોઈ પ્રકારની શુદ્ધિવાળું જોઈએ. વળી જગા ઉંચીનીચી પણ ન હોવી જોઈએ અર્થાત્ જગા સમાન હોવી જોઈએ. જ્યાં કોઈ પ્રકારના લપેટા સંભવ ન હોય અને મનુષ્યો તરફની કોઈ બાધાવાળું ન હોય, વળી તે સ્થાનમાંથી શીઘ્ર ઉઠવું પડે તેવું પણ ન હોય—એવા સ્થિર દેશમાં બેસવાને માટે પ્રથમ પૃથિવી ઉપર કુશળું આસન, તેની ઉપર વાદ્રાદિકોનું ચર્મ, તેની ઉપર કંબલ આદિ ઉનનું વસ્ત્ર એમ ઉપરા ઉપરી આસન બિલાવીને જપ કરવા બેસવું જોઈએ.

સકામ જપ કરનારને માટે સ્નાન તથા આસનાદિકોના કોઈ જોડ પણ શાસ્ત્રમાં કહ્યો છે:—

અથ કામ્યજપસ્થાનં કથયामિ વરણને ।

સાગરાન્તે સરિત્તીરે તીર્થે હરિહરાલયે ॥ ગુરુ૦ ગી૦ ૨૮૬ ॥

શક્તિદેવાલયે ગોષ્ઠે સર્વદેવાલયે શુભે ।

વટસ્ય ધાત્ર્યા મૂલે વા મઠે વૃન્દાવને તથા ॥ ૨૮૭ ॥

પવિત્રે નિર્મલે દેશે જપાનુષ્ઠાનતોઽપિ વા ।

નિર્વેદનેન મૌનેન જપસ્તોત્રં સમાચરેત્ ॥ ૨૮૮ ॥

જાપ્યેન જયમાત્રોતિ જપસિદ્ધિં ફલં તથા ।

હીનકર્મ ત્યજેત્સર્વં ગર્હિતસ્થાનમેવ ચ ॥ ૨૮૯ ॥

અર્થ:—હે પાર્વતી! હવે હું કામ્ય કર્મ કરવાને યોગ્ય સ્થાન બતાવું છું. ‘સમુદ્રતટ, નદીનો તીર, તીર્થ, શિવ તથા વિષ્ણુનું મંદિર, દેવીમંદિર, જોશાયા, અન્ય સર્વ પ્રકારનાં

દેવાલય, વાનું મૂળ, આમળાના વૃક્ષનું મૂળ, મઠ (યતિ આદિને નિવાસ કરવાનું સ્થાન), તુલસીવન (૨૮૬-૭), ઇત્યાદિ પવિત્ર દેશમાં વૈરાગ્ય પૂર્વક સૌન ધારણ કરીને જપ તથા સ્તોત્રનો પાઠ આરંભવો. એવા દેશમાં જપ તથા અનુષ્ઠાન કરવાથી જપ તથા જપની સિદ્ધિ તથા ઇચ્છિત ફળ મળે છે. પરંતુ જપકાલમાં સર્વ પ્રકારનાં હીન કર્મ તથા જપ મારેનું નિન્દિત સ્થાન એ સર્વનો ત્યાગ કરવો જોઈએ. (૨૮૮-૯).

સકામી જપમાં વૈરાગ્ય કેવી રીતે જાતી શકે? આ શંકા થઇ શકે છે, જે મનુષ્ય જે કાર્યની સિદ્ધિની ઇચ્છા કરીને જપ કરતો હોય તેને છોડી (તે સિવાય) અન્ય કોઇ પદાર્થની ઇચ્છા ન કરવી તેજ સકામ કર્મમાં વિરક્તિ છે. અર્થાત્ સકામ જપમાં પણ અનેક કામનાનો પરિત્યાગ કરીને એક જ કામના સિદ્ધ કરવાને માટે જપ કરવો જોઈએ. ત્યારે તેને શીઘ્ર ફલની પ્રાપ્તિ થાય છે. એ પ્રકારે જપ કરવાથી જપ પ્રાપ્ત થાય છે અને મંત્રની સિદ્ધિ તથા જપનું ફળ પણ મળે છે.

વળી જપ કરવાના સમયમાં મિથ્યાભાષણાદિક નીચ કર્મનો પરિત્યાગ કરવો જ જોઈએ. અને વળી અપવિત્ર સ્થાનનો પણ પરિત્યાગ કરવાનો છે. આ સ્થાન સર્વ નિષ્કામ જપને માટે પણ ઉત્તમ છે, તથાપિ સકામીને માટે આનું સ્થાન આદિ જ હોવું જોઈએ.

જેવી રીતે સકામ કર્મમાં સ્થાનવિશેષ કહ્યું છે તેવું આસનનું પણ કહ્યું છે:—

પીતાસનં મોહને તુ અસિતં ચામિચારકે ।

જ્યે શુક્લં ચ શાન્ત્યર્થે વચ્ચે રક્તં પ્રકીર્તિતમ્ ॥ ૨૧૧ ॥

અર્થ:—મોહન મારેના જપકર્મમાં બેસવાને પીળું આસન, મારણ કર્મમાં કાળું, શાન્તિ કર્મમાં સફેદ વર્ણનું અને વચ્ચે કર્મમાં લાલ રંગનું આસન રાખવાનું કહેલું છે.

જપં હીનાસનં કુર્વન્હીનકર્મફલપ્રદમ્ ॥ ૨૧૨ ॥

અર્થ:—આસન વિના જપ કરવાથી જપનું ફલ મળુ હીન થાય છે. માટે અવશ્ય આસન ઉપર બેસીને જ જપ કરવો.

વસ્ત્રાસને ચ દારિદ્યં પાપાણે રોગસંભવઃ ।

મેદિન્યાં દુઃસ્વમામોતિ કાષ્ઠે ભવતિ નિષ્ફલમ્ ॥ ૨૧૩ ॥

અર્થ:—ઉત્તમી ભિન્ન ઔદ્યે વસ્ત્રાસન ઉપર બેસીને જપ કરવાથી દારિદ્ર્ય ફલ થાય છે, પથાર ઉપર બેસવાથી રોગની ઉત્પત્તિ, ખાલી પૃથિવી ઉપર બેસવાથી દુઃખ થાય છે જેથી શાન્તિપૂર્વક ઘણી વાર સુધી બેસી શકાય નહિ, અને લાકડાના આસન ઉપર બેસવાથી જપાદિ નિષ્ફળ જાય છે.

કૃષ્ણાજિને ભવેન્મુક્તિર્મોક્ષઃ શ્રીર્વાગ્નચર્મણિ ।

કુલાસને જ્ઞાનસિદ્ધિઃ સર્વસિદ્ધિસ્તુ કંવલે ॥ ૨૧૪ ॥

અર્થ:—કાળા દરિયુના ચર્મ ઉપર બેસી જપ કરવાથી મુક્તિ રૂપી ફળ થાય છે, વ્યાધિ-ચર્મથી મોક્ષ તથા લક્ષ્મીની સિદ્ધિ, કુલાસનથી જ્ઞાનની સિદ્ધિ, અને સફેદ કંબલ ઉપર બેસી જપ કરવાથી સર્વ સિદ્ધિ મળે છે.

આ વિષયમાં નવીન શુદ્ધિવાળા સુધારકોને મસ્કરી કરવાનું કારણ મળે છે. દરિયુના આમણથી, વ્યાધિના આમણથી, કુશ નામના ઘાસથી પણ હિન્દુને મોક્ષ મળે છે એમ કહી

હાંસી ફરે છે. પરન્તુ તે લોકોએ સમજવું નોંધ્યે કે જેવી રીતે ભોજન એક વસ્તુથી તૈયાર થતું નથી, તેને માટે દાળ, ચોખ્ખા, લોટ, શાક, ગ્રીહું, અરચું, મસાલો, લાકડાં, ખાણી, અગ્નિ, રસોઇ કરનાર એ સર્વ હોય તો ભોજન તૈયાર થઇ શકે છે, થોડા મરચાથી વા દાળ આદિ કોઇ એક પદાર્થથી ભોજન નહીં બને તેવી રીતે જ્ઞાન વા મોક્ષને માટે જેમ કર્મ, ઉપાસના, જપ, તપ, યજ્ઞ, દાન, વ્રત આદિ સર્વનો ઉપયોગ છે, તેમ જપ તપાદિને ઉપયોગી ધાસાદિની પણ મોક્ષમાં ઉપયોગિતા છે. તે કારણથી આસનાદિનો વિચાર વ્યર્થ નથી.

કેટલાક લોક કહે છે કે મૃગચર્મ, રેશમી વસ્ત્ર, આદિનો ઉપયોગ કરવો તે પાપનું કારણ છે, કેમકે પ્રાણીઓનો વધ કર્યા વિના એ વસ્તુ પ્રાપ્ત થતી નથી. તે કારણથી તેનો ઉપયોગ કરવો યોગ્ય નથી. આ શંકાનું આ સમાધાન છે—મૃગચર્મ અથવા વ્યાધચર્મનો ઉપયોગ કરનાર જંગલમાં રહેતા ઋષિલોક હતા. તેઓ આસનને માટે અને બિછાનાને માટે મરેલા વ્યાધાદિના ચર્મનો ઉપયોગ કરતા હતા. ખાસ તેને માટે મારવામાં આવતા નહોતા. વળી વ્યાધાદિના ચર્મથી શીતનું નિવારણ સારી રીતે થઈ શકે છે. કંબલ આદિનો પ્રતિગ્રહ કરવાની જરૂર રહેતી નથી અને તેને માટે આમમાં જવાની જરૂર પડતી નથી. એવા વીતરાગોને માટે પ્રતિગ્રહ કરવો નહીં પડે, તથા સોડા સાણુ આદિથી ધોવાની પણ જરૂર નહીં રહે. અને ચર્મ મલિન થવાનો પણ સંભવ નથી. એ સર્વ વિચાર કરીને શાસ્ત્રકારોએ આત્મા આપી છે. તે કારણથી મૃગચર્મ આદિક આસનને માટે તેમ બિછાવવાને માટે ઉપયોગ કરવામાં કોઇ દોષ નથી.

પ્રાચીન કાલમાં દોશોટાને માર્યા વિના રેશમને કાઢતા હતા. હાલના સમયમાં તે પ્રણાલી નષ્ટ થઇ છે. કીડાને મારીને રેશમ કાઢવામાં આવે છે. તે દેખીને મનુષ્યને ગ્લાનિ આવે છે. હાલની રીતિ નોંધને પ્રાચીન રીતિને ખોટી કહેવી યોગ્ય નથી. રેશમી વસ્ત્રમાં તેજનો ભાગ વધારે હોવાથી શરીરમાંના દોષોને ખેંચી લેવાની તેમાં શક્તિ છે. અને રેશમ શુદ્ધ વસ્તુ પણ છે. તે કારણથી તેનો ઉપયોગ કરતા હતા. હાલના સમયમાં કલા કૌશલ્ય કમી થવાથી કીડાને માર્યા વિના રેશમ મળી શકતું નથી માટે તે પાપ છે એમ કહેો તો તે વાત બરાબર છે. સર્વે તેનો પરિત્યાગ કરવો નોંધ્યો. પરન્તુ પ્રાચીન રીતિની નિન્દા કરવી અયોગ્ય છે.

વળી મૃગોને તથા મનુષ્યોને મારનાર વ્યાધાદિને રાજ્ય અને રાજપુરોને માટે દોષનું કારણ નથી. તેથી પણ તે ચર્મનો ઉપયોગ કરવામાં પાપ નથી. પરન્તુ હરિશ્ચંદિ નિર્દોષ પ્રાણીઓને ચર્મને માટે મારવાં તે યોગ્ય નથી. માટે મરેલા પ્રાણીના ચર્મનો ઉપયોગ થઇ શકે છે. અહિંસા ધર્મનો બહુ જીંડો વિચાર કરવા જતાં પૃથિવી ઉપર રહેતું પણ અશક્ય થઇ પડશે. માટે અતિશુદ્ધિનો ઉપયોગ કર્યા વિના શાસ્ત્રસંમતિ અનુસાર યુક્તિપૂર્વક કાર્ય કરવું ઠીક છે.

આ પ્રમાણે આસનનો વિચાર કરીને દિશાનો પણ વિચાર શાસ્ત્રમાં કરવામાં આવ્યો છે. તેને પણ અહીં થોડામાં બતાવવામાં આવે છે.

ઉત્તરે શાન્તિજાપ્યં સ્યાદ્રશ્યે પૂર્વમુલોદિતમ્ ।

દક્ષિણે મારણં પ્રોક્તં સ્વંમને પશ્ચિમામુલમ્ ॥

ગુ. ગી. શ્લો. ૨૬૮ ॥

અર્થ:—શાન્તિને માટે જપ કરનારે ઉત્તર દિશામાં મુખ કરીને બેસવું જોઈએ; કોઈને વચ કરવો હોય તો પૂર્વમાં મુખ કરીને બેસવાનું કહ્યું છે; મારણના પ્રયોગમાં દક્ષિણ દિશામાં મુખ કરીને બેસવું; સ્થાન (કોઈ કાર્યમાં પ્રવૃત્ત થયેલા મનુષ્યને તેમાંથી રોકવો તે) ને માટે જપ કરતાં પશ્ચિમમાં મુખ રાખીને બેસવું. મુમુક્ષુ પુરૂષ હમેશાં શાન્તિની ઇચ્છા રાખે છે તેથી તેમને માટે ઉત્તરાભિમુખ થઈને જપ કરવો શ્રેષ્ઠ છે.

પશ્ચિમં ધનદ વિદ્યાત્ । સિં ૦ પુ ૦ ૩૦ માં ૦ વાં ૦ ચં ૦ સં ૦ અં ૦ ૪૧-૪૭

અર્થ:—પશ્ચિમમાં મુખ કરીને જપ કરવાથી ધનની પ્રાપ્તિ થાય છે.

આ પ્રમાણથી ધનની ઇચ્છાવાળાએ જપ કરતાં પશ્ચિમ દિશામાં મુખ રાખી જપ કરવો એ પ્રધાન છે.

સૂર્યાગ્નિવિષ્ણુદેવાનાં ગુરુણામપિ સંનિધૌ ।

અન્યેષાં ચ મસિદ્ધાનાં મન્ત્રં ન વિમુક્ષો જપેત્ ॥ ” ॥ ૪૭-૮ ॥

અર્થ:—સૂર્ય, અગ્નિ, વ્યાહત્ય, પ્રતિષ્ઠા કરેલા દેવની મૂર્તિ, ગુરૂ તથા અન્ય પ્રતિષ્ઠિત યોગ્ય વ્યક્તિ એ સર્વ જ્યાં બેઠા હોય ત્યાં તેમને પીઠ કરીને બેસી મન્ત્ર જપવો નહિં.

હવે કુશાદિ આસનમાં બેસવા છતાં પણ શરીરની સ્થિતિ સ્થિર રાખવાને માટે તથા મુખ પૂર્વક બહુ વાર સુધી બેસવાનું સુખ પડે તેને માટે પદાસનાદિ આસનના અભ્યાસની પણ જરૂર છે તે કહીએ છીએ.

આસનાનીંહ તાવન્તિ યાવન્ત્યો જીવયોનયઃ ॥ સ્કા.પુ.સ્વ. ૪ અ.૪૧-૬૦ ॥

અર્થ:—જેટલા પ્રકારની જીવયોનિઓ છે તેટલા પ્રકારનાં આસન છે.

તે મધ્યે પ્રધાન નવ પ્રકારનાં આસનો મહાદેવજીએ બૃહસ્પતિ પ્રતિ કહ્યાં છે તે નીચે પ્રમાણે:—

આસનાનિ પૃથગ્વક્ષ્યે ગૃણુ વાચસ્પતેઽધુના ।

સ્વસ્તિકં ગોમુત્રં પદં વીરં સિંહાસનં તથા ॥

સ્ત્ર. સં. જ્ઞા. યો. સ્વ. ૨, અ. ૧૫-૧ ॥

પદં મુક્તાસનં ચૈવ મયૂરાસનમેવ ચ ।

સુત્રાસનસમારુઢં ચ નવમં મુનિપુંગવ ॥ ” ॥ ૨ ॥

અર્થ:—હે બૃહસ્પતિ ! હું હવે તમને જૂદાં જૂદાં આસનો કહી બતાવું છું. તે તમે સાંભળો. સ્વસ્તિક, ગોમુખ, પદ્મ, વીર, સિંહ, ભદ્ર, મુક્ત, મયૂર અને સુખાસન એ નવ આસન છે. આસનો બહુ પ્રકારનાં હોવા છતાં જપાદિ તથા પ્રાણાયામાદિને અભ્યાસ કરનારને માટે ઉપયોગી આ નવ પ્રકારનાં પ્રધાન આસનોને અહીં કહ્યાં છે. એમાંથી કોઈ પણ આસનમાં બેસી જપ કરવાથી શરીરની નિર્યસતા વ્યાદિ શીઘ્ર સિદ્ધ થઈ જાય છે. માટે જપ કરનારની એકાગ્રતા વગેરે પણ શીઘ્ર સિદ્ધ થાય છે. ઉપર કહેલાં પ્રથમનાં સ્વસ્તિકથી મયૂર સુધીનાં આઠ આસનમાંથી કોઈ પણ આસને બેસવાને અસમર્થ હોય તો અંતિમ આસન સુખાસનમાં બેસી જપ કરવો ઠીક છે.

મતલબ એ છે કે:—

યેન કેન પ્રકારેણ સુત્વં સ્થૈર્યં ચ જાયતે ।

તત્સુખાસનમિત્યુક્તમશક્તસ્તત્સમાચરેત્ ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—કાંઈ પણ સુખ રીતે યાચ અને શરીરના સ્થિરતા પણ રહે એવી રીતે બેસવું તેને સુખાસન કહે છે. સ્વસ્થિકાદિ આસનામાં બેસવામાં અસમર્થ મનુષ્ય આ સુખાસનનો ઉપયોગ કરે.

તત્રૈકાગ્રં મનઃ કૃત્વા યતચિત્તેન્દ્રિયક્રિયઃ ।

ઉપવિશ્યાસને યુઝ્યાદ્યોગમત્મવિશુદ્ધયે ॥ મ૦ ગી૦ અ૦ ૬-૧૨ ॥

સમં કાયશિરોગ્રીવં ધારયન્નચલં સ્થિરઃ ।

સંમેદ્ય નાસિકાગ્રં સ્વં દિગશ્ચાનવલોકયન્ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ:—યોગાભ્યાસી અથવા જપાદિ કરનાર એ સર્વને માટે સ્થાન, આસન, મોજન, આદિકોના કાંઈ વિશેષ બેદ નથી. યુક્તાહાર આદિ સર્વને આવશ્યક છે. માટે બેસવાને માટે બિઠાવેલા કુશાદિના આસનમાં પદ્માદિ આસને અથવા સુખાસને બેસીને મનની કામાદિ વૃત્તિઓને શેફીને ઇન્દ્રિયોના બહારની વસ્તુઓના દર્શનાદિને શેફીને (૧૨), શરીર તથા શિર અને ગર્દનને સીધા રાખી અર્થાત્ હાલે ચાલે નહીં એવી રીતે સ્થિર રાખીને ચારે દિશા તરફ નહીં દેખતાં પોતાની નાસિકાના અગ્રભાગમાં દષ્ટિ રાખીને અન્તઃકરણની શુદ્ધિને માટે યોગનો અર્થાત્ સમાધિનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ. અને આજ નિયમ જપ કરનારને માટે પણ છે. (૧૩).

ઉપર, બેસીને જપ કરવો એમ કહ્યું. તેથી ઉભા રહીને અથવા સૂતા સૂતા ધ્યાનજપાદિ કરવાની સ્વતાઃ મનાઈ થઇ એમ સમજવું. મન અત્યન્ત ચંચળ સ્વભાવવાળું હોવાથી બેસીને પણ જપ, ધ્યાન, આદિ કરનારને ચિત્તની સ્થિરતા થવી કઠિન છે, તો પછી ચાલતા કે સૂતા સૂતા કરનારને તો સ્થિરતાની વાત જ બહુ દૂર છે. તે કારણથી—
આસીતઃ સંમવાત્ । ઇ. સૂ. અ૦ ૬-૧-૬ ॥ ઉપાસના બેસીને જ કરવાની છે, કેમકે ઉપાસના એટલે તૈલધારાવત્ એકાકાર વૃત્તિનો પ્રવાહ કરવાનો છે. તેને માટે જે ધ્યાન જપાદિ છે તે સર્વ ઉપાસનાની અંદર ગ્રહણ કરવાનું છે. વૃત્તિની આવી એકાગ્રતા ચાલતા કે હોડતા થઇ શકતી નથી. કારણકે ચાલવું આદિ ક્રિયા ચિત્તને વિશેષ કરનારી છે; અને સૂતેલા મનુષ્યને નિદ્રા આવી જાય છે, તેથી બેસીને જ જપ કરવો યોગ્ય છે.

ભગવાન્ શ્લોકમાં નાસિકાના અગ્ર ભાગમાં દષ્ટિ રાખવાને કહે છે, નાસિકાના અગ્રભાગનો સાક્ષાત્કાર કરવાને હેતુ નથી, તો ત્યાં દષ્ટિ લગાડવાનું પ્રયોજન શું ? તે કહીએ છીએ:—નેત્ર ખુલાં રાખવાથી બહારના પદાર્થોનાં દર્શન થાય. તેમ મનની લક્ષ્યમાં એકાગ્રતા થઇ શકે નહીં. અને જો નેત્રને બંધ કરીને ધ્યાનાદિ કરે તો નિદ્રા આવવાનો સંભવ છે. આ કારણથી નાસાગ્રમાં દષ્ટિ જમાવવાને માટે કહ્યું છે. ભાવ એવો છે કે નેત્ર બિલકુલ ખુલાં પણ ન હોય અને બિલકુલ બંધ પણ ન હોય એવી રીતે બેસવું.

વળી મંત્રોની સંખ્યાની ગણતરી કરવાને માટે માળાની પણ આવશ્યકતા છે, નાના પ્રકારની વસ્તુની માળાઓ બને છે જેવી કે ગોતીની, પ્રવાહની, રફ-ટિકની, સોનાની, ચાંદીની, રાખ, મણિ, તુલસી, કમળની ખીજ, ચન્દન,

માલાધિયાર. કુશ, પુત્રજવિકા, રૂદ્રાક્ષ, આદિની. કાંઈ તો આંગળી અથવા રેખા

વડે પણ ગણતરી કરીને જપ કરે છે. પરન્તુ સર્વ માળામાં:—

રુદ્રાક્ષૈ. સંખ્યા ન વિષયતે ॥

અર્થ:—રુદ્રાક્ષની માળા વડે કરેલા જપના ફલની સંખ્યા નથી અર્થાત્ તેનું અનન્ત ફળ છે, એ પ્રમાણે ગૌતમધર્મ સૂત્રના ક્રિયાકાણ્ડમાં તથા રુદ્રાક્ષજાપાલોપનિપત્ આદિ ગ્રન્થોમાં રુદ્રાક્ષની માળાનું માહાત્મ્ય વિશેષ કરીને બતાવ્યું છે.

તુલસી આદિ અન્ય માળાનું પણ માહાત્મ્ય પુરાણોમાં બતાવ્યું છે. તથાપિ વૈદિક કર્મમાં રુદ્રાક્ષમાલા સિવાય અન્ય માલાનો વિનિયોગ કર્યો નથી. માટે સર્વ માલાથી રુદ્રાક્ષમાળા શ્રેષ્ઠ છે.

સાધારણ રીતે સર્વ મતવાળા જપ કરવામા ૧૦૮ મણુકાની માળા બનાવતા દેખવામાં આવે છે. ૧૦૮ મણુકાની માળા ઉત્તમ છે:—

ઉત્તમાષ્ટાધિકશતમ્ ॥

વરા૦ પુ૦ અ૦ ૧૨૮-૮૦ ॥

આ પ્રમાણથી પણ ૧૦૮ મણુકાની માળાની શ્રેષ્ઠતા માત્રમ પડે છે. અને બીજી પચાસ મણુકાની માળાને મધ્યમ કહી છે, અને તેથી કમી સંખ્યાની માળાને નિકૃષ્ટ કહે છે.

પ્રથમ એ થાય છે કે સર્વત્ર ૧૦૮ મણુકાની જ માળા કેમ સ્વીકારી છે ? તેનું કારણ એમ માલમ પડે છે કે આવી માળા “સર્વં વલ્લિવં વ્રહ્મ” આ સંપૂર્ણ જગત્ બ્રહ્મરૂપ છે એવા વેદાન્તના સિદ્ધાન્તનું સ્થપન કરે છે. કારણકે આ માળાને કોઇ લોક વર્ણુમાલા કહે છે.

અક્ષમાલોપનિપત્માં વર્ણુમાળાનો ક્રમ બતાવ્યો છે. તેમાં આ સંપૂર્ણ જગતના પદાર્થ અક્ષરાદિ વર્ણરૂપ હોવાથી તે દરેક વર્ણુનું માલામાં ધ્યાન કરીને માલાને સર્વાત્મ રૂપ નીચેથી એમ કહ્યું છે. સ્કન્દપુરાણમાં જે આહેદ્યરખણ છે તેની અન્તર્ગત કૈમારીખણના ધાંચમા અધ્યાયમાં જગતના પદાર્થોની અક્ષરાદિ વર્ણરૂપતા કંઇક વિસ્તારથી કહી છે:—

અક્ષરાસ્તુ દ્વિપદ્મશસ્ત્રમાતૃકાયાઃ પ્રકીર્તિતાઃ ॥

સ્કા. પુ. માહે., સ્ત. કૌ. સ્ત. ૨, અ. ૫-૫૦ ॥

અર્થ:—અક્ષરમાલા (માતૃકા) અથવા બારાખડીના અક્ષર બાવન કલા છે, તેમાં ૧ ઈંકાર, અને ૧૪ સ્વરો અ, આ, ઇ, ઈ, ઉ, ઊ, ઋ, ઋ, એ, ઐ, ઓ, ઔ, અં, અને અઃ કહેલા છે. બને મળી ૧૫ થાય છે.

ઈંકારને બીજા કોઇએ અક્ષરમાળામાં ગણ્યો નથી, અને સર્વેએ ગણ્યો છે, અહીં સ્કન્દ પુરાણમાં ઈંકારને અક્ષરમાળામાં લીધો છે, ક્ષને લીધો નથી.

તેવી રીતે અનુસ્વાર, વિસર્ગ, જીઘ્ઘામૂલીય અને ઉપધ્માનીય એ ચારને બીજા કોઇએ પણ અક્ષરમાળામાં લીધા નથી, પરન્તુ અહીં સ્કન્દપુરાણમાં આ ચારને અક્ષરમાળામાં લીધા છે.

અહીં અક્ષરાદિ વર્ણોને દેવ મનુષ્યાદિ જગત્ રૂપ બતાવવા, અને જગત્ રૂપ હોવાથી તેમને પરમાત્મ રૂપ કથન કરવા એ ઉદ્દેશ છે. તેથી વ્યાકરણ તથા દેશરિવાજની અનુસાર અહીં અક્ષરમાલાનો નિર્ણય કર્યો નથી. સામાન્ય રૂપે કહેવુ છે. તેથી અક્ષરોની સંખ્યા આદિ વિષયમાં અહીં શંકા કરવાની જરૂર નથી.

તેથી સ્કન્દપુરાણમાં ૧ ઈંકાર, ૧૪ સ્વર, કકારથી હ્ર સુધીના ૩૩ વર્ણુ (અક્ષર), અને અનુસ્વાર, વિસર્ગ, જીઘ્ઘામૂલીય તથા ઉપધ્માનીય એ ચારને મેળવી બાવન અક્ષર [વર્ણુ] ની પૂર્તિ કરી છે (૧+૧૪+૩૩+૪=૫૨).

એ પ્રમાણે સ્કાન્દપુરાણમાં અક્ષરો ગણાવીને, પછી જકારને બહારૂપ, ડકારને વિષ્ણુરૂપ તથા મહારને રૂદ્રરૂપ કહી, એ જ, ડ, અને મ રૂપ ટંકના ઉપરના બિન્દુને પરમાત્મરૂપ કહ્યો છે. બાદ જ થી અઃ સુધીના ૧૪ સ્વરોને બહાના એક કલ્પના (બહાના એક દિવસની મુદ્દિમાં થતા) ૧૪ મનુ રૂપ માન્યા છે, અને ક થી હ સુધીના ૩૩ વર્ણોને ૩૩ કોટિ (પ્રકાર) ના દેવતા રૂપ કહ્યા છે, આ ૩૩ વર્ણો મધ્યેથી ક થી ટ સુધીના ૧૨ વર્ણોને બાર આદિત્ય રૂપ કહ્યા છે; ઢ થી ઘ સુધીના ૧૧ વર્ણોને ૧૧ રૂદ્ર રૂપ કહ્યા છે; મ થી ય સુધીના ૮ વર્ણોને ૮ વસુ રૂપ કહ્યા છે; અને સ તથા હ એ બે વર્ણોને બે અશ્વિની-કુમાર રૂપ કહ્યા છે; હ ને સ્કાન્દપુરાણમાં અક્ષરમાલામાં ગણ્યો નથી. એ પ્રમાણે ક થી હ સુધીના ૩૩ વર્ણોને ૩૩ પ્રકારના દેવતાઓ રૂપ કહ્યા છે, અને અનુસ્વાર, વિસર્ગ, છન્દા-મૂલીય અને ઉપધ્માનીય એ ચાર વર્ણોને જરામુજ (મનુષ્યાદિ) અણ્ડજ (પક્ષી આદિ), સ્વેદજ (જી આદિ) અને ઉદ્ભિજજ (વૃક્ષાદિ) એ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓના સમૂહ રૂપ કહ્યા છે. આ પ્રમાણે વર્ણોને દેવતા આદિ જગત્ રૂપ કહીને એનો તત્ત્વાર્થ નીચે પ્રમાણે કહ્યો છે:—

ये पुमांसस्त्वमूर्त्न देवान्समाश्रित्य क्रियापराः ।

अर्धमात्रात्मकै नित्ये पदे लीनास्त एव हि ॥

સ્કા. પુ. મા. સ્વ. કૌ. સ્વ. ૨, અ. ૫-૮૫ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય આ અક્ષરમાલાના અક્ષરરૂપ દેવતાઓ આશ્રય કરીને કર્મ તથા ઉપાસના આદિ ક્રિયામાં તત્પર થાય છે, તેઓ કર્મ કરીને અર્ધમાત્રા રૂપ પરમાત્મામાં લીન થાય છે.

गायत्रीमन्त्रधी पञ्च अकारादि अक्षरभालाना अक्षरेणा संपूर्णं जगत् रूपा सिद्धं थाय छे.

गायत्री वा इदं सर्वं भूतं यदिदं किं च वाग्वै गायत्री वाग्वा इदं सर्वं भूतं ।

છા૦ ૩૦ અ૦ ૩ સં૦ ૧૩, મ૦ ૧ ॥

અર્થ:—આ જે કોઈ સ્થાનરૂપ અક્ષરરૂપ પ્રાણીઓનો સમૂહ છે તે સર્વ ગાયત્રી સ્વરૂપ છે.

“गायत्री” એ સામાન્ય શબ્દ રૂપ છે. તેનું સર્વ પ્રાણિરૂપત્વ અસંભવિત છે એવી કોઈ શંકા કરે. માટે કહે છે કે—

“वाग्वा इदं सर्वम्”—આ સંપૂર્ણ જગત્ વાણી રૂપ છે, અને વાણી અકારાદિ શબ્દ રૂપ છે, તેથી સંપૂર્ણ જગત્ પણ અકારાદિ અક્ષર રૂપ છે.

गायत्रीमां २४ अक्षर छे, અને સંપૂર્ણ જગતને મહાભારતના બીષ્મપર્વમાં ગાયત્રીના ૨૪ અક્ષર રૂપે કહેવામાં આવ્યું છે.

उद्भिज्जाः स्यावराः प्रोक्तास्तेषां पंचैव जातयः ।

वृक्षगुल्मलतावह्न्यस्तं वक्सारस्तृणजातयः ॥

મ. મા. મી. ૫, જંબુસંહિવિનિર્માણપર્વ. અ. ૪-૧૪ ॥

અર્થ:—સ્થાવરનું નામ ઉદ્ભવિત કથું છે. તેની પાંચ ભતિ હોય છે, ૧. વૃક્ષ (પીપળા વિગેરે), ૨. ગુહ્ય (કૃશ વગેરે), ૩. લતા (વૃક્ષાદિ ઉપર લપેટાતી, જેમ, બળા), ૪. વહ્લી (વેલ એક વર્ષ રહેનાર જેમ કાળાની), અને ૫. ત્વકસાર (વાંસ વગેરે).

અરણ્યવાસિન સસ સસૈપાં ગ્રામવાસિનઃ ।

સિંહા વ્યાઘ્રા વરાહાશ્વ મહિષા વારણાસ્તથા ॥ ” ॥ ૧૭ ॥

ઋક્ષાશ્ચ વાનરાશ્ચૈવ સપ્તારણ્યાઃ સ્મૃતા નૃપ । ” ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—સંજય ધૃતરાષ્ટ્ર પ્રતિ કહે છે-હે નૃપ ! પશુ ૧૪ પ્રકારનાં હોય છે. તેમાંનાં સાત અરણ્યવાસી અને સાત ગ્રામવાસી છે. તેમાંનાં સાત જંગલી પશુ-સિંહ, વાઘ, સુઅર, જંગલી પાંડો, હાથી, રીંછ, અને વાનર-કહેવાય છે.

ગૌરજાઘિમનુષ્યાશ્ચ અશ્વાશ્વતરગર્દભાઃ ।

એતે ગ્રામ્યાઃ સમાખ્યાતાઃ પશવઃ સસ સાધુભિઃ ।

એતૈ વૈ પશવો રાજન્ ગ્રામ્યારણ્યાશ્ચતુર્દશ ॥ ” ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—મનુષ્ય, ગાય, બઝરી, ઘેરું, ઘોડો, ખચ્ચર અને ગધેડું એ સાત ગ્રામ્ય પશુ એમ સાધુ પુરોહિ કહે છે. એ પ્રકારે હે રાજન્ ! ગ્રામ્ય અને આરણ્ય મળી ૧૪ પશુ છે.

તેષાં વિંશતિરેકોના મહાભૂતેષુ પંચમુ ।

ચતુર્વિંશતિરુદ્દિષ્ટા ગાયત્રી લોકસંમતા ॥ ” ॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—આ સ્થાવર જંગમ બેદથી ૧૬ પ્રકારના બેદ કલા. તે બધાને પાંચ મહાભૂતોમાં ઉત્તરવાથી ૨૪ (૧૬+૮) પદાર્થને ૨૪ અક્ષરવાળી બ્રહ્મરૂપ ગાયત્રી કહી છે, જે ગાયત્રી ત્રણે લોકમાં પ્રસિદ્ધ છે.

પાંચ ભૂતોમાંથી સર્વની ઉત્પત્તિ છે. તેથી તેમને પ્રકૃતિ કહે છે. બાકી ૧૬ ને વિકૃતિ કહે છે. કારણ તથા કાર્ય પણ તેમનાં જ નામ છે. તેથી કારણ તથા કાર્યરૂપ સંપૂર્ણ જગતનાં પદાર્થ અકારાદિ વર્ણ રૂપ છે તે વાત સિદ્ધ થઈ, અને વેદમાં અને શાસ્ત્રમાં સર્વ પદાર્થને પરમાત્મ રૂપ કલા છે. તે વર્ણ પણ પરમાત્મ રૂપ છે એ વાતમાં સંશય રહ્યો નહીં. નાન્દિકેશ્વરકાશિકામાં પણ અકારાદિ વર્ણોને પરમાત્મ રૂપ કલા છે.

અકારો બ્રહ્મરૂપઃ સ્વાર્ચિર્ગુણઃ સર્વવસ્તુષુ ।

ચિત્કલામિમ્ સમાશ્રિત્ય જગદ્રૂપ સરીશ્વરઃ ॥ ” ॥ ૨૧ ॥

અર્થ:—બ્રહ્મરૂપના અદ્વિતીય સ્વરૂપનાં જે પ્રથમ અક્ષર જ છે તે સર્વ પદાર્થમાં સાક્ષત નિર્જીવ બ્રહ્મ રૂપ પરમાત્મા છે. સ્વપ્રમાણે બીજો અક્ષર જે જ છે તે રૂપમાં રૂપ કલા છે. તેને આશ્રય કરીને તે પરમાત્મા સર્વજગદ્રૂપ-થયા છે. અર્થાત્ સર્વ વસ્તુમાં બ્યાપક સચ્ચ પરમેશ્વર રૂપ થયા છે.

વળી શ્રીભગવદ્ ગીતામાં પણ “અક્ષરણામકારોઽસ્મિ” (મ. ગો. અ. ૧૦-૧૩) અર્થ:—અક્ષરોમાં અકાર રૂપ હું છું-એમ ભગવાને અકારને પરમાત્મારૂપ કહ્યો છે.

અકારઃ સર્વવર્ણાશ્ચ પ્રકાશઃ પરમેશ્વરઃ ।

આધ્યમન્તેન સંયોગાદહમિત્યેવ જાયતે ॥ ” ॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—સર્વ વર્ણોમાં પહેલા અક્ષર જે અ છે તે પ્રકાશ સ્વરૂપ પરમેશ્વર જ છે. બ્રાહ્મણમાં—અહરણ, ઋતુક, વશોહ, વે ઓહ, હ્યચરદ્, લળ, જમહ્નનમ્, ક્ષમજ, ઘઢધણ, જયગહદશ, સપહઠધચટતવ્, કપય, શપસર્, હલ્-એ ૧૪ સ્ત છે. તેમાંના પ્રથમ સ્ત્ર અહરણમાંના પ્રથમ અક્ષર અ ને, અન્ય સ્ત્ર હલ્માંના હની સાથે જોડતાં અહં થાય છે. તેથી અ થી હ સુધીના સંપૂર્ણ વર્ણ અહં રૂપ-પરાત્મારૂપ-જ છે. વળી અન્ય પ્રકારે પણ અકારાદિ સર્વ વર્ણ (એટલે સર્વ વાણી) પરમાત્મા સ્વરૂપ છે એ સિદ્ધ થાય છે. શબ્દ (વાણી)ના પરા, પશ્યન્તી, મધ્યમા અને વૈખરી એવા ૪ ભેદ છે.

સર્વે પરાત્મકં પૂર્વે જ્ઞાતિમાત્રમિદં જગત્ ।

જ્ઞેતેર્વભૂવ પશ્યન્તી મધ્યમા વા તત્ત્વઃ સ્મૃતા ॥

,, ॥ ૫ ॥

અર્થ:—સૃષ્ટિ પહેલાં આ સંપૂર્ણ જગત્ જ્ઞાન સ્વરૂપ પરમાત્મા રૂપ જ (જ્ઞાતિમાત્રમ્) હતું. તે ઇશ્વર અનાદિ જીવોપાધિને આશ્રિત કર્મથી પ્રેરિત થઈને પ્રાણુવ્યાપારની વાદ મૂલાધારથી ઉત્પન્ન થઈ નાદ રૂપે પરા નામના પરિચયને પ્રાપ્ત થાય છે. પછી હૃદયમાં પશ્યન્તી નામને પ્રાપ્ત થાય છે. ત્યાર બાદ શુદ્ધિને પ્રાપ્ત થઈ મધ્યમા કહેવાય છે. બાદ મુખમાં વૈખરી નામને પ્રાપ્ત થાય છે.

અગ્રવેદનો મંત્ર પણ આ વાતનું પ્રતિપાદન કરે છે:—

ચત્ત્વારિ વાક્ પરિમિતા પદાનિ તાનિ ત્રિદુર્ગાલ્પિણા યે મનીષિણઃ શુદ્ધા ત્રીણિ નિહિતા નેઙ્ગ્યન્તિ તુરીયં વાચો મનુષ્યા વદન્તિ ॥ ઋ. વે. સં. મં. ૧, અ. ૨૨, સૂ. ૧૬૪, ઋ. ૪૫ ॥

અર્થ:—ઇશ્વર અનાદિ જીવોપાધિને આશ્રિત કર્મથી પ્રેરિત થઈ પ્રાણુવ્યાપાર બાદ નાદ રૂપે મૂલ ધારથી ઉત્પન્ન થઈ પરા નામથી કહેવાય છે. નાદ સૂક્ષ્મ રૂપ હોવાથી તેનું નિરૂપણ કરવું કઠિન છે. જ્ઞાનના વિષયથી પર છે તેથી તેને પરા કહી છે. તે જ શબ્દ બ્યારે હૃદયમાં પહેલે છે તે ત્યારે તેને પશ્યન્તી કહે છે. “પશ્યન્તી”નો અર્થ “દેખતી” છે. યે ગિ લોકાથી જાણવી શક્ય છે. તે જ શબ્દ બ્યારે શુદ્ધિને પ્રાપ્ત થઈ કથન કરવાને તૈયાર થાય છે ત્યારે તેનું નામ મધ્યમા થાય છે; કારણ કે હૃદયના મધ્ય ભાગમાં હૃદય પામે છે. તે જ વાણી બ્યારે મનુષ્યના મુખમાં રિયત થઈને તાણુ, ઓછાદિ સ્થાનના વ્યાપારથી બહાર નિકળે છે ત્યારે તેને વૈખરી નામથી કહે છે. આ પ્રમાણે લોકમાં જે વાણી છે તે સર્વના પરા આદિ ૪ પ્રકારના ભેદ કર્યા છે. તે ભેદને શબ્દસહ જે વેદ તેને તેના તત્ત્વને અનુસાર શુદ્ધિશાળી સાધણો જાણે છે.

તેમાંની પહેલી જે ત્રણ (પરા, પશ્યન્તી અને મધ્યમા) તેને હૃદય રૂપી શુદ્ધામાં રિયત કરી છે. હૃદયની અંદર રહેલી હોવાથી “શુદ્ધામાં રિયત” એમ કહ્યું છે. તે ત્રણ પ્રકારની વાણી બહાર પ્રકટ થતી નથી (નેઙ્ગ્યન્તિ). ચોથી જે વૈખરી (તુરીયં વાચો) નામની વાણી છે તેને મનુષ્ય લોક જોડે છે.

આ પ્રમાણથી પણ સંપૂર્ણ જગત્ના પદાર્થને અકારાદિ રૂપ, તથા અકારાદિ રૂપ વર્ણને પરમાત્મા રૂપ સિદ્ધ કર્યા.

આ જે અકારાદિ વર્ણોનો સર્વાત્મભાવ સિદ્ધ કર્યો તે સર્વાત્મભાવ અક્ષમાલોપનિપત્તને અનુસાર અક્ષમાલામાં પણ કરવાનો કલો છે. અને તે પ્રમાણે કરીને તે માધ્યામી મંત્રનો

જપ કરવામાં આવે તો તે શીઘ્ર ફલ આપે છે એમ તે ઉપનિષદમાં કહ્યું છે— “एवमक्ष-
 मालिकया जप्तो मंत्रः सद्यः सिद्धिकरो भवतीति.” માટે હવે અક્ષમાલિકાપનિષદને
 અનુસાર અક્ષમાલામાં સર્વાત્મકત્વની લાવના કરવાની રીતિ સંક્ષેપમાં અહીં કહીએ છીએ. દરેક
 વસ્તુની સૃષ્ટિ અનુલોમ પ્રતિલોમ થાય છે. દરેક વસ્તુની સૃષ્ટિ અનુલોમ થાય છે અર્થાત
 આત્માથી આકાશ, આકાશથી વાયુ, વાયુથી તેજ, તેજથી જલ, જલથી પૃથ્વી,
 એ પ્રકારના ક્રમથી સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન થાય છે. તેને અનુલોમ સૃષ્ટિ કહે છે. પ્રલય કાલમાં પૃથ્વી
 જલમાં લય પામે છે, જલ તેજમાં, તેજ વાયુમાં, વાયુ આકાશમાં, તથા આકાશ આત્મામાં
 લીન થાય છે. એવા ઉલટા ક્રમને પ્રતિલોમ કહે છે. અનુલોમ અથવા પ્રતિલોમ રૂપે જે વાતને
 કહેવી છે, અથવા જે કાર્ય કરવું છે, તેનું તાત્પર્ય, કહેનાર અથવા કરનારના ઉદ્દેશને દઢ
 કરવો તેટલું માત્ર છે. તેથી પ્રેમ તથા લાવની વૃદ્ધિ થાય છે. તેથી પરમાત્માના સચ્ચુ રૂપની
 સ્તુતિ કેટલાક લોક પાદથી લઈને કેસ પર્યન્ત, અથવા કેસથી લઈને પાદ પર્યન્તની પણ
 કરે છે. તે પ્રમાણે ૫૦ વર્ણોને માલામાં અનુલોમ તથા પ્રતિલોમ, રૂપે ધ્યાન કરવાનું કહ્યું
 છે. તેનું તાત્પર્ય ૧૦૮ મણકાની સંપૂર્ણ માલાની સ્થાવર જંગમાદિ સંપૂર્ણ જગદ્રૂપતા અને
 પરમાત્મરૂપતા દઢ કરાવવી એ છે.

માટે અક્ષમાલિકાપનિષદમાં કહ્યા પ્રમાણે જ ધી ઘ ઝ પર્યન્તના ૫૦ અક્ષરોમાંના દરેકને
 પરમાત્માના તત્ત્વશુણ્યવાચક નામ લઈને તેના ધ્યાન પૂર્વક અનુલોમ પ્રતિલોપ રૂપથી
 માળાના દરેક બાણુના પચાસ પચાસ મણકામાં સ્થાપિત કરી ૫૧ મા અક્ષર જ્ઞ ને
 “परापरतत्त्वज्ञापकपरंज्योतीरूप” એ નામથી ધ્યાન કરી માલાના સુમેરૂ મણકામાં
 સ્થાપન કરવો. ખંડી માલામાં સર્વાત્મકત્વની લાવના કરી તેના પૂજન પૂર્વક જ ધી જ્ઞ
 પર્યન્તના ૫૧ અક્ષરો વડે માલાનું સ્પર્શન કરવું. મહોપદારૈરુપહૃત્ય આદિક્ષાન્તૈરક્ષરૈરક્ષ
 માલામષ્ટોત્તરશતં સ્પૃશેત્.)

આરીના આઠ મણકાને ક ચ ટ ત એ ચાર વર્ણોનું ધ્યાન કરીને અનુલોમ પ્રતિલોમ
 રૂપથી સ્પર્શન કરવું, એવું તાત્પર્ય છે. ૫૦ વર્ણથી ૧૦૦ મણકાને સ્પર્શન કરી ૧૦૦ ની
 ઉપરના ૮ મણકાને ક ચ ટ ત એ ચાર વર્ણથી સ્પર્શન કરવાનું અક્ષમાલિકાપનિષદમાં
 કહ્યું નથી. તથાપિ રૂઢિથી તે જોવામાં આવે છે. છતાં ૧૦૦ ઉપરાંતના આઠ મણકામાં સ્કાન્દ
 પુરાણમાં કહેલા જરાયુગ્ધિ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણી રૂપ ૧. અનુસ્વાર, ૨. વિસર્ગ, ૩. જ્ઞાન
 મૂલીય અને ૪. ઉપક્રાન્તીય એ ચાર વર્ણને અનુલોમ પ્રતિલોમ રૂપે ધ્યાન કરવા એ
 સર્વાત્મભાવની સિદ્ધિમા સુગમ માર્ગ છે અનુસ્વારાન્ધિકાની જગયુગ્ધિ પ્રાણી સ્વરૂપતા પ્રથમ
 કહી આવ્યા છીએ. આ પ્રમાણેની સર્વાત્મક રૂપ માળા વડે કરેલા જપનું ફળ શીઘ્ર મળે
 છે. માટે માળામાં તે પ્રમાણેની લાવના કરી જપ કરવો.

(નોટઃ ન ક ં પ ં ય ં ફ એ પ્રકારના ક અને ય ની પૂર્વે જે અડધા વિસર્ગ
 જેવું ચિહ્ન છે તેને જ્ઞાનમૂલીય અને પ તથા ફ ની પૂર્વના એ ચિહ્નને ઉપધ્માનીય
 કહે છે. પ્રાચીન કાલમા વિસર્ગનું સ્વરૂપ : આ પ્રકારનું હતું. તેનો અડધો ભાગ કહી
 નાંખે તો પૂર્વોક્ત અડધો વિસર્ગ થાય છે.

જપને માટે આ પ્રકારની માળા તૈયાર કરીને અંગુષ્ઠ તથા અન્ય અંગુલી વડે જપ
 કરવો જોઈએ:—

અંગુષ્ઠં મોક્ષદં વિદ્યાત્તર્જનીં શત્રુનાશિનીયુ ।

મધ્યમાં ધનદાં શાન્તિં કરોત્યેવા હનામિકા ॥

શિ. પુ. ડ. મા. વાય. સં. અ. ૧૪-૩૯ ॥

કનિષ્ઠા ક્ષરણી પ્રોક્તા જપકર્મણિ શોભના ।

અંગુષ્ઠેન જપેજ્જપ્યમન્યૈરંગુલિમિસ્તથા ॥

” ॥ ૪૨ ॥

અર્થ:—અંગુષ્ઠો મોક્ષના સાધન રૂપ હોઇ જપમાં એક છે. તર્જની શત્રુનો નાશ કરવાના જપમાં એક છે. મધ્યમા અંગુલી ધન આપનાર કર્મમાં એક છે. અનામિકા શાન્તિ આપનાર જપમાં એક છે. (૩૯).

કનિષ્ઠકા પુણ્યને વધારનારી હોઇ જપમાં એક છે. અંગુષ્ઠ દરેક જપમાં ઉપયોગી છે, બીજી આંગળીઓને તો અંગુષ્ઠાની સાથે મેળવીને જપ કરવાનો છે, કેમકે—

અંગુષ્ઠેન વિના જપ્યં કૃતં તદફલં યતઃ ।

” ॥ ૪૩ ॥

અર્થ:—અંગુષ્ઠ વિના જપ કરવાથી મન્ન ફળદાતા થતો નથી. તેના વિના કરેલો જપ નિષ્ફલ છે.

દુરાચારી વગેરે મનુષ્યને માળા બતાવવી યોગ્ય નથી. તેથી માલાને શુભ રાખવી જોઇએ. શુભ રાખવાને માટે ગૌમુખીમાં રાખી જપ કરવાનો નિયમ રાખેલો છે.

શુલ્કા રાક્ષસાઃ સિદ્ધા હરાન્તિ પ્રસખં હિ તત્ ।

एकान्ते तु शुचीं देशे तस्माज्जप्यं समाचरेत् ॥ लघु० व्यास० सं० अ. ૨ ॥

અર્થ:—નિયમ વિનાનો તથા શુદ્ધ આદિથી રહિત જે જપ કરે છે તેના ફળને (તત્) શુલ્ક, રાક્ષસ અને સિદ્ધ લોક બલપૂર્વક હરણ કરે છે—નષ્ટ કરે છે, માટે એકાન્તમાં તથા પવિત્ર સ્થાનમાં જપ કરવો જાઇએ.

जपकाले न भापेत नांगानि चालयेत्तथा ।

न कंपयेच्छिरोગ्रीवं दन्तान्वै न प्रकाशयेत् ॥

” ॥ ૨ ॥

અર્થ:—જપ કરવાના સમયે બીજાં કાંઈ બોલવું નહીં જોઇએ, અને અંગેને હલાવવા નહીં શિર તથા ગદાને કંપાવવા નહીં, અને દાંતને બહાર બતાવવા નહીં.

नोच्छिष्टः संस्पृશેत्तां तु स्त्रीणां हस्ते न कारयेत् ।

आकाशे स्थापनं कुर्यान्न च वायेन संस्पृશેत् ॥ वारा० पु० अ० ૧૨૮-૮૩ ॥

અર્થ:—ઉચ્છિષ્ટ અવસ્થામાં માલાને સ્પર્શ કરવો નહીં, માલાને સ્ત્રીઓના હાથમાં આપવી નહીં. અપવિત્ર થાય નહીં માટે માલાને હમેશાં ઉંચા સ્થાનમાં મૂકી રાખવી. અને ડાબા હાથથી માલાને સ્પર્શ ન કરવો.

यथोक्तपूर्वं पूर्वं यो नानुतिष्ठति जापकः ।

एकदेशक्रिययात्र निरयं स च गच्छति ॥ शा० प० मो० प० अ० ૧૯૭-૩ ॥

અર્થ:—જપ કરનાર જો પૂર્વે કહેલા નિયમોનું અનુષ્ઠાન પ્રથમ કરે નહીં અને એક દેશ માત્રનું અનુષ્ઠાન કરે તો તેનો મનોરથ પૂર્ણ ન થતાં નરકમાં જાય છે.

અવમાનેન કુરુતે ન પ્રીયતિ ન હૃષ્યતિ ।

દૈદૃશો જાપકો યાતિ નિરયં નાત્ર સંશયઃ ॥ ૪ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય શ્રદ્ધા વિના જપ કરે છે, જપ કરવાથી પ્રસન્ન થતો નથી અથવા હર્ષિત થતો નથી તેવો જપક નરકમાં જાય છે તેમાં કાંઈ સંશય નથી.

અહંકારકૃતથૈવ સર્વે નિરયગામિનઃ ।

પરાવમાની પુરુષો ભવિતા નિરયોપગ. ॥ ૫ ॥

અર્થ:—જે લોક અહંકાર પૂર્વક જપ કરે છે, અને ખીજની અવગણ કરે છે તે અવશ્ય નરકમાં જનારા છે.

અભિધ્યાપૂર્વકં જપ્યં કુરુતે યશ્ચ મોહિતઃ ।

યત્રાસ્ય રાગ. પતતિ તત્ર તત્રોપપદ્યતે ॥ ૬ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય મોહિત થઇને સાંસારિક સુખ રૂપ ફલની પ્રતિષ્ઠા રાખીને જપ કરે છે તેને જે જે પદાર્થમાં પ્રીતિ હોય છે તેવું તેવું ફલ ભોગવવાને માટે તેને અનુસાર શરીર તેને પ્રાપ્ત થાય છે.

અકૃતપણ્ણકો ઘાલો મોહં ગચ્છતિ જાપકઃ ।

સ મોહાન્નિરયં યાતિ તત્ર ગત્વાડુનુશોચતિ ॥ ૭ ॥

અર્થ:—શાસ્ત્રમંત્રકાર રહિત બાહ્યસ્વભાવ વાળો મનુષ્ય મોહને પ્રાપ્ત થાય છે. અને તે મોહના કારણે નરકમાં જાય છે. અને ત્યાં જઈને શોક કરે છે.

જપાદિ કરનારને માટે ખીજા પશુ સાધારણ નિયમ શાસ્ત્રમાં કહ્યા છે. જેવા કે:—

ઉષ્ણીષી કંતુકી નમ્રો મુક્તકેશો ગણાવૃતઃ ।

અપવિત્રકરોડશુદ્ધો વિલપન્ન જપેત્ ક્વચિત્ ॥

શિ. પુ. ડ. મા. વાય. સં. અ. ૧૪-૪૮-૯ ॥

અર્થ:—શિર હિપર પાઘડી રાખીને, અથવા પહેરણ પહેરીને, અથવા દિગંબર થઇને, અથવા સાધના દેશ છૂટા રાખીને, અથવા આસપાસના બધા લોકોની વચ્ચેમાં બેસીને, અથવા હોય અપવિત્ર હોય ત્યારે, અથવા દેહ અશુદ્ધ હોય ત્યારે જપ ન કરવો જોઇએ. તેમજ ઉંચા શબ્દથી પણ જપ ન કરવો.

ક્રોધં મદં ક્ષુત ત્રૌણિ નિષ્ઠીવનવિનૃમ્મખે । ॥ ૮ ॥

અર્થ:—જપ કરતી વખતે ક્રોધ, મદ, છીંકવું, ઉઠીને ચાલવું, ચૂંકવું, ખગાસું ખાવું—આદિનો પણ ત્યાગ કરવો જોઇએ.

કેઈ શરદી આદિ ઉપદ્રવને લીધે છીંક આદિક આવે તો તેનો અહીં નિવેધ નથી. પરંતુ સ્વભાવથી કેટલાકને તેવું અપદ્યક્ષ હોય છે તેનો પરિત્યાગ કરવાનું અહીં કથન છે.

દર્શન ચ શ્વનીચાનાં વર્જયેજ્જપકર્મણિ ।

આચમેત્સંભવે તેષાં સ્મરેદ્રા માં ત્વયાસહ ॥ ૯ ॥

૧૦ ॥

અર્થ:—જપ કરતી વખતે શ્વાન આદિ નીચ પ્રાણીઓ તથા નીચ મનુષ્યનું દર્શન કરવું ન જોઈએ. જો કોઈ સમય તેઓ જોવામાં આવે તો આચમન કરવું અથવા તમે પાર્વતીજી સહિત માઈ (શિવજીનું) સ્મરણ કરવું જોઈએ. તેમ કરવાથી તેનું પ્રાપ્તિ થઈ જાય છે. (અને વિધ્વજના મંત્રોના જપ કરતા હોય તો લક્ષ્મીજી સહિત વિધ્વજનું સ્મરણ કરવું જોઈએ ઇત્યાદિ.)

પ્રસાર્ય ન જપેત્પાદૌ કુલ્લુટાસન ઇવ વા ।

વાનશય્યાદિરુદ્ધો વા ચિન્તાવ્યાકુલિતોઽથવા ॥

શક્ત્યેત્સર્વમેવૈતદશક્તઃ શક્તિતો જપેત્ ॥ ૫૩ ॥

અર્થ:—પગ પહોળા રાખીને, અથવા કુલ્લુટાસને (ઉંઘા પગે) બેસીને, અથવા વાહનમાં સવાર થઈને કે પથારી આદિમાં બેસીને જપ ન કરવો જોઈએ. તેમજ ચિંતાથી મન વ્યાકુળ થયેલું હોય ત્યારે પણ જપ ન કરવો, કેમકે તે સમયે ચિત્ત એકાગ્ર રહેવાનો સંભવ નથી. આ સર્વ નિયમો શરીર શક્તિ હોય તે વખતે બરાબર પાળવા જોઈએ. અશક્ત દશામાં યથાશક્તિ આ નિયમોનું પાલન કરીને યથાશક્તિ જપ કરવો.

અમેધ્યેન તુ દેહેન ન્યાસં દેવાર્ચનં જપમ્ ।

હોમં કુર્વન્તિ चेન્મૂઢાસ્તત્સર્વં નિષ્ફલં ભવેત્ ॥ કુળાન્ત૦૭૦૧૫-૧૦૪ ॥

અર્થ:—જો મૂઢ મનુષ્ય અપવિત્ર દેહથી ન્યાસ, દેવપૂજા, જપ, હોમ, આદિક કર્મ કરે છે તેનું તે સર્વ કર્મ નિષ્ફલ જાય છે.

વિષ્ણુત્રત્યાગશેપાદિયુક્તકર્મ કરોતિ યઃ ।

જપાર્ચનાદિકં સર્વમપવિત્રં ભવેત્પિયે ॥ ૧૦૫ ॥

અર્થ:—મહાભૂતાદિનો ત્યાગ કરીને શૌચ (સ્નાનાદિ) કર્યા વિના તથા ઉચ્છિષ્ટાદિ યુક્ત જો જપ, પૂજા, આદિક કર્મ કરે છે, તેનું, હે પાર્વતી! તે સર્વ કર્મ અપવિત્ર થાય છે.

મલિનાંબરકેશાદિમુલ્લદૌર્ગન્ધ્યસંયુતઃ ।

યો જપેત્ત દહત્યાથુ દેવતા સુગુપ્તિતા ॥ ૧૦૬ ॥

અર્થ:—મલિન વસ્ત્ર પહેરીને અથવા મુખ દુર્ગન્ધ મારતું હોય ત્યારે અર્થાત મુખ બરાબર સાફ કર્યા વિના જો જપ કરે છે તેના અનાદર પામેલી દેવતા જલદી નાશ કરે છે.

આલસ્યં જંમર્ષનં નિદ્રાં ક્ષુતં નિષ્ઠીવનં મયમ્ ।

નીચાંત્રસ્પર્શનં કોપં જપકાલે વિવર્જયેત્ ॥ ૧૦૭ ॥

અર્થ:—આલસ્ય, જંમર્ષણ (બગાસું ખાવું તે), નિદ્રા, ક્ષુત (છીંક), ધૂંકવું, ભય, નીચેના અંગોને સ્પર્શ કરવા તે, તથા કોપ કરવો—એ સર્વનો જપસમયે વિશેષ કરીને ત્યાગ કરવો જોઈએ.

ઉષ્ણીપો કંચુકી નમ્રો મુક્તકેશો ગણાદૃતઃ ।

અપવિત્રોત્તરીયશ્ચાશુર્ચિર્ગચ્છેત્થ નો જપેત્ ॥ ૧૦૮ ॥

અર્થ:—શિર ઉપર પાથડી પહેરીને, પહેરણ પહેરીને, દિગંબર થઈને, માથાના વાળા છૂટા રાખીને, તથા આસપાસ ઘણા લોકોની વચમાં બેસીને, તથા અપવિત્ર વસ્ત્ર ઓઢીને, તથા દેહ અપવિત્ર હોય ત્યારે અથવા આલસ્ય ચાલતાં પણ જપ ન કરવો જોઈએ.

મહ્યં હવિષ્યં શાકાદિ વિહિતાનિ ફલાન્યપિ ।

મૂલં સક્તું યવાનાં ચ શસ્તાન્યેતાનિ મંત્રિણામ્ ॥ ૧૫-૭૪ ॥

અર્થ:—જપ કરનારે સાનિયક દહિયાન તથા શાકાદિ તથા ધર્મશાસ્ત્રે વિહિત કરેલાં ફળ તથા મૂલ તથા જવનો સાયવો (સક્તુ) ઇત્યાદિ બહુલ કરવું જોઈએ.

એ વિગેરે નિયમોનું જપ કરનારે પાલન કરવું જોઈએ.

જેવી રીતે જપ કરવામાં માલા, આસન, આદિનો નિયમ છે તેવી રીતે તિલકનો પણ નિયમ છે.

સ્નાનં દાનં તપો હોમો દેવતાપિતૃકર્મ ચ ॥

તત્સર્વં નિષ્ફલં યાતિ લલાટે તિલકં વિના ॥ ત્ર.વૈ.પુ.વ.સ્.અ. ૨૬-૭૩ ॥

અર્થ:—સ્નાન, દાન, તપ, હોમ, તથા દેવ અને પિતૃ સંબંધી કર્મ—એ સર્વ લલાટમાં તિલક કર્યા વિના કરવાથી નિષ્ફલ જાય છે. સ્નાન પછી અવસ્ય તિલક કરવું જોઈએ.

વળે તિલકમાં વૈદિક અને અન્ય મતાનુસાર ભેદ હોય છે:—

માનસ્તોકેન મન્ત્રેણ મંચિતં ભસ્મ ધારયેત્ ।

બ્રાહ્મણ ક્ષત્રિયથૈવ પ્રોક્તેષ્વદ્વેષુ ભક્તિમાન્ ॥ શિ.પુ.વિ.સં.અ. ૨૪-૩૩ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણ તથા ક્ષત્રિય એ બનેએ “માનસ્તોકે” ઇત્યાદિ મંત્ર (શ્વેતાં ઉપાંગ ૪-૩૨માં કહેલા) વડે શાસ્ત્રમાં કહેલાં શિર, લલાટ, આદિ અંગોમાં ભક્તિપૂર્વક ભસ્મ ધારણ કરવી.

વૈશ્યસ્ત્રિયંબકેનૈવ શુદ્ધઃ પચ્ચાક્ષરેણ તુ ।

અન્યેષાં વિધવાસ્ત્રીણાં વિધિઃ પ્રોક્તથશુદ્ધવત્ ॥ ૩૪ ॥

અર્થ:—વૈશ્ય “ચંચકં યજ્ઞામદે” એ મંત્રથી ભસ્મ ધારણ કરે. અને શુદ્ધ તથા વિધવા સ્ત્રીઓ, પણ “નમઃ શિવાય” એ પંચાક્ષર મંત્ર વડે ભસ્મ ધારણ કરે.

વળી ભસ્મને ખનાવવા તથા ધારણ કરવાનો વિશેષ વિધિ બૃહજ્ઞાપ્રાસોપનિપત્ત તથા ભસ્મભાષ્યાલોપનિપત્તમાં બતાવેલો છે તે જોવો.

વૈદિક ધર્મમાં ભસ્મ વડે ત્રિપુષ્ક ધારણ કરવાનો વિધિ છે:—

વેદમાર્ગેકનિષ્ઠાનાં વેદોક્તેનૈવ વર્ત્મના ।

લલાટે ભસ્મના તિર્યક્ત્રિપુઙ્દં ધાર્યમેવ હિ ॥ સૂ. સં. ય. વૈ.સ્.અ. ૮-૩૮ ॥

અર્થ:—વૈદિક ધર્મ માર્ગમાં નિષ્ઠાવાળા પુરુષે વેદાક્ત રીતિએ લલાટમાં ભસ્મ વડે આકું ત્રિપુષ્ક અવસ્ય ધારણ કરવું જોઈએ. (સંધ્યાવન્દન કર્મમાં પણ ભસ્મથી ત્રિપુષ્કનો વિનિયોગ છે.

શિવાગમોક્તાશ્રમનિષ્ઠમાનસસ્ત્રિપુઙ્દલિંગસ્તુ સદૈવ ધારયેત્ ।

તદુક્તત્રેણ લલાટમધ્યમે મહાદરેણૈવ સિતેન ભસ્મના ॥

સૂ. સં. ય. વૈ.સ્.અ. ૪ સૂ. ગૌ. અ. ૮-૩૧ ॥

અર્થ:—શિવાગમમાં કહેલા આશ્રમધર્મમાં નિષ્ઠાવાળા મનુષ્યે તે આગળમાં કહેલી રીતિએ આદરપૂર્વક લલાટમાં સદૈવ ભસ્મનું ત્રિપુષ્ક ધારણ કરવું જોઈએ.

વિષ્ણવાગમોક્તાશ્રમનિષ્ઠમાનવસ્તથૈવ પુણ્ડ્રાન્તરમૂર્ધ્વરૂપકમ્ ।

ત્રિશૂલરૂપં ચતુરસ્રમેવ વા મૃદા લલાટે તુ સદૈવ ધારયેત્ ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—વિષ્ણુ આગમમાં કહેલા આશ્રમ ધર્મમાં નિષ્ઠાવાળા મનુષ્યે તે આગમમાં કહેલી રીતે સદેહ મુક્તિપ્રાપ્તિ ત્રિશૂલની માફક અથવા ચતુરસ્ર(ચોત્તુલ)આકારનું તિલક ધારણ કરવું જોઈએ.

બ્રહ્માગમોક્તાશ્રમનિષ્ઠમાનવો લલાટમધ્યેઽપિ તુ વર્તુલાકૃતિમ્ ।

તદુક્તમંત્રેણ સિતેન ભસ્મના મૃદાઽથવા ચન્દનતસ્તુ ધારયેત્ ॥ ૩૩ ॥

અર્થ:—તેવી રીતે બ્રહ્માગમમાં કહેલા આશ્રમધર્મમાં નિષ્ઠાવાળા મનુષ્યે તે આગમમાં કહેલા મંત્ર વડે સદેહ ભસ્મનું અથવા સદેહ માટી અથવા ચન્દન વડે ગોળાકાર તિલક ધારણ કરવું જોઈએ.

અશ્વત્થપત્રસદૃશં હરિચન્દનેન મધ્યેલલાટમતિશોભનમાદરેણ ।

હુદ્ગાગમે મુનિવરા यदि संस्कृतथेनૃદ્વારિણા સતતમેવ તુ ધારયેચ્ ॥૩૪॥

અર્થ:—તેવી રીતે જો હુદ્ગ આગમના સંસ્કાર યુક્ત મનુષ્ય હોય તો, હે મુનિવર! તારે આદરસહિત લલાટમાં હરિચન્દનથી અથવા માટી અને જલ મેળવીને તેનાથી પીપળાના પાનના આકારનું તિલક લગાવવું જોઈએ.

વિષ્ણવાગમાદિતંત્રેષુ દીક્ષિતાનાં વિધીયતે ।

શંલચક્રગદાપૂર્વેરંકનં નાન્યદેહિનામ્ ॥ ૩૫ ॥

અર્થ:—વિષ્ણુવાગમાદિ તાન્ત્રિકમતમાં દીક્ષિત મનુષ્યે શંખ, ચક્ર, ગદા, આદિની છાપ શરીરમાં લગાવવાનું વિધાન છે. બીજા વૈદિક ધર્માચરણ કરનારને તેનો અધિકાર નથી.

વેદમાર્ગૈકનિષ્ઠસ્તુ મોહેનાપ્યઙ્કિતો यदि ।

પતંત્યેવ ન સંદેહસ્તથા પુણ્ડ્રાન્તરાદપિ ॥ ૩૬ ॥

અર્થ:—વેદમાર્ગમાં નિષ્ઠાવાળા મનુષ્ય અટાનથી પણ જો કાંઈ પ્રકારે શરીરમાં છાપ લગાવે તો તે અવશ્ય પતિત થાય છે. તેવી રીતે ભસ્મનું ત્રિષુષ્ટ્ર છોડીને અન્ય તિલકાદિ લગાવે તો તેથી પણ પતિત થાય છે.

તેવી રીતે મંત્રોના જપ કરનાર મનુષ્યે દેશ આસન, માળા, તિલક, આદિઓની સાથે મંત્રોના જપ કરવા એવી શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે.

વળી મંત્રોના જપ કરવાની, માનસ, ઉપાંશુ, વાચિક એવી ત્રણ પ્રકારની રીતિ છે. તે નીચે પ્રમાણે:—

ઉત્તમો માનસં જાપ્યમુપાંશુથૈવ મધ્યમમ્ ।

અધમં વાચિકં પ્રાહુરાગમમર્થવિચારદાઃ ॥ ૩૭ ॥

અર્થ:—માનસ જપ સૌથી ઉત્તમ છે. ઉપાંશુ જપ મધ્યમ છે. અને વાચિક જપને શાસ્ત્રના તત્ત્વને જાણનારા અધમ કહે છે.

યદુચ્ચનીચસ્થરિવૈઃ સ્પષ્ટાસ્પષ્ટપદાસરૈઃ ।

મન્ત્રમુચ્ચારયેદ્વાવા વાચિકોઽયં જપઃ સ્મૃતઃ ॥ ૩૮ ॥

અર્થ:—ઉદાત્ત, અનુદાત્ત તથા સ્વરિત એ સ્વરોના ઉચ્ચારણના બેદને અનુસાર અક્ષરોની સ્પષ્ટતા તથા અસ્પષ્ટતાનો વિચાર કરીને મન્ત્રોનું જે ઉચ્ચારણ કરવામાં આવે 'છે તે વાચિક કહેવાય છે.

અર્થાત્ તાલુ આદિ સ્થાનોના ઉપરના તથા નીચેના તથા મધ્યના ભાગથી ઉચ્ચારણ કરવા યોગ્ય અક્ષરોનું તત્ત્વ વર્ણોના સ્થાનને અનુસાર ઉચ્ચારણ કરવું એવો 'ઉચ્ચનોત્ત', આદિ પદનો ભાવ છે.

જિહ્વામાત્રપરિસ્પન્દાદીપદુચ્ચારિતોઽપિ વા ।

અપરૈરશ્રુતઃ કિંચિચ્છુતો વોપાંપુરુચ્યતે ॥

॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—જપ કરતી વખતે જિહ્વા માત્ર હાલતી હોય, અથવા એવું ધારેથી ઉચ્ચારણ કરવામાં આવે કે નથી બીજાઓ સાંભળે નહીં અથવા કંઈક (અસ્પષ્ટ રૂપે) સાંભળવામાં આવે, તો તેને ઉપાંશુ કહે છે. એવું ઉપાંશુનું લક્ષણ શાસ્ત્રમાંથી સાંભળ્યું છે.

ધિવા યદક્ષરશ્રેણ્યા વર્ણાદ્વર્ણે પદાત્પદમ્ ।

શદ્ધાર્થચિન્તનં ભૂયઃ કથ્યતે માનસો જપઃ ॥

॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—શુદ્ધિથી મન્ત્રોના અક્ષરની પંક્તિઓના એક એક અક્ષર વાર એટલે કોઈ અક્ષર પડે નહીં તેવી રીતે દરેક પદનું ચિન્તન કરવું અને દરેક શબ્દના અર્થનો વિચાર કરવો તેને માનસ જપ કહે છે.

આવી રીતે કરેલા જપનું ફલ, વાચિક અને ઉપાંશુ જપના ફલથી અધિક છે. અને વાચિક જપથી પણ ઉપાંશુ જપનું ફળ અધિક છે.

જપ કરવાના મન્ત્રો બહુ પ્રકારના છે. મુમુક્ષુને માટે સર્વ મન્ત્રોમાં ઔષ્ઠ મન્ત્ર પ્રણવ મન્ત્રવિચાર. છે. વિશેષે કરીને ઔંકાર દ્વારા પરમાત્માની સ્તુતિ થતી હોવાથી ઔંકારનું નામ પ્રણવ છે. (પ્રકર્ષેણ નૌતિ સ્તૌતિ મનેત્તેન હતિ પ્રણવઃ).

વેદમાં અથવા તન્ત્ર અથવા પુરાણાદિમાં આ ઔંકાર કરતાં મોટો કોઈ મન્ત્ર નથી.

નીચેની શ્રુતિઓથી ઔંકારની મહત્તા સિદ્ધ થાય છે:—

ઓમિતિ વ્રહ્મ ।

કૃં ૦ યં ૦ વેં ૦, તૈં ૦ આં ૦, પ્રપાં ૦ ૭, અનું ૦ ૮ ॥

અર્થ:—પરમાત્માના વાચક ઔંકારના ઉચ્ચારણ પૂર્વક-ઔંકારનું ઉચ્ચારણ કરતા સત્તા, ઔંકારના વાચ્ય બ્રહ્મ(પરમાત્મા)ની ઉપાસના કરો. આ પ્રમાણે જ્ઞાસુને વેદ બગવાન આઠા કરે છે.

આગળ ઔંકારની બ્રહ્મના વાચક હોવાની યોગ્યતા બતાવે છે:—

ઓમિતીદં સર્વમ્ ॥

॥ અનું ૦ ૮ ॥

અર્થ:—ઔં એ બ્રહ્મનો વાચક અક્ષર છે, કેમકે ઔં એ અક્ષરમાં શબ્દ, રૂપ, તથા અર્થ રૂપ સંપૂર્ણ જગત્ અન્તર્ભૂત છે.

અર્થપ્રધાનતા શબ્દમાં અંતર્ભાવ, અને સંપૂર્ણ શબ્દની, ઔંકારની પ્રથમ માત્રા રૂપ ઔંકાર સ્વરૂપતા પ્રથમ કહી ગયા છીએ.

વળી ઈકારની સર્વત્ર પ્રધાનતા વ્યવહારબળથી પણ શાસ્ત્રમાં કહી છે.

જ્ઞાતેર્થે જ્ઞાતમિત્યેવં વક્તવ્યે સતિ તદ્વિના ।

• ઈમિતિ પ્રાહ લોકોડયં તેન જ્ઞાતસ્ય વાચકઃ ॥ સૂંસંસ્વ૦ ૪, અ૦ ૫-૧૭ ॥

અર્થ.—કાઈ એક માણસ બીજા માણસને કાઈ વાત બોલવાને માટે પૂછે કે તું અમુક વાત બોલે છે ? એવો પ્રશ્ન પૂછનાં “હું બોલું છું” એવું કહેવાને બદલે ઈ શબ્દને બોલે છે. તેથી ઈ એ શબ્દ જ્ઞાત પદાર્થનો વાચક છે.

અજ્ઞાતાયે તથાજ્ઞાતમિતિ પ્રાપ્તે તુ વાચકે ।

ઈમિતિ પ્રાહ લોકોડયં તેનાજ્ઞાતસ્ય વાચકઃ ॥ ૧૮ ॥

અર્થ.—તેથી રીતે અજ્ઞાત વિષયમાં જ્યારે “હું બોલુ છું નથી” એવા શબ્દ પ્રયોગ કરવાની અપેક્ષા હોય છે ત્યારે લોક ઈ કહે છે. તેથી ઈ એ અજ્ઞાત પદાર્થનો વાચક છે.

સન્દિગ્ધાયે તુ સંદિગ્ધમિતિ પ્રાપ્તે તુ વાચકે ।

ઓમિતિ પ્રાહ લોકોડયં તેન સંદિગ્ધવાચકઃ ॥ ૧૯ ॥

અર્થ.—જેમાં આપણને સંદેહ છે તેવા વિષયમાં જ્યાં “મને આ બાબતમાં સંદેહ છે” એવો શબ્દપ્રયોગ કરવાનું પ્રાપ્ત થાય છે ત્યાં તેને બદલે ઈ શબ્દનો પ્રયોગ કરવામાં આવે છે. તેથી ઈ એ શબ્દ સંદિગ્ધનો પણ વાચક છે.

આકાશાદિપદાર્થાનાં ચે શદ્ધા વાચકા શ્રુતિ ।

ચિના તાનસ્વિલ્લાન્ શદ્ધાલ્લોક ઈ રૂપે ભાષતે ॥ ૨૦ ॥

અર્થ.—આકાશાદિ પદાર્થોના વાચક આકાશાદિ શબ્દો લોકમાં જે પ્રસિદ્ધ છે એ શબ્દોનો પ્રયોગ ન કરતાં તે પદાર્થોને ઈ શબ્દથી કહે છે.

અતઃ પ્રયોગવાહુલ્યાદ્ઘટકુલ્યાદિશ્ચદ્રવન્ ।

આકાશાદિપદાર્થાનાં વાચકઃ પ્રણવઃ સ્મૃતઃ ॥ ૨૧ ॥

અર્થ.—આ કારણથી ઈ શબ્દનો પ્રયોગ અધિક હોવાથી, જેમ ઘટાદિ પદાર્થોના વાચક ઘટાદિ શબ્દ છે તેમ, ઈ શબ્દ આકાશાદિ સર્વ પદાર્થોનો વાચક કહેવાય છે.

વળી પ્રાચીન શિષ્ટ મનુષ્ય બનતાં સુધી સર્વત્ર ઈશ્વરના નામનો વ્યવહાર કરવાનું ચલાતા હતા. તેથી જ્યારે યુષ્કિર રાત્રી વનમાં ગયા તે વખતે બોલવાને માટે નામ-ભાષા નામની એક ભાષા બનાવી સર્વને શિખવી. તેમાં ઈશ્વરનાં નામ સિવાય બીજો કાંઈ પણ શબ્દ બોલતા નહોતા. એવી રીતે પ્રથમ સર્વત્ર ઈશ્વરના વાચક ઈ અક્ષરનો પ્રયોગ કરવામાં આવતો હતો. વળી—

સર્વાવભાસકત્વેન દ્રઢાણા સદશઃ સ્મૃતઃ ॥ ૨૨ ॥

સર્વાવભાસકં મન્ત્રમિમં જપતિ યો દ્વિજઃ ।

સર્વમન્ત્રજપસ્યોક્તં ફલં ત લબતેઽચિરાત્ ॥ ૨૩ ॥

અર્થ.—જેવી રીતે પરબ્રહ્મ પરમાત્મા સર્વ વસ્તુના પ્રકાશક છે તેવી રીતે આ ઈકાર પણ સર્વના પ્રકાશક છે. માટે ઈકાર પરમાત્મા સદશ જ છે. સર્વ વસ્તુનો પ્રકાશ કરનાર

આ (ઊં) મંત્રોને જે અધિકારી મનુષ્ય (દિગ્) જપ કરે છે તેને ખીજા સર્વ મંત્રોનો જપ કર્યાનું જે ફળ શાસ્ત્રમાં કહેલું છે તે સર્વ ફળ જલદીથી મળી જાય છે.

ઐકારઃ સર્વમન્ત્રાણામુત્તમઃ પરિકીર્તિતઃ ।

ઐકારેણ પ્લવેનૈવ સંસારાન્વિ તરિપ્યતિ ॥ સૂંસં૦ સ્વ૦ ૪ બ૦ ૪-૨૮॥

અર્થઃ—સર્વ મંત્રોમાં ઐકારને એક મંત્ર કહ્યો છે. ઐકાર રૂપી નૌકા વડે સંસાર રૂપ સમુદ્રને તરી જાય છે.

सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपोसि सर्वाणि च यद्वदन्ति ॥

यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत् ॥

કઠ૦ ૮૦ બ૦ ૧-૨-૧૫ ॥

અર્થઃ—સંપૂર્ણ વેદના કર્મકાણ્ડ તથા ઉપાસના કાણ્ડોના તાત્પર્યનું કથન કરનાર ઉપનિષદ, મુમુક્ષુએ પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય જે પરમાત્માનું પ્રતિપાદન કરે છે; અને સર્વ પ્રકારનાં તપ ચિત્તશુદ્ધિ દ્વારા જેને પ્રાપ્ત કરાવે છે; અને જેની પ્રાપ્તિની ઈચ્છાના મુમુક્ષુ લોક નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરે છે; તે બ્રહ્મરૂપ જે પદ છે તેનું હું તારા પ્રતિ સંક્ષેપથી કથન કરું છું—“ઓમિત્યેતત્”-તે પરમાત્મા ઐક શબ્દના વાચ્ય છે. ઐક શબ્દ બ્રહ્મનો વાચક છે, અથવા ઐક શબ્દ બ્રહ્મનો પ્રતીક (મૂર્તિ-પ્રતિમા) છે.

વેદમાં પ્રતીકોપાસના કહેવામાં આવી છે. શાસત્રામમાં વિષ્ણુશુદ્ધિથી જે ઉપાસના કરવામાં આવે છે તે પ્રતીકોપાસના છે. તેથી શાસત્રામ એ વિષ્ણુ ભગવાનની પ્રતિમા (પ્રતીક) છે. શિવલિંગ મહાદેવની પ્રતિમા છે. તેવી રીતે પરબ્રહ્મ પરમાત્માની ઐક પ્રતિમા છે.

તેથી જ રીતે આણ્ડક્યાદિ ઉપનિષદોમાં તથા અન્ય ધર્મો રચનામાં પ્રણવની પ્રધાનતા તથા પરમાત્મરૂપતા કહી છે.

આ કારણથી અન્ય મન્ત્રો કરતાં ઐકારની શ્રેષ્ઠતાની પ્રસિદ્ધિ છે. પરન્તુ તેના અધિકારી સર્વ કોઈ નથી. કેટલાક લોક કહે છે કે શબ્દોનું ઉચ્ચારણ કરવામાં સર્વ કોઈ અધિકારી છે, તેમાં કોઈ અમુક વ્યક્તિનો વિચાર કરવાની આવશ્યકતા નથી. તે લોકનું કહેવું ખરાબ છે, શબ્દ સર્વ કોઈ બોલી શકે છે. પરન્તુ તેનું ફળ સર્વને મળે છે કે નહીં? અથવા કોઈને ઉલટું ફળ મળે છે? એ વાતનો વિચાર કરવાની આવશ્યકતા છે. નહિતો મનુષ્યોનો પ્રયત્ન વ્યર્થ જવાનો સંભવ છે, અને વળી વિપરીત ફળ પણ મળવાનો સંભવ છે. તેથી વાગિન્દ્રિય હોવાના કારણ માત્રથી ઐકારના જપાદિમાં સર્વની યોગ્યતા છે એમ કહી શકાય તેમ નથી.

શબ્દ એ પ્રકારના છે. ૧. વર્ણરૂપ, ૨. ધ્વનિરૂપ. ઘટ, પટ, આદિ શબ્દ વર્ણરૂપ છે. તાળી બજવવી, નગારૂં વગાડવું, આદિકોના શબ્દ ધ્વનિ રૂપ કહેવાય છે. આ બંને પ્રકારના શબ્દોમાંનો કોઈ પણ શબ્દ વ્યર્થ નથી. પરન્તુ કોઈ શબ્દનો અર્થ માત્રમ પડતો નથી. જેમ વેદમાં હ્રમ્, કષ્ટ, આદિ શબ્દ. આ શબ્દોનો કોઈ અર્થ નથી, તથાપિ તેમાં શક્તિ છે. કોઈ મનુષ્ય ઉચો અવાજ કરે, અથવા તાળી બજાવે અથવા હાથથી ઠોકે તો તેમાંથી અવાજ (શબ્દ) થાય છે. તથાપિ નજીકમાં કોઈ ઉદર આદિ હોય તો જરૂર તે નાસી જાય છે. તેમાં પણ ઉદર આદિને નસાડી મૂકવાની શક્તિ છે, સર્વને નહીં. આ વાતનો સર્વ પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરે છે.

તેવી રીતે વેદના હ્રુમ્, ફટ્, આદિ શબ્દોમાં શુદ્ધ ભૂતાદિકાને લય ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિ છે. તેવી રીતે વર્ણરૂપ તથા ખ્વનિરૂપ બંને પ્રકારના શબ્દમાં શક્તિ છે. છતાં પણ શબ્દોના પ્રયોગ કરનારની યોગ્યતા અયોગ્યતા અનુસાર શબ્દની સફલતા કે નિષ્ફલતા, અને વિપરીત ફલતા પણ થાય છે. દૃષ્ટાન્ત તરીકે કોઈ બિશુક મનુષ્ય કોઈને કહે—“તને છ માસની કેદ છે.” આ શબ્દ સાંભળતાં જ લોકોને હાંસી આવશે અને કહેશે કે—“આ માણસ લોકોનો માલ માગીને આઈ મસ્ત થઈ ગયો છે” અથવા “પાગલ બની ગયો છે.” તે જ શબ્દ જો કોઈ અધિકારી પુરૂષ (ન્યાયાધીશ) આદિ કહે તો અવશ્ય તે મનુષ્યને છ માસ કેદમાં જતું પડે છે. બંને જણ શબ્દ તો એક જ બોલે છે. પરંતુ બિશુકને બીજાને શિક્ષા કરવાનો અધિકાર નથી, તેથી તે હાંસી પાત્ર થાય છે, અને પાગલ બનવું પડે છે. અને બીજા માણસે (ન્યાયાધીશ) નીતિ આદિક શિખીને ન્યાયાધીશની પદવી પ્રાપ્ત કરી છે અને અપરાધીને દંડ દેવાને અધિકારી બન્યો છે. તેથી તે સમયને અનુસાર શબ્દનો પ્રયોગ કરે તો બીજા માણસને અવશ્ય દંડ ભોગવવો પડે છે.

આ કારણથી અધિકાર કેવલ વાગિન્દ્રિયને આશ્રયે નથી. પરંતુ મનુષ્યોમાં થોડી યોગ્યતાની પણ અપેક્ષા રાખે છે, તે યોગ્યતા કોઈ સ્થાનમાં જાતિ અનુસાર, કોઈ કાર્યમાં ધનને અનુસાર, કોઈ સ્થાનમાં શરીરબળને અનુસાર, કોઈ જગ્યામાં શુદ્ધિબળ, કુલબળ, મિત્રબળ વિદ્યાબળ, આદિ બળોને અનુસાર હોય છે.

પરંતુ પરમાત્માની પ્રાપ્તિને માટે તો વૈરાગ્યબલની પ્રધાનતા છે. કારણ કે સંસારના પદાર્થોમાંથી મનુષ્યને જેટલી વિરક્તિ હોય છે, તેટલી જ પરમાત્મામાં પ્રીતિ હોય છે. માટે પરમાત્મામાં પ્રીતિ તથા મુમુક્ષુતા વધારવામાં વૈરાગ્યની જ આવશ્યકતા છે. આ હેતુથી સર્વ સાધન કરવામાં વિરક્ત જ પ્રધાન અધિકારી છે. જે મનુષ્ય સંસારના પદાર્થોમાંથી પૂર્ણ રીતે વિરક્ત છે, કેવલ મુમુક્ષુ છે, તેજ ઝંકારનો જપ કરવામાં અવિકારી છે, અન્ય નહીં.

કારણ કે મનુષ્ય પાણી અથવા સાજી દાણા આદિ હલકા પદાર્થ માત્રને પચાવવાનું અગ્નિબલ જોનામાં છે તેવો મનુષ્ય દૂધપાક આદિ પદાર્થ જોને તો જરૂર તેને અજીર્ણ થશે. અને તેથી તે અન્ય રોગનું પણ કારણ થઈ પડે છે. તેવી રીતે વિલક્ષણ શક્તિવાળા પ્રજુલ્ભમન્જનો જપ અનધિકારી મનુષ્ય કરે તો તેનો પ્રયત્ન નિષ્ફલ જાય છે અથવા વિપરીત ફળ પણ થાય છે.

કોઈ કહે કે ઇશ્વરભજનથી વિપરીત ફળ થવું તે અસંભવિત છે. તે વાત ઠીક છે. પરંતુ એમ પણ જોવામાં આવે છે કે ધનાદિ સંપત્તિઓનો નાશ મુમુક્ષુને માટે ઉપકાર ફળ છે, કોઈ વિપરીત નથી. તથાપિ વિષયાસક્તોને માટે તોવે મોટા નાશ મનાય છે. તે લોકની દૃષ્ટિમાં, તેને નાશ કહે છે, જ્યારે મુમુક્ષુની દૃષ્ટિમાં તે સાર થયું છે. તાત્પર્ય એવું છે કે જોને ધનાદિ સંપત્તિનો નાશ કલેશકારક નથી તેવા સર્વ સદાચારી મનુષ્ય પ્રજુલ્ભમના અધિકારી છે, બાકી શ્રદ્ધ કે સ્ત્રી આદિકનો અહીં વિચાર નથી. ગૃહસ્થ કે સંન્યાસીનો પણ વિચાર નથી. વિરક્ત જ એક કારણ છે.

આ વિષયમાં શ્રુતિ સ્મૃતિ આદિનાં પ્રમાણ છે.

यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति ओमित्येतद् ।

” ”

જે શ્રુતિપ્રમાણ આગળ કહેવામાં આવ્યું છે.

વળી સૂતસંહિતામાં પણ કહ્યું છે કે:—

ત્રિચતુર્વત્સરં શિષ્યં પરીક્ષ્ય સતતં પુનઃ ।

ઈશ્વરાદેશતો દેયો મન્ત્રોઽયં મન્ત્રિસત્તમૈઃ ॥ સૂ૦ સં૦ સ્ત૦ ૪ અ૦ ૪-૧૫ ॥

અર્થ:—મન્ત્રોના તત્ત્વને જાણનાર મનુષ્યોએ પ્રણવજપનો ઉપદેશ દેતા પહેલાં ત્રણ અથવા ચાર વર્ષ સુધી શિષ્યોની વિરક્તિની પરીક્ષા કરી ઉપદેશ દેવો જોઈએ. પરીક્ષા કરતાં જ્યારે ગુરૂના મનમાં એવો નિશ્ચય થાય કે આ શિષ્ય પ્રણવનો અધિકારી છે, ત્યારે તેનો ઉપદેશ કરવો. ગુરૂનો જે નિશ્ચય તેને જ અહીં ઇશ્વરાદેશ (ઈશ્વરાજા) કહી છે.

અપરીક્ષ્ય પ્રદાનેન શીઘ્રં મૃત્યુમવાપ્નુયાત્ ॥

અર્જિતપુરુષાર્થોઽપિ વૃથા યત્નતિ તસ્ય તત્ ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—તેવી રીતે પરીક્ષા કર્યા વિના દરેકને પ્રણવનો જપ કરવાનો ઉપદેશ કરવાથી શિષ્યનું શીઘ્ર મૃત્યુ પણ થઈ જાય. અને પરલોક સંબંધી ભોગ સામગ્રીની પ્રાપ્તિ માટે તેણે જે કોઈ પ્રયત્ન ઉપાજન કર્યું હોય તે પણ નષ્ટ થઈ જાય. અને આ લોક સંબંધી જે ભોગસામગ્રી તેની પાસે છે તે પણ નષ્ટ થવાનો સંભવ છે એવો જ્યોક્તો ભાવ છે. પૂર્ણ વૈરાગ્ય વિના ક્રુદ્ધારનો જપ કરવાથી આયુ, ધન, આદિના નાશ થવાનો સંભવ છે.

સર્વ પ્રકારના અધિકારી મનુષ્યોને સક્રામી તથા નિષ્ક્રામી એવા બે પ્રકારના ભેદથી સમામ કરી શકાય છે. નિષ્ક્રામી મનુષ્યનાં સાધન સંસારના પદાર્થોની ઇચ્છાને હટાવવા માટે હોય છે. સક્રામીનાં સાધન સંસારના પદાર્થોમાં આસક્તિ વધારનારનાં હોય છે. તે કારણથી મુમુક્ષુ તથા વિપયાસક મનુષ્યોને માટે વેદમાં સાધનભેદનો નિશ્ચય કર્યો છે.

વેદમાં શ્રેય પદાર્થ તથા પ્રેય પદાર્થ—એમ બે પ્રકારના પદાર્થોનો નિર્ણય કર્યો છે. તે નીચે પ્રમાણે:—

અન્યચ્છેદ્યોઽન્યદુર્તૈવ પ્રેયઃ ।

કઠ૦ ડ૦ અ૦ ૧-૨-૧ ॥

અર્થ:—ભોક્ષના સાધન રૂપ જે અલ્પવિદ્યા છે તે ભિન્ન છે, અને આ લોક સંબંધી અથવા સ્વર્ગાદિ પરલોક સંબંધી સુખના સાધન રૂપ જે કર્મ છે તે ભિન્ન છે. અર્થાત્ ભોક્ષનું સાધન તત્ત્વજ્ઞાન અને તત્ત્વજ્ઞાનને ઉપયોગી નિષ્ક્રામ કર્મ આદિ એવાના સાધન રૂપ હોવાથી તે—એમ બને શ્રેયઃ સંબંધી કહેવાય છે. અને આ લોક અથવા પરલોક સંબંધી સુખના સાધન રૂપ સંસારના પદાર્થો તથા તેની પ્રાપ્તિના સાધન રૂપ સક્રામ કર્મ—એ બંનેને પ્રેયઃ કહે છે. આ બંને ભિન્ન ભિન્ન ફળવાળાં હોવાથી ભિન્ન છે.

આ બંનેના અધિકારી પણ ભિન્ન છે. કાર્ત્ત માણસ ■ માસથી તાવની બિમારીમાં પડ્યો છે. તેણે દવા બદલ કરી, પરન્તુ હજી સુધી તન્દુરસ્તી પ્રાપ્ત થઈ નથી. તેને મટાડવાને માટે વૈદ્ય કરીઆણુ આદિ કડવી વસ્તુનો ઉકાળો અથવા અન્ય જ્વરનાશક ઔષધસેવન કરવાને આજ્ઞા કરે છે. રોગીના શ્રેય અર્થાત્ તન્દુરસ્તીને માટે તે યોગ્ય છે. તથાપિ તેને તે શ્રેય (પ્રિય રૂપ) નથી. તેને તો તીખા વા ખારા વા ખાટા પદાર્થ પ્રિય લાગે છે, પરન્તુ તે શ્રેય રૂપ નથી. ઉકાટા રોગની વૃદ્ધિ કરનારા છે.

એવી રીતે દરેક મનુષ્યને શ્રેય તથા પ્રેય પદાર્થ બંને પ્રાપ્ત થયા છે. સંસારમાં વારંવાર જન્મ મરણને ભોગવનાર મદારોગીને માટે. ‘નિષ્ક્રામ કર્મ’, નિષ્ક્રામ ઉપાસના કે ભક્તિ,

આદિક જન્મમરણ રૂપ પરંપરાથી મુક્ત કરાવનાર છે, પરંતુ તે તેને પ્રિય નથી. સંસારના ભોગ્ય પદાર્થ પ્રિય છે, પરંતુ તે શ્રેય રૂપ નથી. ઉલટા સંસારનીજ વૃદ્ધિ કરનારા છે. એ પ્રમાણે શ્રેય તથા શ્રેય પદાર્થનું સ્વરૂપ એક બીજાથી બિલકુલ વિવક્ષ્ય છે, અર્થાત્ શ્રેય પદાર્થ મોક્ષના સાધન રૂપ છે, શ્રેય પદાર્થ બંધનના હેતુ રૂપ છે. શ્રેય તથા શ્રેયની સિદ્ધિ કરવાને માટે નાના પકારના મન્ત્ર દ્વારા પરમેશ્વરની ઉપાસના શાસ્ત્રમાં કહી છે. તેમાં શ્રેય રૂપ મોક્ષને સિદ્ધ કરનાર જે મન્ત્રાદિક છે તે મુમુક્ષુને માટે છે. જે શ્રેયને સિદ્ધ કરનાર મન્ત્ર છે તે સંસારના પદાર્થની ઇચ્છાવાળાને માટે છે.

જૂદા જૂદા કાર્યોની સિદ્ધિને માટે સાધન અને અધિકારી એ બંને જૂદા જૂદા હોય છે. એ વાત લૌકિક માણસ પણ સમજી શકે છે. ઘર બનાવનારને માટીનીજ આવશ્યકતા છે. તેથી તે સારી ચિકણી માટીને જ વ્યવહાર છે. તેવી રીતે કપડાં વણનાર સૂતની જ ઇચ્છા કરે છે. એવી રીતે સર્વ લોક દરેક કાર્યને માટે તેના કારણની જ તપાસ રાખે છે કારણ કે બિન બિન કાર્યની બિન બિન કારણોથી ઉત્પત્તિ થાય છે. બાજરીના બીજમાંથી કેન્દ્ર એ ઘડે પાકેલા દીકા નથી, માટે દરેક મનુષ્યે અધિકારના તાત્પર્યને તથા અધિકારી મનુષ્યની યોગ્યતા તથા સાધન-ભેદ તથા ફલભેદ—એ સર્વને જાણવાની આવશ્યકતા છે, નહિતો પોતાના પ્રયત્નની નિષ્ફળતા અથવા વિપરીત ફલ થવાનો પણ સંભવ છે.

આ પ્રમાણે પ્રણવનો અધિકારી વિરક્ત મનુષ્ય છે એ વાત સિદ્ધ થાય છે.

“અહં બ્રહ્માસ્મિ” આદિ મહાવાક્ય અને “સોઽહમ” આદિનો જપ, ધ્યાનાદિ પણ શાસ્ત્રકારોએ મુમુક્ષુને માટે કહ્યાં છે. તે સર્વનો ઉપાસના પ્રકરણમાં નિર્ણય કરવામાં આવશે.

ભક્તોને જપ કરવાને માટે વૈદિક મન્ત્ર અનેક છે. ભક્તિના અધિકારી વિશેષે કરીને મધ્યમ જ હોય છે. તેમને માટે વિષ્ણુ આદિ પંચાયતન સમૂહ દેવોના મન્ત્રોનો જપ શાસ્ત્રમાં કહ્યો છે. એ મન્ત્રોમાં રામકૃષ્ણાદિ અવતારોના રાજગોપાલ, વેણુગોપાલ, આદિ મૂલમન્ત્ર પ્રધાન છે. તેથી અતિરિક્ત ઐ નમો નારાયણાય, ઐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય, ઇત્યાદિ મન્ત્ર પણ જપને ઉપયોગી છે.

શિવના ઉપાસકોને માટે સ્થૂલ પંચાક્ષર, શિતંબર (ચિદંબર), આદિ મૂલમન્ત્ર ઉત્તમ છે. તેથી બિન નમઃ શિવાય, ઐ નમઃ શિવાય, ઇત્યાદિ સૂક્ષ્મ પંચાક્ષર, પદાક્ષર, દ્વાદશાક્ષર આદિ અનેક મન્ત્ર છે. દેવીના ઉપાસકોને માટે બાલા, શ્રીવિદ્યા, સ્વયંવર, તિરસ્કરણી, બક્ષા-તિબક્ષા, આદિ અનેક મંત્ર છે. ગણેશની ઉપાસનાને માટે બાલગણપતિ, મહાગણપતિ, આદિ મૂલમન્ત્ર છે. તેવી રીતે સૂર્યની ઉપાસના માટે આદિત્યહૃદય વગેરે અનેક મંત્ર છે. પરંતુ સર્વ મન્ત્રોની શક્તિ પોતપોતાના પ્રયત્ન અને યોગ્યતાને અનુસાર હોય છે.

વિષ્ણુ, શિવ, દેવી, સૂર્ય તથા ગણેશ—એમને પંચાયતન દેવ કહે છે. તેમની ઉપાસનાને માટે વેદ, પુરાણ તથા તંત્રશાસ્ત્રોમાં અનેક મંત્ર છે. તેમાં સકામી અને નિષ્કામીને માટે એક એક દેવના જૂદા જૂદા પ્રકારના મન્ત્ર કહ્યા છે.

પંચાયતન દેવતાથી અતિરિક્ત અનેક પ્રકારના જૂતાદિકોની ઉપાસનાના તંત્રશાસ્ત્રોમાં મન્ત્ર છે, પરંતુ તે મુમુક્ષુને પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે.

નિર્ગુણ પરમાત્માના જ્ઞાનના સાધન રૂપ શ્રવણ મનનાદિ કરવામાં જે અસમર્થ છે તેના મધ્યમ અધિકારીઓને પંચાયતન દેવાની જ પરમાત્મશુદ્ધિ ઉપાસના કરવાની શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે. તેથી અતિરિક્ત ક્ષુદ્ર જૂતાદિકોની ઉપાસના પણ તેમને માટે પડતિતું કારણ હોવાથી ત્યાગ્ય છે. કેમકે—

યંયં વાપિ સ્મરન્ભાવં સ્વજલ્યન્તે કલેવરમ્ ।

તે તમેવૈતિ કૌન્તેય સદા તદ્ભાવમાવિતઃ ॥

॥ મ૦ ગી૦ અ૦ ૮-૬ ॥

અર્થ:—હે કુંતીપુત્ર અર્જુન! મરણકાલે મનુષ્ય જે જે દેવાદિના સ્વરૂપનું ધ્યાન કરતા સતા શરીરનો ત્યાગ કરે છે તે જ દેવાદિકોના ધ્યાનથી તે દેવાદિ વિષયક વાસનાયુક્ત થયેલા અન્તઃકરણવાળા મનુષ્ય હંમેશાં તે જ દેવાદિકોને પ્રાપ્ત થાય છે.

આ શ્લોકથી ભગવાન જૂદા જૂદા દેવતા, જૂત, પ્રેતાદિકોની ઉપાસના કરનારને, બિન્ન બિન્ન દેવ, જૂત, આદિના રમરાગ પૂર્વક પ્રાણુત્યાગ કરવાથી તે તે દેવાદિની પ્રાપ્તિ થાય છે એમ કહે છે.

અન્તકાલ વખતનું જે રમરાગ કણું તે, મરણ પર્થન્તની ઉપાસનાને અનુસાર થાય છે. મરણ પર્થન્ત ઈશ્વરની ભક્તિ કરી ન હોય તો મરણકાલમાં ઈશ્વરનું રમરાગ કરે અને મોક્ષ પ્રાપ્ત કરે એવો વિચાર કરે તો અજ્ઞાનનું જ કારણ છે. કુટુંબાદિમાં આસક્ત મનુષ્ય મરણ સમયે પુત્રાદિનું જ ચિન્તન કરે છે તે વાત સર્વ લોક પ્રત્યક્ષ જુએ છે. એ ચિન્તનથી તે લોક પોતાના પુત્રાદિના જરમાં જ બળદ, શ્વાન, બિલાડી, આદિ પ્રાણી રૂપે જન્મ લે છે. કંઈ પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિ અથવા દેવાદિમાં જન્મ પ્રાપ્તિને માટે પણ તેઓ અધિકારી હોતા નથી. તેટલા માટે ભગવાને ગીતામાં કહ્યું છે કે

યાન્તિ દેવવ્રતા દેવાન્પિતૃઘ્નાન્તિ પૃથ્વ્રતાઃ ।

ભૂતાંતિ યાન્તિ ભૂતેજ્યા યાન્તિ મૃચાજિનોઽપિ મામ્ ॥ મ૦ ગી૦ અ૦ ૯-૨૫ ॥

અર્થ:—દેવતાઓની ભક્તિ કરનાર દેવોને પ્રાપ્ત થાય છે, અને પિતૃઓના ઉપાસક પિતૃ-રોને, જૂતોની ભક્તિ કરનાર જૂતોને પ્રાપ્ત થાય છે, અને જેઓ અમારી ભક્તિ કરે છે તેઓ મને (પરમાત્માને) પ્રાપ્ત થાય છે, અર્થાત્ મનુષ્યોને જે જે પદાર્થવિષયક ચિન્તા રહે છે તે મનુષ્ય તે તે પદાર્થને પ્રાપ્ત થાય છે.

શંકા:—કેટલાકને એવી શંકા થાય છે કે હું જેવી દેવાદિની ભક્તિ કરું છું તેવી કુટુંબની ભક્તિ કરતો નથી, પરંતુ તેના પાલન પોષણની ફિકર માત્ર કરું છું. તેથી જેવી રીતે જૂતાદિકોની ઉપાસનાથી જૂતાદિકોને પ્રાપ્ત થાય છે, તેવી રીતે હું કુટુંબની ચિન્તા કરવા માત્રથી તેના ધરમાં શ્વાન આદિ રૂપે ઉત્પન્ન થાઉં એ બની શકતું નથી.

સમાધાન:—એનું આત્મ સમાધાન છે. કુટુંબનું પોષણ કરનાર મનુષ્ય બે પ્રકારના હોય છે. એક તો, મનુષ્ય જન્મનું મુખ્ય કર્તવ્ય રું છે તે જાણીને તેને લક્ષ્ય રાખીને ધર્માચરણને મોટે વિવાદ કરીને ધર્મપત્નીની સાથે યજ્ઞ, દાન, તપ, ઈશ્વરભક્તિ, આદિ નિયમસર કરે છે. પોતાનો ધર્મ સમજીને નિર્મોહ થઈ કુટુંબાદિનું પોષણ, પુત્રપુત્રી આદિનું શિક્ષણ, આદિને ઉપયોગી કાર્ય કરે છે. તેવા લોકની તો સદ્ગતિ થાય છે. બીજી જાતના મનુષ્યો યજ્ઞ, દાન, તપ, ઈશ્વરભક્તિ, આદિને જાણતા નથી, મનુષ્ય જન્મના કર્તવ્યને અણ જાણતા નથી.

સાત્ત્વસંકારથી શૂન્ય છે, શ્રદ્ધા પણ નથી. છતાં વિષયાસક્ત છે. તેથી રતિ માત્રને માટે વિવાહ કરીને સંસારના વિષયભોગ, તથા તેને માટે ધનનું ઉપાજન પણ કરતા રહે છે. એવા મનુષ્યોને કુટુંબ, ધન, આદિમાં મોહની વૃદ્ધિ થતી જાય છે. તે લોક મરણ સમયે પણ પુત્ર, પૌત્ર, પત્ની, આદિને બોલાવે છે. તેમનો વિચાર કરવાથી તેઓમાં આંસુ આવે છે. પૈસા ટકાનો હિસાબ બતાવે છે. પોતાના દેહનો ત્યાગ તથા કુટુંબના ત્યાગનો કલેશ દર્શાવે છે. આવા મનુષ્યો હમેશાં પોતાના કુટુંબમાં પશ્ચાદ્દિના જન્મને પ્રાપ્ત થાય છે. આ વાત “યં યં વાપિ સ્મરન્ભાવમ્” એ શ્લોકથી બગવાને કહી છે.

માટે મનુષ્યોને સંસારના પદાર્થોમાંથી આસક્તિનો ત્યાગ તથા કુટુંબાદિના મોહના ત્યાગની આવશ્યકતા છે. શૂતાદિની ઉપાસના પણ અવશ્ય ત્યાજ્ય છે.

માટે અન્ધ શ્રદ્ધાવાળા મનુષ્યોને માટે એ હજુ છે કે તેમણે વિદ્વાન્ તથા સદાચારી તપસ્વી એવા યોગ્ય વૈદિકધર્મીને સેવા શુશ્રૂષા આદિ વડે પ્રસન્ન કરી તેની દ્વારા સાધનોને જાણી તેનું જ અનુષ્ઠાન કરે. નહિંતો મહા મહેનત કરી ખાલી કલેશ ઉઠાવીને પણ મનુષ્યજન્મને ધૂળમાં મેળવી દેવાનું થશે. કાંઈ પણ ઉત્તમ ફળ નહીં મળે.

અન્ધ શ્રદ્ધા દુઃખનું જ કારણ છે. તેથી કદાપિ સુખ મળવાનું નથી:—

અગતિત્વમતિશ્રદ્ધા જ્ઞાનાભ્યાસે રુચિર્ન હિ ।

ત્રયઃ શિષ્યગુણા હ્યેતે મૂર્ક્ષાચાર્યસ્ય પુણ્યે ॥

૧૧

અર્થ:—અગતિત્વ—હું દીન છું, પામર છું, અજ્ઞાની છું, આ પ્રકારની ભાવના, તથા અતિશ્રદ્ધા એટલે અન્ધ શ્રદ્ધા—વિચાર વિના વિશ્વાસ, અને શાસ્ત્રોનું અવશ્ય મનન કરવામાં રૂચિ ન હોવી—શિષ્યના આ ત્રણ ગુણ મૂર્ખ આચાર્યના પોષક છે. તાત્પર્ય આ છે:—આવા વિચારશૂન્ય મૂર્ખ મનુષ્યને સારો માર્ગ મળતો નથી. સ્વાર્થી લોકો પોતાના સ્વાર્થને સિદ્ધ કરવાને આવા લોકોને પોતાની જાળમાં ફસાવી રાખવાથી તેવા અજ્ઞાની લોકોને ધર્મનો અર્થ માર્ગ મળવો સંભવિત નથી.

માટે દરેક મનુષ્યે શાસ્ત્રનો જ આશ્રય લેવો જોઈએ. (શાસ્ત્રનું પ્રયોજન આદિ અધ્યયન નિરૂપણમાંથી જાણી લેવું.)

પતિ કાર્ત્તવ્યભક્તિનિરૂપણ સમાપ્ત.

નવધાભક્તિ-૩.સ્મરણ.

કાર્ત્તવ્ય ભક્તિનું નિરૂપણ કરીને હવે હરિગુણશ્રુતિ અન્તર્ગત સ્મરણ રૂપ ભક્તિનું નિરૂપણ કરીએ છીએ. કારણ કે:—

તસ્માદ્ધારત સર્વાત્મા ભગવાન્હરિરીશ્વર: ।

શ્રોતવ્યઃ કીર્તિતવ્યશ્ચ સ્મરતવ્યશ્ચેચ્છતાઽપ્યમ્ મા૦ પુ૦સ્ક૦ ૨ જ. ૨-૫ ॥

અર્થ:—સંસારના પદાર્થોનો નાશ પ્રત્યક્ષ દેખવા છતાં અજ્ઞાની મનુષ્ય તે તરફ લક્ષ આપતો નથી. માટે હે ભારત ! મોક્ષરૂપ અભય સ્થિતિને પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છાવાળા મનુષ્યે સર્વાત્મરૂપ ભગવાનનું જ શ્રવણ, કીર્તન અને સ્મરણ કરવું જોઈએ.

આ શ્લોકમાં શ્રવણ બાદ કીર્તન, અને કીર્તન પછી સ્મરણને કહ્યું છે. માટે જ્યાંદિ રૂપ કીર્તનભક્તિ કરનારે સ્મરણ અવસ્થા કરવું જોઈએ, કારણ કે ધ્યાન તથા જપ એક જ સમયમાં કરવાથી જ ચિત્તનો વિશેષ (ચંચલતા) નિવૃત્ત થઈ શકે છે.

व्यापकं देवि मां दृष्ट्वा नित्यं सर्वत्र सर्वदा ।

निर्भयत्वं सदा लोके स्मरणं तदुदाहृतम् ॥ શિ.પુ.રુ.સં.સ્વ.રજ, ૨૩-૨૭ ॥

અર્થ:—હે પાર્વતિ ! સર્વવ્યાપક એવો જે હું (શિવ) તેનું હૃદયમાં સર્વ દશામાં દર્શન (ધ્યાન) કરવાથી લોકમાં સદાને માટે જે નિર્ભયત્વ પ્રાપ્ત થાય છે તેનું નામ સ્મરણ કહેવાય છે.

યોગદર્શનમાં પણ કહ્યું છે કે:— ईश्वरप्रणिधानाद्वा ॥ યો.દ.પા. ૧-૨૩ ॥

અર્થ:—ઈશ્વરભક્તિથી સમાધિની સિદ્ધિ તથા સમાધિના ફલરૂપ કેવલ્યની પ્રાપ્તિ થાય છે, આ સૂત્રથી ભક્તિને મોક્ષનું સાધન કહીને—

तज्जपस्तदर्थमावनम् ॥

યોગ ૬૦ પાઠ ૧-૨૮ ॥

અર્થ:—તે પરમાત્માના વાચક રૂપ ઉચ્ચારનો જપ, અને ઉચ્ચારના વાચ્ય રૂપ ઈશ્વરનું સ્મરણ એટલે ધ્યાન રૂપ ભક્તિથી ચિત્તની એકાગ્રતા દ્વારા સમાધિની પ્રાપ્તિ થાય છે એમ કહ્યું છે. મતલબ કે પરમાત્મામાં અનંત:કરણની વૃત્તિ સ્થિર થઈ જાય છે.

આ સૂત્રથી જપ તથા સ્મરણ (ધ્યાન) એક કાલમાં કરવાનું કહ્યું છે, કારણ કે જ્યાંદિને મુખ્ય ઉદ્દેશ અનંત:કરણની વૃત્તિને પરમાત્મામાં લગાવવી તે છે. જપ માત્રથી મનનો નિરોધ થતો નથી. માટે સાથે સાથે ધ્યાનનો પણ નિયમ રાખ્યો છે. જપ કરતાં કરતાં જ્યારે મન એકાગ્ર થાય, તે સમયે ધ્યાન કરવું સારું છે. ધ્યાનમાંથી જ્યારે ચિત્તનું ઉત્થાન થાય તે સમયે ફરી જપ કરવો જોઈએ. તેથી નિયમપૂર્વક અભ્યાસ કરનાર મનુષ્ય રોજ એક કલાક જપ કરતો હોય તો તેણે પ્રથમથી ૨૦ મીનીટ જપ કરવો, પછી ૨૦ મીનીટ ધ્યાન કરવું, અને ત્યાર બાદ ફરી ૨૦ મીનીટ જપ કરવો એ ઠીક છે. એ પ્રમાણે કલાકને પૂર્ણ કરવો! આ પ્રમાણે જપ તથા ધ્યાન એકી સાથે કરવાથી શીઘ્ર ચિત્તની એકાગ્રતા થાય છે. આ નિયમ મન્ત્રોત્તર પુરસ્કાર કરતી વખતે રાખવાનો નથી.

પ્રથમ જે ત્રણ પ્રકારના જપ કલા છે તેમાંનો માનસિક જપ ધ્યાનમાં વિશેષ સહાય દેનાર છે. ધ્યાનનું જ નામ સ્મરણ છે. આ ધ્યાનનો મહિમા શાસ્ત્રમાં બહુ પ્રકારે કહ્યો છે:—

पापपावकदग्धानां कर्मचेष्टावियोगिनाम् ।

भेषजं नास्ति मर्त्यानां श्रीकृष्णस्मरणं विना ॥

સ્કાં પુ. સ્વ. ૨ માર્ગ ૦ માં ૫ સ્વ ૧૫-૪૬ ॥

અર્થ:—જે પાપ રૂપી અગ્નિથી બળેલો છે અને કોઈ પણ પુણ્ય કર્મ કરતો નથી એવા માણસને સંસારના દુઃખની નિવૃત્તિને માટે ભગવાનના સ્મરણ વિના બીજું કોઈ પણ સાધન નથી.

મવામ્બોધિનિમગ્નાનાં મહાપાપોર્મિપાતિનામ્ ।

ન ગતિર્માનવાનાં ચ શ્રીકૃષ્ણસ્મરણં વિના ॥

” ॥ ૪૭ ॥

અર્થ—જે મનુષ્ય સંસાર રૂપી સમુદ્રમાં કુબેલા છે, તથા મહાન્ પાપ રૂપી મોળની વચમાં પડ્યા છે—અર્થાત્ સમુદ્રની અંદર પડેલા પદાર્થ મોળમાં આવી જાય છે અને તેને મોળાં આમ તેમ ધકેલીને જ્યાં ત્યાં નાંખી દે છે. તેવી રીતે સંસારસમુદ્રમાં પડેલાં પ્રાણી અવિદ્યાદિ કલેશ રૂપ મોળમાં પડી જાય છે. અને તે અવિદ્યાદિને વશ થવાથી ધકેલીને તેને નાના પ્રકારની પણ આદિ યોનિમાં લઈ જાય છે. અને ત્યાં નાંખીને તેને દુઃખ દે છે. તે કલેશ પાપ રૂપ હોવાથી તેને “ પાપોર્મિપાતિનામ્ ” એ પદમાં પાપ રૂપ કહ્યું છે. આવા મનુષ્યને પરમાત્માના સ્મરણુ વિના અન્ય કોઈ પણ ગતિ નથી.

મૃત્યુકાલેડપિ મૃત્યુનાં પાપિનાં તદનિચ્છતામ્ ।

ગચ્છતાં નાસ્તિ પાથેયં શ્રીકૃષ્ણસ્મરણં વિના ॥

” ॥ ૪૮ ॥

અર્થ—કેટલાકે લોક મરણુ પર્યન્ત ઇશ્વરભક્તિ ચલાના નથી. પરન્તુ મરણુ સમયે ઇશ્વરનું નામ જપવાની તથા તેમનું સ્મરણુ કરવાની ઇચ્છા રાખે છે. કોઈ અન્યન્ત પાપી મનુષ્યને તો મરણુકાલમાં પણ તેવી ઇચ્છા થતી નથી. એવા માણસને ઇશ્વરના સ્મરણુ વિના બીજી કોઈ સહાય નથી.

મરણુસમયમાં ઇશ્વરસ્મરણુ કરવું કઠિન છે; કારણ કે કઠિન રોગાદિ વિના, જ્ઞાનેન્દ્રિયની શક્તિ ક્ષીણ થયા વિના, કોઈ મરણુ નથી. કેટલાકનો કંઠ કફથી રૂંધાઈ જાય છે, શબ્દ સાંભળી શક્તા નથી, બોલી શક્તા નથી, પાસે આવેલા મનુષ્યને પણ દેખી શક્તા નથી, રોગનાદિ દ્વારા કલેશ કરનાર કુટુંબીઓનો વિશેષ પણ થાય છે. એવા સમયમાં ઇશ્વર-સ્મરણુ અભ્યાસીને જ યશ શકે, બીજાથી બની શકે નહીં. વળી અભ્યાસી લોકમાં પણ કેટલાક તે સમયે રોગના બળથી સ્મરણુ કરી શક્તા નથી. જે ભક્તથી રોગાદિ નિમિત્તથી પરમાત્માનું સ્મરણુ યશ શકતું નથી તેવા ભક્તનું સ્મરણુ તો ભગવાન્ સ્વયં કરી લે છે.

સ્થિરચેતસિ સુસ્વસ્થે શરીરે સતિ યો નરઃ ।

ઘાતુસામ્યે સ્થિતે સ્મર્તા વિશ્વરૂપં ચ મામકમ્ ॥

(પરમાર્થસારટીકા)

તતસ્તુ ત્રિયમાણં તં કાષ્ઠપાપાણસંનિમમ્ ।

અહં સ્મારમિ મદ્ભક્તં નયમિ પરમાં ગતિમ્ ॥

”

અર્થ—ન્યારે મનુષ્યનું શરીર નીરોગ હોવાથી સ્વસ્થ હોય છે તથા ચિત્ત પણ સ્થિર હોય છે અર્થાત્ ચિત્તમાં વિશેષ કરનાર કોઈ શોક રોગાદિક ન હોવાથી ચિત્ત પણ સ્થિર રહે, એવી અવસ્થામાં તે મારા વિશ્વસ્વરૂપનું સ્મરણુ કરે છે. પરન્તુ એવો મનુષ્ય ન્યારે મરણુની તૈયારી કરે છે અને લોકકું કે પૃથ્થરની માફક જ્ઞાન રહિત થાય છે, ત્યારે મારા ભક્તોનું હું સ્મરણુ કરું છું, અને તેમને ઉત્તમ રૂપ ગતિને પ્રાપ્ત કરાવું છું. (આ બે શ્લોક “ પરમાર્થસાર ”ની ટીકામાં ચેતારાજ આચાર્યે લખ્યા છે.) તાત્પર્ય એ છે કે કરેલી સ્મરણુદિ રૂપ ઇશ્વરભક્તિ કદાપિ વ્યર્થ જતી નથી.

મનુષ્ય નાના પ્રકારનાં પાપ કરે છે એ સર્વના પ્રાયશ્ચિત્ત રૂપ પરમાત્માના સ્મરણુને કહ્યું છે—

કૃતે પાપેઽનુતાપો વૈ यस्य पुंसः प्रजायते ।

પ્રાયશ્ચિત્તં તુ તસ્યેકં હરિસંસ્મરણં પરમ્ ॥ વિ૦ પુ૦ અં૦ ૨, અ. ૬-૩૫ ॥

અર્થ:—કાંઈ માણસે પાપ કર્યું હોય તેનો પશ્ચાત્તાપ કરવો તે એક પ્રાયશ્ચિત્ત છે. બીજું પરમાત્માનું સ્મરણ પ્રાયશ્ચિત્ત છે. અર્થાત્ પશ્ચાત્તાપ સામાન્ય પ્રાયશ્ચિત્ત છે, પરમાત્માનું સ્મરણ વિશેષ પ્રાયશ્ચિત્ત છે. તેનાથી સર્વ પાપનો નાશ થાય છે.

૧) તસ્માદહર્નિશં વિष्णुं संस्मरन्પुरुषો मुने ।

ન યાતિ નરકં શુદ્ધઃ સંક્ષીણાશ્ચિલ્લકલ્મષઃ ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—ઘોરે, દે, મુનિ ! દિનરાત્રિ મનુષ્ય પરમાત્માનું સ્મરણ કરવાથી પાપથી રહિત થઈને શુદ્ધ થાય છે, અને તેથી નરકમાં જતો નથી.

ન हि ध्यानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ।

अपचान्नानि भुञ्जानो पापी नैवात्र लिप्यते ॥

મગ્ગ૦પુ૦આ૦કાં૦અ૦ ૨૩૦-૩૫ ॥

અર્થ:—મુમુક્ષુને ઘોરે ધ્યાનની તુલ્ય બીજું કાંઈ પવિત્ર સાધન જોવામાં આવતું નથી. અપચાક્ષનું અને ખાનાર પાપી મનુષ્ય પણ ધ્યાનથી પવિત્ર થાય છે.

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते । ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—આ વ્યવહારભૂમિમાં જ્ઞાનની તુલ્ય મનુષ્યને પવિત્ર કરનાર અન્ય કાંઈ પદાર્થ જોવામાં આવતો નથી.

આ શ્લોકમાં જ્ઞાનને પવિત્ર કહ્યું અને ઉપરના શ્લોકમાં ધ્યાનને પવિત્ર કહ્યું તેનું કારણ શું તેવી શંકા થાય છે. પરંતુ મોક્ષનું સાધન સાક્ષત્ જ્ઞાન જ હોવાથી જ્ઞાનની શ્રેષ્ઠતા છે. છતાં જ્ઞાન પ્રાપ્તિના જે સાધન છે તેમાં ધ્યાન ૩મી સાધન એક છે. તેથી અહીં ધ્યાનને પણ પવિત્ર કહ્યું છે—

ध्यानयज्ञं विना मुक्तौ यतन्ते मोहिता जनाः ।

पायसान्नं परित्यज्य भक्षयन्ति महाविषम् ॥ તૂ.સં.ય.વૈ.સ્વ૦ ૪ અ૦ ૯-૪૭ ॥

અર્થ:—જે લોક મોહને વશ થઈને ધ્યાનયજ્ઞ વિના મોક્ષ મેળવવા યતન કરે તે લોક દૂષપાકને ત્યાગ કરીને મહાન્ વિષનું ભક્ષણ કરે છે એમ સમજવું. અર્થાત્ જેવી રીતે દૂષપાક શરીરને પુષ્ટિ આપનાર છે, એવા રીતે ધ્યાન મોક્ષ પ્રાપ્ત કરાવનાર છે. અન્ય સર્વ સકામ કર્માદિ વિષની તુલ્ય દુઃખ દેનાર છે. ઘોરે મુમુક્ષુ મનુષ્યે ધ્યાનમાં જ તત્પર રહેવું જોઈએ.

ध्यानयज्ञं विना किंचित्कुर्वाणो मुक्तिसिद्धये ।

अक्ष्णापि शब्दं गृह्णाति विना श्रोत्रेण केवलम् ॥ ૪૮ ॥

અર્થ:—મોક્ષપ્રાપ્તિને ઘોરે ધ્યાનયજ્ઞ જ એક સાધન છે. છતાં તેને છોડીને અન્ય સાધનથી જ મોક્ષ સિદ્ધ કરવા આદે છે તે શ્રોત્ર વિના નેત્રથી શબ્દ સાંભળવા ચક્રાવ છે. અર્થાત્ જેવી રીતે શ્રોત્ર વિના ચન્દ્રનું શ્રવણ બની શકે નહીં, તેવી રીતે ધ્યાન વિના કાંઈને જ્ઞાન અને મોક્ષ મળી શકતો નથી.

ધ્યાનયજ્ઞપરો મર્ત્યઃ શિવ એવ ન ચાપરઃ ।

ધ્યાનયજ્ઞૈકનિષ્ઠસ્ય ન કિંચિદપિ દુર્લભમ્ ॥

” ॥ ૫૦ ॥

ધ્યાનયજ્ઞપરાણાં તુ પ્રસાદં કુરુતે શિવઃ ।

” ॥ ૫૧ ॥

અર્થઃ—જે મર્ત્ય પુરૂષ ધ્યાનયજ્ઞમાં તત્પર છે તે સ્વયશિવ (પરમાત્મા) રૂપ છે, અન્ય નહીં. ધ્યાનયજ્ઞમાં જોની નિષ્ઠા છે તેને કાંઈ વાત દુર્લભ નથી. ધ્યાનયજ્ઞપરાયણ મનુષ્યને શિવ (પરમાત્મા) શાન્તિ આપે છે.

સદા ચિત્તં સપાસક્તં જન્તોર્વિપયગોચરે ।

યદિ નારાયણેઽપ્યેવં કો ન મુચ્યેત બન્ધનાત્ ॥

મ.ગ.પુ.આ.કાં.અ. ૨૩૦—૩૬ ॥

અર્થઃ—મનુષ્યોનું ચિત્ત હમેશાં વિષયોમાં અત્યંત આસક્ત રહે છે જોથી વિષયનું જ ધ્યાન કરતા રહે છે. તેવી રીતે જો પરમાત્મામાં પ્રીતિ રાખી તેમનું ધ્યાન કરે તો કોણ બન્ધનથી મુક્ત ન થાય । અર્થાત્ સર્વ કોઈ મુક્ત થાય છે.

વાક્યાતીતં ત્રિકાલજ્ઞ વિશ્વેશં લોકસાક્ષિણમ્ ।

સર્વસ્માદુત્તમં વિષ્ણું સદા ધ્યાયન્ વિમુચ્યતે ॥

મંગ.પુ.આ.કાં.અ. ૨૩૨—૧૫ ॥

અર્થઃ—વાણીના અવિષય, જૂત ભાવિ અને વર્તમાન ત્રણે કાલના જ્ઞાન વાળા, સંપૂર્ણ જગતના સ્વામી, સર્વ પ્રાણીઓના કબોળે ઉદાસીન ભાવથી દેખનાર (સાક્ષી), સર્વથી શ્રેષ્ઠ પરમાત્માનું હમેશાં ધ્યાન કરનાર આસારજન્યનથી છુટી જાય છે.

યથા સર્પિઃ શરીરસ્થં ગર્વાં ન કુરુતે ષલમ્ ।

નિર્ગતં કર્મસંયુક્તં દત્તં તાસાં મહાબલમ્ ॥

અ. ૨૩૫ સ્તો.૨,૩ ॥

તથા વિષ્ણુઃ શરીરસ્યો ન કરોતિ હિતં નૃણામ્ ॥

વિનારાધનયા દેવઃ સર્વગઃ પરમેશ્વરઃ ॥

” ॥ ૩, ૪ ॥

અર્થઃ—ગાયના દૂધમાં ઘી રહે છે. તે ઘી ગાયના શરીરમાં રહે છે. તથાપિ તે ઘી ગાયના શરીરને કાંઈ પુષ્ટિ કરતું નથી. પરંતુ તે જ ઘી જો ગાયને ઠોઠી કુધને જમાવી દહીંને વસોળીને બહાર કાઢી ગાયને ખાવામાં આવે તો તેના શરીરને પુષ્ટિ આપે, તેની રીતે દૂધમાં ઘીની વ્રુક્ત સર્વ શરીરમાં વ્યાપક હોવા છતાં પરમેશ્વરની ઉપાસના વિના કોઈ વિશેષ ઉપકાર કરતા નથી. અર્થાત્ આત્મજ્ઞાન, મોક્ષ, આદિ કોઈ આપતા નથી. સામાન્ય રીતે દેહેન્દ્રિયાદિકોને પોતપોતાની ક્રિયા અભાવવા થોડા શક્તિ માત્ર આપે છે. જો ધ્યાનાદિ દ્વારા તેમની ઉપાસના કરે તો જ્ઞાન તથા મોક્ષ દિ રૂપ આપે છે. માટે મુમુક્ષુકાએ હમેશાં ધ્યાનમાં તત્પર રહેવું જોઈએ.

પાનીયધારિણા યદ્દ્વઃ ઘટે ચિત્તં પ્રધીયતે ।

તદ્દેવે હરૌ ચિત્તં ધૃત્વા મોક્ષમવાપ્નુયાત્ ॥ યથાંપુ.સ્ત. ૬ અ. ૧૩૨-૩૨ ॥

અર્થઃ—વ્યાવહારિક માણસ હમેશાં કેવી રીતે પરમાત્માનું સ્મરણ કરી શકે તેનું આ દેહાન્ત છે. પાણી લાવનાર માણસ પાણીના ધાને માથા ઉપર ગાળી દાંડાથી છતાં પાણી

ચાલે છે છતાં તેની ચિત્તવૃત્તિ ઘટમાં જ રહે છે—ઘટને પડવા દેતો નથી. તેવી જ રીતે પરમાત્માનો ભક્ત સંસારના વ્યવહાર કરતો સતો પણ પોતાની વૃત્તિને પરમાત્મામાં રાખી શકે છે. અને તેવી રીતે હમેશાં પરમાત્માનું ધ્યાન કરી શકે છે. પરંતુ પરમાત્મામાં પ્રેમ હોવો, નેહાએ, પ્રેમ વિના હમેશાં ધ્યાન બને નહીં. પુત્ર સ્ત્રી આદિનું હમેશાં ધ્યાન કરતો રહે છે, કારણ કે તેમાં તેનો પ્રેમ છે. માટે ને પ્રેમ પૂર્વક હમેશાં પરમાત્માનું ધ્યાન કરે તો મોક્ષ પ્રાપ્ત કરી શકે.

ધ્યાનાગ્નિના ચ મેધાવી લભતે પરમાં ગતિમ્ ।

મન્યનાદ્દૃઙ્યયતે હ્યગ્નિસ્તદ્દૃધ્યાનેન ચૈ હરિઃ।મ.ગ.પુ.આ.કા.અ.૨૩૬-૨૨॥

અર્થ—ભુદ્ધિમાન મનુષ્ય ધ્યાન રૂપી અગ્નિમાં પાપને બાળી નાંખે છે. તેથી તે જ્ઞાનપ્રાપ્તિ દ્વારા મોક્ષ રૂપ પરમ ગતિને પ્રાપ્ત થાય છે. અગ્નિહોત્રી લોક અગ્નિને મંથન કરી કાઢે છે. તેમના મન્યન કરીને અગ્નિ કાઢવાના યંત્રનું નામ અરણિ છે. તે અરણિ લોક-કાની હોય છે. મંથન કરવાથી જેમ લાકડામાંથી અગ્નિ પ્રકટ થાય છે, તેમ ધ્યાન વડે પરમાત્માનું સ્વરૂપ પ્રકટ થાય છે. ધ્યાનથી ચિત્તવૃત્તિની ચંચલતા દૂર થાય છે, અને એકાગ્રતાને પ્રાપ્ત કરે છે, ત્યારે જ પરમાત્માના આનંદ સ્વરૂપનું જ્ઞાન થાય છે. આ આનંદનું જ્ઞાન થવું તેનું જ નામ સ્વરૂપનું પ્રકટ થવું છે.

ધ્યેયે સક્તં મનો યસ્ય ધ્યેયમેવાવપડવતિ ।

નાન્યં પદાર્થં જાનાતિ ધ્યાનમેતત્પ્રકીર્તિતમ્ ॥ ,, ૨૩૪-૩૦, ૧ ॥

અર્થ—મનુષ્ય જેનું ધ્યાન કરવાની ઇચ્છા કરે છે તેનું નામ ધ્યેય છે. એ ધ્યેય રૂપ વસ્તુમાં આસક્ત હોવાથી અર્થાત્ ચોટવાથી સર્વ પ્રકારથી ચિત્ત ધ્યેયને જ ભુલે છે—ધ્યેયમાં જ લાગ્યું રહે છે. તેથી બીજા કોઈ પદાર્થની તેને પ્રતીતિ થતી નથી. આવી અવસ્થાને ધ્યાન કહે છે.

યોગદર્શનમાં પણ કહ્યું છે કે—

તત્ર મત્યયૈકતાનતા ધ્યાનમ્ ॥ યોગ દ૦ પાં ૩-૨ ॥

અર્થ—ધ્યાન કરવાને માટે જે હૃદયપુષ્પકરીકાદિ સ્થાનમાં અથવા બાહ્ય મૂર્તિ આદિમાં મનોવૃત્તિને લગાવી છે તે સ્થાન અથવા મૂર્તિમાં વૃત્તિનો જે સદૃશ પ્રવાહ છે તેને ધ્યાન કહે છે.

પહેલા ક્ષણમાં ઘટાકાર થયેલી વૃત્તિ ઘટાકાર રૂપે બીજા, ત્રીજા, ચોથા વગેરે ક્ષણમાં પણ રહે તો તેને સદૃશ પ્રવાહ કહે છે. આવા પ્રકારનો સદૃશ પ્રવાહ અભ્યાસના બળથી કલાક અથવા તેથી પણ અધિક કાળ સુધી પણ પોતાની ઇચ્છાનુસાર વધારી શકે છે. ઘટાકાર થયેલી વૃત્તિની વચમાં અન્ય કોઈ પટાદિ પદાર્થનું વ્યવધાન આવે તો, અર્થાત્ ઘટના ધ્યાનના સમયની વચમાં પડતો ખ્યાલ આવે તો ધ્યાનનો ભંગ થાય છે. ફરી સદૃશ પ્રવાહ રહ્યો નહીં, વિસદૃશ પટાકાર વૃત્તિ વચમાં આવી છે, તેથી ધ્યાન રહ્યું નહીં.

આ પ્રમાણે ધ્યાનના અભ્યાસને પ્રથમ ધારણાની આવશ્યકતા છે, કારણ કે ધારણા વિના ધ્યાન યર્થ રાકતું નથી. અને ધારણા કોઈ પણ આધાર વિના બનતી નથી. તેથી નાભિચક્ર, હૃદયપુષ્પરીક, હૃદયરન્ધ્ર, નાસિકાનો અગ્રભાગ, શુદ્ધનો અગ્રભાગ, આદિ સ્થાનોમાં, અને

બાહ્ય સૂર્યાદિમાં અથવા વિષ્ણુ આદિની મૂર્તિમાં પણ ધારણા તથા ધ્યાન કરવાનું યોગ-
શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે.

• દેશવન્ધચિત્તસ્ય ધારણા ॥

યો. દ. પા. ૩-૧ ॥

અર્થ:—ધ્યાન કરવાને માટે નાભિચક્રાદિ સ્થાનમાં અથવા બાહ્ય વિષયમાં અન્તઃકરણની
વૃત્તિ માત્રથી જે સંબંધ કરે છે તેને ધારણા કહે છે.

નાભિચક્રાદિનું ધ્યાન બનતું નથી, પરંતુ તે સ્થાનમાં ઇશ્વરનું ધ્યાન કરવાનું છે. સર્વ
વસ્તુને સ્ફુર્તિ દેનાર પરમેશ્વર સર્વ જગત્માં વ્યાપક છે. તેથી સર્વ વસ્તુ માત્ર ધ્યાનને જ
વિષય છે. તથાપિ સર્વ પદાર્થમાં ધ્યાન કરવાથી ઇશ્વરના સ્વરૂપનો સાક્ષાત્કાર થતો નથી.
સૂર્યનો પ્રકાશ સર્વ વસ્તુમાં પડે છે. બીજા તથા દર્પણ આદિમાં પણ પડે છે, પરંતુ સૂર્યનું
પ્રતિબિંબ બીજામાં જોવામાં આવતું નથી, દર્પણ, જાદાદિમાં જોવામાં આવે છે. તેથી રીતે
પરમાત્મા સર્વ વસ્તુમાં વ્યાપક છે, તથાપિ તેમના સાક્ષાત્કારની યોગ્યતા હૃદયાદિ સ્થાનમાં
અથવા વિષ્ણુ આદિક મૂર્તિમાં જ છે. તેથી હૃદયાદિ સ્થાનમાં અથવા વિષ્ણુ આદિક મૂર્તિમાં
ધારણાધ્યાન કરવું યોગ્ય છે.

આ ધારણા તથા ધ્યાનાદિના પ્રકાર પુરાણાદિકોમાં કહ્યા છે:

મૂર્તે ભગવત્તો રૂપં સર્વોપાશ્રયનિઃસ્પૃહમ્ ।

एषा वै धारणा ज्ञेया यच्चित्तं तत्र धार्यते ॥ बृ० ना० पु० पू० ख. अ० ૪૭-૫૪ ॥

અર્થ:—ભગવાનની મૂર્તિ સર્વના આશ્રયરૂપ તથા નિઃસ્પૃહ છે, કારણ કે જે ભગવાનની
મૂર્તિને જુએ છે તેની સંસારના અન્ય પદાર્થોમાંથી સ્પૃહા નિવૃત્ત થઈ જાય છે. આવી
મૂર્તિમાં ચિત્તવૃત્તિને લગાવવી તેનું નામ ધારણા છે.

तच्च मूर्तं हरे रूपं यद्विचिन्त्यं नराधिप ।

तच्छ्रयतामनाधारा धारणा नोपपद्यते ॥

અર્થ:—કાઈ આધાર વિના ધારણા બની શકે નહીં. કાઈ પણ આધારમાં જ અન્તઃકરણની
વૃત્તિને લગાવી શકાય છે. માટે હે રાજન્! ધારણા તથા ધ્યાનને યોગ્ય તે ભગવાનના
રૂપને તમે સાંભળો.

मसन्नवदनं चारुं पद्मपत्रनिमेषणम् ।

सुकपोलं सुविस्तीर्णललाटफलकोज्ज्वलम् ॥

” ॥ ૫૬ ॥

समकर्णान्तविन्यस्तचारुकुण्डलभूपितम् ।

कम्बुग्रीवं सुविस्तीर्णश्रीवत्साङ्कितवक्त्रसम् ॥

” ॥ ૫૭ ॥

वल्लीविभंगिना मग्ननाभिना चोदरेण च ।

मलंवाष्टभुजं विष्णुमथापि तु चतुर्भुजम् ॥

” ॥ ૫૮ ॥

समस्थितोरु जंघं च सुस्थिरांगिकराम्बुजम् ।

चिन्तयेद्ब्रह्मभૂतं તં પીતનિર્મલવાસસમ્ ॥

” ॥ ૫૯ ॥

કિરીટચારુકેયૂરકટકાદિવિભૂષિતમ્ ।

શાર્ફચક્રગદાલક્ષ્મશંભાસવલયાન્વિતમ્ ॥

॥ ૬૦ ॥

અર્થ:—શ્રી વિષ્ણુ ભગવાન કે જેમનું મુખ પ્રસન્ન છે, તથા જે સુંદર છે, તથા જેમનાં નેત્ર કમલના પત્ર જેવાં છે, (“પદ્મ” નામ કમલનું છે. કાં જલ ભૂષયતિ इति कमलम् । જલને સુશોભિત કરે છે તેથી કમલ એવું નામ પડ્યું. કમલ જેવી રીતે જલના બુપણ રૂપ છે, તેવી રીતે નેત્ર મુખને સુશોભિત કરનાર છે. માટે કમલનયનાદિ વિશેષણ વ્યાખ્યા છે), અને જેમનું લલાટ વિસ્તીર્ણ અને ઉજ્જવલ છે એવા (૫૬),

અંસ એટલે ખસા સુધી જેમનાં સુંદર કર્ણબુપણ (કુંડલ) પહોંચે છે. શંખના જેવી ત્રણ રેખાવાળું જેમનું ગળું છે (સામુદ્રિક શાસ્ત્રાનુસાર શંખના જેવી ત્રણ રેખાવાળું મળું લાભ-સચ્ચક છે), તથા જેમની છાતી વિશાળ છે તથા શ્રીવત્સ નામના ચિહ્ન યુક્ત છે (૫૭), વળી આંખ પડવાથી શોભાયમાન પેટવાળા તથા ઉંડી નાભિવાળા, અને જાનુ (દીંચણ) સુધી પહોંચતા આઠ અથવા ચાર ભુજવાળા (૫૮),

જેમની ગરૂ (ઝાંગ) અને જંઘા (દીંચળની નીચેનો ધુંટણ સુધીનો પગ) સમાન સ્થિત છે, જેમના કરકમલ (હાથ) અને પાદકમલ (પગ) સારી રીતે દઢ છે, અને જેમણે નિર્મળ પીત વસ્ત્ર ધારણ કરેલાં છે (૫૯)

તથા કિરીટ (મુકુટ) તથા સુંદર બાણ બંધ (કેયૂર) તથા કટકાદિ આશૂપણોથી જે શોભાયમાન છે, અને જેમણે હાથમાં ધનુષ, ચક્ર, ગદા, તલવાર, શંખ, જપમાલા તથા વલય ધારણ કરેલાં છે—એવા ધ્વજસ્વરૂપ વિષ્ણુ ભગવાનનું ધ્યાન કરવું. (૬૦).

ચિન્તયેત્તન્મયો યોગી સમાધાવાત્પમાનસમ્ ।

તાવદ્યાવદ્દેહીભૂતા તત્રૈવ નૃપ ધારણા ॥

॥ ૬૧ ॥

અર્થ:—અનભાસી (યોગી) પ્રુષ્ઠે ચિત્તને સમાહિત કરીને તન્મય થઈ આ મૂર્તિનું ધ્યાન કરવું, અને ન્યાં સુધી ધ્યાન દઢ ન થાય ત્યાં સુધી તે મૂર્તિમાં ધારણા અને ધ્યાન કરે.

एतदातिष्ठतोऽन्यद्वा स्वेच्छया कर्म कुर्वतः ।

नापयाति यदा चित्तं सिद्धां मन्येत तां तदा ॥

॥ ૬૨ ॥

અર્થ:—ધારણા ધ્યાન કરતા હોય કે સ્વેચ્છાપૂર્વકે અન્ય કોઈ કર્મ કરતા હોય, તે પશુ ન્યાંરે ચિત્ત ધ્યેય વસ્તુને છોડી અન્ય વસ્તુમાં ન જાય, ત્યારે જાણવું કે ધારણા ધ્યાનની સિદ્ધિ થઈ.

ततः शंखगदाचक्रशार्ङ्गादिरहितं बुधः ।

चिन्तयेद्भगवद्रूपं प्रशान्तं साक्षसूत्रकम् ॥

॥ ૬૩ ॥

અર્થ:—ત્યારબાદ ધ્યાનના વિષય (ધ્યેય-લક્ષ્ય)ને સૂક્ષ્મ કરવાને માટે શંખ, ગદા, ચક્ર, ધનુષ, આદિ શસ્ત્રોથી રહિત, પરંતુ હિપર કહેલાં બુપણાદિ તથા જપમાલાયુક્ત વિષ્ણુ ભગવાનની મૂર્તિનું ધ્યાન કરવું.

सा यदा धारणा तद्वदवस्थानवती ततः ।

किरीटकेयूरमुखैर्भूषणै रहितं स्मरेत् ॥

॥ ૬૪ ॥

અર્થ:—આ પ્રકારની મૂર્તિમાં જ્યારે બ્રહ્મા તથા જ્ઞાન એ પૂર્વ કહેલી રીતિએ દૃઢ થાય, પારે ફરી કિરીટ, કેશુર, આદિ ભૂષણો રહિત ભગવાનની મૂર્તિનું જ્ઞાન કરવું.

તદેવાવ્યવં દેવં સોઽહં ચેતિ પુનર્વુચઃ ।

કુર્યાત્તતો હ્યહમિતિ પ્રણિધાનપરો ભવેત્ ॥

,,

॥ ૬૫ ॥

અર્થ:—પછી ભૂષણાદિ રહિત મૂર્તિમાં જ્ઞાન દૃઢ થાય એટલે ભગવાનના દેહ (મૂર્તિ) માનમાં ધારણા જ્ઞાન કરવું. તે જ્ઞાન જ્યારે દૃઢ થાય ત્યારે પછી “સોઽહમ્” “તે જ હું છું” અર્થાત્ તેજ મારે સ્વરૂપ છે એવી રીતે પોતાના છાંટના સ્વરૂપની સાથે પોતાના સ્વરૂપના અભેદનું ચિન્તન કરવું.

આ પ્રકારની ઉપાસનાને અહંબ્રહ્મોપાસના અથવા અભેદોપાસના કહે છે. આવી ઉપાસનાથી ઇષ્ટ દેવતાના સાક્ષાત્કાર ૩૫ પરા ભક્તિ ઉત્પન્ન થાય છે. અને સાક્ષાત્કારથી ષષ્ઠલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે, અને ષષ્ઠલોકમાંથી આત્મજ્ઞાન પામી મુક્ત થાય છે—ફરી જન્મ થતો નથી. (વિષ્ણુલોક તથા રૂદ્રલોક ષષ્ઠલોકના જ અવાન્તર બેદ છે.)

અહંબ્રહ્મોપાસના પરિપક્વ થયે અભેદનો નિશ્ચય થાય છે, તે વિશે ગોપીઓનું દર્શન છે.

ગોપીઓનો ઇતિહાસ ભાગવતમાં પ્રસિદ્ધ છે. અનેક જન્મની ભક્તિથી પ્રાપ્ત થયેલા ભગવાનના સમાગમથી ગોપીલોક બહુ પ્રસન્ન થઈ તથા પોતાને કૃતકૃત્ય માનતી હતી. તથાપિ અહંકાંગદિ દોષ બહુ લાભે સમયે નષ્ટ થાય છે. ગોપીઓને ભગવાનની પ્રાપ્તિ નિમિત્ત કંઈક અભિમાન હતું. તે દૂર કરવાને માટે ભગવાન અન્તર્ધાન થયા. તે સમયે ગોપીઓની જે અવસ્થા હતી તે ભાગવતના પ્રથમ સ્કન્ધના ૩૦ મા અધ્યાયમાં કહી છે. કોઈ પણ વ્યક્તિના વિયોગમાં જે શોક થાય છે તેમાં પ્રેમ જ કારણ છે. પ્રેમ વિના શોક થાય નહીં. પુત્રાદિમાં પ્રેમ હોવાથી તેમના વિયોગ નિમિત્ત શોક થાય છે. ગોપીઓને ભગવાનના વિયોગ નિમિત્ત જે શોક થયો તેની સીમા નહોતી એ વાત તે સમયની તેમની ચેષ્ટાથી માલમ પડે છે. કેમકે ગોપીલોક લતા, વૃક્ષ, પશુ, આદિકોને પણ ભગવાનની ખબર પૂછતી હતી, તે સમયે પશુ આદિ જોલતાં હતાં એવું તાત્પર્ય નથી. પરંતુ અત્યંત શોકને માર્થે ગોપીઓને “પશુ વૃક્ષાદિ જોલે છે કે નહીં” તેવું પણ જ્ઞાન રહ્યું નહોતું તેથી પશુ વૃક્ષ આદિકોને પૂછવું તે તેમના શોકની અધિકતાનું સૂચન કરે છે. જ્યારે બહુ તપાસ કરતા પણ ગોપીઓને ભગવાન મળ્યા નહી, ત્યારે ગોપીઓ પોતે પોતાને ભગવાન જાણી ભગવાને કરેલી પૂતનાદિવધ, દાસીયમર્દન ગોવર્ધનધારણ, આદિ લીલા કરવા લાગી આ પ્રકારે પોતાના મૃદુલ સાથે અભેદ જાણવો તેવું નામ જ સાક્ષાત્કાર છે. કાંઈ કે પોતાની સાથે અભેદ જાણીને જ્યારે ભગવાનની લીલા કરી, ત્યારે ભગવાનનો સાક્ષાત્કાર થયો છે. આ પ્રકારે અહંબ્રહ્મોપાસના પરિપક્વ થતાં ભક્તોને ઇષ્ટ સાક્ષાત્કાર થાય છે. અહં બ્રહ્માસ્મિ આદિ અહંબ્રહ્મોપાસના વિષયક મહાવાક્યોનું પણ એ જ તાત્પર્ય છે.

ઉપનિષદાદિ વેદાન્તશાસ્ત્ર દ્વારા પરમાત્માના સ્વરૂપનો વિચાર કર્યો તે પણ સ્મરણ તુલ્ય છે, કેમકે તેથી ચિત્ત પણ પરમાત્માના સ્વરૂપમાં યોડી જાય છે. કારણ કે વેદાન્તશાસ્ત્રનો વિચાર પણ પૂર્વે કહેલી “તદર્થભાવના” ૩૫ છે.

કેટલાક લોક પરમાત્માના સચુલ સ્વરૂપના તથા ચતુર્ભુજાદિયુક્ત ઇશ્વરમૂર્તિના જ્ઞાનને

માનતા નથી, નિર્ગુણનું જ ધ્યાન કરવા યોગ્ય છે એવી તેઓની માન્યતા છે. આ શંકાનું નિવારણ કરવાને માટે સગ્રણ્ય મૂર્તિ આદિનું પ્રયોજન થોડું અહીં બતાવવું આવશ્યક છે.

પરમેશ્વરની ભક્તિ કરવી અથવા આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરવું એ તો સર્વને ઈષ્ટ છે. જેમને ઇશ્વરની સત્તા આદિનો નિશ્ચય છે અર્થાત્ ઇશ્વર કોઇ વસ્તુ છે, તે સર્વશક્તિમાન છે, તે ભક્તોના દુઃખોની નિવૃત્તિ કરનાર તથા મોક્ષાદિ આપનાર છે, તથા સર્વ પ્રાણી માનના કર્મફલદાતા છે-એ પ્રકારે જેને ઇશ્વરની સત્તા વગેરેનો નિશ્ચય હોય તે જ મનુષ્ય ભક્તિ આદિ કરી શકે છે. જેમને સત્તા વગેરેનો નિશ્ચય નથી તે નાસ્તિક બની જાય છે, અને ધર્મ માર્ગથી વિમુખ થાય છે. તે કારણથી ઇશ્વરની સત્તા આદિનો નિશ્ચય કરાવવાને માટે મૂર્તિની આવશ્યકતા છે.

કાષ્ઠ હંસ પક્ષીના જ્ઞાનથી રહિત મનુષ્યને હંસની વાત સંભળાવે તો તે વિશ્વાસ કરતો નથી, કેમકે પોતાના ગામમાં કાળ આદિ પક્ષીની માફક હંસ પક્ષીને તેણે દીડું નથી. પરંતુ હંસ વીસ સત્યવક્તા મનુષ્ય પાસેથી સાંભળીને તેના મનમાં હંસના નામનું પક્ષી છે એવો વિશ્વાસ ખેસે છે. ત્યાર પછી, હંસ પક્ષી કયાં દશે કેવા પ્રકારનું દશે, એવા અગ્ર પૂછે છે. એ પ્રકારે સ્થાન તથા સ્વરૂપનો પણ તે સાધારણ રૂપે નિશ્ચય કરે છે. બાદ તે હંસપક્ષીને જોવાને માટે તે માનસ સરોવર આદિ સ્થાનમાં જઈને તેને જુએ છે.

એ પ્રકારે પ્રથમ પરમેશ્વરની સત્તાનો નિશ્ચય કરીને પછી તેમના સ્વરૂપાદિકોનું જ્ઞાન તથા સાક્ષાત્કારની ઇચ્છા થાય છે. ઇશ્વરને કોઈ નેત્રથી દેખતા નથી. તેથી શાસ્ત્રાદિ ઉપર શ્રદ્ધા માનથી કોઈ મૂર્તિની કલ્પના કરીને તેમાં ઇશ્વરબુદ્ધિ કરે છે જેમ શાલગ્રામ, નર્મ-દેશ્વર, અથવા ચતુર્ભુજાદિ વિષય ભગવાનની મૂર્તિ આદિને હાલના સમયમાં લોક ઇશ્વર રૂપ માને છે.

નાના બાળકને ભગવાનની મૂર્તિ બતાવીને “આ પરમેશ્વર છે” એમ તેને બતાવવાથી “એ ઇશ્વર છે” એમ તે બાલક મનમાં નિશ્ચય કરે છે. પછી તે મૂર્તિને નમસ્કાર કરવાનું કહેતાં તે તેમ પણ કરે છે. એ પ્રમાણે પિતા, માતા અથવા અન્ય શિષ્ટ પુરૂષને પણ નમસ્કાર કરાવે છે. ઘરમાં રહેનાર નોકર આદિને નમસ્કાર કરાવતા નથી. તેથી ઇશ્વર, માતાપિતા, આદિ શુદ્ધજનો નમસ્કાર કરવા યોગ્ય અને પૂજ્ય છે એમ તે સમજે છે. તે પછી “ઇશ્વર-ભક્તિ કરવાથી તને ધન, વિદ્યા, આદિક મળશે” એમ લોભાવી ઇશ્વરના નામનો જપ, તેમની પૂજા, આદિ બતાવે છે. એમ કરતાં થોડા સમયમાં “ઇશ્વર કાંઈ સમર્થ છે, જે આપણને ધનાદિ આપી શકે છે” એમ તે બાળક જાણે છે. એ પ્રકારે બાલ અવસ્થામાં જ ઇશ્વરની સત્તા આદિનો નિશ્ચય કરાવવાને માટે મૂર્તિની આવશ્યકતા છે. જ્યારે તે બાળક મોટો થાય છે અને શાસ્ત્રાદિનું જ્ઞાન થાય છે ત્યારે સ્વયં “આ પાપાણાદિની મૂર્તિ છે, આ કોઈ ઇશ્વર નથી, ઇશ્વરનો જે મહિમા શાસ્ત્રમાં થયેલો છે તેવો કોઈ આમાં નથી, તે તો સર્વ દેશ સર્વકાલ સર્વ વસ્તુમાં છે, નિસ છે, નાશ રહિત છે, ધ્યાનાદિથી તેમના સચ્ચિદાનંદાદિ સ્વરૂપનો અનુભવ કરવાનો છે”-એ પ્રમાણે વિચાર કરવાને તે સમર્થ થાય છે.

કાંઈ કહે કે તેને માટે કાંઈ મૂર્તિ આદિની જરૂર નથી. પહેલેથી જ ઉપદેશ કરવાથી અને શાસ્ત્રના અધ્યયનથી પરમાત્માનું યથાર્થ જ્ઞાન થઈ શકે છે, તેનું આ સમાધાન છે. જે કુળમાં નિયમથી શાસ્ત્રનું શિક્ષણ પરંપરાથી આપ્યું આવે છે એવા જુદાં જુદાં લોકોને માટે આવો સંભવ

છે. પરન્તુ ખાસ સંસ્કારશૂન્ય કરોડો મનુષ્યોને માટે એવો સંભવ નથી. તેવા લોકને માટે સ્થૂલ વસ્તુની જ જરૂર છે, જે દ્વારા કાષ્ઠ ઈશ્વર છે એવું હમેશાં સ્મરણ રાખે. કેટલાક લોકનું કહેવું એવું છે કે મૂર્તિને નિમિત્તે કેટલાક લોક દુકાન મલાવે છે તથા ધન એકઠું કરીને તેનો દુરુપયોગ કરે છે. માટે મંદિર તથા મૂર્તિપૂજા નહીં હોવી જોઈએ. એવા લોકનું કથન “લિક્ષુના ભયથી ભોજન ખનાવતું નહી” એના જેવું છે. લિક્ષુક લોકને આપતું કે નહીં તે પોતાની મરજી ઉપર છે. પરન્તુ ભોજન ન ખનાવે તો ભુખ્યો મરશે. માટે લિક્ષુકોના ભયથી ભોજન નહીં ખનાવતુ એ શુદ્ધિમત્તા નથી. તેવી રીતે મૂર્તિપૂજા કે મંદિર આદિકોના ત્યાગ કરવાથી અત્તાની પ્રજામા નાસ્તિકતા શીઘ્ર ફેલાવવાનો સંભવ છે. જેવી રીતે માતા પિતા ગુરુ મિત્ર આદિકોનો ફાટો દેખીને મન પ્રસન્ન થાય છે તથા હજારો વર્ષ પહેલાં મરણ પામેલાનું પણ સ્મરણ થાય છે, તેવી રીતે શાસ્ત્રસંસ્કાર તથા ગાયત્રી આદિ વૈદિક મન્ત્રોની ઉપાસના રહિત મનુષ્યોને માટે ઈશ્વરનું સ્મરણ રહેવાનું સાધન મૂર્તિ તથા મંદિરોદિક જ છે. મંદિરોમાં ધર્મિજ ચલાવી ધન લૂંટતા હોય તો તે મૂર્તિ યા મંદિરનો દોષ નથી. તેમાં દોષ પાખંડી મનુષ્યોનો છે. તેવા લોકને હઠાવી મંદિર આદિની વ્યવસ્થા યોગ્યતા પૂર્વક ચલાવવી તે અન્ય ધર્માત્મા મહેબ્યોનું કામ છે. પરન્તુ મૂર્તિ તથા મંદિરો આદિનું અપકરન કરવું તે યોગ્ય નથી. કારણ કે તેથી મનુષ્ય નાસ્તિક બની જાય છે, અન્ય કાઈ યથાર્થ આલંબનનો નિશ્ચય વિનાના મનુષ્યને પૂર્વના સ્થૂલ આલંબનનો પણ ત્યાગ કરાવવો તે યોગ્ય નથી.

માટે શ્રીમદ્ગીતામાં કહ્યું છે કે—

ન બુદ્ધિમેદં જનયેદજ્ઞાનાં કર્મસંગિનામ્ ।

જોષયેત્સર્વકર્માણિ વિદ્વાન્યુક્તઃ સમાચરન્ ॥

મ. ગી. છ. ૩-૨૬ ॥

અર્થ:—કર્તૃત્વનું અભિમાન તથા ફલની ઈચ્છા રાખી કર્મમાં આસક્ત થઈ સકામ કર્મ કરનાર અવિવેકી મનુષ્યને “કર્મ બંધનનું કારણ છે માટે તે પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે” એમ કર્મત્યાગના ઉપદેશ દ્વારા તેની શુદ્ધિને વિવેકી ચલાવમાન કરે નહીં; અર્થાત્ તેને કર્મ છોડાવી અકર્તાત્મચાનનો ઉપદેશ કરવો નહીં. પરન્તુ લોકસંપ્રદ કરવાની ઈચ્છાવાળા વિદ્વાને સર્વ પ્રકારનાં કર્મ કરતા સતા બીજા અત્તાની મનુષ્યને પણ કર્મમાં અટકા ઉત્પન્ન કરાવી તેની પાસે પણ પ્રીતિથી કર્મ કરાવવું તે યોગ્ય છે. પરન્તુ તેને “સકામ કર્મ” સંસારમાં અધનનો હેતુ છે, માટે નિષ્કામ કર્મ કરવું જોઈએ” એમ કહીને સકામ કર્મથી છોડાવી નિષ્કામ કર્મમાં જોડાવી શકે છે. અને તે નિષ્કામ ન હોય તો તેની પાસે સકામ કર્મ જ કરાવવું યોગ્ય છે. સમૂલ કર્મનો પરિત્યાગ કરાવવાથી તે ઉભયબ્રહ્મ થઈ અનર્થમાં પડી જશે એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે.

અજસ્યાર્ધપ્રબુદ્ધસ્ય સર્વં વ્રજોતિ યો વદેત્ ।

મહાનિરયજાલેષુ સ તેન વિનિયોજિતઃ ॥

વ્યાસવચનમ્ ॥

અર્થ:—અત્તાની અથવા અર્ધજ્ઞાની પ્રતિ “આ સંપૂર્ણ જગત્ સંપૂર્ણ પરમાત્મા રૂપ છે.” એવો ઉપદેશ કરવો તે તત્ત્વજ્ઞાનનો ઉપદેશ નથી. પરન્તુ તેને તેવો ઉપદેશ કરવો તે મહાન નરક જાલમાં ફસાવા બરાબર છે, અર્થાત્ તેને ચોક્ષનું સાધન આપવું નથી. ઉલટું

નરકનું જ સાધન બતાવ્યું છે. કારણ કે અજ્ઞાનીનું ચિત્ત વિરક્ત ન હોવાથી તેને તત્ત્વ-જ્ઞાનમાં નિષ્ઠા થવાની નથી તેથી તે મોક્ષથી તો દૂર રહ્યો. અને કર્મનો પણ ત્યાગ કરવાથી કાલાન્તરમાં પણ નિષ્કામ થઇ અન્તઃકરણની શુદ્ધિ દ્વારા આત્મજ્ઞાનનું સાધન કરવાથી પણ દૂર થયો. તેથી તે સંસારનાં બંધનમાં જ રહેવાનો. તેથી અજ્ઞાની પ્રતિ તો તે જ્ઞાન પ્રત્યક્ષ અનર્થ રૂપ છે.

આ કારણથી અજ્ઞાની તથા અર્ધજ્ઞાનીને કર્મનો ત્યાગ કરાવી બહુનો ઉપદેશ કરવો યોગ્ય નથી. (જેને કંઈપણ કર્મ કરવું જોઈએ એવું જ્ઞાન છે, પરંતુ કર્મ, અકર્મ તથા વિકર્મનું જ્ઞાન નથી તેને અહીં “અર્ધજ્ઞાની” કહ્યો છે.)

વ્યાસ ભગવાનનું આ કથન કર્મત્યાગના વિષય માત્રમાં નથી, પરંતુ કર્મ, ઉપાસના, જ્ઞાન, એ સર્વ મોક્ષસાધનમાં એ જ મર્યાદા છે.

કોઇ પણ ગુણ્યની શુદ્ધિ પ્રથમ સૂક્ષ્મ વસ્તુમાં અથવા સૂક્ષ્મ સાધનમાં કામ કરતી નથી. માટે તેને પ્રથમ સૂક્ષ્મ કર્મ, સૂક્ષ્મ ઉપાસના, સૂક્ષ્મજ્ઞાનની આવશ્યકતા છે. તે કારણે દરેક અધિકારી મનુષ્યે પોતાના સામર્થ્યને અનુસાર મૂલાદિ કૃમથી જ સાધન કરવું જોઈએ એ જ ભગવાનના ઉપદેશનું તાત્પર્ય છે.

ધ્યાન કરનારે પણ પહેલાં સૂક્ષ્મ ભૂતિના કૃમથી ધ્યાન કરવું એ વાત ઉપર લખવામાં આવી છે. જેવી રીતે બાણ મારવાનું અથવા હાલના સમયમાં બન્દુક વડે લક્ષ્યવેધન કરવાનું શિખનાર મનુષ્ય પ્રથમ મૂલ લક્ષ્યમાં બાણાદિ મારીને શીખે છે, કૃમથી અભ્યાસ વધારતાં વધારતાં એક રૂપીઆના પરિમાણ વાળી વસ્તુમાં પણ તાકવાનું શીખી જાય છે. અન્તમાં તે મનુષ્ય પ્રાણી આદિનો શબ્દ રાત્રિમાં અથવા પહાની અંદર શ્રવણ કરીને એ શબ્દવાળી પ્રાણીને પણ મારવામાં સમર્થ થાય છે, શબ્દને સાંભળી લક્ષ્યનું વેધન કરનાર બાણને શબ્દવેધી બાણ કહે છે. આ વિષયમાં વાદમીઠિ રામાયણમાં અયોધ્યા કાણ્ડના ૬૩ માં સર્ગમાં ઇતિહાસ છે.

રાજા દશરથ રાત્રિમાં દક્ષિત આદિ પશુનો શિકાર કરવાને જતા હતા. એક રાજ અન્કુમાર નામના ઋષિપુત્ર પોતાના અન્ધ માતા પિતાને માટે ‘પીવાનું’ પાણી ભરવાને ધડો લઇને નદીએ જઈ પાણી ભરતો હતો. ધડામાં પાણીનો પ્રવેશ થતાં શબ્દ થયો. તે સાંભળી દશરથ રાજાએ “દક્ષિત પાણી પીએ છે.” એમ સમજી બાણ માથું. તે બાણ અન્કુમારને વાળું અને તેનું મૂલ્યું થયું. રાજાએ અન્કુમારને દોઢો નહોતો, પરંતુ ધડામાં ભરાતા પાણીનો શબ્દ માત્ર સાંભળ્યો હતો. શબ્દ દ્વારા જ લક્ષ્યનું વેધન થયું હતું. માટે તેનું નામ શબ્દવેધી કહેવાય છે. આ પ્રકારના લક્ષ્યવેધનનું સામર્થ્ય પહેલાં સૂક્ષ્મ લક્ષ્યના વેધનના અભ્યાસ દ્વારા જ આવે છે. તે વિના કદાપિ આવતું જ નથી.

તેવી રીતે નિરાકાર પરમાત્માનું ધ્યાન સર્વ ક્ષાપ્તિ શીઘ્ર બની શકતું નથી. માટે પહેલાં સૂક્ષ્મ ભૂતિના ધ્યાનથી જ શરૂ કરવું યોગ્ય છે. જેનું ચિત્ત વિષયોથી વિરક્ત છે તથા તૃપ્તિની અંગતતા રૂપ વિશેષ પણ નથી તે જ નિરાકારનું ધ્યાન કરવા સમર્થ છે. જાકી સર્વ ક્ષાપ્તિ સૂક્ષ્મ આકાર વાળા પદાર્થનો આશ્રય લેવો જોઈએ.

ભગવાનના સચુષ્ણ તથા નિર્ચુષ્ણ બને પ્રકારના સ્વરૂપને વેદમાં કહ્યું છે, પરન્તુ તે અધિકારી ભેદથી કહ્યું છે. કેનોપનિષદના ત્રીજા ખણ્ડમાં એક ઇતિહાસ છે, એક સમય દેવતાલોક તથા અસુરોની વચ્ચેમાં યુદ્ધ થયું. પરમાત્માની કૃપાથી દેવતાલોકનો જય થયો, ત્યારે દેવતાલોકને “અમે અસુરોને પરાસ્ત કર્યા છે એવું અભિમાન થયું. તે અભિમાનને દૂર કરવાને માટે એક પૂન્ય વ્યક્તિ(યક્ષ)નું સ્વરૂપ ધારણ કરીને પરામાત્મા દેવલોકીની સામે પ્રકટ થયા એવું કથન કેનોપનિષદમાં છે. એ પ્રમાણે પરમાત્મા પોતાની આવાશકિત વડે નાના રૂપે પ્રકટ થાય છે. તેનું નામ જ “સચુષ્ણ સ્વરૂપ” છે. શિવપુરાણમાં પણ આ વિષયમાં કથન છે.

ગરુડપુરાણમાં પણ સચુષ્ણ ધ્યાન કહ્યું છે.—

(૧૬૧) સદા સવિતૃમણ્ડલમધ્યવર્તી

નારાયણઃ સરસિજાસનસંનિવિષ્ટઃ ।

કેયૂરવાન્મકરકુંડલલવાન્કીરીટી

હારી હિરણ્યવપુર્ધૃતશંખચક્રઃ ॥મ.ગ.પુ.આ કાં.અ. ૨૩૦-૩૪॥

(અર્થ:—સંપૂર્ણ પ્રાણીઓના અન્તર્યામી રૂપ તથા પદ્માસન ઉપર વિરાજમાન, બાહ્ય-અન્ધ તથા મકર આકારનાં કુંડલ, કિરીટ, હાર, આદિ ભૂષણોયુક્ત, તથા હાથમાં શંખ તથા ચક્ર ધારણ કરેલા, તથા સુવર્ણ જેવા દેદીધમાન સ્વરૂપવાળા સચુષ્ણ પરમાત્મા (નારાયણ)નું હમેશાં આદિત્યમંડળમાં ધ્યાન કરવું જોઈએ.)

આ પ્રમાણે દરરોજ થોડો સમય પણ પરમાત્માનું ધ્યાન કરવામાં આવે તો તે મનુષ્ય સંપૂર્ણ પાપ રહિત થઈને સર્વને પાવન કરનાર થાય છે. સાક્ષાત્ મોક્ષ આપનાર પરમાત્માનું ધ્યાન કરવાથી સંસારના અન્ય ધનાદિ પદાર્થ તથા નીરાશતા, રૂપ, સૌન્દર્ય, આદિ પણ પ્રાપ્ત થાય થાય છે. તેથી સ્નાનાદિ દરેક ક્રિયાના સમયમાં પણ પરમાત્માનું ધ્યાન કરવું યોગ્ય છે. સંપૂર્ણ શાસ્ત્રોનું મનન કરીને સાર રૂપ વસ્તુ તરીકે ઋષિ લોકોએ પરમાત્માના ધ્યાનનો જ નિશ્ચય કર્યો છે, જેવી રીતે અગ્નિનો સ્પર્શ થવાથી શરીરને બળવું એ તેનો સ્વભાવ છે, તેવી રીતે પરમાત્માનું ધ્યાન કરવાથી પાપની નિવૃત્તિ થવી તે સ્વાભાવિક છે. હમર-વાર ગગારનાન કરવાથી તથા એક કરોડવાર પુષ્કરતીર્થમાં સ્નાન કરવાથી પણ જે પાપ નિવૃત્ત થાય નહિ તે પાપ પણ પરમાત્માના ધ્યાનથી નિવૃત્ત થાય છે. તેથી પાપીઓના પાપની નિવૃત્તિ માટે શાસ્ત્રમાં નિર્ચુષ્ણ બ્રહ્મનું તથા સચુષ્ણ બ્રહ્મનું ધ્યાન બનાવવામાં આણું છે. તેથી જ રીતે ભગવાને લીલાથી ધારણ કરેલી મૂર્તિનું ધ્યાન પણ સંપૂર્ણ પાપની નિવૃત્તિનું સાધન છે એમ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે.

(૧૬૨) વિગ્રહં પરતત્ત્વસ્ય ત્રિનેત્રં સામ્વત્ર્યમદ્યુતમ્ ।

મુહૂર્તં ચિન્તયન્મત્સ્યો મુચ્યતે સર્વપાપકૈઃ ॥ સૂ.સં.ય. વૈ. સ્વ. અ. ૪૨-૪૩ ॥

(અર્થ:—પર તત્ત્વ પરમાત્મસ્વરૂપના અદ્યુત ત્રણ નેત્રવાળા પાર્વતીયુક્ત મહાદેવ (સદાશિવ) ના લીલાવિગ્રહનું જે મત્સ્ય દરરોજ એક મુહૂર્ત વાર પણ ચિન્તન કરે છે તે સર્વ પાપથી મુક્ત થાય છે.)

સ્વસ્વરૂપાનુસન્ધાનાનૃત્યન્તં સર્વકારણમ્ ।

મુહૂર્તં ચિન્તયન્મર્ત્યો મુચ્યતે સર્વપાપકૈઃ ॥

॥ ૪૪ ॥

અર્થ:—પોતાના પરમાનન્દ સ્વરૂપનું અનુસંધાન (સ્મરણ) કરવાથી આનન્દમાં નિમગ્ન થઇને નૃત્ય કરનાર તથા સર્વના કારણ રૂપ મહાદેવનું દિવસમાં એક મુહૂર્ત વાર પણ ને મનુષ્ય ધ્યાન કરે તો તે સર્વ પાપથી મુક્ત થાય છે.

ત્રિમૂર્તીનાં તુ રુદ્રસ્ય વિગ્રહં ચિન્તયન્દિનમ્ ।

મહાપાતકસંઘૈશ્ચ મુચ્યતે પાતકાન્તરૈઃ ॥

॥ ૪૫ ॥

અર્થ:—બ્રહ્માદિ ત્રિમૂર્તિઓના અધ્યે રૂદ્ર(મહાદેવ)ની મૂર્તિનું એક દિવસ ચિન્તન કરવામાં આવે તો મનુષ્ય અનેક મહાપાતકોથી તથા અન્ય પાતકોથી પણ મુક્ત થાય.

દિનત્રયમભિધ્યાયન્રુદ્રમૂર્તિમતન્દ્રિતઃ ।

મુચ્યતે પાતકૈઃ સર્વૈઃ પ્રસિદ્ધૈર્નાત્ર સંશયઃ ॥

॥ ૪૬ ॥

અર્થ:—આશ્વમેધ ત્યાગ કરી ત્રણ દિવસ સુધી ને મહાદેવની મૂર્તિનું ધ્યાન કરવામાં આવે તો પ્રસિદ્ધ સુરાપાનાદિ મહાપાતકોથી પણ મનુષ્ય છુટી જાય છે.

વિષ્ણોશ્ચ વિગ્રહં ધ્યાયન્મર્ત્યઃ શુદ્ધં દિનત્રયમ્ ।

મહાપાતકસંઘૈશ્ચ મુચ્યતે પાતકાન્તરૈઃ ॥

॥ ૪૮ ॥

અર્થ:—શુદ્ધ મહાવિષ્ણુની મૂર્તિનું ને મનુષ્ય ત્રણ દિવસ ધ્યાન કરે તો અનેક મહાપાતક તથા ઉપપાતકોદિ સર્વ પાપથી મુક્ત થાય.

સપ્તરાત્રં મહાવિષ્ણોર્વિગ્રહં ચિન્તયન્નરઃ ।

મુચ્યતે પાતકૈઃ સર્વૈઃ પ્રસિદ્ધૈર્નાત્ર સંશયઃ ॥

॥ ૪૯ ॥

અર્થ:—સાત રાત્રિ ને મહાવિષ્ણુની મૂર્તિનું ધ્યાન કરવામાં આવે તો મનુષ્ય સર્વ પ્રકારનાં પ્રસિદ્ધ મહાપાતકોદિથી મુક્ત થાય.

બ્રહ્મણો વિગ્રહં શુદ્ધં સપ્તરાત્રં વિચિન્તયન્ ।

મહાપાતકસંઘૈશ્ચ મુચ્યતે પાતકાન્તરૈઃ ॥

॥ ૫૦ ॥

અર્થ:—બ્રહ્માણની શુદ્ધ મૂર્તિનું સાત રાત્રિ ધ્યાન કરનાર સર્વ પ્રકારનાં મહાપાતક તથા ઉપપાતકોથી મુક્ત થઈ જાય છે.

આ પ્રમાણે ત્રિમૂર્તિઓના સ્વરૂપનું ધ્યાન કરવાથી પાપની નિવૃત્તિ થાય છે એમ શાસ્ત્રોમાં કહ્યું છે. કસ્યાણુ માર્ગમાં પ્રવૃત્તિનું બાધક પાપ જ છે. એ પાપની નિવૃત્તિ દ્વારા પરમાત્માના સ્વરૂપમાં વૃત્તિને સ્થિર કરવાને માટે પરમાત્માના નિર્ગુણ તથા સગુણ અથવા લીલાવિગ્રહનું પણ ધ્યાન કરવું ઉત્તમ છે. નિર્ગુણાદિનું ધ્યાન ઉપાસકોના સામર્થ્ય પર આધાર રાખે છે.

ધ્યાનના વિષયમાં નવા નવા શબ્દોનો પ્રયોગ કરી લોકોને ભ્રમભ્રમમાં નાંખ્યા છે. પરંતુ મુમુક્ષુ લોકોએ તે ઉપર ધ્યાન આપવાની જરૂર નથી. ઉપાસના પ્રકરણમાં પણ આનો કંઈક ખુલાસો કરવામાં આવશે.

ઇતિ સ્મરણભક્તિનિરૂપણ સમાપ્ત.

નવધા ભક્તિ-૪. પાદસેવન.

સ્મરણ રૂપ ભક્તિનું નિરૂપણ કરીને હવે હરિચરણપ્રતિ અંતર્ગત પાદસેવન નામની ભક્તિનું નિરૂપણ કરીએ છીએ. પ્રથમ પાદસેવનનો અર્થ કહીએ છીએ:—

સદા સેવ્યાનુકૂલ્યેન સેવનં તદ્દિ ગોગૈઃ ।

શિ૦ પુ૦ ૬૦ સં૦ સ્વં ૨, અ૦ ૨૩-૨૯ ॥

અર્થ:—હમેશાં સેવ્ય (સેવાના વિષય જે હૃદય તે)ને અનુકૂળ રહીને તેમની આપણા શરીર વડે જે સેવા તેનું નામ પાદસેવન છે.

“પાદસેવન” નામ શરીરની સેવા કરવી તે. તે પ્રત્યક્ષ વસ્તુનું જ હોય શકે છે, અપ્રત્યક્ષ પરમેશ્વરનું હોય નથી. ભગવાનના જૂઠા જૂઠા અવતારોના સમયમાં તેમની તેરી સેવા કાષ્ઠિક ભાગ્યશાળી ભક્તોને બની છે. તથાપિ દરક કાળમાં દરેક મનુષ્યને માટે તે બને નહીં. તેથી પાદસેવા અર્થાત્ શરીર સંબંધી સેવા ગુરૂની જ કરવાનો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. ગુરુભક્તિ એ ઇશ્વરભક્તિનું દ્વાર છે.

ઇશ્વરભક્તિ અને ગુરુભક્તિની આવશ્યકતા.

यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ।

તસ્યૈતે કથિતા હ્યર્થાઃ પ્રકાશન્તે મહાત્મનઃ ॥ શ્લો ૩૦ અ૦ ૬-૨૩ ॥

અર્થ:—જેવી ઇશ્વરમાં પરમ ભક્તિ છે તેવીજ રીતની જે ગુરૂની ભક્તિ કરે છે તે મહાત્મા પુરૂષને જ શાસ્ત્રમાં કહેલાં યાત્રાનું તત્ત્વ પ્રકાશ થાય છે.)

આ શ્રુતિ વા શ્લોકમાં પરમેશ્વરનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવામાં ઇશ્વરભક્તિની તુલ્ય ગુરુભક્તિની પ્રધાનતા બતાવી છે. પરંતુ કેટલાક લોક “યથા દેવે તથા ગુરૌ” એટલાનો અર્થ ગુરુ તથા ઇશ્વરનો અભેદ બાનીને જેમ ઇશ્વરમાં ભક્તિ છે તેમ ગુરૂની પણ ભક્તિ કરવી એવો અર્થ કરે છે, અને ગુરૂને જ ઇશ્વર બાનીને ગુરૂનું જ નામ તથા તેમનું જ ધ્યાન અને પૂજન આદિ કરવાનું કહે છે. તેનો વિચાર કરવાનો છે.

ઇશ્વરની સૃષ્ટિમાં કેટલા પદાર્થ છે ? એ સર્વ પદાર્થોને ઇશ્વર રૂપ બાનીને અભેદભક્તિ કરવી એવું શાસ્ત્રનું તાત્પર્ય છે, કેવલ ગુરુ માત્રને નહીં. આ વાત પહેલાં કહી છે. તેથી કાંઈ સૃષ્ટિની અંતર્ગત પાપાણુ વૃક્ષ આદિની પણ પૂજા કરવી અથવા તેમનાં નામોનો જપ કરવો એમ હરતું નથી. માત્ર એટલું જ કે કાંઈની સાથે પણ દ્રેષ ભાવ રાખવો નહીં, કાંઈને તુચ્છ સમજવો નહીં, કાંઈને દુઃખ દેતું નહીં ઇત્યાદિ તાત્પર્ય છે. કેમકે દ્રેષાદિ કરવામાં ભેદભુદ્ધિ કારણ છે, ભેદભુદ્ધિ સંસારનું કારણ હોવાથી તેની નિવૃત્તિ કરવી એ શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. તેથી પહેલેથી જ સર્વને ઇશ્વર રૂપ બાની ભક્તિ કરવાનું કહે છે. મોક્ષના સાધનનો ઉપદેશ કરનાર ગુરૂની સમાન બીજો કાષ્ઠિણુ બંધુ નથી. માટે ગુરુ જ સર્વોત્તમ છે. તથાપિ ગુરુ તથા શાસ્ત્ર ઇશ્વરનું પ્રતિપાદન કરે છે. ઇશ્વર જ પ્રતિપાદન કરવા યોગ્ય છે. પ્રતિપાદન કરનારની અપેક્ષા પતિપાદ્ય વસ્તુ શાસ્ત્રરીતિએ ઔદ્ર છે. “ગુરુ ગોવિંદ દેવો ખડે” એ રામાયણની પંક્તિમાં તુલસીદાસજીએ ગુરૂની બલિહારી કહી છે તેનો ભાવ અન્ય સર્વ મનુષ્યની અપેક્ષાએ ગુરૂની ઔદતા છે, ઇશ્વરની અપેક્ષાએ નહીં, કારણ પરમેશ્વરનો સાક્ષાત્કાર કરાવવો

એ બહુ કંઠણ વાત છે. તેથી તેમનો સાક્ષાત્કાર કરાવનારની બરોબર જગતમાં કાંઈ થનાર નથી. તેથી તુલસીદાસજીએ ગુરૂનો મહિમા બતાવ્યો છે. પરન્તુ પરમેશ્વરથી અધિક ગુરૂનો મહિમા કહ્યો નથી. ગુરૂનું શરીર પણ શિષ્યના શરીર તુલ્ય પંચમૂર્તિનું જ છે. તે કદાપિ ઈશ્વર થઈ શકે નહીં, કારણ કે ઈશ્વર-શરીરાદિકોથી રહિત છે. પરન્તુ ગુરૂ પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિ માટે નાના પ્રકારના સાધનોનો ઉપદેશ કરનારા છે, અને જ્ઞાનમાં, સદાચારમાં, ત્યાગમાં, વિરક્તિમાં, બ્રહ્મચર્યાદિ તપમાં અન્ય અજ્ઞાની મનુષ્ય કરતાં વિલક્ષણ છે. માટે તેમને દેવતુલ્ય કહ્યા છે.

મનુષ્યોમાં બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, આદિ જાતિ છે. તેમાં બ્રાહ્મણને ભૂદેવ કહે છે. “પૃથિવીના દેવ” એ “ભૂદેવ”નો અર્થ છે. દેવ તો સ્વર્ગમાં જ રહે છે, પૃથિવીમાં નહીં. પરન્તુ બ્રાહ્મણ પૃથિવીમાં રહેતા છતાં અન્ય મનુષ્યોથી વિલક્ષણ એટલે વેદાધ્યયનાદિ નિમિત્ત જ્ઞાન બ્રાહ્મણોમાં હોવાથી તથા નાના પ્રકારના તપના બળથી દેવતાની આકૃષ્ટ વર તથા શાપ આદિ દેવામાં સમર્થ હોવાથી તેને દેવ કહ્યા છે. છતાં યજ્ઞાદિકોના પ્રસંગમાં બ્રાહ્મણને ઇન્દ્ર, અગ્નિ, આદિ દેવતા રૂપ માનવામાં આવતા નથી. એવી રીતે લૌકિક વ્યવહારમાં પણ કેટલાએ શબ્દોનો પ્રયોગ જોવામાં આવે છે. જેમકે “આ મનુષ્ય સિંહ છે”, “આ મનુષ્ય અગ્નિ છે” એમ કહે છે. તેનું તાત્પર્ય “આ મનુષ્ય જંગલના રજુ જાતિનો સિંહ છે”, અને “આ મનુષ્ય સાક્ષાત્ અગ્નિ છે” એવું નથી. પરન્તુ વીરતા અને પરાક્રમમાં આ મનુષ્ય સિંહની તુલ્ય છે, અને તેજ તથા પ્રભાવમાં આ મનુષ્ય અગ્નિતુલ્ય છે એટલો જ એ શબ્દનો અર્થ છે. તેવી રીતે ગુરૂની ભક્તિમાં પણ દેવભક્તિનો ગૌણ પ્રયોગ કર્યો છે. તેથી ગુરૂના ઉપદેશને અનુસાર ઈશ્વરનું જ ધ્યાનાદિક કરવું, અને ગુરૂનું પાદપ્રસાદન, સેવા, આદિ કરવું, એવું શાસ્ત્રનું તાત્પર્ય છે.

યોગદર્શનમાં પણ—

તત્ત્વત્તિપેદાર્થમેકતત્ત્વાભ્યાસઃ ॥

ચો. વ. પા. ૧-૩૨ ॥

અર્થઃ—વિક્ષેપના કારણ રૂપ રોગાદિકોની નિવૃત્તિ કરવાને માટે પ્રધાન (ઘટ્ટ) તત્ત્વ જે ઈશ્વર છે તેમાં હમેશાં ચિત્તને લગાડવું યોગ્ય છે, એમ કહ્યું છે.

આ યોગસૂત્રમાં સર્વ દુઃખોની નિવૃત્તિને માટે ઈશ્વરમાં જ ચિત્ત લગાવવાનું કહ્યું છે. (“એક” શબ્દનો અર્થ—કેવલ, પ્રધાન, અન્ય, સત્ય, અદિતીય, સમાન, અદ્વય એ સર્વ છે. તેમાં ઉપરના સૂત્રમાં ઘટ્ટનો અર્થ “પ્રધાન” લેવાનો છે.) વળી ગુરૂ સાક્ષાત્ મોક્ષ સાધનનો ઉપદેશ કરનારા હોવાથી, તથા તત્ત્વસાક્ષાત્કાર વાળા હોવાથી “બ્રહ્મચિદ્બ્રહ્મૈવ ભવતિ” “બ્રહ્મને જાણનાર બ્રહ્મ રૂપ જ છે” ઇત્યાદિ શ્રુતિ તત્ત્વવેત્તાને બ્રહ્મ રૂપ કહે છે.

જીવનમુક્ત તત્ત્વવેત્તા બ્યારે પ્રારબ્ધનો ક્ષય થવાથી મૃત્યુને પ્રાપ્ત થાય છે ત્યારે પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિ રૂપ વિદેહમુક્તિ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થાય એ નિશ્ચિત છે. તેથી જ જીવિત અવસ્થાના તત્ત્વવેત્તાને બ્રહ્મ રૂપ કહ્યા છે. અન્ય પુરાણાદિકોમાં પણ ગુરૂને જે ઈશ્વર રૂપ કહ્યા છે, તથા તેમના ધ્યાનાદિકોના જે મહિમાને પણ કહ્યો છે, તે તત્ત્વવેત્તા ગુરૂનું અમૃત્યપણું પ્રતિપાદન કરવાને માટે અર્થવાદ રૂપ છે.

વળી જેમ શાસ્ત્રમાં સચળ પરામાત્માના અથવા નિર્ગુણ પરામાત્માના ધ્યાનાદિકોનો, તથા પ્રણવાદિ ઈશ્વરવાચક મન્ત્રોના જપોનો, વિધિ રૂપે ઉપદેશ કર્યો છે, તેવી રીતે ગુરૂનું ધ્યાન

તથા ગુરૂના નામનો જપ વિધિ રૂપે કહ્યો નથી. તેથી પણ નિશ્ચય થાય છે કે પરમેશ્વરનાં નામનો જપ કે મૂર્તિધ્યાનની તુલ્ય ગુરૂમૂર્તિનું ધ્યાન તથા તેમના નામનો જપ હોતો નથી.

ધારણા ધ્યાન સમાધિ એક જ લક્ષ્યમાં કરવામાં આવે તેને યોગસાત્ત્વમાં સંયમ કહે છે. તે સંયમથી અનેક પ્રકારની-આકાશગમન, ત્રિકાલક્ષણ (વર્તમાન, ભૂત, ભવિષ્યતઃ કાલનું જ્ઞાન), હસ્તિ આદિની તુલ્ય પોતાના શરીરનું બળ, પ્રાણીમાત્રના શબ્દોનું જ્ઞાન, પૂર્વજન્મિ-જ્ઞાન, પરશરીરપ્રવેશ, હુધા પિપાસાદિની નિવૃત્તિ, તારાના સમુદાયનું જ્ઞાન, આદિ સિદ્ધિઓ ખતાવી છે. નાભિચક્રાદિ પ્રત્યેક દેહના ભાગમાં તથા બાહ્ય ચન્દ્રાદિક પદાર્થોમાં સંયમ કરવાથી આ સર્વ સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થાય છે. તેવી રીતે જગત્માં પૂજ્ય પ્રતિષ્ઠા થાય તેને ઉપયોગી સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરવાને માટે ઇશ્વરથી ભિન્ન અનાત્મ પદાર્થોમાં પણ અનેક પ્રકારની ધારણા, ધ્યાન, સમાધિ કહેવામાં આવી છે. મુમુક્ષુને તો જગત્ના પદાર્થ ત્યાગ્ય હોવાથી તેનું (મુમુક્ષુનું) ધ્યાન વગેરે ઇશ્વરથી ભિન્ન પદાર્થમાં હોઈ શકતું નથી.

ચિત્તવૃત્તિના ધ્યાનનો વિષય એક જ પદાર્થ હોય તો તે એકાગ્ર કહેવાય છે. ઘટનું ધ્યાન કરનાર મનુષ્યની ચિત્તવૃત્તિ ત્યાંસુધી ઘટ માત્રાકાર રહે ત્યાંસુધી ઘટમાં તે એકાગ્ર કહેવાય છે. ઘટને છોડીને વચમાં પટાકાર થાય તો એકાગ્ર રહી ન કહેવાય, કારણ કે તેના વચમાં પટાકાર વૃત્તિ આવવાથી ધ્યાનનો ખીજો વિષય આવ્યો છે. તેથી અનેકાગ્ર થઈ છે.

કેટલાક ધ્યાન કરનારો હેદય પ્રથમ એકાગ્રતા માત્ર કરવાનો હોય છે. એક વસ્તુમાં એકાગ્ર કરવાથી સર્વ વસ્તુમાં તથા ઇશ્વરના સ્વરૂપમાં પણ વૃત્તિઓને એકાગ્ર કરી શકે છે એવી તે લોકની માન્યતા છે. તેમાં કેટલાક લોક પ્રથમ ત્રાટકાદિનો અભ્યાસ કરે છે. ત્રાટક પણ ધારણાનો જ ભેદ છે. પરંતુ ત્રાટકનું લક્ષ્ય તો બાહ્ય વિષય જ છે. ધારણાનું લક્ષ્ય તો બાહ્ય તેમ જ આંતર બંને હોઈ શકે છે. બાહ્ય લક્ષ્યમાં ત્રાટક કરીને પરિપક્વ થવાથી આંતર લક્ષ્યનું ધ્યાન શીઘ્ર થઈ શકે છે. અર્થાત્ સ્થૂલ સદ્માદિ ક્રમે ધ્યાનનો અભ્યાસ કરવાથી શીઘ્ર સિદ્ધિ થઈ શકે છે. એ જ તાત્પર્ય છે. અધિક સ્થૂલ આંતરકરણવાળાને માટે ત્રાટકાદિ દ્વારા ધ્યાનનું સામર્થ્ય વધારવું યોગ્ય છે. તેથી યોગસાત્ત્વમાં, ચિત્તને સ્થિર કરવાને માટે અનેક પ્રકારના લક્ષ્યમાં ધ્યાન કરવાનું ખતાવી, "યથાભિમતઃક્રમઃ" । યોગ દં ૧૦ પાં ૧-૩૨। પોતાની ગ્રન્થ તથા સામર્થ્યને અનુસાર અભ્યાસી મનુષ્યનું મને જે પ્રકારના લક્ષ્યનું ધ્યાન કરવાનું અહાય તેવા લક્ષ્યનું ધ્યાન કરવાથી તેનું ચિત્ત પહેલા ધ્યેયમાં સ્થિત થઈને પછી અન્ય સ્થાનમાં પણ સ્થિત થાય છે. આ સૂત્રથી ઇચ્છિત વસ્તુનું ધ્યાન કરવાનું પણ કહ્યું છે, કારણકે પ્રથમ સ્થૂલ લક્ષ્ય માત્રમાં એકાગ્રતા કર્યા બાદ ઇશ્વરનું ધ્યાન કરવું સુગમ થાય છે.

મુમુક્ષુ પુરુષોથી અતિરિક્ત કેલલાક મેસમેરીઝમ આદિ શીખનાર લોક ગુલાબનું પુષ્પ આદિમાં ત્રાટક તથા ધ્યાનનો અભ્યાસ કરે છે. તેમને પણ એકાગ્રતા સિદ્ધ થાય છે. ઇશ્વર-પ્રાપ્તિનું જેમને કાંઈ લક્ષ્ય પણ નથી તેવા લોકને પણ ન્યારે ગુણાદિનાં ધ્યાનથી લૌકિક સિદ્ધિ મળે છે તો તપસ્વી તત્ત્વવેત્તા ગુરૂમૂર્તિના ધ્યાનથી એકાગ્રતા કેમ પ્રાપ્ત ન થાય ! અવશ્ય થાય. પરંતુ "યસ્ય દેવે પરા મક્તિઃ" આ શ્રુતિ ઇશ્વરની તુલ્ય ગુરૂમૂર્તિનું ધ્યાન આદિ ખતાવતી નથી. પરંતુ દેવ શબ્દથી ઇન્દ્રાદિ દેવતાને જેવી રીતે સંસારના ભોગ્ય પદાર્થની ઇમ્છાવાળા મનુષ્ય પ્રેમથી સ્તુતિ નમસ્કાર આદિ દ્વારા પ્રસન્ન કરે છે, તેવી રીતે મુમુક્ષુ મનુષ્ય પ્રેમથી તત્ત્વના ઉપદેશ ગુરૂને સેવા આદિથી પ્રસન્ન કરી શાસ્ત્રનું

યથાર્થ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી શકે છે. ઇશ્વરભક્તિ હોવા છતાં પણ ગુરુભક્તિ વિના શાસ્ત્રમાં કહેલું યથાર્થ જ્ઞાન પ્રાપ્ત થવું મુશ્કેલ નથી. એ તાત્પર્ય છે.

દેવભક્તિરિતરસ્મિન્સાહચર્યાત્ ।

શા. સુ. અ. '૧. આ. ૨-૧૮ ॥'

અર્થ:—“યસ્ય દેવે પરા ભક્તિ :” આ શ્રુતિમાં જે દેવભક્તિ કહી છે તે ઇશ્વરથી ભિન્ન ઇન્દ્રાદિ દેવ વિષયમાં (ઇતરસ્મિન્) સમજવી જોઈએ. જેવી રીતે મનુષ્ય ઇન્દ્રાદિ દેવતાને સ્તુતિ નમસ્કારાદિથી પ્રસન્ન કરે છે, તેવી રીતે મુમુક્ષુ મનુષ્યે સાધનના ઉપદેશ ગુરુને સેવા આદિથી પ્રસન્ન કરવા યોગ્ય છે.

ઉપરના સૂત્રમાં દેવ શબ્દથી ઇશ્વરનું અહણુ નહીં કરતાં ઇશ્વરથી ભિન્ન દેવતાને કેમ અહણુ કર્યા ? કહીએ છીએ. ગુરુભક્તિસાહચર્યાત્ । “યથા દેવે તથા ગુરૌ” એ પ્રકારે દેવભક્તિ શબ્દ ગુરુભક્તિની સાથે પડેલો છે. તેથી ગુરુભક્તિની દેવભક્તિની સાથ સમાનતા છોડી ઇશ્વરતુલ્ય અહણુ કરવું યોગ્ય નથી. કારણકે સહચરિત અને અસહચરિતની મધ્યે સહચરિતનું જ અહણુ થાય છે. અસહચરિતનું અહણુ થતું નથી. ઉપરની શ્રુતિમાં “દેવ” શબ્દ સહચરિત છે, “ઇશ્વર” શબ્દ અસહચરિત છે. તેથી દેવનું જ અહણુ કયું છે, ઇશ્વરનું નહીં. સાથે લખેલો હોય તેનું નામ સહચરિત છે.

૧૧ી માતૃદેવો મઘ, પિતૃદેવો મઘ, આચાર્યદેવો મઘ, અતિથિદેવો મઘ, (તૈ. ડ. શી. જનુ. ૧૧-૨) —માતામાં દેવતાની તુલ્ય પૂજ્ય શુદ્ધિવાળો તું થા, પિતામાં દેવતા તુલ્ય પૂજ્ય શુદ્ધિવાળો તું થા, તેવી રીતે ગુરુમાં અને અતિથિમાં દેવતાની તુલ્ય પૂજ્ય શુદ્ધિવાળો તું થા —આ શ્રુતિથી માતા આદિ સર્વને દેવતા તુલ્ય પૂજ્ય માની તેમની આગાધું પાલન, તથા સેવા શુશ્રૂષા આદિ કરવાને માટે આગ્રા કરી છે. અહીંયાં દેવતાદિની પ્રતિમાદિકોની તુલ્ય માતા આદિની પ્રતિમા બનાવી પુષ્પ ચન્દન આદિ વડે તેની પૂજા કરવી એવું તાત્પર્ય નથી. મા મા, પિતા પિતા, ગુરુ ગુરુ. એવી રીતે તેમનાં નામનો જપ કરવો એવું પણ એવું તાત્પર્ય નથી. માતા, પિતા, ગુરુ પણ અન્ય સ્ત્રી પુરૂષની તુલ્ય મનુષ્ય વ્યક્તિ છે. તેમણે શાપણને જન્મ આપ્યો, પાલન પોષણ કયું, અથવા વેદશાસ્ત્રાદિ વિદ્યા ભણાવી અથવા રક્ષાવિદ્યાનો ઉપદેશ કયો છે. તેથી આપણે તેમને માતા આદિ શબ્દોથી કહીએ છીએ. શાપણે તેમના ઝણી પણ છીએ. તે કારણથી શ્રુતિ તેમની સેવા આદિકે કરવાની આગ્રા રે છે. સંપૂર્ણ પ્રાણી માત્રનાં માતા પિતા એક નથી. સર્વનાં જૂદાં જૂદાં છે. સર્વને જન્મ આપનાર તથા ઉપદેશ કરનાર ગુરુ જૂદા જૂદા છે. તેથી મનુષ્યોમાં જે માતૃત્વ, પૃતૃત્વ, ગુરુત્વ, આદિ છે તે વ્યક્તિગત છે અર્થાત્ એકદેશિ છે. વ્યક્તિની પૂજા પાન આદિ કોઈ દાળમાં સંભવે નહીં. કાષ્ટ જગાએ બતાવ્યું હોય તો તે સમજિની પ્રાપ્તિમાં પાપ રૂપે કયું છે. ઉપાસમાં પણ તે મુખ્ય નથી, ગૌણ છે —અર્થાત્ સામાન્ય છે. સર્વના નમદાતા અને ઉપદેશ તો ઇશ્વર છે, તેથી તે જ સમજિ છે. તેમની અથવા તેમની જ ભિન્ન શ્રુતિની જ પૂજા, તથા તેમના જ નામાદિના જપ થાય છે.

પૂર્વેપામપિ ગુરુઃ કાઠેનાનવચ્છેદાત્ ।

યો ૦ ૬૦ પા ૦ ૧-૨૬ ॥

અર્થ:—ઇશ્વર પરિચ્છેદથી રહિત વસ્તુ છે. સર્વ દેશ સર્વ વસ્તુ સર્વ કાલમાં હોય છે, નાશરહિત છે. ઇશ્વરથી ભિન્ન બાકી સર્વ પદાર્થ નાશવાળા છે. તેથી વેદનો દેશ કરનાર બ્રહ્માદિકોના પણ તે પરમેશ્વર જ ગુરુ છે.

આ યોગસૂત્રમાં પરમાત્માને જ સર્વના ગુરુ કહ્યા છે. તે જ ધ્યાન આદિને યોગ્ય છે, અને બ્રહ્મિ અર્થાત્ પ્રત્યેક બ્યક્તિના ગુરુ જે મનુષ્ય છે તે સેવા આદિને જ યોગ્ય છે.

• મનુષ્યોને વિદ્યા ઋષિલોક દ્વારા પ્રાપ્ત થય છે. તે ઋષિ લોક આપણા લોકોથી પહેલાના કાળમાં હોવાથી તેમને પૂર્વના લોક કહે છે. ઋષિ લોકથી પણ પહેલાંના કાળમાં ઉપદેશ કરનાર ધ્વજા આદિ થયા છે. તેથી તે ધ્વજા આદિકોને "પૂર્વ" શબ્દથી (પૂર્વેવામ્) સૂત્રમાં કહ્યા છે.

અહીં પરમાત્મા શબ્દ ત્રિમૂર્તિથી અતિરિક્ત સમગ્રવો ભોધ્યો. કારણ શાસ્ત્રમાં ત્રિમૂર્તિને પણ નાશવાળી કહી છે. સર્વ મનુષ્યનું આયુષ્ય ૧૦૦ વર્ષનું છે. ધ્વજાદિનું આયુ પણ ૧૦૦ વર્ષનું છે. સો વર્ષ પછી સર્વનો નાશ થાય છે. ૧૭૨૮૦૦૦ મનુષ્યવર્ષ કૃતયુગનાં હોય છે, અને ૧૨૯૬૦૦૦ વર્ષ ત્રેતાયુગનાં હોય છે. ૮૬૪૦૦૦ વર્ષ દ્વાપર યુગનાં છે. અને ૪૩૨૦૦૦ વર્ષ કલિયુગનાં છે. એ પ્રમાણે ૪૩૨૦૦૦૦ વર્ષનો એક ચતુર્થુગ (એક ચોકડી) થાય છે. ૧૦૦૦ ચતુર્થુગને ધ્વજાજનો એક દિવસ કહ્યો છે, અને એટલી જ તેમની રાત્રિ હોય છે. એ રીતે ૨૦૦૦ ચતુર્થુગની ધ્વજાજની એક દિનરાત્રિ એટલે એક દિવસ હોય છે. એવા ત્રીસ દિવસનો એક માસ, અને એવા ૧૨ માસનું એક વર્ષ, એ પ્રકારના હિસાબથી ૧૦૦ વર્ષનો આયુ ધ્વજાજનો છે. ધ્વજાજની એક સાલ એ વિષ્ણુ ભગવાનનો એક દિવસ છે. અને તેટલી જ તેમની રાત્રિ હોય છે. અર્થાત્ ધ્વજાજનાં એ વર્ષ જેટલો વિષ્ણુ ભગવાનનો એક દિવસ થાય છે. તેવા ૩૦ દિવસનો માસ, અને તેવા ૧૨ માસની સાલના હિસાબે વિષ્ણુ ભગવાનનું પણ ૧૦૦ વર્ષનું આયુ હોય છે વિષ્ણુ ભગવાનની એક સાલ મહાદેવનો એક દિન થાય છે, એટલી જ તેમની રાત્રિ પણ હોય છે. અર્થાત્ વિષ્ણુ ભગવાનની એ સાલ જેટલો મહાદેવનો એક દિવસ હોય છે. તે હિસાબે થતા માસ અને વર્ષના હિસાબે ૧૦૦ વર્ષનું મહાદેવનું પણ આયુ હોય છે. એ પ્રમાણે પોતપોતાના ૧૦૦ વર્ષનું આયુ પૂર્ણ થયા બાદ ત્રિમૂર્તિનો પણ શાસ્ત્રમાં નાશ કહ્યો છે. તેથી તે ત્રિમૂર્તિઓના પણ ઉપદેશ ધૈર્ય સર્વના ગુરુ છે. અને તે જ મુખ્ય ધ્યાન આદિકોના વિષય છે. ત્રિમૂર્તિ એ ધૈર્યની મુખ્ય વિભૂતિ હોવાથી તેઓ પણ ધ્યાન આદિના વિષય છે. ત્રિમૂર્તિઓના અવતારવૈશેષ ગમ કૃષ્ણ આદિનાં પણ ધ્યાનાદિ શાસ્ત્રમાં કહ્યાં છે.

મુમુક્ષુને તો પરમેશ્વરપ્રાપ્તિ મુખ્ય લક્ષ્ય હોવાથી પહેલેથી જ ધૈર્યનું જ ધ્યાન શરૂ કરવું ભોધ્યો. તે ધ્યાન જો મૂર્તિ વિના ન અને તો ધૈર્યની જ મૂર્તિમાં ધ્યાન કરીને શીખવું ભોધ્યો, કારણ કે અન્ય મૂર્તિઓનું ધ્યાન કરતાં કરતાં તેના કાળનો બહુ વિશ્વંભ થાય છે. બીજું ધૈર્યમૂર્તિના ધ્યાનથી પાપની નિવૃત્તિ શીઘ્ર થાય છે. તેથી પણ ધૈર્યમૂર્તિનું જ ધ્યાન કરવું ઉચિત છે.

અહીં સુધીના લેખથી ધૈર્યનું જ ધ્યાન કરવું તથા ધૈર્યના જ વાચક રૂપ મન્ત્રોને જપ કરવો, અને પાદસેવા આદિ ગુરુનું જ કરવાનું છે, એ વાતનો નિશ્ચય કર્યો છે.

તસ્માદ્રજોરાગવિષાદમન્યુવાનસ્પૃહાદૈન્યમયાધિમૂલમ્ ।

હિત્વા ગૃહં સંસૃતિચક્રવાલં તૃસિંહપાદં ભજતાં કૃતો ભયમ્ ॥

મા૦ સુ૦ સ્ક૦ ૬. અ૦

અર્થ:—માટે હે દેવો ! તુમ્હા, અભિનિવેશ, વિષાદ, ક્રોધ, માન, રુદ્ધા, દીનતા, ભય, આધિ (માનસિક દુઃખ), યગેરેના કારણે રૂપ, તથા જન્મ મરણ રૂપી અંસારના સમૂહ રૂપ ગૃહનો પરિત્યાગ કરીને નૃસિંહ ભગવાનના ચરણની સેવા જ નિર્ભયતાનું સાધન છે.

મધુસૂદન સ્વામીએ પોતાના ભક્તિરસાયન નામના ગ્રન્થમાં આ શ્લોકથી પાદસેવાનું પ્રતિપાદન કર્યું છે, તે પણ નૃસિંહાદિ અવતારોની વિદ્યમાન કાલતાની અપેક્ષાથી કહ્યું છે. કેમકે મધુસૂદન સ્વામીની ગીતાની મધુસૂદની ટીકા (અ. ૯-૧૪) માં ગુરૂની જ પાદસેવાનું કથન કર્યું છે, ગુરૂને છોડી ધૃત્વરુનું પાદસેવન માનવામાં આવે તો પરમેશ્વરની મનુષ્યાદિ વૃદ્ધ્ય મૂર્તિ નહીં હોવાથી નવધા ભક્તિમાં અર્ચન તથા પાદસેવનનું ગ્રહણ કરવાની વ્યર્થતા થાય છે. “નાસ્ય પ્રતિમાઽસ્તિ” (શ્લે. ડપ. અ. ૪-૧૯) એ પરમેશ્વરની કોઈ યથાર્થ મૂર્તિ નથી—આ શ્રુતિએ પરમેશ્વરની મૂર્તિનો નિષેધ કર્યો છે. અને મુમુક્ષુ મનુષ્યને માટે ગુરૂસેવાની મુખ્ય કર્તવ્યતા શાસ્ત્રમાં કહી છે. ગુરૂ વિના કોઈનું પણ કસ્માણ્ય થતું નથી.

✓ ગુરુમસાદાત્સર્વં તુ મામોત્યેવ ન સંશયઃ ।

મેધાવી કપિલશ્ચૈવ સુમતિશ્ચ મહાતપાઃ ।

ગૌતમસ્ય ગુરોઃ સમ્યક્સેવયાઽમરતાંગતાઃ । સ્કા.પુ.સ્વ.૨.કા.મા.૪,અ૦૨-૮।

અર્થ:—ગુરૂની પ્રસન્નતાથી ભોગ મોક્ષ આદિ સર્વની પ્રાપ્તિ થાય છે. શુદ્ધિમાન કપિલ ઋષિ તથા મહાન તપસ્વી સુમતિ નામના ઋષિએ વિગેરે સર્વેએ પોતાના ગુરૂ ગૌતમજીની સેવા કરીને જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી મોક્ષ મેળવ્યો છે.)

માતૃત્વે ચ પિતૃત્વે ચ ગુરમેવ સ્મરેદ્વૃથઃ ।

ગુરૌ ન પ્રાપ્યતે યત્તન્નાન્યત્રાપિ લભ્યતે ॥

૧૧ ॥ ૭ ॥

અર્થ:—વિવેકી પુરૂષે માતા રૂપે તથા પિતા રૂપે દ્વમેશાં ગુરૂનું જ સ્મરણ કરવું જોઈએ ગુરૂની સેવાથી જ પ્રાપ્ત ન થાય તે વસ્તુ બીજા સ્થાનમાં પ્રાપ્ત થવાની નથી.

ગુરુણાં વચનં સત્યમિતિ યદ્દૃઢયે ન ધીઃ ।

ઈદામુત્રાપિ તૈપાં હિ દુઃસ્વં ન ચ સુસ્વં કચિત્ ॥

શિ૦ પુ૦ રૂ૦ સં૦ ૨, સ્વ૦ ૩, અ૦ ૨૫-૬૧ ॥

અર્થ:—ગુરૂનું વચન સત્ય છે એવો જોતા હૃદયમાં નિશ્ચય નથી તેને આ લોકમાં કે પરલોકમાં કોઈ પણ પ્રકારનું સુખ મળવાનું નથી. સર્વત્ર તેને દુઃખ જ છે.

ચિન્તામણિર્લોકસુસ્વં સુરેન્દ્રઃ સ્વર્ગસંપદમ્ ।

પ્રપચ્છતિ ગુરુઃ પ્રીતો વૈકુઠં યોગિદુર્લભમ્ ॥

મા૦ ગ૦ મા૦ ૭ ॥

અર્થ:—મનુષ્ય જો વસ્તુને સંકલ્પ કરે છે તે સર્વ ચિન્તામણિ આપે છે. ધન્વ દેવતા પ્રસન્ન થાય તો સ્વર્ગની સંપત્તિ પ્રાપ્ત થાય. પરંતુ આ સર્વ નાશવાળા પદાર્થ છે. તેથી જો ગુરૂ પ્રસન્ન થાય તો યોગી લોકોને પણ દુર્લભ એવું વૈકુણ્ઠ એટલે પરમાત્માની પ્રાપ્તિ થાય.

ધર્મજાત્યાદિભિઃ શંકુર્નાનુગ્રહાતિ વૈ દ્વિજાઃ ।

ગુરોરનુગ્રહેણૈવ શિવં જાનામિ તસ્વતઃ ॥ શિ.પુ.રુ.સં.૨,સ્વ૦૩,અ૦૨૫-૬૭ ॥

અર્થ:—પાર્વતી કહે છે, હે દ્વિજે ! આભણાદિ ઉત્તમ જાતિ પ્રાપ્તિ થવાથી અથવા અન્ય ધર્મેનું અનુદાન કરવાથી શંભુ (શિવ-પરમાત્મા) અનુગ્રહ કરતા નથી. મતબલ કે તે વડે પરમાત્માની પ્રાપ્તિ થતી નથી. ગુરૂના અનુગ્રહથી જ હું શિવ(પરમાત્મા)ને તત્ત્વથી જાણું છું.

યથૈવ વદ્રિસંપર્કાન્મલં ત્યજતિ કાશ્ચનમ્ ।

તથૈવ ગુરુસંપર્કાત્પાપં ત્યજતિ માનવઃ ॥

શિ૦પુ૦૭૦ભાગ૦વા૦ સં૦૭,અ૦ ૧૫, શ્લો.૨૬-૭ ॥

અર્થ:—અગ્નિમાં સંપ્રેષ્ટ કરવાથી જેવી રીતે સુવર્ણ પોતાના મેલનો પરિત્યાગ કરે છે, તેવી રીતે ગુરૂના સંસર્ગથી મનુષ્ય પાપથી મુક્ત થાય છે.

યથા પ્રજ્વલિતો વહ્નિઃ શુષ્કમાદ્રં ચ નિર્દહેત્ ।

તથાઽયમપિ સન્તુષ્ટો ગુરુઃ પાપં સજાહહેત્ ॥ ૨૮-૯ ॥

અર્થ:—સારી રીતે પ્રજ્વલિત થયેલો અગ્નિ જેમ સુકા તેમ લીલા લાકડાને બાળી મૂકે છે, તેવી રીતે સેવાથી પ્રસન્ન થયેલા ગુરૂ ક્ષણમા (શીઘ્ર) પાપને જાલાવી દે છે.

મનસા કર્મણા વાચા ગુરોઃ ક્રોધં ન કારયેત્ । ૨૯ ॥

તસ્ય ક્રોધેન દહંતે હ્યાયુઃશ્રીજ્ઞાનસત્ક્રિયાઃ ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—મન, વાણી કે કર્મ વડે, ગુરૂને ક્રોધ થાય એવું કોઈ કાર્ય કરવું નહીં, ક્રમકે તેમના ક્રોધથી આયુ, લક્ષ્મી, જ્ઞાન અને પુણ્ય સર્વ ખરેખર નષ્ટ થાય છે.

ગુરુભક્તિઃ સદા કુર્યાચ્છ્રેયસે ભૂયસે નરઃ ।

ગુરુરેવ શિવસ્તસ્ય નાન્ય ઇત્યવ્રવીચ્છૃતિઃ ॥સૂ૦સં૦૫૦૧૦૧૦૭૦૧-૪૨ ॥

અર્થ:—ભોગ અને મોક્ષ એ બંનેને માટે મનુષ્ય હમેશાં ગુરૂની ભક્તિ કરે. તેને માટે ગુરૂ જ પરમેશ્વર છે. અર્થાત્ ભોગ મોક્ષ આદિક પ્રાપ્ત કરાવવાનું ગુરૂસેવામાં સામર્થ્ય છે એમ શ્રુતિ કહે છે.

દિવ્યજ્ઞાનોપદેષ્ટારં દેશિકં પરમેશ્વરમ્ ।

પૂજયેત્ પરયા ભક્ત્યા તસ્ય જ્ઞાનફલં ભવેત્ ॥ ૩૦-૫-૫૭ ॥

અર્થ:—દિવ્ય જ્ઞાનનો ઉપદેશ કરનાર પરમેશ્વર રૂપ ગુરૂનો પરમ ભક્તિથી સત્કાર કરવો જોઈએ. તેને સેવાનું જ્ઞાન રૂપ ફળ મળે છે.

આવાં અનેક પ્રમાણુ ગુરૂ ભક્તિના મહિમાનું વર્ણન કરનારાં છે.

જેવી રીતે ગુરૂની પ્રસન્નતાથી શાસ્ત્રમાં સુખની પ્રાપ્તિ કહી છે, તેવી રીતે ગુરૂની અપ્રસન્નતાથી શિષ્યની હાનિ પણ બતાવી છે. માટે કદાપિ ગુરૂની અવગણ ન થાય અથવા આજ્ઞાનો ભંગ ન થાય એવી શિષ્યે હમેશાં સંભાળ રાખવી જોઈએ.

યત્કિંચિદ્વા સમાદિષ્ટો ગુરુણા તત્સમાચરેત્ ।

આજ્ઞાસો ગુરુણા વિમ ન તદ્વાક્યં તુ લંઘયેત્ ॥

સ્કા૦પુ૦૧૦૨, કા૦મા૦૪અ૦ ૨-૨ ॥

। અર્થ:—હે વિપ્ર ! જે કાંઈ ગુરુએ આઝ્ઞા કરી હોય તે અવશ્ય શિષ્યે પાળવી જોઈએ. ગુરુએ આઝ્ઞા રૂપે કહેલાં વચનનું કદાપિ ઉલ્લંઘન ન કરવું જોઈએ.

✓ ગુરૌ તુષ્ટે તુ તુષ્ટાઃ સ્યુર્દેવાઃ સર્વે સવાસવાઃ ।

ગુરૌ રુષ્ટે ચ રુષ્ટાઃ સ્યુર્દેવાઃ સર્વે સવાસવાઃ ॥

” ॥ ૩ ॥

અર્થ:—ગુરુ પ્રસન્ન થવાથી ઇન્દ્ર સહિત સર્વે દેવતાઓ પ્રસન્ન થાય છે. અને ગુરુ અરુષ્ટ થતાં ઇન્દ્ર સહિત સર્વે દેવતાઓ અરુષ્ટ થાય છે.

✓ ગુરોર્યન્ત્ર પરિવાદો નિન્દા વાપિ પ્રવર્તતે ।

✓ કર્ણૌ તત્ર પિધાતવ્યૌ ગન્તવ્યં વા તત્તોડ્યન્તઃ ॥ મ. સ્મૃ. અ. ૨-૨૦૦ ॥

અર્થ:—જે જગ્યાએ ગુરુના ઉપર દોષ (પરિવાદ) લગાડવામાં આવતો હોય અથવા તેમની નિન્દા કરવામાં આવતી હોય ત્યાં ચોતાના અને કાન ઢાંકી દેવા, અથવા ત્યાંથી અન્ય ઠેકાણે જવું. (વિદ્યમાન દોષનું કથન “પરિવાદ” છે, અને અવિદ્યમાન દોષનું કથન “નિન્દા” છે.)

✓ અપમાનં ગુરોઃ કૃત્વા ફોપયિત્વા તુ દુર્મતિઃ ।

ગુર્વધમાનહતો મૂઢો ન જ્ઞાન્તિમધિગચ્છતિ ॥ સ્કા.પુ.સ્વ. ૧, અ. ૨૦૭-૭૨ ॥

અર્થ:—ગુરુનું અપમાન કરીને તથા તેમને ક્રોધ અદાવીને કુલુહિ મૂઢ મનુષ્ય ગુરુના અવમાનના નિમિત્તથી માર્ગો ગમેલો કંઈ પણ જ્ઞાન્તિ પામતો નથી.

વિદ્યાચોરો ગુરુદ્રોહી વેદેશ્વરવિદૂષકઃ ।

ત ઇતે વહુ પાપ્માનઃ સર્વે દણ્ડ્યા ઇતિ શ્રુતિઃ ॥ શિ.પુ.વા.સં.અ. ૧૧-૪૭ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય ગુરુ સુખથી વિદ્યા બચુતો નથી અથવા જાણુતો નથી પરન્તુ આત્મ તેમથી ચોરી કરીને જ્ઞાન સંપાદન કરે છે, અથવા ગુરુનો દ્રોહ કરે છે, અથવા જે વેદ અને ઇશ્વરને દૂષણ લગાડનાર છે, તે સર્વ બહુ પાપી હોય છે. માટે શાસ્ત્રએ તેમને દંડ દેવા જોઈએ, કારણ કે તે લોક હમેશાં ધર્મદ્રોહી થાય છે. (ગુરુની આઝ્ઞાનો ભંગ કરવો, અથવા તેમનું અપ્રિય કરવું, અથવા તેમની આઝ્ઞા વિના તેમનું ધન લેવું તે ગુરુદ્રોહ કહેવાય છે.) તેથી રીતે ગુરુની નિન્દાથવણાદિ શિષ્યને હાનિકારક છે. માટે ગુરુની અવમા કરતાં શિષ્યે બહુ વિચાર કરવાનો છે.

ગુરુનાં લક્ષણ આદિ.

હવે ગુરુ શબ્દનો અર્થ, તથા ગુરુ કહેવા યોગ્ય મનુષ્યનાં લક્ષણ, તથા ગુરુના ભેદ, આદિક કહીએ છીએ.

✓ અન્ધકારસ્ત્વન્ધકારઃ સ્યાદ્ધુકારસ્તદ્વિનાશકૃત્ ।

અન્ધકારવિનાશિત્વાદ્ગુરુરિત્યભિધીયતે ॥

ગુ. ગી. ૨૩ ॥

અર્થ:—શુ શબ્દનો અર્થ અન્ધકાર છે, અને અંધકારની નિવૃત્તિ કરનાર પ્રકાશનું નામ રૂ છે. ગુરુ શિષ્યના હૃદયના અજ્ઞાન રૂપ અંધકારને ઉપદેશ રૂપી પ્રકાશથી દૂર કરે છે. તેથી તેમનું નામ “ગુરુ” છે.

✓ ગુરુશ્વન્દસ્ત્વન્ધકારશ્ચ રુશ્વન્દસ્તુ નિરોધકઃ ।

અન્ધકારનિરોધિત્વાદ્ગુરુશ્વન્દો નિગદ્યતે ॥

સૌર. પુ. ૦ અ. ૬૮-૧૦ ॥

અર્થ:—ગુ શબ્દનો અર્થ અન્ધકાર છે, અને સ શબ્દનો અર્થ અધિકારનો નિરોધક એવો છે. શિષ્યના અજ્ઞાન રૂપી અધિકારનો નિરોધ કરનાર હોવાથી “ગુરુ” શબ્દ કહેવાય છે. આ ગુરુ શબ્દના અર્થથી એ વાત સિદ્ધ થાય છે, કેમકે ગુરુ અવશ્ય ઉપદેશ દ્વારા શિષ્યનું અજ્ઞાન નિવૃત્ત કરવામાં સમર્થ હોવા જોઈએ.

મનુષ્ય જન્મનું યુષ્ય કર્તવ્ય પરમાત્માનું જ્ઞાન સંપાદન કરીને મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવો તે છે. તેથી જે શિષ્યના અજ્ઞાનની નિવૃત્તિ કરવામાં સમર્થ ન હોય તેવા ગુરુથી કોઈ પ્રયોજન સિદ્ધ થતું નથી. તેથી શાસ્ત્રમાં ગુરુના ઓત્રિય અને ધ્વજાનિષ્ઠ એનાં વિશેષણ આપ્યાં છે. મતલબ કે જે ઓત્રિય અને ધ્વજાનિષ્ઠ હોય તે જ ગુરુ થઈ શકે છે, અન્ય નહીં. માટે ગુરુ વેદ અને શાસ્ત્રો પૂર્ણ રીતે જાણેલા હોવા જોઈએ, તથા પરમાત્મામાં નિષ્કાવાળા પણ હોવા જોઈએ.

જ્ઞાનહીનો ગુરુસ્ત્યાજ્યો મિથ્યાવાદી વિઠંબકઃ ।

સ્વચિત્રાન્તિ ન જાનાતિ પરશાન્તિ કરોતિ કિમ્ ॥ ગુ૦ ગી૦ ૨૪૪ ॥

અર્થ:—કોઈ પણ મનુષ્ય ઓત્રિયત્વાદિ ગુણ રહિત મિથ્યાવાદી વિતંડાવાદ કરનાર મનુષ્યને જૂઠાથી પણ ગુરુ ક્યાં હોય તો તેના ગુરુનો પરિત્યાગ કરવો જોઈએ; કેમકે જે પોતાની શાન્તિના સાધનને જાણતો નથી તે શું બીજાની શાન્તિ કરી શકે ખરે ?

શિલાયાઃ કિં પરં જ્ઞાનં શિલાસંઘમતારણે ।

સ્વયં તર્હુ ન જાનાતિ પરં નિસ્તારયેત્કથમ્ ॥ ૨૪૫ ॥

અર્થ:—જેમ એક શિલામાં અન્ય શિલાના સમૂહને નહીંની પાર ઉતારવાનું કોઈ સામર્થ્ય નથી, પોતે કુખે અને અન્ય શિલાઓને પણ કુખાડે; તેવી રીતે જે ગુરુ સંસાર સમુદ્રની પાર ઉતારવાનું પોતે જાણતો નથી તે બીજાને કેવી રીતે તારી શકશે ? મતલબ કે નહીં જ. માટે તેનો ત્યાગ જ કરવો જોઈએ.

અર્નમિજ્ઞં ગુરું પ્રાપ્ય સદા સંશયકારકમ્ ।

ગુર્વન્તરં તુ ગત્વા સ નૈતદ્દોષેણ લિપ્યતે ॥ કુલા. તં ૩૦ ૧૩-૧૩૧ ॥

અર્થ:—હમેશાં સંશયને ઉત્પન્ન કરાવનાર અજ્ઞાનીને કોઈએ ગુરુ માન્યા. ન્યારે તેને વિવેક થાય-સમજ પડે, ત્યારે તે ગુરુને છોડીને બીજાને ગુરુ તરીકે સ્વીકાર કરે તો તેને ગુરુનો ત્યાગ ક્યાં નિમિત્ત પાપ લાગતું નથી.

મર્ધુલુઘો યયા મૃગઃ પુષ્પાત્પુષ્પાન્તરં વ્રજેત્ ।

જ્ઞાનલુઘસ્તથા શિષ્યો ગુરોર્ગુર્વન્તરં વ્રજેત્ ॥ ૧૩૨ ॥

અર્થ:—જેમ મધનો લોભી જમર એક પુષ્પમાં મધુ ન મળે તો તેને છોડી બીજા પુષ્પમાં ચાલ્યો જાય છે, તેમ જ્ઞાનનો લોભી શિષ્ય અજ્ઞાની ગુરુનો ત્યાગ કરી બીજા ગુરુ પાસે જાય.

શ્રીગુરું લક્ષણોપેતં સંશયોચ્છેદકારકમ્ ।

લઙ્ઘ્વા જ્ઞાનપદં દેવિ ન ગુર્વન્તરમાથયેત્ ॥ ૧૩૦ ॥

અર્થ:—હે દેવિ ! શાસ્ત્રમાં કહેલાં લક્ષણ યુક્ત તથા સર્વ પ્રકારનાં સંશયોને દૂર કરનાર તથા જ્ઞાન લાતા ગુરુ પ્રાપ્ત થયા છતાં તેમને છોડી બીજા ગુરુનો આશ્રય લેવો નહીં.

‘ન વન્દનીયાસ્તે કઠું દર્શનાદ્ધ્રાન્તિકારકાઃ ।

વર્જયેત્તાનુરુન્દૂરે ધોરસ્ય તુ સમાશ્રયેત્ ।

” ॥ ૧૩૦ ॥

અર્થઃ—પોતાના દર્શન માત્રથી અન્યને ધ્રાન્તિ ઉત્પન્ન કરનાર ગુરુને નમસ્કાર પશું કરવા નહીં. તેવા ગુરુનો પરિત્યાગ કરીને સમર્થ ગુરુનો આશ્રય લેવો જોઈએ.

‘ગુરવો વહવઃ સન્તિ શિષ્યવિત્તાપહારકાઃ ।

૧/ તમેકં દુર્લભં મન્યે શિષ્યહત્તાપહારકમ્ ॥

ગુ૦ ગૌ૦ ૩૨૨ ॥

અર્થઃ—‘શિષ્યનું’ ધન હરણ કરનાર ગુરુ બહુ હોય છે. પરન્તુ શિષ્યના હૃદયના અગાન રૂપી તાપનું નિવારણ કરનાર ગુરુ બહુ દુર્લભ છે એમ હું માનું છું એમ મહાદેવજી કહે છે.

ત્યજેદ્ધર્મં દયાહીનં વિદ્યાહીનં ગુરું ત્યજેત્ ।

૧/ ત્યજેત્ક્રોધમુર્ખીં માર્યાં નિઃસ્નેહાન્વાન્ધવાંસ્ત્યજેત્ ॥

ચાળ.ની૦.૬૦.અ. ૪-૧૬ ॥

અર્થઃ—જે ધર્મમાં પ્રાણીઓ ઉપર દયા નથી, જે ગુરુમાં વિદ્યા નથી, જે પત્ની બહુ ક્રોધ વાળી હોય, તથા જે વાન્ધવો રોદ રહિત હોય, તે સર્વનો પરિત્યાગ કરવો જોઈએ, કારણ કે તેઓ કદાપિ મનુષ્યને સુખનું કારણ થવાનાં નથી.

અન્યોન્યં તારયેન્નોકા કિં શિલા તારયેચ્છિલામ્ ।

૧/ એતસ્ય નામમાત્રેણ મુક્તિર્વૈ નામમાત્રિકા ॥ શિ૦પુ૦૩૦વા૦સં૦જ૦ ૧૫-૩૮ ॥

અર્થઃ—જે નોકા છે તે બીજી નોકાને તારી શકે. પરન્તુ શું એક શિલા બીજી શિલાને તારી શકશે ? અર્થાત્ કદાપિ નહીં. માટે એવા ગુણહીન નામ માત્ર ગુરૂથી મુક્તિ પણ નામ માત્ર જ હોય છે.

ગુરુશ્વેદગુણવાન્માત્રઃ પરમાનન્દમાસકઃ ।

૧/ તત્ત્વવિચ્છિન્નવસંસક્તો મુક્તિદો ન તુ ચાપરઃ ॥

” ॥ ૩૫-૬ ॥

અર્થઃ—ગુરુ જે ગુણી તથા બુદ્ધિશાળી હોય, તથા પરમાનન્દના અનુભવવાળા હોય, તથા તત્ત્વજ્ઞાની અને પરમાત્મામાં પ્રેમવાળા હોય તો જ તે મુક્તિદાતા થઈ શકે, અર્થાત્ તેમણે બીજાને સાધનથી જ મોક્ષ મળે છે, બીજાએ બીજાને સાધન મોક્ષનું કારણ થઈ શકતું નથી.

૧/ યસ્યાનુભવપર્યન્તા બુદ્ધિસ્તત્ત્વે પ્રવર્તેતે ॥

તસ્યાવલોકનાદૈશ્વર્ય પરાનન્દોઽભિજાયતે ॥

” ॥ ૪૨-૩ ॥

અર્થઃ—પરમાત્મ રૂપ તત્ત્વમાં અનુભવ પર્યન્ત જોમની બુદ્ધિની પ્રવૃત્તિ થઈ હોય, તેમણે દર્શન, તેમની સાથે વાર્તાલાપ, આદિથી મુમુક્ષુને પરમ આનન્દ ઉત્પન્ન થાય છે.

તસ્માદ્યસ્યૈવ સંપર્કાત્પ્રબોધાનન્દસંભવઃ ।

૧/ ગુરું તમેવ વૃણુયાન્નાપરં મતિમાનસઃ ॥

” ॥ ૪૩-૪ ॥

અર્થઃ—માટે જોમના સંસર્ગથી તત્ત્વજ્ઞાન તથા આનન્દની ઉત્પત્તિ થાય તેમને જ બુદ્ધિમાન પ્રેરણે ગુરુ તરફ સ્વીકારવા, બીજાને નહીં.

યજ્ઞાનન્દો પ્રવોધો વા નાલ્પમપ્યુપલભ્યતે ।

✓ વત્સરાદપિ શિષ્યેણ સોડ્યન્યં ગુરુમાશ્રયેત્ ॥

” ॥ ૪૬-૭ ॥

ગુરુમન્યં પ્રપન્નેડપિ નાવમન્યેત પૌર્વિકમ્ ॥

” ॥ ૪૭ ॥

અર્થ:—એક સાલ પર્વન્ત શાસ્ત્રોક્ત રીતિથી ગુરૂની સેવા આદિ કરવાથી પણ લેશ માત્ર પણ આનન્દ અથવા જ્ઞાનનો ઉદય ન થાય તો એક સાલની બાદ શિષ્યે બીજા ગુરૂનો આશ્રય કરવો જોઈએ. બીજા ગુરૂનો આશ્રય લેવા છતાં પણ પ્રથમના ગુરૂનું અપમાન ન કરવું જોઈએ. આ કારણથી પહેલેથી જ ગુરૂનું શાસ્ત્રીય જ્ઞાન તથા લૌકિક જ્ઞાન તથા તેમનું બોધ દેવાનું સામર્થ્ય તથા નિષ્ઠા તથા સદાચાર આદિની બરાબર પરીક્ષા કરવી ઉચિત છે.

કેટલાકને એવી પણ સંકા થાય છે કે ગુરૂના લૌકિક અર્થાત્ વ્યાવહારિક જ્ઞાનની પરીક્ષા કરવાની જરૂર નથી, શાસ્ત્રીય જ્ઞાન માત્રનો જ વિચાર કરવાનો છે. પરન્તુ—

શાસ્ત્રજ્ઞોડપિ અલોકજ્ઞો મૂર્ચ્વતુલ્યઃ ॥

ચાળ૦ સૂ૦ ૫૪૩ ॥

અર્થ:—શાસ્ત્રનું જ્ઞાન હોવા છતાં પણ જેને વ્યવહારનું જ્ઞાન નથી એવો મનુષ્ય મૂર્ખ તુલ્ય છે.

આ સૂત્રથી ઉપદેશ તત્ત્વવેત્તા લોકને પણ વ્યવહારના જ્ઞાનની આવશ્યકતા બતાવી છે. કારણ વ્યવહારી મનુષ્યને ઉપદેશ દેવામાં વ્યવહારને જાણવાની જરૂર છે. નહિતો કર્મ-યોગાદિ તથા ઉપાસના આદિનું તત્ત્વ જાણ્યા વિના ઉલટો ઉપદેશ કરીને અનર્થ કરશે. અને એવા બહુ જોવામાં આવે છે.

તત્ત્વવેત્તાને વ્યવહારની સાથે સંબંધ છે કે નહીં તે વાતનો ખુલાસો કર્મપ્રકરણમાં જોવો.

માટે વિવેક વૈરાગ્ય આદિ સાધનપ્રપન્ન શ્રદ્ધાળુ મુમુક્ષુ, ઉત્તમ કુલમાં ઉત્પન્ન થયેલા શ્રોત્રિય અર્થાત્ વેદ શાસ્ત્રાદિનું જેમણે અધ્યયન કરેલું હોય તેવા, તથા શાસ્ત્રમાં વાતસલ્ય વાળા, ગુણી, કુટિલતાથી રહિત, સર્વ પ્રાણીઓના હિતમાં તત્પર, દયાના સમુદ્ર, એવા સદ્ગુરૂની પાસે વિધિ પૂર્વક જઈને ૧૦૮ ઉપનિષત્ ગુરૂશ્રૂત્યા આદિ નિયમ પાળીને બાણી બાદ નિરંતર શ્રવણ મનનાદિના અભ્યાસ વડે નિદિધ્યાસનની પરિપક્વ અવસ્થા રૂપ સાક્ષાત્કાર (અપરાક્ષ જ્ઞાન) પ્રાપ્ત કરીને જીવન્મુક્તિના સુખનો અનુભવ કરતો સતો, જેવી રીતે ધર્માદિક પરિચિન્ન ઉપાધિનો નાશ થતાં ધર્માકાશાદિ મહાકાશમાં લીન થઈ પરિપૂર્ણતાને પ્રાપ્ત થાય છે તેવી રીતે, પ્રારબ્ધનો ક્ષય થતાં રમૂલાદિ શરીરત્રય રૂપ ઉપાધિનો નાશ થતાં પરિપૂર્ણતાની પ્રાપ્તિ રૂપ વિદેહમુક્તિને પ્રાપ્ત કરે એવો સંપૂર્ણ શાસ્ત્રોનો સિદ્ધાન્ત છે.

વિદેહમુક્તિનું નામ કૈવલ્યમુક્તિ પણ છે. કર્તૃત્વ, ભોક્તૃત્વ, સુખ, દુઃખાદિ રૂપ ચિત્તના ધર્મ દલેશ રૂપ હોવાથી બંધ રૂપ છે. તેનો નિરોધ કરવો તે જીવન્મુક્તિ છે.

જગ્રાસુએ પ્રથમથી જ આવી રીતના ગુરૂની પાસે જઈને ભક્તિ, અથવા નિષ્કામ કર્મયોગ આદિ શિષ્યનું તે શાસ્ત્ર સમ્મત છે.

✓ તસ્માદ્ગુરુ પ્રપચેત જિજ્ઞાસુઃ શ્રેય ઉત્તમમ્ ।

શાન્દે પરે ચ નિષ્ણાતં વ્રજ્ઞપ્યુપજ્ઞમાશ્રયમ્ ॥ મા.પુ.સ્ક. ૧૧ અ. ૩-૨૧ ॥

અર્થ:—જો કારણથી આ પૃથ્વી લોકના તથા સ્વર્ગ લોક આદિના સર્વ પદાર્થ નાશ-વાળા તથા દુઃખનું જ સાધન છે, અને પરમાનન્દ તો પરમાત્માની પ્રાપ્તિથી જ મળી

સમુદ્ર, તત્ત્વજ્ઞાનમાં પરિપૂર્ણ, વર્ણાશ્રમાદિનો વિચાર કર્યા વિના પશુઆદિકાના પણ ઉપકારક, મંસારના પદાર્થની ઇચ્છા રહિત, કર્તૃત્વથી રહિત (સિદ્ધઃ), તથા શ્રીમાંસા આદિ સર્વ વિદ્યામાં કુશલ, ઇત્યાદિક ગુણ (લક્ષણ) જેમનામાં હોય તે ગુરુ કહેવાય છે. વળી સદાચાર પ્રકરણમાં બીજાં જે સિદ્ધાદિનાં લક્ષણ કહ્યાં છે તેને પણ ગુરુનાં લક્ષણ ગણવાં.

આ પ્રકારના જે ગુરુ છે તે જ મુમુક્ષુનું સર્વસ્વ છે.

✓ સ एव जनको माता भर्ता बन्धुर्यनं सुखम् ।

सखा मित्रं च यत्तस्मात्सर्वं तस्मै निवेदयेत् ॥

શિ.પુ.ઉ.મા.વા.સં.અ. ૧૫-૫૩ ॥

અર્થઃ—પૂર્વે કહેલા ગુરુ જ મુમુક્ષુના પિતા છે, તે જ માતા છે, સ્વામી છે, બન્ધુ છે, મુખ્ય ધન છે, તે જ પરમ સુખના કારણ ૩૫ પરમાત્માની પ્રાપ્તિ કરાવનાર હોવાથી મુમુક્ષુના સુખ ૩૫ છે, તથા સખા છે, મિત્ર છે; તેથી પોતાનું શરીર તથા ધનાદિ સર્વ ગુરુની સેવામાં અર્પણ કરવું જોઈએ.

स शिष्यैर्विनयाचारचतुरैरुचितो गुरुः ॥

” ॥ ૪૪ ॥

यावद्विज्ञायते तावत्सेवनीयो मुमुक्षुभिः ।

ज्ञाते तस्मिन्स्थिरा भक्तिर्यावत् तत्त्वं समाश्रयेत् ॥

” ॥ ૪૫ ॥

न तु तत्त्वं त्यजेज्જાતુ નોપેક્ષેત કથંચન ॥

” ॥ ૪૬ ॥

અર્થઃ—આ પ્રકારના યોગ્ય ગુરુ પાસેથી ન્યામસુધી ઉપનિષદાદિના અધ્યયનથી પ્રશક્ત જ્ઞાન થાય અને ત્યાર બાદ અપરોક્ષ અનુભવ થાય ત્યાંસુધી વિનય તથા સદાચારમુકત અને કુશળ શિષ્યોએ શાસ્ત્રમાં કહેલા પ્રત્યેક નિયમનું અનુજ્ઞાન કરતા અર્થાત્ ગુરુશ્રૂયા, શાસ્ત્રવિચાર, જીવનને માટે અભાદિ સંપાદનથી અતિરિક્ત વ્યવહારનો ત્યાગ કરતા ગુરુની પાસે રહેવું જોઈએ. અને અપરોક્ષ જ્ઞાન થયા પછી પણ ન્યામસુધી તેની પરિપક્વ અવસ્થા ન થાય ત્યાંસુધી તત્ત્વનો અભ્યાસ કરવા ગુરુની પાસે જ રહેવું. પરંતુ તત્ત્વની ઉપેક્ષા કરીને તેનો (તત્ત્વનો) કદાપિ ત્યાગ નહીં કરવો જોઈએ. જ્ઞાનની પરિપક્વ અવસ્થા થતાં ગુરુની આજ્ઞાનુસાર શિષ્ય સ્વતન્ત્ર રહી શકે છે. નહિંતો વિદેહમુકિત પર્યન્ત ગુરુની પાસે જ રહેવું યોગ્ય છે.

वित्तशायं न कुर्वीत यदीच्छेत्परमां गतिम् ॥

” ॥ ૧૫-૫૨ ॥

અર્થઃ—યદિ શિષ્ય પોતાના કલ્યાણની ઇચ્છા રાખતો હોય તો ગુરુસેવા આદિમાં ધનનો વ્યય કરવામાં શકતા કરવી નહીં.

समर्प्य सोदकं तस्मै नित्यं तद्वशगो भवेत् ॥

” ॥ ૫૪ ॥

अर्हिसका दयावन्तो नित्यमुद्युतचेतसः ।

अमानिनो बुद्धिमन्तस्त्यक्तस्पर्धाः प्रियंवदाः ॥

” ॥ ૫૯ ॥

ऋजवो मृदवः स्वच्छा विनीताः स्थिरचेतसः ।

शौचाचारसमायुक्ताः शिवभक्ता द्विजातयः ॥

” ॥ ૬૦ ॥

एवं वृत्तसमोपेता वाङ्मनःकायकर्मभिः ॥

/ શોધ્યા બોધ્યા યથાન્યાયમિતિ જ્ઞાણેષુ નિર્ણયઃ ॥ ૬૧ ॥

અર્થઃ—જ્યલની સાથે સંકલ્પ કરીને ધનાદિ ગુરૂને સમર્પણ કરીને હમેશાં ગુરૂના વશવર્તી થઇને શિષ્યે રહેલું જોઈએ. (૫૪).

શરીર તથા વાણી અને મનથી કોઈને દુઃખ ન દેતાદયાવાન તથા હમેશાં ઉત્સાહવાળા, તથા માન રહિત ધર્મને, બુદ્ધિમાન, સર્વની સાથે વિરોધ છોડીને, પ્રિયવાણી બોલતા(લહ), સરળ સ્વભાવયુક્ત, કપટતા રહિત, ક્રોધજ હૃદયવાળા, સ્વચ્છ, વિનયવાળા, દૃઢ ચિત્તવાળા, શૌચ અને આચાર યુક્ત, પરમાત્મા (શિવ)માં પ્રીતિવાળા, એવા દ્વિગ્નતિઓ હોઈ, (૬૦), આ પ્રકારના ગુણ યુક્ત હોઈ શિષ્યોએ વાણી તથા મન તથા કર્મ વડે ગુરૂની સેવા કરી પોતાને પવિત્ર કરવા (શોધ્યાઃ), અને ગુરૂએ આવા ગુણવાળા શિષ્યને નીતિ અનુસાર નિષ્કપટતાથી બોધ કરવો (બોધ્યાઃ), એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. (૬૧).

ઉપરના શ્લોક ૬૦માં “દ્વિગ્નતિ” શબ્દથી બ્રહ્મણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય એ ત્રણ જાતિ સમજવી, શૂદ્રને વૈદિક સંસ્કાર ન હોવાથી તેમની દ્વિગ્નતિમાં ગણતરી નથી. ભક્તિ કરવામાં સર્વનો અધિકાર છે, તથાપિ દીક્ષાના નિયમ દ્વારા વિદ્યામહાશયનો શૂદ્રને અધિકાર નથી. તેથી અહીં શૂદ્રનું પ્રહણ કર્યું નથી.

આવો ગુરૂનો નિયમ વેદમાં પણ દેલો છે:—

/ तस्मै स विद्वानुपध्नाय सम्यक्प्रशान्तचित्ताय शमान्विताय ॥ येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यं प्रोवाच तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्याम् ॥ मु० उ० मु० ૧, ख० ૨-૧૩ ॥

અર્થઃ—ગુરૂ, પોતાની પાસે વિધિ પૂર્વક આવેલા, તથા દંભ દર્પ આદિ દોષથી રહિત હોવાથી જ્ઞાન્ત ચિત્તવાળા, તથા બાહ્યન્દ્રિયનિમ્મલ યુક્ત એવા વિરક્ત શિષ્યને જે વિદ્યા વડે તે અવિનાશી, તથા શરીર રૂપી પુરમાં શયન કરનાર પરિપૂર્ણ, “પુરૂષ” શબ્દથી કહેવા યોગ્ય, પરમાત્માને જાણી શકે, એવી બ્રહ્મવિદ્યા યથાર્થ રીતે કહે.

આ પ્રમાણે ગુરૂ ન કરી શકે તો ગુરૂ પાપના ભાગી થાય છે. અર્થાત્ ધનાદિક લોભથી શિષ્યનો પરિગ્રહ કર્યો છે, પરન્તુ તેના કલ્યાણનો માર્ગ પૂર્ણ કર્યો ન હોય તો ગુરૂ અપરાધી છે. અને શુદ્ધ ભાવનાથી ગુરૂની સેવા શુશ્રૂષા આદિ ન કરે તો શિષ્યને પણ જ્ઞાન પ્રાપ્તિ થવાની નથી. તે પણ પાપનો ભાગી થાય છે.

તત્ત્વજ્ઞાનના ત્રણ પ્રકાર.

દૈવ તથા આર્પ અને માનુષ બેદથી તત્ત્વજ્ઞાન ત્રણ પ્રકારનું છે. તેમાં દૈવતા લેખાએ ઉપદેશ કરેલું જ્ઞાન દૈવજ્ઞાન કહેવાય છે. ભગવાને અર્જુનને આપેલું જ્ઞાન દૈવજ્ઞાન છે; કેમકે ભગવાન અવતારી પુરૂષ છે, તેથી તે મનુષ્ય કાર્ટિમાં નથી, પરન્તુ દેવ કાર્ટિમાં છે.

વેદ દ્વારા પ્રાપ્ત કરેલું જ્ઞાન આર્પજ્ઞાન કહેવાય છે. તૈત્તિરીયોપનિષદના શિક્ષા અધ્યાયના ૧૦ માં અનુવાકના પ્રથમ મન્ત્રમાં આર્પજ્ઞાન બતાવ્યું છે:—

अहं ब्रह्मस्य रेखा ॥ कीर्तिः पृष्ठं गिरेरिव ॥ ऊर्ध्वपवित्रो वाजिनीव स्वमृतमस्मि ॥ द्रविणं सर्वचक्षुः ॥ सुमेधा अमृतोऽसितः ॥ इति त्रिशंकोर्वेदानुवचनम् ॥ तै० उ० ॥

અર્થ:—હું સંસાર રૂપ વૃક્ષનો અન્તર્ભાગી રૂપે પ્રેરણા કરનાર છું. મારી કાર્તિ પર્વતના શિખર જેવી ઉંચી છે અર્થાત્ સર્વથી અધિક છે. હું સર્વના કારણ રૂપ તથા પવિત્ર છું. જેમ આદિત્યમાં પ્રસિદ્ધ વિશુદ્ધ આત્મતત્ત્વ છે તેવું વિશુદ્ધ આત્મતત્ત્વ મારી બુદ્ધિમાં પ્રકટ થયું છે અર્થાત્ બુદ્ધિમાં પ્રકટ બ્રહ્મ હું જ છું. પ્રકાશ સ્વરૂપ આત્મતત્ત્વ રૂપી ધન હું છું. સર્વજ્ઞ લક્ષણો મેંધા વાળા હું છું. તથા અમરણ્ય ધર્મા અને અવ્યય સ્વરૂપ હું જ છું આ પ્રમાણે બ્રહ્મરૂપ તત્ત્વના વેતા ત્રિશઙ્કુ નકષિનું જીવબ્રહ્મના અભેદજ્ઞાન થયા પછી વચન છે.

આ ત્રિશઙ્કુ નકષિનું જ્ઞાન આ જન્મના ઉપદેશથી થયું નથી. પરંતુ પૂર્વ જન્મમાં મોક્ષ માત્રનો ઇચ્છાથી ઇચ્છારાષ્ણુ બુદ્ધિથી શ્રુતિ તથા સ્મૃતિમાં કહેલા કર્મ અને ઉપાસનાનું અનુષ્ઠાન કરવાથી પ્રથમ અથવા બીજી અથવા ત્રીજી ભૂમિકા પ્રાપ્ત કરેલી. બાદ અપરોક્ષ જ્ઞાન રૂપ અતુર્થી ભૂમિકા પ્રાપ્ત થતા પહેલાં દેહ છૂટી ગયો. પછી વર્તમાન જન્મમાં ગુરૂના ઉપદેશ વિના પ્રાપ્ત થયેલા અનુભવથી ઉપર પ્રમાણે કહ્યું છે. તેને પ્રતિભા જ્ઞાન પણ કહે છે. આ પ્રકારના યોગબ્રહ્મે ભગવાને ગીતામાં જન્માન્તરમાં જ્ઞાનપ્રાપ્તિનું નિરૂપણ કર્યું છે. તૈત્તિરીય વાર્તિકમાં તેને આર્ષજ્ઞાન કહ્યું છે.

મુમુક્ષોસ્તત્પરસ્પૈત્ર શ્રૌતસ્માર્તેષુ કર્મસુ ।

આર્ષં ચ પ્રાપ્તિમં જ્ઞાનમાર્ચિર્ભવતિ મોક્ષદમ્ ॥૧૧૧.૧.૧૧૦.૬૦॥

અર્થ:—ઇશ્વરની પ્રસન્નતાને માટે ક્લેશજાને છોડી શ્રૌત તથા સ્માર્ત કર્મમાં નતપર શુદ્ધ બુદ્ધિવાળા મુમુક્ષુને ઉપદેશ વિના યથાર્થ (આર્ષ) જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે. યથાર્થજ્ઞાન વેદ સિવાય બીજા ઠેકાણે નથી. અહં મહાશ્મિ એ મહાવાક્ય રૂપ વેદનું રહસ્યજ્ઞાન સ્વતઃ પ્રકાશિત થયું છે, માટે તે જ્ઞાનને આર્ષજ્ઞાન કહે છે.

અને વિધિપૂર્વક ગુરૂના શરણમાં જઈને ગુરૂએ કહેલાં વાક્યના અવશ્યાદિથી આ શરીરમાં પ્રાપ્ત થયેલા જ્ઞાનને પૌરૂષ જ્ઞાન કહે છે. જેમ શુકદેવજી પાસેથી પરીક્ષિતને જે જ્ઞાન થયું તે પૌરૂષ જ્ઞાન છે.

શિવ, વિષ્ણુ, દુર્ગા, ગણેશ, સૂર્ય ઇત્યાદિ દેવતાનું પરમેશ્વર રૂપે ધ્યાન કરવાથી મનુષ્યને તેમના અનુગ્રહથી દેવજ્ઞાન થાય છે.

સ્વાધ્યાયાદિષ્ટદેવતાસંપ્રયોગઃ ॥

યોગેન્દ્ર૦ પાંડ૦ ૨-૪૪ ॥

મોક્ષશાસ્ત્રનું અધ્યયન તથા પ્રભુવાદિ મન્ત્રોનો જપ કરવા રૂપ સ્વાધ્યાયથી ઇષ્ટ દેવતાનું દશન તથા સંભાષણાદિ થયું થાય છે. ભક્તોને ઇષ્ટ દેવથી નાના પ્રકારના વરની પ્રાપ્તિના ઇતિહાસ પુરાણાદિમાં પ્રસિદ્ધ છે.

આ સૂત્રમાં ઇષ્ટદેવથી જ્ઞાનાદિની પ્રાપ્તિ કહી છે. અહં મહાશ્મિ એ પ્રમાણે અહમ્બોધોપાસના કરનારને આર્ષજ્ઞાન થાય છે. અને ગુરૂભક્તોને પૌરૂષ જ્ઞાન થાય છે. આ ત્રણે પ્રકારનું જ્ઞાન પણ કોઈને આ જન્મમાં પ્રાપ્ત થાય છે, કોઈને જન્માન્તરમાં થાય છે, કારણ કે જ્ઞાનમાં પૂર્વનાં અનેક જન્મનાં પુણ્ય જ કારણ છે.

વહ્નાં જન્મનામન્તે જ્ઞાનવાન્માં પ્રપદ્યતે ।

મઠ ગૌ૦ અ૦ ૭-૧૯ ॥

અર્થ:—બહુ જન્મોમાં થોડે થોડે ભેગાં કરેલાં પુણ્યનો સમૂહ ત્યારે કળ દેવાને તૈયાર થાય છે ત્યારે એવા અન્તના જન્મમાં સંપૂર્ણ જગત્ પરમાત્મા રૂપ છે. એ પ્રકારના

સર્વાત્મભાવથી જ્ઞાતી મનુષ્ય પરમાત્માને શરણે જાય છે. આ શ્લોકમાં ભગવાને જ્ઞાનને અનેક જન્મના પ્રણય વડે સાધ્ય કહ્યું છે.

યોગ તથા અહંબ્રહ્મોપાસના પણ મનથી થનાર કર્મ હોવાથી તે બંનેનો નિષ્કામ કર્મમાં અન્તર્ભાવ છે. તેથી મુમુક્ષોસ્તત્પરસ્યેવ એ તૈ. વા. ના શ્લોકમાં યોગ અને અહંબ્રહ્મોપાસનાનો અન્તર્ભાવ કરીને નિષ્કામ કર્મ માત્રનું કથન કર્યું છે. શુદ્ધ સેવા તથા ઈશ્વર અથવા ઈશ્વરમૂર્તિનું ધ્યાન કરનારને શુદ્ધપા તથા ઈશ્વરરૂપા બંને મલવાથી શીઘ્ર જ્ઞાન થાય છે.

પૌરૂષ જ્ઞાન શુદ્ધપાથી જ મનુષ્યોને મળે છે. તેથી શિષ્યે જરૂર નિમગ્નપૂર્વક શુદ્ધસેવા આદિમાં તત્પર રહેવું જોઈએ. જૂદાં જૂદાં કારણોથી શાસ્ત્રમાં અનેક પ્રકારના પૂજ્ય બતાવ્યા છે:-

અધ્યાપકશ્ચ વેદાનાં વેદાર્થશ્રુતિવોધકઃ ।

શાસ્ત્રવક્તા ધર્મવક્તા નીતિશાસ્ત્રોપદેશકઃ ॥ ઘૃંનાંપુંપૂંસ્વંજ ૯-૮૬ ॥

મન્ત્રોપદેશવ્યાખ્યાકૃદ્દેવસન્દેહહત્તયા ।

વ્રતોપદેશકશ્ચૈવ ભયત્રાતાન્નદો હિ ચ ॥ ” ॥ ૮૭ ॥

શ્વમુરો માતુલથૈવ જ્યેષ્ઠપ્રાતા પિતા તથા ।

ઉપનેતા નિષેક્તા ચ સંસ્કર્તા મિત્રસત્તમ ॥ ” ॥ ૮૮ ॥

एतै हि गुरवः प्रोक्ताः पूज्या वन्द्याश्च सादरम् ॥ ” ॥ ૮૯ ॥

અર્થ:-શુદ્ધ માત્રથી અથવા અર્થ સહિત વેદનું અધ્યયન કરાવનાર, કર્મદાતા તથા ઉપાસના કાણે તથા જ્ઞાન કાણેનો અર્થ જે તત્ત્વજ્ઞાન તેનો બોધ કરાવનાર, તથા શાસ્ત્રવક્તા, ધર્મના વક્તા, નીતિશાસ્ત્રનો ઉપદેશ કરનાર (૮૬),

તથા મન્ત્રોનો ઉપદેશ કરનાર તથા તેનું વ્યાખ્યાન કરનાર, વેદોમાં જે કોઈ સન્દેહ હોય તેને દૂર કરનાર, વ્રતોનો ઉપદેશ દેનાર, ભયમાંથી રક્ષણ કરનાર તથા અન્ન દેનાર અર્થાત્ પાસન પોષણ કરનાર, (બ્રહ્મચર્યાશ્રમે ઉચિત, બિશ્વાટ્નાદિ ધર્મોના ઉપદેશનું નામ “વ્રતોપદેશ” છે.) (૮૭),

સસરા, મામા, મોદાભાઈ, પિતા, ઉપનયનસંસ્કાર કરાવનાર, નિષેક્તા (અન્યની ઓમાં નિયોગ કરનાર), જાત કર્મોદિ સંસ્કાર કરાવનાર, તથા શ્રેષ્ઠ મિત્ર એટલે સહુ (પ્રત્યુપકારની ઇચ્છાથી આપણો ઉપકાર કરનાર “મિત્ર” કહેવાય છે. પ્રત્યુપકારની ઇચ્છા વિના જે ઉપકાર કરે તે “સહુ” કહેવાય છે. તેથી અહીં “મિત્રસત્તમ” એટલે “સહુ” ને શુદ્ધ દોષોમાં મુક્યો છે. તેથી “મિત્ર” પદને “સત્તમ” એવું વિરોધણ દીધું છે. “સત્તમ”નો અર્થ શ્રેષ્ઠ છે.) (૮૮)

આ સર્વને શુદ્ધ કહે છે. એ સર્વ પૂજ્ય તથા વન્દન કરવા યોગ્ય છે. (જે કાર્ત્તને પુત્ર ન થતો હોય તે મનુષ્ય ખીજા યોગ્ય મનુષ્ય પાસે પોતાની પત્નીમાં નિયોગ કરાવી પુત્ર ઉત્પન્ન કરાવવાની પરવાનગી ધર્મશાસ્ત્રમાં છે. આવા નિયોગથી ઉત્પન્ન થયેલા પુત્રને એ બંને શુદ્ધ છે. તેથી ઉપરના શ્લોકમાં પિતા તથા નિષેક્તાનું જુદું ગ્રહણ કર્યું છે. ધૃતરાષ્ટ્ર, પાણ્ડુ, આદિ અનેકની ઉત્પત્તિ આ રીતે થઈ છે.) (૮૯) ॥

✓ ઉપ્રનીય તુ યઃ શિષ્યં વેદમધ્યાપયેદ્વિજઃ ।

સકલપં સરહસ્યં ચ તપાચાર્યં પ્રચક્ષતે ॥

મ. સ્મૃ. અ. ૨-૧૪૦

અર્થઃ—જે બ્રાહ્મણ, શિષ્યને સંસ્કાર કરાવી કલ્પ સહિત ઐટલે વેદના મન્ત્રોના પ્રયોગને ખતાવનાર મુત્રો સહિત તથા તેમની રહસ્ય સહિત વેદ લાણાવે છે તેને આચાર્ય કહે છે.

✓ એકદેશન્તુ વેદસ્ય વેદાક્ષાન્યપિ વા પુનઃ ।

યોઽધ્યાપયતિ વૃત્પર્યદ્વપાધ્યાયઃ સ ઇચ્યતે ॥

” ॥ ૧૪૧ ॥

અર્થઃ—વેદના એક દેશને ઐટલે કે મન્ત્રને અથવા બ્રાહ્મણના એક ભાગને અથવા બ્યાકરણાદિ વેદાંગને પગાર લઈ લાણાવનાર ઉપાધ્યાય કહેવાય છે.

✓ નિષેકાદીનિ કર્માણિ યઃ કરોતિ યથાવિધિ ।

સંભાવયતિ ચાક્ષેન સ વિમો શુસ્તુચ્યતે ॥

” ॥ ૧૪૨ ॥

અર્થઃ—જે ગર્ભાધાનાદિ ક્રમોને વિધિપૂર્વક કરે છે અને અન્ન આપીને રક્ષા કરે છે તે તે શુર કહેવાય છે. અહીં પિતાને જ શુર કહ્યા છે.

ઉપર કહેલા બૃહન્નારદપુરાણના શ્લોકોમાં ઉપનયનાદિ કરાવનાર વગેરે જૂઠાજૂઠા શુર કહ્યા છે. એક માણસથી ઉપનયન તથા લાણાવવાનું ન બની શકે તો જૂઠા જૂઠા માણસ પાસે કરાવાય. પરન્તુ જૂઠા જૂઠા કરાવનાર હોય તોપણ પ્રત્યેકને શુર માનવા જોઈશે એવું પૂર્વ શ્લોકોનું તાત્પર્ય છે.

✓ અગ્ન્યાધેયં પાક્યજ્ઞાનમિષ્ટોમાદિકાન્મસ્તાન ॥

યઃ કરોતિ વૃત્તો યસ્ય સ તત્સર્ત્વિગિહોચ્યતે ॥ મ૦ સ્મૃ૦ અ૦ ૨-૧૪૩ ॥

અર્થઃ—અગ્ન્યાધેય કર્મ અર્થાત્ આહવનીયાદિ અગ્નિને ઉત્પન્ન કરવાનું કર્મ, તથા અષ્ટકા આદિ પાક્યમ્, તથા અમિષ્ટોમાદિ યજ્ઞની વિધિ કરાવવાને માટે જેણે જેનો આચાર્ય હોયે સ્વીકાર કર્યો હોય તે તેના ઋત્વિક્ કહેવાય છે. તેવો આચાર્ય શુરુત્ય હોવાથી તેની પાંચ ગણતરી, શુરમાં જ કરી છે.

✓ ઉપાધ્યાયાન્દશાચાર્ય આચાર્યાણાં શતં પિતા ।

સહસ્રં તુ પિતૃન્માતા ગૌરવેનાતિરિચ્યતે ॥

” ॥ ૨-૧૪૪ ॥

અર્થઃ—દશ ઉપાધ્યાયની અપેક્ષાથી એક આચાર્યનું ગૌરવ અધિક છે. સો આચાર્ય કરતાં એક પિતાનું ગૌરવ અધિક છે. અને એક હજાર પિતા કરતાં એક માતાનું ગૌરવ અધિક છે.

આ શ્લોકમાં ઉપનયન કરાવી સાવિત્રી માત્ર શિષ્યવનારને “ આચાર્ય ” સન્નિધિ કહ્યા છે, કારણકે મુખ્ય આચાર્ય તો વેદ લાણાવનાર જ છે. તેમનું ગૌરવ પિતા કરતાં અધિક ખતાવ્યું છે.

✓ ઉત્પાદકબ્રહ્મદાત્રોર્ગરીયાન્બ્રહ્મદઃ પિતા ।

બ્રહ્મજન્મ હિ વિપ્રસ્ય પ્રેત્ય ચેહ ચ શાશ્વતમ્ ॥

” ॥ ૧૪૬ ॥

અર્થઃ—જન્મ આપનાર પિતા અને વેદ લાણાવનાર આચાર્ય૩૫ પિતા એ બંને પિતાઓ મધ્યે વેદ લાણાવનાર આચાર્ય ૩૫ પિતા શ્રેષ્ઠ છે. કેમકે જન્મદાતા પિતા સ્થૂલ શરીરનો

જન્ય આપે છે, તે તો અનિત્ય છે. પરન્તુ ગુરુ તો, આ લોક અને પરલોક બંનેમાં નિત્ય રહેનાર વેદ રૂપી શરીર દેનાર છે. તેથી તેમનું ગૌરવ પિતાથી અધિક છે. વેદજ્ઞાનથી પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિ રૂપ નિત્ય ફળ પ્રાપ્ત થાય છે. માટે વેદ રૂપી શરીરને નિત્ય કહ્યું.

ય આદ્યૌત્યવિતથં વ્રહ્મણા શ્રવણાણુભૌ ।

સ માતા સ પિતા જ્ઞેયસ્તં ન દ્વૈલ્લેત્કદાચન ॥

॥ ૧૪૪ ॥

અર્થ:—જે કાંઈ યથાર્થ રીતે શિષ્યતા બને કહ્યો વેદથી કાર છે, તેને માતા અને પિતા નાંખેા. તેમના પ્રતિ કદાપિ અપકાર કરવો નહીં. તેમના ઉપકારને બૂલી જવો તે અપકાર છે.

આ પ્રમાણે ધર્મશાસ્ત્રાદિ ગ્રન્થોમાં વેદ બહુવાનાર ગુરુનું ગૌરવ, બતાવ્યું છે, તો પછી વેદના સાર રૂપ તત્ત્વજ્ઞાનના ઉપદેશ જ્ઞાની ગુરુના ગૌરવનું તો કહેવું જ શું? પરન્તુ એવી શોભતા કેવા ગુરુમાં હોય છે તે હમેશાં વિચારવાનું છે.

પૂર્વે કહેલા પૌરૂષ જ્ઞાનને માટે ગુરુસેવાની પૂર્ણ આવશ્યકતા છે. બીજા દૈવજ્ઞાનને માટે પૂર્વ જ્ઞાનમાં ગુરુસેવા આદિ વિશેષ રૂપે કહેવું હોવાથી આ જન્મમાં તેને ચોખ્ખું કરવાની જરૂર રહે છે. અને આર્ષજ્ઞાન વાળાને તો તે કરવાની જરૂર રહેતી જ નથી, કેમકે પૂર્વ જન્મમાં સ્પર્શકારથી જ જ્ઞાન ચર્મ જાય છે. એ વાત પહેલાં કહેવામાં આવી છે.

બ્રહ્મચારીને માટે વેદાભ્યાસ કાલમાં જે નિયમ બતાવ્યા છે તે સર્વ નિયમ તથા બ્રહ્મચારી કરતાં કંઈક વિશેષ નિયમની પણ બ્રહ્મવિદ્યા અથવા ભક્તિ આદિના ક્રમોને શિખવાને માટે ગુરુની પાસે રહેનાર અગ્રહુને જરૂર છે. તેના અભ્યાસનો ક્રમ નીચે મુજબ છે.

એક ધરી અથવા અડધી ધરી પોતાના સામર્થ્યને અનુસાર અભ્યાસ કરીને ફરી ધરી વા અડધી ધરી શાસ્ત્રનો વિચાર કરવો. સ્વયં વિચાર કરવામાં સમર્થ ન હોય તો અવશ્ય કરવું. ત્યારબાદ થોડી વાર ગુરુની સેવામાં ખીતાવવી. અને થોડો સમય જીવનને માટે વર્ણાશ્રમને ઉચિત વ્યાપાર કરવો, અથવા ભિક્ષા કરવી. આ પ્રકારે વ્યર્થ વાતોમાં સમયને નષ્ટ કરી વિના અભ્યાસને પ્રધાન રાખી તેને અનુસાર બીજા વ્યવહારનો મેળ રાખવો.

પૌરૂષ જ્ઞાન, દીક્ષા દેનાર ગુરુનું સામર્થ્ય તથા શિષ્યની શોભ્યતાને અનુસાર શીઘ્ર થાય છે.

દિવ્યં ભાવં યતો દદ્યાત્ શિષ્યુવાદુરિતાનિ ચ ।

અતો દીક્ષેતિ સા પ્રોક્તા સર્વાંગમવિશારદૈઃ ॥ ॥ ત્રુ. ના. પુ., પૂ. લ. જ. ૬૪-૨ ॥

અર્થ:—જે કારણથી દિવ્યભાવ(જ્ઞાન)ને આપે છે, તથા પાપોનો નાશ કરે છે, તે કારણથી સર્વ આગમશાસ્ત્રમાં કુશળ લોકોએ ઉપદેશને ગુરુદીક્ષા કહી છે. નાના પ્રકારનાં પાપથી અપવિત્ર થયેલાં પ્રાણીઓ જ્ઞાન વડે દિવ્ય અર્થાત્ પવિત્ર બાવને પ્રાપ્ત થાય છે. તેથી, આદી પરજ્ઞાનને “દિવ્યભાવ” કહ્યો છે.

✓ દીક્ષેવ પરમો દેતુઃ પાશવિચ્છેદને પુનઃ ।

અતઃ શાસ્ત્રોક્તવિધિના મન્ત્રદીપ્તિ સપાચરેત્ ॥

અલ ૬૩-૧૧૨ ॥

અર્થ:—સંભારના બન્ધન રૂપ ફાંસીનો વિચ્છેદ થવામાં દીક્ષા જ કારણ છે. આ દેવગ્રી સાક્ષમાં દેવેના વિધિને અનુસાર અવશ્ય ગુરુ પાસેથી મન્ત્ર સહિત દીક્ષા લેવી જોઈએ.

। મનનત્રાણધર્મત્વાન્મન્ત્ર इत्यभिधीयते ॥

॥ ૧૪-૩ ॥

અર્થ:—મનન કરનારની જન્મમરણ રૂપી સંસારબંધથી રક્ષા કરતા હોવાથી મન્ત્ર કહેવાય છે.

• દીક્ષિતસ્ત્ર વિધિના સ્વવર્ણાચારતત્ત્વપરઃ ।

અનુષ્ઠાનં પ્રકુર્વૈતિ નિત્યનૈમિત્તિકાત્મકમ્ ॥ ” ૬૩-૧૧૩ ॥

અર્થ:—ગુરુ પાસેથી વિધિપૂર્વક દીક્ષા લઈને પોતાના વર્ણાશ્રમધર્મમાં તત્ત્વપર રહેનાર શિષ્ય નિત્ય નૈમિત્તિકાદિ કર્મોનું અનુષ્ઠાન કરે. કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે ગુરુની પાસેથી દીક્ષા લીધી છે. માટે હવે વર્ણાશ્રમધર્મોનું પાલન કરવાની જરૂર નથી એમ સમજી તે ધર્મોના પરિત્યાગ ન કરે, અર્થાત્ તેને પાલન કરતા સત્તા ગુરુમન્ત્રનું અનુષ્ઠાન કરતા રહે. સંન્યાસાશ્રમને છોડી અતિરિક્ત આશ્રમમાં વર્ણાશ્રમોના પરિત્યાગ થઈ શકતો નથી.

વળી સ્પર્શનાદિના ભેદથી દીક્ષાના પણ ભેદ કહ્યા છે.

યથા પક્ષી સ્વપક્ષાભ્યાં શિશૂન્સંવર્ધયેચ્છનૈઃ ।

સ્પર્શદીક્ષોપદેશશ્ચ તાદૃશઃ કથિત મિયે ॥ કુળ૦ તં૦ ૩૦ ૧૪-૩૫ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે પક્ષી પોતાનાં બચ્ચાને પોતાની બંને પાખો વડે સેવન કરતું મોટું કરે છે, તેવા પ્રકારની, હે મિયે! સ્પર્શદીક્ષા કહી છે. દીક્ષા દેનાર ગુરુ પોતાના ગુરુનું તથા પરમાત્માનું ધ્યાન કરીને હસ્ત ઉપર મન્ત્રનો જપ કરીને હસ્ત વડે શિષ્યને સ્પર્શ કરે તેનું નામ સ્પર્શદીક્ષા છે.

સ્વાપત્યાનિ યથા મત્સ્યો વીક્ષણેનૈવ પોપયેત્ ।

હૃગ્મ્યાં દીક્ષોપદેશશ્ચ તાદૃશઃ પરમેશ્વરિ ॥ ” ૩૬ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે માછલી પોતાનાં બચ્ચાને હર્શન માત્રથી પ્રેરે છે, તેવી રીતે, હે પાર્વતિ! ગુરુનાં બંને નેત્રોથી હૃદીક્ષા થાય છે તેને આશુપી દીક્ષા કહે છે. ગુરુ પ્રસન્ન ચિત્ત થઈને બંને નેત્રો બંધ કરીને પરમાત્મ રૂપ તત્ત્વનું ધ્યાન કરીને પછી શિષ્યને જો હેમે છે, તેનું નામ હૃદીક્ષા છે. માછલીના હૃદયમાં જે સાચો પવિત્ર પ્રેમ છે તે પ્રેમ જ હૃદિ માત્રથી જ બચ્ચાંની રક્ષા થવામાં કારણ છે. તેવી રીતે સમર્થ ગુરુની પ્રેમહૃદિથી શિષ્યની સંસારથી રક્ષા થાય છે.

યથા કૂર્મઃ સ્વતનયાન્ ધ્યાનમાત્રેણ પોપયેત્ ।

વૈષ્ણદીક્ષોપદેશશ્ચ માનસઃ સ્યાત્તથાવિષઃ ॥ ” ૩૭ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે કૂર્મથી પોતાનાં બચ્ચાંનું ધ્યાન માત્રથી રક્ષણ કરે છે, તેવી રીતે ગુરુ ધ્યાન વડે શિષ્યની રક્ષા કરે છે. આ મનથી મનારી દીક્ષાને વૈષ્ણદીક્ષા કહે છે. આ પ્રકારની દીક્ષાથી શિષ્યનાં પાપ વિધાય છે. માટે તેને વિષદીક્ષા કહે છે.

ચિત્તં તત્ત્વે સમાધાય પરતત્ત્વોપવૃંદિતાન્ ।

ત્રણ્ણરેત્ સંહતાન્મન્ત્રાન્વાગ્દીક્ષેતિ નિગદ્યતે ॥ ” ૧૪-૫૪ ॥

અર્થ:—ગુરુ પરમાત્મામાં ચિત્તનું સમાધાન કરીને જેમાં પરમ તત્ત્વજ્ઞાનનો સમાવેશ હોય તેવી ગૂઢ તાણ્ડી (મન્ત્ર) શિષ્ય પ્રતિ કહે તેનું નામ વાગ્દીક્ષા છે. મન્ત્રિ ગુપ્તમાત્રેણ

એ અર્થવાળા ધાતુનું રૂપ “મન્-ત્ર” છે. તત્ત્વજ્ઞાન પ્રત્યક્ષ કહેવાની રીતિ નથી. તેથી શ્લોકમાં “મન્-ત્ર” શબ્દનો પ્રયોગ કર્યો છે.

ગુરોરાલોકમાત્રેણ ભાષણાત્સ્પર્શનાદપિ ।

સઘઃ સંજાયતે જ્ઞાનં સા દીક્ષા શામ્ભવી મતા ॥

” ॥ ૫૬ ॥

અર્થ:—ગુરૂની પ્રેમ સહિત દષ્ટિ માત્રથી, અથવા તત્ત્વના ઉપદેશ રૂપ ભાષણથી અથવા સ્પર્શન વા બ્યાનથી શિષ્યને તરત જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે. આ પ્રકારે જ્ઞાનની ઉત્પત્તિમાં કારણ રૂપ દીક્ષા હોવાથી તેને શામ્ભવી દીક્ષા દીક્ષા કહે છે.

દીક્ષા દેનાર ગુરૂ એ પ્રકારના હોય છે. એક શક્તિપાત કરવામાં સમર્થ અને બીજા તેમ કરવામાં અસમર્થ. ઉપદેશ માત્રથી જ્ઞાન ઉત્પન્ન કરનાર શક્તિપાતથી શિષ્યને તરત જ્ઞાન ઉત્પન્ન કરાવે છે, તે કારણથી પૂર્વ શ્લોકમાં દીક્ષા આપ્યા પછી તરત જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે એમ કહ્યું છે.

વસિષ્ઠજ્ઞના ઉપદેશથી રામચન્દ્રજીનું ચિત્ત બ્રહ્માકાર થયું તે જોઇ વિશ્વામિત્રજી કહે છે.

‘હે વસિષ્ઠ મહામાય વ્રહ્મપુત્ર મહાનસિ ।

શુરત્વં શક્તિપાતેન તત્ત્વજ્ઞાનદેવ દર્શિતમ્ ॥ યો.વા.નિ પ્ર.પૂ.સ. ૧૨૮-૬૦ ॥

અર્થ:—હે મહાભાગ ! હે બ્રહ્માજ્ઞના પુત્ર વસિષ્ઠજી ! તમે મહાન (સમર્થ) છો. પેતાના શિષ્યનો ઉદ્ધાર કરવામાં સામર્થ્ય રૂપ શુરત્વ તમે શક્તિપાત વડે તરત બતાવ્યું છે. સત્ય સંકલ્પવાળા સમર્થ શુરએ પૂર્વોક્ત શિષ્યના હૃદયના આવરણને દૂર કરવાથી શિષ્યના હૃદયમાં આનન્દ સ્વરૂપ પ્રકટ થાય છે તેનું નામ શક્તિપાત છે. શુરમાં વિદ્યમાન શક્તિ પ્રથમ તરત શિષ્યના હૃદયમાં પ્રવેશ કરીને તેના હૃદયનું આવરણ દૂર કરી દે છે.

દર્શનાત્સ્પર્શનાચ્છદ્ધાત્કૃપયા શિષ્યદેહકે ।

જનયેયઃ સમાવેશં શાંભવં સ હિ દેશિકઃ ॥

” ॥ ૬૧ ॥

અર્થ:—દર્શન, સ્પર્શન, તથા શબ્દ એટલે ઉપદેશથી રૂપા કરીને જે શિષ્યના દેહમાં પરમાત્મા સંબન્ધી જ્ઞાનનો સમાવેશ કરે છે તે જ યોગ્ય શુર છે. શુરના સામર્થ્યથી શિષ્યના સર્વ પ્રતિબંધ તરત નિવૃત્ત થાય છે.

શુર સમર્થ હોવા છતાં પણ જો શિષ્ય વિરક્ત ન હોય તથા શુદ્ધાન્તઃકરણ વાળો ન હોય તોપણ શક્તિપાત દ્વારા જ્ઞાન થઈ શકે નહીં.

શિષ્યમજ્ઞૈવ વૌષ્ઠસ્ય કારણં શુરવાક્યતઃ ।

મલત્રયમપક્વં ચેત્કથં બુદ્ધ્યતિ પક્વવત્ ॥

” ॥ ૬૨ ॥

અર્થ:—શુરના ઉપદેશથી જ્ઞાન થવામાં શિષ્યની શુદ્ધ બુદ્ધિ જ કારણ છે. મલ, વિષેષ અને આવરણ એ ત્રણ દોષ જેના નિવૃત્ત થયા નથી તેને નિવૃત્ત દોષવાળાની તુલ્ય કવી રીતે જ્ઞાન થઈ શકે ? અર્થાત્ નહીં.

તેવી રીતે જેના દોષ નિવૃત્ત થઈ ચુક્યા છે તેને શક્તિપાત દ્વારા સમર્થ શુરથી જ્ઞાન પ્રાપ્તિની શીઘ્રતા શાસ્ત્રમાં કહી છે. શક્તિપાત વખતે શિષ્યમાં દેહપાતાદિ થાય છે. દેહપાત અર્થાત્ પૃથ્વી પર ચ્ચિત્ત થઈને પડી જવું, તથા પરમાનન્દ દર્શન પ્રેમાગમ્ય ક્ષેપન

આદિ શક્તિપાતનાં લક્ષણ ક્યાં છે. અર્થાત્ શક્તિપાતના સમયમાં શિષ્યના દેહમાં આ પ્રકારનાં લક્ષણ થાય છે.

શક્તિપાતના સામર્થ્યરહિત જે ગુરુ છે તે ઉપદેશ દ્વારા કાલક્રમથી યોગ્ય શિષ્યને જ્ઞાન સંપાદન કરાવે છે. શક્તિપાત દ્વારા અથવા ઉપદેશ દ્વારા જ્ઞાન યવામાં શિષ્યની યોગ્યતા આવશ્યક છે. ગુરુને શક્તિપાત કરવાની વિવક્ષણ શક્તિ હોય તો શિષ્યને તરત જ્ઞાન થઇ શકે છે. નહિતો કાલાન્તરમાં થાય છે. બાકી બંનેમાં કોઇ વિશેષ ભેદ નથી. જેવી રીતે કુવો ખોદીતો પાણી કાઢવાની ઇચ્છાવાળો મનુષ્ય ન્યાંસુધીમાં પાણી મળે ત્યાંસુધી ખોદતો રહે છે, તેવી રીતે જ્ઞાન પ્રાપ્તિની ઇચ્છાથી ગુરુની સેવામાં રહેનાર શિષ્યે ગુરુ સેવા કરતા જ રહેવું બોધ્યે. ત્યારે તેને કાલક્રમથી જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય છે.

શીયન્તે સર્વપાપાનિ વર્ધન્તે પુણ્યરાશયઃ ।

શિષ્યન્તિ સર્વકાર્યાણિ ગુરુશ્રવણા પ્રિયે ॥ કુ૦ તે૦ ૩૦ ૧૨-૬૭ ॥

અર્થ:—હે પાર્વતિ! ગરુસેવાથી શિષ્યનાં સંપૂર્ણ પાપ નષ્ટ થાય છે, અને પુણ્યની વૃદ્ધિ થાય છે. તથા તેનાં સર્વ કાર્યની સિદ્ધિ થાય છે.

ભક્ત્યા વિજ્ઞાનુસારેણ ગુરુમુદિદય યત્કૃતમ્ ।

અલ્પે મહતિ વા તુલ્યં પુણ્યમાદ્યદરિદ્રયોઃ ।

” ॥ ૬૭ ॥

અર્થ:—જે શિષ્ય પ્રેમથી તથા પોતાના ધનને અનુસાર ગુરુને નિમિત્તે કાંઈ સેવા કરે છે તે સેવાનું ફલ, અધિક ધનથી કરનાર ધનિક શિષ્યને તથા થોડા ધનથી કરનાર ગરીબ શિષ્યને પણ તુલ્ય જ થાય છે, કારણકે સેવા આદિમાં શક્તિ તથા પ્રેમ જ પ્રધાન છે.

આજ્ઞાભંગોઽર્થહરણં ગુરોરપિયવર્તનમ્ ।

ગુરુદ્રોહમિદં પ્રાહુર્યઃ કરોતિ સ પાતકી ॥

” ॥ ૭૫ ॥

અર્થ:—ગુરુની આજ્ઞાનો ભંગ કરવો, તથા ગુરુના ધનનું હરણ કરવું, તથા ગુરુનું અપ્રિય કરવું, તે સર્વ ગુરુદ્રોહ કહેવાય છે. આવો મનુષ્ય પાતકી છે.

ગુરુકાર્યે સ્વયં શક્તો નાપરં પ્રેષયેત્પિયે ।

વહુભક્તિપરૈર્મૃતૈઃ સહિતોઽપ્યતિપ્રક્તિમાન્ ॥

” ॥ ૯૨ ॥

અર્થ:—ગુરુમાં અત્યન્ત ભક્તિવાળો શિષ્ય બહુ આજ્ઞાકારી સેવકો યુક્ત હોય તોપણ પોતાનામાં સામર્થ્ય હોય તો સેવાને માટે બીજાને ગોકલ નહીં. પરંતુ પોતે જ કરવી બોધ્યે.

અભિમાનો ન કર્તવ્યો જાતિવિદ્યાધનાદિભિઃ ।

સર્વદા સેવયેન્નિત્યં શિષ્યઃ શ્રીગુરુસન્નિધૌ ॥

” ॥ ૯૪ ॥

અર્થ:—શિષ્ય શ્રીગુરુની આગળ કદાપિ જાતિ તથા વિદ્યા તથા ધનાદિ નિમિત્તે અભિમાન કરે નહીં. હમેશાં અભિમાનાદિના પરિત્યાગ કરીને સેવા કરે.

કામક્રોધપરિત્યાગી વિનીતઃ સ્તુતિમક્તિમાન્ ।

દેવિ ભૂમ્યાસને તિષ્ઠેદ્ગુરુકાર્યં સમાચરેત્ ॥

” ॥ ૯૫ ॥

અર્થ:—હે પાર્વતિ! કામ તથા ક્રોધનો પરિત્યાગ કરીને વિનયવાળા તથા ગુરુના ગુણોની સ્તુતિ કરનાર ભક્તિમાન થઇને ગુરુના કાર્યને કરવું બોધ્યે. તથા ગુરુની સામે નીચે

પૃથિવી ઉપર બેસવું અર્થાત્ ઉંચા આસન પર અથવા પગ ઉપર પગ ચઢાવીને બેસવું તરીકે.

અનાદત્ય ગુરોર્વાક્યં શૃણુયાદ્યઃ પરાઙ્મુખઃ ।

અહિતં વા હિતં વાપિ રૌરવં નરકં વ્રજેત્ ॥

॥ ૧૮ ॥

અર્થઃ—ગુરૂની વાણીમાં આદર ન રાખતાં વિમુખ યદ્ય અર્થાત્ ઉપેક્ષાથી જે ગુરૂની વાણી સાંભળે છે તે રૌરવ નામના નરકમાં પડે છે. અર્થાત્ ગુરૂની વાણી હિત હોય કે અહિત હોય તે શિષ્યે અવસ્ય સાંભળવી જોઈએ. ગુરૂ કદાપિ અહિત વાણી કહે નહીં. શિષ્ય પોતાની છાદની ખામીથી હિત વાણીમાં અહિત ભુલિ કરે છે.

ગોત્રાક્ષણવયં કૃત્વા યત્પાપં સમવાપ્નુયાત્ ।

તત્પાપં સમવાપ્નોતિ સુવ્યેજ્ઞતમાપનાત્ ॥

॥ ૧૯ ॥

અર્થઃ—ગાય તથા બાહ્યજીને મારનારને જે પાપ લાગે છે તે પાપ ગુરૂની આગળ મિથ્યા વચન બોલનારને મળે છે. માટે ગુરૂની આગળ મિથ્યા બાપણ કરવું નહીં.

વિદ્યા બહ્યાવનારને કેટલાક લોક ગુરૂ તરીકે કલ્પન કરતા નથી. શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત તો આત્માનાંદિ સર્વ પ્રકારના ગુરૂને પૂજ્ય તથા સેવા કરવા યોગ્ય માનવા તેવા છે:—

ઇકમપ્યક્ષરં યસ્તુ ગુરુઃ શિષ્યે નિવેદયેત્ ।

પૃથિવ્યાં નાસ્તિ તત્તુલ્યં યદ્દત્ત્વા હનૃણી ભવેત્ ॥

અત્રિ૦ સં૦ ૧ ॥

અર્થઃ—ગુરૂએ શિષ્યને બહુ શાસ્ત્ર બહુશ્રુત ન હોય, એક માત્ર અક્ષર શિષ્યવ્યો હોય, તો તેને બદલે પૃથિવીમાં કોઈ એવું ધન નથી કે જે આપીને શિષ્ય આશ્ચર્યક્રમ થાય.

एकाक्षरप्रदातारं यो गुरुं नाभिमन्यते ।

शुनां योनिशतं गत्वा चण्डालेष्वपि जायते ॥

॥ ૨૦ ॥

અર્થઃ—એક પદ્ય અક્ષર જેણે બહુશ્રુતો હોય તેને જે શિષ્ય ગુરૂ તરીકે માને નહીં તે શ્વાનના સો જન્મ પામીને પછી ચંડાલોમાં અનેક જન્મ ગ્રાસ કરે છે.

शक्तिच्छायां सुरच्छायां गुरुच्छायां न लंघयेत् ।

न तेषु कुर्यात्स्वच्छायां न स्वपेद्गुरुसंनिधौ ॥ ક૦ સં૦ ૩૦ ૧૨-૧૦૨ ॥

અર્થઃ—દેવીની છાયા તથા દેવની છાયા તથા ગુરૂની છાયાને આગળથી નહીં. તેમજ તેમના ઉપર આપણી છાયા પડવા દેવી નહીં. વળી ગુરૂની હાજરીમાં સૂવું તરીકે.

जातिविद्यापनाढ्यो वा दूरे दृष्ट्वा गुरुं मुदा ।

दण्डप्रणामं कर्त्तव्यं त्रिःप्रदक्षिणमाचरेत् ॥

॥ ૨૦૮ ॥

અર્થઃ—શિષ્ય જાતિ, વિદ્યા તથા ધનથી પૂર્ણ હોય તોપણ ગુરૂને દૂરથી જોઈને ત્રેમથી એક દણ્ડવત પ્રણામ કરીને પછી ત્રણવાર ગુરૂને પ્રદક્ષિણા કરવી.

एकग्रामस्थितः शिष्यो ह्यसन्ध्यं प्रणमेद्गुरुम् ।

क्रोशमात्रस्थितः शिष्यो गुरुं प्रतिदिनं नमेत् ॥ મ.પુ.૩.મા.પા.૪,અ.૪૨-૬૪ ॥

અર્થઃ—ગુરૂ અને શિષ્ય એક ગામમાં રહેતા હોય તો પ્રાતઃકાલે, મધ્યાહને તથા સાંજે એમ ત્રણ સમય ગુરૂની પાસે જઈને પ્રણામ કરે. અને જો બંને એક કોશને અંતરે રહેતા હોય તો પ્રતિદિન એકવાર ગુરૂની પાસે જઈને નમસ્કાર કરવો જોઈએ.

અર્ધયોજનમઃ શિષ્યઃ પ્રણમેત્યજ્ઞપર્વણિ ।

एकयोजनमारभ्य योजनद्वादशावधि ॥

” ॥ ૬૫ ॥

तत्तद्योजनसंख्यातः मासेषु प्रणमेद्गुरुम् ।

अतिदूरस्थितः शिष्यो यदेच्छा स्यात्तदा व्रजेत् ॥

” ॥ ૬૬ ॥

અર્થઃ—ગુરુથી અડધો યોજન અર્થાત્ બે કોસ દૂર રહેનાર શિષ્ય અહમી, ચતુર્દશી, અમાવાસ્યા, તથા પૂર્ણિમા અને સકાન્તિ એ પાંચ પર્વમાં જળને નમસ્કાર કરે. (૬૫).

અને એક યોજનને લઈ ૧૨ યોજન દૂર રહેનાર શિષ્ય યોજનની સંખ્યાના ક્રમે તત્તદ માસોમાં જળને પ્રણામ કરે, અર્થાત્ એક યોજન દૂર રહેનાર શિષ્ય મહિનામાં એક વાર જળને ગુરુને પ્રણામ કરે. બે કોસ દૂર રહેનાર બે મહિને એક વાર કરે, એ પ્રમાણે ૧૨ યોજન દૂર રહેનાર શિષ્ય ૧૨ માસમાં એક વાર જળને પ્રણામ કરે. અને બહુ દૂર રહેનાર શિષ્ય ન્યારે પ્રસંગ પડે ત્યારે કરે. અથવા—

मानसीं पूजां प्रकुर्वाञ्चिजमूर्धनि । गौ० तं० अ० ३२-५५ ॥

अतः परं तस्यां दिशि नमस्कुर्याच्च भक्तिः ॥ गौ० तं० अ० ३२-५२ ॥

અર્થઃ—બહુ જ દૂર હોનાથી ગુરુ જે દિશામાં રહેતા હોય તે દિશા તરફ જોઈને ગુરુનું સ્મરણ કરીને પ્રણામ કરે.

देवान्गुरुन्कुलाचार्याञ्ज्ञानवृद्धान्तपोधनान् ।

विद्याधिकान्स्वधर्मस्थान्પ્રણમેત્કુલનાયિકે ॥ कु० तं० उ० १२-११३ ॥

અર્થઃ—દેવતા તથા ગુરુઓ તથા કુલના આચાર્યો તથા જ્ઞાનવૃદ્ધ તથા તપસ્વીઓ તથા પોતાનાથી અધિક વિદ્વાન્ તથા પોતાના ધર્મમાં સ્થિત મનુષ્ય-એ સર્વને, હે કુલનાયિકે ! પ્રણામ કરવો.

गुरौ प्रणामत्रितयं ज्येष्ठानामेकमेव च ।

पूज्यानामञ्जलिस्तद्वदन्येषां वाक्यवन्दनम् ॥

” ૧૧૨ ॥

અર્થઃ—ગુરુને ત્રણ પ્રણામ, મોટાને એક, પૂજ્ય વ્યક્તિને હાથજોડ, અને બીજા સર્વને વાક્યવન્દન કરે.

✓ गुरुंगुरुयोगेन वन्देत गुरुं मिये ।

” ૧૦૯ ॥

અર્થઃ—ગુરુ અને ગુરુના ગુરુ એ બંને કયાંએ પણ એકત્ર હોય તો ત્યાં પ્રથમ ગુરુના ગુરુને નમસ્કાર કરવો, પછી પોતાના ગુરુને કરવો.

लौकिकं वैदिकं वाऽपि तथाध्यात्मिकमेव च ।

आददीत यतो ज्ञानं तं पूर्वमभिवादयेत् ॥

મ. સ્થ. અ. ૨-૧૧૭ ॥

અર્થઃ—બહુમાનોની મધ્યે જે જેની પાસેથી લૌકિક, વૈદિક અથવા આધ્યાત્મિક જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું હોય તેમાંના કોઈ એટલા હોય તો તેમને પ્રથમ પ્રણામ કરવા-ત્રણે એકત્ર એટલા હોય તો ઉત્તર ઉત્તરને પ્રથમ પ્રણામ કરવો. અર્થાત્ આધ્યાત્મિક જ્ઞાન દેનારને પ્રથમ, પછી વૈદિકજ્ઞાન દેનારને અને છેવટે લૌકિક જ્ઞાન દેનારને એ ક્રમે પ્રણામ કરવો. (અને તે પછી બીજા માન્ય ગુરુઓને પ્રણામ કરવો).

સભાર્યાં યજ્ઞશાલાયાં દેવતાયતનેષ્વાપિ ।

પત્યેકં તુ નમસ્કારો હન્તિ પુષ્યં પુરાતનમ્ ॥ સૌર૦ પુ૦ અ૦ ૬૮-૧૬ ॥ તથા
સ્કા.પુ.લ. ૨, વૈ.મા. ૧, અ. ૨૨-૨૦ ॥

અર્થ:—સભામાં અથવા યજ્ઞશાલામાં તથા દેવમંદિરમાં પ્રત્યેક વ્યક્તિને જૂદો જૂદો નમ-
સ્કાર કરવાથી પૂર્વે કરેલું આપણું પુણ્ય નષ્ટ થાય છે. માટે એવા પ્રસંગે સમર્પિત
એક જ પ્રણામ કરવો.

પદ્મચાં કરાભ્યાં જાનુભ્યામુરસા શિરસા તથા ।

મનસા વચસા દૃષ્ટ્યા પ્રણામોઽષ્ટાંગ ઇચ્યતે ॥

સ્કા.પુ.લ.૨.માર્ગ.મા.૫,અ. ૧૦-૩૦ ॥

અર્થ:—એ પગ, એ હાથ, એ ઢીંચણ, જાતી, મસ્તક, મન, વાણી તથા તેજ એ આઠ
અંગો વડે જે પ્રણામ તેને સાષ્ટાંગ પ્રણામ કહે છે.

વાહુભ્યાં સ ચ જાનુભ્યાં શિરસા વચસા ધિયા ।

પશ્ચાન્નકપ્રણામઃ સ્યાત્પૂજાસુ પ્રવરાધિપૌ ॥ પ્રપં૦ સા૦ પા૦ ૬-૧૧૩ ॥

અર્થ:—હાથ, ઢીંચણ, શિર, વાણી તથા મન એ પાંચ અંગ વડે જે પ્રણામ તે પશ્ચાંગ
પ્રણામ છે. અને પ્રકારેના પ્રણામ પૂજામાં યોગ્ય છે. ગુરુને પ્રણામ તે અષ્ટાંગ જ કરાય છે.

અષ્ટાંગં વાપિ પંચાંગં પ્રણામં પુરુષશ્ચરેત્ ।

પંચાંગમેવ નારી તુ નાન્યથા મુનિસત્તમા ॥ સ્કા.પુ.લ.૨.વા.મા.૯.અ.૨૯--૨૭ ॥

અર્થ:—પુરુષ અષ્ટાંગ અથવા પંચાંગ પ્રણામ કરે. સ્ત્રીઓ તે પંચાંગ પ્રણામ જ કરે,
હે મુનિશ્રેષ્ઠ ! સ્ત્રીઓ બીજે પ્રકારે કરે નહીં. અર્થાત્ સ્ત્રી કદાપિ અષ્ટાંગ પ્રણામ કરે નહીં.

જ્ઞાનવૃદ્ધસ્તપોવૃદ્ધો વયોવૃદ્ધ ઇતિ ત્રયઃ ।

પૂર્વઃ પૂર્વોઽભિવાદ્યઃ સ્યાત્પૂર્વાભાવે પરઃ પરઃ ॥ સૌ. પુ. અ. ૧૮-૧૦ ॥

અર્થ:—જ્ઞાનવૃદ્ધ તથા તપોવૃદ્ધ તથા વયોવૃદ્ધ એ ત્રણ નમસ્કાર કરવા યોગ્ય છે. એ
ત્રણેમાં જ્ઞાનવૃદ્ધને પ્રથમ નમસ્કાર કરવો, તે પછી તપોવૃદ્ધને અને તે પછી વયોવૃદ્ધને નમ-
સ્કાર કરવો જોઈએ. જ્ઞાનવૃદ્ધ હોજર ન હોય ત્યારે તપોવૃદ્ધને પ્રથમ પ્રણામ કરવો. અને
તે પછી ન હોય ત્યારે વયોવૃદ્ધને પ્રથમ પ્રણામ થાય. (આપણુથી જ્ઞાનમાં જે અધિક હોય
તે જ્ઞાનવૃદ્ધ કહેવાય છે, તપમાં અધિક હોય તે તપોવૃદ્ધ, અને ઉંમરમાં વૃદ્ધ હોય તે
વયોવૃદ્ધ કહેવાય છે).

વિશેષ અજ્ઞાનથી અદ્વૈતભાવ સમજીને પ્રણામાદિમાં કદાપિ પ્રમાદ કરવો નહીં.

અદ્વૈતં માવયેન્નિત્યં નાદૈતં ગુરુણા સહ ॥ વ્ર. પુ. જ. મા.પા.૪.અ.૩૩-૬૩ ॥

અર્થ:—હમેશાં અદ્વૈતભાવના કરતા રહેલું જોઈએ. પરંતુ ગુરુની સાથે અદ્વૈત વ્યવહાર
કરવો નહીં. જ્ઞાનની સમગ્રી જૂઠિમાં પ્રાપ્ત થતા સુધી સર્વ વ્યવહાર સાત્ત્વ મર્યાદાનુસાર
કરવો જોઈએ. પશ્ચાત્તી જૂઠિમાંથી વ્યવહાર, કમી થતો જાય છે. આ વાત આગળ કહીશું.

એકયં સંભાવયેદ્ વુદ્ધ્યા ન ગુરોઃ શાસનં ત્યજેત્ ॥ ગૌ. તે. અ. ૩૨-૫૩ ॥

અર્થ:—આ શ્લોકનો ભાવ પણ ઉપરના ૬૦ પુબના વચનને અનુસરતો જ છે. અર્થાત્ સુદ્ધિથી ઐક્યની સંભાવના કરવી, પરન્તુ ગુરૂની આગ્રહો ત્યાગ ન કરવો. વિશેષમાં—

• રિક્તપાણિસ્તુ નોપેયાદ્રાજાનં દેવતાં ગુરુમ્ ।

ફલપુષ્પાંવરાદીનિ યથાશક્તિ સમર્પયેત્ ॥ ત્ર. પુ. ૩ મા. પા. ૪. અ. ૪૩—૬૭ ॥

અર્થ:—રાત્ર, દેવતા, અને ગુરૂની પાસે ખાલી હાથે જવું નહીં, અર્થાત્ પોતાની શક્તિ અનુસાર ફળ, પુષ્પ, વસ્ત્ર, આદિ કંઈ ભેટ લઈને જવું જોઈએ. (દેવતા શબ્દથી અહીં દેવમંદિરનું ગ્રહણ છે).

જ્યારે શિષ્ય પ્રભુમંત્ર કરે તે વખતે ગુરૂએ “નારાયણ” ક્રત્યાદિ શબ્દનો ઉચ્ચાર કરી તેનો નમસ્કાર સ્વીકારવો. અથવા “આયુષ્માન્ શા” એ પ્રકારનું આશીર્વાચન કહેવું ઉચિત છે. પરન્તુ ગુરૂએ શિષ્ય પ્રતિ નમસ્કાર કરવો યોગ્ય નથી.

કેટલાક લોકોનો એવો મત છે કે પિતા અથવા માતાને પુત્ર, અને પતિને પત્ની, તથા ગુરૂને શિષ્ય, તથા કોઈ મોટાને કોઈ નાનો મનુષ્ય આદિ નમસ્કાર કરે તો તે પિતા, માતા, પતિ, ગુરૂ, આદિએ પણ પુત્ર, સ્ત્રી, શિષ્ય, આદિ પ્રતિ નમસ્કાર કરવો જોઈએ, પરન્તુ આ વાત શાસ્ત્રમર્યાદાથી વિરૂદ્ધ છે. પિતા, માતા, પતિ, ગુરૂ, આદિ અમારાથી એક છે એમ સમગ્રીને તેમના પ્રતિ હાથ તથા શિરના સયોગ રૂપ કર્મનું નામ “નમસ્કાર” છે. અને નમસ્કાર કરનાર પુત્ર આદિ પ્રતિ પ્રત્યક્ષિવાદન (આશીર્વાદ વચન કહેવું તે) કરવું તે શાસ્ત્રનો નિયમ છે. પુત્રાદિકો પ્રતિ પિતા આદિ નમસ્કાર કરે અથવા કહે તો આશીર્વાદનો અભાવ થાય છે. અને નાના મોટાનો ભેદ રહેતો નથી. સમાન સુદ્ધિ રહેવાથી ઉચ્છૃંખલ વ્યવહાર થાય છે.

આયુષ્માન્મથ સૌમ્યેતિ વાચ્યો વિમ્બોઽભિવાદને । મ. સ્મૃ. અ. ૨-૧૨૫ ॥

અર્થ:—જ્ઞાતિજ્ઞાદિ આવીને નમસ્કાર કરે તો તેમના પ્રતિ “હે પ્રિય ! તું લાંબા આયુ વાળો થા” એવો આશીર્વાદ દેવો એવું મનુસ્મૃતિ આદિ ધર્મશાસ્ત્રમાં કહ્યું છે. તેના પ્રતિ નમસ્કાર કરવાનું કહ્યું નથી.

પ્રત્યક્ષિવાદિશ્ચ ॥ જ૦૪, જ૦૮, જ૦૨, સૂ૦૩ ॥—અહીં જિજ્ઞાસુ એટલે દ્વિગતિ વિપયક પ્રત્યક્ષિવાદ છે અર્થાત્ જે આશીર્વાદવચન છે તેના ટી ને પ્શુત હો એ પાણિનિના સૂત્રથી પણ નમસ્કાર કરનાર પ્રતિ આશીર્વાદ દેવાની મર્યાદા અનાદિસિદ્ધ છે. કોધાદિકાથી આશીર્વાદ ન દેવાથી દોષ પણ કલો છે.

ન દદાત્યાશિપં કોપાત્મણતાય ચ યો દ્વિજઃ ।

વિદ્યાર્થિને ચ વિદ્યાં વૈ સ ગૌહત્યાં લભેદ્દુષ્ટવમ્ ॥

અર્થ:—પ્રભુમંત્ર કરનારને જો આશિષ્ દેવામાં ન આવે તથા વિદ્યાર્થિને વિદ્યા ભણાવે નહીં તો તે દ્વિજને ગૌહત્યાનું પાપ લાગે છે.

અનુયાયિકાને સ્વીકાર કરેલા મહાત્મા લોકોને પણ “ૐ નમો નારાયણાય” એ મન્ત્રનો ઉચ્ચાર કરીને નમસ્કાર કરનાર પ્રતિ “નારાયણ” એ શબ્દના ઉચ્ચાર દ્વારા નમસ્કારનો સ્વીકાર કરવો યોગ્ય છે. પરન્તુ નમસ્કાર કરનાર પ્રતિ નમસ્કાર કરવો યોગ્ય નથી.

પતિર્ભૂત્વા પશુમ્થથ પ્રણામં યઃ કરિષ્યતિ ।

સ મહાપશુરિત્યુક્તો દેવતાઞ્ચાપમાન્નુયાત્ ॥ કુ० તં ૦ ૩૦ ૧૨-૧૨૭ ॥

અર્થઃ—અગાની જીવોનું નામ પશુ છે. વિવેકી ઝાનીનું નામ પતિ છે. પતિ હોઇને પશુની પ્રતિ જે પ્રણામ કરે છે તે મહાપશુ છે, અને દેવતાના શાપનો ભાગી થાય છે.

સ્વધર્મસ્થાવ્યતીન્દુદ્ધાન્દેવૌથ પ્રણમેદ્યતિઃ ।

નાન્યમાશ્રમિણં કંચિત્પશસ્તમપિ સંનમેત્ ॥

યતિધર્મસંગ્રહઃ ॥

અર્થઃ—આપણાથી અધિક આયુવાળા તથા પોતાના ધર્મમાં સ્થિત એવા યતિઓ, તથા દેવતાઓને પણ યતિ પ્રણામ કરે. અન્ય ગૃહસ્થાદિ આશ્રમી એક હોય તોપણ યતિ તેને પ્રણામ કરે નહીં.

અપિ શાસ્ત્રસમાયુક્તં સદાચારસમન્વિતમ્ ।

સાધુવૃત્તં ગૃહસ્થાદ્યં ન નમસ્યેત્વચચિતિઃ ॥

” ” ” ॥

અર્થઃ—શાસ્ત્રનો વિદ્વાન હોય, અને સદાચારી પણ હોય, અને આશ્રમ ધર્મનો પાલન કરનાર હોય એવા એક ગૃહસ્થ આદિને પણ યતિ પ્રણામ કરે નહીં.

ઈત્યાદિ પ્રમાણોથી ચતુર્થ આશ્રમીએ અન્ય આશ્રમી પ્રતિ પ્રણામ કરવાનો નિષેધ કર્યો છે. નમસ્કારનું તાત્પર્ય એક મર્માદા સામ્યવરી એટલું જાણ નથી. નમસ્કારથી પુણ્ય પણ થાય છે.

અભીતિ ભગવાન્વિષ્ણુર્વાદયામીતિ શક્કરઃ ।

દ્વાવેવ પૂજિતૌ તેન યઃ કરોત્યભિવાદનમ્ ॥ મવિ.પુ. વ્ર.પ૦ ૧, અ, ૪-૫૭ ॥

અર્થઃ—શ્રમિ સખ્દના કથનથી જ વિષ્ણુ ભગવાનની પૂજા થાય છે, અને વાદયામિ કહેવાથી મહાદેવનું પૂજન થાય છે. માટે જે નમસ્કાર કરે છે તેણે વિષ્ણુ અને શંકર બંનેની પૂજા કર્યા બરાબર છે.

અભિવાદનશીલસ્ય નિત્યં વૃદ્ધોપસેવિનઃ ।

ચત્વારિ તસ્ય વર્ધન્તે આયુર્વિદ્યા યશ્ચો વલમ્ ॥ મ૦ સ્મૃ. અ૦૨-૧૨૧ ॥

અર્થઃ—શુર તથા માતા પિતા તથા અન્ય મોટા મનુષ્યો વિગેરેને નમસ્કાર કરનારનું, તેમજ હમેશાં યાનપદ્ધાદિકોની સેવા કરનારનું, આયુ, વિદ્યા (શુદ્ધિ), કીર્તિ તથા બલ (શરીરનું) તથા ધનાદિનું એ ચાર વસ્તુની વૃદ્ધિ થાય છે.

અને પ્રજામાદિ ન કરવાના દોષ પણ શાસ્ત્રમાં કહ્યા છેઃ—

દેવં વિમ્રં ગુરં દૃષ્ટા ન નમેદ્યસ્તુ સંભ્રમાત્ ।

સ કાલસૂત્રં વ્રજતિ યાવચ્ચન્દ્રદિવાકરૌ ॥

મ૦વૈ.પુ. સ્વ.અ. ૧-૪૦ ॥

અર્થઃ—દેવતા તથા વિમ્ર તથા શુરને દેખીને જે જલદીથી (સંભ્રમાત્) પ્રણામ કરતો નથી તે કાલસૂત્ર નામના નરકમાં જાય છે.

ઋદ્ધર્વ માણા ઉત્ક્રામન્તિ યુનઃ સ્થવિર આયતિ ।

પ્રત્યુત્થાનાભિવાદાભ્યાં પુનસ્તાન્પ્રતિપદ્યતે ॥

મ. સ્મૃ. અ., ૨-૧૨૦ ॥

અર્થ:—જ્યારે આયુ, વિદ્યા, આદિકોથી વૃદ્ધ મનુષ્ય ન્યૂન આયુવાળા (ભુવાન)ની પાસે આવે છે ત્યારે ન્યૂન આયુવાળાના પ્રાણુ દેહની બહાર નિકળવાની ઇચ્છા કરે છે અર્થાત્ ભય જેવું લાગે છે. તેથી વૃદ્ધને જોઈને ઉભા થવું તથા નમસ્કાર કરવો આદિ વ્યવહાર કરવાથી તે પ્રાણુ સ્વસ્થ થાય છે. માટે વૃદ્ધને પ્રણામોદિ કરવા.

કાલના સમયમાં લોકોના ધરોમાં વીજળીના દીવા જોવામાં આવે છે. તેની શક્તિ વીજળીના કારખાનામાં રહે છે. નાના દીવાની સાથે જોડેલા તારનો જ્યારે સંબંધ થાય છે ત્યારે તેમાં પ્રકાશ પડે છે.

તેવી રીતે વિદ્યાવૃદ્ધ, વયોવૃદ્ધ, આદિ અથવા ગુરૂ આદિમાં જે શક્તિ છે તે કારખાનાની વીજળી તુલ્ય છે. જે વખતે પુત્ર, શિષ્ય, આદિ જન્મને પિતા, ગુરૂ, આદિના ચરણમાં પ્રણામ કરે છે ત્યારે પિતા આદિ પુત્રાદિના શિરમાં આશીર્વાદ વચનોના ઉચ્ચારણુ સહિત હાથ મૂકે છે. બંનેના વ્યવહાર એક સમયમાં થવાથી, વીજળીના તારના સંબંધથી જેમ પ્રકાશ પ્રકટ થાય છે તેમ, જ્યારે શિષ્ય તથા ગુરૂ, પિતા તથા પુત્રનો અન્તઃકરણની વૃત્તિદ્વારા આન્તર સંબંધ થાય છે, ત્યારે વિશ્વજ્ઞ આનન્દ પ્રકટ થાય છે. ગુરૂ આદિકાના હૃદયમાં શિષ્યાદિકાના નમસ્કારથી પ્રકટ થયેલો આનન્દ શિષ્યનાં પાપ દૂર થવામાં તથા પુણ્યની વૃદ્ધિ થવામાં કારણુ થાય છે. કોઈના પણુ મિત્તની પ્રસન્નતા ધાર્મિક મર્યાદાથી હોવાથી પ્રસન્ન કરનારને અવસ્થ પુણ્ય થાય છે. એ સર્વ મતનો સિદ્ધાન્ત છે. માટે બાહ્ય નમસ્કારાદિકાની આવશ્યકતા છે. જેમ જ્યાંસુધી નાના દીવાને તાર દ્વારા કારખાનાની મોટી શક્તિની સાથે સંબંધ થતો નથી, ત્યાં સુધી નાના દીવામાં પ્રકાશ પ્રકટ થતો નથી, અન્ધકારજ રહે છે. તેવી રીતે નમસ્કારાદિ દ્વારા મનુષ્ય ગુરૂ આદિના હૃદયમાં પ્રસન્નતા તથા આનન્દ ઉત્પન્ન કરે નહીં ત્યાં સુધી શિષ્ય આદિના હૃદયમાં જ્ઞાનરૂપી પ્રકાશ ઉત્પન્ન થવાનો નથી. અજ્ઞાનરૂપી અન્ધકાર જ બન્યો રહે છે. લજ્જા તથા અભિમાન આદિ નિમિત્તથી કેટલાક લોક નમસ્કારાદિને નિષ્પ્રયોજન કહી અન્તઃકરણની શક્તિની પ્રધાનતા બતાવે છે, અને પોતાની ઉત્કૃષ્ટતા પ્રકટ કરે છે. તે લોક કેવલ સન્માર્ગના વિરોધી છે.

અન્તર્મક્તિકરં ક્ષુદ્રં બાહ્યમક્તિચિવર્જિતમ્ ।

બ્યલીકવાદિનં સ્તબ્ધં મોપિતં પ્રેપકં શઠમ્ ॥ કુ૦તં૦૩૦ સં. ૧૨-૭ ॥

અર્થ:—જે મનુષ્ય અંતરમાં બક્તિ કરવા છતાં નમસ્કારાદિ બાહ્ય બક્તિ રહિત હોય તે, તથા જે ક્ષુદ્ર હોય, મિથ્યાભાષણુ કરનાર હોય, મોખનો સત્કાર નહીં કરનાર, તથા હમેશા પરદેશમાં રહેનાર, અથવા પારકાનો સેવક હોય તે સર્વ અનાધિકારી છે. હમેશાં પરદેશમાં રહેનાર મનુષ્યને ગુરૂ ઉપદેશ આપીને જ્ઞાન સંપાદન કરાવી પોતાની ફરજ પૂર્ણ કરી શકતા નથી. તેથી તેને અનાધિકારી કહ્યો છે.

ગુરૂ આદિ આવવાના સમયમાં ઉત્થાન, નમસ્કાર, આદિક બહુ જ્ઞાન સન્માનાદિ મર્યાદા શાસ્ત્રમાં કહી છે. જેનામાં બહુમાન અથવા સન્માદિક નથી તેનો પ્રેમ પવિત્ર હોય શકતો નથી. પવિત્ર પ્રેમ હોય તો સન્માનાદિક પણ અવસ્થ કરશે. ઇત્યાદિ પ્રમાણથી આદર અને સત્કારને જ રહેલાં સૂચક કહ્યા છે.

આચારઃ કુલમાલ્યાતિ દેશમાલ્યાતિ માપિતમ્ ।

સંન્નમઃ સ્નેહમાલ્યાતિ વપુરાલ્યાતિ મોજનમ્ ॥

તેઓ શિકાર કરવા જતા ત્યારે જો તે જંગલના કૃષ્ણમૃગ નામના હૃષિકે દેખતા તો તેમને કૃષ્ણ પરમાત્માનું નામ યાદ આવતું હતું. હરિષ્ણુ પણ હોવા છતાં પણ તેમાં પરમાત્માનું નામ (કૃષ્ણ) આવ્યું છે એવો વિચાર કરીને મનમાં તેને ધન્યવાદ દેતા હતા. તેવી રીતે જ્યારે તળાવોમાં તે કમલને દેખતા, ત્યારે તે જડ પદાર્થ હોવા છતાં પણ કવિ લોકોએ ભગવાનના મુખને આ કમલની ઉપમા આપી છે એવો વિચાર કરી તેને પણ ધન્યવાદ આપતા હતા. તેવી રીતે જ્યારે તે કાળા રંગના વાદળને દેખતા, ત્યારે ભગવાનના રંગને કવિ લોકોએ આ વાદળના રંગની ઉપમા આપી છે એમ સમગ્રી વાદળને ધન્યવાદ દેતા હતા.

માટે સાચા ભક્તોમાં પ્રત્યુત્થાનાદિ સમ્માન, બહુમાન, આદિ અવસ્ય હોઈ શકે છે.

પ્રીતિ વિષયમાં વિદુરજીનું દશાન્ત આપ્યું છે.

યા મે પ્રીતિઃ પુષ્કરાક્ષ ત્વદર્શનસમુદ્રવા ।

સા કિમાસ્થાયતે તુમ્યમન્તરાત્માઽસિ દેહિનામ્ ॥

મ૦ મા૦ ૩૦૫૦ અ૦ ૧૦-૨૪ ॥

અર્થઃ—વિદુરજી ભગવાનને કહે છેઃ—હે પુષ્કરીકાક્ષ ! આપના દર્શનથી જે પ્રીતિ થાય છે તે સંબંધી હું આપને શું કહું ? આપ સંપૂર્ણ પ્રાણીઓના અન્તરાત્મા છો. તેથી આપે જ જાણી લેવું.

વિરહદુઃખ સંબંધી ગોપી લોકોનું દશાન્ત છે, કંસની આજ્ઞાનુસાર જ્યારે અકુર ભગવાનને લઇ જવાને માટે આવી તૈયાર થયા છે, તે સમયના ગોપી લોકના શોકનું વર્ણન વિષ્ણુ પુરાણ તથા ભાગવતાદિમાં છે.

ચિન્તયન્ત્યો મુકુન્દસ્ય લીલાવિરહકાતરાઃ ।

સમેતાઃ સહુશઃ મોચુરશ્રમુલ્લયોઽચ્યુતાશયાઃ ॥મા.પુ.સ્કા.૧૦, અ. ૩૯-૧૮॥

અર્થઃ—જેમનું ચિત્ત ભગવાનમાં લાગેલું છે તેથી ભગવાનને અકુર લઇ જવ ત્યાર બાદ થનાર વિયોગથી જેઓ કાયર બની ગયેલી છે, એવી ગોપીઓ ભગવાનની અતેજ પ્રકારની લીલાઓનું ચિન્તન કરતી સતી તેઓમાં આંશુવાળી અર્થાત્ રોતી સતી કહે છેઃ—

અહો વિયાતસ્તવ ન ક્વચિદ્વયા સંયોજ્ય મૈત્ર્યા મળયેન દેહિનઃ ।

તૌશ્વાકૃતાર્યાન્ વિયુનંક્ષ્યપાર્થક્રમ્ વિક્રીડિતં તૈર્ઽર્ધકર્ષેષ્ટિતં યથા ॥, ॥૧૯॥

અર્થઃ—જેદની વાત છે કે હે સૌષ્ઠકર્તા ! તમને કાંઈ વાતમાં દયા નથી. કારણ કે તમે પહેલાં હિતના આચરણ રૂપ મિત્રતા તથા સ્નેહથી લોકોના મેળ કરાવીને પછી તે અપૂર્ણ મતોરય વાળાનો વિના પ્રયોજન વિયોગ કરવી દો છો. આવા પ્રકારની જે એટલા છે તે બાળકના ખેલ જેવી છે, કાંઈ બુદ્ધિપૂર્વક નથી.

તેવી રીતે ઉદ્ધવજીએ પણ વિરહદુઃખને પ્રકટ કર્યું છે. જે વખતે ભગવાને પૃથિવોના ત્યાગ કરીને ચોતાના ધામમાં જવાનો નિશ્ચય કર્યો છે ત્યારે ઉદ્ધવજી ભગવાનને કહે છેઃ—

નાહં તવાંધિક્રમલં ક્ષણાર્ધમપિ કેશવ ।

ત્વત્તુ સમુત્સદે નાય સ્વધામં નય મામપિ ॥ મા.પુ.સ્કા.૧૧, અ૦ ૬-૪૩॥

અર્થઃ—હે ભગવાન ! હું આપના ચરણકમલને એક ક્ષણ પણ છોડી શકતો નથી. માટે આપ મને પણ આપના ધામમાં લઇ જાઓ.

આ પ્રમાણે ભક્તોને વિરહદુઃખ થાય છે. ગુરુભક્તોને ગુરુના વિયોગમાં દુઃખ થાય છે. માતા પિતા આદિકાના ભક્તોને તેમના વિયોગથી દુઃખ થાય છે. તે ઉપર એવી શંકા થાય કે આકાર વાળા પદાર્થોના જ સંયોગ વિયોગ થઈ શકે છે. પરમેશ્વર તો નિરાકાર છે તેથી તેમનો કાષ્ઠની સાથે સંયોગ કે વિયોગ સંભવી શકે નહીં. પરન્તુ જો કે ધર્મશ્રવણો આકાર ન હોવાથી તેમની સાથે કાષ્ઠનો સંયોગ કે વિયોગ થઈ શકે નહીં, તથાપિ ગીતામાં ભગવાને કહ્યું છે કે:—

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।

अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥ મં ગી૦ અ૦ ૪-૭ ॥

અર્થ:—હે અર્જુન ! જ્યારે વેદવિહિત ધર્મની હાનિ થાય છે, અને અધર્મ અર્થાત્ વેદનિષિદ્ધ પાપ'ક ધર્મની ઉત્પત્તિ થાય છે, ત્યારે હું નિત્ય સિદ્ધ છતાં મને પોતાને મારી માયા શક્તિ વડે માયિક દેહની સૃષ્ટિ કરી ઉત્પન્ન થયા જેવો બતાવું છું.

માયા વિના ભગવાનને પાંચભૌતિક શરીર હોઈ શકતું નથી તે વાત ભગવાને નારદજી પ્રતિ કહે છે:—

माया ह्येषा मया सृष्टा यन्मां पश्यसि नारद ।

सर्वभूतगुणैर्युक्तं नैवं त्वं ज्ञातुमर्हसि ॥ મ. મા. શા. પ. મો. ધ. અ. ૩૩૯-૪૫ ॥

અર્થ:—હે નારદ ! તું જે મારું દર્શન કરે છે તે મારી ઉત્પન્ન કરેલી માયા છે. આ જે પંચભૂતોના ગુણ યુક્ત મનુષ્ય રૂપે હું અને દેખે છે તે હું તેવું ન જાણુ-એ યથાર્થ નથી એમ જાણુ.

આ પ્રકારના માયિક શરીરને જ શાસ્ત્રમાં અવતાર કહે છે. તેમાં રામ, કૃષ્ણ, આદિકાના અવતારના સમયમાં જે ભક્ત લોક હતા તે લોકોના ભગવાનની સાથે સંયોગ, વિયોગ, અને વિયોગ નિમિત્ત દુઃખનો પશુ સંભવ છે. અન્ય સમયમાં તો યોગ્ય શુદ્ધો જે વિયોગ તથા સમાધિ અવસ્થામાં પ્રતીત થતા સગ્રણ્ય સ્વરૂપના દર્શનના અભાવ રૂપ જે વિયોગ તે જ ભગવાનના વિયોગ તુલ્ય હોવાથી વિયોગ કહેવાય છે. માટે પૂર્વોક્ત શંકાનો અવસર નથી.

इसत्ययो रौदिति रौति गायत्युन्मत्तचञ्चत्यति लोकबाहः ॥

મા૦ પુ૦ સ્ક૦ ૧૧, અ૦ ૨-૪૦ ॥

અર્થ:—ભગવાનની કથાનું શ્રવણ તથા કીર્તનાદિ રૂપ ભક્તિથી જેના ચિત્તમાં પ્રેમ બહુ થયો છે એવા ભક્તનું ચિત્ત દ્રવીભૂત થાય છે, અને હિન્મત મનુષ્યની પેઠે, પાપ'કીથી વિલક્ષણ રીતે, તેનું ચિત્ત કાષ્ઠ કાષ્ઠ વાર શણુ માત્ર ભગવદ્ભક્ત થાય છે, તેથી તે કાષ્ઠ વાર હસે છે, તો કાષ્ઠ વાર રૂદન કરે છે, તો કાષ્ઠવાર ભગવાનને પોકારે છે, કાષ્ઠ વાર ગાયન કરે છે, તો કાષ્ઠ વાર નૃત્ય કરે છે.

પ્રતરવિચિત્તિસા વિશે ઉપમન્યુનું દર્શન છે.

अपि कीटः पतंगो वा मवेयं शंकराङ्गया ।

न तु शक्नव त्वया दत्तं ज्यैलोक्यमपि कामये ॥

મં મા૦ બનુ૦ ૫૦ અ૦ ૧૪-૧૮ ॥

નાહં ત્વત્તોઽવરં કાઙ્ક્ષે નાન્યસ્માદપિ દૈવતાત્ ।

મહાદેવાદતે સૌમ્ય સત્યમેતદ્ભવીમિ તે ॥

” ॥ ૧૭૪ ॥

અર્થ:—ઉપમન્યુ મહાદેવને પ્રસન્ન કરવાને માટે તપ કરતો હતો. ત્યારે ઈન્દ્ર જઈને તેને વરદાન આપવા તૈયાર થયા. ત્યારે ઈન્દ્ર પ્રતિ ઉપમન્યુ કહે છે :—હે સૌમ્ય ! મહાદેવને છોડી તમારી કે અન્ય કોઈ દેવની પાસેથી પણ હું વરની ઈચ્છા કરતો નથી—એ વાત હું સત્ય કહું છું. શંકરની આરાધી, ચંદ્રાય હું ક્રીડ કે પનંગ થાઉં, તે મને કશુંલ છે. પરન્તુ હે ઈન્દ્ર ! તમારું આપેલું વૈવોક્યનું રાજ્ય પણ હું ચંદ્રાતો નથી.

એક દેવના ભક્તે ખીન્ન દેવ પ્રતિ બેપરવા થતું કે તેમાં ભેદભુક્તિ કરવી એવો આત્મ ભાવ નથી. પરન્તુ સકારી ભક્તોને તથા તપસ્વી લોકોને પણ દેવતા આદિકોથી પણ વિદ્ય આપ્યા કરે છે. તેથી તે લોકોથી હેતરાવું નહીં એવો તેનો ભાવ છે. પોતાના નિશ્ચયને દઢ કરવાને માટે કહ્યું છે.

ભગવાન્ની ભક્તિ કરવી ભોઈએ એ વાત યને પણ કહી છે :—

નરકે પચ્યમાનસ્ય યમેન પરિભાષિતમ્ ।

કિં ત્વયા નાર્વિતો દેવઃ કેશવઃ ક્લેશનાશનઃ ॥ ૧૮૦ પુ. ૭. ૮-૨૧ ॥

અર્થ:—નરકમાં સંક્રાંતા જીવ પ્રતિ યમ રાજાએ કહ્યું છે કે તે અવિદ્યાદિ ક્લેશોનો નાશ કરનાર વિષ્ણુ ભગવાન્ (પરમાત્મા)નું પૂજન કર્યાન કેમ ન કર્યું જેથી તારી આ દશા થઈ? મહિમાની વૃદ્ધિ વિશે યમરાજાનું પ્રમાણ છે :—

સ્વપુરુષમર્ષિ વીક્ષ્ય પાશહસ્તં, વદતિ યમઃ કિલ તસ્ય કર્ણમૂલે ।

પરિહરં મધુસૂદનમપન્નાન્મધુરહમન્યનૃણામવૈષ્ણવાંનમ્ ॥ ૧૮૦ પુ. ૭. ૯-૧ ॥

અર્થ:—હાયમાં ફસેલા લોકને જોલેલા પોતાના નોકરો (હતો)ને ભોઈને યમરાજા તેમની પાસે જઈને તેમના કાનમાં કહે છે કે તમે લોક ભગવાન્ના ભક્તોને છોડીને ખીન્નઓને અહીં લાવજો, કેમકે ભગવાન્ભક્તોથી અનિરિક્ત લોકોને દંડ દેવામાં હું સમર્થ છું. પરન્તુ ભક્તોને દંડ દેવામાં હું સમર્થ નથી.

આ પ્રમાણે ભક્તિના મહિમાનો વિચાર કરવાથી પ્રેમની વૃદ્ધિ તથા અનુબંધનમાં ઉત્સાહ પણ થાય છે.

તદર્થપ્રાણસ્થિતિમાં હનુમાનજીનું દષ્ટાંત છે.

યાવત્તવં કયા લોકે વિચરિષ્યતિ પાવની ।

તાવત્સ્થાસ્યામિ મેદિન્યાં તવાજ્ઞામનુપાલયન્ ॥ વા.રા.ઉ.કા.સ. ૧૦૭-૩૩ ॥

અર્થ:—સર્વ લોકોને પવિત્ર કરનારી આપની કથા ન્યાંસુધી પૃથ્વીમાં ચાલશે ત્યાં સુધી હું આપની આજ્ઞાનુસાર આપની આજ્ઞાનું પાલન કરતો પૃથ્વીમાં રહીશ.

શાસ્ત્ર દ્વારા ભગવાને જે આજ્ઞા આપી છે તે આજ્ઞાને માન્ય રાખી ભગવત્પ્રસન્નતાને માટે સર્વ પ્રકારનાં કર્મ કરવાં તે જ અમારું કર્નવ્ય છે એવો હનુમાનજીનો આશય છે. અને તેવી જ રીતનો સર્વ લોકોનો પણ આશય હોવો ભોઈએ.

તદીયભાવનું દષ્ટાંત વસુ નામના ઉપરિચર રાજાનું છે.

આત્મરાજ્યં ધનં ચૈવ કલત્રં વાહનં તથા ।

યત્તદ્ભગવતઃ સર્વમિતિ તત્પ્રેક્ષતે સદા ॥ સ્કા. પુ. સ્વ. ૨, વા. મા. સ. ૬-૨૧ ॥

અર્થ:—રાજ્ય વસ્તુ પોતાનું રાજ્ય, ધન, સ્ત્રી, રથાદિ વાહન, આદિ સર્વ વસ્તુને ભગવાનની જ સમજતો હતો. અર્થાત્ કોઈ પણ પદાર્થમાં તેને મમત્વ નહોતું. મમત્વના પરિત્યાગ વિના મનુષ્યને સર્વાત્મભાવ થતો નથી.

સર્વતદ્ભાવ-સર્વ પ્રાણીઓમાં ઇશ્વરભુદ્ધિનું દષ્ટાન્ત પ્રદ્ધાદતું છે:—

एवं सर्वेषु भूतेषु भक्तिरव्यभिचारिणी ।

कर्तव्या पण्डितैर्ज्ञात्वा सर्वभूतमयं हरिम् ॥ વિ. પુ. અંશ, ૧, અ. ૧૬-૧ ॥

અર્થ:—વિવેક ભુદ્ધિ વાળા મનુષ્યે સર્વ વસ્તુને પરમેશ્વર રૂપ ભણીને સર્વમાં ઇશ્વરની હદ ભક્તિ કરવી જોઈએ, કેમકે સર્વાત્મભાવ જ અનન્ય ભક્તિનું તત્ત્વ (અર્થ) છે.

અપ્રાતિકૃત્યમાં ભીષ્મ પિતામહનું દષ્ટાન્ત છે:—

एष्येहि देवेश जगन्निवास नमोऽस्तु ते माधव चक्रपाणे ।

प्रसह्य मां पातय लोकनाथ रथोत्तमात्सर्वशरण्य संख्ये ॥

મ. માં મીં ૫૦ અં ૯-૧૭ ॥

અર્થ:—જ્યારે અર્જુનનું ભીષ્મપિતામહની સાથે યુદ્ધ થતું હતું, ત્યારે અર્જુનનો વિચાર એવો હતો કે મારા હાથથી ભીષ્મજીનું મૃત્યુ થાય નહીં, પરંતુ શિખણ્ડીના હાથે થાય તો ઠીક, તેથી હમેશાં શિખણ્ડીને આગળ કરીને અર્જુન લડતા હતા અને પોતાના દિવ્ય અસ્ત્રો વડે તેમને મારવાનો પ્રયત્ન કરતા નહોતા. શિખણ્ડી પૂર્વ જન્મમાં સ્ત્રી હતો એ વાત ભીષ્મજી જાણતા હતા. તેથી તેઓ તેને મારવા પણ ચાહતા નહોતા. તે સમયે તેજસ્વી ભીષ્મજીનાં બાણથી અનેક યોદ્ધા લોકો શીઘ્ર મરતા હતા, અને અર્જુન ધીરથી યુદ્ધ કરતા હતા. તે જોઈ ભગવાન અર્જુનનો જોષ વધારવાને માટે ક્રોધથી રથમાંથી એકદમ ઉતરી પડી રથનું એક ચક્ર હાથમાં લઈને ભીષ્મજીની તરફ દોડ્યા. ત્યારે મારવાને માટે દોડતા ભગવાનને જોઈને ભીષ્મજી કહે છે:— હે દેવેશ ! હે જગન્નિવાસ ! હે માધવ ! હે ચક્રપાણિ ! આવો, આવો, તમને મારા નમસ્કાર છે. હે લોકસ્વામી તથા હે પ્રાણીઓને શરણુ (આશ્રય) આપનાર ! તમે યુદ્ધમાં મને બલપૂર્વક રથમાંથી મારીને નીચે પાડો.

આવી રીતે મારવાને જતા ભગવાન પ્રતિ ભીષ્મજીએ પોતાનામાં પ્રતિકૂલતાનો અભાવ દર્શાવ્યો છે. ભક્તોમાં આવી રીતના સન્માનાદિકનું કચન બહુ પ્રકારે શાસ્ત્રોમાં કરેલું જોવામાં આવે છે. જેનામાં સન્માન, બહુમાન, આદિક છે તેની જ ભક્તિ પૂર્ણ ફલ દેનારી ચામ છે.

ઈત્યાદિ પ્રમાણોથી આન્તર ભક્તિ કરવા છતાં પણ બાહ્ય ભક્તિ અવશ્ય કરવી જોઈએ એ વાત સિદ્ધ થાય છે. જેનામાં અન્તર પ્રેમ છે જ નહીં તે સ્વાર્થ વિના બાહ્ય સેવા કરી શકતો નથી. અને બાહ્ય સેવા વિના અક્ષિમાન, લજ્જા, આદિ દોષો પણ દૂર થતા નથી, અને તેથી પ્રેમની વૃદ્ધિ પણ થતી નથી. અને શિષ્યમાં ઉદારતા થવાનો પણ સંભવ નથી. માટે બાહ્ય ભક્તિને નિષ્પ્રયોજન કહેનાર આસુરી સંપતિવાળાનો પક્ષ પરિત્યાગ કરવા યોગ્ય છે.

હવે મુક્તિના સાધનમાં અનધિકારી કોણ કોણ છે તે કહીએ છીએ:—

અન્તર્ભક્તિકરં હ્રુદ્ ગ્રાહ્યમક્તિવિવર્જિતમ્ ।

વ્યલીક્રવાદિનં સ્તબ્ધં પ્રોપિતં પ્રેપકં શઠમ્ ॥ કુલાં ૦ સં ૦ ૧૩-૭ ॥

અર્થ:—હિયાન નમસ્કારાદિ બાહ્ય ભક્તિથી રહિત, મિથ્યા ભાષણ કરનાર, યોગ્યને સત્કાર ન કરનાર (સ્તબ્ધ), હ્રુદ્, તથા હમેશા પરદેશ રહેનાર, બીજાનો સેવક હોય, તથા શક્ય હોય અદર ભક્તિ કરતો હોય તે સર્વને અનધિકારી કહ્યા છે. (હમેશા પરદેશમાં રહેનાર અનુબંધને ઉપદેશ દ્વારા જ્ઞાન સંપાદન કરાવવાની યોતાની ફરજ શુરૂ પૂરી કરી શકતા નથી. માટે તેને અનધિકારી કહ્યો છે.)

અશિષ્યાપાવિરક્તાય ચર્ત્ત્ત્વિદુષદિક્યતે ।

તત્પ્રયાત્યપવિત્રત્વં ગોક્ષીરં શ્વહતાવિચ ॥ યો ૦ વાં ૦ ૨-૨૧ ॥

અર્થ:—જેણે યોગ્ય રીતે યોતાના શિષ્યત્વને સ્વીકાર્યું ન હોય, તથા જે વિરક્ત ન હોય, એવા અનુબંધને કાઈ પણ ઉપદેશ તો તે જ્ઞાનને ખાવાની આત્મા જેડેલા કુદ્ધ સમાન અપવિત્ર થાય છે. કેમકે—

સુખાપિત હારિ વિશત્યપો ગલાલ દુર્જનસ્પાર્કરિપોરિવામૃતમ્ ।

તદેવ ધત્તે હૃદયેન સજ્જનો હરિર્મહારત્નમિવાતિનિર્મલમ્ ॥ કાદંબરી ૭ ॥

અર્થ:—જેવી રીતે રાહુના ગળાની અદર અમૃત ઉતરતું નથી, તેવી રીતે બહુ જ મનોહર વાણી પણ દુર્જનના ગળામાં ઉતરતી નથી. અને જેવી રીતે ભગવાન કૈસ્વલ મથિને વક્ષસ્થલમાં ધારણ કરે છે, તેવી રીતે સજ્જન અનુબંધ તે વાણીને હૃદયમાં ધારણ કરે છે. માટે—

અલસં મલિનં ક્ષિપ્તં દંભમોહસમન્વિતમ્ ।

દરિદ્રં દ્રોહિણં ક્રુદ્ધં રાગિણં ભોગલાલસમ્ ॥ સ્કા.સ્વ.૨, મા.મા. ૫, અ. ૧૬-૧૨ ॥

અભ્યામત્સરગ્રસ્તં શઠં પરુષવાદિનમ્ ।

અન્માયેનાર્જિતધનં પરદારરતં સદા ॥ ” ॥ ૧૩ ॥

વિદુષો વૈરિણં નિત્યમહં પશ્ચિન્નમાનિનમ્ ।

અપ્રવ્રત્તં ક્ષિપ્તિ પિશુનં દુષ્ટમાનસમ્ ॥ ” ॥ ૧૪ ॥

‘વહશિનં ક્રૂરચેષ્ઠમગ્રગ્ન્યં દુરાત્મનામ્ ।

કૃપણં પાપિનં રૌદ્રમાશ્રિતાનાં મયંકરમ્ ॥ ” ॥ ૧૫ ॥

એવમાદિગૃણૈર્યુક્તં શિષ્યં નૈવ પરિગ્રહેત્ ।

ગૃહ્ણીયાદિ તદ્દોષઃ પ્રાયો મુરુમુષ્ણુશ્ચ ॥ ” ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—માટે આગસુ, મલિન, કલેશી, દલ અને અવિવેક યુક્ત, દરિદ્ર, દ્રોહી, ક્રુદ્ધ, રાગી, ભોગ્ય પદાર્થનો લાલચુ (૧૨),

તથા અસુધા અને મત્સર યુક્ત, શઠ, કઠોર વાણી બોલનાર, અનિતિથી ધન મેળવનાર, અને વ્યભિચારી (૧૩),

તથા વિદ્વાનોનો વૈરી હોય, અજ્ઞાની હોય, યોતાને પડિત માનનાર, નિત્ય નિયમ આદિ શત રહિત, જીવિકા સંબંધી કલેશ વાળો, આડી કરનાર, કુષ્ટ ચિત્તવાળો (૧૪),

બહુ જ ખાનાર, ફૂર સ્વભાવ વાળો, દુરાત્માનો સરહાર (મોટો દુરાત્મા), કૃપણ, વાધી,

દયાહીન, પોતાના આશ્રિતો (પુત્રાદિ)ને ભય ઉત્પન્ન કરનાર (૧૫),

ઈત્યાદિ દુર્ગુણ યુક્ત શિષ્યનો કદાપિ ગુરુ સ્વીકાર કરે નહીં. છતાં જો સ્વીકાર કરે તો તે દોષનો ગુરુ ભાગી થાય છે (૧૬).

તસ્માન્નિષ્યં ગુરુર્નિત્યં પરીક્ષ્યૈવ પરિગ્રહેત્ ।

કાચેન મનસા વાચા ગુરુશુશ્રૂષણે રતમ્ ॥

॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—માટે ગુરુએ હમેશા શિષ્યની પરીક્ષા કરીને મન, વાણી અને કર્મથી શુદ્ધામાં તત્પર એવા યોગ્ય શિષ્યનો સ્વીકાર કરવો જોઈએ.

અમાત્યદોષો રાજાને જાણાદોષઃ પતિં યથા ।

તથા શિષ્યકૃતો દોષો ગુરું પ્રામોત્સ્યસંશયમ્ ॥

॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—જેમ રાજાનો વિશ્વસ્ત મંત્રી કાઈ પાપ કરે તો તેના પાપનો પ્રાય રાજા પણ ભાગી થાય છે, અને જેમ પત્નીના દોષનો ભાગી તેનો પતિ થાય છે, તેથી રીતે શિષ્યે કરેલા દોષના ગુરુ પણ ભાગી થાય છે. માટે—

અસ્તેયઘૃત્તિમાસ્તિક્વયં યુક્તં મોક્ષકૃતોદયમ્ ।

બ્રહ્મચર્યરતં નિત્યં દૃઢવ્રતમકલ્મષમ્ ॥ સ્કા.પુ.સ્વ.૨, માર્ગ.મા.૫, અ.૧૬-૧૯ ॥

મસન્નદ્વયં શુદ્ધમશઠં વિમલાશયમ્ ।

પરોપકારનિરતં સ્વાર્થે ચ વિગતસ્પૃહમ્ ॥

॥ ૨૦ ॥

સ્વચિત્તવિત્તદેહૈસ્તુ પરિતોષકં ગુરોઃ ।

આશ્રિતાનાં તથા પુત્રપરિતોષકં શુચિમ્ ॥

॥ ૨૧ ॥

ઈદ્વિધાય શિષ્યાય મન્ત્રં દદ્યાત્તુ નાન્યથા ।

યદ્યન્યથા વદેત્તસ્મિન્દેવતાજ્ઞાપ આપતેત્ ॥

॥ ૨૨ ॥

અર્થ:—ચોરી આદિ દોષ રહિત હોય, આસ્તિક હોય, યોગ્ય હોય, મોક્ષને માટે ઉદ્વમ કરેલો હોય, હમેશાં બ્રહ્મચર્યમાં સ્થિતિવાળો હોય, નિયમમાં દૃઢ હોય, પાપ રહિત હોય (૧૯), તથા પ્રસન્ન ચિત્તવાળો હોય, શુદ્ધ હોય, તથા શઠતા રહિત હોય, નિષ્કપટ અન્તઃકરણ વાળો હોય, પરાપકારમાં તત્પર હોય, પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાની ધૃષ્ટિ રહિત હોય (૨૦), વળી પોતાના ચિત્ત, ધન તથા શરીરથી ગુરુને પ્રસન્ન કરનાર હોય, પોતાને આશ્રિત પુત્ર, સ્ત્રી, સેવકાદિને સન્તુષ્ટ રાખનાર હોય, અને પવિત્ર સદ્ગુણી હોય (૨૧),

આવી પ્રકારના ગુણુવાન શિષ્યને મન્ત્ર(ઉપદેશ)આપવો, અન્યથા નહીં. જો અન્ય પ્રકારના મનુષ્યને મન્ત્ર કહેવામાં આવે—ઉપદેશ દેવામાં આવે તો તેના ઉપર દેવતાનો શાપ પડે છે.(૨૨). વૈદિક ધર્મમાં વર્ણશ્રમ ધર્મોના વિચાર પ્રધાન હોવાથી ગુરુ તથા શિષ્યના સંબંધમાં પણ વર્ણ અને આશ્રમનો કંઈક વિચાર શાસ્ત્રમાં કર્યો છે:—

આચાર્ય એવં સંસારમોચકપદ સ્વચ્યતે ।

આચાર્યો નામ વેદાન્તવિચારેણાપ્તવેદનઃ ॥ સુ.સં.૦ મુ.૦ સ્વ.૦ ૪ અ.૦ ૫-૨ ॥

અર્થ:—સંસારમાંથી મુક્તિ આપનાર (મોચક) જ્ઞાન રૂપ સાધનનો દાતા (પ્રદ) આચાર્યને જ કહેલો છે. અને વેદાન્ત શાસ્ત્રના વિચારથી જોને તત્ત્વજ્ઞાન (વેદન) પ્રાપ્ત થયું છે તેને આચાર્ય કહે છે.

ગુરુ અને આચાર્ય શબ્દથી તત્ત્વવેદના ઉપદેશને જ કહે છે.

સ્વયમાચરતે યસ્તુ આચારે સ્થાપયત્યપિ ।

આચિનોતિ ચ શાસ્ત્રાર્થનાચાર્યસ્તેન ચોચ્યતે ॥ ળિંગ.પુ.ઉ.મા.અ. ૨૦-૨૦।

અર્થ:—જે શાસ્ત્રોક્ત આચરણને પોતે પાળે છે, અને જીજ્ઞાસુ પાસે તેનું આચરણ કરાવે છે, તથા જે શાસ્ત્રોના તાત્પર્યને બરાબર જણીને તેનો સંગ્રહ કરે છે, તે કારણથી તે આચાર્ય કહેવાય છે. ઇત્યાદિ પ્રમાણેથી ગુરુને જ આચાર્ય કહ્યા છે, કારણ કે બીજાનું કાર્ય એક જ છે.

તમપ્યનેકથા વિદ્ધિ શ્રદ્ધયા પુરુષોત્તમ ।

ઉત્તમો મધ્યમસ્તદ્ધમશ્રાંતુલેક્ષણ ॥ સૂ૦ સં૦ મુ૦ સ્વ૦ અ૦ ૫-૩ ॥

અર્થ:—મહાદેવજી, વિષ્ણુ પ્રતિ કહે છે:—હે કમલનયન, હે પુરુષોત્તમ । તે ગુરુ પણ બહુ પ્રકારના હોય છે એમ શ્રદ્ધા રાખી તુ જાણ. ઉત્તમ, મધ્યમ અથવા એવી રીતે ત્રણ પ્રકારના ગુરુ હોય છે.

ઉત્તમો બ્રાહ્મણઃ પ્રોક્તો મધ્યમઃ ક્ષત્રિયસ્તથા ।

અધમો વૈશ્ય इत्यુક્તઃ સર્વશાસ્ત્રાર્યવેદિભિઃ ॥ ૪ ॥

અર્થ:—શાસ્ત્રના જાણનાર સર્વ લોકોએ બ્રાહ્મણ ગુરુને ઉત્તમ, ક્ષત્રિયને મધ્યમ, અને વૈશ્યને અધમ કહ્યો છે.

અધમોઽચ્યુત વૈશ્યસ્ય શૂદ્રસ્યાપિ ગુરુર્ભવેત્ ।

મધ્યમો મધ્યમસ્યાપિ તથા વૈશ્યસ્ય કેશવ ॥ ૫ ॥

શૂદ્રસ્યાપિ ગુરુઃ પ્રોક્તઃ શુશ્રૂષોરાત્મવેદિભિઃ । ૬ ॥

અર્થ:—ત્રણ વર્ણમાં અધમ જે વૈશ્ય ગુરુ છે તે વૈશ્ય તથા શૂદ્રનો ગુરુ થઈ શકે છે. અને મધ્યમ ગુરુ જે ક્ષત્રિય છે તે મધ્યમ જે ક્ષત્રિય છે તેનો તથા વૈશ્યનો ગુરુ થઈ શકે. તેમજ શુશ્રૂષુ શૂદ્રનો પણ ગુરુ થઈ શકે એમ તત્ત્વજ્ઞાની લોકોએ કહ્યું છે.

ઉત્તમો બ્રાહ્મણસ્યાપિ ક્ષત્રિયસ્ય તથૈવ ચ ॥

વિશાં શૂદ્રસ્ય શુશ્રૂષોર્ગુરુરિત્યુચ્યયે મયા ॥ ૬, ૭ ॥

અર્થ:—ઉત્તમ જે બ્રાહ્મણ ગુરુ છે તે બ્રાહ્મણનો તથા ક્ષત્રિયનો તથા વૈશ્યનો તેમજ શુશ્રૂષુ શૂદ્રનો પણ ગુરુ થઈ શકે છે.

શૂદ્રાણાં ચ તથા સ્ત્રીણાં ગુરુત્વં ન કદાચન ॥ ૭ ॥

અર્થ:—શૂદ્ર તથા સ્ત્રીઓનું કદાપિ ગુરુત્વ નથી. તેઓ કોઈના ગુરુ થઈ શકે નહીં.

વૈશ્યસ્યાપિ તથા રાત્નો વિદ્યોત્કર્ષવલ્લેન ચ ॥

ગુરુત્વં કેચિદિચ્છન્તિ સ્વોત્તમં પ્રતિ કેશવ । ૮ ॥

અર્થ:—કેટલાકની એવી ઇચ્છા છે—મતલબ એવો મત છે કે વૈશ્ય તથા ક્ષત્રિય પણ વિદ્યાની અધિકતાથી પોતાનાથી ઉત્તમનો ગુરુ હોય.

અગ્નિર્દ્વિજાનાં વિમશ્ચ વર્ણાનાં સ્મરણઃ સ્ત્રિયામ્ ।

ગુરુઃ પિતા ચ પુત્રાણાં સર્વસ્યામ્યાગતો ગુરુઃ ॥

સ્કા.પુ.સ્વ. ૧, અવ.સ્વ.૨અ. ૧૦-૮ ॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણો(દ્વિજ)નો ગુરુ અગ્નિ છે, વર્ણોના ગુરુ બ્રાહ્મણ છે; સ્ત્રીઓનો ગુરુ પતિ છે, પુત્રોનો ગુરુ પિતા છે, અને અબ્રમાણ સર્વનો ગુરુ છે.

પરમાર્થથી આ શ્લોકમાં ગુરુ શબ્દનો અર્થ “પૂજ્ય” છે. તેથી અગ્નિ તથા બ્રાહ્મણ, પતિ, પિતા આદિક પૂજ્ય છે એવો અર્થ થઈ શકે છે, કેમકે અગ્નિ સ્વયં ઉપદેષ્ટા થઈ શકતા નથી. યદ્યપિ આ પ્રકારનાં પ્રમાણથી કોઈ લોક બ્રાહ્મણોને જ ગુરુ હોવાની યોગ્યતા કહે છે, છતાં અન્ય સ્મૃત્યાદિકોનો વિચાર કરવાથી ઉપર કહેલા ક્રમથી ક્ષત્રિયાદિકોનું પણ ગુરુત્વ સાત્ત્વમાં નિર્ણય થઈ છે.

બૃહદારણ્યક ઉપનિષતના અધ્યાય ૨ ના બ્રાહ્મણ ૧ માં દમબ્રાહ્મિ તથા અમતશત્રુની આશ્ચર્યમિદા છે. બ્રાહ્મિ નામના બ્રાહ્મણે અમતશત્રુ નામના કાશી રાજાની પાસે જઈને “તમને હું બ્રહ્મનું કથન કરું” એમ કહ્યું. રાજાએ એટલી વાત સાંભળતાં જ એક હઠગર ગાયો આપવાનો સંદેશ કરીને સાંભળવા તૈયાર થયો, ત્યારે બ્રાહ્મિએ બ્રહ્મનો અનેક પ્રકારે ઉપદેશ કર્યો. તથાપિ અમતશત્રુ આગળ પરમાર્થ બ્રહ્મનું કથન કરી શક્યો નહીં. ત્યારે બ્રાહ્મિએ રાજાને તત્ત્વવેત્તા બાણોને તેની પાસેથી બ્રહ્મને બાણવાની પ્રત્યાજ્ઞા કરી. જે કોઈ શિષ્ય રૂપે જાય નહીં તેની આગળ ગુરુ વિદ્યા કહેશે નહીં એવો આચાર્યવિધિ બાણનાર બ્રાહ્મિએ “ઉપ ત્વા-વાનિ” (ઘ. ડ. અ. ૨-૧-૧૪) “જેવી રીતે અન્ય શિષ્ય ગુરુ પાસે શિષ્યભાવથી જાય છે તેવી રીતે હું પણ શિષ્ય રૂપે આવ્યો છું, મને ઉપદેશ કરે” એવી રાજા પાસે પ્રાર્થના કરી. ત્યારે રાજાએ બ્રહ્મવિદ્યાનો ઉપદેશ કર્યો. બીજા ઉપનિષદોમાં પણ ક્ષત્રિયો પાસેથી બ્રાહ્મણોનું વિદ્યાગ્રહણ શ્રવણ કરવામાં આવે છે. તેથી ઉત્તમ બ્રાહ્મણ પ્રતિ અધિક વિદ્વાન ક્ષત્રિય ગુરુ થઈ શકે છે એવું ક્ષત્રિયો તથા વૈશ્યોનું ગુરુત્વ પ્રતિપાદન કરનાર ઉપરના શ્લોકોનું તાત્પર્ય છે. અને એ પ્રમાણે સૂતસંહિતાની રીકામાં માધવાચાર્યે લખ્યું છે.

બૃહ. ના ઉપરના જ બ્રાહ્મણની અમતશત્રુના ઉત્તર રૂપ ૧૫ મી કંડિકામાં “પ્રતિલોમં. ચૈતત્ત્વદ્વાહ્મણઃ ક્ષત્રિયમુપેયાદ્”-“બ્રાહ્મણે ક્ષત્રિયોની પાસે શિષ્ય રૂપે જવું એ ઉચ્ચત્ત્વ બ્યવહાર છે” એમ કહ્યું છે. તેથી અમતશત્રુએ પોતાને આચાર્ય રૂપે સ્વીકાર કર્યા વિના ઉપદેશ કર્યો છે. આ કારણથી ક્ષત્રિયાદિકે ઉપદેશ કરવા છતાં પણ તેમનું ગુરુત્વ નથી એમ કેટલાકનો મત છે. પરન્તુ તેનો નિર્ણય કરીને જ સૂતસંહિતામાં ક્ષત્રિયાદિકોનું ગુરુત્વ કહ્યું છે.

ઉપદેશકતા બ્રહ્મવેત્તા લોકોની પોતાની નિરભિમાનતા તથા બ્રાહ્મણો ઉપરનો પ્રેમભાવ મુકદ કરવાને માટે અમતશત્રુ આદિકોનું કથન છે, કારણકે બ્રાહ્મિને દર્ષ થયો હતો. જે કોઈની પાસેથી ઉપદેશ સાંભળે તે તેનો ગુરુ જ નહીં એમ માને તો તે પાપનો ભાગી થાય છે. કારણ આપતકાલમાં બ્રાહ્મણથી ભિન્ન જાતિ પાસેથી અધ્યયન, તથા અધ્યયનસમાપ્તિ પર્વન્ત ગુરુશ્રદ્ધા કરવાની પણ સાત્ત્વમાં કદી છે. બ્રાહ્મી જે કહેવાનું તે તથા બ્રાહ્મણ જન્મથી છે અથવા ગુણથી છે પ્રત્યાદિ પ્રશ્નોના ઉત્તર સમાસોત્તરપ્રકરણમાં કહીયું. અર્થે તો જાતિ અને ગુણ બંને યુક્ત બ્રાહ્મણનું મહત્ત્વ થઈ છે.

વિશેષ ઉપરના મૂં મં. ના ૮ મા અધ્યાય શ્લોકમાં સ્ત્રી તથા શૂદ્રના પણ ગુરુત્વનો નિવેધ કર્યો છે, વસ્તુના કર્યો નથી. તેથી-પણ-વિદ્યાની ઉત્કર્ષતાના નિમિત્તે વૈશ્યનું બ્રાહ્મણ પ્રતિ ગુરુત્વ સિદ્ધ છે. પરન્તુ સ્ત્રીશૂદ્રને અન્યોન્યનું પણ ગુરુત્વ કહ્યું નથી.

•ઉત્તમઃ પદ્મધા મોક્તો ગુરુર્બ્રહ્માત્મવેદિમિઃ ।

બ્રહ્મચારી ગૃહસ્થથ વાનપ્રસ્થથ મિષ્ટુક ॥ સૂ૦ સં૦ મુ૦ સ્ત૦ ૫-૬ ॥
અતિવર્ણાશ્રમી ચેતિ ક્રમાચ્છેષ્ટા વિચક્ષણ ।

અશ્રેષ્ઠાનાં હરે શ્રેષ્ઠા ગુરુઃ પરિકીર્તિતાઃ ॥

” ॥ ૧૦ ॥

અર્થઃ—ઉત્તમ જે બ્રાહ્મણ ગુરુ છે તેમાં પણ પાંચ પ્રકારના ભેદ તત્ત્વવેત્તા લેખોએ કહ્યા છે. મહાદેવજી કહે છે—હે શ્રવણ કરવામાં ચતુર હાર. (વિષ્ણુ) ! બ્રહ્મચારી, ગૃહસ્થ, વાનપ્રસ્થ, સંન્યાસી (મિષ્ટુક) અને અનિવર્ણાશ્રમી એવા પાંચ ભેદ ઉત્તમ (બ્રાહ્મણ) ગુરુના કહ્યા છે. એમાં કંમે ઉત્તરોત્તર શ્રેષ્ઠ છે અર્થાત્ બ્રહ્મચારીથી ગૃહસ્થ શ્રેષ્ઠ, ગૃહસ્થથી વાનપ્રસ્થ શ્રેષ્ઠ, વાનપ્રસ્થથી સંન્યાસી શ્રેષ્ઠ, અને સંન્યાસી કરતાં અનિવર્ણાશ્રમી બ્રાહ્મણ ગુરુ શ્રેષ્ઠ છે; કારણ કે હે હરિ ! અશ્રેષ્ઠના શ્રેષ્ઠ જ ગુરુ કહ્યા છે.

બ્રહ્મચારી ગૃહસ્થસ્ય વનસ્થસ્ય યતેરપિ ।

વિદ્યોત્કર્ષવલ્લેનૈવ ગુરુર્ભવતિ નાન્યથા ॥

” ॥ ૧૧ ॥

અર્થઃ—બ્રહ્મચારી ફક્ત વિદ્યાની અધિકતાથી ગૃહસ્થનો તથા વાનપ્રસ્થનો તથા યતિનો પણ ગુરુ થઈ શકે છે, અન્યથા નહીં. મતલબ કે વિદ્યાની અધિકતા વિના ન થઈ શકે.

ગૃહસ્થોઽપિ વનસ્થસ્ય યતેરપ્યમ્બુજેક્ષણ ।

વિદ્યોત્કર્ષવલ્લેનૈવ ગુરુર્ભવતિ નાન્યથા ॥

” ॥ ૧૨ ॥

અર્થઃ—તેવી જ રીતે, હે કમલનયન ! ગૃહસ્થ પણ માત્ર વિદ્યાની ઉત્કર્ષતાના બલથી વાનપ્રસ્થાશ્રમી તથા યતિનો ગુરુ થઈ શકે, અન્ય પ્રકારથી નહીં.

વાનપ્રસ્થાશ્રમસ્થોઽપિ તથા સંન્યાસિનાં હરે ।

વિદ્યોત્કર્ષવલ્લેનૈવ ગુરુર્ભવતિ નાન્યથા ॥

” ॥ ૧૩ ॥

અર્થઃ—એવી રીતે વાનપ્રસ્થાશ્રમી પણ વિદ્યાની અધિકતાથી સંન્યાસીનો ગુરુ થઈ શકે છે, બીજી રીતે નહીં.

અતિવર્ણાશ્રમી મોક્તો ગુરુઃ સર્વાધિકારિણામ્ ।

ન કસ્યાપિ ભવેચ્છિણ્યો યથાઽહં પુરુષોત્તમ ॥

” ॥ ૧૪ ॥

અર્થઃ—હે પુરુષોત્તમ ! અતિવર્ણાશ્રમી સર્વ અધિકારીઓના ગુરુ છે. જેવી રીતે હું મહાદેવ કોઈ નો પણ શિષ્ય નથી, તેવી રીતે તે અતિવર્ણાશ્રમી પણ કોઈનો પણ શિષ્ય બની શકતા નથી.

અતિવર્ણાશ્રમી સાક્ષાદ્ગુરુણાં ગુરુરુચ્યતે ।

‘તદ્દસમો નાધિકથાસ્મિલ્લોકેઽસ્ત્યેવ ન સંશયઃ ॥

” ॥ ૧૫ ॥

અર્થઃ—અતિવર્ણાશ્રમી સાક્ષાત્ ગુરુઓનો ગુરુ છે. અને તેમની સમાન અથવા તેમનાથી અધિક કોઈ નથી જ તેમાં કોઈ મંશય નથી.

વર્ણાશ્રમધર્મનું અતિક્રમણ અર્થાત્ ઉલ્લંઘન તત્ત્વજ્ઞાનની પરિપૂર્ણતાથી જ થાય છે. એ તત્ત્વજ્ઞાની કરતાં અન્ય કોઈનું જ્ઞાન અધિક હોતું નથી. અને સર્વથી મોટી વિદ્યા તત્ત્વજ્ઞાન જ છે. માટે તે ગુરુ જ છે, કોઈનો શિષ્ય નહીં. અતિવર્ણાશ્રમીનાં લક્ષણ પહેલાં કહી મયા છીએ.

જ્ઞાતિ આદિ તથા આચારાદિકોના વિચાર વિના સર્વ દેહાણે આનાર, ચીનાર તથા વિલસણ વેશવાળાને કેટલાક લોક અતિવર્ણાશ્રમી તત્ત્વવેત્તા સમજે છે, પરંતુ તે બુદ્ધ છે. આવા

મનુષ્યને લોકમાં અગ્રતિલિપ્તુક કહે છે. એવો ખુલ્લો વ્યવહાર કરનારને માટે કોઈ તસ્પતા-
નની આવશ્યકતા નથી, પાપપરી પણ કરી શકે છે. માટે આન્તિમાં ન પણું.

વિશેષ તાન્ત્રિકગ્રન્થોમાં જે કહ્યું છે કે—

યતેર્દીક્ષાં પિતુર્દીક્ષાં દીક્ષાં માતામહસ્ય ચ ।

સોદરસ્ય કનિષ્ઠસ્ય ચૈરિપક્ષસ્થિતસ્ય ચ ।

વિવિક્તાશ્રમિણો દીક્ષાં ન શૃણીયાત્કદાચન ॥ તાસારહસ્યપટલ ૦ ૨ ॥

અર્થ:—સંન્યાસી પાસેથી, અથવા પિતા પાસેથી, કે માતામહ પાસેથી, સહોદર નાના
ભાઈ પાસેથી, પોતાના સત્રુપક્ષમાં રહેનાર પાસેથી, તથા વિરક્તાશ્રમી (નૈષ્ઠિક પ્રહચારી
તથા વાનપ્રસ્થ) પાસેથી—એમાંના કોઈની પાસેથી દીક્ષા લેવી નહીં. તેમજ—

ન પત્નીં દીક્ષયેદ્ધર્તા ન પિતા દીક્ષયેત્સુતામ્ ॥

• ન પુત્રં ચ તથા જ્યેષ્ઠઃ કનિષ્ઠં ન ચ દીક્ષયેત્ ॥

અર્થ:—પતિ પોતાની પત્નીને દીક્ષા આપે નહીં, પિતા પુત્રીને તથા પુત્રને પણ દીક્ષા
આપે નહીં, અને મોટા ભાઈ નાના ભાઈને દીક્ષા આપે નહીં.

તેવો તાન્ત્રિકોતો ખ્યાલ ભલે હોય. પરન્તુ વૈદિકોમાં તો પતિ આદિ પાસેથી ઉપદેશ
લેવાનાં દૃષ્ટાન્ત ઉપનિષદોમાં પણ અનેક છે. જેમ યાતવહક્ય મુનિએ સંન્યાસાશ્રમ અદ્ય
કરતી વખતે પોતાની પત્ની મૈત્રેયીને ઉપદેશ કર્યો છે. વ્યાસજીએ પોતાના પુત્ર શુક્રદેવજીને,
ઉદાસક પ્રધિએ પોતાના પુત્ર શ્વેતકેતુને ઉપદેશ દીધો છે, ઇત્યાદિ. તેથી વૈદિકોને માટે તેવો
ઉપદેશ લેવામાં કોઈ પ્રતિબંધ નથી.

વિશેષ જે કે સ્ત્રીઓને ગુરૂ થવાનો અધિકાર નથી, તથાપિ શિષ્ય થવાનો અધિકાર છે.
તેમજ પતિને જ સ્ત્રીના ગુરૂ તરીકે કહેનાર શાસ્ત્રજી તાત્પર્ય એવું નથી કે પતિ વિના સ્ત્રીને
કોઈ ગુરૂ ન થઈ શકે. તે નીચે પ્રમાણે:—

નાધિકારઃ સ્વતો નાર્યાઃ શિવસંસ્કારકર્મણિ ।

નિયોગાદ્ધર્તુરસ્ત્યેવ ભક્તિયુક્તા યદીશ્વરે ॥ શિ.પુ.ઉ.વા.સં.મ. ૧૫-૬૨ ॥

અર્થ:—પરમાત્માની પ્રાપ્તિના સાધનરૂપ મન્ત્રદીક્ષા(શિવસંસ્કાર)માં સ્ત્રીઓને
સ્વતન્ત્ર (સ્વતઃ) અધિકાર નથી. જે સ્ત્રી પરમેશ્વરમાં ભક્તિવાળી હોય તો પતિની
આજ્ઞાથી તેને તેમાં અધિકાર છે.

સ્ત્રીણાં ચ મર્ત્યશ્રૂણા ધર્મો નાન્યઃ સનાતનઃ

મમાર્ચના ચ કલ્યાણિ નિયોગો મર્તુરાજ્ઞયા ॥ ૧૧-૧૯ ॥

અર્થ:—સ્ત્રીઓનો પતિની શ્રુત્રૂપા કરવી તેજ સનાતન ધર્મ છે. હે પાર્વતી! પતિની
આજ્ઞા હોય તો પરમેશ્વર રૂપ મારી(શંકરની) અર્ચના કરવી તે તેનો ધર્મ છે.

જપસ્તપસ્તીર્યયાત્રા મદ્રજ્યા મન્ત્રસાધનમ્ ।

દેવતારાધનં દીક્ષા સ્ત્રીશુદ્ધપતનાનિ પદ્ ॥ સ્કા.પુ.સ્વ. ૫ રે. સ.બ.૨૨-૧ ॥

પતિપત્ની પતત્યેવ વિધવા સર્વમાચરેત્ ।

સમતૃકા શકે પત્યૌ સર્વં કુર્વાદનુષ્ઠયા ॥

,, ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:—જપ, તપ, તીર્થયાત્રા, સંન્યાસ, મંત્રોત્તુ સાધન, દેવતાસાધન, અને મંત્રદીક્ષા લેવી એ છ કર્મ સ્ત્રી તથા શુદ્ધને પતનનાં કારણ છે. (૬)

પરન્તુ આ જપ તપાદિ કરવાથી પતિવાણી સ્ત્રી અવશ્ય પતિત થાય છે, વિધવા સ્ત્રી તો સર્વ કરી શકે છે. અને જો પતિની શારીરિક સેવા તથા ગૃહકાર્ય નિર્વિધે બની શકે તેમ હોય તો (શકે પત્ન્યૌ) પતિવાણી સ્ત્રી પણ પતિની આજ્ઞાથી જપાદિ કાર્ય કરી શકે છે.

આ પ્રકારનાં પ્રમાણોથી પતિની આજ્ઞા વિના કોઈ પણ ધર્મનું આચરણ કરવા સ્ત્રીને સ્વતન્ત્ર અધિકાર નથી. પતિની આજ્ઞાથી સર્વ ધર્મમાં અધિકાર છે એમ સિદ્ધ થાય છે.

તથૈવ મર્ત્વિહીનાયાઃ પુત્રાદેરપ્યનુજ્ઞયા ।

અધિકારો ભવત્યેવ કન્યાયાઃ પિતુરાજ્ઞયા ॥ શિ.પુ.ઉ.વા.સં. અ. ૧૬-૬૩ ॥

અર્થ:—પતિવાણી સ્ત્રીને જેવી રીતે પતિની આજ્ઞાથી સર્વ ધર્મમાં અધિકાર છે, તેવી રીતે વિધવા સ્ત્રીને પણ પુત્રાદિની આજ્ઞાથી સર્વ ધર્મનું આચરણ કરવાનો અધિકાર છે. અને કન્યા હોય તો પિતાની આજ્ઞાથી ધર્મચરણનો અધિકાર છે.

વળી લિંગ પુરાણ પણ કહે છે કે:—

નિયોગાદેવ તત્કાર્ય મર્તૃણાં દ્વિજસત્તમા. ।

જપં દાનં તપઃ સર્વમસ્વતન્ત્રા યતઃ સ્ત્રિયઃ ॥ લિં.પુ.૦ અ૦ ૮૪-૧૬ ॥

અર્થ:—જે કારણથી સ્ત્રી સ્વતન્ત્ર નથી તે કારણથી સ્ત્રીઓએ જપ, દાન, તપ, આદિ સર્વ પોતાની બાંધ્યાદિ અવસ્થાને અનુસાર પોષણ કરનાર પિતા, પતિ, પુત્ર, આદિની આજ્ઞાથી કરવા યોગ્ય છે. પતિની સેવામાં કોઈપણ જાતનો ધર્મબાધ આવે તેવું કોઈ પણ કાર્ય સ્ત્રીએ કરવું નહીં એવું શાસ્ત્રનું તાત્પર્ય છે.

પતિની સેવાથી જ સ્ત્રીઓનું કલ્યાણ થાય છે, તેને બીજા કોઈ ધર્મની આવશ્યકતા નથી એવું કેટલાક લોક કહે છે. તે પણ શાસ્ત્રના તાત્પર્યથી વિરુદ્ધ છે, કારણ કલ્યાણ નામ મોક્ષનું છે, આત્મજ્ઞાન વિના કોઈનું પણ કલ્યાણ થવાનું નથી, જ્ઞાન પતિ આદિની સેવા માત્રથી થતું નથી. જો એમ હોત તો યાગવલ્ક્યના સંન્યાસની તૈયારી સમયે પોતાની પતિ-મતા પત્ની જૈત્રેવીને ઉપદેશ કરવાની જરૂર ન રહેતી. અર્જુનપ્રભુ ધર્મોત્તુ નિષ્કામતાથી અનુષ્ઠાન કરવાથી અંતઃકરણની શુદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે, અને તેથી પુરૂષોને જેમ વિવેક, વૈરાગ્ય, આદિ શ્રવણને ઉપયોગી સાધન પ્રાપ્ત થાય છે, તેવી રીતે નિષ્કામતાથી પતિની શુશ્રૂષા કરવાથી સ્ત્રીના અંતઃકરણની શુદ્ધિ તથા વિવેકાદિની પ્રાપ્તિ થાય છે. જેમ સકામી મનુષ્યોને વર્ણશ્રમના ધર્મનું પાલન કરવાથી સ્વર્ગ પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ સ્ત્રીને પણ કામના હોય તો આશ્રમધર્મમાં નિષ્ઠાવાળા યોગ્ય પતિની સેવાથી સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે એવો શાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત છે. હવે શુદ્ધાદિને માટે શાસ્ત્ર નીચે પ્રમાણે કહે છે:—

શુદ્ધાણામન્યજાતીનાં પતિવાનાં વિશેષતઃ ।

તથા સંકરજાતીનાં નાઘ્વશુદ્ધિર્વિધીયતે ॥ શિ.પુ.ઉ.વા.સં.અ. ૧૬-૬૩, ૪ ॥

અર્થ:—શુદ્ધ, અન્યજ, ખાસ કરીને પતિન મનુષ્યને અને પ્રતિલોભ વર્ણસંકર જાતિને પદ્ધતિ અનુસાર મંત્રદીક્ષા (અખ્યશુદ્ધિ) દ્વારા શુદ્ધિ કરવાનું શાસ્ત્રમાં વિધાન કરેલું નથી.

૧૧. તેડપ્યકૃત્રિમભાવાથેચ્છિવે પરમકારણે ।

પાદોદરુપદાનાથૈ કુર્યુઃ પાપવિશોધનમ્ ॥ ૬૪-૫ ॥

અર્થ — જો તે લોક પણ પરમ કારણ રૂપ શિવ (પરમાત્મા) મા શુદ્ધ પ્રીતિનાળા હોય તો અરણ્યમૃતાદિ આપીને તેમના પાપોની શુદ્ધિ કરવી યોગ્ય છે

અત્રાનુલોમજાતા યે યુક્તા એવ દ્વિજાતિયુ ।

તેપામધ્વવિશુદ્ધ્યાદિ કુર્યાત્માતૃકુલોચિતમ્ ॥ ૬૫-૬ ॥

અર્થ — અનુલોમ તથા પ્રતિલોમ ભેદથી વર્ણસંકર થે પ્રકારના હોય છે ઉચ્ચ જાતિના પુરુષથી નીચ જાતિની સ્ત્રીમા ઉત્પન્ન હોય તે અનુલોમ વર્ણસંકર કહેવાય છે અને નીચ જાતિમાના પુરુષથી ઉચ્ચ જાતિની સ્ત્રીમા ઉત્પન્ન થયો હોય તો તે પ્રતિલોમ વર્ણસંકર કહેવાય છે તેમા જે અનુલોમ વર્ણસંકર છે તે તો દ્વિજાતિમા જ ગણાય છે તે લોકને દીક્ષા માતાના કુળના નિયમને અનુસાર રેવી યોગ્ય છે. તથા—

યા કન્યા સ્વપિતાથૈ શિવધર્મે નિયોજિતા ।

સા મક્તાય પ્રદાતવ્યા નાપરાય વિરોધિને ॥ ૬૬-૭ ॥

અર્થ — પિતા આદિએ વિવાહના પહેલા કાંઈ કન્યાને દીક્ષા અપાવી હોય તો તે કન્યાને કાંઈ ભક્તની સાથે પરણાવવી, પગ્નતુ ભક્તિમાર્ગના વિરોધી મનુષ્યની સાથે કદાપિ પરણાવવી નહીં

દત્તા ચૈત્મતિકૂલાય પ્રમાદાદ્દોષયેત્ પતિમ્ ॥ ૬૭-૮ ॥

અર્થ — જો પ્રમાદથી ભક્તિના વિરોધી મનુષ્ય સાથે પરણાવી હોય તો તેને સમજાવવો

અશક્તા તં પતિં ત્યજ્ય મનસા ધર્મમાચરેત્ ।

યયા મુનિવર ત્યક્ત્વા પતિમત્રિ પતિવ્રતા ॥ ૬૮-૯ ॥

અર્થ — સમજાવ્યા છતાં પતિ કશું ન કરે તો અને તે સ્ત્રી પતિની રાક્ષવટથી ધ્વિર, ભક્તિ કરવામા અશક્ત થાય તો, જેવી રીતે અત્રિ મુનિનો ત્યાગ કરીને તેમની પતિવ્રતા સ્ત્રી (અનુભયા)એ ભક્તિ કરી હતી તેવી રીતે પતિનો ત્યાગ કરીને મનથી ધ્વિરભક્તિ કરે (આ સંબંધમા કાંઈ રાક્ષ હોય તો પતિવ્રતાનુભવા જોવું)

આ પ્રમાણે તત્ત્વવેત્તા યોગ્ય મુરુગી પામે રહીને સર્વ પ્રકારે સેવા કરના રૂપ પાદસેવન નામ ભક્તિ અહીંયા કહેવામા આવી છે અન્ય ધ્વિગ્ભક્તોની જે સેવા છે તે પણ પાદસેવા ભક્તિની અન્તર્ભૂત છે સંપૂર્ણ જગત્ પરમાત્માની વિશ્વતિરૂપ હોવાથી કાંઈ પણ પ્રાણીની સેવા દ્રવી તે સર્વ પાદસેવા ભક્તિની અન્તર્ભૂત છે,

ઇતિ પાદસેવનર્થ તનિરૂપણ સમાપ્ત

ઇતિ પરમહંસ સન્ન્યાસી ચ્યામી શ્રી-ગમાનન્દજી યતિવર શિષ્ય સ્વામી
શ્રીમાનવાનન્દજી વિરચિત—“વેદાર્થચિન્તામણિ” ભાગ ૨

